

Αῖθ. Αθ. 11

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜ. ΒΕΡΟΙΑΣ

ΕΚ ΔΩΡΕΑΣ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΟΥΓΓΕΛΗ

Ἐν Βερόιᾳ τῇ

19

556/5/91/55

GRVER - 00201

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΕΡΟΙΑΣ

+400

Αριθ. είδ.

697

ΔΩΡΕΑ

Αντων. Γούδας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

478

Vol. 4

ΤΗΝ ΟΒΙΟΥ Κ. ΤΙΜΗ
ΜΕΤΡΙΚΗΝ
ΒΙΒΛΙΑ Β.

Est quidam pectus tuus, si non alius, alius.
A. B. C. D. E. F. G. H. I. J. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. U. V. W. X. Y. Z.

Εν Βιβλίῳ

1803

Αρ. 6

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΖΗΝΟΒΙΟΥ Κ. ΠΩΠ,
 ΜΕΤΡΙΚΗ
 ΒΙΒΛΙΑ Β΄.

et. p. Antiquitatis et.

Est quaedam prodire tenas, si non datur ultra.

Q. Hor. Flac. Epist. Lib. I. l. 722.

Εν Βιέννῃ,

1803.

Αρ. 697

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τῷ Σοφολογιωτάτῳ Διδασκάλῳ τῷ ἐν
Βακαρεσίοις Ἡγεμονικῇ Γυμνασίῳ

κυρίῳ μοι κύριῳ

Λ Α Μ Π Ρ Ω

ΦΩΤΙΑΔΗ ΤΩ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ,

ΠΑΤΡΙ, ΕΡΕΡΓΕΤΗ,

ὅτι περὶ Μερικῆς σύνταγμα Ἰσοβίς εὐγνωμο-
σύνης ἐκμήριον λαπεινῶς ἀναλίδησιν

ὁ ἐν μαθηταῖς εὐγνώμων.

Ζηνόβιος Κωνσταντίνος Πάπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΥΕΡΓΕΤΑ!

Δῶρόν τι κ' ἐγὼ, φίλε πάτερ! (δὸς δέ μοι
τῆτο διὰ ποῖα λέγειν) τῆτο δίδωμι· ἐξένοιον,
ποῖα γε κ' δεῖ· ἀλλὰ μάλισ' ἀπάντων σικειό-
τατον· ὥς ἔξ ἀκηράτε ὄν

λειμῶνος· ἡμῖν ἔ παρέχε τὰς νομάς.

Πάλαι γὰρ προθυμεμένῳ σοι χαριστήρι', ἀνδ'
ὦν ἀπήλαυσα ποῖων ὄντων κ' μεγάλων, ἀ-
ποδεῦναι· κ' μὴ κεναῖς, ἧ Φασί, χερσὶν ἀπαν-
τῶν ἀνδρὶ εὐεργέτη· ἐν δοίῃ μοι μάλ' ἦν ὁ θυ-
μὸς, ἀπορῆντι, ὅ, τι χρησαίμην τῷ πράγματι·
Ἀκριβῶς γὰρ σικοπῶν, εἰδὲν εὕρισκον ὅ, τι αὖ

τοῖς ὑπὸ σὲ εὐηργετημένοις ἀντιτάξαιμι ἰσο-
στάσιον. Ἀλλ' αὐτός με τελευταίων ἐπαυσας ἀ-
δήμονεντα ἐπὶ τέτρω, καὶ ἀλύοντα, καὶ χρήματ'
αἰτῶν, καὶ ἄλλο τι ἔδεν τῶν τοιούτων, οἷς περ
χαμερπεῖς ψυχὰι ἤδονται· ἐκ τῶν ἐνόντων
δὲ βοηθεῖν παρεκελεύετο Ἑλληῶν γένει, ἀ-
νάξια πάχοντι τῆς τῶν προγόνων ἀρετῆς, καὶ
τῶν ἀναγκαίων βίβλων χήτει σφαλλομένῳ τε,
καὶ ὀλιοθαίνοντι· ὧν δὴ καὶ ὡς εἶχον δυνάμειος
ἡφάμην, παραίφασιν ἀνδρὸς, Ἑλληνικῆς μοι
παιδείας κατηγησαμένε περὶ πλείεσσι ποιέ-
μενος, καὶ αὐτῷ δὴ τέτρω, πρὸς δὲ καὶ Σεβασμίων

ἔμοι πρόγονων ἀπογόνοις Ἑλλήσι, καὶ ἄλ-
λοθρόων δὲ ἀνδρῶν, ὅσοι Φιλέλληνες τὰ εἰ-
κότα ἀπαιδόναι πειθόμενος. Πῶς δὲ ἔκ ἔμελ-
λον, ὁρῶ ἀνδρα πρᾶγμα ποιῶντα σοφιστῇ ἀν-
δρὶ πάντων ἐναντιώτατον; ὃν γὰρ μάλιστα ἔ-
δει χρημνιτίζεσθαι (θρυλλεῖται γὰρ ἔκπαλαι
γένος τῶν ἀνθρώπων, εἴπερ ἄλλῳ τινὶ χρή-
μασιν ἡδόμενον)· ἔτος καὶ βίβλοις ταῖς αὐτῆς ὡς
οἰκείαις χρῆσθαι ἐπέτρεπε, καὶ ἀναλωμάτων, εἴ-
τινος εἰς τῆς προσέδει, ἡφείδει, καὶ πάντα κἄν-
ταῦτα, ὥσπερ καὶ ἐν ἄλλοις, ἦν ποιεῖν ἕτοιμος, εἴ-
τι γε μόνον ἐυνωφελῆσαι τὰς Ἑλλήνας δύναίτο.

Ἄλλ' ἐχρῆν ἄρα πράξεις τοιάδ' ἐξυ-
μνῶντα γλώσσας πολλὰς εὐχεσθαῖμοι γενέ-
σθαι ποιητῶν νόμῳ· φασὶ γὰρ ὅτι

Vatibus hic mos est; centum sibi poseere voces,
Centum ora, et linguas optare, in carmina centum.

ὃ γὰρ ὁμόσε δεῖ ἐπὶ ταῦτα χωρεῖν, μὴ σὺν
γένει λαμπρᾷ τύχῃ τῇ λόγῳ. Εὐδαιμονες
Ἕλληνες! ἄνδρα ἔχοντες παιδείας λωτὸν ἀπὸ
Μεσῶν, καὶ Ἀπόλλωνος λειμώνων δρεψάμενον,
τοῖς τε ἄλλοις ὃ μέχρι χειλέων διδόντα εὐ-
δαιμονεῖν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖς μόνοις εὐτυχεῖν.
Ἄλλ' ἐν μεγίστῳ τιθέμενον εὖ ποιεῖν, χρημᾶ-

των ἀπέντων τὸ ποσεινότατον, ἡ Μέσας Ἑλ-
ληνίδαίεις ἀρχαῖον ἔδος ἀνασρέφονται: Ἀλλὰ
Φίλε Σμέ!

κώπαν χάσον· ταχὺ δ' ἄγκυ-
ραν ἔεισον χθονί

Πρωράδε, χοιράδος ἄλικα πέτρας·
ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων,
ἐπ' ἄλλοις ἄλλον, ὥς τε μέ-
λισσαι θύνηι λόγον·

μελήσει δ' εὖ οἶδ' ὅτι, καὶ Διὸς κέραις ταῖς
σφῶν αὐτῶν ἀοιδαῖς ἐξυμνῆσαι τὰ τῶν ἀγα-
θῶν ἀνδρῶν ἑλέη. Οἶμαι δὲ ἔγωγε καὶ Ἑλλη-

να εἰδέποτε σιγῇ παρελθεῖν ἀνδρὸς μνήμην
ταῦτόν αὐτοῖς γενομένα, ὅπερ κοινῇ πᾶσιν ὁ
ἀρχέγονος ἩΉλιος.

Σὺ δὲ Μάκαιρα Ὑγεία! συμπαρασᾶται
τῇ τῶν Εἰσηλύτων ἐλπίδι, καὶ δὸς τὸν τῆ γένεος εὐερ-
γέτην πολλὰς περιόδους χρόνων τελέσαντα, εἰς
λιπαρὸν παρελθεῖν γῆρας, καὶ εὖθυμον. Γέ-
νοιτο!

Εἰν Βιέννῃ ἀφ'.

κατὰ μῆνα Μάρτιον.

Ο' πρὸς Ζ.

Π Ι Ν Α Ξ

Κεφαλαιώδης τῆς Βίβλε.

Προλεγόμενα.

§. I. Τε Ποιητικῆς Ὁρισμὸς, καὶ	Σελ. XI
§. II. Δίρεσις.	XXXVI
§. III. περὶ Τραγωδίας.	XL
§. IV. περὶ Κωμωδίας.	LXXIV
§. V. περὶ Σατυρικῆς.	LXXXIX
§. VI. περὶ Σιλλων.	XCIII
§. VII. περὶ Γλαροτραγωδίας.	XCVII
§. VIII. περὶ Τ' μνων.	Αὐτόθ.
§. IX. περὶ Σκολιῶν.	CXX
§. X. περὶ Ἑπινικίων.	CXXIII
§. IX. περὶ Ἑμεναίων.	CXXIV
§. XII. περὶ Ἑπιθαλαμίων.	Αὐτόθ.
§. XIII. περὶ Ἑρήνων.	Αὐτόθ.

Μετρίκῃς Βιβλίου Α.

	Σελ.
Κεφ. α'. περὶ Βραχείας Συλλαβῆς.	5
Κεφ. β'. περὶ Μακρᾶς Συλλαβῆς.	11
Κεφ. γ'. περὶ Κοινῆς Συλλαβῆς.	19
Κεφ. δ'. περὶ Συνδέτων.	39
Κεφ. ε'. περὶ Παραγώγων.	41
Κεφ. ς'. περὶ Συνιζήσεως.	44
Κεφ. ζ'. περὶ Ονόματος.	48
Κεφ. η'. περὶ Ρήματος.	77
Κεφ. θ'. περὶ Μετοχῆς.	93
Κεφ. ι'. περὶ Ἀΐδου.	94
Κεφ. ια'. περὶ Ἀντωνυμίας.	95
Κεφ. ιβ'. περὶ Προθέσεως.	100
Κεφ. ιγ'. περὶ Ἐπιρρήματος.	101
Κεφ. ιδ'. περὶ Συνδέσμων.	102

Πίναξ τῶν Μακρῶν Διχρόνων.

Προδιοίκησις.	107
---------------	-----

Μετρίκῃς Βιβλίου Β.

Μέρος Α.

Κεφ. α'. περὶ Ποδῶν	209
Κεφ. β'. περὶ Ἀποθέσεως Μέτρων.	225
Κεφ. γ'. περὶ Δακτυλικῆς Μέτρος.	235
Κεφ. δ'. περὶ Ἀναπαισικῆς Μέτρος.	263

Κεφ. ε'. περί Γαμβικῆς Μέτρου.	273
Κεφ. ς'. περί Τροχαϊκῆς Μέτρου.	288
Κεφ. ζ'. περί Χοριαμβικῆς Μέτρου.	297
Κεφ. ι'. περί Ἀντισπασικῆς Μέτρου.	303
Κεφ. ιι'. περί Ἰωνικῆς τῆ ἀπὸ Μειζ.	307
Κεφ. ιιι'. περί Ἰωνικῆς τῆ ἀπ' Ε'λ.	314
Κεφ. ιιι'. περί Παιωνικῆς Μέτρου.	319
Κεφ. ιιι'. περί τῆς κατ' Ἀντιπάδειαν Μίξεως.	326
Κεφ. ιιι'. περί Ἀσυναρτήτων.	336
Κεφ. ιδ' περί Πολυρχηματίσεων.	348
Κεφ. ιε' περί Μέτρων Ὀνομασίας.	365
Κεφ. ις' περί Σημείων.	382

Μέρος Β'.

Κεφ. α'. ἐπὶ τῶν κατὰ Σχέσιν.	393
Κεφ. β'. ἐπὶ Ἀπολελυμένων.	420
Κεφ. γ'. ἐπὶ τῶν ἐξ Ὀμοίων.	434
Κεφ. δ'. ἐπὶ Μετρικῶν Ἀτάκτων.	438
Κεφ. ε'. πρὸς Μικτῶν Συστηματικῶν.	442
Κεφ. ς'. πρὸς Κοινῶν Συστηματικῶν.	446
Κεφ. ζ'. πρὸς Παραβάσεως κτλ.	446
Κεφ. η'. πρὸς Ἐπιφθεγματικῶν.	460

Μετρικαὶ Ἐπιθεωρίαι

Α'. περί Τροχικῶν.	475
Β'. περί Δακτυλικῶν.	492

	Σελ.
Γ'. περι Παιωνικῶν.	499
Δ'. περι Δ'. Παιωνικῶν.	504
Ε'. περι Παραπαιωνικῶν.	504
Ζ'. περι Α' συναρτήτων.	505
Ζ'. περι Πολυχηματίσων.	506
Η'. περι τῶν κατ' ἀντιπάθειαν.	513

Παράρτημα.

Α'. περι Ε' πες.	2
Β'. περι Ε' λεγείε.	16
Γ'. περι Γαμβικῆ.	20
Δ'. περι Ε' πιγράμματος.	29

Προσθήκαι ἡνὲς εἰς τὴν Βίβλιν.

Εἰς τὰ Προλεγόμενα.	42
Εἰς τὸ Β'. Βιβλίον.	46
Α'. Α' νέκδοτα.	47
Β'. περι Ρ' υθμῆ.	55

Τ Ε Λ Ο Σ .

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ.

„ χαλεπὸν γὰρ ἄνθρωπον ὄντα μὴ διαρτάνειν ἐν
„ πολλοῖς· τὰ μὲν ὅλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κοῶς κρίναντα,
„ τὰ δὲ, καὶ ἀμελέστερον γράφαιτα.” Γαληνὸς περὶ συνθέ-
σεως Φαρμάκων τῶν κατὰ τόπους. Τόμ. β' Σελ. 167.

Τ Ο Ι Σ

ΕΝΤΕΡΕΟΜΕΝΟΙΣ ΦΙΛΕΛΛΗΣΙ.

Ε'χρην ἀρκάνταῦθα κρατεῖν τήντων κρείττόνων γνώ-
μην, καὶ μὲ ἀράσι πεῖθεσθαι
ἡμευ φέρτεροῖσι, νοῆσαί τε κρίναί τε.

Ἐγὼ μὲ γὰρ ἔδέποτ' ἐπὶ νῦν τὸν ἑμαυτὲ ἑβα-
λόμην, ὅτε ἔκτευσα τοιούτοις ἐγχειρήσειν θεωρήμασιν
ἡδεῖν γὰρ τὰ μέτερα φαῦλά τε ὄντα, καὶ λιτὰ παν-
τελῶς· τὸν δὲ τοῖς τοιούτοις ἐπιχειρῶντα προσήκειν ἐνό-
μιζον, ὡς κεράϊόν τι ἐν μέσῳ κείσθαι, ἐπιχειλὲς τῆς
τοιαύτης ἕξεως· ἀφ' ἧ καὶ ὁ σμικρὸν διακύνφας, ῥα-
δίως ἂν ἔχοι ἀπορροφῆσαι τὴν ἡδίστην νάματος, καὶ ἐκ ὀλί-
γην αὐτῇ καρπώκετο τὴν ἡδονήν. Οἱ δὲ τὰ ἐκ διαμέ-
τρου τέτοις, ἢ φαν, διεσηκότε παρεκλεύοντο· καὶ ταῦ-
τα μόνον χαριστήρια ἐδέχετο Ἀνὴρ εὐεργέτης, ὅς μοι καὶ
τὰ ἐκ τῆς σκηπῆς κείνα μάλιστ' ὑπέκρυσ· λέγων· ὅτι

προσῆκει δηλονότι μηδενὸς πράγματος
τὸν εὖ πονέντ' ὅλως ἀπογινῶναί ποτε.
ἐλῶτά γάρ γινετ' ἐπιμελεία, καὶ πόνη,
ἅπαντα.

καὶ πρέπει ἀμέλει πονήσαντα εἰσφέρειν τοῖς φιλέλλη-
σιν, ἅπερ ἐκ οἷδ' ὅπως ἄλλοις παρημέλῃται, ἐκ ὀρθῶς,
ἐδὲ προσηκόντως. Ταῦτα λέγων καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπεισέ-
ποτε (ἐδὲ γὰρ ἦν εἰκὸς ἀπειθεῖν.) ἀγωνιστὰ ἔτι, καὶ
διαμαλακίζόμενον· τῆργον γὰρ αὐτὸ βαρύτερον εἶναι
μοι καὶ αὐτῶν τῶν τῆς Αἴτης σκοπέλων ἔδοκει. Ἀλλ'
ἐν ἡφάμην ἔργα, καὶ ἡδὴ ποτε γῆν ὄραν ἔδοξα· ἦν
ἀμέλει τοιούτῳ χρησάμενος ναυαγίῳ πεφραβλῶν, ὥς
μητέρα ποτνίαν, ἣ Φησὶν Ὀμηρος. Καὶ τοῖνυν
Τῆμιν αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα Μυτῶν
Οἷ αὐταὶ παρέχεσι, καὶ ὥς ὁ ἐμὸς οἶκος χωρεῖ,
Τοῖα φέρω

Δέξαοδε δὲ πρόφρονι θυμῷ! τῇ ἐκ φύσεώς μεγα-
λονοῖα συναύξοντές τε καὶ τελειῶντες· καὶ τόλμης δὲ τῆς
ἐμῆς δὴ ταύτης συγγνώμην ἔχοιτε. Ἀλλὰ δοκεῖ ὑμῖν,
καὶ πρὶν ἢ ἔργα ἔχειν, ὥς ἐν προτιμενίσμασιν ἔτι,
βραχέων λόγων ἀκῆσαι; Λόγοι δὲ ὑμῖν ἐτοίγε ἐκ
ἄξυντελεῖς πάνπαν, ἐδ' ἀναιροί· ἀλλ' ἴσως μέν τι καὶ
συνωφελεῖν δύναιτο· εἶδὲ μὴ, ἀλλ' ἐκ ἂν βλάπτοιν.
Μετρικὴ τοῖνυν ὑμῖν τὸ βιβλίον ἐ Πιητικὴ ἐπιγέγρα-
πται· ἐ γὰρ ἀλλήλοισ ὅμοια ἄμφω, ἀλλὰ πολλῷ ἄλ-
λήλων διαφέρει· καὶ ὅτι μὲν ἡ Πιητικὴ κατωτέρω εἰ-

ρήσεται: Ἡ δὲ δὴ Μετρική. „Τέχνη (1) αὖ εἴη
 ὑπερίτε τῆς τῶν συλλαβῶν ποσότητος θεω-
 ρηῆσα, τῇ μήκῃς δηλονότι τέτων, καὶ συσο-
 ηλῆς, ἐπιδέ, περὶ Ποδῶν, καὶ Μέτρων, καὶ Ποιή-
 ματος, καὶ τῶν τοιούτων πραγματευομένη.”
 Μέρος δὲ τῆς Μουσικῆς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται εἶναι
 ἡ τὸ ἐλάχιστον (2). Ἡ δὲ δέπετις αὐτὴν καὶ Φιλοσο-
 φίας λαβὴν ἐκάλεσεν, Ἀναλογία, οἶμαι, τῇ περὶ
 τὰς χρόνους αὐτὴν ἐξετάσας (3). Ἐγραψαν δὲ περὶ
 Μέτρων ἄλλοι τε, ὅσα γε καὶ ἐμὲ εἰδέναι, καὶ Ἡλιδώροσ (4).

(1) Ὡς ἐκ τῆς τῆς Ἀριστοτέλους δῆλον, Ποιητικῆς Κεφαλ. 13. καὶ
 Διονυσίου τῆς Ἀκαρνασσέως ἐν τῷ περὶ συνδέσεως ὀνομάτων
 βιβλίῳ. Οὕτω καὶ Ἀῦλος Γέλλιος Νυκτῶν Ἀττικῶν βιβλ.
 13. κεφ. 14. Ὁ Ἀλύτιος ἐκ ὁρδῶς ἐπιστήμην καλεῖ τὴν Με-
 τρικήν. (Μουσικ. παραγωγ. Σελ. 1) Διαφέρει γὰρ, φασί, τέχ-
 νῃ ἐπιστήμης. Ὅπως ὁ μέγας Εὐγένιος (λογι. Προδιατρ. γ.
 β. 1α. Σελ. 120), δόξῃ δὲ ἐπεριδομένη (ἡ ἐμπειρία), καὶ κα-
 τὰ λόγον τινα τοῖσα, τέχνη καθίσταται νῷ δὲ
 καὶ Διανοοίᾳ, κατ' ἐπιστήμην καταρτίζεται ἕξις· τῷ μὲν,
 κατὰ ἀρχαίαν χρῆσιν, τῇ δὲ τὴν ἀπόδειξιν παρεχομένη, δι-
 ακρίτως ἐπιστημονικῶς ὄντα, κατ' ἃς ἡμῶς εἰσὶν αἰτίαι, καὶ λό-
 γους, ἔχει καὶ γινώσκουσαι· φαίη δ' αὐτὴ καὶ κατὰ Μετάληψιν
 τὸνομα εἰληφθῆναι. Ὡς γὰρ ἡμεῖς οὐ Σχολαστικοὶ τὰ πάντα
 λεπτογνήτες· ὅρα, Σείδαν ἐν λ - τέχνη.

(2) Πορφύριος ἐν Κλαυδίου Πτολεμαίου Ἀρμονικῇ βιβλ. α'.
 φησὶ, „Τὴν Μουσικὴν ὑμπασαν διαιρεῖν εἰώθασιν εἰς τε τὴν Ἀρ-
 μονικὴν καλεωμένην ἡγαγματείαν, εἰς τε τὴν Ρυθμικὴν, καὶ τὴν
 „Μετρικήν” οὕτως Ἀριστοτέλης Μουσικῆς βιβλ. β'. καὶ ἄλλοι.
 Μετρίτου καὶ Μάρκου Τριβώμιου εἰς Ἀριστόφ. Σελ. 207.

(3) Ἀῦλος Γέλλιος Νυκ. Ἀττ. ἐνδ. ἀνωτέ.

(4) Σείδ. ἐν λ -

ἔ μένεται Ρ'εφίνος, ἔ Πρισκιανός, ἔ πολλὰ ὁ Φιλόμυρος Εὐστάθιος (1), ἔ Η'φαισίων δέ (2) ἔ ἔς γ' ἡμᾶς ἀπεσφύθη τὸ περὶ Μέτρων Ε'γχειρίδιον, ἔτι δέ, τὸ περὶ Ποιήματος, ἔ Σημείων, μετὰ Σχολίων Ἀνωρύμε (3). Εἰς τῆτο καὶ Λογγίνος τῆ Φιλοσόφου φέρεται

(1) Εἰς Γ'λιάδ. α'. Σελ. 85.

(2) Ε'γχειρίδ. Σελ. 6, ἔ 7, ἔ 19.

(3) Τοὺς Φιλολογικοὺς Κώδικας τῆς ἐν Βινδοῦναι Καίσαρ-κῆς βιβλιοθήκης ἀνελίττοντες εὗρομεν ἐν τῷ συνῳ Κώδικι. Σελ. 30. „Η'φαισίανος περὶ μέτρων" ἔ ἡ ἀρχὴ „Εἰμ' ἄλλοι ἐμμελῶς „ἔ εὐρύθμως κτλ." τῆτον τὸν Η'φαισίανον ὁ τῷ Πίνακα ξυγγραψας τῶν τῆς βιβλιοθήκης Κωδίκων Daniel d' Nessel. Parte IV. p. 133. Θιβαῖον καλεῖ. Ἐν τῷ σπῳ. Κώδικι Σελ. 24, εὗρομεν „Τζέτζε περὶ ποδῶν." (τῆ Ἰωάννου Ἰσαῶς Φαβρίκιος ὑπέλαβε Βιβλιοθ. Ε'λθηνικ. βιβ. ζ'. ἔ ὁ D. d Nessel Indic. Alphabeticum in voce —) ἐν δὲ τῷ αὐτῷ Κώδικι. Σελ. 27. εὗρομεν „Τῆ σφοδράτε Ψελλῆς εἰχοι ὅμοιοι περὶ τ' Ἰαμβικῆς μέτρῳ" ἔ αὐτὸς Σελ. 30. „Πλετάρχε περὶ τῆ Ἡρώϊ Μέτρῳ." Ταῦτα πάντα ἡμεῖς ἀπογραψάμενοι, μετ' ἐπιστάσεως ἔ προσοχῆς τὴν τέτων ἀνάλεξιν ἐποιήσαμεθα. Καὶ τὸ μὲν Η'φαισίανος ἐδὲν ἄλλ' ἢ σημειώματ' ἔδοξε εἶναι διαφορῶν τῇ Μετρικῆς, φύρδην ἀναμειγμένα. ἔςι δὲ ἄλλα καὶ λόγῳ ἄξια. τὰ πλεῖστα δὲ τῇ τῇ γραφῆς ἀγνοίᾳ πλείστον ὅσον ἐφθάρται. πολλὰ δὲ ἔ ἐκ τῶν Η'φαισίανος Σχολ. κατὰ λέξ μετίνεσται. περὶ τε τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ δις ἔ τρις ἐπαναλαμβάνονται. Καὶ τὸ Τζέτζε δὲ τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον. καὶ τῇ γὰρ ἐδὲν αὐ εὗροις σχεδὸν λόγῳ ἄξιον. πάντα γὰρ ἐκ τῶν Η'φαισίανος κακῶς ἀπογράφονται, διεφθάρται, κατὰ τὸ χεῖρον μετέλλαται. τὰ δὲ ἐν τῇ τῷ Κώδικι ἔ Πλετάρχε, ὀλίγ' ἄλλα περὶ μέτρων φερόμενα διεφθαρμένα τε εἰν, ἐδὲν τε πλεόν, ἄλλ', ἃ πρὶν ἐξέδοτο ὁ Πολυμαθὴς ἐκείνος ἀνὴρ d'Ansse de Villosion ἐν τῇ τοῦ Πλετάρχ. Ε'κδ. (edit. Reiskii) Τομ. I. Τὲς τῆ Ψελλῆς εἰχῆς παρεδόμεθα βιβ. β'. ἔ πᾶν δὲ ὁ λόγῳ ἄξιον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Μετρικῇ ἐκδοῦναι ἐφιλοτιμησάμεθα.

προλεγόμενα (1). ἅπερ ἐκ κωδίκων τῆς Βατικανῆς Βιβλιοθήκης (2) πρῶτος ἐξέδοτο ὁ Ἀγγλος Χέτσον (Johannes Hudson) (3). Ἦν δὲ ὁ Ἡ' Φαίσιων Ἀλεξανδρεὺς, ὃς Οὐρβανὸς Αὐτοκράτορος κατήγγισατο (4). Σφάζεται δὲ καὶ τῆς περὶ Μουσικῆς βιβλίοις Ἀριστείδου τοῦ Κοιντιλιανῆ βαχύτι περὶ Μετρικῆς Συνταγμάτων (βιβ. β'). Ἀκμάσαι ἐπὶ αὐτὸν ἀκριβῶς μὲν ἐκ ἔχουσιν εἰπεῖν, Φασὶ δ' ἐν περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοὶ μετὰ Πτολεμαίων

(1) Περί Σαΐδας ἐν λ— „Λογγίως ὁ Κάσσιος φιλόσοφος διδάσκαλος Πορφυρίου τῆ φιλοσόφου, πολυμαθὴς καὶ κριτικὸς γενομένος· ἦν ἐπὶ Αὐρηλιανῷ τῇ Καίσαρος, καὶ ἀνῆρθε ὑπ' αὐτοῦ, ὡς σπινες Ζηνοβία τῇ Οὐδυνάτῃ γυναικί. . . κτλ.” Εὐνάπιος ὁ ἰερδιανὸς (ἐν βίῳ Πορφυρ.) βιβλιοθήκην αὐτοῦ καλεῖ ἑμύχον, καὶ περιπατῶν Μεσεῖτον· Ὄρα καὶ Φαβρίκιον Βιοθήκης Ἑλληνικῆς βιβ. δ'. κεφ. λα'. Σελ. 443. ὃς καὶ τῶν ἀπώλων αὐτῶν συγγραμμάτων Πίνακα ἐκ Σαΐδας καὶ ἄλλων φησιν· ἔγραψε δὲ καὶ αὐτὸς περὶ Μέτρων, ὡς φησὶν ὁ Σχολιὴς Ἑρμογένους Σελ. 387.

(2) Μετὰ ἑξαφῆς τοιαύτης „Ἐκ τῶν Λογγίων τῆ φιλοσόφου τὰ λεγόμενα εἰς τὸ Ἡ' Φαίσιωνος Ἐγχειρίδιον.” Nathanael Mus ad Longinum pag. 266. (edit. Lips. in 8vo. 1777.)

(3) Φαβρίκιος ἀνωτ. Cornel. de Pauw. εἰς Ἡ' Φαίσιων. Σελ. 176. ἐκ τοῦ προλεγομένου δὲ τῶν τῆ Λογγίου ἐκ ὁλίγα κείμενα παρὰ τῷ Ἀντωνύμῳ Σχολιαστῇ Ἡ' Φαίσιωνος· ἐν πολλοῖς μὲν τοῖς φθαρταί.

(4) Jul. Caplinus in Vero Cap. 2. Σαΐδ. ἐν λ— Ἡ' Φαίσιων. „Ἀλεξάνδρου Γραμματικὸς· ἔγραψεν Ἐγχειρίδιον περὶ Μέτρων καὶ τρικῶν διαφορὰ, περὶ τῶν ἐν Ποιήμασι ταυράκων, Ὀμηρικῶν πορημάτων λύσεις, Τραγικῶν λύσεων, καὶ ἄλλα πλείστα, καὶ τῶν Μέτρων ποδισμῶς.” μετιτίθον Ἰωάν. Ἀλβερτου Φαβρίκιου βιβ. δ'. Σελ. 18. κ. τ. εἰ.

Κλαύδιον (1). Ἐκ τέτων ἡμεῖς καὶ ἄλλων τὴν παρεσαν
 συντάξαντες βίβλον τοιαύτην ἐχρησάμεθα Μεθόδῳ. Τὸ
 μὲν Α'. ἡμῖν Βιβλίον περὶ τῆς τῶν διχρόνων ποσότητος
 πραγματεύεται, ὡς οἶόν τε ἦν εὐκρινῶς τε καὶ διακεκρι-
 μένως. Καὶ γὰρ εἰς τὴν Μετρίκην καὶ ταύτας ἄξιον ἀνά-
 γειν τὰς θεωρίας, ἐκ ἐς τὴν Γραμματικὴν· ἢ εἰκὸς εἰς
 ἀκριβειαν μόνον τῆς περὶ τόνες θεωρίας τῇ τῶν διχρό-
 νων χρῆσθαι ποσότητι· ὥς Φησι καὶ Γεράρδος Οὐσσίος (2).
 Ἐν δὲ τῷ Β'. ἡ περὶ Ἑπτῶν καὶ Ποιήματος ὁδοκαλία·
 ἐν οἷς, παραδείγμασί τε ὁμοίως ἐχρησάμεθα ἀκριβε-
 σάτοισι κατὰ τὸ ἐγχαρῶν, καὶ τ' ἄλλ' ὃ μεμπτῶς μὰ
 Δι' ἐπετηδεύσαμεν. Εἴτα δὲ τέλος, καὶ Παράρτημα ἐπι-
 συνήψαμεν περὶ Ἑπτῶν τε καὶ τῶν λοιπῶν τοιητικώτερον
 θεωρῶν. Τοιαύτην ἡμεῖς τὴν Βίβλον ἐγχαρίζομεν, πα-
 ραδείγμασι τοῖς ἐκ τῶν Ποιητῶν πάντα λαμπρύναντες
 τε καὶ ἀνακαθάραντες, καὶ διὰ βραχείων (3) συμπλη-
 ρώσαντες.

(1) Φαβρίκ. Βιβλιοθ. Ε' Ἀθην. βιβ. γ'. καὶ 1. §. 4. Μάρ-
 κος Μειβώμιος Προοιμί· εἰς Ἀ' ρις εἰδὴν Κοινῇ.

(2) Ἀ' ρις ἀρχῇ Βιβλίου β'. Κεφ. μα'. Σελ. 110.

(3) Καὶ γὰρ ὡς φησὶν ὁ Κωμικός Φιλότης. (παρὰ Ἰωάννη
 Στοβαίου Ἀνθολογ. λόγ. λς'.)

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μὴδ' ἐν
 Μακρὸν νόμιζε, καὶ δὴ εἶπε συλλαβάς·
 Τὸν δ' εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν
 Μὴδ' αὖ σφόδρ' εἶπε πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον.
 Τεκμήριον δὲ τῷδε τὸν Ὅμηρον λάβε·
 Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
 Ἀλλ' ὅδε εἰς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

Ἐν ταῖσι δὲ μάρτυρας ἐκφέρειν τῶν λεγομένων ἐ-
φιλοτιμησάμεθα, καὶ ἐὰν διὰ ταῦτα μέμφεως ἄξιοι, ἀλλ' εἰ
τὸναντίον πετηθεύομεν, τότε δὴ πλεύριζέοι μάλ' ἐν δίκῃ ἂν
εἶημεν, καλὰ ριζὲς τινες ἀντικρυς ἔτω φαινόμενοι ἐν τοῖς
λόγοις, καὶ τυραννικοί. ὥς ἐκ τῆς ῥήνδος, ἣ φασί, τὰς
πάντας ἔκοντες (1). Εἰ δέ τινες ἄρα καὶ ἐν τοῖς ἑμοῖς τε-
τοισὶ πονηρίαις δεινοὶ ἀντιτάττωνται τοξόται, ἀφανῶς
βάλλοντες ὥσπερ οἱ Πλαταεῖς ποτε λέγονται τὰς Πε-
λοποννησίαις ἀποδιδράσκοντες μετὰ λαμπάδων ἔμοι με-

(1) Οὐκ δυνάμην τὰ τῇ Σοφῇ ἐκείνῃ Νεοφύτῃ (ἧ καὶ ὡς
Grammaticum in Gracia longe principis, μυστα ποι-
εῖται ὁ φιλόμην d'Ansse de Willoison Προλεγ. εἰς Ὁμη-
ρον Σελ. X. Not.) παραλιπεῖν, τοιαῦτ' ἄττα λέγον-
τος ἐν προοίῳ τῆς εἰς τὸ Δ' τῇ Γαλῇ Γραμματικῇ, „ . .
„ . . . ὧν καὶ τὰ πλεῖστα ξυμφορὰ γὰρ οὐτα τυγχάνει κα-
τατὰ τὸν Λίττε κολοῖον, ἐκ ποικίλων ἀλλοτριῶν πτερυγῶν
„ τοῖς γὰρ μὴν γνώμοσι τῶν, ὅθεν τε, καὶ παρ' ὅτε, καὶ ὅπως
„ ἀνελεξάμεθα πεινῶσκούτων, ἔχῃ μᾶλλον ἐπιμεμπτοί, ἢ
„ περ ἀποδεκτὰ ταυτίσι τῆς Ἀνθολογίας ἂν εἶημεν· κα-
„ τὰ τὸν τῆς Λίττε τρόπον ἀπανδισάμενοι τὰ κάλλιστά τε
„ καὶ συντέλειαν ὄντα. Τὴν δὲ μὴ λαβεῖν τι χρήσιμον, ἐπι-
„ λαβεῖν δὲ τῶν προκειμένων πρὸς ἐπήρῃαν περιεσχό-
„ ντας, ἢ δ' αὐτῇ τῇ τὸν μυθεύομενον Προμηθεῖ ἀμώμητον
„ διαφυγεῖν παρ' ὧν δικαστῇ· δι' ὅτι μὴ καὶ θυρίδας τάνδρῳ
„ πῶ ἀμφὶ τὰ καὶ πεποιήκοι ἐπιμεμφαμένῳ, οἷον, ὡς ἂν
„ διαπτυσσομένων καταδεῖτο τοῖς ἀγνοῦσι τὰ εὖδον τῆς ψυ-
„ χῆς παθήματα τὸν τῇ ταύτῃ διμεργόν θεόν, μὴ προ-
„ ηδύντα τῶν ὀφθῶν τὰ κέρατα. . . . Ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ παν-
„ τὸς πλεῖν εἰς ἔξου, ἔτε μὴν τῇ τυχόντος τῶν λογί-
„ κων λειμῶνων πλάττει καὶ πολυειδῆ ταῖς βαφαῖς ἀποδρε-
„ ψάμενον ἄνθι, ἀξιασθαί γε αὐτὰ ἐπίσασθαι, καὶ ἀναπλε-
„ νῆσθαι ἀρμόσας ὡς μὴ θάτερον θάτερον ἀπῆδειν.”

λήσει. Αἴρωτος γὰρ ἐγὼ ἔχ' ἥττον, ἢ Καίνεις ἐκεῖνος
ὁ Λαπίδης, ὅπλοις καὶ θυρεοῖς, ταῖς τῶν σφῶν Ἀν-
δρῶν ἐπικρίσσει σκεπόμενός τε καὶ ἐρειδόμενος. Οἵπερ
ἔχ' ὅττικεν ἐπ' ἀκαιρίμαν ἤλυθε γλῶτταν, ἢ φασίν,
ἀπερεύγονται, ἀλλὰ σφίσιν αὕτη κατὰ τὸ τῷ φιλοσόφῳ
παράγγελμα εἰς νῦν ἐμβάπτεται πρότερον. Ἀλλ' ἐν
βελοίμην ἂν ἐγὼ, μὴ πολὺν φαίνομαι τὸν τῶν τοιού-
των ἔσμουν, καὶ ὁ περὶ Θετταλίαν συμβαίνει γινεσθαι καὶ
ταῦτα γενέσθαι, κόρακας δηλονότι ὀλίγους ἀναφανῆναι
τὰς τὰ ἐμὰ διακρῶζοντας· οὕτω γὰρ ἂν φαίητις, ὅτι
πάντων διαρρέντων.

. τάχ' αὖριον ἔσσειτ' ἄμερον.

Τέτο γὰρ δὴ πάντες ὁμολογεῖσιν, ὅτι τὸ μὲν μέμ-
ψασθαί τι, ὡς μὴ καλῶς ἔχον, καὶ αἰτί' ἐκ οἷ' ἄτινα προσ-
καταλέγειν, ῥάδιον τέτο, καὶ παντὸς ὃ εἴη. Τὸ μὲν
τοι κάλλιον ἄλλο ἀνασῆσαι, ἢ λόγον, ἢ ὅ,τι ποτ' ἂν
ἦ ἐκεῖνο, δοκῶ μοι ἐ πολλῶν εἶναι, ἐδὲ ἔβ' παντός (1).
Ἀλλὰ τὰ μὲν περὶ Μετρικῆς εἰρημένα ἱκανὰ ἂν εἴη.
Φέρε δὲ νῦν καὶ τῶν περὶ Ποιητικῆς λόγων διὰ βραχέων
ἐπιμνησθῶμεν, Ὁρισμόν τε αὐτῆς ἀποδίδόντες, καὶ μέρη
τὰ κυριώτερα καταλέγοντες διὰ βραχέων. Τὴν γὰρ ἀ-

(1) „ τὸ μὲν γὰρ αὐτεπιπῆν ἐχλασπὸν, ἀλλὰ
καὶ λίαν ῥάδιον εἰρημένῳ τῷ λόγῳ· τι δὲ ἕτερον αὐτανα-
σῆσαι βελτίονα, παντάπασιν ἐργῶδες. Ὅσπερ ὁ Λακεδαιμό-
νιος ἀκούσας ὅτι Φίλιππος Ὁλυνδοῦ ἐπέσκαψεν, ἀλλ' ἐκ
ἀνασῆσαι γε τοιαύτην, ἔφη, πόλιν κεῖνος ἂν δυνηθεῖν.”
Πλάταρχ, περὶ τῶ ἀκείνου.

κριβή ἐπὶ τέτων θεωρίαν ἐν ταῖς περὶ Ποιητικῆς πραγματείαι ἀποταμιεύσασθαι ἔδοξε.

§. I.

Τ Ποιητικὴν ἔτως ὀρίζονται. „Ποιητικὴ ἔστι
„ἔξις ἡμητικὴ διά τε μύθων καὶ λόγων μεθ’
„ἁρμονίῳ καὶ ῥυθμῶν κατ’ ἀρετὴν διατιθέναι
„δυναμὴν τὰς τῶν ἀκρόντων ψυχὰς (1).”
ἢ ἄλλως „Ποιητικὴ ἔστι Φιλοσοφία, τῷ μὲν
„χρόνῳ πηλαῖα, τῇ δὲ ἁρμονίᾳ ἔμμετρος,
„τῇ δὲ νῶμῃ μυθολογικὴ (2).” Μία δὲ καὶ
αὕτη τῶν ἐρωτέρων τεχνῶν εἶναι λογίζεται (3). Τέ-

(1) Πρός τὸ γ’. Πολιτείας τῷ Πλάτῳ Σελ. 367.
τέτον φησὶναι τὸν κατὰ Πλάτωνα ὀρισμὸν τῆς Ποιη-
τικῆς· οὗτος καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστανος ἐν Τηραίᾳ Σελ. 474. καὶ
Νόμ. β’. Σελ. 26. εἴ τις μετὰ προσοχῆς τὴν τῶν λεγομέ-
νων ποιότητα ἴκω. Αὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ ἐκ τῶν τῷ Ἀρίστο-
τέλει συνάγει περὶ Ποιητικῆς Κεφ. α’—β’. οὕτω καὶ ὁ ἐκ
Κυρήνης Συνέσις περὶ τῆς Ποιητικῆς διαλέγεται ἐν φαλάκρᾳ
ἐγκωμίῳ, Σελ. 6.

(2) Μάξιμοι Τύριος λόγῳ κδ’, Σελ. 344.

(3) Ἰάσιος Λυδίου Ὀνομαστικῷ Βιβ. ε’. Κεφ. β’. §. β’.
καὶ Ἰωάννης Θιάκου ἐν Ἀλληγορίαις εἰς τὴν Ἡσίοδος
Θεογονίαν, Σελ. 32. Ὁ δὲ Δεῖος Πλάτων ἦκουσεν τέχνην εἶναι
τὴν Ποιητικὴν ἡδέχεται, ἀλλὰ μανίαν τε τρίτην λέ-
γει, καὶ Μεσοκωχήν, ἐν Φαίδρῳ Σελ. 202. „Τρίτη
„δὲ (μανία) ἡ ὁ Μεσῶν κατωχὴ τε καὶ μανία, λαβῆσα ἁ-
„παλὴν, καὶ ἄβαν ψυχὴν, ἐγείρῃ καὶ ἐκβαλεῖν κα-
„τὰ τὴν φῶσιν καὶ τὴν ἄλῃν ποιήσιν, μυρία τῶν παλαιῶν
„ἔργα κοσμήσας ἐπίγειοις παιδεύει. Ὅς δ’ ἂν ἄνθρωπος

λος ἄρα τοῖς Ποιηταῖς τέτ' ἂν εἴη, τὸ ἀρετῇ διδάσκειν (1). τῆτο δὲ πορίζονται μύθοις καὶ πλάσμασι τὰ

„μανίας Μισῶν ἐπὶ Ποιητικὰς θύρας ἀφίκεται, πιδεῖς ὡς
 „ἄρα ἐκ τέχνης ἱκανῶς Ποιητὴς ἐσόμενος· ἀτελής αὐτός τε, καὶ
 „ἢ Ποιήσις ὑπὸ τῶν μαινομένων ἢ τῇ σωφρονούντος φανίδῃ”.
 ταῦτα δὲ ἀκριβῶς ἐρμηνευόμενα εὐρήσεις παρὰ Πρόκλῳ εἰς τὴν
 Πλ. Πολιτείαν. Σελ. 400. κτλ. Αὐτὰ δὲ τὰ Πλάτωνος καὶ ὁ Ἀ-
 γασίας ἀναμασᾷ. (Προοίμ. περὶ Εὐρυθρᾶς Θαλάσσης) „
 „ἐνθεσιῶσι γυνὴν ἐν αὐτῇ (τῇ Ποιητικῇ) αἱ ψυχαί, εἴποι ἂν
 „ὁ σοφὸς ὁ Ἀρίστωνος, καὶ λίαν ἀδύναστον ἐπαφροδίτα ὅσοι δὴ
 „ὡς ἀληθῶς μεσόληπτοι γίνονται, καὶ τῇ δὲ τῇ λαχθεῖα κά-
 „τοχοι.” Μετῆτόν πάντη ἐλάττωται ἐν Ἰωνί, Σελ. 360—65.
 Συμφδὰ τέτοις καὶ ὁ ἐκ Βοιωτίας αἰδοδός. Οὐλυμπῶν εἶδει β.
 εἶχ. 154—60. ψησί.

———— σοφὸς ὁ πολ.

καὶ εἰδῶς φυᾷ.

Μαθόντες δὲ λάβροι

παγγλῶσσί τε, κόρακες ὡς,

ἄκραντα γαργύρετον

Διὸς πρὸς ὄρνιθα θεῖον.

(ἐνθα μετῆτόν τὰ τῶν νεωτέρων καὶ παλαιῶν ἑτικῶν χάγια.)

καὶ Διογένης δὲ ὁ Λαέρτιος βιβ. δ'. τμήμ. 15. ἡσί

„Ποιηταὶ μὲν γὰρ ἐπιβαλλόμενοι πεζογραφίῃ, ἐπιτυγχάνου-
 „σι· πεζογράφοι δὲ, ἐπιτιθέμενοι Ποιητικῇ πταίσαι. Δήλον

„τὸ μὲν φύσεως εἶναι, τὸ δὲ τέχνης ἔργον.” ὅρα καὶ Γερ.

Οὐόσσιον περὶ Φύσεως καὶ συστάσεως Ποιτικ. Κεφαλ. ε'.

§. 1—§. 5.

(1) Πλάτων Πολιτ. γ'. Σελ. 465. „Οὐκ ἐν τιθώμεν ἂν

„Ὀμήρῳ ἀρεταμένης νῦν πάντας τὰς Ποιητὰς Μιμητὰς εἰδῶ-

„λων ἀρετῆς εἶναι” ὁ αὐτ. ἐν Πρωτῇ. Σελ. 289. „Εἰ

„οἷς (ποιήμασι) πολλὰ καὶ μὲν νεφεθήσεις, καὶ ἐγκώμια

„παλαιῶν ἀνδρῶν.” Ὅθεν δὴ παρ' αὐτῷ Σακράτης (ἐν Ἰωνε

Σελ. 364.) τὸ μὴ μόνον τὰ ἔπη, ἀλλὰ τὸν νῦν ἐκμανθά-

νεῖν τῶν Ποιητῶν ζηλωτὸν εἰναίφησι.

λεγόμενα ἀναμιγνύντες (1). Τὸ γυμνὸν γὰρ τῆς παραι-
νέσεως ἰκρὸν εἶναι ὀρθῶς ἡγησάμενοι (2), πλάσμα-
σιν ὥσπερ μέλιτι συγκεράσαντες, τοῖς βελομένοις προ-
τείνεσσι. Ἰετοῖς, χρεῖα δηλονότι, καὶ ἡδονῇ, Ὁμηρος ἐχρή-
σατο, Ἡσίοδος, οἱ κατὰ τὴν δὲ τὴν ἔξιν ἐπίσημοι (3).
Ἐνθεντικαὶ Ἀρετῆς ἔπαινον εἶναι πᾶσαν τὴν Ὀμήρου
ποίησιν Μέγας ἐν Πατράσι Βασίλειος ἀπεφήνατο (4).
Ἰδία δὲ καὶ ὁ Ρωμαῖος Ωράτιος ταῦτα φησὶ περὶ τῆς
Ὀμήρου Ἰάδος.

Tabula Ae Paridis propter narratur amorem:

Graecia rbariae lento collisa duello

Stultorum Regum, et populorum continet altus.

(1) „Ποῦν διτ', εἴπερ μέλλει Ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν
καὶ ὁμῶς, καὶ λόγους.” Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ Σελ. 25. Εὐστά-
θιος εἰς Πρόκλ. Ὀδυσσ. Σελ. 1379. „Ὁμός δὲ τοῖς Ποιηταῖς,
καὶ μὴ γυμνὴν Ἰσορίαν ἐκτίθεσθαι, ἀλλὰ μύθοις καταπυκά-
ζειν.” Αὐτὰ ταῦτα καὶ Ωράτιος ἐν τέχνῃ Ποιητικῇ καὶ ὁ Λακ-
τάντιος Βιβ. 6. Πλάταρχος δὲ ἐν τῇ περὶ τῆ „πῶς δεῖ τὸν
νέου ποιημάτων κρῖναι.” Τομ. 5. Σελ. 56. „Θυσίας μὲν γὰρ
ἀνάνυλους καὶ χόρους ἴσμεν, ἐκ ἴσμεν δὲ ἄμυστον, ἐδὲ
ἀψευδῆ Πάριον.”

(2) Ὁ Ἱεροῦ σύνομοις Ὀμήρ. κβ'. πρὸς Ἐφεσίους. „Ὅτι
αὐτὴ καὶ ἐαυτῇ τῆς ἀρετῆς ἢ παραίνεσις, πολὺ τὸ Σκυ-
θραπὸν ἔχει.” Ἰάσιος Πολυδ. Ὀνομ. Βιβ. α'. Κεφ. α'.
„Ἐπεὶ τὸ διδασκαλικὸν εἶδος ἀνυμνηρὸν ἐστὶ καὶ προ-
σκορὸς.” οὗτις καὶ ἄλλός τις φησὶ. „Φευκτον δ' ἢ τρη-
χέϊα παραίνεσις.”

(3) Ὁ ρα Μάξιμος τὸν Τύριον λόγ. 9. „Εἰ καλῶς ὁ Πλά-
των τὸν Ὀμήρου Πολιτείας παρητήσατο.”

(4) Παραίνεσις. πρὸς Νέες.

Καὶ παλιν αὖ περὶ τῆς Οὔδυσσείας ταῦτα.

Rursus quid virtus, et quid sapientia possit:

Utile proposuit nobis Exemplar Ulyssem

Ἰκανὰ δὲ περὶ τέτων σοφισαῖς τε καὶ Φιλοφροῖς εἰρη-
ται. Ἀλλὰ γὰρ καθάπερ ἐν πολυπόδοις, φασ κεφαλῇ,
ἐν μὲν κακόν, ἐν δὲ καὶ εὖθλόν. Οὕτω δὴ καὶ τῶν
Ποιητικῶν λόγων· πολλὰ μὲν γὰρ ἂν εὖροις καὶ τέτοις τὰ
ἄτοπα (1): ἄδηλονότι χρήπροσέχοντας ἀτασσεπτὴν
φεύγειν. Τῶν γὰρ παρὰ Ποιηταῖς κακοήθει νοσούντων
ἐσιν ἅτινες ἀτοκώτατα ὄντα τε, καὶ δοκτα, παρα-
βιαζόμενοι θεραπεύεσι δι' ἀλληγορίας (.). Ὡς οὐκ
ὀλίγα ὁ φιλοπονῶν ἂν εὖροι παρά τε Ἰσαδίου καὶ
ἄλλοις. Τοιαῦτα καὶ τὰ ἐν τῇ Φιλέλληνι d'Ansse de

(1) „ καὶ Ποιητικῇ πολὺ μὲν τῆδ' καὶ τρέφειν
„ νέας ψυχῆς ἐνεσι, ἐκ ἑλαττον δὲ τὸ ταρτακόν, καὶ παρα-
„ φορον, ἂν μὴ τυγχάνῃ παιδαγωγίας ὁρῶν ἀκρόασις· οὐ
„ γὰρ μόνον, ὡς εἴκει, περὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων χώρας, ἀλλὰ
„ καὶ περὶ τῆς Ποιητικῆς ἐσιν εἰπεῖν· ὅτι
„ φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλά μεμιγμένα, ὅλγα δὲ λυγρὰ,
„ αὐτοῖς χρωμένοις ἀναδίδωσιν·
„ ἐν δ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἡμερος, ἐν δ' ὀξυς,
„ πᾶρφασις, ἥ τ' ἐκλεψε νόον πύκα περ φερόντων.
„ οὐ γὰρ ἄπτεται τὸ ἀπατηλὸν αὐτῆς λεπτέρων κομιδῇ καὶ
„ ἀνοήτων. Πλέταρχ. περὶ τῆς πῶς δεῖν νέον ποιημάτων
ἐκείν. Τόμ. ζ'. Σελ. 52.

(2) Ἀντίκα γὰρ καὶ Πρόκλος τὰ παρ' ὁμήρου τοιαῦτα ἐκ-
πίπτοντα ἔτα θεραπεύειν οἶεται. Καὶ τινὸς περὶ τῶν ἀφρο-
δίτης καὶ ἄρως δεσμῶν τοιαῦτα φησὶν ἀταῖς λέξεσι.

ΠΡΟΚΛΟΥ εἰς ΠΛΑΤ. ΠΟΙΥ. Σελ. 388—9.

Willoiso Ομηρείῳ ἐκδόσει ἐμφερόμενα ἀρχαιοτάτα
χόλια. Ἀλλὰ γὰρ πάντα τὰ Ποιηταῖς ἀδόμενα τῷ ὀρᾷ

Τι αἰνίττει ἡ μυθολογία, περὶ Ἀφροδίτης καὶ τῶν
Ἡφαίσδεων, οἷς λέγει συνδεῖν Ἀμφοτέρους
τὸν Ἡφαίστον.

Ἡ μὲν οὖν οἶδε οἶδοι περὶ πάντα τὸν κόσμον ἐνεργῶν, ὁ Ἡφαίστος λέγω, καὶ ὁ Ἀρης. Ὁ μὲν διακρίνων
ἡμᾶς ἐναντίους τῷ παντός, καὶ ἐνεργῶν αἰεὶ, καὶ σώζων ἀ-
τρέπτως, τέλειος ὁ κόσμος ἦ, πᾶσι τοῖς εἶδεσι συμπε-
πληρωμένος δὲ τὴν ὅλην αἰσθητὴν διακόσμησιν, τεχνικὴν
ἀπεργαζόμενος, καὶ λόγων φυσικῶν, καὶ δυνάμεων ἀποπληρῶν.
Καὶ περὶ τὸν Οὐρανὸν εἰκοσι τρίποδας ὑψίστας, ἵνα τῷ
τελειοτάτῳ πολυέδρῳ αὐτὸν κατακοσμήσῃ σχημάτων, τὰ
δὲ ὑπὸ σελὴν ποικίλα καὶ πολύμορφα διαπλάττων εἶδη,
ἐπὶ ὅρματι γῆρας ἑλικάζει καὶ ὄρμας, κατὰ τὴν ἐντεχ-
νου Πόησιν ἰκρῶν. Καὶ οὖν καὶ Ἀφροδίτης ἅμφοι δέονται
κατὰ τὰς εἰς ἐνεργείας· ὁ μὲν, ἵνα τοῖς ἐναντίοις ἐμ-
ποιήσῃ καὶ τὰ ὅσα, ἵνα τοῖς αἰσθητοῖς διμυρογμήμασι καλ-
λος ἐναυεργᾷ, καὶ ἀγλαίαν ὅσῃν καὶ τὸνδε τὸν κόσμον
καλλίσουσι ἀποδοῖαι τῶν ὀρμμένων ἡδύνατο. Πανταχῇ δὲ
τῆς Ἀφροδίτης· ὁ μὲν Ἡφαίστος αὐτῆς αἰεὶ κατὰ τὰς
ὑπερτέρας· οἶδε ὁ Ἡφαίστος ὑπερκοσμίας, ὁ Ἀρης ἐγ-
κοσμίας· καὶ κείνος Οὐρανίος, ὑπὸ Σελήνῃ αὐτός. Διὰ
ὃ καὶ ὁ μὲν, κατὰ λησιν Διὸς ἄγεσθαι λέγεται τὴν Ἀφρο-
δίτην· Ὁ δὲ, ἡμεῖς αὐτὴν μεμυθολόγηται. Τῷ μὲν γὰρ
διμυρογῶ τῶν ἁγῶν, κατὰ φύσιν ἔστιν ἡ πρὸς τὴν κακο-
ποιὸν αἰτίαν, ὕδατικὴν, κοινωνία. Τῷ δὲ τῆς διαίρε-
σεως προσάτη, τῆς ἐναντιώσεως τῶν μὴ κοσμίων ἀλ-
λοτριότητος ἔστιν, ἡς ἐναντιώσεως χορηγὸς δυνάμις. Τοῖς
γὰρ συναγωγαῖς διακριτικὰ γένη τῶν βῶν ἀντιδύηται.
Τούτῃ τοίνυν τῇ ἀνομοίων σύμπνοια, οἱ μῦθοι μοι-
χεῖαν προσειρήκασι· δεῖ δὲ ἅρα τῷ παντὶ, καὶ τῆς τοι-
αύτης κοινωνίας, ἵνα τὰ ἐναντία συναρμωθῇ, καὶ ὁ ἐν τῷ

λόγε τυχόντα ως εἰρηται, ἐδὲν οἶμαι ἐλάφειτῃ ἀναγι-

κόσμῳ πόλεμος τέλος ἔχη τὴν εἰρήνην. Ἐπεὶ δὲ ἂν μὲν
 ἐν τοῖς Οὐρανίοις τὸ κάλλος προλάμπει, καὶ τὰ ἴδια, καὶ ἡ
 ἀγλαΐα, καὶ τὰ ἡφαιστότευκτα· κάτω δὲ ἐν τῇ γενέσει τῶν
 κοίτην, ἡ ἀντίθεσις, καὶ ἡ μάχη, καὶ ἐναντιώσεις τῶν δυ-
 νάμεων, καὶ ὅπως τὰ Ἀρεϊκὰ δῶρα· διὰ δὲ τῆς καὶ τὴν σύ-
 νεργεῖν τῷ Ἀρεῶς, καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἐφορᾷ ἐν ἄνωθεν ὁ
 Ἡλῖος, μνηύει δὲ τῷ Ἡφαιστῷ· καὶ οὕτως ἀπὲρ συνεργᾷ
 ταῖς ὅλαις Ποίησεσιν. Ὁ δὲ Ἡφαιστος δεσμός ἐπιβάλλει
 αὐτοῖς λέγεται παντοῖς, ἀφανεῖς τοῖς ἄλλοις, ὡς ἂν καὶ
 τὰ γεννητὰ κατακοσμοῦν τοῖς τεχνικοῖς λόγοις, καὶ μίαν σύ-
 στασιν ἀπεργαζόμενος, ἔκτε τῶν Ἀρεϊκῶν ἐναντιώσεων, καὶ
 τῶν συναρμοσικῶν τῆς Ἀφροδίτης ἀγαθῶν· ἵτι γὰρ ἀφροῦ
 τῇ γενέσει. Ἐπεὶ καὶ ἄλλοι μὲν οἱ δεσμοὶ τῶν Οὐρανίων,
 ἄλλοι δὲ τῶν ὑπὸ Σελήνῃ· οἱ μὲν γὰρ, εἰν ἄλλοι, κα-
 τὰ περ φησὶν ὁ Τίμαιος· οἱ δὲ, λυτοί. Ἀλλὰ δὲ τῆς λύει
 πάλιν ὁ Ἡφαιστος τῆς δεσμῆς, οἷς τὸν Ἄρην συνέδισε, καὶ
 τὴν Ἀφροδίτην· καὶ τῆς διαφερόντως πατρὶ, τῷ Προσεῖδῳ
 περὶ πειδόμενος· Ὁ δὲ τὴν αἰεττογενεσίαν σφραῖσαι βεβλήμενος,
 καὶ τὸν κύκλον τῆς μεταβολῆς εἰς ἑαυτὸν ἱκανοκλειῖσθαι, τὰ
 τε γινόμενα φθορὰς ἀξιοῖ, καὶ τὰ φθαρῆα εἰς γέννησιν ἀ-
 ναπέμπτει. Τί ἐν Ζανμασόν, εἰ καὶ Ὀμηροῦ ὑπὸ τῶν Ἡφαιστῶ
 δεσμῶν τὸν τε Ἄρεα, καὶ τὴν Ἀφροδίτην συνεῖδαι φησὶν·
 ὅπῃ καὶ ὁ Τίμαιος, τῆς λόγου τῆς δημιουργῆς, οἷς οἱ κατὰ
 οὐρανὸν τὰ γεννητὰ συνιστᾷσι, δεσμῶς προσείρηκε. Πῶς δὲ
 κατὰ τὴν πραγματικῶν λέγεται φύσις τὸ λύειν αὐτὸν τὰ
 δεδεμένα, τῶν γενεσιουργῶν δεσμῶν αὐτῶν ὑπαρχόντων; Καὶ
 εἰοικεν ὅτε ὁλος δημιουργὸς ἐκ τῶν ἐναντίων τὸν κόσμον συ-
 νιστᾷς, καὶ δι' ἀναλογίας ἑαυτῷ φιλικῶς ἀπεργαζόμενος, συνά-
 γειν εἰς ταυτὸ, τὰς Ἡφαιστῶ, καὶ Ἀρεῶς, καὶ Ἀφροδίτης ἐ-
 νεργείας· καὶ γεννῶν μὲν, τὰς ἐναντιώσεις τῶν κοίτην κα-
 τὰ τὸν ἐν ἑαυτῷ γεννᾷ Ἀρεῶς· φιλικῶς δὲ μηχανώμενος,
 κατὰ τὴν τῆς Ἀφροδίτης δυναμὶν ἐργεῖν· συνδέειν δὲ τοῖς
 Ἀρεϊκοῖς τὰ Ἀφροδισιακά, τὴν Ἡφαιστῶ τέχνην ἐν παρα-
 δείγματι προειληφέναι· Πάντ' ἂν ἐν αὐτὸς, καὶ μετὰ πάν-

νώσκοντας) Ἀμέλειτοι οἱ ἀρχαῖοι ξυνιδόντες ἐπωφελές

ἡττων ἐνεργῶν Θεῶν. Καὶ δὴ καὶ οἱ νέοι διημιργοὶ τὸν σφέ-
τερον μιμητὴν πατέρα, ζῶντες ἀπεργάζονται ζητιὰ, καὶ
ἐκθύνοντα ἑαυτοὺς δέχονται, τῷ Ἡ' φαίσεσσι συναπογεννώντες
ἡτες ἐνταῦθα ἐσμεν, καὶ τῆς λύσεως αὐτῶν προσιληφότες αὐ-
τοὶ τὰς αἰς. Πανταχῇ γὰρ ὁ τὸν δεσμὸν περιέχων, καὶ
τὴν τῆς ἰσως οἶδεν ἀνάγκην." Δοκεῖ δὲ ἡ τοιαύτη
τῶν Ἀθηναίων χρηστὴ τοῖς Φιλοσόφοις μάλιστα εἶναι οἰκιο-
τάτη. Τέτοιον πολλαῖς ἂν εὖροις παρ' αὐτῶν τε τῷ Πρό-
κλῳ καὶ Διονυσίου ἐξήμω τε τῷ Τυρίῳ, καὶ τοῖς τοιαύτοις.

(1) Εἰς τὴν φέρει καὶ τὰ τῇ Μεγάλῃ ἐν Πατρῴσι Βα-
σιλείῃ (παρὰ τοὺς νέους) „Οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τὴν
Ποιητῆς, ἢ δορυμένης, ἢ σκόπτουρας, ἢ ἐρῶντας ἢ
ἐκθύνοντας μίμης, ἢ ὅταν τραπέξῃ πληθύνῃ, καὶ ὡδὴ
ἐκνευμένη, τὴν καίμονιν ὀρίζονται· πάντων δὲ ἡκιστα περὶ
ἡδῶν τε διαλέγοις προσέξομεν κ. τ. λ." καὶ πα-
ρακτιῶν δευσι . . . „ἡμεῖς τε ἡν σωφρονώμεν, ὅσον οἰ-
κῆτον ἡμῖν, καὶ γενὲς τῇ ἀληθείᾳ παρ' αὐτῶν κομισάμε-
νοι, ὑπερβησόμεν τὸ λειπόμενον· καὶ καθάπερ τῆς ῥοδα-
νίδος τῇ ἀνδρὶ ἄμενοι, τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνομεν· οὕτω
καὶ ἐπὶ τῶν τοῦ λόγου ὅσον χρήσιμον καρπασάμενοι,
ἐπὶ βλαβερὸν ὑμῶν." Οὔρα δὲ καὶ Πλάταρχον ταῦτα
λέγοντα (ἐν τῷ ἰδίῳ τὸν νέον ποιημάτων ἀκθεῖν· τόμ. 5.
Σελ. 65 — 6.) „Ἀπομιμνήσκωμεν τὴν παιδᾶς, ὅτι ταῦ-
τα ἐκ ἐπαινῶν τε καὶ δοκιμάζοντες, ἀλλ' ὡς ἄτοπα καὶ
ὑφαύλα φαύλοισι καὶ ποιεῖ ἡδῶσι περιτιθέντες γράφουσιν· οὐκ
ἂν ὑπὸ τῆς δόξης πτοῖντο τῶν Ποιητῶν, ἀλλὰ τῶν αὐ-
τιῶν· ἢ πρὸς τὸ ὥπου ὑποψία διαβάλλει καὶ τὸ πρᾶγ-
μα, καὶ τὸν λόγον φαῦλον ὑπὸ φαύλῃ καὶ λεγόμενον,
καὶ πρακτόμενον· οἷον καὶ τὸ τῆς συγκοιμήσεως τῇ Πά-
ριδος ἐκ τῆς μάχης ῥάντος. Οὐδένα γὰρ ἄλλον ἀνδρώ-
ητος ἡμέρας συγκοιμήσιν ἡννακί ποιήσας, ἢ τὸν ἀκόλα-
στον, καὶ μοιχικόν· ἐν ὅνῃ δὴ λόγος καὶ ψόγος τιθέμενος
τὴν τοιαύτην ἀκρασίαν κτλ.

τὸ Ποιητῶν ὃν γένος, Διδασκάλους ἐκάλεν (1), καὶ
 Σοφῆς μὲν ὁ Τήιος μελωδός (2). Σοφιστὰς δὲ, ὁ ἐκ
 Θιβῶν λυρωδός (3), καὶ ὁ Κωμικός ἐκεῖνος Κρατῖνος (4).
 Πλάτων δὲ καὶ ἐπεδαφιλεύσατο· ὅτε μὲν πατέρα
 Σοφίας, καλῶν καὶ Ἡγεμόνας (5), ὅτε δ' αὖ,
 Θεῶν παῖδας, καὶ Προφῆτας, τὰς Ποιητάς (6). Καὶ
 τιθῆναι μὲν, καὶ τροφὸν γνώμης νέας τὴν Ποιη-

(1) Εὐστάθιος εἰς Ἰλ. α'. Σελ. 179.

(2) Ἀνακρέων ὠδὴ λς'.

(3) Ἰσθμίων εἶδει ε'.

(4) Ἐν Ἀρχιλόχοις παρὰ Διογένηι Λαερτίῳ ἐν προοίμ.
 τμήμ. 13.

(5) Ἐν Αὐσίδι, Σελ. 265.

(6) Ἐν γ'. Νόμιον Σελ. 575. ἀλλὰ τὰ Πλάτωνος περὶ Ποιη-
 τικῆς λεγόμενά αἰδήλως συμβάλλειν ἄδύνατον. Πολλοὶς γὰρ
 ἐπαίνοις πολλὰ καὶ καταπυκάσας τὰς Ποιητάς, καὶ μάλιστα ἐν
 Ἰωνί, ἔπειτα Ὁμήρου αὐτὸν τῆς Πολιτείας ἐκβάλλει (Πολιτ.
 γ') ἐρίῳ σεφανώσας, καὶ μύρω χρίσας· δι' ὃ καὶ ἀχάριστος περὶ
 τοῦ Ποιητῆ γυγνόμεναι δεδοξασται. (ὅρα Ἡρακλείδην Ποντικὸν
 περὶ Ὁμήρου Ἀλληγοριῶν.) Ἀλλὰ γὰρ ὑπὲρ Πλάτωνος πε-
 ρὶ τῶν πολυσίχως βιβλίοις ἀπελογίσαντο Πρόκλος τε ὁ
 Διάδοχος, (εἰς τὴν Πλάτωνος πολιτ. Σελ. 368. κ. τ. ἐξῆς)
 καὶ ὁ Τύριος Μάξιμος (λόγ. ζ'. Σελ. 73.). Ἐνόηκε δὲ Πλάτων
 συνιδῶν τὰ κακοῦ παρ' Ὁμήρῳ διὰ τὸ μόνον τῆς πολι-
 τείας ἐκκληῖσαι· ἐν τῶν γὰρ τῶν Ποιητῶν μάλιστα καθάπτε-
 ται. Ὡς ὅταν λέγῃ Πολιτ. γ'. Σελ. 393. „Τί δὲ ποιεῖν ἂν-
 ῶν, τὸν σοφώτατον λέγοντα, ὡς δοκεῖ αὐτῷ κάλλιστον εἶ-
 ναι πάντων, ὅτ' ἂν παραπλεῖται ὥς τράπεζαι, οἷα καὶ κρεῖων,
 „μέδου δ' ἐκ κρατῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ
 „δεπάεσσι. Δοκεῖσιν ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν αὐτῷ
 „ἀκένει νέφ . . . κτλ.”

τικὴν ὁ Τύρως ἐκάλεσε Μάξιμος (1). ὃ καὶ λόγος φέρεται, τῆς συνήθους τάνδρῃ πλήρης Ἀφροδίτης καὶ Χάριτος· εἰκοσὴν μὲν καὶ ἐννάτην τάξιν εἰληφώς, ἐπιγραφόμενος δὲ ἔτα. „Τίνες ἄμεινον περὶ θεῶν διέλαβον Ποιηταί, ἢ Φιλόσοφοι;” Οὗ δ' ἐξ Ἀπαμείας Στράβων Φιλοσοφίαν πρώτην ὀνομάζει, εἰσάγουσαν εἰς τὸν βίον ἡμᾶς ἐκ νέων, καὶ διδάσκουσαν ἡθῆ, καὶ πάθη, μετ' ἡδονῆς (2). Καὶ παῖδας μὲν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι Φησι πρῶτον καὶ τῶν Ὀμηρικῶν παιδεύεσθαι ποιημάτων· κακίζει δὲ Ἐρατοδένην (3), ὅτι τὸν Ὀμηρὸν Φησι ψυχαγωγίαν μόνον θηρεῖν ἐν τοῖς αὐτῇ ποιήμασιν. Ἀλλ' ἔδεν γὰρ οἶον, ὅτε ἀκῶσαι ταῦτ' ἐπὶ λέξεως λέγοντος.

„ . . . χωρὶς δὲ τῶν Ἐρατοδένους αὐτοῦ μάχεται· ἡλικιὸν γὰρ πρὸ τῆς λεχθεύσης ἀποφάνσεως ἀρχόμενος τῇ περὶ Γεωγραφίας λόγῳ, Φησὶν, ἅπαντας κατ' ἀρχὰς φιλοτιμία, ἔχειν εἰς τὸ μέσον φέρειν τὴν ὑ-

(1) Λόγ. κ', Σελ. 262.

(2) Στράβων Γεωγρ. βιβ. α'. Σελ. 29.

(3) Ἐρατοδένους εἰρηνική μὲν κατὰ τὴν ρσ'. Ὀλυμπιάδα, 276 ἔτεσι πρὸ τῆς σωτηρίας ἐποχῆς· ἦκασε δὲ Καλλιμάχεα τῇ Γραμματικῇ, ὡς φησὶ Λύδας ἐν λέξει. Πατὴρ δὲ αὐτοῦ, ἦτοί Ἀγλαός, (Λεκιανὸς ἐν Μικροβ.) ἢ Ἀμβρόσιος, (Σειδ. ἐν λ—) ἀλλ' εἴη αὖ τῆτο τῷ ἀπ' αὐτοῦ Ἐρατοδένους τῆνομα, (Φαβρίκιος Ἑλλην. Βιβλιοθ. βιβ. γ'. Κεφ. ιη'. §. 12.) Ἀνὴρ πολυμαθής, ὡς φησὶν ὁ Ῥωμαῖος Πλίνιος. (βιβ. β'. κεφ. ρη'.) Καλεῖται δὲ αὐτὸν Πένταθλον. (Κλήμ. Στρωμ. βιβ. α'.) Πρόσθε δὲ ἔτος καὶ τῆς ἐν Ἀλεξάνδρεια βιβλιοθήκης, Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ καλεῦσατος· ὅς τε Φαβρίκ. ἐν β. ἀνωτ. Σελ. 471—479.

„πὲρ τῶν τοιούτων ἰσορίαν. Ὁ μὴρον γέν ὑπέρ τε Αἰθιο-
 „πων ὅσα ἐπύθετο καταχωρῆσαι εἰς τὴν Ποίησιν, ἔ-
 „περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον, καὶ Λιβύην, . . . τὰ δὲ δὴ
 „κατὰ τὴν Εἰλλάδα, καὶ τὰς σύεγγυς τόπους, καὶ λίαν
 „περιέργως ἐξενηνοχέναι· καὶ πολυτρήρωνα μὲν τὴν
 „Θίσβην λέγοντα, Ἀλάρτον δὲ ποιήεντα, ἐσχατόω-
 „σαν δὲ Ἀνθηδόνα, Λιλαιαν δὲ, πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῦ,
 „καὶ ἑδεμίαν προσθήκην κενῶς ἀπορρίπτεται. Πότερον ἔν
 „ποιῶν ταῦτα ψυχαγωγῶντι ἔοικεν, ἢ διδάσκοντι; . . .
 „Οὐκὲν ἔχρην ἔτως εἰπεῖν, ὅτι Ποιητὴς τὰ μὲν, ψυχα-
 „γωγίας μόνον χάριν ἐκφέρει· τὰ δὲ, διδασκαλίας· ὅδ'
 „ἐπὶνεγκεν, ὅτι ψυχαγωγίας μόνον, διδασκαλίας δ'
 „ἔ. Καὶ προσεργάζεται γε πυνθανόμενος. Τὶ συμβάλλ-
 „εται πρὸς ἀρετὴν Ποιητῆ, πολλῶν ὑπάρξαι τόπων ἔμ-
 „πειρον, ἢ στρατηγίας, ἢ Ῥητορικῆς, ἢ οἷα δὴ περι-
 „ποιεῖν αὐτῷ τινὲς ἡβελήθησαν. Τὸ μὲν ἔν ἅπαντα ζη-
 „τεῖν περιποιεῖν αὐτῷ (Ὁμήρῳ) προσεκπίπτοντος ἄν τις
 „θεῖη τῇ φιλοτιμίᾳ Τέτο μὲν δὴ ὁρθῶς ἂν λέ-
 „γοις ὡς Ἐρατόφειρος! ἐκεῖνα δὲ ἐκ ὁρθῶς ἀφαιρέμενος
 „αὐτὸν τὴν τοσαύτην πολυμάθειαν, καὶ τὴν Ποιητικὴν,
 „γραυώῃ μυθολογίαν ἀποφαίνων· ἢ δέδοται πλάτ-
 „τειν, φησὶν, ὅτι ἂν αὐτῇ φαίνεται ψυχαγωγίας οἰ-
 „κεῖον. Ἄρα γὰρ ἐδὲ τοῖς ἀκροωμένοις τῶν Ποιητῶν ἑδὲν
 „συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν; Λέγω δὲ τὸ πολλῶν ὑ-
 „πάρξαι τόπων ἔμπειρον, ἢ στρατηγίας, ἢ Γεωργίας,
 „ἢ Ῥητορικῆς, ἅπερ ἢ ἀκρόασις ὡς εἰκὸς περιποιεῖ. Ἀλ-

ἡλὰ μὴν ταῦτά γε ὁ Ποιητὴς Οὔδυσσεϊ προσῆψεν, ὃν τῶν
ἡπάντων μάλιστα ἀρετῇ πάσῃ κοσμεῖ. Οὗτος γὰρ αὐτῷ
ἡπολλῶν ἀνδρῶπων ἴδεν ἄνεα, καὶ νόον ἔγνω.

ἡοὔτος τε ὁ εἰδὼς πατοῖες δόλους, καὶ μήδεα πυκνά. (Ἰλ.
ἡγ. σίχ. 202.) ἔτος δ' ὁ Πτολίπορτος ἀεὶ λεγόμενος,
ἡκαὶ τὸ Ἰλίον ἱλῶν

ἡβελλῇ καὶ μύρσισι καὶ ἡπεροπιδι τέχνῃ.

ἡαὐτὰ γ' ἐπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο

ἡἀμφὶ νοσήσανεν. (Ἰλ. κ. σίχ. 246.)

ἡΦησὶν ὁ Διομήδης. Καὶ μὴν ἐπίγε τῇ γεωργίᾳ σεμνύ-
νεται. Καὶ γὰρ ἐν ἀμνητῷ.

ἡἐν ποίῃ δρέπανι μὲν ἐγὼ εὐκαμπὲς ἔχοιμι

ἡκαὶ σὺ δὲ τοῖον ἔοις (Ὀδ. σ. σίχ. 365.)

ἡκαὶ ἐν ἀρότῳ.

ἡτῷ κ' ἐμ' ἰδοῖς εἰδὼς διηγεκέα προταμολίμην.

ἡκαὶ ἔχ' Ὀμήρου ἢν ἔτω φρονεῖ περὶ τούτων, ἐχὶ δὲ

ἡπάντες οἱ πεπαυμένοι μάρτυρι χρωῶνται τῷ Ποιητῇ,

ἡὥς ὀρθῶς λέγουσι περὶ τῆς τὴν τοιαύτην ἐμπειρίαν εἰς

ἡΦρόνησιν συντείνει μάλιστα. Ἡ δὲ Ῥητορικὴ Φρόνησις

ἡἔστι δὴπε περὶ τῶς λόγου, ἣν ἐπιδείκνυται παρ' ὅλην

ἡτὴν Ποίησιν Οὔδυσσεὺς, ἐν τῇ διαπείρᾳ, ἐν ταῖς λι-

ἡπαῖς, ἐν τῇ πρεσβείᾳ, ἐν ἣ Φησὶν.

ἡἌλλοτε δὴρ' ὅπατε μεγάλην ἐκ σήθεος ἴει

ἡΚαὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἰοικότᾳ χειμερίῃσιν

ἡἐκ ἂν ἔπειτ' Οὔδυσσῆϊ γ' ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος."

(Ἰλ. γ. σίχ. 222—5.)

„Τίς ἂν ἔν ὑπολάβοι τὸν δυνάμενον Ποιητὴν εἰσα-
 „γγειν ῥητορεύοντας ἄλλας, καὶ στρατηγέοντας, καὶ τ' ἄλλ'
 „ἐπιδεικνυμένους τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα, αὐτὸν εἶναι τῶν
 „Φλυάρων ἓνα, καὶ τῶν Θαυματοποιῶν γοητεύειν μόνον,
 „καὶ κολακεύειν τὸν ἀκροατὴν δυνάμενον, ὥφελειν δὲ μη-
 „δέν; Πότερον δ' ἐδ' ἀρετὴν Ποιητῆ λέγοιμεν ἂν ἢν-
 „τινὲν ἄλλην, ἢ τὴν μιμητικὴν τῷ βίῳ διὰ λόγων;
 „πῶς ἂν ἔν μιμοῖτο ἄπειρος ὢν τῷ βίῳ, καὶ ἄφρων; οὐ
 „γὰρ ἔτω φαμὲν τὴν τῶν Ποιητῶν ἀρετὴν, ὥς ἡ τεκ-
 „τόνων, ἢ χαλκίων. Ἀλλ' ἐκείνη μὲν οὐδενὸς ἔχεται
 „καλῶ, καὶ σεμνῶ. ἡ δὲ τῷ Ποιητῇ, σφέζουται τῇ τῷ
 „ἀνδρώπῳ, καὶ ἔχ' οἶον τε ἀγαθὸν γενέσθαι τὸν Ποιητὴν,
 „μὴ πρότερον γεννηθέντα ἄνδρα ἀγαθόν. Τί γὰρ ἔτω
 „ῥητορικόν, ὥς φράσις; Τί δ' ἔτω Ποιητικόν; Τίς δ'
 „ἀμείνων Ὀμήρῳ φράσαι, νῆ Δία; . . . Ὡς δὲ εἰπεῖν
 „ὁ πεζὸς λόγος ὅγε κατεσκευασμένης, Μίμημα τῷ
 „ποιητικῷ ἐστίν. Πρώτιστα γὰρ ἡ Ποιητικὴ κατασκευὴ προ-
 „ῆλθεν εἰς μέσον. εἴτα ὕστερον ἀφαιρῦντες
 „ἀείτι τῶν τοιούτων εἰς τὸ νῦν εἶδος κατήγαγον, ὥς
 „ἂν ἀπὸ ὕψους τινος. Καὶ τὸ ἄδειν δὲ, ἀντὶ τῷ φράζειν
 „τιθέμενον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, αὐτὸ τῷτο ἐκ μαρτυρεῖ.
 „διότι καὶ πηγὴ φράσεως κατεσκευασμένης, καὶ ῥητορι-
 „κῆς, ὑπῆρξεν ἡ Ποιητικὴ. Αὕτη γὰρ προσεχρόησατο τῷ
 „μέλει κατὰ τὰς ἐπιδείξεις· τῷτο δὲ ἢν ἡ ὠδὴ, λό-
 „γος μεμελισμένος. Ὡς' ἐπειδὴ τὸ φράζειν πρώτιστα
 „ἐπὶ τῆς Ποιητικῆς ἐλέγετο φράσεως, αὕτη δὲ, μετ'

ἡφ' ὧν, τὸ φεῖν αὐτοῖς τὸ αὐτὸ τῷ φράζειν ὑπῆρξε παρ' ἡμεῖς. . . . Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ περὶ λεχθῆναι τὸν ἄνευ μτρ. λόγον, ἐμφαίνει τὴν ἀπὸ ὕψους τινὸς καταβάντα, καὶ ὀχλήματος εἰς τέτατος (1). Ταῦτα Στράβων, ἐν τοῖς ἐξῆς ἐτι πλείονά φησι περὶ Ποιητικῆς, ἐ κατ' ἐμφανισμένα, ὃ δὲ λέγεται, ἐδὲ τῶν ἐκ πολλῆ τῆ πά. Ἀπὸ ἡμῶν τέπιτομον, ὡς εἰκὸς, πάντων μάλιστ' ἡρεῦσι, παρὶλιπεῖν ἔδοξε. Σέξτος δὲ ὁ Ἐμπειρικὸς ἐ πάντα ἀναιρῶν, ἐ ἐν πᾶσιν ἐπέχων, ἀνὴρ ἀνάξιος ἔς κατ' αὐτὸν Σοφίας, ὅμως τὴν Ποιητικὴν φησι, καὶ συνωφελεῖν τι τῷ βίῳ, ὡς καὶ περὶ διάνοιαν ἀνασφραγισμένην (2). Πορφύριος δὲ διαστροφῆς αἰτίως καλῶν ἔς Ποιητὰς, ἐν Μεγαρέων μερίδι φαίνεται ἐ τὴν Ποιητικὴν τιθέμενος (3). Τοιαῦτα δὲ ἐ Δίων

(1) Οὕτω ἐ Πλαρχος ἐν τῷ περὶ τῆ μὴ χρᾶν ἐτι τὴν Πυθίαν ἐμμέτρως. . . . ἔτω τῆ λόγῃ συμμεταβαλλόντος ἡμᾶς, ἐ συναποδοῦν, κατέβη μὲν ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥς, ὑπερ ἀπὸ τῶν ὀχημάτων ἡ Ἰσορία. . . . κτλ." Τὴν περίοδον ταύτην τῷ Στράβωνος ἐκ ὁρῶς κατανόησας Γεράρδος ὁ Οὐόσσιος ἐ διορθώσασθαι ἐ χεῖρησεν, ἐν τῷ de Natura ac Constitutione Poetices ap. 1. §. 1.

(2) Πρὸς Μυσικὴς β. ζ'. Σελ. 359—360.

(3) Εὐσέβιος Εὐαγγελικ. Προπαρασκευῆς βιβ. δ'. κεφ. κα'. Σελ. 171. Ἄρκε δὲ ἡ περὶ τῶν αὐτῶν αὐδῆς ὁ περὶ τῆς ὑπὸν ἐμφύχων ἀποχῆς τυγγραφεὺς ἰσορεῖ, διαρρήδην ὁμολογῶν τῆς ποιητικῆς δαίμονας, ἐν σχήμασι πλείοσι ἐντυπνιμένους, ἐ παντοῖαις μοραῖς χαρακτηρίζοντας λαμβάνειν, καὶ ἐξαπατᾶν τῆς πολλῆς ἐν ἀνθρώπων. Ἀγαθῶν γάρ, φησιν, ὑποδοσόμενοι πρόσωπα, ἐ προσεταιριζόμενοι τὰ πλῆθη, διὰ

ὁ Σοφὸς ἐν Αἰγυπτίων προσώπῳ περὶ αὐτῆς διαλέγε-
ται (1). „Παρὰ δὲ Αἰγυπτίοις, μηδὲ ἐξείναι μηδὲ ἐμ-
μέτρως λέγεσθαι, μηδὲ εἶναι Ποίησιν τὸ παράπαν. Εἴ-
πισσασθαι γὰρ, ὅτι φάρμακον τῆτο ἡδονῆς ἐστὶ πρὸς τὴν
ἀκοήν. Ὡς περ ἔν οἱ διψῶντες ὕδεν δέονται οἶνον· ἀλλ’
ἀπόχρη αὐτοῖς ὕδατος πίνειν, ὥτως οἱ τ’ ἀληθῆ εἰδέναι
θέλοντες, ὕδεν δέονται μέτρων, ἀλλ’ ἔφαρκει αὐτοῖς
ἀκῆσαι ἀπλῶς.” Αἰνίγμασι δὲ χαίρει Ποιητικῇ, καὶ
αἰνιγματώδης ἀκῆει (2). τῆτο δὲ ἔχρη παράδοξον ἡ-
γεῖσθαι· ἐστὶ γὰρ τοιαύτη (3). „Ὅπως ἢ μὲν φιλομα-
θεύοντες μετὰ τινος ἀμαθείας ψυχαγωγούμενοι, ῥᾶον ζη-
τῶσιν τε, καὶ εὐρίσκουσιν τὴν ἀλήθειαν. Οἱ δὲ ἀμαθεῖς μὴ
καταφρονῶσι, καὶ τέτων ὧν δύνανται σφινέναι.”

Τὶ δὲ ὁ τῶν ἱερῶν Πατέρων ξύλλογος; Μὴν ἔ-
χῃ καὶ ἔτοι ἀπτεσθαι παρακελεύονται τῆς τοιαύτης ἕξεως:

„τῆ τᾶς ἐπιθυμίας τῶν ἀνθρώπων ἐκκαίει, ἑαυτὸς ἐπινομίζε-
σθαι βέλονται τοσούτον τε αὐτῆς ἰσχύσας ὥς ἀπατήσαι καὶ τῆς
σοφωτάτης τῶν Ἑλλήνων Ποιητᾶς· καὶ ὁ μολογεῖ τῆς τῆ
πλήθους διαστροφῆς γενομένης αἰτίας.”

(1) Αἰγ. ια’ Σελ. 324. Τόμ. α’.

(2) Παρὰ Πλάτωνα καὶ Μαξίμου, ὃν ἡγετέον. Τόμ. α’. Σελ.
10. καὶ Σελ. 175.

(3) Πλάτ. ἐν τῷ πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκῆειν· οὐ-
τω καὶ ὁ Σιμπλίκιος. „Τῶν γὰρ παλαιότερων νομιζόντων μὴ
δεῖν καὶ τοῖς συντόμοις τὴν ἑαυτῶν σφίαν προτιθέναι εἰς πά-
ρρηγον ἀντίληψιν διὰ τὴν προφανομένη σαφήνειαν· οἱ μὲν μύ-
θοις, οἱ δὲ συμβόλοις, αὐτὴν ἀπέκρυψαν· ὥς τοῖς παραπε-
πτάσμασι τὰ ἀπρόρρητότερα τῶν ἱερῶν.”

Ὁ γὰρ Ἰεὺς Γρηγόριος, ὁ τῆς Θεολογίας ἐπώνυμος,
φησὶ πε τῶν αὐτῶ ἐπῶν (1).

Τὶ ἔν πέποιθα; τέτ' ἴσως θαυμάζετε;

Πρῶτον μὲν ἠδέλησα τοῖς ἄλλοις καμῶν

Οὕτω πεδῆσαι τὴν ἐμὴν ἁμαρτίαν.

Ὡς ἂν γράψω γε· ἄλλα μὴ πολλὰ γράφω

Καμῶν τὸ μέρον. Δεύτερον δὲ τοῖς νέοις

Καὶ τῶν, ὅσι μάλιστα χαίρουσι λόγοις,

Ὡς περ τι τεχνὸν τέτο δύναι φάρμακον

Πειθεῖς ἄγωγ· εἰς τὰ χρησιμώτερα,

Τέχνη γλυκῆν τὸ πικρὸν τῶν ἐντολῶν.

Φιλεῖ δ' ἀνίσταται καὶ νευρᾶς τόνος.

Καὶ παρανατιώει).

Τὶς ἔν βλάβη σιτῆς νέες δι' Ἡδονῆς

Σεμνῆς ἄγεσθαι πρὸς Θεῷ κοινωνίαν;

Οὐ γὰρ φέρουσιν ἡρόαν μετάσσειν.

Ὁ δὲ τῶν Κσαρέων πρόεδρος εἰπεῖναι ἡμῖν ἱκανὴν
τὴν ὠφέλειαν ἀποδοῖαι ἐκ τῶν παρὰ Ποιηταῖς λεγο-
μένων ἀπεφύνατο (2). εἶγε μετ' ἐπιστάσις τῆς τέτων
ἐχώμεθα ἀναγνώσις.

Γνοίη δ' ἄν τις ἢ περὶ τὴν Ποίησιν σπεδὴν τῶν Ἱε-
ρῶν Πατέρων ἐκ τέτ' μάλιστα. Ὅτε γὰρ Ἱελλιανὸς ἐκε-
νος ὁ δυσσεβέστατος βασίλευε, Κολοφῶνα οἶόν τινα ἐ-

(1) Εἰς τὰ Ε' μετὰ Σελ. 248—9.

(2) Αὐτόσι εἰχ. 90.

(3) Παραινέσει πρὸς τὴν Νέες.

πιδεῖναι ταῖς αὐτῆ πράξεσι φιλοτιμησάμενος, πρὸς τοῖς ἄλλοις δῆπε, ἃ κατὰ τῶν Χριστιανῶν, (ὡς αὐτὸς Γαλιλαίῃς ἐκάλει) (1) ἐμηχανήσατο· ἐν δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον ἐτόλμησε. Νόμον γὰρ ἔθετο, εἰργεσθαι κελεύοντα τὲς Χριστιανὲς τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας (2). Τότε γὰρ ἄνδρες Σοφίατε καὶ Πολυμαθεῖα κομῶντες, καὶ φέροντες ἄνομον νόμον, Ποίησεως ἦσαντο ἐκ ἄλλοις δακτύλοις. Τὸτο Γρηγόριον ἐκείνον ἐπὶ τὸ ποιῆσαι παράτρει, παρ' ᾧ δὲ εὖροις ἂν Ὁμηρον αὐτὸν καὶ τῷ ἐκ Θεολογίας Φωτὶ καταυγαζόμενον. Τὸτο τὸν ἐκ Λαοδικείας κείμενον Ἀπολλινάριον ἔδειξεν, ὅς καὶ Τραγικὰ, καὶ Λυρικὰ ποιήματα ἐγραφε, ἐμὴν ἀλλὰ καὶ Ἡρώφῃ ῥυθμῷ ἄσαν τὴν καθ' Ἑβραίους Ἀρχαιολογίαν συνέλαβεν (3). Ὁ δὲ ἐς γ' ἡμᾶς ὁ τῆ Σεπτεσίνου Δαβὶδ ψαλτὴρ μόνος περὶ ἦλθεν, ἐν Ἡρώφῃ ῥυθμῷ θανμασὸν ὅσον τῆς τῆ ἀνδρὸς μεγαλοφρονίας τεκμήριον.

Ἀλλ' ἡμεῖς γε αὐτὰς δεῖξομεν τῆς ἱερᾶς Ἀποστόλης Ποίησεως Ἑλληνικῆς ἐκ ἀμελήσαντα. Τὸν γὰρ θανμάσιον Παῦλον πολλὰς ἂν εὖροις γνώμας ἐκ τῆς τῆς Ἑλληνίδος Ποίησεως λειμῶνος ἀποδρεψάμεν. Οὕτω γὰρ περὶ Φη-

(4) Γρηγόριος ζηλιτευτ. α'. Σελ. 9, καὶ 81. Θεοδώριτος Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, βιβλ. γ'—κεφ. 4.

(1) Θεοδώριτος ἐνδ. ἀνωτ. Γρηγόριος ζηλιτ. α'. Σελ. 50 — 3. καὶ 80 — 1. Σωκράτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, βιβλ. γ'—κεφ. 15'. Σελ. 153. Σειδᾶς ἐν λ — Γρηγόριος καὶ Ἀπολλινάριος.

(2) Ὁρα Σειδᾶν ἐν λ — ὅς ἐκ Φωτοργίᾳ ἱκανὰ περὶ τῶν διέξεσι καὶ Σωκράτην δὲ ἐνδ. κεφ. 15.

σιν(1). „Εἰπέτις ἐξ αὐτῶν ἴδιος αὐτῶν προφή-
της: Κρήτες ἀεὶ ψεύσαι κακὰ θηρία, γασέρες

(1) Ἐνδανισὶν ὁ Χρυσῆς τὴν γλῶτταν Ἰωάννης, τόμ. δ' Σελ. 391. „Ἐπεινίδης ἢ ἐστὶν ὁ εἰρηκῶς Κρής καὶ αὐτὸς αὐν. Ἀλ-
„λά πόθεν νυήμενος, ἀναγκαῖον εἰπεῖν τὴν ὑπόθεσιν πρὸς
„ὑμᾶς. Οἱ Κρήτες τάφον ἔχουσι τῷ Διὶ ἐπιγραφῇ τοιαύτη·
„ἐνταῦθα Ζεὺς κεῖται, ὃν Δία κηλήσκουσι. Διὰ ταύτην ἔν-
„τὴν ἐπιγραφὴν, ὁ Ποιητής ψεύσας τὰς Κρήτας ἀποκαλῶν,
„προϊὼν πάλιν ἐπάγει αὖτις τὴν Κομφιδίαν.

„———— καὶ ἄρ' τάφον ὦ Ἀῖνα, στίχο
„Κρήτες ἐτεκταυτο· σὺ δ' ἐ' δάνες· ἐσσι γὰρ αἰεῖ.”
Αὐτὰ ταῦτά φησὶ καὶ ὁ ἱερός Θεοφύλακτος τόμ. β'. Σελ. 628.
ὅρα καὶ Θεοδώρου τόμ. γ'. Σελ. 355. (τῆς ἐν Δειφίᾳ ἐν δ.
Ἑλλην. Ἐκδ.).

Ὁ δὲ Ἐπεινίδης υἱὸς ἦν ἡτοὶ Φαισίης, (Διέρτιος βιβ. α.
τμήμ. ρδ'. Σειδ. εν λ—) ἡτοὶ Βάλου, (Ἀπολλωνίος Κατε-
ψευσμένης Ἱστορίας κεφ. α. ἔνθα μετιτέον ἐν ταῖς Σχολαῖς
τὸν πολυμαθέστατον Ἰωάννην Μεύρσιον) ἢ Δωσιάδης, (Σειδ.
εν λ—, Διέρτ. εν ανωτ. ὅρα καὶ Μενάγγιον εἰς Διέρτ. τόμ. β'.
Σελ. 63.). Τῆτοι οἱ μὲν φασὶ πεντήκοντα ἔτη κατακοιμη-
θῆναι· (Διέρτ. εν ανωτ. Varro de L. L. Libr. VII Plin.
Hist. Nat. Libr. II. cap. 52.) Οἱ δὲ ἐλάσσων.) Παντα-
σίας ἐν Ἀττικῇ καὶ ἰ') Ἐδοξε δὲ θεωρίεσθαι εἶναι τοῖς
Ἑλλησι. (Διέρτ. εν ανωτ. Πλέτ. εν Σόλωνι) Οὗτος Ἀθη-
ναῖος λοίμω πιεζομένη ἐκείνη. (Διέρτ. εν ανωτ. Apulejus
Florid. II.) Ὁ δὲν Καθαρτῆς ἐκλήθη. (Ἰάμβλ. εν βίῳ
Πυθαγόρου βιβ. α. ρ κη.) Ἐτελευτήσας δὲ βίης ἔτι ρνδ'.
ὥς δὲ Κρήτες φασὶν ἐν δέοντα τριακόσια. (Διογ. Διέρτ. εν ανωτ.) Οὗτος ὥς Ζεὺς καὶ Σοφὸς Ἀνὴρ ὑμνεῖται ὑπὸ Πλάτα-
νος. (εν β'. Νόμων) Ἐραψε, πολλὰ ἐπικῶς. (Σειδ. εν λ—)
Οἱ δὲ παρὰ τῷ Ἰερῷ Ἰωάννῃ αὐτῶ ἐμφερόμενοι εἰρηκοί, καὶ πα-
ρὰ Καλλιμάχῳ κεῖνται ἐν Ὕμνῳ εἰς Δία, εἰς. 35.) μέμνη-
ται δὲ τῶν ὥς ἐπὶ τῶν ἑλλήμαχων καὶ ὁ ἱερός Κλήμης, (Προ-
τριπτ. Σελ. 32.) Οὐδὲ περικῶς ὅμως καὶ Καλλιμάχον τὰ τῷ

„ἀργαί.” Καὶ πάλιν ὁ Θεσπέσιος Λυκάς (1), „καί
 „τινες τῶν κατ’ ὑμᾶς Ποιητῶν εἰρήνασι. Τὲ γὰρ καὶ
 „γένος ἐσμέν” (2). Παρατετήρηται δὲ καὶ Οὐόσσιν ὁ
 Ἰερὸς Παῦλος ἐν πολλοῖς γνώμαις χρησάμενος, ἐκ τῶν
 Μενάνδρου τε καὶ Εὐριπίδου δραμάτων. Ἔτι δὲ καὶ τὸ „Σαῦλ
 „Σαῦλ τί με διώκεις, κτλ.” παρὰ Πλάτωνα ἀν’ εὐ-
 ροῖς, ἐν οἷς φησὶν ἐκεῖνος.

„———— ποτὶ κέντρον δέτοι
 λακτιζέμεν τελέθει

ὀλιγοθρόος οἶμος ————— (3).
 οἷς ὕστερον καὶ Εὐριπίδης ἐχρήσατο (4).

————— ἢ θυμέμενος

πρὸς κέντρα λακτιζοίμι, θυητὸς ὦν Θεῶ.

„Περὶ τέτων ὀρθῶς μοι δοκεῖ Σωκράτης εἰρηκέναι (5)
 „ Ἡ Ἑλληνικὴ παιδευσίς, πε παρὰ τῷ Χρι-
 „στῷ, ἔτε παρὰ τῶν αὐτῶ μαθητῶν, ἢ ὡς Θεόπνευστος
 „ἐδέχθη, ἢ ὡς ἐπιβλαβὴς ἐξεβλήθη. καὶ τῷτο, ὡς

Επιμενίδου μεταγράφαι ἔπη. ἐν ᾗ καὶ ἡν τῷτο τοῖς τῶν
 Ἑλλήνων Ποιηταῖς. ὡς ὁ Αὐτὸς Κλήμης ἀπέδειξε, Στρωμ.
 βιβ. ζ’.

(1) Πράξ. κεφ. ιδ’ ἐδαφ. κη’.

(2) Ἀγματος Φαιν. εἰχ. 7. ὅρα τὸν ἱερὸν Θεοφύλ. τόμ. γ’.
 Σελ. 137.

(3) Πυθίων β’. εἰχ. 175.

(4) Βάκχαις. εἰχ. 793.

(5) Ἐκκλησιαστικ. Ἰσορίας. βιβ. γ’ κεφ. ζ’. Σελ. 154. τόμ.
 β’. (edit. Cl. Salm.)

„ἡγεῖμαι ἢ ἐκ ἀπρονοήτως ἐποίησαν. Πολλοὶ γὰρ τῶν
 „παρ' Ἑλλήσι φιλοσοφησάντων, ἢ μακρὰν τῇ γυνῶναι
 „τὸν ΘΕΟΝ, ἐγένοντο. εἰδέ τις
 „ἡμᾶς βίαιως ταῦτα λέγειν νομίζει, σκοπεῖτω ὅτι ὁ
 „Αὐτὸς οὐ μόνον ἢ κωλύει μανθάνειν Ἑλληνικὴν παι-
 „δευσιν, ἀλλὰ φαίνεται ἢ αὐτὸς μὴ ἀμελήσας αὐτῆς,
 „ἐνεκεν τῇ γυνῶναι πολλὰ τῶν εἰρημένων τοῖς Ἑλλησιν.
 „Εἴπει πόθεν ὁρμώμενος ἔλεγε. „Κρῆτες ἀεὶ ψεύσαι—
 „κτλ. εἰμὶ γ; Εἴπιμενίδε τῇ Κρητὸς, ἀνδρὸς τελεσῆ
 „ἀνεγνώκει χεῖρας; Ἡ πόθεν ἐγνώκει τῇ — τῇ γὰρ
 „ἢ γένος ἐσμ. εἰμὶ τὰ φαινόμενα τῇ Ἀστρονόμῃ Α'-
 „ράτου ὑπίσαι; ἀλλὰ καὶ τὸ, φθείρουσιν ἡδὴ
 „χρησά ὁ μίαι κακαί· δείκνυσι μὴ ἀνήκουσιν τῶν
 „Εὐριπίδου δραμάτων τυγχάνοντα. Καὶ τί δεῖ περὶ τέ-
 „των μηκύνειν ἢ λόγον; καὶ ἀνέκαθεν γὰρ ὡς ἐκτι-
 „νος μὴ κεκωλύεντες συνηθείας, οἱ κατὰ τὰς Ἑκκλη-
 „σίας διδάσκαλοι δείκνυνται ἄχρι γήρως τὰ Ἑλλήνων
 „ἀσκήμενοι. Τῆτ' μὲν, εὐγλωττίας χάριν, ἢ γυμνασίας
 „τῇ νῦν. τῆτο δὲ πρὸς τὴν αὐτῶν ἐκείνων κατὰγνωσην,
 „περὶ ὧν ἀπεσφάλησαν.” Ταῦτα Σωκράτης. Φέρε δὲ
 „διὰ βραχείων ἡδὴ τίτι περὶ Μεσικῆς· (ἢ δὴ τῇ Ποιη-
 „τικῇ παροπηδεῖ) (1) ξυνείρωμεν. Α' μέλειτοι ἄοιδοι ἐ-

(1) Πλάτ. ἐν Συμ. Σελ. 188. „ ἢ γὰρ
 „ἐκ τῇ μὴ οὗτος εἰς τῶν ἰόντι ὁφθαλμοῦ αἰτία, εἰς Ποίησιν, ἢ
 „οἱ τῶν δημιουργῶν πᾶτες Ποιηταί. Ἀπὸ δὲ τῆς
 „σῆς τῆς ποιήσεως ἐν ὅριον ἀφοριστὴν, τὸ περὶ τὴν Μεσι-

καλέντο καὶ μελοποιοὶ οἱ Ποιηταί (1). Αὕτη γέν
ΘΕΩΝ μὲν εἶναι ὥρον ὁμολογεῖται (2). Ὀρίζεται δὲ
„Ἐπιστήμη μέλῃς, καὶ τῶν. περὶ μέλῃς συμ-
„βαινόντων (3).” Λογίζεται δὲ τῶν ἐν τῇ ψυχῇ τὰν-
θρώπῃ ἐπιχειρημάτων εἶναι τὸ πρεσβύτατον (4). Ἰκανὴ
μὲν δοκῶσα ὀργὰς πᾶναι, καὶ πένθη. Ἰκανὴ δὲ, προ-

„καὶ καὶ τὰ Μέτρα τῷ τῷ ὅλῳ ὀνόματι προσαγορεύεται
„Ποίησις. Ποίησις γὰρ τῆτο μόνον καλεῖται. καὶ οἱ ἔχον-
„τες ταῦτὶ τὸ μόνον τῆς ποιήσεως, Ποιηταί.” Οἱ αὐτοὶ ἐν
Γοργία, Σελ. 824. „Φέρε δὲ εἴτις περίελοτο τῆς ποιήσεως
„πάσης τό τε Μέλος καὶ τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ μέτρον, ἄλλο τι
„ἢ λόγοι γίνονται τὸ λειπόμενον; Καλ. ἀνάνη.”

(1) Σέξτος πρὸς Μουσικὴν, βιβ. 5. Σελ. 538.

(2) Πλάταρχ. ἐκ Πλάτωνος περὶ Διαιρητικῆς, τόμ. 5.
Σελ. 638 ὅρα καὶ Ἀθήναιον βιβ. 18. Σελ. 64.

(3) Ἀριστὶδ. Μουσ. α'. Σελ. 1. Διάφοροι δὲ ἄλλοι ὀρισμοὶ
φέρονται παρὰ Βακχεῖα εἰσαγωγῇ Μουσικῆς Σελ. 1, καὶ τοῖς
λοιποῖς, ὁμοίως δὲ καὶ Σέξτω πρὸς Μουσικὴν, Σελ. 356. Πλά-
των δὲ Νόμ. 2, Σελ. 172. τὸν δὲ ἔχει τὸν Ὀρισμόν.
„Μουσικὴ ἐστὶ τρόπων Μίμημα βελτιόνων, ἢ χειρόνων
„ἀνθρώπων.”

(4) Μάξιμος Αδύ. ιη'. Σελ. 247. ἢ ὁ Ἱερὸς Ἰωάννης ὁ
Χρυσόστομος Ομιλία εἰς τὸν ματ. Ψαλμόν. Οὕτω γένῃ ἡμῶν ἡ φύ-
„σις πρὸς τὰ ἄσματα καὶ τὰ μέλη οἴκῃς ἔχει, ὥς καὶ τὰ ὑ-
„πομέζια παιδιά κλαυθμυρίζοντα, καὶ ὁσχεραίνοντα, ἕτω κα-
„τακοιμίζονται. Αἱ γὰρ γένῃ τίτται ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτὰ βα-
„τάξασαι, πολλαῖς ἀπῆσαι, καὶ ἐπῆσαι, καί τινα αὐτοῖς
„κατεπαῖσαι ἄσματα παιδικά, ἕτω αὐτῶν τὰ βλέφαρα κα-
„τακοιμίζουσι. Διὰ τῆτο καὶ ὁδοιποροὶ πολλαῖς κατὰ μεσημ-
„βρίαν ἐλαύνοντες ὑποζύγια, ἄδοντες, τῆτο ποιῶσι, τὴν ἐκ
„τῆς ὁδοιπορίας ταλαιπωρίαν ταῖς ὁδοῖς ἐκείναις παραμυθε-
„μενοι. Ἄλλα καὶ γητόνοι λινοβατῆρες, καὶ τραγῶντες, καὶ ἀκα-

προσεκλύειν τὰς ταῖς ἡδοναῖς κεχηνότας (1). Ἰᾶται
δὲ καὶ ἀστειας (2). Οὕτω γὰρ παρ' Ομήρου Ἀχιλ-

„πέλεις θανάτιοντες, καὶ ἄλλο οτιῦν ἐργαζόμενοι, πολλὰκις
„ἄδουσιν.“ Οὐ καὶ Πλάτ. ἐν Γαμμοῖς Παραγγέλλασιν, τόμ. ζ'.
Σελ. 542.

(1) Πλάτ. β. ἀνωτ. φιλοσφραγτος ἐν Ἡρώικοις, κεφ. 12'.
§. 6. Σελ. 73^ε Ἀθήν. βιβ. 18'. Σελ. 623. „... μέγας γὰρ
„ὦ μακάριοι! τὰ τὸν Θεοφίλῃ κιθαριδὸν, ζηταυρός ἐστι καὶ βέ-
„βαιος ἡ Μουσικὴ πᾶσι τοῖς μαθήσιν παιδευθεῖσιν τε. Καὶ γὰρ τὰ
„ἡδὴ παιδεύει, καὶ τὰς θυμοειδέας, καὶ τὰς γνώμας διαφόρους
„καταπραίνει. μινίας γὰρ ὁ Πυθαγόρειος, ὡς Χαμαιλέων
„ὁ Ποντικός ἴσος, καὶ τῷ βίῳ, καὶ τοῖς ἡδέσι διαφέρον, εἴπο-
„τε συνέβαινε χαίρειν αὐτὸν δι' ὄργην, ἀναλαμβάνων τὴν λύ-
„ραν ἐκιδάριζε. Π. δὲ τὰς ἐπιζητῆντας τὴν αἰτίαν ἔλεγε, πραϋ-
„νομαι. Καὶ ὁ Οἰκὸς δὲ Ἀχιλλεύς τῇ κιθάρᾳ καταπραυνε-
„το. ἢν αὐτῷ τῶν Ἡετίωνος λαφύρων μόνῃν Ὀμηρος χα-
„ριζεται, καταστῆναι τὸ πυρῶδες αὐτὸ δυναμένην· μόνος γὰρ
„ἐν τῇ Ἰλιάδι τῇ χρῆται τῇ Μουσικῇ.“ Ἀνώτ. Σχολ.
ἐν τῇ τῇ Σοφῇ d'Ansse de Willoison. Ὀμηρεῖο ἐκδόσει.
Σελ. 220. „Οἰκῇ τῷ Ἡρώϊ νοκτὸς ἥσθης γυμναζέσθαι, ἀλ-
„λά μὴ διαπαντὶ καὶ παραμυθία γὰρ ταῦτα θυμῷ, καὶ
„λύπῃ.“ οὕτω Ἡλίουδὸς Ποικίλης Ἱστορίας βιβ. 18'. κεφ.
κγ'. ὅρα καὶ Carol. εἰνεσι τὸν Ὀμηρικὸν Ἀχιλλεῖα, Σελ.
35-7, καὶ Μάξιμον ἰσον λόγ. λξ', τόμ. β', Σελ. 209.

(2) Φισί γὰρ Ἀχιλλεύς τὰς ἰσχυρὰς ἀνόσους διατελεῖν, εἰ-
καταυλήσοι τις αὐτῷ τῇ Φρυγίᾳ Ἀρμουσίᾳ. (βιβ. 18'. Σελ. 624.)
Οὕτω καὶ Ἀῦλος ὁ Γέρος (Λυκτ. Ἀ' ττικ. βιβ. δ'. κεφ. 1γ')
Ἀντίγονος περὶ θαυμάσιων Ἱστοριῶν, κεφ. 48-9. „Ἄξια δὲ
„ἔστιν ἐπίσασθαι τὰ μέγιστα Θεοφράστῃ ἐν τῷ περὶ Ἑὺδη-
„σισμῶν. Φισί γὰρ εἰνός, τὴν Μουσικὴν πολλὰ τῶν περὶ
„τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σώμα γινόμενων παθῶν ἰατρῶν· καθάπερ
„λυποδύμενος, φόβος, καὶ ἄς ἐπὶ μακρὸν γινόμενας ἐκτάσεις.“
Ἡδὴ δὲ καὶ θαυμάσιον ἡμῶν ἀνιχνεύει ἐν τῇ τῶν Ἑπι-
στημῶν Φιλοσοφικῇ Γραμ. τῇ Ἀγγλῇ Μαργίνα, ἢν μετὰ

Λεὺς φέρεται μεχολωμένος εἵνεκα κέρης, καὶ λυπόμενος,
καὶ τῇ Μωσικῇ παραμυθόμενος. Καταλαμβάνεται γὰρ ὑ-
πὸ τῶν ἀποσαλέντων πρεσβευτῶν.

Φρένα τερπόμενος φόρμιγγι λιγείῃ,
Καλῇ, δαιδαλέῃ· ἐπὶ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἐν.
Τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων πόλιν Ἡτίκωνος ὀλέσας.
Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν —————."

σημειώσαν τύποις ἐξέδοτο ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχ. Ἀν-
θιμος Γαζῆς φιλογενὴς ἀνὴρ· ὃς ἐν τῇ Σημείωσει,
Σελ. 133 — 4, τόμ. α'. κεφ. η' οὕτως κησ. αὐταῖς λέξιναι·
„Απὸ ὅλα τὰ παράδοξα ἀποτελέσματα ἴσα προσάπτουσιν
„εἰς τὴν δύναμιν τῆς Μωσικῆς, δὲν εἶναι ἄλλο τόσον ἐξαισιώ-
„τερον, καὶ θαυμασιώτερον, ὅσον ἡ δύναμις ἣ ἔχει νὰ ἰατρεύῃ
„τὸ φαρμακερὸν δῆγμα Ἀράχνης τινὸς τῆς Ἰταλίας ὀνομα-
„ζομένης Ἰταλις tarantola. Τὸ μέρος τῆς ζωῆς ὅπῃ δαγ-
„καρδῇ κυριεύεται ἐν τῇ ἄμα ἀπὸ δαιμονίων πόνης, καὶ μετ'
„ὀλίγας ὥρας αἰμοδιάζει, καὶ μεταβάλλεται ὁ πάσχων εἰς
„μίαν βαθεῖαν μελαγχολίαν, καὶ εἰς ἕνα θάνατον. Ὁ σφυγμὸς ἀ-
„δυνατεῖ, ἡ ὄρασις σκοτίζεται, καὶ ὁ πάσχων χάνει τὸν νῦν,
„τὴν αἰσθησίν, καὶ τὴν κίνησιν. Ματαίως γινίσκεται ὁ Γατρός.
„Ἐνῶς Μωσικὸς μόνον ἠμπορεῖ νὰ τοῖς ἰατρεύσῃ παίζοντας
„διαφόρους ἤχους, καὶ ὅταν ἔρχεται νὰ σπαρτήσῃ μίαν Ἀρ-
„μονίαν ὅπῃ συμφωνεῖ μετὰ τὸν κάμνοντα, οὗτος ἀρχινᾷ τότε
„νὰ κινῆται βαθμιδόν, καὶ σημειώνει τὸ μέτρον μετὰ τὰ δάκτυ-
„λα, μετὰ τὰς ἀμαράλλας, μετὰ τὴν πόδα, καὶ μετὰ τὸ σῶμα. Εἴ-
„τα σηκώνεται μόνον καὶ χορεύει, ἀρκεῖντας πάντοτε νέας
„δυνάμεις, καὶ ἐνεργείας. Αὐτὸς ὁ χορὸς διαρκεῖ σχεδὸν 5. ὥ-
„ρας, ἢ μίαν ἡμέραν, μερικαῖς φοραῖς καὶ δύο. ὅταν ἡ Μωσικὴ
„παύσῃ παύει καὶ ὁ πάσχων τότε πρὸ τῆς νύκτος χορεύει τὸν
„βῆλινον εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ ἐπαναλαμβάνει αὐτὸ τὸ ἔργον,
„ὥστε ὅπῃ νὰ ἰατρεύῃ ὁ πάσχων ἀφ' αὐτῆς τῆς τοῦ ὁποῖου γί-
„νεται βαθμιδόν. Κάθε πάσχων ἔχει τόνον, ἢ ἤχον ὅπῃ τῇ

Καὶ Ἀλέξανδρον δὲ τὸν μέγαν ἐπὶ τὰ ὄπλα ἡ Τι-
μοθέας κισθάρᾳ ἀπιδῆσαι ἠνάγκαζεν (1). Ἐτίμων δὲ
Μεσικὴν πάντως μάλιστ' Ἑλλήνων Ἀρχάδες (2). εἶχον-
το δ' αὐτῆς Ἑλληναῖοι περὶ ὧν ὁ Κωμικὸς φησί.

Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο.

Ὅτ' ἐγὼ τὰ ἔα λαλῶν ἤθην, καὶ Σωφροσύνην νεόμισο.

Πρῶτον μὲν ἐκ Φωνῆν παιδὸς γρύξαντος μηδὲν ἀκῆσαι.

Εἶτα βαδίζειν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως εἰς Κίθαρις.

(Νεφ. εἰχ. 958)

Περὶ πλεονεξίας δὲ αὐτὴν ἐποιῶντο καὶ κοινῇ πάντες

ἡ ἀρεσκεία κατ' ἰδίαν ἄλλ' αὐτοὶ οἱ ἦχοι εἶναι πάντοτε ζων-
ηροί." ἄλλ' ἐπάγει γλ. 135. „τὴν θεωρεῖται ἀπὸ τῆς νεο-
ητέρας ὡς ἑνὸς μῦθου, καὶ εἶναι ἀπίθανον." Τὰς τοιαύτας ἐν
ταῖς νόσοις τῆς Μουσικῆς Θεραπείας ἄριστα ἐξέθετο ὁ κλεινὸς
Curt. Sprengel ἐν τριτῇ, Anton. Künzel de Musicae
Artis cum Medicini Connubio. Hallae 1799. 8vo. ὅρα
Martia. Capellae βιβλ. 2^η. καὶ Γερ. Οὐόσσιον περὶ τῶν δ' δη-
μοσίων τεχνῶν, κεφ. δ' §. 19^η. Σελ. 15.

(1) Δίον λόγ. α'. π. βασιλείας. Βασίλειος ὁ Μέγας πρὸς
τὸς Νέας. Σηδ. ἐν λ—Ο' δὲ Πλάταρχος (περὶ τύχ. Ἀλε-
ξάνδρου Σελ. 507.) αὐτὸν τῆτο φησὶ καὶ Ἀντιγονίδαν ποιῆ-
σαι, τὸν Ἀρμάτειον ἐχσαντα νόμον. Αὐτὸ δὲ τῆτο καὶ Ἰπ-
πόλυτον παθεῖν τὸν Κιννάδιον ἐν Παννονίᾳ κρατούμενον
φησὶν Ἰερώνυμ. Μάγιστος πικρὴ. Ἀναγν. βιβλ. δ' κεφ. 19^η.

(2) Πολυβίος βιβλ. δ'. γλ. 289. „Ὡς μὴ μόνον ἐν ταῖσιν
ἡῶσιν, ἀλλὰ καὶ νεανίσκοι γενομένοις ἐπὶ τριάκοντα ἐτῶν,
ἡκατ' ἀνάγκη συντροφον τὴν Μουσ. ποιῶν αὐτῶν." Αὐτὰ
ταῦτα παρὰ λαβὰν ἐκ Πολυβίου διεξιόντι Ἀθήναιος βιβλ. 11^η.
Σελ. 628. ὅρα Οὐόσσιον ἐν, αἰωτ. Σελ. 16.

Ἑλληνες (1). Ὅθεν καὶ Μιτυληναῖοι τῆς Θράκης ἄρξαν-
τες ζημίαν ἐπέθεσαν τοῖς ἀφισαμένοις τῶν συμμάχων,
τὰς παῖδας αὐτῶν Μυσιτικὴν μὴ διδάμεν· ὡς ἰσορεῖ ὁ
Ρωμαῖος Αἰλιανός (2). Ἦσκητο γέν τι Μυσικὰ καὶ Πυ-
θαγόρας ὁ Σάμιος (3)· οὐκ ἀπηξίε δὲ ἐδελιωκράτης πρὸς
Κόννον φοιτᾶν τὸν Μυσικόν (4). Ταύτην καὶ Πλάτων ἐν
τῇ Πολιτείᾳ παραδεξάμενος φαίνεται ἐπὶς φησί. „Λύ-
„ηρας δὲ ἄψαομαι τρία μὲν ἔτη καὶ δέκα γεγονόσιν ἄρ-
„χεσθαι μέτριος χρόνος· ἐμμεῖναι δὲ ἔρα τρία, καὶ μή-

(1) Πλέτ. περὶ Μυσικῆς. Κικέρων Τιστλ. Ζητημ. βιβ. β'.
Ὁρα Σέξτον πρὸς Μυσικὴν, Σελ. 357. Ιουλιανὸν περὶ Ὁρχή-
σεως, τόμ. α', Σελ. 790. Ἀθήναιον βιβ. ι', Σελ. 627. Πολυαί-
νην Στραγγημ. βιβ. α', κεφ. ι'.

(2) Αἰλιαν. ποικίλ. ἰσορ. βιβ. ζ', κεφ. νε', Σελ. 460. (ed.
Jac. Periz.)

(3) Ἰάμβελιχος ἐν βίῳ Πυθαγόρ. κεφ. κη'. Σελ. 148.
„ . . . Ὑπελάμβανε δὲ καὶ τὴν Μυσικὴν μεγάλην συμβαλέσθαι
„ πρὸς ὑγίαν, αὐτὴς αὐτῇ χρῆται κατὰ τὰς προσήκον-
„ τας τρόπους” ὅρα Νικηφόρ. Γρηγόριον εἰς Συνέσιον, Σελ.
363—5.

(4) Valer. Maxim. Lib. VIII. (p. VII. Fab. Quintil.
Lib. I. Cap. XVII. Σελ. 148. ἐμάνθανε δὲ καὶ
„ κισσαρίζειν παρὰ Κόννῳ (γρ. Κόννῳ γέροντι ἦδη ὡς) σκωφθεῖς
„ δὲ τὸ Σόλωνος, ὁψιμαθῆς μᾶλλον αἶπεν, ἢ ἀμαθῆς.” Κόννος
„ δὲ ἐκαλεῖτο ὁ τῷ Σωκράτει ἐν ἱς Μυσικαῖς διδάσκαλος·
„ ὡς Πλάτ. ἐν Εὐθύδημῳ, Σελ. 26 . . . ὥσπερ Κόννῳ τῷ
„ Μητροβίῳ τῷ κισσαρίῳ, ὃς ἐμειδᾷσκει ἔτι καὶ νῦν κισσαρί-
„ ζειν” Μίμνηται αὐτῷ καὶ ἐν Μενῳ. Σεξτος δὲ Λάμπωνα κα-
„ λεῖ τὸν Σωκράτην ἐν τοῖς Μυσικοῖς διδάσκαλον. (πρὸς Μυ-
„ σικῆς, Σελ. 359.) ἀλλ' ἐκ ὁρῶμαι ὅρα αὐτῷ τὸν Φαβρίκιον
ἐν τοῖς σχολίοις.

„τε πλείω τῶν, μήτε ἐλάττω (1).” Ἀριστοτέλης δὲ (2),
 καὶ ὅπως χρηστέον ἐν τῇ Μεσικῇ τὰς νέας ὑπέδειξεν. Ἀλ-
 λά γὰρ οἱ λαοὶ καὶ σωφρονιστὰς ἐκάλειν τὰς ἀδι-
 δέας (3). Δοκίμως καὶ ἡ Μεσικήτισιν ἀπαρέσκειν. Ὁ
 γὰρ ἐκ Σιναιῆς ὄρων, ἀχρηστον ἡγεῖτο αὐτὴν εἶναι καὶ
 ἀνωφελῇ (4) Ἐφάνοντο δὲ καὶ Ἐπικέρει παῖδες, καὶ αὐ-
 τὸς Ἐπικυρος· πάντες αὐτῇ ἐνασμενίζοντες (5). Καὶ
 Ἐφορος δὲ περὶ αὐτὴν δυσχεραίνει, ὥς ἐπὶ ἀπάτῃ καὶ γοη-
 τεῖα παρσισάχουσι τοῖς ἀνθρώποις (6). Αἰγύπτιοι δὲ,
 καὶ μόνον ἀχρηστοὶ εἶναι, ἀλλ’ ἐτι καὶ τὰς ψυχὰς κατα-
 βλάπτειν ἡγᾶν (7).

(1) Νόμων ζ', Σ 577.

(2) Πόλιτικ. βιβ', κεφ. ε'. Ὅρα καὶ Πλάτωνα ἐν Πρωτα-
 γόρᾳ, Σελ. 318.

(3) Σέξτος πρὸς Πικῆς, Σελ. 359.

(4) Διογ. Λαέρτ. β', τμήμ. ογ'.

(5) Σέξτος πρὸς Μικῆς, Σελ. 363.

(6) Παρὰ τῷ Πολύβιου, βιβ. δ', κεφ. κ', Σελ. 289.

(7) Διόδωρος Ἱστορικ. Βιβλιοθήκης βιβ. α', Σελ. 73. Ὅρα
 καὶ Πλάτωνα ἐν β'. Νόμ. Α' καὶ ἦν γὰρ πολλὴ τέτων πλείο-
 να ἐνταῦθα περὶ Μεσικῆς παραδέσθαι· περιερίπομεν δὲ, καὶ
 τὴν τε πραγματείαν ἰδίαν ὅτις δεόμενον. Ἐπειδὴ ἡμᾶς ἐπὶ προ-
 σήκει προσεσμία δαλεῦσθαι, ἐπ' ἃ καὶ ἐκφέρεισθαι, τῶν προ-
 κειμένων ἀμελήσαντας. εἶναι δ' αὐτὴν ἔχει περὶ Μεσικῆς
 Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀριστοτῆος, καὶ Πτολεμαίου, καὶ Πλάτα-
 ρον, ἐν τοῖς περὶ Μεσικῆς καὶ Ἀθήναιον δὲ ἐν τῷ ιε'. Βιβ-
 λίῳ· ἐτι δὲ, καὶ Ουόσσιν· ἐκ τῶν ἀρχαίων τὰ πλείεστα συλ-
 λίξαντα ἐν βιβ. περὶ τῶν ἰοινῶν τεχνῶν, κεφ. δ'. Σελ. 12—
 21, καὶ βιβ. γ', περὶ φύσεως χυμῶν, ἢ περὶ μαζήσεως, κεφ. ιβ',
 Σελ. 86—93. καὶ Πλάτων περὶ Μεσικῆς ἐστὶν α' φυσικῆς

Ἀλλὰ κρῶμεν πρῶταν ἐπὶ τὸν ἑστέριον λόγον, ὅθεν ἐξέβημεν· καὶ γὰρ ἤδη ὥρα, ἵνα περὶ μερῶν τῆς Ποιητικῆς εἰπὴν τὰ ἐκτελεσθέντων διὰ βραχέων, ὡς ἐν τύπῳ διαλαβόντας.

§ II.

Τῆς Ποιητικῆς μέρος τρία (1) ἡ Πλάτων ὑπέ-
ληφεν ὁ Ἀρίστωνος (2). Καὶ γὰρ ταύτης τὸ μὲν, διὰ
μιμήσεως ὅλον γίνεσθαι· καὶ τὸτο ῥαγῶδιόν τε, καὶ
Κωμῶδιόν τε. Τὸ δὲ, δι' ἀπαγγελίας αὐτῆς Ποιητῆς. Τὸ

Πρόκλος εἰς αὐτόν· Ἰὼν ἱκανοὶ ἔσσι μὲν κόρος ἐλθὼν κρίσιν
ὡς φησὶν ὁ ἐκ Θεῶν φιλοποιός.

(1) Ἀρχαιότατον δὲ Ποιητικῆς εἶδος τὸ περὶ Ἑρῶτος ἀ-
ναιρέσιμον· ἵνα ἀπέδειξεν Ἰωάν. ὁ ὁσσιος περὶ Φύσ. καὶ
Συστάσ. Ποιητικ. κεφ. γ'. §. α', Σελ. . Ὅρα καὶ Ἰὼν. Σκαλι-
γῆρον, Ποιητ. βιβ. α', κεφ. δ'. Ἀρχαίως δὲ καὶ ἡττον καὶ ἡ πρὸς
τὴν τῶν ΘΕΩΝ λατρείαν ἀφοσιωμένης φησὶν Ἰσίδωρος Ori-
gin. Lib. VIII. Cap. VII. καὶ Tibullus Eleg. Lib. II.

(2) Πολιτ. γ'. Ταῦτα καὶ Διομήδης ἀναπτύσσει βιβ. γ'. λέ-
γων. „Τρία δὲ γένη Ποιήματος, ἢ ἥτοι δραματικόν· ἢ ἀ-
παγγελτικόν, ὃ καὶ ἐξηγητικόν· κοινόν, ὃ καὶ μικτόν κα-
λεῖν εἴωθασιν. Καὶ δραματικόν μὲν, ὅταν πρόσωπα ἅλλα
ἐκ μόνου εἰσάγεται διαλεγόμενα, μιμῶνται τῶν Ποιητῶν περιου-
τολογούντος, ὡς αἱ Τραγῶδιαι, καὶ Κωμῶδιαι· ἢ ἐξηγητικόν
δὲ, ἐν οἷς ὁ Ποιητὴς αὐτὸς διαλέγεται, μηδενὸς εἰσαγομέ-
νου προσώπου· οἷα τὰ Ἀρά τε καὶ Μικάνδρη. Κοινὸν δὲ, ἢ μικ-
τόν, ὅτε καὶ αὐτὸς ὁ Ποιητὴς μιμῶνται, ἀλλὰ καὶ καὶ πρό-
σωπά τινα παρεισάγει· ὡς ἡ καὶ Ὀμήρου Ἰλιάς· ἔχει τε, καὶ
ὁ Δύσεια.”

δὲ, δι' ἀμφοτέρων, ὡς ἡ καὶ Ὀμήρου Ἰλιάς. Ὁ δὲ Ρο-
μαῖος Κικέρων τὰς Ποιητὰς διαιρεῖ (3)· εἰς Κωμικὰ, Τρα-
γικὰ, Ἑποποιὰς, Διδυραμβικὰς, ἢ Μελικὰς. Αὕτη
δ' ἂν οἰκειότερον ὑποδιαίρεσις, ἢ Ἑπαρίθμησις τῶν
κυριωτέρων μερῶν προσαγορεύοιτο (2). Τοιαύτην δὲ καὶ
Ἰσαάκους τῆς Τζέτζε εἰποις ἂν τὴν τῆς Ποιητικῆς διαίρε-
σιν. Ὁς καὶ αὐτὸς (3) τῶν Ποιητῶν, τὰς μὲν Ἑποποιὰς κα-
λεῖ, τὰς δὲ Λυρικὰς, τὰς δὲ Διδυραμβικὰς, τὰς δὲ
Γαμβογράφους, τὰς δὲ Σατυρικὰς, τὰς δὲ Τραγικούς
ἀνομάζει, ἄλλους δὲ Κωμῶδες, τὰς δ' αὖ Ἑλεγεῖας
Ποιητὰς, τὰς δὲ Ἐπιγραμματογράφους προσαγορεύει.
Τέτοις δὲ, καὶ τὰς Μονῶδες (4) συγκαταλέγει.

Λέγωμεν δὲ, εἰ δοκεῖ, καὶ τὰς κατὰ Πλάτωνα τρεῖς
τῆς Ποιητικῆς ἰδέας (5). „Καὶ γὰρ ταύτης (τῆς Ποιη-
τικῆς) ἡ μὲν ἐστὶν ἀκροτάτη καὶ πλήρης τῶν θείων ἀγα-
θῶν, καὶ αὐτοῖς ἐνδρύνουσα τὴν ψυχὴν τοῖς αἰτίοις τῶν
ἡδονῶν, κατὰ τινὰ τε ἑνωσιν εἰς ταῦτα ἀγνοῦσα, τῶ

(1) De Optimo Genere Oratorum.

(2) Joh. Gerard. Vossius Poeticarum Institutionum
Lib. II. Cap. I. §. 8.

(3) Προλεγόμενοι εἰς τὰς Ποιητὰς.

(4) „Μονῶδοι δὲ Ποιηταὶ λέγονται, οἱ μονοπροσώπως γε-
γραμμένοι ἐπιταφίαις ψάλλας. Καταχρηστικῶς δὲ, οἱ μονοπροσώ-
πως ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ἀφηγημένοι, ὥστε νῦν ἐν τῇ Ἀλε-
ξάνδρου ὁ Λυκόφρων· Ἰσ. Τζέτζε ἔνδ. ἀνωτ.

(5) Ταῦτα Πρόκλος εἰς τὴν Πολιτ. Σελ. 399—400. διὰ
βραχέων ἐπιτεμὼν τὰ Πλάτωνος· Ἄπειρ ἡμεῖς διὰ τὸν ὄγκον
παρελείπομεν. Ὅρα Πρόκλ. αὐτόν, καὶ Σελ. 400—κατ.

„πληρῦντι τὸ πληρέμενον· καὶ τὸ μὲν, αὐτως καὶ ἀνα-
 „φῶς ὑποσρωννύσας πρὸς τὴν ἑλλαμψιν. Τὸ δὲ, προσκα-
 „λουμένη πρὸς τὴν μεταδόσιν τῆ φωτός. Μιγνυμένων
 „δὲ ὀχετῶν, πυρὸς ἀφθίτε ἔργα τελέσας κατὰ τὸ λό-
 „γιον. Ἐνα δὲ σύνδεσμον θεῖον ἀπεργαζομένη, τῆ με-
 „τεχομένη, καὶ μετέχοντος, καὶ σύγκρασιν ἐνοποιῶν, ὅλον
 „μὲν τὸ καταδεέσερον ἐδράξασαν ἐν τῷ κρείττονι, τὸ δὲ
 „θεϊότερον μόνον ἐνεργεῖν, ὑπεσάλμενε τῆ καταδεεσέ-
 „ρου, καὶ ἀποκρύπτοντος, ἐν τῷ κρείττονι τὴν σφετέραν
 „ιδιότητα παρασκευέσας. Αὕτη δὲ ἔν μανία μὲν ἐστὶ,
 „σωφροσύνης κρείττων, ὡς συνελόντι φᾶναι· κατ' αὐτὸ
 „τὸ θεῖον ἀφορίζεται· καὶ ὥσπερ ἄλλη πρὸς ἄλλην ὑ-
 „παρξιν θεῶν, ἔτω δὲ καὶ αὐτὴ τῆς συμμετρίας ἀπο-
 „πληροῖ τὴν ἐνθεάζσαν ψυχὴν. Διὸ δὲ καὶ τὰς ἐσχάτας
 „αὐτῆς ἐνεργείας μέτροις καὶ ῥυθμοῖς κατεκόσμησεν.
 „Ὡς περ κατὰ μὲν τὴν ἀλήθειαν τὴν μαντικὴν, κατὰ
 „δὲ τὸ κάλλος, τὴν ἑρωτικὴν μανίαν ὑφίσταται λέγο-
 „μεν. Οὕτως ἄρα καὶ κατὰ τὴν συμμετρίαν τὴν θεϊαν, τὴν
 „ποιητικὴν ἀφωρῶναι φαμέν (Β'). Ἡ δὲ ταύτης μὲν
 „τῆς ἐνθεαστικῆς καὶ Πρωτίσης ὑποδεεστέρα, μέση δὲ ἐν
 „τῇ ψυχῇ θεωρεμένη, κατ' αὐτὴν δῆπερ τὴν ἐπισήμο-
 „να, καὶ νοερὰν ἔξιν, ἔλαχε τὴν ὑπόστασιν. Γινώσκουσα
 „μὲν τὴν οὐσίαν τῶν ὄντων, καὶ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν
 „ἔργων καὶ λόγων ὑπάρχουσα φιλοθεάμων, εἰς δὲ τὴν
 „ἑμμετρον προάγουσα καὶ ἐρρῶντον ἑκάστα τῶν πραγμά-
 „των ἑρμηνείαν. Οἷα δὲ πολλὰ τῶν ἀγαθῶν ποιητῶν

„εὐροις ἂν γεννήματα. Ζηλωτὰ τοῖς εὖ φρονέσι, νεδε-
 „σίας καὶ συμβαλὼν ἀρίστων πλήρη, καὶ νοεράς εὐμετρίας
 „ἀνάμεστα, φρονήσεώς τε, καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς προτεί-
 „νοντα τὴν μετεσίαν τοῖς εὖ πεφυκόσιν, ἀνάμνησίν τε
 „παρεχόμενα τῶν τῆς ψυχῆς περιόδων, καὶ τῶν ἀειδίων
 „ἐν αὐταῖς λόγων, καὶ τῶν ποικίλων δυνάμεων. (Γ΄.)
 „Τρίτη δὲ ἐπὶ ταύταις ἐστίν, ἡ δόξαις, καὶ φαντασίαις
 „συμμεμιγμένη, καὶ διὰ μιμήσεως συμπληρωμένη, καὶ ἡ-
 „δὲν ἄλλ’ ἢ μιμητικὴ, καὶ ἔσα, καὶ λεγομένη. Καὶ τό-
 „τε μὲν εἰκασίᾳ προσχρωμένη μόνον, τότε δὲ, φαι-
 „νομένην προΐσαμένη τὴν ἀφομοίωσιν, ἀλλ’ ἢ ἂν ἔσαν.
 „Εἰς ὅγκον μὲν ἐπαίρσας τὰ σμικρὰ τῶν παθῆμάτων,
 „ἐκπλήττουσα τοὺς ἀκρόντας τοῖς τοιοῖς δὲ ὀνόμασι,
 „καὶ ῥήμασι, καὶ ταῖς ἐξαλλαγαῖς τῶν Ἀρμονιῶν, καὶ
 „τῶν ῥυθμῶν ποικιλίαις συμεταβάλλουσα τὰς τῶν ψυ-
 „χῶν διαθέσεις, καὶ τὰς τῶν πραγμάτων φύσεις, ἔχ-
 „οῖαι περ εἰσὶν, ἀλλ’ οἶαι φανταδεῖν ἂν τοῖς πολλοῖς
 „ἐπιδεικνύουσα, σκιαγραφίαις ἔσα τῶν ὄντων, ἀλλ’
 „ὅτι γνῶσις ἀκριβής. Τέλος τε προΐσαμένη ἀκρόντος ψυ-
 „χαγωγίαν, καὶ πρὸς ἐκεῖνο διαφερόντως βλέπουσα τὸ
 „παθητικὸν καὶ χαίρειν, καὶ λυπεῖσθαι πεφυκὸς, τῆς ψυ-
 „χῆς. Ἐστὶ δὲ ὥσπερ ἔφαμεν καὶ ταύτης· τὸ μὲν, Εἰκα-
 „στικόν, καὶ πρὸς τὴν ὀρθότητα τῆ μιμήματος ἀνα-
 „τείνεται. τὸ δὲ, τοιοῦτον οἷον εἵπομεν, Φανταστικόν,
 „καὶ φαινομένην μόνον τὴν μίμησιν παρεχόμενον.”

ΠΕΡΙ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ.

Ἀρξάμενοι τοίνυν λέγωμεν ἄ. περὶ Τραγωδίας,
ὃ δὴ μέρος ἐστὶ τῆς δραματικῆς γένεως (1). Ὄνομα δὲ αὐ-
τῇ, ἥτοι ὅτι τράγος τοπάλοι ἄβλον τῇ ᾧδῇ ἐτίθε-
το (2). Ἡ ὅτι τρύγα ἐλάμβανον οἱ νικῶντες (3). Ἡ ὅτι

(1) „Δραματικὸν καλεῖται, ὅτι μιμητικὸν ἐστὶ ἐν τῷ δράν-
„δρῶν γάρ τι ὁ Ποιητὴς μιμεῖται.“ Εἴτ' ἂν ὑποκρινόμενος ὡς
Φησὶν ὁ φιλόσοφος Ποιητικῆς κειμ. γ', §. 2.

(2) Εὐστάθ. Ὀδυσσ. ξ'. Σελ. 1769. „Ἰστέον δὲ, ὅτι πρῶ-
„του οἱ παλαιοὶ ὡς ἱσορεῖ Πausanias τιμῶντες τὴν εὐρεσίαν
„τῆς οἴης ἄδειν ἐφεύρον. Ὅτε καὶ τὴν λυμαινομένην αἶγα ταῖς
„ἀμπέλαις ἄβλου τῆς ᾧδῆς προέδευτο. Τῆς δὲ ἀγωνιζομένης
„Τραγωδὸς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τῷ Τράγῳ διανοήσει ᾧ-
„δῆν καὶ οἱ νικῆσαντες ἐνῆλλοντο τῷ ἄσκῳ, καὶ ἦν τότε τὸ ἄσ-
„καλιάζειν.“ Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Πλῆτ. σελ. 90. „ . . . Εἴ-
„σορτήν ἤγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Ἀσκαλία, ἐν ᾗ ἤλλοντο ἐπὶ
„ἀσκαῖς αἰγείοις εἰς τιμὴν τῷ Διούσῃ. Δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν ἀμπέ-
„λων εἶναι τὸ ζῶον. Ἀμείλειτο καὶ Ἐπίγραμμα φέρεται τῆς
„ἀμπέλῃ πρὸς τὴν αἶγα, ἣτω λέγον.
„Ἐῆμε φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν· ὁμῶς δ' ἐπὶ καρποφορήσῃ.
„ὅσσοις ἐπισπείσαι, σοὶ τράγος! θυομένῳ.

Οὕτω δὲ καὶ ὁ τῆς Εὔθυμοιλογικῆς Πατῆρ. ἐν λ. Τραγωδία.
„ . . . ὅτι τράγος τῇ ᾧδῃ ἄβλου ἐτίθετο.“ Οὕτω καὶ Ἰσαάκ.
ὁ Τζέτζ προλεγ. εἰς Ποιητάς, καὶ Horatius Arte Poët. Ἀρ-
χαϊστότατον δὲ ἔδος τῆς οἴης ὡς ἐκ τῶν Εὐσεβίου δῆλον, Χρονικῶ
Κανόνι, Σελ. 160. „Κατὰ τέτοιους τῆς χρόνης (περὶ τὴν Μ.
„Ὀλυμπιάδα) τοῖς ἀγωνιζομένοις παρ' Εὔθυμοι τράγος ἐ-
„δίδοτο ἄφ' ἧς καὶ Τραγικοὶ ἐκλήθησαν.“ Μετιτίθεν εἰς Ἀρι-
στοφ. καὶ τὸν Πολυμαθίστατον Ezeciel Spanheim pag. 46. B.

(3) Εὔθυμολ. ἐν λ— τραγωδ. καὶ Ἰσαάκ. Τζέτζ ἐν δ. ἀνωτ.
Σημειώτεον δὲ, ὡς τρυγὴ ἐμόνου ὁ νέος οἶνος, ἅλλα καὶ ὁ τρυ-

τετράγωνον εἶχον οἱ χοροὶ τὸ σχῆμα (1). Ἡ ὅτι ὁ χορὸς ἐκ Σατύρων συνέστατο, ἕς σκώπτοντες τράγους ἐκάλουν (2). Ἡ ὅτι τραχείας ἤδον φῶδας. Οὐ καὶ κομιδῇ ἄλογον (3).

Ἔστι δὲ ἡ Τραγωπῳδία. „Μίμησις πράξεως σπυδαίας, καὶ τελείας, μέγεθος ἐχέσης ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἐκάστη τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις δρώντων, καὶ ἐπὶ ἐπαγγελίας, καὶ ἀλλὰ δὲ ἐλέε καὶ φόβου περαίνεσα τὴν τῶν τοιέτων παθημάτων κάθαρσιν.” (4) Ἡ ἄλλως (5). „Τραγωπῳδία ἐστὶ λόγων τε καὶ βίων „Ἡρωϊκῶν Μίμησις.” ἢ „Ἀνθρώπων πάθη, τε „Θαυμασιότων τὰ ἐκτός.” (6)

Τὰ δὲ περὶ τὴν ταύτης εὐρεσιν ἀμφισβητεῖται. Οἱ μὲν γὰρ, καὶ αὐτὸν Ὀρφέα Τραγωπῳδὸν γενέσθαι ὑπεδῆ-

γίας λέγεται. (Σχολ. Ἀρισ. Πλάτ. εἰς. 1086. καὶ Νεφέλ. 56. καὶ ὁ Θεοκρίτης Σχολ. Εἰδυλ. β.) Ἐνταῦθα γῆνμοι ἐννοεῖ τὸν νέου οἶνον. Τραγωπῳδοὶ γὰρ καὶ οἱ Κομικοὶ, καὶ οἱ Τραγικοὶ, καλεῖνται. Ἀλλ’ οἱ μὲν, ὅτι τρύγα δάρον ἐλάμβανον· οἱ δὲ, ὅτι τρυγὶ τὰς ὄψεις ἐχρῶντο.

(1) Ἰζέτ2 καὶ Ἐτυμολ. ἐν3. ἀνωτ.

(2) Οἱ αὐτοὶ Ἀυτό3.

(3) Γεράρδ. Οὐόστιος Ποιητικ. Πραγματ. βιβλ. β’, κεφ. 1α, §. 2.

(4) Ἀριστοτέλης Ποιητ. κεφ. ζ’, §. 2.

(5) Ἐτυμολ. ἐν λ — τραγωπῳδία.

(6) Ἀῤῥιανὸς εἰς Ἐπίκτητον, βιβ. α’, κεφ. ζ’.

λωσαν (1). Οἱ δὲ Θέσπιδι ἀναγράφουσι τὴν τῆς Τραγωδίας εὕρεσιν (2). Οἱ δὲ Ἐπιγένην λέγουσιν εὕρετὴν

(1) Νικηφόρος ὁ Γριγοράς βιβ. ι'. Σελ. 289. μυσίαν ποιῶνται τῆς ἐν Τραγωδίαις δυνάμεως Ὁρέως.

(2) Κλήμης Στρωματ. βιβ. α'. Σελ. 123. τόμ. α'. Σοῦιδ. ὕλ- καὶ Εὐδοκία Γωνίῃ, Σελ. 362. Horatius Art. Poët Vers. 275—7.

Ignotum tragicæ genus, invenisse Camaenæ
Dicitur, et plaustris vēxisse poemata Thespīs:
Qui canerent peruncti faecibus ora.

Οὕτω καὶ τοῖς Ὁξονιακοῖς Μαριμάροις (α) ἀναγινώσκεται. Νρο.

59. „ΘΕΣΠΙΣΟ ΠΟΙΗΤΗΣ ΑΧΙ

„ΟΞΕΛΙΔΑΕΕΝ, ΑΛΧ ΕΤΗΝΗΔ

„ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΘΗΝ ΑΙΟΥ.” ὅπερ ἐστὶν ὁ

Ποιητής ἀχι ΤΑ ἄρχοντος θην αίου.

Παρὰ Ἀλβέρτου Φαβρίκιου τοιαύτης ἔτυχε διορθώσεως. Εἴλην.

βιβλιοθήκ. βιβ. β', κεφ. 12. §. 1. „Θέσπις ὁ Ποιητής πρῶτος

„ὃς ἐδίδαξε — καὶ ἐτέθη ὁ τράγος ἄδλον νενικηκότι. Ἀρ-

„χοντος Ἀθήνησιν Ἀλκαίῃ τῇ προτέρῃ.” ὅπερ ἐστὶν Ὀλυμ. ξ.

τῇ δ' ἔπει, ἢ Ὀλυμπ. ξα, τῇ α' ἔπει Παρὰ δὲ τῇ Abbé Lenglet

Tab. Chronol. Tom. I. pag. 191. ἀναγινώσκεται.

„ἐπὶ ἄρχοντος (Ἀθηναίου).” Ὅρα Ἰωάν. Μεύρσιον ἐν Σόλωνι

κεφ. κη. καὶ Διοσκυρίδης δὲ ἐν Ἐπιγράμμασιν.

Θέσπις ὃς Τραγικὴν ἀνέπλασε πρῶτος αἰοιδόν.

Κωμῆταις νεαρὰς καινοτομῶν χάριτας.

Τῶν δὲ τραγωδιῶν τῶν Θέσπιδος μυσίαν ποιῶνται Σοῦιδ. καὶ Εὐ-

δοκία, ἐνδ. ἀνωτ. Ὅρα Ἰω. Ἀλβ. Φαβρίκι βιβλιοθ. Εἴλην.

βιβ. β', κεφ. 12, Σελ. 607.

(α) Ὁ Ἀγγλος Chandler (Reisen in Griechenland. Siebentes Kapitel. S. 40.) Δημήτριον τὸν Φαληρέα Συγγραφεὰ λέγει τῶν Ὁξονιακῶν μαριμάρων· μετὶ δὲ Daniel περὶ τῶν ὁ. (Σελ. 280. Rom. 1772.)

τὸν Σικυώνιον (1). Ἄλλοι δὲ Ἀρίωνα (2). Τινὲς δὲ καὶ
 εὐρημα ἀρχαῖον τῆς τῶν Ἀθηναίων πόλεως ὑπεκλήφα-
 σιν (3). Ἀλλὰ καὶ Δωριεῖς ἀντιποιεῖσθαι τῆς Τραγωδίας
 ἐκ ὠκησάν (4). Καὶ Θέμις δέ τις παρ' ἄλλοις θρυλεῖ-
 ται πρῶτος Τραγωδίας Ποιητής (5). Οἱ δὲ ἐν Ἰκαρίῳ
 πρῶτον αὐτὴν περὶ τὸν τῆς τρύγης καιρὸν εὐρεθῆναι λέ-
 γουσιν (6).

(1) Σειδ. ἐν λ— Εὔπινος. (ὅν αὐτὸς Σειδᾶς Ἀλφάβητος Κα-
 τὰ καλεῖ.) καὶ Εὐδ. Ἰων. Σελ. 166. Τῶν δραμάτων αὐτῶ
 καὶ Ἀθήναιος μνησθὲν ποιεῖται, βιβ. η', Σελ. 384. Κωμικὸν κα-
 λῶν τὸν Εὔπινον. Οἷον Φαβρίκ. βιβ. β', κεφ. 15', Σελ. 673.

(2) Σειδ. ἐν λ— εὐρεθὴν αὐτὸν φησὶ τῇ „τραγικῇ πρό-
 πτε" καὶ Εὐδ. Ἰων. Σελ. 68. μετιτέον καὶ Caroli Stephani
 Lexicon Historico-poeticum ἐν λ— καὶ Φαβρίκ. βιβ. β',
 Σελ. 668.

(3) Πλάτων ἐν Μέναι, Σελ. 510. „Ἡ δὲ τραγωδία ἔστι πα-
 ηλαῖον ἐνθάδε, ἃ καὶ ὡς οἶονται ἀπὸ Θέσπιδος ἀρξαμένη, ἃ καὶ
 καὶ δέ τις ἐννοῶσαι παλαιὸν αὐτὸ εὐρήσεις ὅν τότε τῆς
 πόλεως εὐρημα."

(4) Ἀριστοτέλ. Ποιητικ. κεφ. γ', § 3.

(5) Ἰωάννης ὁ Μαλακῆς Χρονογραφίας. λόγ. ε'. Σελ. 181.
 „Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῖς μετὰ τὴν ἄλυσιν Τροίας παρ' Ἑλ-
 ηνησιν ἔδουμάζετο πρῶτος Θέμις ὀνόματι. Ἐξέυρε γὰρ ἥτος
 τραγικὰς μελωδίας, καὶ ἐξέδουτο πρῶτος δράματα. Μετὰ
 αὐτοῦ Μίνως, καὶ μετὰ Μίνωα, Ἀνδρέας τραγικὰς χορὰς
 ὑδραμάτων συνεγράψατο." Μετιτέον ἐν τέτοις τὸν Κριτικῶ-
 ταν Richard Bentley p. 44. κτλ. Αὐτὰ ταῦτα φησὶ καὶ
 Σχολ. Ἀνώνυμ. παρὰ τῷ Ἀγγλῷ Stanley, ἐν βιβ. Διχό-
 λῃ Σελ. 700. Ἀλλὰ τὸν Θέμιν Θεομιν ἐκεῖνος ὀνομάζει.

(6) Ἀθήναιος βιβ. β'. τῆτο πάντων μέλιτα πιθανότατον. Οἱ
 γὰρ παλαιοὶ ἄνθρωποι (ὡς φησὶν Ἀριστοτ. Ἡθικ. Νικομαχ.
 βιβ. η', κεφ. 12.) περὶ Συγκομιδὴν καρπῶν, σύνοδον ἀλλήλων

Α'λλὰ γάρ τις ἐνταῦθα τὰ πάντ' ἀκριβῶς ξυνθεωρήσας, εὐρετὴν ἐκ ἂν ἔδεν εἰπεῖν ἔχει ὁρισμένως· Φαίη δ' ἂν, Αὐτοσχεδιασικὴν μὲν πρῶτον γενέσθαι (1). τέστε θρυλλημένους Ποιητάς, ἔδεν ἀλλ', ἢ σχήματ' ἅτα παρειαγαγεῖν, καὶ συναυξῆται τὴν τέχνην. Ὡν πρῶτος Οὔμηρος εἰκότως ἂν λέγοιτο, ὁ θεϊότατος τῶν Ποιητῶν (2).

Καὶ Θεσπὶς μὲν πρῶτος ψιμνυδίωτε τὸ πρόσωπον χρίσαι, καὶ ἀνδράχνη καλύψαι λέγεται (3). Τόν τε χορὸν (ὡς πάλαι μόνος διεδραμάτιζε (4) πληῆθος ὡν ὁ ἀνδρῶν,) (5) βεβλόμενον διαναπαῦσαι, ὑποκριτὴν ἕνα εἰσαγαγεῖν (6), καὶ τὴν τῶν προσωπείων χρῆσιν πρῶτον ὑποδείξει. „Τέτον Σόλων ἐκώλυε Τραγωδίας ἄγειν, „(ἄδειν H. Casaubon.) (7) καὶ διδάσκειν, ὡς ἀνωφελῇ

ἐποιῶντο, θεοῖς τε θύοντες, καὶ ἀλλήλοις ἀνάπαυσιν ποιῶντες μετ' ἡδονῆς· ὅρα καὶ Μάξιμου Τύρου λόγ. κα', Σελ. 257. ὅρα καὶ Πλάτωνα Νόμ. β'. Σελ. 653.

(1) Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. δ', §. 6.

(2) Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. δ'. §. 4. φησὶ „ . . . ὥσπερ „δὲ τὰ Σπεδαῖα μάλιστ' Οὔμηρος ἦν, (καὶ μόνον γὰρ ὅτι εὖ, „ἀλλ' ὅτι καὶ μιμήσεις δραματικῶς ἐποίησεν.) ἔτα καὶ τὰ τῆς „Κωμωδίας σχήματα πρῶτος ὑπέδειξεν . . . ὥσπερ „Ἰλιάς καὶ Οδύσσεια πρὸς τὰς Τραγωδίας.”

(3) Σπῆδ. ἐν λ.—Εὐδοκία Ἰωνῶ, Σελ. 232.

(4) Διογένης Λαέρτ. βιβ. γ', τμήμ. 56. Σελ. 197. τόμ. α'.

(5) Ἰούλιος Πολυδεύκ. βιβ. δ'. κεφ. ις'.

(6) Διογένης ὁ Λαέρτ. ἐνδ. ἀνωτ.

(7) Διογ. Λαέρτ. ἐν Σόλωνι, τμήμ. 59—60. Σελ. 37. Πλέτ. γὰρ ἐν Σόλωνι. τόμ. α', Σελ. 377. „Ἐξείσατο τὸν Θεσπιν

„τὴν ψευδολογίαν.” Οἱ δὲ Χοίριλλον (1) Φασὶ πρώτον *σολῆς τε σκευὴν*, καὶ *προσωπεύων χρήσιν ὑποδειξαι* (2).

καὶ τὸν ὑποκρινόμενον. Μετὰ δὲ τὴν δέαν προσαγορεύσας αὐτὸν ἠρώτισεν, εἰ τοσούτων ἐναντίον, ἐκ αἰσχύνεται τηλικαῦτα ψευδόμενος. Φήσαντος δὲ τῇ Θεσπίδος, μὴ δεινὸν εἶναι, τὸ μετὰ παιδιᾶς λέγειν τοιαῦτα, καὶ πράσσειν. Σφόδρα τῇ ὑβακτηρίᾳ τὴν γῆν ὁ Σόλων πατάξας, ταχύ μὲν τοι τὴν παιδικὴν ταύτην ἐπαινῶντας, καὶ τιμῶντας εὐρήσομεν ἐν τοῖς συμβολαίοις.”

(1) Χοίριλλοι τρεῖς ἦσαν. Ὡς ὁ μὲν Α'. περὶ ᾧ ἡμῖν ᾧδε εἰπεῖν πρόκειται. Τραγικὸς ᾧν ἤκμαζε περὶ τὴν ἐξδ'. Οὔλυμπιάδα, ἐνίκησε δὲ ῥ. διδάξας δράματα ῥυ'. ὡς φησὶ Σειδᾶς καὶ Εὐδοκία Ἰαν. Σελ. 437. Ο' δὲ Β'. Σάμιος ἦν, ὡς δὲ τινες Ἰσσεύς ἢ Ἀλικαρνασσεύς, ὡς καὶ ἤκμασε κατὰ τὰ Περσικά, καὶ τὸν πρὸς τὸν Βάρβαρον τῶν Εὐλήνων ἀγῶνα ἐν Εὔπεσιν ὑμνήσας, καὶ ἀναγνὼς Ἀθηναίοις, ἀνδ' ἐκάσθε ἔπης χρυσὸν παρ' αὐτῶν ἐκομίτατο. Οἱ καὶ μετὰ τῶν τῷ Ὀμήρῳ Ποιημάτων τὰ αὐτῷ ἀναγινώσκεσθαι ἐψηφίσαντο. Ὡς φησὶ Σειδ. ἐν λ—, καὶ Η' σύχιος ἐν βίοις ἐνδόξ. Ἀνδρῶν ἐν λ— χοίριλλος. Ο' δὲ Γ'. κατὰ τῆς Ἀλεξάνδρου τῷ Μακεδόνα χρόνους γέγονεν· οὗ μνηταί καὶ Horat. Epistol. Lib. II. Epist. 1. V. 232—5,

Gratus Alexandro Regi magno fuit ille

Choerilos, incultis qui versibus, et male natis

Retulit acceptos regale nomisma Philippos.

Ὁρα Φαβρίκ. βιβλιοθ. Εὐλ. βιβ. β'. κεφ. 13'. Σελ. 673, καὶ Samuel Petit. Observat. Lib. II. Cap. 2, καὶ Scalig. Animadv. ad Eusebium, pag. 101. Η' δ' ἐν μέσῳ συλλαβῇ παρὰ μὲν Η' συχίῳ, καὶ Πρόκλῳ, εἰς Τίμαιον Πλάτωνος διὰ δύο ἀμεταβόλων γράφεται, (χοίριλλος) ἀλλὰ μᾶλλον μετ' ἐνός (χοίριλος) ὡς παρὰ Ὁρατίῳ, καὶ Ἰωσήφῳ βιβλ. α' κατὰ Ἀπίωνος, καὶ Λαερτίῳ ἐν προομίῳ φησὶν Αἰγίδιος Μενάγιος. (εἰς Λαέρτ. τόμ. β', βιβ. α'. τμ. 24.)

(2) Εὐδοκία, καὶ Σειδ. ἐνδ. ἀνωτ.

Εἰκόσμησε δὲ τὴν Τραγωδίαν καὶ Πρατίνας (1). ἔφ'
 ἔ' Αἰθνηταί καὶ Θεάτρον ἀνήγειραν (2). Μετὰ δὲ τήν
 εἰς τὴν σκηνὴν ἀνεφάνη ὁ τῶν τραγικῶν ἀπάντων με-
 γαλοφωνότατος ἀκέσας (3) Αἰσχύλος ἐκεῖνος ὁ Εὐφο-
 ρίωνος (4), ὃς τὰ περὶ τὴν τῆς σκηνῆς διάθεσιν ἐπε-
 νόησε (5), καὶ τὸ τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς

(1) Πρατίνας υἱὸς ἦν Πυρρῶνις, ἢ Εὔγκομις, (Αἰνῶν. ἐν
 Ἱστορ. Συναγωγ. Σελ. 3, 8. Σειδ. ἐν λ —) ἤμαρτε κατὰ τὴν
 ὁ Οὔλυμπιάδα, (οἱ Αὐτ. ἐνδ. ἀνωτ.) καὶ ἀντιγωνίστατο Αἰσχύ-
 λῳ καὶ Χοιρίλῳ. Οὔρα Φαβρίκ. Εὔλλην. Βιβλιοθ. βιβ. β', κεφ.
 ις'. Σελ. 689.

(2) Σειδ. ἐν λ — „Εὔπειδεικνυμένη δὲ τότε, συνέβη τὰ ἱερὰ
 „ἐφ' αὐτὴν εἰσέγκεσαν οἱ θεαταὶ πεσεῖν, καὶ ἐκ τότε θεάτρον ὠκο-
 „δομήθη τοῖς Αἰθνηταῖς.”

(3) Φρυγῆχος παρὰ Φωτίῳ.

(4) Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, (Σουῖδ. ἐν λ — καὶ ἄλλοι.)
 ἐγεννήθη κατὰ τὸ δ'. ἔτος τῆς ξγ'. Οὔλυμπ. ὡς ἐκ τῶν Οἰξ-
 νιακ. Μαθημάτων δῆλον. καὶ τῇ πρὸς τὸν βάρβαρον μάχῃ ἐκ αἰ-
 σχρῶς συνηγωνίστατο (Σειδ. ἐν λ — καὶ ἄλλοι). Ἡ ἑττηθείς δὲ
 Σοφοκλῆς, ἐφυγεν εἰς Σικελίαν πρὸς Ἱέρωνα τὸν τύραννον, καὶ
 ἀποδυνήκει κατὰ τὸ δ'. ἔτος τῆς π'. Οὔλυμπιάδος. Φέρεται
 εἰς αὐτὸν μετ' ἄλλων καὶ τέπιγγραμμα τετρί.

Αἰσχύλον ἡδε λέγει ταφίη λίθος ἐνθάδε κεῖσθαι.

Τὸν μέγαν οἰκείης τῇλ' ἀπὸ Κεκροπίης.

Λευκὰ Γέλας Σικελοῖο παρ' ὕδατα. Τίς φθόνος ἀσῶν

Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;

τὸν βίον αὐτῇ διὰ πολλῶν ξυνέγραψεν ὁ Ἀγγλος Thom.
 Stanley. ἐν τῇ αὐτῇ ἐκδόσει Σελ. 699—et seq. Οὔρα καὶ Φα-
 βρίκ. Βιβλ. Εὔλλην. βιβ. β', κεφ. ις', §. 2. καὶ Σειδ. ἐν λ —

(5) „Τῆς γὰρ παλαιᾶς Τραγωδίας ἔτι νηπιαζέσης, καὶ αἱ
 „σκηναὶ ἐκ φύλλων καὶ κλάδων κατασκευάζοντο, μετὰ ξαφυλῶν
 „καὶ κορύμβων, καὶ συσκίους ἐφέκσαν χωρίους.” Οὕτω φησὶ Σίρ-

δὲς ἤγαγε (1). Ὁ Ξεντίας αὐτὸν καὶ εὐρετὴν τραγωδίας
ἐκ ἀπεικόντως ἴσως ὀνόμασε (2). Καὶ Ἐλμίνων δὲ, οἵπερ
τοπάλαι ὦνεν

· · · · · σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον.

πατέρα τῆς Τραγωδίας ἐκάλεσαν (3)· τάτε ποιήμα-

βιος. Ἀλλὰ καὶ Vitruvius Architect. Lib. VII. ἐν προομ.
φησί. „Πρῶτος μὲν γὰρ δὴ Ἀθήνητιν Ἀγάθαρχος Αἰσχύλῃ
ἠδιδάσκοντος, τραγωδικὴν σκηνὴν κατεσκεύασε, καὶ περὶ ταῦτα
ὑπόμνημα κατέλιπε.” Ἀνών. ἐν βίῳ Αἰσχύλῃ ἐν χειρογρ.
Ὁ Ξουνακοῖς. „Τὴν δὲ σκηνὴν ἐκόσμησε, καὶ τὴν ὅψιν τῶν θεῶν
ἠμμένων κατέπληξε, τῇ λαμπρότητι, γραφαῖς τε, καὶ μηχαναῖς,
ἠβωμοῖς, καὶ τάφοις, σάλπιγγιν, εἰδώλοις, Ἐρινύσιν.” καὶ Εὐ-
στάθιος δὲ Ἰλ. ψ. μηχαναῖς χρῆσθαι τὸν Αἰσχύλον φησὶν, ἐν
ταῖς Σκηναῖς.

(1) Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. δ', §. 6.

(2) Φάβιος Κοῖντιλιανὸς Ρήτορ. Πραγμα. βιβ. ι', κεφ. α'.

(3) Φιλόσοφ. ἐμβόις Σοφιστῶν, Σελ. 492. καί γε ἐκόντως·
Πολλὰ γὰρ ξυνωφελήσας φαίνεται τῷ τοιῷδε εἶδει τῆς Ποιή-
σεως. Καὶ νέφος ἡμῖν μαρτύρων ἐκ τῶν παλαιῶν συγγρά-
ψαντων τὰ λεγόμενα ἐπισφραγίζον ἀναφαίνεσθαι· καὶ πρῶ-
τος Ἀθήναιος βιβ. α'. Σελ. 22. „Καὶ Αἰσχύλος δὲ, ὃς μόνον
ἐξεύρε τὴν τῆς σολῆς εὐπρέπειαν, καὶ σεμνότητά ἢν ζηλώ-
ησαντες οἱ Ἱεροφάνται, καὶ Λαδδῆχοι, ἀμφιέννυνται. Ἀλλὰ καὶ
ὑπολλὰ σχήματα ὀρχηστικά αὐτὸς ἐξευρίσκων ἀνεδίδε τοῖς χο-
ρευταῖς. Σαμιλιέων γὰρ πρῶτον αὐτὸν φησὶ σχηματίζειν τὸν
ἡχορὸν, ὀρχηστροδιδασκάλοις μὴ χρησάμενον, Ἀλλὰ αὐτὸν τοῖς
ἡχοροῖς τὰ σχήματα ποιεῖν τῶν ὀρχήσεων· καὶ ὅλας πα-
ρῆσαν τὴν τῆς Τραγωδίας οἰκονομίαν εἰς αὐτὸν περιστάναι.”
Φιλόσοφος ἐν βίῳ Ἀπολλωνίου, βιβ. ε', κεφ. β', Σελ. 224.
„· · · · · Σκευοποιίας μὲν ἤψατο εἰκασμένης τοῖς τῶν Ἡρώων
ἡέδεσιν, ὀκρίαντος δὲ τῆς ὑποκριτῆς ἀνεβίβασεν, ὥς ἴσα ἐ-
κείνοις βαινέιν, ἐδῆμασί τε πρῶτος ἐκόσμησε προσφόροις
ἡρώεσσιν, καὶ Ἡρώεσσιν, ἐδῆμασι.” Ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Σοφιστῶν,

τα αὐτῇ μετὰ θάνατον κοινῇ ἀναγνώσκειν εἰς ψῆφισαν-
το (1). Οὕτως ἡ παρά τῷ Κωμικῷ εἰσάγεται λέγων

Σελ. 492. „Εἰ γὰρ τὸν Αἰχύλον ἐνθυμηθεῖμεν ὡς πολλὰ τῇ
„Τραγωδίᾳ ξυνεβάλετο, ἐζητήτε αὐτὴν κατασκευάσας, καὶ
„οὐκίσαντι ὑψηλῷ, ἡ ἡρώων εἶδеси, ἀγγέλοις τε, ἡ ἐξαγ-
„γέλοις (α), ἡ οἷς ἐπὶ σκηνῆς τε, ἡ ὑπὸ σκηνῆς χρεὶ πράτ-
„τειν. . . . κτλ." Καὶ Horatius Arte Poët. V. 279—283.
Post hunc personae, pallae que repertor honestae
Aeschylus, et modicis instavit pulpita signis.
Et docuit magnum que loqui, uti que cothurno.
„Εὐδα καὶ τοῖς σχολ. Πορφυρίων φησὶ." Πρῶτος γὰρ (Αἰχ.)
„τὴς τῆς Τραγωδίας ὑποκριτὰς κόδορον ὑποδείξαι ἐδίδαξε,
„ἡ τὸ τῆς σολῆς προσήκον εἰσήνεγκε." Σελ. 492. Αἰχύ-
λος. „Εὐτε προσώπειά δεινὰ κεχρισμένα ἔχειν τῆς τραγωδίας,
„ἡ ταῖς ἀρβύλαις ταῖς καλημέναις ἐμβάταις χρῆσθαι." Οὕτω
ἡ Ἀνών. ἐν βίῳ Αἰχύλου, ἐν ἐκδ. Franc Robortelli, ἡ Ἀνών.
ἐν Ἐπιγράμμασι.

Θέσπιδος εὖρεμα τῆτο. Τὰ δ' ἀγροῖωτιν ἄν' ὄλαν

Παίγνια ἡ κώμης τῆς δετελειότερης

Αἰχύλος ἐξύψωσε, νεοσμίλευτα χαράξας

Γράμματα, χειμάρρῳ δ' οἷα καταρδόμενα.

Καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαίνισεν· ὡς σόμα πάντων

Δεῖδον ἀρχαίων! ἦθά τις ἡμιδῶν.

(α) Ἀμμόνιος περὶ ὁμοίων ἡ διαφορῶν λέγειν. „Ἄγγελος

„ἡ ἐξάγγελος, Ἀυτάγγελος, διαφέρουσι. Ἄγγελος

„γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλων τὰ ἔξωθεν, ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ

„ἔξωθεν τοῖς ἔσω ἀναγγέλων, ὡς Θεοκλιδῆς διαγγέλον

„καλεῖ ἦσαν γὰρ τινες τῷ Δικίᾳ διαγγέλοι." Σελ. 104.

Οὕτω καὶ Ἡσύχιος ἐν λ— Σχολ. Εὐριπ. ἐν Ἰππολ.

εἰχ. 776. „ἐξάγγελος, ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκη-

„νῆς τῷ χορῷ ἀναγγέλων."

(1) Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. εἰχ 10. Ἀνώνυμ. ἐν βίῳ Αἰ-
σχύλου. „Οἱ Ἀθηναῖοι δὲ, τοσῶτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον, ὡς ψη-
„φίσσασθαι μετὰ θάνατον αὐτῇ τὸν βεβλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰ-
„σχύλου, χρυσὸν λαμβάνειν."

ὅτι, „ἡ Ποίησις ἔσ' συντέθνηκέ μοι." Ἀνεγίνωσκον δὲ τὰς αὐτῆς Τραγωδίας μυρρίνην ἐν χερσὶν ἔχοντες (1). Ὁ δὲ Κωμικός.

Ἐπειτα δ' ἐκέλευσ' αὐτὸν, ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα
τῶν Αἰσχύλων λέξαιτί μοι. ————— κτλ. (2).

Οὗτος ἐκ γελοίας, τὴν οἰκίαν ἀποδὲς τῇ Τραγωδίᾳ λέξιν (3), ὅμως ἐς κόρον χρησάμενος ἐφάνη λέξεσι κομπᾶδеси (4), καὶ Ἐπιθέτων πλήθει (5). Ὁ δὲ αὐτῆς καὶ ὁ Κωμικός ἐν πολλοῖς καθήφατο· οἷα καὶ ταῦτα, ἐν οἷς Εὐριπίδην εἰσάγει λέγοντα (6).

Εὐ. Ἐγὼ δα τέτον, καὶ διέσκεμμαι πάλαι,

(1) Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφέλ. εἰς 1367. „Μυρρίνης γὰρ κλάδον κατέχοντες ἦδον τὰ Αἰσχύλων. Ὡς περ τὰ Ὀμήρου μετὰ ὑδάφνης κτλ."

(2) Ἀριστοφ. Νεφ. εἰς 1367.

(3) Ζίων ὁ Χρυσόστομος Λόγ. νβ'. „Ἦν τε γὰρ Αἰσχύλος μεγαλοφροσύνη, καὶ τὸ ἀρχαῖον ἔτι καὶ αὐθαδὲς τῆς διανοίας, καὶ ὑπερφάνης, πρέποντα ἐφαίνετο Τραγωδίᾳ, καὶ τοῖς παλαιοῖς τὰς ἡδουσι τῶν Ἡρώων." Ὁρα Σχολ. Ἀριστοφ. Βατράχ. εἰς 1074.

(4) Τοιαῦτα ὁ τῆς Κωμικῆς Σχολίας, ἐκφέρει Βατρ. εἰς 826 ἐκ Προμηθ. Αἰσχύλος τὸ, ὑψηλοκρήμοις τὸν λεωργὸν ὀχμαῖσαι. Καί, ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις.

(5) Τοιαῦτα πολλὰ παρ' Αἰσχύλου οἷα καὶ τὰ ἐν Ἀγαμέμν. εἰς 152 κτλ. Φάβιος Κοϊντιλλιανὸς βιβ. i. κεφ. α'. „ . . . ὑψηλὸς τὴν φράσιν, βαρὺς, καὶ μεγαλόφρωνος μέχρι καὶ ἐν πολλοῖς ἄτεχνος, καὶ ἀσύνδετος." Σαῖδ. ἐν λ—ψάφῃ πλέως. „ . . . τὰ γὰρ ῥήματα Αἰσχύλου φαντασίαν ἔχει, βασανιζόμενα δὲ, ἔδεικναι ἔχει πραγματείαν."

(6) Βατράχ. εἰς 860—5.

Ἀνθρῶπον ἀγριοποιὸν, αὐθαδέσομον,
 ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον εἶμα,
 Ἀπεριλάλητον, κομποφανελοῖρήμονα.

Μετὰ δὲ τῆτον ὁ Σοφίλου σοφὸς Σοφοκλῆς (1)
 σκηνογραφίαν ἢ Φασὶν ἐποίησε (2), τὰ περὶ τὸν χορὸν
 ἐκαινέργησε, τήν τε τῷ Ποιητῇ ὑπόκρισιν κατέλυσε (3),
 καὶ τρίτον ἐξεύρεν ὑποκριτὴν (4), τότε γλυκὺ ἐν ταῖς Τρα-
 γωδίαις ἐπιτηδεύσας, ἠυδοκίμησεν ἀπάντων μάλι-
 στα (5).

(1) Ἀλλὰ γυνὴ διὰ βραχείου Σοφοκλέους ἐπιμνησθῆναι ἄξιον.
 Σειδ. ἐν λ — „Σοφοκλῆς Σοφίλου, Κολωνῆθεν, Ἀθηναῖος
 „τραγικός. Τεχθεὶς κατὰ τὴν ὄγ, Οὐλυπιάδα, ὡς πρεσβύτερος
 „εἶναι Σακράτες ἔτεσι 12. . . . προσηγορεύθη δὲ, μέλισσα
 „διὰ τὸ γλυκύ. . . . Ἐγραψεν Ἐλεγείας, καὶ Παῖνας,
 „καὶ λόγον περὶ Χορῶν καταλογάδην, πρὸς Θέσπιν καὶ Χοίριον
 „ἀγαυιζόμενος. Καὶ παῖδας ἕς ἔχεν ἑτοί. Ἰοφῶν, Λισαδένης,
 „Ἀρίσων, Στέφανος, Μενεκλείδης. Τελευτῶ δὲ μετὰ Εὐρι-
 „πίδην ἔτη 5. Ἐδίδαξε δράματα 91. ὧς δέτινες καὶ πολλαὶ
 „πλείω νίκας ἔλαβε κδ.” Οὔρα Ἀνών. ἐν βίῳ Σοφοκλέους καὶ
 Joahim. Camerarium ad Sophoel. p. 7 et seq. Φαβρίκ.
 Βιβ. Ἐκκλ. βιβ. β', κεφ. ιγ'. Σελ. 639. Εὐδοκ. Ἰων. Σελί-
 δε 384.

(2) Ἀρισ. Ποιητ. κεφ. δ', §. 6. Σειδ. ἐν λ —

(3) Ἀν. ἐν βίῳ Σοφοκλέους.

(4) Οὔ. Ἀντ. Αὐτόθ. Σειδ. ἐν λ — Ἀρίστοτ. ἐν δ. ἀνωτ.
 Διογένη. Λαέρτ. βιβ. γ', τμήμ. 56. Σελ. 197.

(5) Ἀνών. ἐν βίῳ Σοφοκλ. „ . . . ἠδαιοποιεῖτε καὶ ποι-
 „κίλλει, καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ομηρικὴν ἐκ-
 „ματτόμενος χάριν. Ὅθεν εἰπεῖν λέγεται Ἰωνικόν τινα μόνον
 „Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὀμήρου μαθητὴν. . . . Μόνος δὲ
 „Σοφοκλῆς ἀφ' ἑκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπαντίζει, καὶ ὃ καὶ μέ-

Τέτοις ἐπιγεγόμενος Εὐριπίδης (1), ὁ Σοφοκλῆς
 Σοφώτερος ὑπὸ τῆς Πυθίας κληθεὶς (2), ὁ ἐπὶ τῆς σκη-
 νῆς φιλόσοφος (3), πολλὰ καὶ καλὰ εἰς τὴν σκηνὴν εἰσή-
 νεγκε, γνώμαις γὰρ ἐχρήσατο οἰκειοτάταις, καὶ ἄλ-
 λων ὑψηλῶν ἤψατο θεωρημάτων (4). Ἀλλὰ γὰρ καὶ

ἡλιττα ἐλέγετο· ἔμμε δὲ τοῖς αὐτῇ ποιήμασιν εὐκαιρίαν,
 ἡγλυκύτητα, τόλμαν, ποικιλίαν. Οἶδε δὲ καὶ καιρὸν εὖ μετρή-
 ναι, καὶ πράγματα· ὥς ἐκ βραχέος κώλε ἤρκεσεν ὅλον ἡδο-
 ῖποιῆσαι τὸ πρόσωπον." Δίον ὁ Χρυσόστομος λόγ. ιβ', Σελ.
 270. „Οἱ δὲ Σοφοκλῆς μέσος ἔοικεν ἀμφοῖν (Αἰσχ. καὶ Εὐριπ.)
 εἶναι, ἥτε τὸ αὐθαδὲς, καὶ ἀπλῆν τὸ τῇ Αἰσχύνῃ ἔχων, ἥτε
 ὑπόκρισις, καὶ δριμύ, καὶ πολιτικόν, τὸ τῇ Εὐριπίδῃ. Σιμ-
 πλοσύνη δὲ τίνα καὶ μεγαλοπρεπῆ ποιήσιν τραγικώτατα, καὶ
 ἐνυπέσχετα ἔχουσιν, ὥς πλείστην (εἶναι) τὴν ἡδονὴν μετὰ
 ὑψους καὶ σεμνότητος ἐπιδείκνυσθαι."

(1) Ὅρα τὰ κεφ. περὶ μέτρων Ὀνομασίας, ἐν λ—Εὐρι-
 πίδειον· ἡμῖν εἰρημένα.

(2) Πλάτ. Ἀπολογία. Ὅρα Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. σίχ. 144.

(3) Κλήμης Στρωματ. βιβ. ε', Σελ. 581. Ὀρίγηνος πρὸς
 Κέλσον, Σελ. 215. Vitruv. Lib. VIII. Ὅρα καὶ Ἀθήναιου
 βιβ. γ', Σελ. 561.

(4) Ὁ δὲ καὶ Δίον αὐτὸν ἐπαινῶν ἐκείναις ὁ Χρυσόστομος.
 Φησὶ γὰρ λόγ. ιη', τόμ. α'. Σελ. 477. „... ἥτε Εὐρι-
 πίδῃ προσήνεια, καὶ πιθανότης, τῇ μὲν τραγικῇ ἀπαυδαδί-
 σματος, καὶ ἀξιώματος τυχὸν ἢ αὐτῷ τελείως ἐφικνούτο. Πολι-
 τικῶς δὲ αὐτὸν πάντῃ ὠφέλιμος· ἔτι δὲ ἡδὴ καὶ πάσῃ, δεινὸς
 ἀπληροῦσαι· καὶ γνώμας πρὸς ἀπαντας ὠφέλιμους καταμίσγει
 τοῖς ποιήμασιν, ὥς φιλοσοφίας ἢ ἀπείροσ ὦν." Ὁ
 Αὐτ. λόγ. ιβ', Σελ. 271. „Ἢ τε τῇ Εὐριπίδῃ σύνεσις, καὶ
 περὶ πάντα ἐπιμέλεια, ὥς μήτε ἀπίσαντι καὶ παρημιλη-
 μένῳ εἶσαι, μήτε ἀπλῶς τοῖς πράγμασι χρῆσθαι. Ἀλλὰ
 μετὰ πάσης ἐν τῷ εἰπεῖν δυνάμει, ὥς ἀντίτρονός ἐστι τῇ
 αὐτῇ Αἰσχύνῃ (πρόσθε τὸ „ἀπλόγητι." Joh. I. Reiske.) Πρ.

τέτῃ παραφυσάδες, οἷα δὴπε καὶ ῥόδῳ ἄκανθαι παρέ-
βλασον καλῶ. Διὸ καὶ σφοδρότατα αὐτῷ πολλοὶ τῶν
πάλαι καδύσαντο (1). Πρὸς ἕς ἔντισι καὶ ἀντετάξατο
ὁ Ἀγγλος Josua Barnes.

Ταῦτ' ἄρα καὶ Ἀθηναῖοι, ἐν ὀλίγῳ τῷ χρόνῳ πλεῖ-
στον ὅσον ἐπιδεδωκότας ἰδόντες τὲς Ποιητὰς τέτες ἐψη-

„λιτικωτάτη, καὶ ῥητορικωτάτη ἔσα καὶ τοῖς ἐντυγχάνεισι πλεῖ-
στην ὠφέλειαν παραχεῖν δυναμένη” Λογγίνος περὶ ὕψους τιμῆς.
17. „Ἐστὶ μὲν ἐν ὁ Εὐριπίδης φιλοπονώτατος, δύο ταῦτα
„πάνθι μανίας τε, καὶ ἔρωτος. Καὶ τέτοις εἴησιν ἑτέροις ἐπι-
„τυχέσας, ἐμὴν ἄλλα καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιτίθεσθαι φαντα-
„σίαις ἐκ ἄτολμος.” Ἀριστοτ. αὐτὸν τραγικώτατον ἐκά-
λεσε. Ποιητικ. κεφ. 17. Πλέτ. ἐν Σύλλα πολιτικῶν ἐ-
πισήμονα σοφισμάτων, καὶ σεφὸν ἄνδρα. Ἐπαινέει δὲ
αὐτὸν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς παρ' Αὐλῶ Γελλίου Νυκτῶν
Ἀττικῶν βιβ. 16, κεφ. κ'. Σελ. 693. λέγων.

Ὁ δὲ Ἀναξαγόρας τρόφιμος ἀρχαῖα,
Στρυφνὸς μὲν ἔμοιγ' ἔοικε προσειπεῖν,
Καὶ μισόγελως, καὶ τωδάζειν ἐδὲ παρ' οἶνον
Μεμαδικῶς· ἄλλ' ὅ,τι καὶ γράψαι, τὸτ' αὖ
Μελιτὸς καὶ Σειρήνων ἐτετεύχει.
Καὶ Φιλύμων δὲ ὁ Κωμικὸς ταῦτ' εἰπεῖν λέγεται περὶ Εὐρι-
πίδου. παρὰ Θωμᾶ Μαγίστου ἐν βίῳ Εὐριπ. καὶ Ἀνδρ. βιβ. α',
κεφ. πέ, Σελ. 169.

Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες
Ἀποδιδόναι εἶχον ἄνδρες, ὥς φασὶ τινές.
Ἀπηνεγάμην αὖ, ὥς ἰδεῖν Εὐριπίδην.

(1) Ἀριστοτ. μὴ εὖ οἰκονομεῖν αὐτὸν ἔφησε, καὶ Θέων ἐν
προγυμνάσμ. περὶ τὸ ἥθος σφάλλειν, καὶ Πλέτ. (περὶ τῆ ἀ-
κρίτου) λαλιὰν αὐτῷ ἐγκαλεῖ. Πάντων δὲ μάλιστα ὁ Κωμικὸς
Ἀριστοφάνης. Ὁ μὲν τιθεὶ καὶ μάλιστα ἐν Βατραχίοις.

Φισαντο (1). „Τας τραγωδίας των Ποιη-
 „των Αισχυλῆ, Σοφοκλέους, Ευρι-
 „πίδου, ἐν κοινῷ γραψαμένης Φυ-
 „λαττεῖν, καὶ τοῦ Γραμματεατῆς
 „πολεως παραγινώσκειν τοῖς υπο-
 „κρινομένοις, καὶ ἐξεῖναι γὰρ αὐ-
 „τας υποκρινασθαι” (2).

Ἦσαν δὲ καὶ εἰκόνες αὐτῶν μετὰ καὶ ἄλλων ἐν τῇ
 Θεάτρῳ (3).

Διαιρουμένης δὲ τῆς τραγωδίας κατὰ μὲν τὸ ποῖόν (4).

(1) Διὰ Λυκέρῃς τῇ Ῥήτορος. Πλέτ. ἐν βίῃ Λυκέρῃς τόμ.
 5, Σελ. 348. Ὅρα καὶ Σαμψὴλ Πετίτου ἐν Νόμ. Ἀττικ.
 Σελ. 3, καὶ Σελ. 68—73.

(2) Φησὶ δὲ ὁ Γαληνὸς εἰς τὸ γ' τῶν Ἐπιδημιῶν, Ὑπομν.
 β'. τόμ. ε'. Σελ. 411—412. Ὅτι δὲς ὁ Πτολεμαῖος. „Αὐτοῖς
 „(Ἀθην.) ἐνέχυρα ἐσ. τάλαντα ἀργυρίων, καὶ λαβὼν τὰ Σο-
 „φοκλέους καὶ Εὐριπίδου, καὶ Αἰσχύλου, χάριν τῷ γράφαι μόνου
 „καὶ αὐτῶν, εἴτ' εὐθέως ἀποδῆναι σφῶα. Κατασκευάσας πολυ-
 „πτελῶς ἐν χάρταις καλλιγραῖς, ἃ μὲν ἔλαβε παρ' Ἀθηναίων κα-
 „ταρχεῖν. ἃ δ' αὐτὸς κατασκευάσεν, ἔπεμψεν αὐτοῖς, παρα-
 „καλῶν ἔχειν τε τὰ ἐσ. τάλαντα, καὶ λαβεῖν αὐτῶν ὅσα ἔδοσαν
 „βιβλίων παλαιῶν τὰ καινὰ. Τοῖς μὲν ἐν Ἀθηναίοις, εἰ καὶ μὴ
 „καινὰς ἐπετόμῃς βίβλους, ἀλλὰ καταρχήκει τὰς παλαιὰς, ὅ-
 „τις ἦν ἄλλο ποιεῖν· εὐλογοῖσι τὸ ἀργύριον ἐπὶ συνδικαῖς
 „ὑποκαύταις, ὡς αὐτὰς καταρχεῖν, εἰ κακείνος κατάρχη τὰ βιβ-
 „λία· καὶ διὰ τῆτο ἔλαβόν τε τὰ καινὰ, καὶ κατέχου τὸ ἀρ-
 „γύριον.”

(3) Πausanias ἐν Ἀτ'τικ. κεφ. κα'. Σελ. 48.

(4) Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. ια'. §. 2.

Εἰς } Μῦσον,
 } Ἡΐτος,
 } Λέξιν,
 } Διάνοιαν,
 } Ὀψιν, ἔ.
 } Μελοποιίαν,

Κατὰ δὲ τὸ ποσόν·

Εἰς { Πρόλογον,
Εἰς { Εἰσεσὸδον,
Εἰς { Εξοδον, &
Εἰς { Χορικὸν,

Ἡμεῖς γὰρ περὶ τῆς τελευταίας μόνον διαίρέσεως ἱστορικώ-
τερον πραγματευσόμεθα, ἐν ἰδίαις πραγματείαις, τὰλλ'
ἀποταμιεύοντες. Οὐ δὲ βεβλόμενος μετίτω Ἀ'ρις. Ποιητ.
κεφ. ε', §. 6, καὶ κεφ. ζ'. κτλ. Γερ. Οὐόσσιον, Ποιητ.
Πραγματ. βιβ. β', κεφ. ιγ'. καὶ κεφ. ις'. Σελ. 191
— 194.

Ἔστι δὲ ὁ Πρόλογος. „Μέρος ὅλον τραγῳδί-
ας, τὸ πρὸ χορῶ Παρόδε.” Ἀντιφάνης δὲ οὐ-
δαμῶς Τραγῳδία προσήκειν ὑπολαμβάνει τὸν πρόλο-
γον, ἐν οἷς Φησὶν (1).

— Μακάριόν ἐστιν ἡ Τραγωδία

Ποίημα κατὰ πάντ'. Εἶγε πρῶτον οἱ λόγοι

(1) Παρ' Α'θηναίων βιβ. 5, Σελ. 222.

Ὑπὸ τῶν θεατῶν εἶπὼν ἐγνωρισμένοι
 Πρὶν καὶ τιν' εἶπεν, ὡς ὑπομνήσαι μόνον
 Δεῖ τὸν Ποιητὴν. Οἰδίπην γὰρ ἄν γε φῶ,
 Τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἴσασιν. Οἱ πατὴρ Λαίος,
 Μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες παῖδες τίνες.
 Τί πείσεθ' ἔτος· τί πεποίηκεν. Ἄν πάλιν
 Εἴπητις Ἀλκιμαίωνα, καὶ τὰ παιδία,
 Πάντ' εὐθὺς εἶρηκεν, ὅτι μανεῖς ἀπέκτοντο
 Τὴν μητέρ'. Ἀγανακτῶν δ' Ἀδραςος εὐθέως
 ἤξειτε, πάλιν τ' ἄπεισι. — κτλ.
 Ἀλλὰ γὰρ καὶ ταῖς τῶν ἀποσφδέντων Τραγικῶν
 Ποιήμασιν Εὐριπίδης μόνος φαίνεται ἀναγκαίως τῷ προ-
 λόγῳ χρώμενος. Ἐν ἐκάστῳ γένει Δράματι, τὴν ὑπό-
 θεσιν ἐκείνος μόνος ἐν τῷ προλόγῳ ἐξυφαίνει. Ὑπό-
 δεῖγμα δὲ τῆς ἐν ὑποκειμένῳ.

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

τῶν Ἰκετιδῶν Εὐριπίδου.

Α Ι Θ Ρ Α.

Δήμητρη Ἐσιέχ' Ἐλευστίνος χθονὸς
 Τῆς δ', οἷτε ναὺς ἔχετε πρόσπολοι!
 Ἐνδαιμονεῖν με, Θησέα τε παῖδ' ἐμὸν,
 Πόλιν τ' Ἀθηνῶν, τήν τε Πιτθέως χθόνα,
 Ἐν ἧμε θρέψας ὀλβίοις ἐν δώμασιν,

Αἴθραν πατὴρ δίδωσι τῷ Πανδίωνος
 Αἰγεί δάμαρτα, Λοξίε μαντεύμασιν.
 Εἰς τὰς δὲ γὰρ βλέψας ἔπευξάμην τάδε
 Γραῦς, αἱ λιπῆσαι δώματ' Ἀργείας χθονός,
 Ἰκτῆρι θαλλῶ πρᾶσπιτνῆσ' ἐμὸν γόνυ,
 Πάθος παθεῖναι δεινόν. Ἀμφὶ γὰρ πύλας
 Κάδμω, θανόντων ἐπὶ γένναίων τέκνων
 Ἀπαιδές εἰσιν, ὅς ποτ' Ἀργείων ἄναξ
 Ἀδρασος ἦγαγ' Οἰδίπτε παγκληρίας
 Μέρος καταχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων
 Γαμβρῶ. Νεκρὸς δὲ τὸς δ' ὀλωλότας δορὶ,
 Θάψαι θέλῃσι τῶν δὲ μητέρες χθονί.
 Εἰργασί δ' οἱ κρατύντες, ἐδ' ἀναίρεσιν
 Δῆναι θέλῃσι, νόμιμ' ἀτίζοντες Θεῶν.
 Κοινὸν δὲ φόρτον ταῖς δ' ἔχων χρεῖας ἐμῆς
 Ἀδρασος, ὅμμα δάκρυσι τέγγων ὅδε
 Κεῖται· τότ' ἔγχος, τήν τε δυσυχεσάτην
 Στένων στρατεῖαν, ἣν ἔπεμψεν ἐκδόμων.
 Οὗ μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πείσαι λιταῖς,
 Νεκρῶν κομῆν ἢ λόγοισιν, ἢ δορὸς
 Ρώμῃ γενέσθαι, ἣ τάφῳ μεταίτιον.
 Μόνον τὸ δ' ἔργον προστιθεῖς ἐμῶ τέκνῳ,
 Πόλει τ' Ἀθηνῶν. Τυγχάνω δ' ὑπὲρ χθονός
 Ἀρότε προθύεσθ' ἐκ δόμων ἐλθεῖσθ' ἐμῶν.
 Πρὸς τόνδε σηκόν, ἔνθα πρῶτον φαίνεται
 Φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆςδε κάρπιμος εἰς ἄχους.

Δεσμὴν δ' ἄδεσμον τὸν δ' ἔχουσα Φυλλᾶδος,
 Μενῶ πρὸς ἀγναῖς ἐσχάrais δυοῖν θεατῶν
 Κόρησ τε, καὶ Δήμητρος. Οἰκτεῖρυστα μὲν
 Πολιάς τ' ἄπαιδας τὰς δὲ μητέρας τέκνων,
 Σέβουσα δ' ἱερὰ τέμματα'. Οἷχεται δέ μοι
 Κῆρυξ πρὸς ἄστυ, δεῦρο Θησέα καλῶν.
 Ὡς ἢ τὸ τέτων λυπρὸν ἐξέλη χθονός.
 Ἡ' τὰς δ' ἀνάγκας ἱκεσίης λύσῃ, θεὸς
 Ὅσιόν τι δράσας. Πάντα γὰρ δι' ἀρσένων
 Γυναιξὶ πράσσειν εἰκὸς, αἵτινες σοφοί.
 Σαφεσέρφ' ἦν τις τὸν πρόλογον ἀναγνὼς ἀπαντήσῃ
 τῷ ἐξῆς δράματι. Γίνεται δὲ ὁ Πρόλογος ἢ ἐξ ἐνὸς
 προσώπου. Ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλεῖ Μαινομένῳ (στίχ. 1
 — 106.) ἔνθα Ἀμφιτρυῶν μόνος προλογίζει· Ἡ' ἐκδυοῖν
 Πρωτόποιον ὡς ἐν Ἡρακλείδαις, (στίχ. 1—178.) ἔνθα
 ἢ Ἐλένη μετὰ Μενελάῳ ἀγνωστὸς ἔτι διαλέγεται. Οὐ
 μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκ πλείονων ὡς ἐν Ἡλέκτρᾳ Εὐριπίδου,
 (στίχ. 1—166.) ἔνθα αὐτὴ Ἡλέκτρα καὶ ὁ Αὐτοεργός,
 καὶ Ὁρέσης εἰσάγονται πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενοι. Εἰ-
 σάγει δὲ ὁ Κωμῶδός (1) Ἀριστοφάνης καὶ αὐτὸν Εὐριπί-
 δην ἐπὶ τέτοις ἀνυχνῶντα.

(1) Ἀμμόνιος περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέγει. Σελ. 166.
 «Κωμῶδες καὶ Τραγῶδός λέγεται ὁ χορευτής, καὶ ὑποκριτής.
 Κωμωδοποιός, καὶ Τραγωδοποιός, οἱ Ποιηταί. Ἐνίοτε δὲ, συγ-
 γράψαι τὴν διαφορὰν.» Ο' Αὐτὸς ἐν λ—Τραγῶδός. Σελ. 124.

Α'Μ' ὁ ὑξιὼν πρώτισα μέν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθὺς
 Τῆ δρᾶματος. Αἰχ. κρεῖττον γὰρ ἦν σοι νῆ Δία, ἢ
 τὸ σαυτῆ.

Ε'υ. ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν, ἐδὲν παρῆκ' ἄν
 ἄργον,

Α'Μ' ἔλεγεν ἡ γυνή τε μοι, χῶ δῆλος, ἐδὲν ἦττον
 Χῶ δεσπότης, χῆ παρθένος, χῆ γραῦς ἄν.

Ε'πεισόδιον δέ, „Μέρος ὅλον Τραγωδίας
 „τὸ μεταξὺ ὅλων Χωρικῶν μελῶν (1). ἢ ἄλ-
 λως. „Ε'πεισόδιον ἐν δράμασι, πρᾶγμα πράγ-
 „ματι συναπτόμενον” (2).

Ε'ξοδος δέ, „Μέρος ὅλον Τραγωδίας, μεθ'
 „ὃ ἐκ ἑσὶ χορῶ μέλος” (3).

Οἱ δὲ χοροὶ Ἀρχαιότατον παρ' Ἑλλήσιν· ὧν ἐδ'
 εὐρετάς σχεδὸν ἀκριβῶς οἶδαμεν (4). Ε'χόμενοι δὲ οἱ πα-
 λαιοὶ περὶ βωμῆς, ὅθεν καὶ Ἰφιγένεια παρὰ τῇ σοφῇ
 Εὐριπίδῃ Φησί (5).

Στήσομεν ἄρ' ἀμφὶ βωμὸν, ὦ πάτερ! χορῆς;
 Καὶ ὁ Ε'πίδοις Ἀπολλώνιος (6).

(1) Βατράχ. σίχ. 977—82.

(2) Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. ια', §. 2.

(3) Ἰάλιος Πολυδεύκης Ὀνομ. βιβ. δ', κεφ. ις'. Σελ. 199.

(4) Ὄρα Vossium Poëtic. Institut. Lib. II. cap. VI.
 pag. 77.

(5) Ἰφι. ἐν Ἀυλίδι, σίχ. 676.

(6) Ἀργοναυτικ. βιβ. α'. σίχ. 536—9. Ὄρα καὶ βιβ. β', σίχ.
 703—κτξ. Φαίνονται δὲ ταῦτα ἐκ τῶν βαρβάρων παραλα-

Οἱ δ' ὥς' ἡΐθει Φοῖβη χορὸν —

Στησάμενοι Φόρμιγγος περὶ βωμὸν ὁ μαρτῆ,

Εἰμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεςσιν.

Οὗτοι οἱ χοροὶ ἐκαλέντο καὶ Κυκλίοι (1). Ὡς Καλ-
λήμαχος (2).

Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένη κιθαρῖσμέ

Κύκλιον ὠρχήσαντο —————.

Ὁ δὲ Κωμικός αὐτὸν Εὐκυκλον χορείαν καλεῖ (3).

Πρῶτον εὐκύκλε χορείας εὐφυῆ εἴησαι βάσιν.

Εἰκαλέντο δὲ τῶν χορῶν, οἱ μὲν παιδικοί (4).
ἐν οἷς δηλονότι παῖδες ἐχόρευον.

βόντες οἱ Εὐέλπιδες. Φησὶ γὰρ Ἡρόδιανός ἐστι ὁ Ἀντανῖνος
περὶ βωμὸς ἐχόρευε νόμῳ βαρβαρικῷ (βιβ. ε. κεφ. γ'. §. 16.)
ἢ (κεφ. ζ'. §. 9.) ἀλλὰ ἢ οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐν ταῖς Ἱεραῖς μνημο-
νεύονται γραφαῖς περὶ τὸν χροσῆν μόχον χορεῦσαι. (Ἐξοδ. 22,
ιδ. 19.) Ὁρα ἢ Ezech. Spanheim Observ. ad Callim. p.
312 — et seq. ἢ Ὑμν. εἰς Ἀπόλλωνα, p. 52, ἢ 155, Ὁρα
καὶ Φίλωνα Ἰεδαίου, Σελ. 38—9.

(1) Καλένται δὲ ἢ Κυκλικοί, ὡς Λυσίας λόγ. κ'. Σελ.
698. Πλάτ. ἐν Ἀνδοκίδῃ. „Καὶ αὐτὸς δὲ ἐχορήγησα κυκλίῳ
ἡχορῷ“ Σειδ. ἐν λ— Πύσιον. „ . . . εἰς τὰς τρίποδας
ἐτίθεισαν, οἱ τῇ Κυκλίῳ Χορῷ νικήσαντες τὰ Θεργίλια
ἡκτλ.“

(2) Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Ἀἴλιν, στίχ. 313.

(3) Ἀριστοφ. Θεσμοφοριαζ. στίχ. 977.

(4) Ὁρα Ezech. Spanheim εἰς Καλλίμ. Σελ. 53— κτῆ ἢ
Σελ. 113. „Παιδικὸς χορὸς“. Ἰάλιος Πολυδ. Ὀνομ. βιβ.
δ. κεφ. ια', Σελ. 198. Λυσίας (Ἀπολ. δαροδ. ἀπαρασ. Σελ.
698.) „καὶ ὕστερον κατέστη χορηγός, Παιδικῷ χορῷ“.

Ὄθεν Καλλιμαχος·

Οἱ δὲ νέοι μολπῆντε καὶ ἕς χορὸν ἐντύναντε (1).

Καὶ,

Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄφθορον ἵχνος,

Τῷ Φοίβε τὰς πατῖδας ἔχειν ἐπιδημίσαντος.

Οἱ δὲ, Ἀνδρικοί. ἐν οἷς ἄνδρες (2). Ἦσαν δὲ παρὰ τοῖς Λάκωσι καὶ Γερόντων (3). Ἦσαν δὲ ἄρα καὶ παρθένων. Εὐφαίνει δὲ τῷτο Καλλιμαχος λέγων (4).

Αἱ Νύμφαι σε χορῶ ἐνι κυκλώσονται,

Καὶ Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ρ'όδιος (5),

Νυμφάων ἴσαντο χοροί· μέλε γὰρ σφίσι πάσαις

Ὅσσαι κεῖσ' ἐρατὸν νύμφαι ῥῶον ἀμφινέμονται,

Ἄρτεμιν ἐννυχίῃσιν αἰεὶ μέλπεσθαι αἰοδαῖς.

Καὶ παρὰ Λάκωσι δὲ (6), καὶ Κυζικινόις (7), δι' ἔθους ἦν τὰς παρθένας περὶ τὰ ἱερὰ χορεύειν. Ἀλλὰ γὰρ καὶ παρθενοὶ μετὰ ἡιδέων ἀναμῖξ ἐν ἀρχαίοις χρόνοις ἐχορεύον· μάρτυς δὲ ὁ Σοφώτατος Ὀμηρος (8).

(1) Ὅγμν. εἰς Ἀπόλλωνα, εἰχ. 8, καὶ 13.

(2) Ἀριστ. δ. λόγ. θ'. περὶ Μυσηρίαν, τόμ. α'. Σελ. 487.

(3) Πλέτ. ἐν βίῳ Λυκέρῳ, τόμ. α', Σελ. 211. καὶ ἐν Λακων. Εὐτιγηδέμ. τόμ. ε', Σελ. 884. καὶ Πλέτ. μὲν Λυκέρῳ φησὶ καταστήσασθαι τὸν νόμον. Πολυδεύκης δὲ, (ἐνθ. ἀνωτ.) Τυρταῖον τὸν Ποιητὴν.

(4) Ὅγμν. εἰς Ἄρτ. εἰχ. 170.

(5) Ἀργον. α'. εἰχ. 1223—6.

(6) Πausanias βιβ. δ', Σελ. 247.

(7) Σαῖδ. ἐν λ—Δόλων, ἐξ Αἰλιανῆ παραλαβόν. Ὅν μετῴσιον ἐν τῷ περὶ Ζήνων, βιβ. ιβ', κεφ. 3', Σελ. 703.

(8) Ἰλ. σ', εἰχ. 590—4.

Ἐν δὲ χορῶς παίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις

Τῷ ἱκελόν, οἷον ἐνὶ Κνωσσῷ εὐρείῃ

Δαίδαλος ἥσκησε καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.

Ἐνθα μὲν Ἡΐθεοι, καὶ Παρθένοι ἀλφεσίβοιαι,

Ὠρχευντ' ἀμύλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες (1).

Ἡΐδον δὲ χορεύοντες καὶ αὐλοῖς, καὶ κιθάρα (2). Ἐν
δὲ πένδεσιν ἔκ ἐξῆν χρῆσθαι κιθάρα (3). Τὸ δὲ εἶδος
τῆ χορῆ τοιῆστον, ὡς φησὶν ὁ τῆ Ἐτυμολογικῆ Πατήρ.
(ἐν λ—Προσφώδιον.) „ . . . ὅτε περιέτρεχον τὸν
βωμόν, ἀπῆσαν πρότερον ἀπὸ τῆ ἀριστερῆς μέρους ἐπὶ

(1) Ἐνθα, φησὶν ὁ Εὐστάθιος. Σελ. 1166. „
„ φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι κεχωρισμένως χορευόντων τῶν πρὶν
„ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. Πρῶτοι οἱ μετὰ Θησεῖος σφῆντες ἐπὶ
„ τῇ Ἡΐθεοι, καὶ τοσαῦται Παρθένοι, ἀναμῆ ἐχόρευσαν ὑπὸ
„ καδεγηγητῇ τῷ Δαίδαλῳ κατὰ Κνωσσὸν πόλιν . . . κτλ.” Με-
„ τισι τὰ ἀρχαιότατα Σχόλ. ἐν τῇ Ὀμηρίῳ ἐκδόσει τῆ Σοφῆ
Willoison. Σελ. 436, Α—Β. Πλάτ. ἐν Θησεΐ, τόμ. α', Σελ.
35. Carol. Stephan. ἐν λεξικῷ Ἱστορικο-Ποιητικῷ, ἐν λ—
Δαίδαλος. Φησὶ δὲ καὶ Λεκιανὸς ὁ Σύρος ἡ τῆ Ἀρχιλόχε πα-
ραφυσῆς, καὶ τοῖς Εἰλυσίοις πεδίοις τὸν πρῶτον χορὸν ἐκ παί-
δων καὶ παρθένων συνίστασθαι. (Ἀληθὲς Ἱστορίας λόγ. β'. Σελ.
115.) Αἰεὶ δὲ πιστεύειν τάνδρῃ, αὐτόπτη γενομένη δηλονότι τῇ
πράγματι.

(2) Λεκιανὸς περὶ ὀρχήσεως, τόμ. β', τμήμ. 16, Σελ. 227.
„ Ἐν Δήλῳ δὲ γε εἰδὲ αἱ θυγαῖς ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
„ ταύτῃ, καὶ μετὰ Μουσικῆς, ἐγίνοντο. Παιδῶν χοροὶ συνελ-
„ λόντες, ὑπ' αὐτῶν καὶ κιθάρα, οἱ μὲν ἐχόρευον . . .
„ κτλ.” Οὕτω καὶ ὁ Ἱερὸς Κλήμης προτρεπτ. καὶ Σρωμάτ. βιβ. α',
καὶ Καλλιμάχος Ὑμνῶν εἰς Δήλον, στίχ. 312.
ποῦνα σὸν περὶ βωμόν ἐγχειρόμεν κιθαρίσμῃ κτλ.

(3) Ὡς ἐκ τῶν Δίχουλε φαίνεται. Ἰκετίσι στίχ. 682—94.

„τὸ δεξιὸν, κατὰ μίμησιν τῷ Ζωδιῳκῷ κύκλῳ, ἐπεὶ καὶ
 „αὐτὸς τὴν ἐναντίαν (ποιεῖται) τῷ Οὐρανῷ κίνησιν, ἀπὸ
 „δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς φερόμενος (1). Ὑστερον δὲ πάλιν
 „ἀπὸ τῷ δεξιῷ ἐπὶ τὸ ἀρισερὸν ἦσαν κατὰ μίμησιν τῷ
 „Οὐρανῷ. Τελευταῖον δὲ, πάντα τὸν βωμὸν περιέτρε-
 „χον.” (Ὅρα καὶ τὸν Σχολ. ἩΨαις. Σελ. 94, καὶ Δημ.
 Τρικλίν. εἰς Σοφ. Αἰ. Μαισιγοφ. Σελ. 435.) καὶ ταῦτα
 μὲν κοινῶς περὶ χορῶ.

Ὁ δὲ τοι Τραγικὸς χορὸς πρῶτον μὲν ὡς εἴρηται
 μόνος διεδραμάτιζεν, ἐκ ν. ἀνδρῶν ὧν. Εἶτα μέντοι Αἰ-
 γύλος εἰς β'. καὶ ι'. ἡλάττωσε τὸν ἀριθμὸν (2). Αἴτιον
 δὲ τῷτο λέγουσιν. „Ἐν τῇ ἐπιδεδίξει τῶν Εὐμενίδων σκο-
 „ραδίην εἰσαγαγόντα τὸν Χορὸν, τοσῶτον ἐκπλήξαι τὸν
 „δῆμον, ὥστε τὰ μὲν νήπια ἐκψύξαι, τὰ δὲ ἔμβρυα ἐξαμ-
 „βλωθῆναι” (3). Ὁ δὲ Σοφοκλῆς τρεῖς προσθεῖς, ἐκ ιε'.
 ἀνδρῶν τὸν Τραγικὸν συνεστήσατο χορὸν (4). Ὁ δὲ καὶ ἐς
 αἶν' ἔτιω διέμεινεν (5). Ἐπεμελύντο δὲ τῷ χορῷ, οἱ παρ'

(1) Μέτισι Ezech. Spanheim ad Callim. pag. 312, καὶ pag. 513.

(2) Ὡς καὶ τῶν Ἀριστοτέλους συμφανές, (Ποιητ. κριτ. δ' § 6, Σελ. 44—5.) Φιλόστρατ. ἐν βίῳ Ἀπολλ. βιβ. ε'. κεφ. ια', Σελ. 244. „Συνέειλεν (Αἴσχ.) τὰς Χορὰς ἀποτάδην ὄντας.” Μέτισι τὸν Ἀγγλον Stanley ἐν βίῳ Αἴσχ. Σελ. 702.

(3) Ἀνών. ἐν βίῳ Αἴσχ. Πολυδ. ἐν β. ἀνωτ. Ὅρα Σαμεὴλ Πεττίτον ἐν Λόμ. Ἀττικαῖς, Σελ. 66—κτξ.

(4) Ἀριστ. ἐν β. ἀνωτ.

(5) Ἀριστοφ. Σχολ. Ἰππ. σ'χ. 586, Ἰνδ. Πολ. ἐν β. ἀνωτ. Σαῖδ. ἐν λ—χορὸς.

Ἀθηναίοις χορηγοὶ καλούμενοι (1)· ἡλικίαν ὄντες ὑπὲρ τὰ μ'. ἔτη (2). Οἱ δὲ χοροὶ, ἢ ἐκ γυναικῶν ἦν, ἢ ἐξ ἀνδρῶν (3), ἢ ἐκ παιδῶν (4). Εἰσέμεσαν δὲ οἱ χορευταὶ εἰς τὸ θέατρον (5), ἐσεφανώμενοι (6), μετὰ προσωπείων (7), πρότερον δὲ βατραχίῳ ἐχρίοντο (8).

(1) Ἀθήν. βιβ. ιδ', Σελ. 633. „ἐκάλουν δὲ καὶ χορηγὸς ὡς „φισὶ Δημήτριος ὁ Βυζάντιος· ἐν δ' περὶ Ποιήματος, ὅχ ὥσπερ νῦν τὰς μισθωμένους τὰς χοροὺς. Ἀλλὰ τὰς καθηγμένους „τῷ χορῷ.” Μετιτέον καὶ Πολυδεύκη βιβ. ιδ', κεφ. ιε'. χορηγὸς δὲ Ἀθήνησιν, ὡς φησιν Οὐλπιανὸς. „Οἱ τῷ χορῷ τὴν τροφὴν παρέχων, καὶ σεφάνες, καὶ κόσμον, καὶ ὅσα περὶ τὴν τοιαύτην ὁμήγουριν.” Σειδ. ἐν λ — χορηγός. „Οἱ τῷ χορῷ ἡγούμενος, καὶ δοτὴρ.” Ὁρα Ἰω. Ποττέρον Ε'λ. Ἀρχ. βιβ. α', Σελ. 81. καὶ Φίλ. Παῖφερ. Ἀρχ. Ε'λ. βιβ. δ', κεφ. 28.

(2) Κατὰ νόμον, ὃν Αἰσχίνης ἐκτίθεται ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχη λόγῳ.

(3) Οἷον ἐν Ἀλκίσιδι Εὐριπίδῃ, ὁ Χορὸς ἐκ Φεραίῳ γενρόντων συνίσταται· ἐν Ῥήσῳ, ἐκ φυλάκων· ἐν τοῖς Αἰχιδῶ Πέρσαις ὁ Χορὸς ἐκ γενρόντων Περσῶν· ἐν ταῖς αὐτῇ Ἰκετίσιν, ἐκ Δαναϊδῶν· ἐν Εὐριπίδῃ Βάκχαις, ὁ χορὸς Βάκχαι· ἐν Σοφοκλέῃς Ἡλέκτρᾳ, ὁ Χορὸς γυναῖκες.

(4) Σχολ. Ἀρισ. Ἰππεῦσι, σίχ. 586. „... ἐπεὶ δὲ ὅτε καὶ ἡμυχόρια ἴσαντο, ἦτοί ἐξ ἀνδρῶν, ἢ γυναικῶν. Ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις χοροῖς, εἰ μὲν ἐξ ἀνδρῶν, εἴη καὶ γυναικῶν, ἐπιπλεονέκτει τὸ τῶν ἀνδρῶν μέρος, καὶ ἦσαν ἰσ', αἱ δὲ γυναῖκες ια'. εἰ δὲ παιδῶν εἴη, καὶ γυναικῶν, αἱ μὲν γυναῖκες ἰγ'. ἦσαν. Οἱ δὲ παῖδες ια'. Εἰδὲ πρεσβυτέρων, καὶ νέων· τὰς πρεσβύτας πλεονέκτειν δεῖν φασί.”

(5) Ὁρα Ἀνῶν. ἐν βίῳ Ἀριστοφ. Σελ. 14. (edit. Küsteri.)

(6) Σχ. Ἀρισ. Ἰππεῦσι, σίχ. 519.

(7) Ὁ Αὐτ. Νεφέλ. σίχ. 343.

(8) Ἐπεὶ δὲ εἶδος χοροῦ ἢ βατραχίῳ, ὅρα Διοσκυρίδην βιβ. Β', κεφ. σδ'.

Οὐκ ἐξῆν δὲ Ἀΐδῆν' ἡσι ξένον χορεύειν ἐν τῷ ἄσικῳ χορῷ (1).

Ἰσαντο δὲ εἰσιόντες οἱ χορευταί, ἦτοι κατὰ ζυγά (2).

α.	α.	α.
β.	β.	β.
γ.	γ.	γ.
δ.	δ.	δ.
ε.	ε.	ε.

ιε'. Ο' Χορὸς, κατὰ
Ζυγά.

Η' κατὰ Στείχους.

α.	β.	γ.	δ.	ε.
α.	β.	γ.	δ.	ε.
α.	β.	γ.	δ.	ε.

ιε'. Ο' Χορὸς,
κατὰ Στείχους.

Καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τῷ χορῷ, ἐκαλεῖτο πάροδος (3).
Ἡ δὲ κατὰ χρεῖαν ἔξοδος, ὡς πάλιν εἰσιόντων, με-
τάσσις (4). Ἡ δὲ μετ' αὐτὴν εἴσοδος, ἐπιπάρο-
δος (5). Καὶ ἐξόδιον, ὃ ἐξιόντες ἦδον (6). Οἶον τ'

(1) Σχολ. Ἀρισ. Πλάτ. εἰχ. 954.

(2) Πολυδεύκης, ἐνδ. ἀνωτ.

(3) Πολυδ. ἐνδ. ἀνωτ.

(4) Ο' Αὐτ. Αὐτόδ.

(5) Ο' Αὐτ. Αὐτόδ.

(6) Ο' Αὐτ. Αὐτόδ. καὶ ὁ Σχολ. Ἀρισ. Πλάτ. εἰχ. 954.

Περὶ δὲ τῆς Τραγικῆς σκευῆς, καὶ τῶν τοιούτων, ὅρα Πολυδεύ.

Ἀριζοφάνειον τούτι. Χο. ἐκέτι τοῖνον γ' εἰκὸς μέλλειν
ἐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν

Εἰς τῆπιθεν· δεῖ γὰρ κατώπιν τέτων ἄδοντας ἔπεσθαι (1).

Καλεῖται ταῦτα, καὶ ἐξοδικὰ, καὶ ὑποχωρητικὰ (2).

Μέρη δὲ τῆ Χορῆ τρία κατὰ τὸν Φιλόσοφον.

{ Πάροδος,
{ Στάσιμον,
{ Κομμός.

Καὶ Πάροδος μὲν, ἡ πρώτη λέξις ὅλας τῆς χο-
ρῆς, εἶπεν ἡ Εἰσοδος. Στάσιμον δὲ, μέλος χο-
ρῆς τὸ ἀνευ Ἀναπαίσεως, καὶ Τροχαία. Κομμός δὲ,
θρήνος τῆς Χορῆς (3).

Ἐχρῶντο δὲ χορεύοντες αὐλαῖς (4), καὶ Ἀρμονίᾳ

κην, Ὀνομ. βιβ. δ', κεφ. ιη', Σελ. 201—κτξ. καὶ Ἰελ. Σκα-
λιγ. Ποιητ. βιβ. α', κεφ. ιη'.

(1) Πλέτ. εἰχ. 1208—1210.

(2) Σχολ. Ἀρις. Σφῆ. εἰχ. 270. Ἰελ. Πολυδ. βιβ. δ',
κεφ. ιη'.

(3) Ἀριστοτέλ. Ποιητ. κεφ. ια', §. 13.

(4) Ἀθῆν. βιβ. ιδ'. Σελ. 617. Τρία μάλιστα ἦν παρ' Ἑλ-
λησι τὰ τῆς Μουσικῆς κυριώτατα ὄργανα. Σύριγξ, Αὐ-
λός, καὶ Κιθάρα· καὶ Σύριγξος, ἡ μὲν, Μονοκάλα-
μος· ἥς εὐρετὴν Ἑρμῆν ἔλεγον. (Ὁμηρ. ὕμν. εἰς Ἑρμ. εἰχ.
509.) ἡ δὲ, Πολυκάλαμος· ἣν εὐρεῖν Σειληνῶν ὁμολογεῖ-
ται (Ἀθῆν. βιβ. δ', Σελ. 184.) Ὅρα καὶ Ez. Spanheim
εἰς Καλλίμ. Σελ. 202—4. καὶ Πολυδεύκ. βιβ. β', κεφ. ρπ'. καὶ
βιβ. δ', κεφ. ξξ', καὶ οξ'. Τὴν δὲ Κιθάραν εὐρεῖν Ἀπόλλων
ἀνέβησαν. Εἰσὶ δὲ οἱ πρῶτον ἐν Ἀσίᾳ κιθάραν εὐρεθῆναι
διατείνονται. (Στέφανος ἐν λ—Ἀσία, Σχολ. Ἀπολλ. βιβ.

τῇ Μιξολυδισί (1)· καὶ τῇ Δωρίῳ. Οὗ γένος χορὸς Μέρος

κ', εἰς 791.) Οὗ γένος καὶ Εὐριπίδης ἐν Κύκλωπι, εἰς 442.

λέγει ὡς ἀσιτάδους ἐκ ἂν ἡδίων ψόφον,

Κιζάρας κλύοιμεν. ———— ὅρα περὶ τούτων Ἰησοῦ Βαρνέσιον Προλεγ. εἰς Ἀνακρέοντα· καὶ Ez. Spanheim εἰς Καλλίμ. Σελ. 466 — et seq. Αὐλὸς δὲ εὐρημα Παλλάδος Ἀθηνῶν. (Εἶναι εἶδον. γ'. εἰς 7)

„Ὡς εὐρεῖ πλαγιάουλον Πᾶν, ὡς αὐτὸν Ἀθήνην.”

Οὗ γένος παρ' αὐτῆς φησὶ τῆς Μουσικῆς αὐλῶν μαθεῖν ὁ φιλόσοφος Πλάταρχος (περὶ Μουσικῆς) Ἐν δὲ Ὑξονιακοῖς Μαριμάροις Ἰάγης Φρυγῆς εὐρετῆς αὐλῶν γενέσθαι ἀναγινώσκειται· ὁ δὲ Πλάταρχος (περὶ Μουσικῆς, τόμ. 1. Σελ. 666.) ἡ παραδέχεται, λέγων. „Οὔτε γὰρ Μαρσύης, ἢ Ὀλύμπη, ἢ Ἰάγιδος, ἢ τινες οἶονται εὐρημα ὁ αὐλὸς· οὐ μόνον δὲ κιθάρα Ἀπόλλωνος· ἀλλὰ καὶ αὐλητικῆς καὶ κιθαριστικῆς εὐρετῆς ὁ Θέος.” Ἦσαν δὲ τοῖς παλαιοῖς οἱ αὐλοὶ ἐκ νεβερίων ὀσίων πεποιημένοι. (Ἀντίπατρος ἐν Ἐπιγρ. βιβ. δ', κεφ. κζ'. „νεβερίοι αὐλοί.”) Οἱ καὶ ὀσείνοιοι ἐκαλεῖντο. (Πολυδ. βιβ. δ', κεφ. ρηγ'.) Ὡς εὐρεται Θιβαῖοι ὡς φησὶν ὁ Ἀθήν. (βιβ. δ', Σελ. 182.) Οὗ γένος Ἀριστοῦν· Ἀ' χαρμεῦσι.

“Υμεῖς δ' ὅσοι Θήβας αὐληγαὶ πάρα,

τοῖς ὀσείνοιοις φασίγε κτλ.

Φιλόστρατος ἐν βίῳ Ἀπολλ. βιβ. ε', κεφ. ζ'. „Αὐτὸς ἐργάζεται, ὁ αὐλὸς, διὰ τὸ χρυσῆ τε, καὶ ὀρειχάλκη, καὶ ἐλάφωον κυνήτης ἐνυκεῖσθαι.” Πολυχεδεῖς δὲ οἱ αὐλοὶ, οἱ μὲν γὰρ ἐκαλεῖντο Τυρρήνιοι (Πολυδ. βιβ. ε', κεφ. ο', σά. καὶ πα', βιβ. ε', κεφ. ρηγ'. καὶ Ἀ' λαχῆ.) οἱ δὲ καὶ ἄλλοις διαφόροις ὀνόμασι ὅρα Ἀθήν. βιβ. ιε', Σελ. 618-9, καὶ βιβ. δ', Σελ. 184. καὶ Ezec. Spanheim εἰς Καλλίμ. Σελ. 294.

(9) Πλάταρχος περὶ Μουσικῆς, Σελ. 666. „Τὴν δὲ Μιξολυδισὶ Ἀρμόνιον Σρηνώδη καὶ Πλάτων ὀνόμασι.” (Πολιτ. γ'. Σελ. 396.) ὁ αὐτ. Σελ. 667. „Καὶ ἡ Μιξολυδισὶς δὲ πηλοτικῆς ἐστὶ τραγωδίαις ἀρμόζουσα. Ἀριστέως δὲ φησὶ Σαττωῖ πρώτῃν εὐρεσθαι τὴν Μιξολυδισί, παρ' ἧς τὰς τραγωδικοποιῶς μαθεῖν. Λαρόντας γὰρ αὐτὴς συζῆσαι τῇ Δωρίῳ.”

Τραγωδίας (1) ἐν ᾧ ῥυθμῷ ἐχρῶντο, καὶ μέλει, καὶ

ἢ περὶ ἢ μὲν ἀξίωματικόν, καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀποδίδωσιν. Ἡ δὲ
τοῦ πασητικόν· μέμικται δὲ διὰ τῶν ἢ Τραγωδία."

(1) Josua Barnes ὁ ἐξ ἑ' περβορῶν Εἰς τὴν πολυμαθεῖα-
τος ἀναφανὲς περὶ Τραγωδίας γράφων, Σελ. 47. ἐκ τῶν Ἀρι-
στοτέλους τετταρὶ ἐν ὅλῳ τῷ δραμᾷ ὑπέλειπε τὰς παλαιὰς
τῇ Μουσικῇ χρῆσται. Ὡς οὐμοίαι εἶναι τὰς Εἰς τὴν Τραγω-
δίας ταῖς νῦν λεγομέναις Ὀρέγα Μουσικῆς ἐν ὅλῳ τῷ δραμᾷ
τε κρατήσης. Ὡς δὲ ἦδη τῶν Ἀριστοτέλους ἀνέσαι· φησὶ γὰρ
ἐκεῖνος (Προβλημάτ. τμήμ. 19. §. 49., & 30, 31.), Διὰ τί
οἱ ἐν Τραγωδίᾳ χοροὶ, ἐξ' ὑποδαρισι, ἐξ' ὑποφρυγισί, ἄδη-
σιν; Ἡ' ὅτι τὸ μέλος ἦκισα ἔχουσιν αὐταὶ αἱ Ἀρμονίαι οὐ-
δέ μάλιστα τῷ χορῷ. Ἡ' ὅς ἐστι, ἡ μὲν ὑποφρυγισί
πρακτικόν, ἡ δὲ ὑποδαρισί, μεγαλοπρεπές, καὶ στάσιμον.
Διὸ & κισαφωδικοτάτη ἐστὶ τῶν Ἀρμονιῶν. Ταῦτα δὲ ἄμφω
ἐκ τοῦ μὲν ἀνδρισμοῦ, τοῖς δὲ ἀπὸ σκηνῆς οἰκειότερα. Εἰ-
ς κεῖνοι μὲν γὰρ ἡρώων μιμηταί. Οἱ δὲ ἡγεμόνες τῶν
ἐκ τοῦ μόνου ἦσαν ἡρώες, οἱ δὲ λαοί, ἄνθρωποι. Ἐν ἑστὶν
ὁ Χορὸς. Διὸ & ἀριόζει αὐτῷ τὸ γαστρὸν, & ἡσυχίον ἦτος,
& μέλος. (Ἀνδρωπικὰ γὰρ) Ταῦτα δὲ ἔχουσιν αἱ ἄλλαι Ἀρμο-
νίαι ἦκισα δὲ αὐτῶν ἡ ὑποφρυγισί, ἐνδοσιαστικὴ γὰρ, & βακ-
χικὴ. Κατὰ μὲν ἐν ταύτῃ παρχομένῃ (παθητικοὶ γὰρ οἱ
ἀδονεῖς, μάλλον τῶν δυνατῶν ἐπὶ.) Διὸ & αὕτη ἀριόττε-
στοῖς χοροῖς. Κατὰ δὲ τὴν ὑποδαρισί, & ὑποφρυγισί, &
ἐπράττομεν, ὅ ἐκ οἰκείων ἐστι χορῷ. Ἐστὶ γὰρ ὁ χορὸς κη-
δευτῆς ἀπρακτος (ὅρα Horat. Arte Poët. V. 193—
201,) Ἐννοιοι γὰρ μόνον παρέχεται, οἷς πάρεστι. Ἐκφέ-
ρει δὲ & ἐκ Ἀκτιανῶν ταῦτα. (τόμ. β', τμήμ. 27. Σελ. 285.)
Ἐστὶν ἐνδοθεν αὐτός (ὁ τῆς Τραγωδίας ὑποκριτὴς) κεκραγὼς
ἐαυτὸν ἀνακλῶν, & κατακλῶν ἐνίοτε, & περικλῶν τῇ
Ἰαμβεῖα· & το δὲ αἰχίσιον μελῶδων τὰς συμφοράς. &
μόνης τῆς φωνῆς ὑπερβύου παρέχων ἑαυτὸν. Τὰ γὰρ ἄλλα
ἐν τοῖς Ποιηταῖς ἐμελίσθη, πρὸ πολλῆς παρὰ γεννομένοις. Καὶ
ἐκείνοι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἡ Ἐκάβη ἐστι, φορητὸς ἡ φῶν.

μέτρῳ (1). Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ τῶν Τραγικῶν χορῶν ὄρχησις Ἐμμέλεια (2), καὶ Χοραυλητῆς ὁ τῷ Χορῷ συναδῶν (3).

Ἦγωνίζοντο δὲ πρὸς ἀλλήλους οἱ τῆς Τραγωδίας, καὶ Κωμωδίας Ποιηταί, Διονυσίοις (4), Παναθηναί-

„Ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳῇ, ἐπιλαβόμενος αὐτὲ, καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ρόπαλον. Σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄντις τὸ πρᾶγμα.” Καὶ Στράβων δὲ, βιβ. α', Σελ. 34. φησί. „Αὕτη γάρ (ἡ Ποιητικὴ) προσεχρήσατο πρὸς τὴν Ῥητορικὴν τῷ μέλει πρὸς τὰς ἐπιδείξεις. Τὸτο δὲ, ἢ ἡ ῥῶδὴ λόγος μεμελισμένος, ὡς δὲ δὴ Ῥαψωδίαν τ' ἔλεγον, καὶ Τραγωδίαν, καὶ Κωμωδίαν.”

(1) Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. α'.

(2) Δικαιανὸς περὶ Ὀρχήσεως, τόμ. δ', τμήμ. 26, Σελ. 283. Πολυδεύκ. βιβ. δ', κεφ. νγ', καὶ υιδ'. Ἀθήν. βιβ. α', Σελ. 20. Σχολιαστῆς Ἀριστοφ. Νεφέλ. στίχ. 540. Σειδ. καὶ Ἡσύχιος ἐν λ—, Εὐστάθιος Ἰλιάδ. σ'. Ταύτην Πλάτων (Νόμ. ξ'. Σελ. 579.) πέρηνικόν εἶδος ὀρχήσεως ἐκάλεσε.

(3) Διομήδης βιβ. γ'.

(4) Τὰ Διονύσια τῷ Μυσαρῷ ἐπετελεῖτο Βάκχω. Ἐν τῇ πομπῇ μῦσαι παρεῖποντο οἱ τῆ Βάκχου, καὶ παρθένοι καυῆς χρυσὴς φέρουσαι, καὶ οἱ τῆς φαλλῆς ἔχοντες. Διάφορα δὲ ταῦτα ἦν, καὶ κατὰ διαφορὰς καιρῶς γιγνόμενα. Ἰδίως δὲ, ἐν ταῦτα περὶ τῶν μεγάλων Διονυσίων ὁ λόγος, ὃ κατὰ τριετίαν ἤγιντο ὡς φησὶν Οὐίργιλιος.

— qualis commotis excita sacris

Thyas, ubi audito stimulant trietirica Baccho
Orgia nocturnus que vocat clamore Cithaeron.

Aeneid. Lib. IV. Verso 300—3. Ἀπὸ τῆς ἡρώς ῥυθμῶ ὅτω πως μετήνεγκεν ὁ κλεινὸς ἐκείνος Εὐγενεῖος.

• • • • • ἢ τε Βάκχῃ
Θυᾶς, κινυμένων ἤδη ἱερῶν τελετῶν

εις (1), Ληναίοις (2), καὶ Ἀνθεστηρίοις (3). Καὶ ὁ Ἀγών

ῥυτ' αὖ τὴν δ' ἐρέθῃ τριετήρεια ὄργια Βάκχῃ.

αὐτὰρ νυκτερινὸς καλέη κραυγαῖσι, Κιζαιρῶν.

Ὅρα Οὐίργιλιον καὶ Αἰνείδ. ια'. εἰς. 770. Καὶ τοῖς ἑσπερίοις τὸν μέγαν Εὐγένιον. Ἀγών. ἐν Ὑποδείσει τῇ κατὰ Μειδίαν Δημοσθένους. Τὰ δὲ μεγάλα (Διονύσια ἤγετο) „διὰ τριετηρίδος ἐν τοῖς Ληνοῖς, ἐν οἷς πρὸς τὸν χοροῦ ἀφ' ἐκάστης φυλῆς, πρὸς τὸ τρέφειν χορὸν τε καὶ αἶδαν, καὶ ἀνδρῶν.” Ἡ ἤγετο δὲ ταῦτα μηνὶ Ἑλαφιβολιῶνι. (Ἡ σύχ. ἐν λ—) κατὰ τὸν ἡμέτερον Ἀπρίλλιον. Ὅρα Joh. Pottier Archaeol. Graec. τόμ. β'. Σελ. 403—5, Carol. Steph. Lexicon Historico-Poëticum. ἐν λ— Διονύσια, καὶ Ἰαάνην τὸν Μείρσιον ἐν τῇ Ἐορταζέσει Ἑλλάδι. (Graecia Ferialia) ἐν λ—.

(1) Περὶ τῆς τῶν Παραθηναίων ἑορτῆς παρέλκου ἰγνησάμηντι παρασημεῖσαι. Ἰκανὰ γὰρ περὶ ταύτης ἐν Ἰδιαιτέρῳ συγγράμματι ἐπραγματεύσατο ὁ ἡμέτερος ἐταῖρος Μαννὴλ ὁ Τενέδιος, τὸ φλυκῦτατον ἐμοὶ πρᾶγμα, καὶ ὄνομα. — Ἀλλὰ νῦν ὥχῃ ἐκεῖνος ὁ Μῆσαις φίλτατος ἀνὴρ ὥχῃτο· πάντας δὲ ἄλλους νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα. Τραγικῶν γόων χρεῖα· καὶ συναλγεῖν δεῖ τῇ Ἑλλάδι, ἣς ἐπὶ γήραος ἔδω, τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας ἑξαπίνης κακὸς δαίμων ἀφῆρκε. Τῷ γὰρ δὴ φίλῳ Μαννῇλ ᾧ πατὴρ Τενέδος, τὸν Ἑλλάδα λόγον ὑπὸ Λάμπρῳ Φωτιάδῃ τῷ ἡμετέρῳ καθηγητῇ ἀσκήσαντι, φιλοπονεῖτε ἀτρίτῳ, καὶ φύσει εὐμενεῖ, μακρῷ πάντας ὑπερακοντίσαντι. Εἰς Οὐινόδορον ἐλθεῖν ἐγένετο· εὗδα τὴν Ἰατρικὴν ἐκμάδαν, ὑπὸ πολλῶν θαυμαζόμενος, τέθνηκε φεῦ κατὰ τὸ 1802 τῇ γ'. Ἰανίῃ. Ἐν μὲν ἐκδὲς πόνημα· τὴν εἰς Θεοκυδίδην διατριβὴν, χρύσειον χρυσῆς ψυχῆς φιλοπόνημα· πλεῖον δ' ἀτελὲς καταλιπὼν, οἷον τὸ περὶ Ἐορτῶν, ὃν αὐτὸς Ὀργιασθῆν ἐκάλεσε· καὶ τὸ περὶ Φωτός, καὶ ἄλλα.

(2) Καὶ τὰ Λήνια Διονύσια τελετῇ. Καλεῖται δὲ ἔτις ὅτι Λήναιον ἐν ἀγροῖς Ἰερὸν Διονύσιον, ἢ διὰ τὸ πρῶτον ἐν τῇ τῷ τότῃ λήνον τεθῆναι. Σχολ. Ἀρισ. Ἀχαρν. εἰς. 201. καὶ

ἐκαλείτο Τετραλογία (1). Σοφοκλῆς δὲ α'. ἤρξατο

Ἰπ. εἶχ. 544. καὶ Στέφανος περὶ Πόλεων, ἐν λ — ληναῖος. Ε' — τελευτο δὲ κατ' ἀγρῆς. (Ἀ'ρις Ἀ'χαρν εἶχ. 201.) Ὅρα τὸν Σχολ. Ἀ'ρις. Ἰππ. εἶχ. 544. καὶ μάλιστα Ezech. Spanheim Observ. ad Aristot. Ratas pag. 208. Ἦ'γετο δὲ ταῦτα κατὰ μῆνα Ποσειδεῶνα (Θεόρ. Ἡθικ. Χαρακτῆρ.) ἢ Ἀθηναίων, τὸν παρ' ἡμῖν Ἰαννῆαριον. (Μοσχόπουλ. εἰς Ἡσιόδου Ἔργ. β'. Σελ. 119. Ὅρα καὶ Πρόκλου αὐτόθι Σελ. 122.

(3) Καὶ τὰ Ἀνθρακίδια δὲ τῷ Βακχῷ ἐτελεύτητο κατὰ τὴν β'. μηνὸς Ἀνθρακιδίωνος. (α) (Θουκυδ. Ξυγγρ. β' κεφ. 15.) Ἐκαλῆντο δὲ τὰ Ἀνθρακίδια καὶ ἀρχαίον τετρα Διονύσια. (ὁ Αὐτ. αὐτόθι. καὶ Σχολ. Ἀ'ρις Ἰπ. 95.) Ἦ'γετο δὲ κατὰ τρεῖς ἡμέρας ἐν αἷς οἰκείται δεσπόταις τραπέζης τῆς αὐτῆς μετέχον· μετὰ δὲ τὰς τρεῖς ἡμέρας τῆς τραπέζης ἐξεκλείοντο. Ὅθεν καὶ τὸ θρυλλώμενον. Θύραζε Κἄρες, ἔκείτ' Ἀνθρακίδια. Καὶ ἡ μὲν α'. ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἐκαλείτο Πιδογία, καὶ ἢ ἢν ἔτε οἰκίτην, ἔτε μισθωτὸν, εἶργειν τῆς ἀπολαύσεως τῆ οἴκου δεμιγόν ἦν. (Πρόκλ. εἰς Ἡσίο Σελ. 85. Β'.) ἢ β'. Χόες· τὸ δ' αἵτιον φησὶν ὁ Σχολ. Ἀ'ρις. Ἀ'χαρν. εἶχ. 960. Ὅρες (γρ. η.) μετὰ τὸν φόνον εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος (γρ. η.) (ἦν δὲ ἑορτὴ Διονύσια Ἀθηναίων) ὥς μὴ γένοιτο σφίσιν ὁμόσπουδος ἀπεκτονῶς τὴν μητέρα, ἐμνηχανήσατο τοιόνδε τι Πανδίων. Χοῶ οἶν τῶν δαιτυμόνων ἐκάστη παρασῆσας, ἐξ αὐτῆς πίνειν ἐκέλευσε μηδὲν ὑπομιγνύντας ἀλλήλοις, ὥς μήτε ἀπὸ τῆ αὐτῆς Κρατῆρος πίοι Ὅρες, μήτε ἐκείνος ἄχθοιτο καὶ αὐτὸν πίνων μόνος. Καὶ ἀπ' ἐκείνου Ἀθηναίοις ἑορτὴ ἐνομίσθη, οἱ Χόες. Ὅρα καὶ Ἰππεῦσι εἶχ. 95. μετιγέον Ἰωάν. Μετῆρσιον ἐν Ἀττικ. Ἀναγνώστ. βιβλ. δ', κεφ. 19, Σελ. 189 — 192. Ezech. Spanheim ad Aristot. pag. 297 — 8. Ἰωάν. Ποττέ. Ἀρχαίον. Ἐκκλ. βιβ. β'. κεφ. 20, Carol. Steph. ἐν Δεξιμῷ Ἰσορ. κτλ.

(α) Ἀνθρακιδίων, τὸν Ἀπρίλλιον εἶναι ἡγέται ὁ Ῥωμαῖος Μακρόβιος, (βιβ. α'. κεφ. δ'.) Θεόδωρος δὲ ὁ Γαζῆς. (ἐν τῷ περὶ Μηνῶν) τὸν Νοέμβριον· ᾧ ἔπεται Γράλλδος, καὶ

μηκέτι κατὰ τετραλογίαν ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ δράματα
πρὸς δράμα (1). Ἐξέωρυν δὲ Ἀθηναῖοι ἐν τοῖς Διονυ-
σιακοῖς ἀγῶσι τῆτον τὸν τρόπον. „Τὸ μὲν πρῶτον ἤρι-
„σηκότες ἐβάδιζον ἐπὶ τὴν θέαν, καὶ ἐσεφανωμένοι ἐ-
„ξέωρυν, παρὰ δὲ τὸν ἀγῶνα πάντα, οἶνος αὐτοῖς ἡ-
„νοχοεῖτο, καὶ τραγήματα περιφέρετο, καὶ τοῖς χοροῖς εἰ-
„σιῶσιν ἐνέχουν πίνειν, καὶ διηγωνισμένοις ὅτ' ἐξεπορεύον-
„το ἐνέχουν πάλιν” (2).

Ἰένιος. Ἀλλὰ γὰρ χαλεπὸν μὲν Ῥωμαῖκός, Ἑλληνικός
μῆνας συμβάλλειν, οἰκειότερον μὲν τοι Ἀνδραγαθῶνα φαί-
ης ἂν τὸν Ἀπρίλιον. Τὸ γὰρ οἱ ὄνομα ὡς ὁ τῆ Ἑτυ-
μολ. πατήρ φησί. „Ὅτι τὰ ἐκ τῆς γῆς ἀνθρῆ ἤθνη τὰ
„τε.” Τῆτο δ' ἂν γένοιτο κατὰ Νοεμβρίου μῆνα.

(1) Τὰ τέτταρα δράματα οἷς πρὸς ἀλλήλους ἑκάστοι ἠγωνί-
ζοντο, ἑκαλεῖτο τετραλογία. (Διογ. Λαέρτ. βιβ. γ', τιμή.
54. Σελ. 196. Σειδ. ἐν λ—) ὣν τὸ τέταρτον ἴδιαι Σατυρικὸν
εἶναι. Ὡς φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης Σχολιαστὴς Βατράχ. στίχ. 1155.
„Τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεσίαν αἱ διδασκαλίαι. Ἀγα-
νιλέμωνα, Χοιρόρη, Εὐμενίδας, Πρωτέα Σατυρικόν. Ἀρί-
σταρχος (ἔτω γραπτέον. κῆται γὰρ Ἀριστοφ.) καὶ Ἀπολ-
λωνίος τριλογίαν χωρὶς τῶν Σατυρικῶν.” Ἀλιανὸς Ποικίλ.
Ἰσορ. βιβ. β', κεφ. ή'. „Καὶ πρῶτος γὰρ ἦν Ξυνοκλῆς, Οἰδί-
πυδοι, καὶ Λυκάωνι, καὶ Βάκχαις, καὶ Ἀδάμαντι Σατυρικῶ. (ἴδιαι
ἡ τετραλ.) Τέτα δεύτερος Εὐριπίδης, Ἀλέξανδρος, Παλαμήδης,
„Τρῶσι, καὶ Σισύφῳ” Μετίτιον αὐτὸν τέτον καὶ βιβ. β', κεφ.
λ. καὶ Σειδ. ἐν λ—. ἠγωνίζοντο δὲ τετραλογία, ἢ Ἀθή-
νησι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι. (Πλέρ. ἐν Πομπήῳ)
καὶ ἐν τοῖς Πυθίοις δὲ ἀγὼν ἐγένετο Τραγωδῶν. (ὁ Αὐτ.
Συμποσιακ. Προβλημ. κεφ. ζ')

(1) Ἀνών. ἐν βίῳ Σοφοκλέους· περὶ δὲ τῆ μεταξὺ Σοφο-
κλέους, καὶ Αἰσχύλου ἀγῶνος· ὅρα Πλάταρχον ἐν Κίμωνι, καὶ Γίλ-
λιον Νυκτῶν Ἀττικῶν βιβ. ή', κεφ. ιη'.

(2) Ἀθήν. βιβ. α', Σελ. 22.

Ὅτι δὲ Χρήσιμος ἡ Τραγωδία διὰ τέτων ἐδήλω-
σεν ὁ Κωμικὸς Τιμοκλῆς (1).

Ὡς τῶν ἄκυσον, ὅ,τι σοι μέλλω λέγειν.

Ἀνδρωπὸς ἐστὶ ζῶον ἐπίπονον φύσει,

Καὶ πολλὰ λυγρὸν ὁ βίος ἐν αὐτῷ φέρει.

Παραψυχὰς ἐν φροντίδων ἀνεύρατο

Ταύτας. Ὅ γὰρ νῦν τῶν ἰδίων λήθην λαβὼν

Πρὸς ἀλλοτρίωτε ψυχαγωγῆσεις πάθει

Μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε παιδευθεὶς ἅμα.

Τὰς γὰρ τραγωδὰς πρῶτον εἰ βέλει σκοπεῖ,

Ὡς ὠφελεῖσι πάντας. Ὅ μὲν γὰρ ὦν πένης

Πτωχότερον αὐτὲ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον

Γενόμενον, ἤδη τὴν πενίαν ῥᾶον φέρει.

Ὅ νοσῶν δὲ μανικῶς, Ἀλχημαίων' ἐσκέψατο.

Ὁφθαλμιᾶτις; εἰς τὸ Φινεῖδαι τυφλοί.

Τέθνηκέτω παῖς; ἡ Νιόβη κεκέφηκε.

Χωλός τις ἐστὶ; τὸν Φιλοκτῆτην ὀρᾷ.

Γερόντις ἀτυχεῖ; κατέμασε τὸν Οἰνέα.

Ἀπαντα γὰρ μείζον', ἢ κέπονθέ τις

Ἀτυχίματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοέμενος

Τὰς αὐτὸς αὐτὲ συμφορὰς ῥᾶον φέρει.

Πλάτων δὲ Σοφὸν τὴν Τραγωδίαν ἀποκαλῶν (2), ἐ-
κ τῆς Ποιήσεως τὸ δημοστερπέσατόν τε ἅμα, καὶ

(1) Ὁ Αὐτ. βιβ. ζ', Σελ. 222.

(2) Εἰς ἡ'. Πολιτ. Σελ. 454.

δημαγωγικώτατον (1), ὁμῶς τῆς πολιτείας παν-
τὶ ὁρνεῖ ἐξείργει (2).

Παραθέσθαι δὲ βράχῃ αὐτὰ Ἀνωνύμῃ περὶ Τρα-
γωδίας ἐκ ἀπεικὸς εἶναι ἡγησάμεθα (3). Ἰστέον ὅτι Τρα-
γωδία λέγεται τὰ τῶν παλαιῶν ποιήματα, ὡς Εὐρι-
πίδου, καὶ Σοφοκλέους, καὶ Αἰσχύλου, καὶ τῶν τοιούτων. Γε-
γονόασιν δὲ ἔτι ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ἀθηναίων. Τρα-
γικοί δὲ ὄντες, καὶ θέλοντες κοινῇ ὠφελεῖν τὸς τῆς πό-
λεως, λαμβάνοντες τινὰς ἀρχαίας ἱστορίας ἡρώων, ἐ-
χέσας πᾶσιν τινὰ, ἔσιν ὅτε καὶ θανάτους, καὶ θρήνες, ἐν
θεάτρῳ ταῦτα πάντα ἐπεδείκνυντο. Τοῖς ὁρῶσι, καὶ
ἀκροῦσιν ἐνδεικνύμενοι παραφυλάττεσθαι τὸ ἀμαρτάνειν.
Εἰ γὰρ τηλικῶτοι ἥρωες ἔπαρχον δηλονότι ἀμαρτήσαν-
τες, πόσῃ μᾶλλον ἡμεῖς, καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι ἀμαρ-
τήσαντες πεισόμεθα; Δεῖ ἔν ὡς προεῖρηται, ὡς οἶοντε
βίον ἀναμάρτητον καὶ φιλοσοφώτατον μεταδιώκειν. Εἴπῃ
ὠφελεῖα δὲ καὶ συστολή ἢ τῶν τραγικῶν Ποιήσεως εἰσέ-
γετο τοῖς παλαιοῖς. Εἰπιδεικνύμενοι δὲ τῶν ἡρώων ὡ-
σανεὶ τὰ αὐτῶν Πρόσωπα, πρῶτον μὲν ἐπελέγοντο ἄν-
δρας τὸς μείζοντας, καὶ εὐρυκόας. Δεύτερον δὲ, βεβλόμενοι
καὶ τὰ σώματα δεικνύειν ἡρωικὰ, ἐμβαδάς ἐφόρῃν, καὶ

(1) Ἐν Μινωῖ, Σελ. 510.

(2) Πολιτ. β'. Σελ. 454, καὶ Πολιτ. γ'. Σελ. 464. Ὅρα καὶ
Πρόκλ. εἰς Πολιτ. καὶ Πλάτ. Νόμ. γ'. Σελ. 580.

(3) Παρὰ τῷ φιλέλληνι d'Ansse de Willoison Ἀνεκδ.
Ἐλλην. τόμ. β', Σελ. 178.

„ἱμάτια ποδήρη. Εὔτομολογεῖται δὲ, ἀπὸ τῆς
 „τράγον λαμβάνειν ἑπαθλον τὰς νικῶντας, οἶνει ἢ ἐπὶ
 „τῇ τράγῳ ᾠδῇ. Ἦτοι τὸ γ', τρέπομεν εἰς χ', καὶ νοεῖ-
 „ται Τραχιδία, ἢ τραχεῖα ᾠδῇ. Τραχύτερον γὰρ καὶ
 „Φευκτέον, καὶ δύσβατον, τὸ τῶν Θρήνων εἶδος, τῆ γε-
 „λωτοποιεῖν. Ἡ' οἶνει τετραγωνώδης τις ἔσα, οἱ μὲν
 „γὰρ χορευταὶ αὐτῶν ἐν τετραγώνῳ σχήματι ἱσάμενοι,
 „τὰ τῶν Τραγικῶν ἐπεδείκνυντο. Ἦσαν δὲ τραγικῶν
 „χορευταὶ ἰδ'. τῶν δὲ Κωμικῶν κδ'. Εἵκαστος ἐν Ποιητῆς
 „ἐξ ἑκατέρων εἶχε τέτυς προσημανθάνοντας τὰ αὐτῆ,
 „καὶ τρεφόμενες ἀπὸ τῆ δημοσίας." Ἀναγνωσέον δὲ φήσιν ὁ
 Θραῦξ Διονύσιος τὰς Τραγωδίας. Ἡρώϊκῃ, τῇ Φω-
 νῇ (1), τρεῖσι μεγάλῃ Φωνῇ (2).

§. IV.

ΠΕΡΙ ΚΩΜΩΔΙΑΣ.

Ἡ δὲ Κωμωδία ἐστὶ „Μίμησις Φαυλοτέ-
 „ρων μὲν, ὑμέντοι κατὰ πᾶσαν κακίαν, ἀλ-
 „λὰ τῆ αἰχρῆ, ὃ ἔστι τὸ γελοῖον μόριον." (3)
 ἢ ἄλλως. „Κωμωδία ἐστὶν ἰδιωτικῶν πραγμάτων

(1) Γραμματ. §. 2. παρὰ Ἀλβέρτ. Φαβρικ. βιβ. ε', κεφ. ξ'.
 Σελ. 26.

(2) Ἀνών. ἔνθ. ἀνατ.

(3) Ἀριστοτ. κεφ. ε', §. 1.

„αἰκίνδυνος περιοχή.” (1) ἢ „Κωμωδία ἐστὶ μῦ-
 „θος διαφόρους πράξεις περιέχων ἀτυχῶν
 „ιδιωτῶν ἀνθρώπων, ἢ καὶ δήμου ὅλης, ἐξ ἧς μάθεῖν
 „ἔχομεν ὅτω δεῖ ἔπεσθαι, καὶ ὅτι Φευκ-
 „ηταῖον” (2).

Διαφέρει δὲ Τραγωδίας τῇ εὐρέσει. Οὗθεν καὶ
 Ἀντιφάνης ὁ Κωμικός (3).

Ἡμῖν δὲ ταῦτ’ (ἅπερ δηλονότι οἱ τραγικοὶ ποιῶσι.)
 Οὐκ ἔστιν. Ἀλλὰ πάντα δεῖ

Εὐρεῖν ὀνόματα, κοινά τε διφρημένα

Πρότερον, τὰ νῦν παρόντα, τὴν καταστροφὴν,

Τὴν εἰσβολήν· ἂν ἔν τέτων παραλίπη

Χρώμης τις, ἢ Φειδων τις ἐκσυρίττεται.

Πηλεὶ δὲ ταῦτ’ ἔξεσι, καὶ Τεύκρῳ ποιῆν.

Ἔτι δὲ τοῖς προσώποις· ἐν μὲν γὰρ Τραγωδίᾳ ἥρωες
 εἰσάγονται, στρατηγοί, καὶ βασιλεῖς. Ἐν δὲ Κωμδίᾳ ἐκέ-
 τι· ἐκεῖ γὰρ ἰδιῶται· καὶ ἐν μὲν τῇ Τραγωδίᾳ θρή-
 νοι, Φυγαί, Φόνοι. Αὕτη δὲ ἔρωτας, ἀρπαγὰς παρθέ-
 νων ἔχει, καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ ἐν μὲν Τραγωδίᾳ λυπηρὲν
 τὸ τέλος, καὶ ἐπὶ τὰ χεῖρω ἢ ῥοπή· ἐν δὲ τῇ Κωμω-
 δίᾳ πᾶν τέναντίον (4).

Καλεῖται δὲ, ἥτοι ὅτι ἐν κώμας μήπω πόλεων ἐσῶν τὰ

(1) Ἀνών. παρὰ Διομήδεα, βιβ. γ’.

(2) Δουάτος, ἢ Εὐάνθιος περὶ Τραγωδίας.

(3) Εὐνδ. ἀνωτ.

(4) Διομήδ. βιβ. γ’. οὕτω καὶ Δουά. ἢ Εὐάνθιος ἐνδ. ἀνωτ.

αὐτῶν οἱ Κωμικοὶ ἐπεδείκνυντο (1). Ἡ ὅτι ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκώμαζον (2). λέγεται δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Τρυγῳδία παρὰ τὸ τρύγα, ἦτοι γένον οἶνον διδόναι τοῖς Κωμικοῖς (3).

Εὐρετὰς δὲ καὶ ταύτης ἄλλοι ἄλλας φασὶ γενέσθαι. Καὶ τοίνυν οἱ μὲν Σασαρίωνα (4) λέγουσι τὸν Ἰκαρίεα πρῶτον γενέσθαι εὐρετὴν Κωμῳδίας. Οἱ δὲ Εὔπιχαρ-

(1) Ἀνών. ἐν τῇ Ἀμφιλοδαμείῳ ἐκδόσει. Ἀριστοφ. (edit. Küsteri) Σελ. XI. καὶ Ἰσαάκ ὁ Τρίττος, προλεγο. εἰς Ποιητάς. ὅς καὶ ἄλλας ματαιοτάτας παραγωγὰς ἐκτίθεται.

(2) Ἀνών. ἐνδ. ἀνωτ. Σελ. XI, καὶ Τρίττος ἐνδ. ἀνωτ.

(3) Ἀνών. περὶ Κωμῳδίας εἰς Ἀριστοφ. (edit. Küsteri) Σελ. XI. „Τὴν αὐτὴν καὶ τρυγῳδίαν φασὶ, διὰ τὸ τοῖς εὐδοκίμοις ἐπὶ τῷ Ἀθηναίῳ γλευκὸς δίδουσι, ὅπερ ἐκάλουν τρύγα. Ἡ ὅτι „μὲν πρὸς αὐτῶν εὐρημένων τρυγὶ διαχρῶντες τὰ πρόσωπα ὑπεκρίνοντο.” Οἷον Ἀριστοφ. Ἀχρεῖν. στίχ. 628.

Εἰς τῶν χοροῖσιν ἐφέστηκε Τρυγικοῖς διδάσκαλος ἡμῶν Καὶ Σρηξί, στίχ. 648. Καλεῖνται δὲ καὶ Τρυγοδαίμονες ὡς Ἀριστοφ. Νεφέλ. στίχ. 295. — ἅπτε οἱ Τρυγοδαίμονες ἔτοι. „ἐνδ. ὁ Σχολιαστής. οἱ Ποιηταί, ἐπειδὴ τρυγὶ χρίσμενοι „ἵνα μὴ γνῶριμοὶ γένωνται, ἔτω τὰ αὐτῶν ἕδον ποιήματα „κατὰ τὰς ὁδὸς ἀμάξαις ἐπικαθήμενοι τῆτο δὲ ἐποίησαν „οἱ Κωμικοὶ Ποιηταί.” καὶ τλ.

(4) Κλήμης Ἀλεξανδρινὸς Στρωματ. α'. Σελ. 365. Κωμῳδίαν δὲ, Σισαρίων ὁ Ἰκαρίνους. „Ἀνών. περὶ Κωμῳδ. εἰς Ἀριστοφ. „(edit Küsteri) Σελ. XI. τὴν Κωμῳδίαν εὐρεῖν φασὶν ὑπὸ Σασαρίανος „Ἀνών. αὐτόξ. Σελ. XIII. Σαννυρίων καλεῖ τὸν Σασαρίωνα. Ἀλλὰ γραπτέον Σασαρίων τοῖς πλείοσι πειδομένους. Οὕτω γὰρ καὶ ἐν Ὁξωνι. Μαρκά. Ἀριθ. 54. γραφόμενα εὐρομεν. „ΕΤΗΗΗΗΔΠΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣΙ ΔΑΜΑΣΙ ΟΥΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ, ΑΦΟΥ ΕΝ ΑΘ . . . ΑΙΣ ΚΩΜΩ Ρ . . . ΕΘΗ. . . . ΣΑ-

μον (1) οἱ δὲ Φόρμιν (2), οἱ δὲ Κράτητα (3) Φασὶν Ἀ-

ΝΙ . . . ΤΩΝ ΙΚΑΡΙΕΩΝ ΗΤΡΟΝΤΟΣ ΣΟΥΣΑΡΙΩ-
ΝΟΣ, ΚΑΙ ΔΟΛΟΝ. . . ἄπερ ἕως ἀναγνωσέον, ἐκ τῆς
διορθώσεως Σελδανῆ, καὶ Παλμερίε. „Εἰς τὴν ΗΗΗΔΠΠΙ (πρὸ
Χριστοῦ 528) ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίε τῇ δευτέρᾳ. Ἀφ' ἧ
ἐν Ἀθήναις Κωμωδία ἐτέθη ἐπὶ Σανίσι, τῶν Ἰκαρίων εὐρόντων
„Σουσαρίωνος καὶ Δόλωνος.” Μένονται τῶν Σουσαρίωνος Κωμω-
διῶν πολλοὶ τῶν Ἀρχαίων. Ἀμέλειται καὶ Διομήδης τρεῖς τέ-
ς ἐκφέρει Σουσαρίωνος εἴχως. βιβ. γ'.

Ἀέσατε λέξιν! Σουσαρίων λέγει τάδε·

Κακὸν Γυναικες· ἄλλ' ὅμως, ὧς Δημόται!

Οὐκ ἔστιν εὐρεῖν ἔστιν ἄνευ κακῶ.

Διακρίτον δὲ αὐτὸν ἀπὸ Σαννύριωνος· ὅς πολλῶν ὕστερον αὐτῷ
ἔκτισε Κωμικὸς καὶ αὐτὸς γενόμενος Κατὰ φησὶ Σκίδας· ἐν λ—
Διοκλῆς· καὶ Φαβρίκ. βιβ. β'. κεφ. ιβ'. Σελ. 787.

(1) Θεμισίος λόγ. κζ', Σελ. 337. Ἀρισ. Ποιητ. κεφ. η'.
§. 2. Θεοκρίτος Ἐπιγρ. ιζ. Εὐδοκίᾳ Ἰωνίᾳ, Σελ. 166., Ἐπί-
χαρμος Τίτυρε Συρακῆσιος, ἢ ἐκ πόλεως Κράσης τῶν Κανῶν,
ὅς εὗρε τὴν Κωμωδίαν ἐν Συρακῆσιν, ἅμα Φόρμω,
ἐνδίδεξε δὲ δράματα νβ'. Σκίδ. ἐν λ. „Ἐπίχαρμος Τίτυρε, ἢ
Χειμάρω καὶ Σκίδος Συρακῆσιος· ἢ ἐκ πόλεως Κράσης τῶν Καν-
ῶν, ὅς εὗρε τὴν Κωμωδίαν ἐν Συρακῆσιν ἅμα
Φόρμω, Ἐνδίδεξε δὲ δράματα νβ'. ὡς δὲ Λύκων φησὶ λ'. τινεὶς
καὶ αὐτὸν Κῶν ἀνέγραψαν τῶν μετὰ Κάδμω εἰς Σικελίαν με-
τακινήσαντων, ἄλλοι Σάμιον, ἄλλοι Μεγάρων τῶν ἐν Σικε-
λίᾳ. Ἦν δὲ πρὸ τῶν Περσικῶν ἔτη ἕξ, διδάσκων ἐν Συρακῆ-
σιν· ἐν δὲ Ἀθήναις, Εὐέτης, καὶ Εὐξενίδης, καὶ Μύλος, ἔπε-
δεικνυντο” Ὅρα Φαβρίκιον Βιβλιοθ. Ἐλλην. βιβ. β'. κεφ. ιβ'. Σελ.
676—7. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ Τραγωδίας γράψαι. Ὅρα Aegid.
Menage Observ. ad Diog. Laërt. Lib. III, Sect. 10—et
Seq. et Sect. 16.

(2) Φόρμης Συρακῆσιος σύγχρονος Ἐπίχαρμω, οἰκίῳς Γέ-
λωνι τῷ Συρακῆσιον τυράννῳ, καὶ πῶν παιδῶν αὐτῷ τροφῆς
γενόμενος. Ἐγραψε δὲ δράματα ζ'. εἰσὶ δὲ ταῦτα, Ἀδμη-

Δύνησιν ἄρξασθαι Κωμωδίας, ἀφ' ἑμνον τῆς Ἰαμβικῆς Ἰδέας (1). Διομήδης δὲ, τρεῖς ἀριθμεῖ τὰς α'. Κωμωδίας Ποιητάς (2). Σεσαρίωνα, Μύλλον (3), καὶ Μάγνην (4). Ἀριστοτέλης δὲ, Κωμωδίας Δωριεὺς Φησὶν ἀντιποιεῖσθαι τὰς ἐξ ἁμφο Μεγάρων (5). Ἄλλοι δὲ ὕτως

τος, Ἀλκίως, Ἀλκυόνες, Ἰλίου πόρθησις, Ἰππος, Κηφεύς, ἡ Κεφάλαια, Περσεύς. Ἄπερ εἰσὶν οἱ μόνῃ ὑποδέσσει Τραγικῇ ὑπολαβόντες εἶναι οἰκέτα, Τραγικὸν εἶπον τὸν Φόρμιν παρὰ Φαβρίκ. βιβλ. Εἰς βιβ. β' κεφ. 19', Σελ. 687. Ὅρα Σειδ. ἐν λ—. Καὶ Ἀριστοτέλης μὲν (Ποιητ. κεφ. ε',) καὶ Πausan. (Ἡλιακῶν προτ. Σελ. 447—8) Φόρμιν αὐτὸν καλεῖσιν. Ὁ δὲ Νουκρατίτης Ἀθήναιος (βιβ. 15' Σελ. 653.) καὶ Σειδ. (ἐν λ—) καὶ Εὐδοκία (ἐν δ. ἀνώτ.) Φόρμον ὀνομάζουσι.

(3) Ἀθηναῖος Κωμικός, ὃ ἀδελφὸς Εὔπλουκος, Ποιητῆς, ἐπ' αὐτῶν. . . . καὶ ἕτερος Ἀθηναῖος Κωμικός καὶ αὐτὸς τῆς Ἀρχαίας Κωμωδίας. Εὐδοκία Ἰωνικῇ Σελ. 271. περὶ τῷ α'. δὲ ἡμῶν ἐν ταῦτ' ὁ λόγος. Ὅρα καὶ Φαβρίκ. Εἰς βιβλ. Βιβλιοθ. βιβ. β', κεφ. κβ'.

(1) Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. ε', §. 2.

(2) Διομήδ. βιβ. γ', Σελ. 486.

(3) Ἀνὴρ (ἀλλὰ δι' ἑνὸς λ.) μνηστὴν ποιεῖται Διογενειανὸς Ἐκατόντ' ε', §. 40. καὶ Ζηνοβίος ἑκατόν ε'. §. 14. καὶ ὁ Λεξικός Σειδ. ἐν λ— Ἐπίχαρμος.

(4) Μάγνης Ἰκαρίους, Ἀρχαίας Κωμωδίας Ποιητῆς ἐδίδου, ἔξ Κωμωδίας ἐννεα, καὶ νίκας εἴλετο δύο. Εὔγραψε δὲ, Ἀνδρῆς, Ψηφός, Βατράχους· ποικίλας δὲ ἐμμεῖτο φωνάς. (Εὐδοκ. Ἰων. Σελ. 302, καὶ Σειδ. ἐν λ. Ἀνδριζων.) Ἀνών. περὶ Κωμωδ. εἰς Ἀριστοφάν. (edii. Küsteri) Σελ. XII, Μάγνης, Ἀθηναῖος ἀγωνισάμενος Ἀθήνησι, νίκας εἴλεν ἑνδεκα· τῶν δὲ δραμάτων αὐτῷ ἔδεν σφίεται· τὰ δὲ ἐπιγραφόμενα εἰσὶν, ἐννεα.

(5) Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. γ'. §. 3, . . . ποιούμενοι, τὰ ὀνόματα σημείον· οὗτοι μὲν γὰρ, (οἱ Δωριεῖς δηλ.) κώ-

εὐρεθῆναι λέγουσι τὴν Κωμωδίαν (1). „Τὸ παλαιὸν οἱ
 „ἐν τῆς κώμαις ἀδικέμενοι ὑπὸ τῶν πολιτῶν, νυκτὸς
 „ἀπῆρχοντο παρὰ τὸν δῆμον ἐκεῖνον, ἔνθα ὁ ἀδικήσας
 „ᾤν· καὶ ἔλεγον, ὅτι ἔσι τις ἐνταῦθα ποιῶν εἰς τὰς Γεωρ-
 „γὰς τάδε. Καὶ τῆτο ποιῶντες ὑπεχώρην, λέγοντες καὶ
 „τὸνομα. Καθ' ἡμέραν δὲ ὁ δρᾶσας ἐξητάζετο, καὶ ὅτως
 „αἰσχυνόμενος ἀπεξέμετο τῷ ἀδικεῖν. Ὅρῶντες ἔν οἱ πο-
 „λίται, τῆτο χρήσιμον τῇ πόλει, καὶ ἀδικίας ἀποτρεπτι-
 „κόν, ἐκέλευσαν τὰς ἀδικεμένους ἐπὶ μέσης ἀγορᾶς τὰς
 „ἀδικήσαντας κωμωδεῖν. Οἱ δὲ, δεδιότες αὐτὰς ὥςτε πλε-
 „σίεις, πῆλψι χρίοντες (πρόοτες, αὐτὰς) καὶ τρυγία,
 „ἐπὶ μέσης ἀγορᾶς τὰς ἀδικούντας ἐκωμῶδον. Ἐπεὶ δὲ
 „μεγάλα ἐκ τῆτος ὠφελεῖτο ἡ πόλις, Ποιητὰς ἔταξαν
 „ἐπὶ τῇτῳ, κωμωδεῖν ὃν ἂν βέλωνται.” Οἱ δὲ περὶ τὸν
 τῆς τρυγίης καιρὸν εὐρεθῆναι φασί (3). Οἱ δὲ ἐν τοῖς
 κώμοις (4).

„μας τὰς περιοικίδας καλεῖν φασίν. Ἀθηναῖοι δὲ, δήμας· ὡς
 „Κωμῶδες, ἐκ ἀπὸ τῆς κωμάζειν λεχθέντας, ἀλλὰ τῇ εἰς κώ-
 „μας πλάνῃ ἀτιμαζομένους ἐκ τῆς ἄξεως. Καὶ τὸ ποιεῖν αὐ-
 „τὰς μὲν, δεῖν, Ἀθηναίους δὲ, πράττειν προσαγορεύειν.” ὅρα καὶ
 Ἀνών. περὶ Κωμῶδ. εἰς Ἀριστοφ. (edit. Küsteri) Σελ. XI.

(1) Ἀνών. εἰς Ἀριστ. (edit. Küst.) Σελ. XII.

(2) Ὅρα Σαῖδ ἐν λ—Κάμη, καὶ Καμίτης.

(3) Ἀθήν. βιβ. α', Σελ. 22.

(4) Τζέτζ. ἐνδ. ἀνωτ. Κώμη ἐκφρασιν εἰβάλει, εὐρύσεις πα-
 ρὰ Φιλοστράτῳ Εἰκόν α'. § 2. Σελ. 765—66. Ἀττικὸς ἀνά-
 κτασι κατεγλωττισμένην. Ὅρα καὶ Σαῖδ ἐν λ—Κώμος.

Συμβαίνει γὰρ ἀνταῦθα ταυτόν τι γενέσθαι, οἷς περ ἐν τοῖς περὶ Τραγωδίας ἐλέγομεν. Καὶ Κωμωδίας γὰρ εὐρετὴν ἔδενά ἀκριβῶς ἀποφαίνεσθαι οἷοί τ' εἰσμέν. Ἀμέλειται καὶ Ἀριστοτέλης, διὰ τὸ μὴ πρότερον σπευδάσθαι τὴν Κωμωδίαν ἠγνοῆσθαι Φησί, τίς πρόσωπα ἀπέδωκε, καὶ προλόγους, καὶ πλῆθι Τ' ποικριτῶν (1). Δοκεῖδ' ὅμως αὐτῷ πρῶτος Ὅμηρος ὑποδείξει τὰ τῆς Κωμωδίας σχήματα (2).

Καὶ οἱ μὲν περὶ Σεσαρίωνα τὰ πρόσωπα εἰσήγον ἀτάκτως, καὶ γέλωτα μόνον ἐποίεν (3). Οἷς ἐπιγενόμενος Κρατῖνος, κατέστησε μὲν τὰ πρόσωπα μέχρι τριῶν συστήσας δὲ εὐταξίαν, τῷ χαρίεντι τῆς Κωμωδίας καὶ ὠφέλιμόν τι προστέθηκεν. Κράτης (4) δὲ α'. καὶ μεθύοντας εἰσαγαγεῖν μνημονεύεται. Μεθ' ἧς Ἀριστοφάνης ὁ Φιλίππου, οἷονε διερρήμην ἀνεκτήσατο τὴν Κωμωδίαν πλεῖστα φιλοτεχνήσας (5). Φόρμος δὲ ὡς Φησί Σουί-

(1) Ποιητ. κεφ. ε'. §. 2.

(2) Ὁ αὐτ. Ποιητ. κεφ. δ', §. 4. Ποίημα δὲ Κωμικὸν Ὅμηρος ὁ Μαργείτης. Ὅρα Jos. Barnes Fragment. Hom. Tom. II. Σελ. 106-7.

(3) Ἀν. εἰς Ἀρισ. (ed. Küst.) Σελ. XII.

(4) Περὶ Κράτητος μετιτέου Φαβρίκ. βιβ. β', κεφ. κβ'. Aeg. Menage. Εἰς Λαέρτ. βιβ. δ', τμή. 23, καὶ Ἀν. εἰς Ἀρισ. περὶ Κωμωδ. Σελ. XII. καὶ Σηϊδ. ἐν λ—.

(5) Ἀν. περὶ Κωμωδίας Σελ. XII. καὶ Ἀν. ἐν Ἀριστοφ. Βίω Σελ. XIII. καὶ Θωμάς ὁ Μάγιστρος ἐν συνόψει βίῃ Ἀριστοφ. Σελ. XIV.

δας (1), σολήν τε εἰσήγαγε ποδῆρη, καὶ σικηνὴ ἐδίδαξε
χρῆσθαι ἐκ δερμάτων φοινικῶν.

Τῆς δὲ Κωμωδίας εἶδη τρία Φασί (2). Τὴν μὲν
γὰρ παλαιάν, τὴν δὲ μέσην, τὴν δὲ νέαν εἶναι.
Ἐποδαιρεῖται δ' αὖ ἡ παλαιὰ Κωμωδία ἢ ταύτης, ἢ μὲν,
πρὸ τῶν Περσικῶν, ἢ δὲ μετὰ τὰ Περσικά ἤκμασε· καὶ τῇ
μὲν γέλωτα μόνον κινεῖν πρέκειτο, καὶ παιδιὰ ἦν τὸ σκο-
πέμενον· ταύτῃ δὲ ὑπόθεσις, τὸ σρατηγίᾳς ἐπιτιμῆ-
σαι, δικαστῶν ἀδικούντων κατηγορεῖν, καὶ πολιτικῆς ἀπ-
τεοῦται παραινέσεως (3). Ἐξῆν δὲ ταῦτ' ἀκωλύτως λέ-
γειν ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Εὐδοκίμησαν δὲ ἐν τῇ ἀρ-
χαίᾳ Κωμωδίᾳ Εὐπολῖς, Κρατῖνος, μάλιστα δὲ πάντων

(1) Ἐν λ — καὶ Εὐδοκ. Ἰων. Σελ. 423.

(2) Πλατωνίος περὶ διαφορᾶς Κωμωδιῶν. (ed. Küst.) Σελ.
X. καὶ Ἀνάν. περὶ Κωμωδ. (αὐτόθ.) Σελ. XII.

(3) Πλατ. ἐνθ. ἀνωτ. „Ἐπὶ τῶν Ἀριστοφάνους, καὶ Κρατί-
νου, καὶ Εὐτόλιδος, χρόνων, τὰ τῆς Δημοκρατίας ἐκράτει παρὰ
τῶν Ἀθηναίων, καὶ τὴν ἐξουσίαν ὃ δῆμος εἶχεν, αὐτὸς αυτοκρά-
τωρ, καὶ κύριος τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ὑπάρχων. Τῆς Ἰση-
γορίας ἐν πᾶσιν ὑπαρχούσης, ἄδειαν οἱ τὰς Κωμωδίας συγγρά-
φοντες εἶχον τῷ σκάπτειν, καὶ σρατηγίᾳς, καὶ δικαστῶν, τὴν κα-
κῶς δικάζοντας, καὶ τῶν πολιτῶν τινὰς ἢ φιλαργύρους, ἢ συ-
κλῶντας ἀσελγεῖν. Οἱ γὰρ δῆμος, ὡς εἶπον, ἐξήρει τὸν φό-
βον τῶν Κωμωδούντων, φιλοτίμως τῶν τῶς τοῖς τῶς βλαστη-
μένων ἀκῶν. Ἄλλω ὁ Χρυσόστομος λόγ. λαβ. Σελ. 362. φη-
σί. „Ἐπεὶ καὶ τῶν Ἀθηναίων, ὡν μικρὸν πρότερον ἐμνήσθην,
καὶ πάντα εὐρήσομεν ἀμαρτάνοντας. Ἀλλὰ τὰ τοῦτο ἐκείνοι καὶ
ἐπ' αὐτῶν καλῶς ἐποίησαν, ὅτι τοῖς Ποιηταῖς ἐπέτρεπον, μὴ μόνον
κατὰ ἀνδράς ἐλέγχειν, ἀλλὰ καὶ κοινῇ τὴν πόλιν, εἰς ὃ, τι
καλῶς ἐπραττον. Ὡς ἐν πολλοῖς ἐτίροις καὶ τοιαῦτα ἐν

Ἀριστοφάνης, ἐκμαγεῖον οἷον γενόμενος τῶν παρ' ἀμφο-
τέροις ἀρετῶν, κἄπὶ τὸν μέσον ἐλάσας χαρακτήρα· ἔ-
καστος πρὸ αὐτῶ, ἀντιρρῆς ἐν ταῖς λοιδορίαις γενομένης (1).
Εὐρήσεις γὰρ, τὰς ἀποσφραδίσας αὐτῇ ὀλίγας φεῦ!
Κωμωδίας ἀναλεγκόμενος, τὸν ἄνδρα τὰ δέοντα τῇ πό-
λει συμβαλεύοντα· ἐν Ἰππεύσι μάλιστα σίχ. 820—31.
Κλέωνος κατηγορεῖ τῷ στρατηγῷ, ἐν Ἀχαρνέυσι σίχ. 532.

„ταῖς Κωμωδίαις λέγεσθαι. Δῆμος πνυκίτης, δύσκολον γε-
νόντιον, καὶ ὑπόκωφον (α). Καὶ τίδ' ἐς Ἀθηναίους, τὸ
πρᾶγμα ἀνώματον. Καὶ ταῦτα ἤκουον ἐστιάζοντες, καὶ δη-
μοκρατήμενοι, καὶ ἔμνον τῶν σφετέρων πολιτῶν, εἴτινα ἤ-
θελον πρὸς ἀργὴν ἀπολίσθαι τῶν ταῦτα λεγόντων, κύριοι
καταδεσνότες. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων Ἐλλήνων ἄρχοντες, καὶ
ἐξὸν αὐτοῖς, εἰ ἠθέλοντο μηδὲν ἀγὰρ ἀκρίβειν.”

(α) Ἐκ τῶν Ἀριστοφ. Ἰππέων σίχ. 642.

Δῆμος πνυκίτης δύσκολον γενόντιον

Ἰππόκωφον — — — — — κτλ. τὸ δὲ
λοιπόν. τίδ' ἐς — — — — — κτλ. Μενάνδρου εἶναι ὑπερήφανον lo.
Iac. Reiske εἰς Δίωνα τόμ. α'. Σελ. 625. Οὕτως ἀνα-
λαβών.

Τίδ' ἐς Ἀθηναίους τί; πρᾶγμα ἀνάμαλον.

(1) Πλατῶνιος περὶ διαφορᾶς Χαρακτήρων. Σελ. X. (edit.
Arist. Kiisteri) „Κρατῖνος ὁ τῆς Παλαιᾶς Κωμωδίας ποιη-
τής, ὅτε δὴ κατὰ τὰς Ἀρχιλόχου ζητήσεις, ἀντιρρῆς μὲν ἐν
ταῖς λοιδορίαις ἐστίν. Οὐ γὰρ ὥσπερ Ἀριστοφάνης ἐπιτρέχειν
τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ, τὸ φορτικὸν τῆς ἐπιτιμήσεως
διὰ ταύτης ἀναιρῶν, ἀλλ' ἀπλῶς, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν
γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τίθει τὰς βλασφημίας κατὰ τῶν εἰμαρτα-
νόντων. Πολλῶς δὲ καὶ τῆς τραπῆς τυγχάνει· εὐσχοῦς δὲ αὖ
ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν δραμμάτων, καὶ διασκευαῖς, εἴτα προῖον,

Περικλ.έες (1) καθάπτεται. Ὅρα καὶ Ἀχαρνέσι σίχ.
676—692. Ἀμέλει τοι καὶ πάντων μάλιθ' ἐπηνέσθι ὑπὸ
Ἀθηναίων, οἵ περ εὐεργέτην τε ἡγῶντο τὸν ἄνδρα, καὶ θαλά-
λῳ Ἱερᾶς ἐλαίας ἐξεφάνεν, τὰ ἐν Βατράχ. ἐκεῖνα δι-
δάξαντα.

Τὸν Ἱερὸν Χορὸν δίκαιόν ἐστι ————— κτλ. Βατρ. σίχ.
697—717 (2).

καὶ διασπῶν τὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀκολούθως πληροῖ τὰ δράμα-
τα. Εὐπολις δὲ εὐφάντατος μὲν εἰς ὑπερβολὴν ἐστὶ κατὰ
τὰς ὑποθέσεις· τὰς γὰρ εἰσηγήσεις μεγάλας τῶν δραμάτων
ποιεῖται, καὶ ἥν περ ἐν τῇ παραβάσει φαντασίαν κινῶσιν οἱ
λοιποὶ, ταύτην ἐκεῖνος ἐν τοῖς δράμασιν εἰσαγαγεῖν ἱκανός
ἐστὶ, ἐξ αὐτῶν νομοθετῶν πρόσωπα, καὶ δι' αὐτῶν εἰσηγόμενος,
ἢ περὶ θέσεως νόμου, ἢ καταλύσεως. Ὡς περ δέ εἰς ἐν ὕψι-
λός, ἔγω καὶ ἐπίχαρις, καὶ περὶ τὰ σκώμματα λίαν εὐστοχος.
Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸν μέσον ἐλήλακε τῶν ἀνδρῶν χαρακτή-
ρα, ἢ τε γὰρ πικρὸς λίαν ἐστὶν, ὥς περ ὁ Κρατῖνος· ἔτε χα-
ρίεις, ὥς περ Εὐπολις, ἀλλ' ἔχει καὶ πρὸς τὴν ἀμαρτάνοντα,
καὶ τὸ σφοδρὸν τῷ Κρατίνῳ, καὶ τὸ τῆς ἐπιτρεχέσης χάριτος Εὐ-
πολίδος."

(1) Περὶ τῆς Εὐπολὶς ἐν Δήμοις

Κρατῖνος ἕτος ἐγένετο ἀνδρώπων λέγειν,

Ὅπότε παρέλθοι ὥς περ οἱ ἀγαθοὶ δρομεῖς.

Ἐκαίδεκα ποδῶν ἔρει λέγων τῆς ῥήτορας.

Ταχὺς λέγειν μὲν, πρὸς δὲ γ' αὐτῇ τῷ τάχει

Παιδῶτις ἐπεκάθειεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν.

Ὅτως ἐκίλει, καὶ μὲν τῶν ῥητόρων

Τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροαμένοις. Παρὰ τῷ Ἀριστοφ.

Σχολ. εἰς Ἀχαρν. σίχ. 529. Ὅρα καὶ Διόδωρ. βιβλιοθ. Ἱστο-
ρικ. βιβ. ιβ'.

(2) Ἀνών. ἐν βίβλῳ Ἀριστοφ. (ed. Küst.) Σελ. XIV. . . .

Μάλις δὲ ἐπηνέσθι, καὶ ἡγαπήσθι ὑπὸ τῶν πολιτῶν, ἐπειδὴ

Τῆς δὲ Δημοκρατίας Ἀθήνησι καταλυομένης, καὶ τῶν χορηγῶν ἐπιλιπόντων ὑποθέσεις ταῖς Κωμωδαίαις ἐκέτι αἱ αὐταὶ ἦσαν ταῖς ἐν τῇ πρότερον χρόνῳ, ἀλλ' ἀπλῶς ἄλλ' ἅττα ἐκωμωδεῖτο. Καὶ αὕτη ἦν ἡ ἐποχὴ τῆς μέσης Κωμωδίας (1). Ἀριστοφάνης γέν μνημονεύεται τοῖς τὸν Αἰολοσίωνα ποιῆσαι, ἐν ᾧ Αἰόλον τὸ ἐκ τῆς Τραγωδίας δρᾶμα ὡς κακῶς ἔχον ἐκωμώδησε (2).

„δὲ διὰ τῶν αὐτῶν δραμάτων ἐσπόμενος δεῖξαι τὴν τῶν Ἀθηναίων πολιτείαν, ὡς ἐλευθέρα τε ἐστὶ, καὶ ὑπὲρ ἡμετέρου τυράννου διαλασσωμένη, ἀλλ' ἡδὲ ὅτι δημοκρατία ἐστὶ, καὶ ἐλευθέρου ὧν ὁ δῆμος ἔρχεται ἐαυτῷ. Τῷτε χάριν ἐπηνέβη, καὶ ἐξαφανώθη Σαλ. ἡλῶ τῆς Γερᾶς ἑλπίας, ὅς νενομίσαι ἰσότιμος χρυσῷ τεφάνω· εἰπὼν ἐκείνῳ ἐν τοῖς Βατραχοῖς περὶ τῆς ἀτιμίας· Τὸν Γερὸν χοροῦν — — κατλ. καὶ Θωμάς ὁ Μάγιστρος ἐν συνοφεί βίβ. Ἀρις. „Σελ. XIV.“ Οὕτω δὲ τῇ τῇ πολιτείᾳ συνοίσοντος ἐποιεῖτο λόγον, ὡς μηδεὶς τῶν ἐπὶ λαμπρᾶς τύχης, ἐδίδοτε ἀποσχέσθαι τῇ σκώπτειν, εἰ ἀδικήντος ἦδετο· Ὅθεν τὴν παρρησίαν αὐτῇ δεδοτὴς οἱ τοῖς τοῖς μετρίως σφᾶς αὐτῶς παρεῖχον, καὶ τῇ δῆμῳ λυσίτελεῖς.”

(1) Πλάτων. περὶ διαφορ. Κωμωδ. Σελ. Χ. . . . „Λοιπὸν δὲ τῆς Δημοκρατίας ὑποχωρήσεις, ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς Ἀθήνας τυραννέων, καὶ καδισαμένης ὀλιγαρχίας, καὶ μεταπιπτεῖσης τῆς ἐξουσίας τῇ δῆμῳ εἰς ὀλίγους, καὶ κρατυνομένης τῆς ὀλιγαρχίας, ἐνέπιπτε τοῖς Ποιηταῖς φόβος. Οὐ γὰρ ἦν τινα προφανῶς σκώπτειν, δίκας ἀπαιτούντων τῶν ὑβριζομένων παρὰ τῶν Ποιητῶν· Ἰσμεν γέν τὸν Εὐπολίῳ ἐπὶ τῇ διδάξαι τὴν Βάπτας ἀποπνιγέμεντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὲρ ἐκείνου, εἰς ἧς καδῆκε τὰς Βάπτας· καὶ διὰ τῆτο ὀκνηρότεροι πρὸς τὰ σκώμματα ἐγένοντο, καὶ ἐπέλιπον οἱ χορηγοί. Οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν χορηγίαν τὴν τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας χειροτονεῖν.”

(2) Πλάτ. ἐνδ. ἀνωτ. μένηται τῆς Κωμωδίας ταύτης Ἀθην. βιβ. γ'. Σελ. 95. καὶ Σελ. 112 καὶ βιβ. δ'. Σελ. 276. Πολυδεύκ.

ἈξιοΧογώτατοι δὲ Ποιηταὶ τῆς μέσης Κωμωδίας, Ἀντιφάνης (1), καὶ Στέφανος (2).

Ἡ δὲ νέα Κωμωδία λεγομένη, ἡ μικρῶ ὕψερων αἰμασάσά ἐστιν, ἐπὶ τῶν Μακεδόνων, τὸν αὐτὸν ἔχουσα τρόπον τῇ μέσῃ, καὶ ὑποθέσεις τὰς αὐτάς (3). Ἡκίμασαν δὲ ἐν αὐτῇ Μένανδρος τε (4), καὶ Φιλίμων (5), Δί-

Πολλὰ καὶ ὡς βιβ. 3'. κεφ. 63—89. καὶ βιβ. 1'. κεφ. 24, 25, Ἄρις. Σχολ. Πλετ. σελ. 4. καὶ Εἰρήν. 740. ὅρα Φαβρίκ. Βιβ. Ε'λ. βιβ. β', κεφ. κα, Σελ. 710.

(1) Σειδ. ἐν λ — „Ἀντιφάνης Δημοφάνης· οἱ δὲ Στεφάνος, καὶ μητρός Οἰνός Κιανός· ὡς δὲ τινες Σμυρναῖος· κατὰ δὲ Διονύσιον, Ρόδιος, Κωμικός τῆς μέσης Κωμωδίας, ἀπὸ δέλων ὡς τινες· Γέγονε δὲ κατὰ τὴν ἡγ' Οὐλυμπιάδα. Καὶ ἔγραψε „Κωμωδίας τέττα. οἱ δὲ σπ'. νίκας δὲ εἴλε ἡγ'. παῖδατε ἔχει Στέφανον καὶ αὐτὸν Κωμικόν· Τελευτᾷ δὲ ἐν Κίφῳ ἔτῳ ὑπάρχων, κατὰ τινα τύχην σίωβληθείς" αὐτὰ ταῦτα καὶ Ἀνών. περὶ Κωμωδ. Σελ. XII. ὅρα Φαβρίκ. βιβλιοθ. Ε'λ. βιβ. β'. κεφ. κβ, καὶ Μεερ. ἐν τῇ Ἀττικῇ βιβλιοθήκῃ.

(2) Ὁ δὲ Στέφανος δοκεῖ εἶναι υἱὸς Ἀντιφάνους· Ἡ'ν δὲ καὶ ἄλλος Κωμικός, υἱὸς Ἀλέξιος, ἡμεῖς αὖν ποιεῖται Σειδ. ἐν λ — Ἀλέξιος. ὅρα καὶ Φαβρίκ. ἐνδ. Ἀνών.

(3) Πλατὼν. περὶ διαφορ. Κωμωδ. Σελ. XI. „Ἐν δὲ τῇ μέσῃ καὶ νέα Κωμωδία τὰ προσώπεα πρὸς τὸ γελοϊότερον ἐδημιούργησαν, δεδιότες τῆς Μακεδόνας, καὶ τῆς ἐπηρεαζομένης ἐξ, ἐκείνων φόβος, ἵνα μηδὲ ἐκ τύχης τινὲς ἀειδοῦντες προσώπευσι συμπίπτῃ τινὶ Μακεδόνων ἀρχοντί, καὶ δόξας ὁ Ποιητὴς ἐκ ὑπεραιρέσεως κωμωδεῖν δίκας ὑπόχῃ." κτλ.

(4) Μένανδρος Ἀθηναῖος ἦν, ἠκίμασε περὶ τὴν ρ3'. Οὐλυμπιάδα, περὶ ἣ ταῦτ' εἰπεῖν φέρεται ὁ Βυζάντιος Μένανδρος ὡς Μένανδρος, καὶ βίε! τότερος ἀφ' ὧν πρότερον ἐμμέλιστο; (παρὰ τῷ Εὐριπιδεῖ ὁμογενὲς ὁμογενῆ, Σελ. 38.) Ἐἔγραψε πολλὰ, ἀλλ' ἅπαντα φεῖ! ἀπολαλῶτα ἔφευγετο, καὶ βραχὺ, ἅττα μόνον ἀπε-

Φίλος (1) Φιλιππίδης, ἡ Προσείδιππος (2), ἡ Ἀπολλό-

σώδη τεμμάχικ. Ὁρα Σαῖδ. ἐν λ — Καὶ Εὐδοκ. Γων. Σελ. 302. Φαβρίκ. βιβλιοθ. Ε' Μ. βιβ. β', κεφ κβ', Σελ. 767—9 ὅς καὶ τῶν δραμάτων Μενάνδρου ἀκριβῆ ἐξύψηνε πίνακα· μέτισι ἡ Σουλ. Γελλίου νυκτῶν Ἀττικῶν βιβ. ιζ'. κεφ δ'. Τὰ τῶν Μενάνδρου δραμάτων λείψανα ἀκριβῶς ἐξέδοτο Joh. Clericus, ἡ ὁ Phile-leutherus (i. e. Rich. Bentley) φέρεται δὲ εἰκὼν αὐτῶ ἥδε ἐν ἀρχαίοις ἐρεπείοις.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

(1) Φιλιμῶν δὲ ὁ ἑσπέρικος, Σολεὺς ἦν, ὡς φησὶ Στράβων βιβ. ε', Σελ. 988. Σαῖδας δὲ αὐτὸν Συρακῆσιον ἐκάλεσεν, ἀλλ' ἴσως ὅτι ἐν Συρακῆσιν διατρίψε. Ε' ζήσεν ἔτη ἑπτὰ πρὸς τοῖς 4'. ἡ γελοῦστα εἶπε κῆρ μέλαινα. (Λικκιανὸς περὶ Μακροβ. τόμ. γ'. τμ. 25. Σελ. 227.) Ἀνών. εἰς Ἀριστοφ. Σελ. XII. φησὶ. „Βιλήμων, Δάγανος Συρακῆσιος, μετέχε δὲ τῆς Ἀθηναίων „πολιτείας, ἐδίδαξε δὲ δράματα πρὸς τοῖς εἰγ. — κτλ. τὸν τῶν δραμάτων ἀριθμὸν εὐρήσεις παρὰ Φαβρίκ. βιβ. Ε' Μ. βιβ. β'.

κεφ. κβ'. Σελ. 779—80. Εἰκὼν δὲ αὐτῆς ἡδε ἐξ ἀρχαίων ληφ-
θεῖσα μαρμάρων φέρεται.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ

(3) Δίφιλος Σινωπεὺς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐδίδαξε Με-
νάνδρον· ἔγραψε δράματα θ'. καὶ τελευτᾷ ἐν Σμύρνῃ ὡς φησὶ
Στράβων. βιβ. ιγ'. Σελ. 546. τῆτος Καμικώτατον Κλή-
μης ὀνόμασε, Στωματ. βιβ. δ'.

(4) Οὗ δὲ Ποσειδίππος Κασσανδρεὺς υἱὸς Κωνίσκου, ἐδίδαξε δὲ
μετὰ Μένανδρον. Δράματα δὲ αὐτῆς μέχρι χ'. ὡς φησὶν Εὐδοκ.
Γων. Σελ. 358, καὶ Σκῆδ. ἐν λ—Οὐρα Φαβρίκ. βιβ. Ε' Δ. βιβ.
β', κεφ. κβ'. Σελ. 785. μέμνηται Ποσειδίππου συνεχῶς ὁ Δ' Σή-
ναιος· Εἰκὼν δὲ αὐτῆς ἡδε φέρεται.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΣ

δωρος (1). Μέρη δὲ Κωμωδίας τοσαῦτα ὅσα δηλονότι
 καὶ Τραγωδίας. Οὗ δὲ Κωμικὸς Χορὸς ἐξ ἀνδρῶν ἦν κδ'. (2)
 Ἦν τε Κωμικὴ ὀρχησις ἐκαλεῖτο Κόρδαξ (3).

Ἐφεσήκεσαν δὲ καὶ Κριταὶ ἐ. τῇ Κωμωδίᾳ Ἀθήνη-
 σιν, ὅθεν καὶ τὸ θρυλλόμενον. Ἐν πέντε κριτῶν γέ-
 νασι κεῖται, ἐκ τῶ Ὀμηρεῖς παρῶδηθεν (4). Οὐς μὴ
 ὀρθῶς κρίνοντας ἐξιμένον. Ἀλλὰ γὰρ Ἀριστοφάνους τὰς
 Νεφέλας διδάσκοντας, ἠδέντες Ἀθηναῖσι τοῖς σκώμμα-
 σιν, οἷς ἐκεῖνος ἀφειδῶς κατὰ τῶ Θουμασίᾳ Σωκράτης
 ἐχρήσατο, ἡκῶν ἐκέλευον λέγειν Ἀριστοφάνη (5).

Ψήφισμα δὲ Ἀντίμαχος Ἀθήνησιν ἔγραψε, μὴ

(1) Κυμῆος ἦν ἄτος, σύγχρονος Μενάνδρῳ· ὅρα Εὐδ. Γ'ον.
 Σελ. 61. Σειδ. ἐν λ — καὶ Φαβρίκ. ἐν β. ἀν. Σελ. 74.

(2) Ἀνών. ἐν βίῳ Ἀρισ. Σελ. XIV. (edit. Küsteri) καὶ
 Ἀνών. περὶ Κωμῶδ. ὅρα καὶ τὸν Σχολ. Ἀρισ. Γ'ον. σίχ. 586.

(3) Σειδ. ἐν λ — κορδακίσειν, Ἀθήν. βιβ. ιδ', Σελ. 403. καὶ
 βιβ. ιβ'. Σελ. 629, Ἐτυμολ. ἐν λ — Σίκιννις, Πολυδ. Ὀνομ.
 βιβ. α'. κεφ. ια'. §. 408. τόμ. α'. Σελ. 413. Σχολ. Ἀρισ.
 Νεφ. σίχ. 540.

(4) Ζηρόβιος Ἐκατοντ. γ'. §. 64. Σελ. 68. . . . , Εὐ-
 ρηται δὲ ἡ παροιμία παρόσον, πέντε Κριταὶ τῆς Κωμικῆς ἔ-
 κρινον· ὡς φησὶν Ἐπίχαρμος. Σύγκριται ἔν παρὰ τὸ Ὀμηρε-
 ῖον — Σεῶν ἐν γένεσιν κεῖται. (Γλ. ρ'. σίχ. 514. καὶ Γλ. υ'. σίχ.
 435. καὶ Ὁδ. α'. σίχ. 267. καὶ σίχ. 400, καὶ Ὁδ. π'. σίχ. 120.)
 „ἐπεὶ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, αὐτοὶ εἰς γραμματεῖα
 γράφονται.” Οὕτω καὶ Σειδ. καὶ Ἡσύχιος ἐν λ — ὅρα καὶ Joh. a
 Wower Πολυμαθείας κεφ. ις'. Σελ. 174.

(5) Κλ. Αἰλιανὸς Ποικίλ. Γ'ον. βιβ. β'. κεφ. ιβ'. Σελ. 85.
 (edit. Jac. Periz.)

δεῖν ὀνομασί κωμῶδεῖν (1), ὃν ἄλλοι Συρα-
κῆσιον ὀνόμασαν (2). Ἀρισοφάνης δὲ παίζων, κίτταν
προσηγόρευσε (3). Ἀπὺ γόρευτο δὲ καὶ τὸ τὸν Ἀρχοντα
ὀνομασί φέγειν (4). Ὅθεν Ἀρισοφάνης γελοῖως τῆνομα
παρატρέψας, Ἀμινίαν ἐκωμῶδῃσε τὸν Ἀρχοντα, ἐν οἷς
Φησί (6).

Τρεῖς μναὶ διφρίσκει, καὶ τροχὸν Ἀμυνίαν·
Ἀλλ' ἱκανὰ γὰρ ἴσως καὶ περὶ Κωμωδίας εἴρηται.

§. V.

ΠΕΡΙ ΣΑΤΤΡΙΚΗΣ (7).

Ἡ δὲ Σατυρική, Τραγωδία ἐστὶ παίζουσα (8),

(1) Σχολ. Ἀρισ. Ἀχαρν. εἰχ. 1149.

(2) Ὁ Ἀπ. Ὁρ. εἰχ. 1297.

(3) Ὁρ. εἰχ. 1297.

(4) Σχολ. Ἀρισ. Ὁρ. ἔνθ. Ἀνωτ.

(5) Σχ. Ἀρισ. Νεφ. εἰχ. 31.

(6) Ἀρισ. Νεφ. εἰχ. 31.

(7) Περί Σατύρων αὐτῶν ἡ Σατυρική ἔχει τῆνομα, βραχεία
λέγεται. Μῦσαι ἦσαν ἔτοι τῇ Βάκχῃ, καὶ συμπαιστρος, τὰ μὲν
ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ κερασφόροι· τὰ δὲ κάτω, τραγόποδες· ἐν
ταῖς γραφαῖς, καὶ ἀγάλμασιν ὁρᾷ ἔχοντες τὰ αἰδοῖα· ὡς φησὶν
Ἀρεταῖος ὁ Καππαδό. βιβ. β', κεφ. 13'. Ὁρ. Ῥουάκ. Κασανβ. πε-
ρὶ Σατυρικῆς βιβ. β', κεφ. δ'. Παρήχθαι δὲ τῆνομα ἀπὸ τῇ Ε'-
βραϊκῇ סַטִּירָה (σατιρήμ) ἡγνύται τινὲς παρὰ Carol. Steph.
Lex. Histor. ἐν λ—

(8) Δημήτριος Φαληρεὺς περὶ Ἑρμηνείας. §. 14. „... ἡ
καὶ γὰρ αὐτὴ ἐποιοῦσιν αὐτὴς τραγωδίαν παίζουσαν, ἐπεὶ Σά-
τυρον γράφει ἀντὶ τραγωδίας.”

συγκιρνῶσα ταῖς Ο'λοφύρσεσι καὶ Ἰλαροτη-
τα, ἀπὸ τε δακρύων εἰς Χαράν περαίνουσα (1),
Κλαυσίγελῶς τις οἶος ὢν ἢ Σατυρικὴ ἐς ποιή-
σις ἀμέσως ἔχουσα Κωμωδίας τε, καὶ Τραγω-
δίας (2). Εἰσὶ δὲ οἱ, καὶ ἕτως ὀρίζονται. „Σατυρικὸν
„δράμα ἐστὶ (3), ἐν ᾧ ἐκ ἥρωες, ἀλλὰ σάτυροι
„εἰσάγονται (4).”

Καλεῖται δὲ ἕτως, ἀπὸ τῶν Σατύρων δι' αἰτίαν τοι-
άνδε (5). „Τῶν χορῶν ἐξ ἀρχῆς εἰσισμένων Διδύραμ-
„βον ἄδειν εἰς τὸν Διόνυσον, οἱ Ποιηταὶ ὕσερον ἐκβάν-
„τες (γρ. ἐκβάλλοντες) τὴν συνήθειαν ταύτην, Αἰάντας
„καὶ Κενταύρους γράφειν ἐπεχείρουν. Ο'θεν οἱ θεώμενοι
„σκιώπτοντες ἔλεγον· ἔδεν πρὸς Διόνυσον. Διὰ γὰρ τῆ-
„το τὲς Σατύρες ὕσερον ἔδοξεν αὐτοῖς προεισάγειν, ἵνα
„μὴ δοκῶσιν ἐπιλανθάνεσθαι τῷ Θεῷ.”

Φασὶ δὲ οἱ μὲν ἀρχαιοτέραν εἶναι τῆς Τραγω-
δίας (6). Οἱ δὲ νεωτέραν ἀποφαίνουσι τὴν Σατυρικὴν (7),

(1) Γσαάκ Τζέτζ. προλεγ. εἰς Ποιητάς.

(2) Εὐστάθ. Ο'δ. ρ. Σελ. 1850.

(3) Ὀρίγην. πρὸς Κέλσον, βιβ. ζ'. „ . . . τοιούτου γὰρ τε
„βλέπεται τὰ Σατυρικά δράματα.”

(4) Διομήδ. βιβ. γ'.

(5) Ζηνέβ. ἐκατ. δ' §. 30.

(6) Ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους συνάγοντες, Ποιητ. κερ. δ' §.
2. „Ἡ δὲ Τραγωδία, διὰ τὸ ἐκ Σατυρικῆ μεταβαλεῖν ὄψε-
„ἀπεσεμνάζει.”

(7) Horat. Arte Poët. Verso 220—1.

Carmine qui tragico vilem certavit ob hireum:
Mox etiam agrestos Satyros nudavit —

καὶ εἰρετὰς λέγουσιν ἀνθρώπους γεωργούς (1). Οἱ δὲ Πρατῖναν τὸν Φλιάσιον (2).

Καὶ πάλαι μὲν κἀνταῦθα ὁ Χορὸς μόνος διεδραμάτιζεν (3)· εἴτα μέντοι παρησεύχθησαν ὑποκριταὶ ἕξ. Σάτυρος πολὺς, Σάτυρος γενεῖων, Σάτυρος ἀγένειος, Σειληνὸς, καὶ Παπποσέληνος (4).

Εἰσάγονται δὲ καὶ Ἡῤωες ἐν Σατυρικοῖς δράμασιν. Οὕτως ἐν τῷ Εὐριπίδῃ Κύκλωπι Ὀδυσσεὺς Κεφαλῆνων ἀναξ. μνημονεύεται δὲ καὶ Σοφοκλῆς Σατυρικὸν ποιῆσαι δρᾶμα, Ἀχιλλέα (5), ἐν ᾧ Ἀχιλλέα εἰσάγει καὶ τοὺς Ἡῤῥῶας ὄντας, καὶ Αἰχλύλος, Πρωτέα (6).

Εὔποιον δὲ ὥς προεῖρηται οἱ ἀρχαῖοι Ποιηταὶ τῆς τετραλογίας τὸ δ'. δρᾶμα Σατυρικόν, ὧν πολλὰ παρὰ

(1) Ἰσαάκ. Τζέτζ. προλ. εἰς Ποιητὰς

(2) Ζηῖδ. ἐν λ — „Πρατίνος Πυρρῶνιδος, ἢ Εὔγκωμις, Φλιάσιος ποιητής. Ὁ δὲ πρῶτος ἔγραψε Σατύρους, καὶ δράματα, ἀπεδείξατο ὁ ὧν Σατυρικά λβ." Μέτις τοῦ Ἰσα. Κασσιβ. περὶ Σατυρ. Ποιησ. βιβ. α', κεφ. ε', καὶ Φαβρίκ. ἐνδ. ἀνατ. κεφ. κα', Σελ 689.

(3) Ἀΐν. βιβ. ιδ', Σελ 630.

(4) Ἰελ. Πολυδ. βιβ. δ', κεφ. κ'.

(5) Μέννηται Ἀΐν βιβ. ε', Σελ 401. τιτὶ ἐκφέρων τεπος. Σὺδ ὧ Σάαγος πηλιωτικὸν βρέφος! καὶ Ἡσύχ. ἐν λ — Ὁμ. μᾶτερος πόθος. Σχολ. Πινδ. Δεμ. Εἶδει γ', καὶ ε'. Σχολ. Ἀρισ. Νεφ. εἰχ. 1064, καὶ Σοφί. εἰχ. 1021.

(6) Μέννηται Ἡσύχιος ἐν λ — ἀμάλα, ἀπάσω, καὶ Ἀΐν. βιβ. ε', Σελ. 394. παρ ὧ καὶ τὰδε ἐξ αὐτῶ φέρονται.

Σιτεμένην δύσανον ἀθλίαν φάβα,
Μέσακτα πλευρὰ προπτύοις πεπλεγμένην.

τοῖς ἀρχαίοις μνημονεύεται. Οὕτως Αἰχὺλε Κίρκη (1); Κερκύων (2). Εὐριπίδου Αὐτόλυκος (3), καὶ Εὐρυσθέης (4). Σοφοκλῆες, τὸ ἐπὶ Ταινάρφ Σατυρικόν (5).

Ἡ δὲ Ὀρχησις ἢ Σατυρικὴ ἐκαλεῖτο Σίκιννις (6).

Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατράχ. εἰχ. 1155, καὶ ὁ τῆ Αἰχὺλ. ἐν Γ' ποδ. τῆ Ἀγαμέμν. Σελ. 302.

(1) Μέννηται Ἡσύχ. ἐν λ— Αὐτόφορρος, καὶ ζυγώσα.

(2) Ὁ Αὐτ. ἐν λ— ἀπεψύχη, εὐληματεῖ. Ἀρποκρατίων ἐν λ— ὄρος. Ὁ δὲ Κερκύων ληστής, περὶ Εὐλευσίνα διαγών τον ἐντυχόντα ἀνῆρει, (Σειδ. ἐν λ—) υἱὸς δὲ ἦν Ἡφαίστου, (Γ' γένος ἐν μύθ. κεφ. λή) τῆτον Θησεύς περιερχόμενος ἀνέλε καταπαλαίσας. (Διόδ. βιβ. δ', Πλάτ. ἐν Θησεῖ, τόμ. α', Σελ. 21.) Ὁρα Πανσανίαν ἐν Ἀττικ. βιβ. α', Σελ. 94. καὶ Αὐλον Γέλλιον Νυκτῶν Ἀττικῶν βιβ. ιε', κεφ. κα'. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. εἰχ. 508.

(3) Γαληνὸς προτρέπτ. εἰς τὰς τέχνας, Σελ. 4. τόμ. ε'. Πολυδ. βιβ. ι'. κεφ. κδ'. Ἰωάν. Τζέτζ. χιλ. η'. Ἰσορ. 202. Ἀΐδην. βιβ. ι'. κεφ. β'. ὅρα Jos. Barnes ἐν λειψάν. Εὐριπίδ. τόμ. β', Σελ. 430. (edit. Beckii) ἦν δὲ ὁ Αὐτόλ. υἱὸς Εὐρῆ, καὶ κτίστης Σινώπης. Ὁρα Ὑγῖνον ἐν μύθ. §. 201. καὶ Carol. Steph. ἐν λεξ. Ἰσορ.

(4) Στοβαῖος λόγ. οζ'. καὶ Ἀλλαχῆ. . Πολυδεύκης πολλαχῆ, ὡς βιβ. ι'. τιμ. 145, καὶ Εὐρωτιανὸς ἐν λ. τέτρ. 200. Ὁρα Jos. Bernes ἐν λειψ. Εὐριπ. τόμ. β'. Σελ. 446—7. (edit. Beckii.)

(5) Πολυδ. βιβ. δ', κεφ. κε'. Εὑτυμολογ. ἐν λ. βουδοίη. Ὁρα καὶ Στοράβην βιβ. ι', καὶ Στέφανον περὶ πόλεων ἐν λ—

(6) Ἀΐδην. βιβ. α', 20, καὶ βιβ. ιδ'. Σελ. 630. „Τινὲς δὲ φασι Σίκιννον τινὰ βάρβαρον εὐρετὴν αὐτῆς γενέσθαι· ἄλλοι δὲ Κρήτα λέγουν τὸ γένος εἶναι Σίκιννον. Σκάμων δὲ ἐν α'. περὶ εὐρημάτων Σίκιννις αὐτὴν εἰρῆσθαι ἀπὸ τῆ σείσθαι, καὶ πρῶτον ὀρχήσασθαι τὴν Σίκιννιν Θέρισιππον.” Εὐστάθ. Ὁδ.

Ἀπὸ Σικίνους κληθεῖσα βαρβάρη, ἡ Κρήτος, εἰς δὲ οἱ, Θέρσιππον πρῶτον εὐρεῖν, τὴν Σίκινιν φασίν, ἕτω κληθεῖσαν ἀπὸ τῆς σείεσθαι, ἐντεῦθεν καὶ οἱ Σατυρικοὶ Ποιηταί, Σικίννισαὶ ἐκαλεῖντο (1). Ταῦτα καὶ περὶ Σατυρικῆς (2).

§. VI.

ΠΕΡΙ ΣΙΛΛΩΝ (3).

Εἰ μὲν τὰ τῆς Νικαέως Ἀπολλωνίδου περὶ Σίλλων ὑπομνήματα ὧν μνημονεύει Λαέρτιος ἐς ἡμᾶς ἀπεσφύζετο,

Ψ. Σελ. 1942. καὶ Αἰλ. Γυράλδ. Διαλ. Ποιητ. Ἰσορ. Σελ. 14—15, ὀνομάσθαι φασὶ Ποιητικῶς ἀπὸ τῆς κινήσεως, τὴν Σίκινιν. Εὔτομολ. ἐν λ— „Σίκινις Σατυρική ὄρχησις.“
 „εἴρηται παρὰ τῆς σείεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, ἡ ἀπὸ Σικανῶ τῆς
 „Ἀθηναίων Βασιλείας. Οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς παιδαγωγῆς τῶν Θεμισσο-
 „λέως παιδων Σικανῶν“ (γραψ. Σικίν (α)) Τὸτο Οὐόσσιος πα-
 ραδεχόμενος φαίνεται Ποιητ. Πραγματ. βιβ. 2, κεφ. 13. αἰ. 2.
 ἐκ ὁρῶς. Ἡ μάρτυται γὰρ κατὰ Χρονολογίαν. Ὅπερ καὶ
 Εὐριπίδης ἐν Κύκλ. σίχ. 30. τῆς Σατύρης εἰσάγει λέγοντας.
 — μῶν κρότος Σικινυίδων;

(α) Οὗ μνείαν ποιεῖται ὁ Ἡμέτερος Ἡρόδοτος Οὐρανίης,
 τμήμ. 75.

(1) Ἀθήν. ἐνθ. ἀνωτ. Πλέτ. βιβ. 2'. Συμποσ. Προβλ.
 8. Ὅρα καὶ Ἰσαάκ. Κασαβ. περὶ Σατ. Ποιη. βιβ. α', κεφ. 8'.

(2) Ὅρα περὶ Σκευῆς τε καὶ τῶν τοιούτων Διονύσιον Ἀλικαρν.
 βιβ. 2'. Ῥωμαϊκ. Ἀρχαιολ. καὶ Παλυνδ. βιβ. 8', κεφ. κα'. κτλ.

(3) Εὔτομολ. ἐν λ— Σίλλοι, Ἐπισκώματα κατὰ τροπὴν τῆς
 καὶ εἰς σ' τίλλοι τινές. Τίλλειν δὲ τὸ ἀκώπτειν ὡς λέγει Ἀνα-

εἶχομεν ἀν ἱκανὰ περὶ τέτων εἶπεῖν. Ἀλλ' ἐπεὶ οὐτ' αὐτὰ ἔτε μὲν Σίλλος ἐς γ' ἡμᾶς φέρεται, ἐκ πολλῶν βραχέα, φέρε λέγωμεν.

Ἐστὶ γὰρ ὁ Σίλλος Ποίημα χλευασικόν (1). Ἀρχηγὸς δὲ δοκεῖ τῷ τοιούτῳ εἶδες γενέσθαι τῆς Ποίησεως α'. Οἴμηρος (2). ἤκμασεν δὲ ἐν Σίλλοις Ξενοφάνης τε ὁ Κολοφώνιος (3), καὶ Τίμων ὁ Φλιάσιος (4).

„κρέων“ τίλλει τὸς κυάμης ἀσπιδιώτης, „ῥον σκώπτει, καὶ χλευάζει· δηλοῖ δὲ χλευασικὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασείειν τῷ ῥήματι τῶν ὀφθαλμῶν. Ἰλλοὶ γὰρ λέγονται οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ σίλλαίνειν τὸ εἰσβίβειν. Οἱ γὰρ Σίλλος λοιδορίας καὶ διαστρυμνὸς πεφτισμένως ἀνθρώπων ἔχει· ἐστὶ δὲ μέλος.“ Πολυδ. βιβ. β', κεφ. δ', §. ζ'. „Ἱπποκράτης δὲ, Ἰλλας τὸς ὀφθαλμῶν, Ἰωνικῶς ὀνόμασε· σίλλαίνειν δὲ, τὸ ἐπὶ χλευασμῷ σείειν τὸς ὀφθαλμῶν, ὅθεν καὶ τὸ χλευασικὸν ποίημα Σίλλος.“ Ὁρα Πολυδεύκη βιβ. δ', κεφ. ζ', §. α'. Σελ. 374. Οὐόσσιος δὲ Ποιητ. Πραγματ. βιβ. β', κεφ. α', §. 2, Σελ. 104. Ὅσπερ ἐκ τῶν Σατύρων τὴν Σατυρικὴν, ἔτω καὶ τῶν Σειληνῶν τοὺς Σίλλας φησὶ λέγεσθαι, ὅπερ καὶ οἱ Θεοφόροι πατέρες ἀποδεχόμενοι φαίνονται, Σειληνὸς τὸς τῷ Ξενοφάνει Σίλλας ἀποκαλέντες. Οἱ δὲ Σειληνὸς Βάκχος τροφὸς τοῖς ἀρχαίοις ἐνομιζέτο, (Ὁρ. ἕμ. νγ'.) καὶ τὸ οὐκ τὰ πολλὰ ὀχεῖσθαι ἐλέγετο, φαλακρὸν τι γερόντιον, καὶ μεθύον. Ὅθεν καὶ Οὐργύλιος Εἰκλογ. γ', εἷχ. 14—15.

Silenum pueri somno videre sacentem,

Inflatum hesterno venas, ut semp er, Jacho.

Ὁρα Παισανίαν Ἡ'λιακ. Τε βιβ. ε', Σελ. 515. Οὐόσσιον παρὰ Εἰδωλοατρείας βιβ. α', κεφ. κα'. Πλάτ. ἐν Συμπόσιῳ Σελ. 192, καὶ Carot. Steph. ἐν Λεξ. Ἰσορ. Εὐσέβ. Εὐαγ. Προπαρ. βιβ. γ'. Σελ. 110—111, καὶ βιβ. β', Σελ. 53.

(1) Πρόκλος παρὰ Φωτίῳ, Σελ. 524.

(2) Εὐστάθ. Ἰλ. β'. Σελ. 206.

(3) Ξενοφάνης Ὁρδομένης, (ἀπολλογία παρὰ Αλεξτ. βιβ.

Συχναὶ δὲ ἦσαν, ὡς ἐκ τῶν Ἀποσφδέντων τεμμα-
χίων φαίνεται ἐν τοῖς Σίλλοις αἱ παρρωδίαι. Οἱ γὰρ Τί-
μων φέρεται λέγων.

Σ', τμήμ. ιη'. Σελ. 559. Θεοδώρ. λόγ. δ', Ε'λιν. Θεραπ.
Πασημ.) ἢ Δεξιῶ, (Διέρτ. ἐνδ. ἀν. Στράβων βιβ. ιδ', Σελ.
952.) Φυσικός φιλόσοφος. Ἦκμασε περὶ τὴν μ'. Ολυμπιάδα.
(Ἀπολλοδ. παρὰ Κλήμντι Στρωμ. α', Σελ. 301.) Ἀΐλοι δὲ
καὶ πρόσθεν φασὶν ἀκμάσαι τὸν ἄνδρα. Οἷα Φαβρίκ. βιβ. β',
κεφ. κγ'. Σελ. 797. Διέρτ. ἐνδ. ἀνωτ. καὶ Aegid. Menage
εἰς Διέρτ. Σελ. 399. κτλ.) Ἐγραψε Σίλλος ὅθεν Σιλ-
λογράφου αὐτοῦ καλεῖ Στράβ. βιβ. ιδ', Σελ. 952. καὶ
Ε'λεγεῖας (Διέρτ. βιβ. η'. τμ. 18—19, καὶ βιβ. η' τμ. 36.
Ἀθήν. βιβ. η', Σελ. 368. καὶ Σῦδ ἐν λ—) Ἰάμβους καὶ
Ἡσιόδου, καὶ Ὀμήρου. (οἱ αὐτ. ἐνδ. ἀν.) Τὸ δ' αἴτιον
αὐτὸς φέρεται λέγων. (παρὰ Σέξτω βιβ. η', Σελ. 341.)

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὀμήρος Σ' Ἡσιόδοσ τε
Ὅσα παρ' ἀνθρώποις ὀνείδεα, καὶ ψόγος ἐστὶ.
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀδελφὸς ἀπατεύειν. Εἴ τι δὲ ἔγρα-
ψε Παρρωδίας, αἷς ὁ Menage εἰς Διέρτ. Σελ. 400. Παρ-
ωδίας φησὶν ἀναγνωσέον εἶναι, ἀλλ' ἐκ ἀνάγκης· καὶ γὰρ παρ'
Ἀθηναίῳ βιβ. β', Σελ. 54, Ξενοφάνης ἐν Παρρωδαῖς μνημο-
νεύεται τοιαῦτ' ἄττα λέγων.

Παρ' πυρὶ χροὶ τοιαῦτα λέγειν χειμῶνος ἐν ὥρῃ
Εἰς κλίνῃ μαλακῇ κατακλίμενος, ἔμπλεον ὄντα,
Πίνοντα γλυκὺν οἶνον, ὑποτρύχοντ' ἐρεβίνθους,
Τίς πόσ' εἰς ἀνδρῶν, πόσα τοι ἔτι ἐστὶ φέρις;
Πηλῖκος ἦρ' ὅς' ὁ Μῆδος ἀφίκετο; — κτλ.
Τίμων δὲ ταῦτα λέγων φέρεται περὶ αὐτῶ (παρὰ Σέξτω Πυρρών.
Τ'ποτυπ. τμ. 224, Σελ. 58) „Ξενοφάνης, Τ'πότυφος, Ὀμη-
ροπάτης, Ἐπισκόπτης.” Ἐγραψε δὲ καὶ περὶ φύσεως λόγους,
καὶ Τραγωδίας. Οἷα Φαβρίκ. ἐνδ. ἀν. καὶ Aeg. Menage εἰς
Διέρτ. Σελ. 399—400.

(4) Οἱ δὲ Τίμων ἐκ Σελίντος πόλεως, υἱὸς ἦν Τιμάρχου,
(Διέρτ. Σ', τμ. 109, Στέφανος περὶ πόλεων ἐν λ— Φλῆς.

Σχέτλιοι ἄνθρωποι! καὶ ἐλέγχεα, γασέρες οἶον (1)!

Παρὰ τὸ Ἡσιόδειον ἐκεῖνο.

Ποιμένες ἀγραυλοὶ, καὶ ἐλέγχεα, γασέρες οἶον (2)!

Καὶ,

Οὐκ ἂν δῆγε Πύρρωνί γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος (3),

Παρὰ τὸ Οἰμήρειον δηλονότι.

Οὐκ ἂν ἔπειτ' Οἰδυσσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος (4).

Τὸ Ποίημα ὁ Σίλλος μικτὸν ἦν. Τίμων γὰρ ἐν τρισὶ βιβλίοις τὰς Σίλλας ἔγραψε, τῇ μὲν διαλογικῶς, τῇ δὲ μονοπροσώπως (5). Ὡς ἡ ἀρχὴ ἐς γ' ἡμᾶς ἀπεσφῆθη. Ἔσπετε νῦν μοι ὅσοι πολυπράγμονες ἐσὲ Σοφισταί. Ταῦτα καὶ περὶ Σίλλων.

Σειδ. ἐν λ. σιλλαίνειν.) Πύρρωνος δὲ ἀκροῆς, ἠκάσεν ἐπὶ Ἀντιγόνης τῆς Μακεδόνων Βασιλέως, ὡς φησὶν ὁ Λαέρτ. (ἐνδ. ἀν.) Ἐγραψε Σίλλας ἐν βιβλ. γ'. ὦν μάλιστα Λαέρτιος, καὶ Σέξτος καὶ ἄλλοι μέμνηνται. Οἷον Φαβρίκ. βιβ. γ', κεφ. ιγ'. Λαέρτ. ἐνδ. ἀν. καὶ Σειδ. ἐν λ. Τίμων.

(1) Παρ' Εὐσεβίου Εὐαγγελ. προπαρασ. βιβ. ιδ', κεφ. ιζ'. Σελ. 763.

(2) Θεογον. εἰχ. 20.

(3) Παρ' Εὐσεβίου ἐνδ. ἀνωτ.

(4) Ἰλ. γ', εἰχ. 223.

(5) Διογ. Λαέρτ. ἐνδ. ἀνωτ. Σελ. 600. „Τῶν δὲ Σίλλων, τρία (βιβλία) εἰς, ἐν οἷς ὡς ἂν Σκεπτικὸς ὢν, πάντας λογισμοὺς, καὶ σιλλαίνει τὰς Δογματικὰς, ἐν παρῳδίας εἶδει, ὡς τὸ μὲν α'. αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἐρμηνείαν, τὸ δὲ δεύτερον, καὶ τρίτον ἐν διαλόγῳ σχήματι.” Οἷον καὶ Σέξτου Πύρρων. Ὑπομνημ. τμ. 224. κεφ. λγ'. Σελ. 58. (edit. Alb. Fabric.)

§. VII.

ΠΕΡΙ ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑΣ.

Παραφνάδα δ' ἄντις καὶ τὴν Ἰλαροτραγωδίαν τῆς
Τραγωδίας καλέσειεν. Ὡς ἐξ αὐτῆ δῆλον τῷ ὀνόματος,
ἐδὲν ἄλλ', ἢ τῇ τραγικῇ πένθεος μεταρρύθμη-
σιν ἔσαν (1).

Εὐρετὴν δὲ ταύτης λέγουσι τὸν Ταραντῖνον Ῥίνθωνα,
ὃς κατὰ Πτολεμαῖον τὸν α'. ἐγένετο (2). Οὕτω γὰρ καὶ
τὸ εἰς αὐτὸν Ε'πίγραμμα.

Καὶ κάπυρον γελάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπὼν

Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί. Ῥίνθων εἶμ' ὁ Συρηκόσιος.

Μασάων ὀλίγητις ἀηδονίς· ἀλλὰ κορύμβων

Ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα.

Ταύτην ἔπειτα καὶ Σιμφδίαν (3) ἐκάλεσαν.

§. VIII.

ΠΕΡΙ ΤΜΝΩΝ.

Οἱ δὲ πρὸς τὰς ΘΕΟΥΣ ὕμνοι ἀρχαιότεροι τῆς
μνηΐσει Ποιητικῆς εἶναι φαίνονται (4). Ὁρίζεται δὲ ὁ Ὑμ-

(1) Ὁρα Ἀθήν. βιβ. δ'. Σελ. 620—1. Οὐόσιον Ποιητ.
Πραγματ. βιβ. β', κεφ. κα', Σελ. 103—4.

(2) Ὁρα Οὐόσιον ἔνθ. ἀνωτ. Στέφανον ἐν λ—Τάρας, καὶ
Σεῖθ ἐν λ. Ῥίνθων.

(3) Ἀθήν. ἔνθ. ἀνωτ.

(4) Ὁρα Ger. Voss. Poët. Inst. Σελ. 15, 16, καὶ 36, καὶ Πανσα-

νος ὠδί. Ὑμνος ἔστιν εὐχὴ πρὸς Θεὸς (1), ἢ ἔπαινος (2). Λέγεσθαι δὲ ἔτω, διὰ τὸ εἰς ὑπόμνησιν, καὶ μνήμην ἄγειν τὰς πράξεις τῶν ὑμνεμένων, ἢ ἀπὸ τῆ ὕδιν αὐτὰς, ὅ ἐστι λέγειν (3).

Φασὶ δὲ πρῶτον ἐκ Σιδῶνος τὸς Ὑμνος ἐλθεῖν (4), οἱ δὲ εὐρετὴν τὸν Ἱμεραῖον Στησίχορον ἐνόμισαν (5). Τὰς τοῖνυν Ὑμνους, ἔς καὶ Νόμους ἐκάλεον, (δηλοῖ δὲ ὁ Κωμικὸς λέγων. Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου Νόμον (6)) ἤδον κιθάρα, καὶ αὐλοῖς (7). ὅθεν Κιθαρῳδικοὶ ἐκαλεῖντο Νόμοι, καὶ Ἀυλητικοί (8).

σανίας τοῖνυν Ὑμνων μέμνηται τῶν τῆ Λυκίᾳ Ὀλῆνος, ὃς ἀρχαιοτάτης καλεῖ. (βιβ. Σ', Σελ. 762.) καὶ Πάμφω, ὃς Ἀθηναίοις τὸς ἀρχαιοτάτης τῶν Ὑμνων ἐποίησεν. (ὁ Αὐτ. Αὐτ. Σελ. 767.) Ἐντε βάσει ἀρχαιοτάτης τρίποδος ἀναγινώσκειται, **ΠΟΙΗΤΑΙ ὙΜΝΟΦΟΡΗCΑΝ.** (παρὰ Jac. Spone, Miscell. pag. 554.) Ὅρα καὶ Ez. Spanheim εἰς Καλλιμ. Σελ. 1 — κτλ.

(1) Πλάτων Νομ. γ', Σελ. 538.

(2) Μένανδρος Ῥήτωρ πρὸς Γενέθλιον περὶ Ἐπιδεικτικῶν, κεφ. α', Σελ. 26.

(3) Πρόκλ. παρὰ Φωτίῳ κώδ. 259. Σελ. 522. Ὅρα καὶ Εὔτυμ. ἐν λ — ὕμνος.

(4) Εὐσέβιος Προπαρ. Εὐαγγ. βιβ. α', Σελ. 38.

(5) Κλήμης Στρωμ. α', Σελ. 123.

(6) Ἀριστοφ. Ἰππεῦσι, σίχ. 19.

(7) Πρόκλ. ἐνδ. ἀνωτ. Εὔτυμ. ἐν λ — Προσφῶδιον, ὅρα καὶ Ez. Spanheim Observ. in Call. p. 41. καὶ 596.

(8) Σχολία. Εὐριπ. Φοινίσσαις, σίχ. 1036. εὐρετὴν δὲ τῆ Ἀυλητικῆς Νόμου Πλέταρχος (περὶ Μουσικ.) Κλέωνα γενέσθαι φησί.

Τῶν δὲ Ὑμνων (1) οἱ μὲν τῇ Θεῶν μητρὶ ἀδόμε-
νοι, Μητρώακοι ἐκαλεῖντο, οἱ δὲ τῷ Ἀπόλλωνι,
Παιᾶνες, καὶ Ὑπορχήματα· οἱ εἰς Ἀρτεμιν πάλιν
Παιᾶνες. Οἱ εἰς Διόνυσον, Ἰόβακχοι, ἢ Διδύ-
ραμβοι· οἱ εἰς Ἑρμῆν, Πρόσοδοι· οἱ εἰς Δήμη-
τραν, Ἰουλοι· περὶ ὧν ἐκάστῃ βραχὲ ἄττ' εἶπεν ἔγ-
νωμεν.

Δῆλον δὲ ὡς μέρος ἦν τῶν Ἱερῶν τοῖς ἀρχαίοις οἱ
Ὑμνοι, ὥς καὶ σπένδοντες, καὶ μετὰ τὰς σπονδὰς ᾄδειν
εἰώθεσαν (2).

Α'.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

Οἱ εἰς Ἀπόλλωνα. Ὑμνοι κυρίως ἐκαλεῖντο Παιᾶ-
νες (3), ἐπὶ κακῶν λύσει ἀδόμεναι. Ἐν οἷς ἦν ἐφύμ-

(1) Πρόκλος ἐνδ. ἀνωτ. Σελ. 522. „Περὶ δὲ τῆς Μελι-
κῆς Ποιήσεως φησὶν, ὡς πολυμερεστάτη τε εἴς, καὶ διαφο-
ρις ἔχει τομὰς, ἃ μὲν γὰρ αὐτῆς μεμείρισται θεοῖς, ἃ δὲ
καὶ εἰς προσπιπτούσας περιζάσεις, καὶ εἰς θεῶν μὲν Ὑμνους, παιᾶ-
νας, προσώδιον, Ἀδωνίδα, Ὑπορχήματα κτλ.”

(2) Κλήμης Στραμ. γ'. Σελ. 428. Καλλιμάχ. Ὑμν. εἰς
Δία, εἰς. 1. οἱ δὲ Ἀρκάδες παιᾶνας ἤδον μετὰ τὰς σπονδὰς,
ὡς φησὶν ὁ Ἀθήναιος (βιβ. δ', Σελ. 149.) οὕτω καὶ παρ' Ὀμήρῳ
οἱ ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνες δύσαντες, καὶ φαγόντες, ἐπαυήρχοντο ἐπὶ
τὸ στρατόπεδον.

Καλὸν αἰδούντες παιῶνα κῆροι Ἀχαιῶν. Ἰλ. α'. εἰς. 473.

(3) Πρόκλ. ἐνδ. ἀνωτ. ὕμνον μῦθοι κατεχρήσαντο τῷ ὀνό-
ματι Ὅρα Σείδ. ἐν λ. — Παιᾶν.

νιον ἐν ἐπιδῷ μέρει τὸ „Ἰὴ παιᾶν” αἴτιον δὲ τέτε-
φησιν Ἀπόλλωνιος ὁ Ῥόδιος (1).

Πολλὰ δὲ Κωρύκiai Νύμφαι, Πλείσοιο σύγατραι
Θαρσύνεσκον ἔπεσσιν (Ἀπόλλωνα) Ἰήϊε κεκληγεῖται.

Ἔνθεν δὴ τὸ δὲ καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοῖβη.

Ἔνθ. ὁ Σχολ. „Ὅτε ἐτόξευσε τὸν δράκοντα, ἐπεφώ-
„νεν αἱ Νύμφαι τῷ βάλλειν αὐτὸν Ἰή, Ἰή, βέλος. Ἐξῆ
„τὸ ἐφύμνιον ἐγένετο „Ἰὴ παιῶν.” Καὶ ὁ Κυρηναῖος
Καμίμαχος (2).

Ἰὴ Ἰὴ παιῶν ἀκούμεν, ἕνεκα τῆτο

Δελφός τοι πρώτισον ἐφύμνιον εὔρετο λαός.

Πυθιώτοι κατίοντι συνήγντο δαιμόνιος θῆρ

Αἰὼς ὄφης. Τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῃ

Βάλλων ὠκὺν οἶσόν· ἐπῆύτησε δὲ λαός,

Ἰὴ Ἰὴ παιᾶν ἴει βέλος ————— κτλ.

Ἀπόλλωνι δὲ ἦδον καὶ τὰς ἰδίως Νόμους καλεσμένους,
ἅπ' αὐτῷ λαβόντας τὴν κλήσιν· νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλ-
λων. (3) Δοκεῖ δὲ ὁ Νόμος ἀπὸ τῆ Παιᾶνος ῥυθῆναι (4).

(1) Ἄργον. βιβ. β', σίχ. 512—15.

(2) Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. σίχ. 97—103.

(3) Σειδ. ἐν λ— „Ἀπόλλων, φασί, μετὰ τῆς λύρας κα-
„τέδειξε τοῖς ἀνθρώποις νόμους. καὶ ἔς ζήσονται ἅμα τῷ μέ-
„λει, τὸ κατ' ἀρχαίς ἐν αὐτοῖς θηριῶδες, εὐπρόσιτον τῇ τῆ
„ῥύθμῳ ἡδύτητι ποιῶν· καὶ ἐκλήθησαν νόμοι κισσαρφδικοί. Ἐ-
„κείθεν δὲ σεμνολογικῶς ὡς καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, Νόμοι κα-
„λεῖνται οἱ Μουσικοί τρόποι καὶ ἕστινας ἄδομεν.” Αὐτὰ ταῦ-
τα καὶ ὁ τῆ Ἑτυμ. Πατὴρ, ἐν λ— Νόμος.

(4) Πρόκλος ἐν θ. ἀνωτ.

περιεῖχε δὲ Ἰκετείας, καὶ δῆλωμα ἦν τῆς πρὸς τὸν δράκοντα Ἀπόλλωνος μάχης, ἁρμονία τε ἡρμόζετο Λυδία (1). Κα εὐρετήν μὲν τῷ νόμῳ Χρυσόθεμιν Φασί τὸν Κρήτα, σολῇ χρησάμενον εὐπρεπεί, καὶ κιθάραν ἀναλαβόντα εἰς μίμησιν τῷ Ἀπόλλωνος (2). δοκεῖ μὲν τοι Τέρπανδρος (3) τελειῶσαι τὸν νόμον ῥυθμῷ Ἡρώφ χρησάμενος, συναυξῆσαι δὲ Ἀρκὸν ὁ Μιθυμναῖος, Φρόνην δὲ Φασί τὸν Μιτυληναῖον καινοτομῆσαι· τά τε γὰρ ἐξάμετρον λελυμένη συνᾶψαι, καὶ χορδαῖς τῶν ζ'. πλείοσι χρῆσασθαι (4). Τιμόθεος (5) δὲ, εἰς τὴν νῦν ἡγάγε τάξιν (6).

(1) Ο' Αὐτ. Αὐτόθι.

(2) Ο' Αὐτ. Αὐτόθι.

(3) Τέρπανδρος Ἀναῖος, ἢ Λέσβιος, ἀπόγονος Ἡσιόδου κατ' ἄλλους Ομήρου, λυρικός ἦν ἤκμασε περὶ τὴν μ'. Ο'λυμπιάδα, (Εὐσέβ. Χρον. Καν. Σελ. 157.) Οὗτος α'. ἑπτάχορδον ἐποίησε λύραν, καὶ Νόμος λυρικός πρῶτος ἐγράφεν. Εἰκαί τινας Φιλάμωνα πρῶτον θέλousi συγγεγρανέναι. (Σειδ. ἐν λ.) Ο'ρα Φαβρίν Βιβλιοθ. Ε'λλην. βιβ. β', κεφ. ιδ', καὶ βιβ. α', Σελ. 541. Τέτον α', μέλος περιτεῖναι τοῖς τοῖμασι, καὶ τὸς Λακεδαemonίων νόμος μελοποιῆσαι, φησὶν ὁ Ἰερὸς Κλήμης· βιβ. α', Σελ. 368. Ο'ρα Τζέτζ Χιλ. ε'. §. 16. καὶ Ἡ'ρακλεῖδ. περὶ Πολιτειῶν. Κλαυ. Αἰλιανὸν Ποικ. Ἰσορ. βιβ. ιβ', κεφ. ν'. Σελ. 751. (edit. Ja. P.) Οὐόσσιον περὶ τῶν Ε'λληνων Ποιητῶν, Σελ. 205. Τεμμάχι' ἅττα αὐτῇ καὶ Πλάταρχος ἐκφέρει, εὐροις δ' αὖ καὶ ταῦτα παρ' Εὐκλείδῃ. (εἰσαγ. Ἀ'ρμον. Σελ. 19. edit. Mar. Meibom.)

Ἡμεῖς τοι τετραγύηνου ἀποτέρεχοντες αἰοιδῶν

Ἑπτατόνῳ φάρμιγγι, νέες κελαδήσομεν Τ'μνες.

(4) Πρόκλ. ἐνδ. ἀνωτ.

(5) Θερασάνδρῃ ἦν υἱὸς τοῦ Νεομύσου, ἢ Φιλοπόλειδος, Μιλήσιος λυρικός, ος τὴν ι', καὶ ια'. χορδὴν προσέθηκε, καὶ τὴν ἀρ-

Ἦν δὲ καὶ ὁ Πυθικός καλέμενος Νόμος (1),
πρὸς αὐλὸν ἀδόμενος· οὗ μέρη πέντε φασί (2). Πείραν,

„Χαίαν Μησικὴν ἐπὶ τὸ μαλακώτερον μετήγαγεν. Ἦν δὲ ἐπὶ
„τῶν Εὐριπίδου χρόνων τῇ τραγικῇ καὶ ἔς τὸ Φίλιππος ὁ Μα-
„κεδὼν ἐβασίλευσεν· ἐτελεύτησε δὲ ἐτῶν 42. γράφας δὲ ἐπὶ τῶν
„νόμους μεσικὴς 15, προσοίμ. 15. Ἀρτεμιον, διασκευὰς ἡ, ἐγ-
„κώμιον, Πέρσας, ἡ Ναύπλιον, Φινείδας, Λαέρτην, Διδυράμ-
„βους 1η, ὁ Ὑμνος· ἡ ἄλλα τινά. Σειδ. ἐν λ — ἔτι καὶ Ἀθήν.
βιβ. 1α. Σελ. 636, ὅρα καὶ βιβ. 1β. Σελ. 552, καὶ 528. Ἐπὶ
εἰς Λακεδαιμόνα ἐλθόντα μετὰ κισάρας ἐνδοκαχόρδον, ἐξίσταται
οἱ Λάκωνας τοιαῦτα ψηφισάμενοι. „Ἐπειδὴ Τιμόστωρ ὁ Μιλή-
„σιος παραγενόμενος ἐπὶ τὰν ἀμετέραν πόλιν, τὰν παλαιὰν
„μῶσαν ἀτιμάσθη, καὶ τὰν διὰ τὰν ἑπτὰ χορδῶν κισάριξιν ἀ-
„ποσρεφόμενος πολυφωνίαν εἰσάγων λυμάνεται τὰς ἀκοὰς τῶν
„νέων, διὰ τε τὰς πολυχорδίας τὰς καινότατος τῶ μέλεος,
„ἀγευσέα, καὶ ποικίλαν, ἀντὶ ἀπλᾶς, καὶ τετραγμέναν ἀμφιένου-
„ται τὰν μῶσαν, ἐπὶ χρώματος συνισάμενος τὰν τῶ μέλεος διέ-
„σιν, αὐτὶ τὰρ ἐναρμονίῳ, ποττὰν ἀντίστροφον ἀμοιβάν· παρα-
„κληθεῖς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Ἀγῶν τὰς Ἐλευσινίαν Λάματρος ἀ-
„πρεπεία διάσατο τὰν τῶ μύσῳ διασκευάν, τὰς τὰς Σεμέλας
„ῶδιν καὶ ἐκ ἑνδικοῦ τῶν νέων διδίσκη, δεδοχθαι φάν περι τῆτων
„τῶν βασιλέων, τῶν ἐφόρων μεμφάσσαι Τιμόστωρ, ἐπαναγκά-
„σαι δὲ, καὶ τὰν ἑνδεκα χορδῶν ἐκταμόντα τὰς περιττὰς ὑπο-
„λίπην μόνον τὰς ἑπτὰ· ὅπως ἕκαστος τὸ τὰς πόλιος βάρος
„ὄρων εὐλάβηται ἐπὶ τὴν Σπάρταν ἐπιφέρειν τι τῶν ἡδῶν, μὴ
„ποττὰρ ἀρετὰς κλέος ἀγόντων. Κεῖται τῆτο παρὰ Βοστίῳ
βιβ. α', κεφ. α'. καὶ παρὰ τῷ Mettaire, Σελ. 281—2. καὶ
Γ'σαάκ Κασακβ. εἰς Ἀθήν. βιβ. ἡ', κεφ. β'.

(6) Πρόκλ. ἐνδ. ἀνωτ. ποίαν δὲ τάξιν ἐνταῦθα λέγει·
ἐκ οἷδα.

(1) Πολυδ. Ὄνομ. βιβ. δ', κεφ. 1α', §. ε', Σελ. 396.

(2) Στράβων βιβ. 5, Σελ. 644.

κατακελευσµὸν, Ἰαμβικὸν, Σπονδαῖον, καταχόρευσιν·
 ἢ ὡς ἄλλοι, ἀνάκρεσιν, ἀναπειραν (1), κατακελευσµὸν,
 Ἰαμβους, καὶ δάκτυλον, καὶ σύριγγας (2). „Δήλωμα δὲ
 „ἔστιν ὁ Νόμος τῆς τῷ Ἀπόλλωνος μάχης πρὸς τὸν δράκον-
 „τα. Καὶ ἐν μὲν τῇ πείρᾳ διορᾷ τὸν τόπον, εἰ ἄξιός
 „ἔστι τῷ ἀγῶνος, ἐν δὲ τῷ κατακελευσµῷ προκαλεῖ-
 „ται τὸν δράκοντα, ἐν δὲ τῷ Ἰαμβικῷ, μάχεται· ἐμ-
 „περιεῖληφε δὲ τὸ Ἰαμβικὸν, καὶ τὰ Σαλπισικὰ κρῆμα-
 „τα, καὶ τὸν Ὀδοντισµόν· ὡς τῷ δράκοντος ἐν τῷ τετο-
 „ξεῦσθαι συμπρίοντος τὰς ὀδόντας. Τὸ δὲ Σπονδαῖον, δη-
 „λοῖ τὴν νίκην τῷ Θεῷ. Ἐν δὲ τῇ καταχόρευσί, ὁ Θεὸς
 „τὰ ἐπινίκια χορεύει.” Ἄλλως (3) „Βέλεται δὲ τὸν ἀ-
 „γῶνα τῷ Ἀπόλλωνος τὸν πρὸς τὸν δράκοντα διὰ τῷ μέ-
 „λῳ ὑμνεῖν. Ἀνάκρεσιν μὲν τὸ προοίμιον δηλῶν, Ἀμπει-
 „ραν δὲ τὴν ἀ κατάπειραν τῷ ἀγῶνος. Κατακελευσ-
 „µὸν δὲ, αὐτὸν τὸν ἀγῶνα. Ἰαμβον δὲ, καὶ δάκτυλον,
 „τὸν ἐπιπαιωνισµόν, τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ μετὰ τοιούτων ῥυθ-
 „µῶν· ὧν ὁ μὲν ὕμνοις οἰκεῖος ἔστιν, ὁ δὲ Ἰαμβος κακισ-
 „τος. Ὅθεν τὸ (ἔτω γραπτέον) ἰαμβίζειν. Σύριγγες
 „δὲ, τὴν ἐκλείψιν τῷ θηρίῳ μιμεμένων, ὡς ἂν κατασφύ-
 „ζοντος εἰς ἐσχάτους τινὰς συριγµάς.” Ἐμελοποίησε δὲ ἄ.

(1) Η' σύχιας ἐν λ — Ἀνάπειρα „Ῥυθμὸς ἀσλητικὸς” μέτιδε
 καὶ Γέλ. Σκαλιγῆρ· περὶ Ποιητ. βιβ. α', κεφ. κγ'. καὶ Γερ. Οὐόσ-
 σιον Ποιητ. Πραγμ. βιβ. γ', κεφ. ιγ'. Σελ. 152.

(2) Πολυδ. ἐνδ. ἀνωτ.

(3) Στράβων, ἐνδ. ἀνωτ.

τὸν Πυθικὸν Νόμον ὃ τῷ Δευτέρῳ Πτολεμαίῳ Ναυαρχῷ Τιμοδένῃς (1).

Υπορχήματα δὲ, καὶ τὰ μετὰ χορῶν ἀδόμενα Ποιήματα ἐκαλέντο, τῆς ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ λαμβανομένης (2). Κυρίως δὲ ὁ εἰς Ἀπόλλωνα Ὑμνος, ὅμοιος ὢν τῷ Παϊᾶνι (3). Φέρεται δὲ ὅμως νῦν τῷ Φλιασίῳ Πρατίνῳ ὑπόρχημα τοῖόνδε (4).

Τίς ὁ Δόρυβος ὅδε;

(1) Στράβ. ἐν 3. ἀν.

(2) Λικκιανὸς περὶ Ὀρχήσ. τόμ. β'. Σελ. 227. Υπορχήματα δὲ, καὶ τὰ τῷ χορῷ ᾄσματα. (Ἀθήν. βιβ. ιδ'. Σελ. 630.) δι' αὐτὸν δηλονότι ἦδη ἐμμεντο καὶ πρόξεις· μιμηταὶ γὰρ καὶ οἱ ὀρχησάμενοι ὡς ἰσχυρὸν ὁ φιλόσοφος· Διέξεισι γὰρ καὶ Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει βιβ. 5', κεφ. α', §. δ'. „Μετὰ δὲ τῷ Αἰνιάδῃ, καὶ Μάγνητες ἀνέστησαν, καὶ ὤρχοντο τὴν καλεσμένην Καρπαίαν, ἐν ὅπλοις· ὁ δὲ τρόπος τῆς ὀρχήσεως ἦν ὁδε. Ὁ μὲν παραδέμενος τὰ ὅπλα, στείρει, καὶ ζευγυλατεῖ, πυκνὰ μετασφρόμενος, ὡς φοβήμενος· ληστὴς δὲ προσέρχεται; Ὁ δ' ἐπειδὴν προΐδεται, ἀπαντᾷ ἀρπάζας τὰ ὅπλα, καὶ μάχεται πρὸς τὸν ζεύγος· (καὶ ἔτσι ταῦτα ἐποίουν ἐν ῥυθμῷ πρὸς αὐτὸν) καὶ τέλος ὁ ληστὴς δῆσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸ ζεύγος ἀπάγει. Ἐνίστηται δὲ καὶ ὁ ζευγυλάτης τὸν ληστὴν, εἴτα παρὰ τὰς βῆς ζεύξας ὁπίσω τὰ χεῖρες, δεδεμένον ἐλαύνει.” Μετῃ αὐτὸν καὶ §. ε', 5', 6', 7'. ὅμοια δ' αὖτε εἶναι ταῦτα τοῖς νῦν κοινῇ λεγομένοις Ballet. Ὁρα Γ' Ἰωαν. Μεκρ. Ὀρχήσ. Σελ. 88, Γ' Ἰωλ. Σκαλιγ. Ποιητ., βιβ. α', κεφ. ιγ'. Γ' Ἰωαν. Κασκαβ. εἰς Ἀθήν. βιβ. ιδ', κεφ. 5'. Σελ. 398—9. Εὐρέτας τῶν τοιῶνδε ὑπορχημάτων Κρητῆς φησὶν, ἢ Πύρρον εἶναι τὸν Ἀχιλλεύου, Πρόκλος ὁ Βυζαντινὸς ἐν 3. ἀν. Σελ. 524.

(3) Μένανδρος Ρήτωρ. κεφ. α'.

(4) Παρ' Ἀθηναίῳ βιβ. ιδ', Σελ. 617. Ὁρα καὶ Γ' Ἰωαν. Κασκαβ. αὐτόθι. βιβ. ιδ', κεφ. β'. κτξ.

Τι τάδε τὰ χορεύματα ;
 Τίς ὕβρις ἔμολεν
 Ἐπὶ Διονυσιάδα
 Πολυπάταγα Θυμέλαν ;
 Ἐμὸς, ἐμὸς ὁ Βρόμιος,
 Ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν,
 Ἐμὲ δεῖ παταγεῖν,
 Ἀν' ὄρεα ἐσσύμενον
 Μετὰ Ναϊδων.
 Οἷα τε κύκνον ἄγοντα
 Ποικιλόπτερον μέλος
 Τὸν αἰοδάν.
 Οὐτ' αὐλὸς υσερον χορευέτω,
 Καὶ γὰρ ἐσθ' ὑπὲρ ἑτῆς κώμων μόνον
 Πυραμάχοις τε πύγμαχίησι.
 (Ἐὼν θεὰ εἰς) πάροιον ἔμμεναι στρατηλάτας.
 Παῖε τὸν Φρυγίαι ποικίλῃ προανέχοντα,
 Φλέγε τὸν ὀλεσιαυλοκάλαμον.
 Λαλοβαρυπαράμελορυθμοβάταν.
 Θρυπατρυπανοδέμας πεπλασμένον νηνιδόνα.
 (δέσοι δεξιά, καὶ πόλας διάροφα.) Σὺδέ δεξιόπολε
 Θριαμβοδιθύραμβε κισσοχαῖτ' ἄναξ!
 Ἀῖ κε τὰν ἐμὴν δώριον χορείαν.
 Γέγραπται δὲ, ἐνταῦθα ἐκ τῆς Ἰελ. Σκαλιγ. ἀναφ-
 νώσεως.

Ο Τ Π Ι Γ Γ Ο Ι.

Οἱ δὲ τῇ Ἀρτέμιδι ᾄδόμενοι ὕμνοι ἐκαλεῖντο μὲν
 καὶ Παῖνες (1). Ἰδίως δὲ Οὔπιγγοι (2). ἦδόν δὲ
 καὶ Λάκωνες ὕμνους εἰς Ἀρτέμιδα, ὧς ἐκάλεν Καλα-
 βίδας (3). Ὑμνοὶ δὲ εἰς Ἀρτεμιν Καλλιμάχῃ τε σφί-
 ζονται, καὶ Ομήρῳ, ἢ Κιναιθεῖ, Ορφείῳ κ. τ. λ. καὶ Εὐ-
 ριπίδῃ δὲ ἐν Ἰππολύτῳ ὃν ἡδύτατον ὄντ' ἐκζησόμεθα.
 Ἰπ. Εἴπεδ', αἰδούντες, ἔπειθε,
 Τὰν Διὸς οὐρανίαν Ἀρτεμιν
 Ἀρτεμιν, ἣ μελόμεθα.

(1) Πολυδ. βιβ. α'. κεφ. α'.

(2) Πολυδ. βιβ. α', τμ. λγ'. Σελ. 26. Σχολ. Ἀπολλ.
 Ροδίου, Ἀργον. α' εἰς. 972. Θεωδώριτος λόγ. δ' Εἰς. Θερ Παθ.
 (ἦτω γραπτ. ἐκεῖ, ἢ κ' ὑποίτιος ὡς ἔντισιν ἐκδόσεσι κεῖται.) Ἀθήν.
 βιβ. ιδ'. Σελ. 620. καὶ Ἰσ. Κασσαρόνος Αὐτόθι. Γίνεται δὲ πα-
 ρὰ τὸ ἦπις ὃ, ἔστιν ἐπίθετον τοῦ Ἀρτέμιδος ἦτω Καλλιμ. Ὕμν.
 εἰς Ἀρτ. εἰς. 204. Οὔπι ἄνασσα, — κτλ. εὐδ. ὁ Σχολ. „ἦπις
 „ἐπίθετον Ἀρτέμιδος, ἢ παρὰ τὸ ὀπίθεσθαι τὰς τικτέσας, ἢ
 „παρὰ τὴν ἐρεψασαν αὐτὴν ἦπιν, ἢ διὰ τὰς Ὑπερβορέας κό-
 „ρας. Οὔπιν, Εἰπέργην, Λοξῶ, ἃς ἐτίμησεν Ἀπόλλων, καὶ Ἀρ-
 „τεμις.” Οὔρα Οὐίργιλ. Αἰνείαδ. βιβ. ια', εἰς. 532, ἢ 556.
 καὶ τοῖς Σχολ. τὸν Μέγαν Εὐγένειον. καὶ H. Z. Spanheim εἰς
 Καλλιμ. p. 267. κτλ. μέτισι καὶ Εὔτυμολ. ἐν λ — ἦπις.

(3) Ἡσύχιος ἐν λ — „καλαβίς, οἱ ἐν τῷ τῆς Λερεάτιδος Γερῶ
 „Ἀρτέμιδος ᾄδόμενοι ὕμνοι.” Λερεάτις παρὰ Πανσανίαν γρά-
 φεται διπλῶ ρ. (βιβ. γ'. Σελ. 201.) παρὰ Στεφάνῳ δὲ, (πε-
 ρὶ πόλ. ἐν λ — Δέρρα.) μετὰ ἄπλῳ ρ, εὐδα καὶ προσθεῖναι τινεὶς
 δεῖν ἡγήσαντο καὶ ἕτερον ρ.

Πότνια, Πότνια, σεμνοτάτα,
 Ζηγὸς γένεθλον,
 Χαῖρέ μοι ὦ κῆρα,
 Χαῖρέ μοι Λατῆς
 Ἀρτεμι, ἔ Διός!

Καλλίσα πολὺ παρθένων
 Αἰ μέγαν κατ' οὐρανὸν,
 Νάιετ' εὐπατέρειον αὐλὰν,
 Ζηγὸς πολύχρυσον οἶκον.

Χαῖρέ μοι ὦ Καλλίσα
 Καλλίσα τῶν κατ' Οὐλυμπον
 Παρθένων Ἀρτεμι.

Ἰαμβοι.

Σοὶ τόνδε πλεκτὸν σέφανον, ἐξ ἀκηράτῃ
 Λειμῶνος ὦ δέσποινα! κοσμήσας φέρω.
 Ἐνθ' ἔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ,
 Οὐδ' ἤλθε πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
 Μέλισσα λειμῶν' ἡρινὸν διέρχεται.
 Αἰδῶς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.
 Ὅσοις διδασκὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
 Τὸ σωφρονεῖν εἴληχον, εἰς τὸ πάντ' ἔει
 Τέτοις δρέπεσθαι τοῖς κακοῖσι δ' ἐδέμεις.
 Ἀλλ' ὦ φίλη δέσποινα! Χρυσέας κόμης
 Ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβῆς ἅπο.
 Μόνω γὰρ ἔσι τέτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν.
 Σοὶ ἔξ ὕναιμι, καὶ λόγοις ἀμείβομαι.

Κλυων μεν αἰδῆς, ὄμμα δ' ἐχ' ὄρων τὸ σόν.

Τέλος δὲ κάμφαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίε.

Εὐριπ. Ἰππολύ, σίχ. 58—87.

Γ'.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

Ο' δὲ Διδύραμβος, μέλος ἐστὶν εἰς Διόνυσον ἀδόμενον (1), καὶ γένεσιν ἐκείνῃ τὴν μυσαρὰν διηγόμενον (2). Τὴν δὲ κλῆσιν ἀπ' αὐτῆς Διονύσεως ἔληφεν, ἥτοι ὅτι δις ἔδοξεν ἐκεῖνος γεννηθῆναι, ἅπαξ ἐκ τῆς Σεμέλης, καὶ δεύτερον ἐκ τῆς μητρὸς τῆς Διὸς, οἷον διὰ δύο θυρῶν, ὡς οἱ μῦθοι λέγουσι, καὶ οἱ Ἕλληνες νομίζουσιν (3). Ἡ', ὅτι κατὰ Νύσσαν ἐν Ἀντρῷ διθύρῳ ἐτράφη Διόνυσος (4), ἢ, ὅτι λυθέντων τῶν τῆς Διὸς ῥαμμάτων εὐρέθη (5). Πίνδαρος δὲ οἷον λιθύρραμβον καλεῖ, καὶ γὰρ Ζεὺς γεννωμένους Διονύσεως, ἐπεβόα· λῦσι ῥᾶμα (6).

Εὐρετὰς δὲ οἱ μὲν, Ἀρίωνα λέγουσι τὸν Μηθυμ-

(1) Πρόκλος. Σελ. 523, Μέναι. κεφ. α'. Ἐτυμολ. ἐν λ — Πολυδ. βιβ. α', §. λγ', Σελ. 28.

(2) Πλάτων Νόμ. γ'. Σελ. 538.

(3) Πρόκλ. καὶ Ἐτυμ. ἐν β. ἀνωτ. Γσαάκ. Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Ποιητάς.

(4) Οἱ Αὐτ. ἐν β. Ἀνωτ.

(5) Οἱ Αὐτ. ἐν β. Ἀν.

(6) Ἐτυμολ. ἐν λ —

καὶ τὸν ὅπερ ἀληθέστατον (1) οἱ δὲ Φιλόξενον τὸν Κυθή-
ριον (2). Οἱ δὲ, τὸν Ἑρμιονέα Λάσσον (3). Εἰσι δὲ αἱ,
καὶ Διαγόραν τὸν Μήλιον (4). Ἄλλοις δὲ δοκεῖ ὁ Διδύ-

(1) „Οἱ ἡμέτερος Ἡρόδ. ἐν Κλειοῖ, κεφ. 23. . . . καὶ Δι-
δύραμβον πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴσμεν, ποιήσαντά τε, καὶ
ὀνομάσαντά, καὶ διδάξαντά ἐν Κυρίδω „Δίαν ὁ Χρυσόστομος
„λόγ. λζ'. τόμ. β' Σελ. 101." Ε'φ' ᾧ (Περικλῆς) Ἀρίων ἐγέ-
νητο, ὃς καὶ Διδύραμβον α'. ἀνθρώπων ἐποίησε, καὶ ὀνόμασε,
καὶ ἐδίδαξεν ἐν Κορίνθῳ" Καὶ Πρόκλ. ἔνθ. Ἄνωτ. ἐξ Ἀριστο-
τέλους, καὶ ὁ Σχολ. Πινδάρου Ὀλυμπ. ιγ' εἵχ. 25.

(2) Γραῖα. Τζέτζ. ἔνθ. Ἄνωτ. ἄλλ. ὑπὸ τῆς Χρονολογίας
ἐλέγχεται ψευδόμενος Φιλόξενος γὰρ πομπῇ ὕστερον ἡκίμασεν
Ἀρίωνος, ἐπὶ Διονυσίᾳ τῇ Σικελίας τυράννῳ. Ὁρα Σειδ. ἐν λ—
καὶ Οὐόσσιον περὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι Ποιητῶν. Σελ. 207.

(3) Τζέτζ. ἔνθ. ἄν. Κλήμ. Στρωμ. βιβ. α', Σελ. 133.
Σχολ. Ἀριστοφ. Σπῆκ. εἵχ. 1407. περὶ τέττε Σειδ. ἐν λ—
„Λάσσος Χαρβίος Ἑρμιονεύς, πόλις τῆς Ἀρχαίας, γεγενῆσθαι
κατὰ τὴν νῆ Ὀλυμπιάδα ὅτε Δαρεῖος ὁ Τρᾶσπε, πρῶτος δε-
ρμῆτος περὶ Μεσικῆς ἔγραψε λόγον, καὶ Διδύραμβος εἰς ἀγῶνα
εἰσένηγε, καὶ ἐριστικὰς εἰσήγαγε λόγους." Ὁρα Φαβρίκ. Βιβλ.
Ἑλλ. βιβ. β', κεφ. 15', τμ. 55, καὶ βιβ. γ', τμήμ. 9. καὶ Οὐόσ-
σιου περὶ τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν. Σελ. 204. Μέννηται δὲ αὐτῷ
καὶ Ἀριστοφάνης Ἀριστον. χοιχείαν, βιβ. α'. Σελ. 3.

(4) Σίξτος Ἐμπειρικὸς πρὸς Φυσικὰς, βιβ. 3'. τμ. νᾶ,
Σελ. 561. περὶ δὲ Σειδ. ἐν λ— „Διαγόρας Τηλεκλείδης, ἡ Τη-
λεκλύτης, Μήλιος, (ἔτι γραπτέον, ἐχὶ Μιλήσιος) φιλόσοφος
καὶ ἀσμάτων Ποιητής. ὃν εὐφυῆ δεκασάμενος Διμόκριτος
καὶ Ἀβδηρίτης ἀνέσταντο αὐτὸν, δῆλον ὄντα μυρίαν δραχμῶν,
καὶ μετὰ τὴν ἐποίησαντο. Ὁ δὲ καὶ τῇ Λυρικῇ ἐπέβητο, τοῖς
ἐκείνοις ἂν μετὰ Πίνδαρον, καὶ Βακχυλίδην. Ἐπεκλήθη δὲ ἄ-
νδρος, ἔγραψε τὸς ἀποπυργίζοντας λόγους, ἐκπῶσιν ἔχοντας
καὶ περὶ τὸ θεῖον δόξης κατοικήσας δι' Κορίνθου Διαγόρας, ἐκεί-
νησε τὸν βίον κατέστρεψε." Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Νεφέλ. εἵχ. 828.
καὶ Διαγόρας ὁ Μήλιος διεβάλετο ὡς θεομάχος· καὶ ποτε φασὶν

ραμβος ἐν ταῖς κατ' ἀγρὰς παιδιαῖς, καὶ ταῖς ἐν πότοις εὐφροσύναις εὐρεθῆναι (1).

Ἐς δὲ ὁ Διδύραμβος κεινημένος, πολύτε ἔχει τὸ ἐνθεσιῶδες, εἰς πάσῃ κατασκευαζόμενος, τὰ τῷ θεῷ οἰκειότατα (2). Χρῆται δὲ λέξεσι διπλάσι τε, καὶ συνθέτοις (3). Οἶαι καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐκείναι (4).

————— τάχα γὰρ ἔπεισι

Λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεο-
κρανιολεῖφανδρομυποτριμματο-
σιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενο-
κιγελεπικισσυνφωπεριζερα-
λεκτρονοπτεροπτεκεφαλιοιγυγλοπε-
λειολαφωσιραιοβαφητραγανοπτερύγων.

„ἐν πανδοκείῳ εὐρεθεῖς, καὶ μὴ εὐρὺν ξύλα, ἀλλ' ἄγαλμα Ἡ-
ρακλέους, ἄγε φησι, τρισκαίδεκατον ἡμῖν ἐπιτέλει ἀθλον,
καὶ ἔψησον τὸν φακόν. Γέγονε δὲ ἄθεος διὰ τοιαύτην αἰτίαν.
„Ὁμότεχρός τις αἰτιαθεῖς ὑπ' αὐτῇ ὡς Παιῶνα ὑφελόμενος,
„ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι· μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος ἐκεί-
„νον ὑποκίμῃσεν· τῆτο γένε αὐτὸν ἄθεον ἐποίησε.” Ὁρα Φαβρίκ.
βιβ. β', κεφ. κβ', Σελ. 817. Ἡ' σύχ. περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ δια-
λαμψάντων, Σελ. 23. Σχολ. Ἀρισ. Βατρ. εἰχ. 323.

(1) Πρόκλ. ἐνθ. ἀνωτ.

(2) Ὁ Αὐτ. Αὐτόθ.

(3) Ἀριστοτ. Ῥητορικ. βιβ. γ', κεφ. γ'. Πρόκλ. ἐνθ. ἀνωτ.

(4) Ἀρισ. Ἐκκλησιαζ. εἰχ. 1160—1173. Τοιαύτας πολυ-
συνθέτους λέξεις καὶ τοῖς Ἐπιγράμμασιν ἐστὶν ἰδεῖν, καὶ παρ'
Ἀθηναίῳ βιβ. ιδ'. Σελ. 628. Μετίτιον Ἀρισ. ἐν Ὁνείσι, εἰχ.
1373. Ὁπερ τὰς Διδυραμβοποιὰς δὴ τέτρες διασύρει κωμικώτα-
τα. Ὁρα καὶ Ἰελ. Σκαλιγ. περὶ Ποιητ. βιβ. α'. κεφ. λς'.
Σελ. 49.

Ὅθεν καὶ οἱ Διδυραμβοποιοὶ Βάκχε ἦσαν ἀμέλει ὀτρη-
ροὶ θεράποντες, καὶ ἡδητὶς καὶ τῷ εἰπὼν μνημονεύεται
ὅτι (1).

Οὐκ ἔσι διδύραμβος, ὁκχ' ὕδωρ πίης.

Ὅθεν καὶ τὸ παροιμιῶδες, „Διδυραμβοποιῶν νῦν ἔ-
„Χεῖς ἐλάσσονα (2).” Καὶ διδυραμβοποιεῖν δὲ τὸ
μαίνεσθαι ἔλεγον οἱ παλαιοὶ (3).

Ἐκαλῆντο δὲ οἱ Διδυραμβοποιοὶ, καὶ Ἀμφιάνακ-
τες (4). Ὅτι τῷ αὐτοῖς ἦν ἡ ἀρχὴ τῆ μέλεις „Ἀμ-
„Φίμοι ἀνάξ.”

Ἀρχεῖτο δὲ ὁ χορὸς κυκλικὸς ὢν, ἄδων τὸν Διδύ-
ραμβον. Ὅθεν καὶ Κυκλιοδιδάσκαλοι ἐκλήθησαν οἱ
Διδυραμβοποιοὶ (5). Ἀρμονία δὲ ἐχρῶντο Φρυγία τε, καὶ

(1) *Επίχαρμος* ἐν *Φιλοκλήτῃ*, παρ' *Ἀθηναίῳ*, βιβ. ιδ'.
Σελ. 628.

(2) Παρὰ *Σειδ.* ἐν λ—, καὶ *Ἀριστοφ.* *Ὀρν.* σίχ. 1392.

(3) Ὅθεν καὶ *Πλάτ.* ἐν *Φαίδρ.* Σελ. 197. „Σιγῇ τοῖνυν με
„ἄκκε. ἴσως γὰρ τῷ αὐτῷ θεῷ οἶκεν ὁ τόπος εἶναι, ὥς καὶ
„ἄρα νυμφόληπτος προΐοντος τῷ λόγῳ γένεσθαι, μὴ θαυμά-
„σις· τὰ νῦν γὰρ ἐκείνῃ πόρῃ διδυράμβων φθάνο-
„μαί.” Τούτ' αὐτὸν περὶ αὐτῆ λέγειν τὸν *Πλάτωνα* ὑπὲρ
φεν ὁ ἐξ *Ἀλικαρνασσέως Διονύσιος*. (ἐπιστ. πρὸς *Γναῖον Πομπήϊον*.)

(4) *Σχολ.* *Ἀριστοφ.* *Νεφέλ.* σίχ. 596.

(5) *Σχολ.* εἰς *Πίνδ.* Ὀλυμ. εἴδει ιγ'. παλ. καὶ νεωτέρ. Σελ. 145,
καὶ 155, καὶ *Τζήτζ.* *Προλεγ.* εἰς *Ποιητάς.* Ὅρα καὶ *Σειδ.* ἐν λ.
Ἀρίων, *Ἀριστοφ.* *Σχολ.* Ὀρν. σίχ. 1043, καὶ *Εἰρ.* σίχ. 829,
καὶ σίχ. 831.

Τ'ποφυγίω (1). Ἡ'τε ὀρχησῖς ἡ Διδυραμβικὴ ἐκαλεῖτο
Τυρβασία (2). Δῶρον δὲ ἐλάμβανον τῆς ὁδῆς ταύ-
ρον. Οὔτεν κ' ὁ ἐκ Θηβῶν μελοποιός (3).

Σὺν βοηλάτα Χάριτες

Διδυράμβω. ——— κτέ.

Οἱ δὲ φασὶ Τρίποδα αὐτοῖς δῶρον δίδουσαι (4).

Διονύσω δὲ καὶ τὰ Φαλλικὰ καλέμενα μέλη ἦδον οἱ
Ἑλληγες, ἐν τῇ τῶν Διονυσίων πομπῇ, ὧν αἰτίας ἄλ-
λοι ἄλλας λέγουσιν. Οὔ γ' ἐν Ἱερὸς Κλήμης ταῦτα (5).
„Διόνυσος γὰρ κατελθεῖν εἰς ἄδ' ἐγλιχόμενος, ἡγ-
γνόει τὴν ὁδὸν ὑπὸ χνεῖτο δ' αὐτῷ φράσειν Πρόσυμνος τῷ-
νομα οὐκ ἀμιοθεῖ, ὁ δὲ μιοδὸς, ἐ καλὸς, ἀλλὰ Διο-
νύσω καλός, καὶ ἀφροδίσιος ἦν ἡ χάρις, ὁ μιοδὸς ὃν
ἡτεῖτο Διόνυσος. Βελομένω δὲ τῷ Θεῷ γέγονεν ἡ αἰτη-
σις· καὶ δὴ ὑπὸ χνεῖται παρέξειν αὐτῷ, εἰ ἀναζειύξοι,
ὄρκω πιωσάμενος τὴν ὑπόχεσιν· μαζῶν ἀπῆρεν, ἐπα-
νῆλθεν αὖτις, ἐ καταλαμβάνει τὸν Πρόσυμνον· (ἐτε-

(1) Σχολ. Ἀρισ. Νεφ. εἰχ. 332, κ' Διονύσ. Περὶ Συνθέσ.
Οὔνομ. τιμήμ. 13, Σελ. 156.

(2) Πολυδεύκ. βιβ. ε', κεφ. 15, κ' Ἡ'σύχ. ἐν λ—.

(3) Οἴλυμπ. εἰδ. 19'.

(4) Ἰσ. Τζέτζ. ἐνδ. ἀν. Ἀ'θην. βιβ. α'. Σελ. 37. „Καὶ
τὸ νικητήριον Διονύσῃ τρίπους. Αἰεὶ δὲ νοεῖν τρίποδα τὸν Διο-
νύσῃ κρατήρα· ἦν γὰρ τὸ ἀρχαῖον δύο γένη κρατήρων ἕς κα-
λεῖσθαι τρίποδας συνέβαινεν ἀμφοτέρως”

(5) Κλήμ. Προτρ. τόμ. α', Σελ. 29—30. Οὔτω κ' Ἀ'ρνόβιος
βιβ. ε', πρὸς τὰ ἔθνη. καὶ Θεωδ. Θεραπ. λόγ. δ'.

„Δνήκει γὰρ) Α΄φοσιόμενος τῷ ἔρασι ὁ Διόνυσος, ἐπλ
 „τὸ μνημεῖον ὀρμαῖ, καὶ παρχητιῶ. Κλάδον ἔν συκῆς ὡς
 „ἔτυχεν ἐκτεμῶν, ἀνδρεῖς μορῖς σκευάζεται τρόπον. Ε΄-
 „φέζεται τε τῷ κλάδῳ, τὴν ὑπὸ χερσὶν ἐκτελῶν τῷ
 „νεκρῷ. Ὑπόμνημα τῷ πάθους τέττε μουσικόν, Φαλλοὶ
 „κατὰ πόλεις ἀνίστανται Διονύσῳ· εἰ μὴ γὰρ Διονύσῳ
 „πομπὴν ἐποιῶντο, καὶ ὕμνον ᾄσμα, αἰδοίοισιν ἀναιδέσα-
 „τα εἶργασαι· φησὶν Ἡράκλειτος.” Ταῦτα Κλήμης ὁ
 „Ἱερῶτατος. Οὕτω δὲ καὶ ὁ τῷ Κωμικῷ Σχολιαστῆς (1).
 „Φαλλὸς, ξύλον ἐπίμυκτος, ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον
 „αἰδοτον ἐξυρητημένον. Ἰσατο δὲ ὁ φαλλὸς τῷ Διονύσῳ
 „κατὰ τι μυσῆριον· περὶ δὲ αὐτῷ τῷ φαλλῷ τοιαῦτα λέ-
 „γεται. Πήγασος ἐκ τῶν Ε΄λευθέρων (Ε΄λευθῆραι δὲ πό-
 „λις ἐστὶ Βοιωτίας.) λαβὼν τῷ Διονύσῳ τὰ ἀγάλματα
 „ἤκεν εἰς τὴν Α΄ττικὴν. Οἱ δὲ Α΄ττικοί, ὅτε ἐδέξαντο
 „μετὰ τιμῆς τὸν θεόν, ἀλλ’ ἐκ ἀμισθί γε αὐτοῖς ταῦτα
 „βεβηλευσαμένοις ἀπέβη. Μηνίσαντος γὰρ τῷ θεῷ νόσος
 „κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ δεινὸν ἀ-
 „νήκεσον ἦν. Ὡς δὲ ἀπέπικον πρὸς τὴν νόσον, κρεῖττω
 „γενομένην πάσης μαγγανείας, καὶ τέχνης, ἀπεσάλη-
 „σαν θεωροὶ μετὰ σπαδῆς. Οἱ δὲ ἐπανελθόντες ἔφα-
 „σαν ἵασιν εἶναι μόνην ταύτην, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄ-
 „γοιεν τὸν θεόν. Πεισθέντες ἔν τοις ὑγγεγλμένοις οἱ Α΄-
 „θηναῖοι, φαλλὸς ἰδίᾳ τε, καὶ δημοσίᾳ κετεσκέναςαν, καὶ

(1) Α΄χαρν. σίχ. 242.

„τότοις ἐγέραιρον τὸν θεόν, ὑπόμνημα ποιέμενοι τῷ πα-
 „θῆς." Ἄλλοι δὲ (1). „Διονύσῳ ἑορτὴν ἄγοντες οἱ Ἕλ-
 „ληνες φαλλοῖς ἐτίμων αὐτόν. Φαλλὸς δὲ ἐστὶν ἐκ δερ-
 „ματος ἐρυθρῆ σχῆμα ἀνδρὸς, καὶ τὸτο περιετίθουν ἐαν-
 „τοῖς· καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν τοῖς μέσοις μηροῖς, καὶ
 „ἐξωρῶντο, τιμώντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. Τὴν δὲ
 „τιμὴν ταύτην ἤγον τῷ Διονύσῳ, διὰ τοιαύτην αἰτίαν.
 „Ἐκ Σεμέλης τῆς Κἀδμει θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυ-
 „σος, αὐτὴ δὲ κεραυνωθεῖσα ἐζητεῖτο ὑπὸ τῷ Διονύσῳ.
 „Περιπλεκόμενός δὲ τέτῳ, καὶ ζητῶντι, Πολύυμνος παῖς
 „ἔτιω λεγόμενος περίετυχε τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέχετο
 „δείξειν αὐτῷ τὴν μητέρα, εἰ παιδεραστήσῃ αὐτόν. Ὁ δὲ
 „Διόνυσος ὑπέχετο τούτο, λέγει δὲ αὐτῷ ὁ Πολύυμνος,
 „ὅτι ἐν Λέρνῃ ἐστὶν ἡ Σεμέλη. Εἴτα εἰσῆλθεν, ὁ Διό-
 „νυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ, συ-
 „νηκολέθῃσεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύυμνος, καὶ τέθνηκε. Λυ-
 „πηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος ὅτι ἐρασὴς αὐτῆς ἐθνησκειν, αἰ-
 „δοῦσιν ξύλινον ἐκ συκίνης ξύλου πελεκίσας, κατεῖχεν
 „ἄει πρὸς μνήμην τῷ Πολύυμνῳ. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν
 „τοῖς Φαλλοῖς τιμῶσι τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσὶν ἔτοι-
 „πάντες. Ἰσχύφαλλοι δὲ, οἱ εἰς τὴν μὴρὸς ἐπ' εὐθείας ἀ-
 „ποδεσμέμενοι." Μελάμπρος δὲ φαλλὸς καὶ τὰλλα τοῖς Ἕλ-

(1) Ἀνών. Σχολία. εἰς Δεκκανόν, ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας
 Θεῶ, τόμ. γ', σελ. 15', Σελ. 463.

λησι τὰ περὶ τὴν πομπὴν Διονύσε ὑπέδειξεν· ὡς Φησὶν
 Ἡρόδοτος (1).

Ἀρχαιότατα δὲ τὰ Φαλλικά ταῦτα μέλη (2). Ὡς
 ὑπόδειγμα πρῶην κρυπτόμενον, ὡς Λάκαινα κύων ἀνιχ-
 νεύσας ὁ Πολυμαθὴς ἐκεῖνος ἀνὴρ Ἰσαὰκ ὁ Κασσαβόνος,
 μετὰ διορθώσεως ἀρίστης ἐξέδοτο. Ἐς δὲ τῆτο.

* * * * * λείπει ἡ ἀρχή.

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν, καὶ φίλτατοι

Τῇ πόλει πάρεσι·

Ἐνταῦθα γὰρ Δήμητραν, ἡδὲ Δημήτριον,

Ἄμα παριστᾷ ὁ καιρός.

Χ' ἡμὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυσῆρια

Ἐρχεσθ' ἵνα ποιήσῃ.

Οὐδ' ἱλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καλὸς,

Καὶ γελῶν πάρεσι.

Σεμνὸς ὅστι φαίνοινθ' οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,

Ἐν μέσοισι δ' αὐτός.

Ὅμοιος, ὥσπερ εἰ οἱ φίλοι μὲν ἀσέρες,

Ἥλιος δ' ἐκεῖνος.

Ὡς τὲ κρατίζει Πᾶν, Ποσειδῶνος θεῶ!

Καὶ θεᾶς Ἀφροδίτης.

Ἄλλοι μὲν, ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοί,

ἢ ἔκ' ἔχουσιν ὧτα,

(1) Εὐτέρπη, βιβ. β', κεφ. μδ'.

(2) Ὡς ἐν τῶν ἀριστ. δῆλον, Ποιητ. κεφ. δ', §. 6.

Ἦ ἐκ εἰσὶν, ἢ ἐ προσέχουσιν ἡμῖν ἐδὲ ἓν.

Σὲ δὲ παρόνθ' ὀρώμεν.

Οὐ ξύλινον, ἐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν.

Εὐχόμεθα δῆσοι

Πρῶτον μὲν Εἰρήνην ποιήσον Φίλτατε!

Κύριος γὰρ εἶ σύ.

Τὴν δ' ἐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος

Σφίγγα περικρατῆσαν

Αἰτωλίδ', ὅς τις ἐπὶ πέτρας καθήμενος

Ὡς περ ἡ παλαιὰ

Τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,

Κ' ἐκ ἔχω μάχεσθαι.

Αἰτωλικὸν γὰρ ἀρπάσαι τὰ τῶν πέλας,

Νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω.

Μάλισα μὲν δὴ σχόλασον αὐτός· εἰ δὲ μὴ

Οἰδίπεντιν' εὐρὲ

Τὴν Σφίγγα ταύτην ὅς τις ἢ κατακρημνιεῖ,

Ἦ πεινῆν ποιήσει (1).

Ἐπόμενον δὲ ἐν τοῖς Φαλλικοῖς τετόν τὸν τρόπον· ὡς
φησὶν ὁ Ἀθήναιος (2). „Οἱ δὲ Ἰσχύφαλλοι καλέμενοι προ-
„σωπεῖα μεθυόντων ἔχεσι, καὶ ἐσφάκωνται χειρίδας ἀν-
„δρῖνας ἔχοντες· χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολεύκοις, καὶ
„περιέζωνται ταραντίνιον, καλύπτον αὐτὰς μέχρι τῶν

(1) Παρ' Ἀθηναίων βιβ. ε'. Σελ. 253, ὅρα καὶ Ἰσ. Κασσαρ.
Αὐτ. τόμ. β', Σελ. 443 — κτλ.

(2) Ἀθήν. βιβ. ιδ'. Σελ. 622.

„σφυρῶν. Σιγῇ δὲ διὰ τῶ πυλῶνος εἰσελθόντες, ὅταν
 „κατὰ μέσῃν τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέψουσιν εἰς
 „τὸ θέατρον, λέγοντες. Ἀνάγετε εὐρυχωρίαν ποιεῖτε
 „τῷ θεῷ, ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς, ὀρθὸς ἐσφυρωμένος
 „διὰ μέσῃν βαδίζειν. Οἱ δὲ φαλλοφόροι προσωπεῖον μὲν
 „ἐλθὼν λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἐξ ἐρπύλλῃ περιτιθέμενοι,
 „ἐκ παιδέρωτας ἐπάνω τέττε ἐπιτίθενται, σέφανόν τε δα-
 „σύν Ἴων, ἐκ κίττῃ, ἀνακᾶς τε περιβεβλημένοι παρέρ-
 „χονται. Ὁ μὲν ἐκ παρόδου, ὁ δὲ κατὰ μέσας τὰς χει-
 „ρας, βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ, ἐκ λέγοντες.
 „Σοὶ Βάκχε, τάνδε Μῆσαν ἀγλαίζομεν,
 „Ἀπλὴν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει.
 „Καίμαν ἀπαρθέεντον, ἔτι ταῖς πάρος
 „Κεχρήμεθά νυν φῶτασιν, ἀλλ' ἀκήρατον
 „Κατάρχομεν ὕμνον. —————
 „Εἴτα προσρέχοντες ἐτώθαζον, ὡς ἂν προέλοινο, σά-
 „δην δὲ ἐπραττον.” Ἀλλ' ἱκανὰ τὰ περὶ τῆς ἀρρήτου
 ταυτησὶν ἀθεμιτεργίας.

Δ΄.

Ι Ο Τ Λ Ο Ι.

Οἱ δὲ τῇ Δήμητρι ἀδόμενοι ὕμνοι ἐκαλεῖντο Ἰου-
 λοι, ἐκ Καλλιθέλοι, ἐκ Δημητρίελοι (1).

(1) Πολυδεύκ. βιβ. α΄, κεφ. α΄, Σελ. 28. Ἀδὴν. βιβ. ιδ΄,
 Σελ. 619. Σχολ. Ἀπολλωνίου Ἀργον. α΄, εἰχ. 973, Τζιτζ.
 πρὸς Διοφάντῳ, εἰχ. 35. Σειδ. ἐν λ. Ἰελοῖ. Ἐξατοσθένῃς ἐν
 Ἐρμῇ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν λ—

Τὴν δὲ κλήσιν εἴληχεν ἀπὸ τῆς Θεᾶς. Ἰσλὼ γὰρ αὕτη καλεῖται ἀπὸ τῶν αὐτῆς εὐρημάτων (1). Τάτε ἐκ πολλῶν εἰς μίαν δέσμην συνδεθέντα δράγματα, Ἰούλους προσηγόρευον (2). Ἰδοὺς δ' ἂν τὴν θεὸν ἔτω μεθ' Ἰέλων καὶ τοῖς ἀρχαίοις τῆς Ἑλλάδος μνημείοις.

Ἡ χερσὶν ἔριδος ἐφ' ὅψιλ' πυλῶνος
 Δινδαλίδας τεύχεα, καλὰς ἤειδεν Ἰήλεις.
 Σεῖδ. ἐν λ. Ἐστὶ δὲ ἡ λέξις Ἰελος πολύσημος. α') Ἐξάνθημα
 τὸ ἐπὶ τῶν γενεῶν (Ἐτυμ. καὶ Σεῖδ. καὶ Ἡ' συχ. ἐν λ—. Τζέτζ.
 ἐνδ. ἀν. Σχολ. Ἀπολλ. ἐνδ. ἀνωτ.) β') Τὸ ἐπὶ ταῖς καρύαις
 ἄνθος. (Σεῖδ. ἐν λ—.) γ') Ζῶν τι πολλὰς, καὶ πυκνὰς πόδας
 ἔχον. (Σεῖδ. καὶ Ἐτυμολ. ἐν λ— Ἀπολλων. Σχολίας. καὶ Τζέτζ.
 ἐνδ. ἀνωτ.) δ') Σκολόπενδρα. (Σχολ. Ἀράτα.) ε') Εἶδος τι
 σφικτὸς, ἢ σκώλικος καλεμένη μυριόποδος. (Τζέτζ. ἐνδ. ἀνωτ.)
 Οὔρα Ἀριστοτ. περὶ ζῴων Ἱστορίας βιβ. δ', κεφ. ζ', καὶ Σχολ.
 Νικάν. Σελ. 62.

(1) Ἀθήν. ἐνδ. ἀνωτ. ὁμοίως καὶ ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Τζέτζ.
 καὶ Σεῖδ. ἐνδ. ἀνωτ.

(2) Ἦσαν δὲ καὶ Σκαπανέων ὠδαὶ εἰς Δήμητραν οἷον ὁ Ἄνωτ.
 καὶ ὁ Λιτωέσης. (Πολυδ. ὄνομ. βιβ. α', τμ. 54. Σελ. 88.) Πε-

Ε.

ΠΡΟΣΩΔΙΑΙ, ΠΡΟΣΟΔΙΑ (1), ΠΡΟΣΟΔΟΙ

Προσώδιας ἐκάλεον ἅς τοις βωμοῖς προσερχόμενοι πρὸς αὐλὸν ἦδον ᾠδὰς (2). Προσόδια δὲ, τὰ ἀδόμενα ᾠσμα-
τα εἰσφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερέων. Οἱ δὲ φα-
σι προσόδια λέγεσθαι τὰ ὑπὸ τῶν Λυρικῶν εἰς τὰς πα-
νηγύρεις ἀδόμενα Ποιήματα (3). Πρόσοδοι δὲ, οἱ εἰς Ἑρ-
μῆν Ὑμνοι (4).

εἰ δὲ Λιτυέρσιν ὄρα. Ἰσ. Κασαμβ. ἐν ταῖς Θεοκρ. Ἀναγν. Σελ.
104—106. κεφ. 1β. ἢ Ἰωάν. Τζέτζ. χιλ. α'. §. α'. Σελ. 31.
Ὡς ἀπὸ Φρυγῶς δὲ τῇ Λιτυέρσιν τὸ ᾠσμα καλούμενον, Βαρβα-
ρικὸν ἐνομιζέτο. (Πολυδ. βιβ. δ', κεφ. ζ', Σελ. 376.) Παρά-
δειγμα Λιτυέρσιν, εἰρέλει, εὐρήσεις παρὰ Θεοκρίτῳ εἰδύλλ. γ'.
εἴχ. 45—κτε.

(1) Τὸ δὲ προσώδιον, οἱ μὲν διὰ τῆς ᾠγράσεως προσώδ—
οἱ δὲ διὰ τῆς ὁ μίτιδι Ἑτυμολ. ἐν λ— καὶ Σελ. Ο' δὲ Ἰσ. ὁ
Κασαμβ. ἐν ἀρχαίοις Ἡρώδῃν ἄμφω φησὶν ἀναγινώσκεσθαι. Θεωρ.
εἰς Ἀθήν. βιβ. 1δ', κεφ. ζ', Σελ. 902. Ὅρα ἢ Οὐόσσιν Ποιητ.
Πραγματ. κεφ. ιγ', Σελ. 152.

(2) Ἑτυμολ. ἐν λ— ταῦτα Προσώδια καλεῖ Πρόκλος, πα-
ρὰ Φωτίῳ, Σελ. 525.

(3) Σχολ. Ἀρισ. Ὀρῖσι, εἴχ. 854. ἢ Σελ. ἐν λ—, ὅς
ἢ ἀρχὴν Προσώδιον ἐκφέρει.

Τὶ καὶ ἄλλοι ἀρχομένοισιν

Ἡ καταπαυομένοισιν

Ἡ Ἰππων ἑλατῆρας αἰδεῖν. Τῆς δὲ παρ' Ἀριστοφ. κεῖται Ἰπ-
πεῦσι, εἴχ. 1261—4. καὶ ἔστιν ἀρχὴ Προσώδιον Πινδαρος ὡς φη-
σὶν ὁ Σχολ. Αὐτόθεν.

(4) Σχολ. Ἀρισ. ἔνθ. ἀνωτ.

Α Δ Ω Ν Ι Δ Ι Α.

Α'δωνίδα ὡς ἐκ τῆς ὀνόματος δῆλον, τὰ εἰς τὸ Α'δωνίδος πάθος ἀδόμενα μέλη (1). Οἷα δὲ τὸ Θεοκρίτης Ἐπιτάφιον, καὶ Βίωνος τὸ α'. Εἰδύλλιον. Α'μ' ἱκανὰ γὰρ τὰ περὶ Ὑμνων ὡς οἶον τε μάλιστα εἰρημένα ἔπιτετριμμένως· εὗροι δ' ἄντις πολλῶ πλείονα τέτων τὰς πολυζόνες ἀνελίττων βίβλους.

§. IX.

Π Ε Ρ Ι Σ Κ Ο Λ Ι Ω Ν.

Τὸ Σκολιὸν μέλος, ὃ καὶ Παροίνιον ἐκαλεῖτο (2). παρὰ πότον ἤδετο. Α'μ' ἔχ' ὑπὸ τῶν τυχόντων. Σοφοὶ γὰρ ἄνδρες διὰ τέτων ἤδον τὰ βιωφελῆ τυγχάνοντα (3).

(1) Πρόκλ. ἐν 3. ἀνωτ.

(2) Πρόκλ. ἐν 3. ἀνωτ.

(3) Ἀθήν. βιβ. ιε', Σελ. 694. „Τριῶν γενῶν ὄντων, ὡς φησὶν Ἀρτέμιων ὁ Κασσανδρεὺς, ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ Χρήσεως, ἐν οἷς τὰ περὶ τῆς συνουσίας ἦν ἀδόμενα· ὦν τὸ μὲν α'. ἦν, ὅδ' πάντας ἄδειν νόμος ἦν· τὸ δὲ δεύτερον, ὅδ' πάντες μὲν ἤδον, ἢ μὴν ἀλλά γε κατὰ τινα περίεδον ἐξ ὑποδοχῆς, τρίτον δὲ, τὴν ἐπὶ πᾶσι τάξιν ἔχον, ἢ μετέχον ἐκείνῃ ἅπαντες, ἀλλ' οἱ συνετοὶ δοκῶντες μόνοι. . . . τὸ δὲ τοῦτον (τὸ Σκολιὸν) ἤδετο ὅποτε τὰ κοινὰ, καὶ πᾶσιν ἀναγκαῖα τέλος λάβοιεν, τινὲς καὶ γὰρ ἤδη τῶν Σοφῶν ἕκαστον φθῆναι, τινὰ εἰς μέσον ἡξίεν προφέρειν, καλὴν δὲ ταύτην ἐνόμιζον τὴν παραίνεσιν, καὶ γνώμην τινὰ ἔχειν δοκῆσαν, χρησίμην τε εἰς τὸν βίον.” Οἷα καὶ ταῖς θεωρίαις εἰς αὐτὸν τὸν Σοφὸν Ἰσ. Κασανδ. τόμ. β', Σελ. 982—4. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. εἰς.

καὶ πρὸς ἀρετὴν παροτρύνοντα· τοῖτο καὶ Ἀριστοτέλης τὸ
εἰς Ἑρμείαν εὐνόχον.

Ἀρετὰ Πολύμοχθε

Γένει θροτείῳ,

Θήραμα κάλλισον βίῳ!

Σᾶς περὶ παρθένε μορφᾶς

Καὶ θανεῖν ζηλωτὸς Ἑλλάδι πότμος.

Καὶ πόνος ἑλῆναι μαλερὲς ἀκαμάντες, τοῖον

Ἐπὶ φρένα βάλλει

Καρπὸν τ' ἀθάνατον

Χρυσῆτε κρέσσω, καὶ γονέων,

Μαλακαυγῇ τοιοῦτ' ὕπνῳ.

1337. „Ὡς μὲν Δικαίάρχος (α) ἐν τῷ περὶ Μουσικῶν ἀγώνων,
„ὅτι τρία γένη ἦν ψῶν. Τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον καὶ
„εἷνα ἔξῃς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει,
„ὅδη καλεῖται Σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φόβλις ὁ Μυ-
„σικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις παρὰ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλί-
„νας τιθέντες παρὰ μέρος, ἔξῃς μυρρίνας ἔχοντες, ἔδον γυνά-
„μας, καὶ Ἑρωτικά σύντονα. Ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγένετο,
„διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν σκολιὰν ἔσαν.”

(α) Δικαίάρχῳ τῷ Μεσσηνίῳ, τὸ περὶ Μουσικῶν ἀγώνων
βιβλίον (ἔ καὶ Σφηξὶ σίχ. 1190, μέμνεται ὁ τῷ Κωμ.
Σχολ.) ἀναγγέλλων ὁ Φαβρίκιος (βιβλ. Εἰς. βιβ. γ',
κεφ. ια', Σελ. 267, καὶ 295.) Ἡ δὲ ὁ Δικαίάρχος υἱὸς
υἱὸς Φειδίας, Ἀριστοτέλης δὲ ἀκασίης, Ῥήτωρ, καὶ Φιλό-
σοφος, ὃν Κικέρων Ἱστορικῶτα του ἐκάλεσε (Lib.
VI. Epist. 2. ad Attic.) Ἐγράψε καὶ ἄλλα, ὧν Σέξτος,
Σεΐδας, καὶ Ἀθήναιος μέμνηνται. Ὅρα καὶ Φαβρίκιον ἔνθ,
ἀνωτ. καὶ Σεΐδ. ἐν λ. Δικαίάρχος.

Σεῦ δ' ἔνεκεν ὁ δῖος Ἡρακλῆς,
 Λήδας τε κῦροι, πόλλ' ἀνέτλασαν.
 Ἔργοις σὺν ἀγορεύοντες δύναμιν.
 Σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεύς,
 Ἄσ τε, αἶδαο δόμους ἤλθον.
 Σᾶς δ' ἔνεκε φίλις μορφᾶς
 Καὶ Ἀτάρνέως ἔντροφος
 Ἠελίς χήρωσεν αὐγὰς.
 Τοιγὰρ αἰοίδιμος ἔργοις,
 Ἀΐδαντόν τε μιν αὐξήσασσι Μῆσαι
 Μνημόσύνης θυγατέρες,
 Διὸς ξενίς σέβας αὐξασαι
 Φιλίας τε γέρας βεβαίς (1).
 Τοῖετο δέ τι καὶ Τιμοκρέοντος Ῥοδῖς τεμνᾶχιόν σφάζεται
 εἰς Πλῆτον (2).
 Ὡς φέλες ὦ τυφλὲ Πλῆτε!
 Μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ,
 Μήτ' ἐν ἡπείρῳ, φανήμεναι.

(1) Παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτίῳ, βιβ. γ'. τμ. 7, 8, Σελ. 293, καὶ Ἀΐδῃ. Δειπνοσ. βιβ. ιε', Σελ. 696. Φησὶ δὲ ὁ Ἀΐδῆναιος ἐ παιᾶνα, ἀλλὰ Σκολιὸν τῷ δ' εἶναι, ἐ γὰρ ἔχειν τὸ σύνηδες ἐφύμιον, Ἰὴ παιᾶν.

(2) Παρὰ τῷ Ἀρίστοφ. Σχολ. Βατρ. ἐνδ. ἀνωτ. καὶ Ἀΐδαντοῦ, εἰς 452, καὶ Σείδ. ἐν λ—Ἐστὶ δ' αὐτὸ τῆτο καὶ παρ' Ἰσ. Κασσαβ. ἰδεῖν· εἰς Ἀΐδῃν. τόμ. β'. βιβ. ιε', Σελ. 980.

Ἀλλὰ τάρταρόν γε ναλεῖν, κ' Ἀχέροντα,
Διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις μακά (1).

Τὸ δὲ ὄνομα, διὰ τὸν τῆς Μελοποιίας ἔχει τρόπον (2), ὅτινες ἔ παραδέχονται (3). Οἱ δὲ λέγουσιν (4), ὅτι „ἀπὸ τῶν μεθυόντων λέγεται, οἷ περ σκολιά ἔχουσι τὰ αἰσθητήρια, ἢ ὅτι προκατειλημένων ἤδη τῶν αἰσθητηρίων, καὶ παρειμένων οἷν τῶν ἀκρατῶν, τῆν καῦτα ἢ βάρβιτος εἰσεφέρετο εἰς τὰ συμπίσια, καὶ διόνυσιάζοντα ἔκασον ἀκροσφαλῶς συγκόπτεσθαι περὶ τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς, ὅπερ ἔν ἔπαρχον αὐτοὶ διὰ τὴν μέθην, τῷτο τρέψαντες εἰς τὸ Μέλος Σκολιὸν ἐκάλεσαν” (5).

§. X.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΝΙΚΙΩΝ.

Ἐπινίκια δὲ, ὡς ἐκ τῆ Οἰονόματος δῆλον, τὰ ἐπὶ νίκη γραφόμενα, οἷα τὰ Πινδάρου, Ἰοθμία, Νέμεα, κτλ.

(1) Ὑποδείγματα πλεῖστα Σκολιῶν εὔροις ἂν παρὰ Ἀθήν. ἐνδ. ἀνωτ. καὶ Ἰσ. Κασαυβ. καὶ Εὐσταθίου Ὁδ. καὶ. Σελ. 1574.

(2) Εὐσταθ. ἐνδ. ἀνωτ.

(3) Ἀθήν. ἐνδ. ἀνωτ.

(4) Πρόκλ. ἐνδ. ἀνωτ. καὶ Εὔτυμολ. ἐν λ—.

(5) Ὁρα Ἀθήν. βιβ. ιε', Σελ. 695—696. καὶ Σειδ. ἐν λ—, καὶ Γερ. Ἰω. Οὐόσσιον Ποιητ. πραγμάτ. βιβ. γ'. κεφ. γ', δ. 5, Σελ. 152.

§. XI.

ΠΕΡΙ ΤΜΕΝΑΙΩΝ.

Ο δὲ Ὑμέναιος Γαμήλιος ᾧδῃ, εἰς Γάμους ἀδομένης. Τὸδ' ὄνομα ἔχει ἀπὸ Ὑμεναίης νεανίσκου· οὗ πέρι μετιθι Σειδ. Καὶ Ἐτυμολ. ἐν λ— Ὑμέναιος. Ἰω. Τζέτζ. Χιλ. ιδ', §. οης', Σελ. 259. καὶ τὸν Κλεινὸν Εὐγένιον ἐν τοῖς εἰς Π. Οὐίργιλιον Σχολίοις, Αἰνεῖαδ. δ', σίχ. 699, καὶ Αἰνεῖαδ. ε', σίχ. 59.

§. XII.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΩΝ.

Καὶ τὰ Ἐπιθαλάμια δὲ, τοῖς ἄρτι θαλαμειομένοις ᾗδον μετὰ παρθένων, (ἃ καὶ διαφέρειν φασὶ τῶν Ὑμεναίων) (1). Τοῦτο τὸ Βιώνος λείψανον· καὶ Θεοκρίτε τὲ ἰή. Εἰδύλλιον.

§. XIII.

ΠΕΡΙ ΘΡΗΝΟΥ, ΚΑΙ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΥ.

Ο δὲ Θρήνος καὶ τὰ Ἐπικήδεια εἰς νεκρὸς ᾗδοντο· διαφέρει δὲ ἀλλήλων ὅτι τὸ μὲν ἔτι παρόντος τῆ σώματος ᾗδετο· ὁδὲ, ὃ περιγράφεται χρόνῳ (2). Τοῦτο Βιώνος τὸ α'. Εἰδύλλιον, καὶ Μόχρ τὸ γ'.

(1) Εὐστάθ. Ὀδ. ε', Σελ. 1541, ὅρα καὶ Ἐτυμολ. ἐν λ— Γαμήλια, καὶ Διονύσιον Ἀλικαρνασσεῖα ἐν τέχνῃ, Σελ. 58.

(2) Πρόκλ. ἐν β. ἀνωτ.

Α'λλὰ γὰρ αἰσθάνομαι μὲν ἐγὼ Πυθαγόρου πάλαι
καλῶντος· ἀψάμενος δὲ Ἰσορίας ἔμοι πάντων ἡδίστη χρή-
ματος ταυτὸντι ἔπαθον τοῖς Λωτὸν Φαγῶσι, καὶ γὰρ καὶ
ἐκείνων, ὡς Ὀμηρος φησὶν.

Ὅς τις Λωτοῖο Φάγοιμελιθεῖα καρπὸν
Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, ἐδὲ νέεσθαι.
Α'λλ' αὐτὲ βέλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισι
Λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν, νόστιμα λαθροῦσαι.

Περὶ μὲν ἔν τῃς Ποιητικῆς αὐτῆς τε, καὶ τῶν με-
ρῶν αὐτῆς, ἱκανὰ, ἔμοιγε δοκεῖν, πρὸς τὸ παρὸν εἴρη-
ται, ὁδῶ τε χρησαμένοις ἐπιτομωτάτη, καὶ μεθόδῳ τόγ'
ἡμῶν ἐνὸν, ἐς τὰ μάλισ' ἀκριβεστάτη. Εἶδέ τι καὶ ἡμάρτη-
ται, (καὶ οἶομαί γε διὰ πολλὰς αἰτίας) ἀλλ' ἔν ὑμεῖς ἐς τὸ
παρὸν καὶ τοῖς λιτοῖς τέτοις χαίρετε, καὶ ἴσως, ἢν Θεὸς θέ-
λῃ, ἔσσετ' ἡμᾶρ, ὅτε καὶ Μηδικῆς παρ' ἡμῶν ἀπολαύσετε
τραπέζης.

Ἐρῶωθε!

Ἐν Βαυερῆσις.

κατὰ τὸ καβ'. ἐν Μηνὶ Μαρτίῳ.

Ζηνοβίος Πύππ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΜΕΤΡΙΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ Α'.

A

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Αθήνας

Μ Ε Τ Ρ Ι Κ Η Σ

ΒΙΒΛΙΟΝ Α'.

§. α'. **Χ**ρόνος ἐστὶ ΜΕΤΡΟΝ τὸ λαμβανόμενον, ἐν τῷ προφέρεσθαι τὴν Συλλαβήν.

Ἐποσημείωσις.

Διονύσιος ὁ Λογγίνος ἀποσπασματίῳ γ'. Σελ. 272.

„Μέτρον, φησὶ, καλεῖται τὸν χρόνον, ὃν τινες τῶν

„Μετρικῶν Σημεῖον προσαγορεύουσι.” Σημεῖον δὲ λέ-

γεται ὁ χρόνος, ὅτι σημεῖ ἅττα ἐπὶ τῶν Συλλα-

βῶν τίθεται, εἰς δὴλωσιν τῶν χρονικῶν διασημῶ-

των. Ἀλλὰ γὰρ ἔδεν ταῦτα πρὸς ἡμᾶς μὴδ' ὀπισ-

τιῶν ἐπαίνειν αὐτῶν τόγε νῦν ἔχοντας· τὰ γὰρ τῆς

Ἑλληνικῆς προφορᾶς ὅλοις παρεσάγγαις ἡμᾶς κα-

ταλιπόντα ᾤχετο. Οἱ γὰρ Κοϊντιλλιανὸς Ἀρισείδης

Μεσικῆς βιβλίῳ α'. Σελ. 44. „Βραχέα, φησὶν ὀνομά-

„ζειν τὰ βραχεῖ χρόνῳ ἐκφωνεῖσθαι δυνάμενα·

„μακρὰ δὲ, τὲναντίον, τὰ μείζονι.” Τέτων δ' ἡμεῖς

ἔδὲ σμικρὸν αἰσθανόμεθα· οὐδὲ γὰρ ἀπὸ σώματος
τὸν Ἑλληνα λόγον προιεμένων ἤδη τῶν Ἑλλήνων
αἰετομέν. Ὡν δ' ἐφείσατο ὁ Πανδαμάτωρ χρόνος
γραπτῶν λόγων, πολλοσῶν φεῦ! Καὶ τέτων, ὅφε-
σιν, ἐκ ὥσιν τὴν ἀνάλεξιν ποιόμεθα.

§. β'. Συλλαβὴ ἐστὶ κυρίως ΣΥΛΛΗΨΙΣ συμ-
φώνε μετὰ φωνήεντος· οἶον τῶ, ἢ φωνη-
έντων, οἶον, ἔς, φθεῖρ. Καταχρηστικῶς δὲ,
καὶ τὸ μονόφθογγον συλλαβὴ λέγεται.
ἀ. ἡ. (1)

Ἦ' προσημ.

Ἀρχὴ μὲν τῆς Μετρικῆς ὁ περὶ τῶν στοιχείων λόγος,
φησὶν Ἀριστείδ. Μεσικ. βιβ. α'. Σελ. 43. καὶ Διο-
νύσιος δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεύς αὐτὰ τῆτο παρεμφαίνει
ἐν τῷ περὶ Συνθέσ. Ὄνομ. τμήμ. ιδ'. Σελ. 93.
Οὐμὴν ἀλλὰ καὶ ὁ φιλόσοφος, Ποιητικ. κεφ. ιδ'. περὶ
τῶν Στοιχείων εἰπὼν ἐπάγει. „Περὶ ὧν καὶ ἕκαστον
„ἐν τοῖς μετρικοῖς προσήκει θεωρεῖν.” Ἀλλ' ἐς τὸ

(1) Ὁ δὲ φιλόσοφος, ἕτως ὀρίζεται. (Ποιητ. κεφ. ιδ',
§. 3.) „Συλλαβὴ ἐστὶ φωνὴ ἁσημος, συνθετὴ ἐξ ἀφών, καὶ
„φωνὴν ἔχοντος· καὶ γὰρ τὸ γρ. ἄνεν τῷ α. συλλαβὴ ἐκ ἑ-
„στιν, ἀλλὰ μετὰ τῷ α. οἶον, τὸ γρ.” καὶ Διονύσιος δὲ ὁ
Θράξ (παρὰ Φαβρίκ. Ἑλλ. βιβλ. βιβ. 5' κεφ. 7.) Γραμματ.
κεφ. 8. „Συλλαβὴ φησὶν, ἐστὶ κυρίως Σύλληψις συμφωνη μετὰ
„φωνήεντος, ἢ φωνήεντιον· οἶον, πᾶς, βῆς· καταχρηστικῶς δὲ,
„καὶ ἢ ἐξ ἐνός φωνήεντος· οἶον, ἀ. ἡ.”

παρὸν ἡμῖν ἀσυντελής ἢ περὶ τῶν στοιχείων διδασκαλία. Οὔτε γὰρ τὰ τῆς προφορᾶς ὡς εἴρηται διεσφύθη, ἔτε τὰς περὶ τέτων γράψαντας ἀκριβῶς νοῆσαι δυνάμεθα· εἰδέτις πολυμαθείας χάριν περὶ τέτων πλέοντι μαθεῖν βέλεται. Μετίτω τὸν Θρακικὰ Διονύσιον Γραμματ. κεφ. 7, καὶ τὸν Ἀλικαρνασσεᾶ περὶ Συνθέσεως Ὀνομάτων, τμήμ. ιδ΄. Σελ. 93—104, καὶ Ἀριεῖδ. Μασικ. βιβ. β΄. Σελ. 88—93, ἔξ Ἀριστοτ. Ποιητικ. κεφ. ιδ΄. Σελ. 162. Σημειωτέον δὲ ὡς ἡ Ῥητορικὴς ὁ περὶ στοιχείων λόγος, ἡ Γραμματικὴς, ἐμὴν ἀλλὰ ἡ Μυσικὴς ἀλλ’ ἐδὲν ξένον· κοινὰ γὰρ ἀλλήλαις αἱ Μῆσαι, ὡς πανταχῶς ὁμῶς εἶναι, ὥσπερ ἐν ἡ ὀνομάζονται.

Τῆς δὲ Συλλαβῆς. $\left\{ \begin{array}{l} \text{Ἡ μὲν βραχεῖα,} \\ \text{Ἡ δὲ μακρά,} \\ \text{Ἡ δὲ κοινή.} \end{array} \right.$

Κ Ε Φ. Α΄.

Περὶ Βραχείας Συλλαβῆς.

§. γ΄. Βραχεῖα ἐστὶ (1) Συλλαβή, ἡ ἔχου-

(1) Ἡ΄φαις. Σελ. 3. Διον. Α΄λ. τμή. ιε΄. Σελ. 104. „Βραχεῖα δὲ συλλαβαί, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ βραχέος φωνήεντος, ἢ βραχέος λαμβανομένου, ἢ ὅσαι λήγουσιν εἰς ταῦτα.“ Ἀριεῖδ. βιβ. α΄. Σελ. 44. „Αἱ δὲ (Συλ) βραχυ φωνήεν, ἢ δίχρονον συσπλούμενον, (ἔχουσιν) ἤτοι κατ’ αὐτὸ, ἢ μετὰ ἀπλῆς συμφώνου, βραχεῖαι λέγονται.“

σα, βραχὺ Φωνῆεν, ἢ βραχυγόμενον.
 Σημεῖον δὲ αὐτῆς τόδε. υ

Τ' ποσημ. Α'.

Σκοπεῖν δὲ μὴ μεταξὺ τῆ Φωνήεντος καὶ τῆς ἐξῆς Συλλαβῆς, σύμφωνα παρεμπέση, ἢ διπλὴν ἔν, ἢ ἀπλᾶ δύο· μακρὰ γὰρ τηνικαῦτα ἢ Συλλαβή, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται.

Τ' ποσημ. Β'.

Ἐτίθετο δὲ ἄρα τὸ Σημεῖον, οὐκ ἐπὶ τῶν φύσει βραχέων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν βραχυνομένων διχρόνων· οὕτω Πορφύριος εἰς Διονύσιον τὸν Θράκη, Α' νεκδότης. Ἑλληνικῶν, τόμ. β'. Σελ. 112. „Ὅτι ὥσπερ, ὁμο-, λογεμένης ὄντος τῆ ἥ, μακρῆ καὶ τῆ ὦ, ἐτίθεται ἐ-, πάνω αὐτῶν τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς· καὶ χωρὶς γὰρ σημεῖς ὠμολόγηται, ὅτι μακρὰ εἰσὶ τὸ ἥ, καὶ τὸ ὦ· „Ὡσαύτως δὲ βραχεῖα τὸ ἔ, καὶ τὸ ὀ. Τίθεμεν „δὲ ταῦτα ἐπὶ τῶν διχρόνων. Ἐπὶ μὲν τῆ ἰσχυρό-, τατος τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς, ἐπὶ δὲ τῆ ὀχυρώ-, τατος τὸ σημεῖον τῆς βραχείας. κτλ.” Ο' Α' υτ. ἐν τῷ περὶ Μακρᾶς Σελ. 113. οὕτω καὶ ὁ Σχολιαστὴς Ἡ- φαρισίωνος, Σελ. 2. „Ἡ Βραχεῖα δὲ, (τίθεται) εἰς δι- χρονον συνεσταλμένον, οἷον

Α' γιῶτατος, ὀχυρώτατος, ἀγλαώτατος.”

Ὑπόσημ. Γ΄.

Σημειῶσαι δὲ, ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι περὶ Στοιχείων
πραγματευόμενοι, ἐν τῷ περὶ Συλλαβῆς λόγῳ, ἀπὸ
τῆς Μακρᾶς ἄρχονται· ὡς Διον. ὁ Θραξ. κεφ. 9.
Διον. περὶ Συνθέσ. τμ. ιε΄. Ἀριστεί. βιβ. α΄. Σελ.
44. Ἡμεῖς δὲ τῷ Τεχνικῷ ἐπόμενοι Ἡφαισίῳ,
ἀπὸ τῆς βραχείας ἡρξάμεθα· ὃ καὶ ὁ Λογγίνος
ἐπαινεῖ· ἄλλως τε ἐδὲν ἐδόλως διαφέρειν τὸ ἐκεί-
νῃς ἡγούμεθα.

- §. δ΄. Γίνεται τοίνυν ἡ βραχεῖα Συλλαβὴ α΄. μὲν ἡνίκα,
ἐν τῶν βραχέων ἔχῃ φωνηέντων, ἢ τῶν βραχυνο-
μένων διχρόνων· οἷον

Ἡλύθες ᾧ φίλε κᾶρε! τρίτῃ σὺν νυκτὶ, καὶ ἡστ,

Θεόκρ. Εἰδυλ. ββ΄. στίχ. 1.

Σκέπτεο δ' ἀνιόντος, ἢ αὐτίκα δυσμένοιο,

Αῖρατ. Διοση. — 153.

- §. ε΄. Γίνεται δὲ, καὶ διαλύσει διφθόγγῃς, ἥτοι κυρίας,
ἢ καταχρηστικῆς, οἷον

Εἰδὴ ἐξ αὐτοῦ τόσος πᾶσις ἥς Ὀδυσῆος.

Ὅμηρ. Ὀδυσ. α΄. στίχ. 207.

Καὶ Σκύρον μὲν ἔβαινε λιπὼν ἐὺ πάρεθενον ἄσιν.

Τρυφιδόδ. Ἰλίε Α'λό, στίχ. 50.

Ὑπόσημ.

Α'λλ' ἐν πολλάκις οἱ Ποιηταὶ τὰς διαλύσεις ἐκτείνουσι
τῶν κυρίων, καὶ καταχρηστικῶν διφθόγγων· οἷον.

Οὕτω γὰρ ῥαῖσα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,

Θεόκρ. Εἰδυλ. ια'. 7.

Οὕτω δὲ καὶ ὁ περιγηγῆς Διονύσιος τῷ Θρήϊκες ἀμφοτέρως μῆκύνει· οἶον

Παννόιοι, Μυσοῖτε βορειότεροι Θρηϊκῶν.

Διον. εἰχ. 322.

Αὐτοῖτε Θρηϊκες ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες. — 323.

Οὐχ ἔτω Θρηϊκος ἐπ' ἡόσιν Ἀψίνδοιο. — 575.

Ὁ μῆρος δὲ τὸ δεύτερον συσέλλει, οἶον:

Θρηϊκὲς Ἀκρόκομοι δόλιχ' ἐγχεα χερσὶν ἔχοντες.

Ὁ μῆρ. Ἰλι. δ'. 534.

Θρηϊκὶς μεγάλῳ· ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἔραξεν.

Ὁ Αὐτ. Αὐτόθ. ν'. 578.

Νίκανδρος δὲ ἐν τοῖς Θηριακοῖς, ὅτε μὲν αὐτὸ συσέλλει, ὅτε δὲ μῆκύνει· τοιῦτο καὶ τὸ

Μηκισέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.

Ὁ μῆρ. Ἰλ. ε'. 556.

§. ε'. Ἔτι δὲ καὶ Ἀναδιπλασιασμῷ, οἶον·

Σῆμα τίθεις Τρώεσσι μάχης ἑτεραλκεία νίκη.

Ὁ μῆρ. Ἰλ. ζ'. 171.

Ὑποσημ. Α'.

Λέγεται δὲ αὐτὸ τῷτο καὶ ἀναδίπλωσις. Τρύφων περὶ παθῶν. Σελ. 956. „Αναδίπλωσις δὲ ἐστὶν ἡ „τῆς α', ἢ β'. Συλλαβῆς, διὰ τῶν αὐτῶν συμφῶ- „νων, ἢ ἀντισόχων ἐπάλληλος ἐκφορά. Γίνεται δὲ

„ἐπὶ ῥημάτων, καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων· πλεονάζει
 „δὲ παρά τε Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσιν, οἶον, κεκάμωσι,
 „λελάχωσιν, ἀντὶ τῆ κάμωσι, λάχωσιν· ἀταρτη-
 „ρὸς, ἀντὶ ἀτηρός· ἐτήτυμος, ἀντὶ ἔτυμος.” Αὐτὰ
 ταῦτα καὶ Εὐστάθ. Ἰλ. α΄. Σελ. 73. καὶ Οὔδυσ. δ΄.
 Σελ. 596.

Υ΄ ποσημ. Β΄.

Τὸ μὲν τοι Γινώσκω ὡς ἐκ τῆ γινῶ γινῶ, καὶ τὸ γί-
 νομαι μακρὰν ἔχουσι τὴν ἀρχουσαν· οἶον (1).

(1) Οὔρα καὶ Εὐστάθ. Οὔδυσ. δ΄. Σελ. 787, οὗ περὶ τούτων
 ἔστιν ἡ λέγων, αὐτὸς αὐτῷ ἀντιπράσκων ἑωδευγεται· ἐν μὲν
 γὰρ Ἰλ. π΄. Σελ. 1064. φησί. „Τὸ δὲ γινώσκω οἱ μὲν ὕστερον
 „Ἀττικοὶ μετὰ καὶ τῆ β΄. γ. γινώσκου φασίν, ὡς καὶ ὁ Ῥω-
 „μικός δηλοῖ· κατὰ καὶ τὸ γίνεσθαι, γίγνεσθαι. Ὁ μὲν μόντοι
 „Ἀρχαϊκώτερον, ἀγνοοῖ καὶ ἐν ἀμφοῖν, τὸ β΄. γ. ἐστὶ δὲ ὁ-
 „μιως ἀκριβέστερον τὸ τῶν ὕστερων, εἰ καὶ εὐφρονότερον τὸ τῆ Ο΄-
 „μύρου.” Ἀλλως δὲ ἐν Οὔδυσ. μ΄. Σελ. 1722. ἔνθα φησί· τὸ
 „γίγνεσθαι καὶ τὰ κατ’ αὐτὸ πάντα, οἷς οἱ μὲν παλαιοὶ ἐν δυ-
 „σὶ γ. ἐχρῶντο, γίγνομαι λέγοντες, καὶ γιγνόμενος· οὕτω
 „δὲ καὶ τὰ ἄλλα· οἱ δὲ ὕστερον ὥσπερ καὶ φειδόμενοι γραφικῶς μέ-
 „λανος τὸ β΄. γ. παρέλειψαν.” Τὸ γὰρ τὰ ἀσύγκλωστα κλω-
 δεῖν, ἔτ’ ἐνεῖν, ἔτ’ ἔξει. Ῥητέον δ’ ἐν περὶ τούτων τὰ τῆς
 ἀληθείας μάλιν ἐχόμενα· οἶδα μὲν ἐγὼ τῆς ἀκριβοῦς ἀττι-
 κίζοντος ὡς ἡδύσματι τῇ γ. ἐν τούτοις χρημένης, καὶ περὶ
 καὶ ἐμμέτρως γράφοντος. Οὕτω καὶ ὁ τῆς ἀρχαίας Κατωδίας
 Ἐξαρχος, Ἰππεῦσι, σίχ. 177. γίγναι γὰρ ὡς ὁ χρῆσιμος ὁ-
 τοσί λέγει· Καὶ ἄλλα καὶ. Ἀλλὰ τὴν γ’ ἐξ Ἰωνικὸν τὸ γῆ-
 μα γ’. Οὕτω καὶ ὁ Τραγικώτατος τῶν Ποιητῶν Εὐριπίδης· γο-
 νάων τε σὺν Ἰκεσίᾳ δὴ γίγνομαι. Μηδεία σίχ. 710. Καὶ,

Γίγνωσκε ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται. Ἀλ.

Γίνεται, εἰ γὰρ τίς κ' ἐθέλοι τὰ	Ἡσίοδ. ἔργα ἡ ἡμέρ. 278 — 9.
δίκαι' ἀγορεύειν.	
Γινώσκων τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὖ·	
ρύοπα Ζεὺς.	

Ὑπόσημ. Γ'.

Εἶδ' ἡ ἀλλ' ἅττα κατὰ ἀναδιπλασιασμόν ἔντα μη-
 κυνόμενα εὖρηται, ἀλλὰ ταῦτα κατὰ τροπὴν ἂν
 εἶη· οἷον, τὸ κακίῳ, τροπῇ γίνεται κηκίῳ.

Πρυμνοῖσιν κεράεσσιν πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώς.

Ὁμηρ. Ἰλ. ν'. 705.

Καὶ, Νεκρὸς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ.

Ὁμηρ. Ἰλ. π'. 425.

κῆς. 420. Ἀληθές ἐστιν ἄρα τὸ πρῶτον εἶναι δοκεῖ· εἰ μὲντοι
 περὶ παρ' Ὀμήρου νυνὶ εὖρηται, τὸ γινώσκειν, καὶ γίγνομαι·
 ἀλλὰ τὸ τῶν νεωτέρων τινὰ τὸ γ. παρεμβεῖναι, ἢ ἄλλως πως
 ἐν τοιούτοις παρεισθῆναι αὐτὸ, εἰκόλες τοι, ἤτοι ἀεικέες. Καὶ τοί-
 νυν ἵνα μὴ ἀδέσποτον λόγον συνείηαι φαινόμενα, ἡ οἷον ἀκέ-
 φαλον· φέρε παραδείγμασι τὸν λόγον περὶ ἀνέμεν· ἀμέλειτοι.
 Ἰλ. σ'. εἰς. 212. Ἐν τῇ τῇ Βαρυησίᾳ ἐκδόσει (Josuae Bar-
 nes) Ἀρίστη σχεδὸν ἀπασῶν ἔση, κεῖται.

Γίνεται αἵσθησα —

Καὶ, Ἰλ. υ'. 169. Γίνεται ἐν δέ τε οἱ ——. ἔτω ἡ ἐπὶ τῇ
 γινώσκων Ἰλ. ε'. εἰς. 182. κεῖται. Ἀσπίδι γινώσκων ——.
 Ἐν μὲντοι τῇ τῇ Ἰλιάδῳ ἐκδόσει ἡν μετὰ ἀρχαιοτάτων Σχο-
 λίων ἐξ ἀρχαιοτάτης κώδικος ἐξέδοτο ὁ Σοφὸς d'Anse de
 Willoison. Κεῖται ἀσπίδι γινώσκων — κ. τ. λ. Ἀλλὰ γὰρ
 ἄλλος ἂν εἶη τέτων. Φαίη δ' αὖτις ἡ ἔτω· τὸς παλαιὰς πάντα
 μὲν τῷ γ. ἐν τέτοις κεχρηθῆναι· πάντων δὲ μάλιστα τὸς Ἀτ-
 τικῆς· μέτερι ἡ Εὐστάθ. Ἰλ. π'. Σελ. 1064.

Εὐςάδ. (Ιλ. π'. Σελ. 680.) „Τὸ δὲ ἀνακηκίω ἀπὸ
 „τῆ κίω ἀναδιπλασιασμῷ κακίω, καὶ τροπῇ κηκίω
 „ἄλλως γὰρ ἐκ ἑσιν εὔρεθῆναι ἀναδιπλασιασμὸν
 „ἐκτεταμένον.” Οἱ αὐτὸς αὐτόθι, Σελ. 689. „Τὸ δὲ
 „ἐπενήνεον ἀπὸ διπλασιασμῷ γίνεται νῶ τὸ σωρεύω,
 „νανῶ, καὶ ἐκτάσει νηνῶ.” Οἱ αὐτὸς, Οἶδυσ. α'. Σελ.
 1042. „Ἀπὸ τῆ νῶ τὸ σωρεύω. ἵνα ἡ κατὰ ἀνα-
 „διπλασιασμὸν νανῶ, καὶ ἐκτάσει, νηνῶ.”

Κ Ε Φ. Β.

Περὶ Μακράς Συλλαβῆς.

§. ζ. Μακρὰ δέ (1) ἐσι Συλλαβὴ ἢ ἔχουσα,
 ἥτοι φύσει μακρὸν φωνῆεν (2), ἢ μηκυνό-
 μενον, ἢ μίαν τῶν καλεμένων Δηθόγγων,

(1) Μακραί μὲν, ὅσαι συνεστήκασιν ἐκ τῶν φωνηέντων τῶν
 „μακρῶν, ἢ τῶν διχρόνων ὅταν μακρῶς ἐκφέρωνται, καὶ ὅσαι
 „λήγουσιν εἰς μακρὸν, ἢ μακρῶς λεγόμενον γράμμα, ἥτοι τῶν
 „ἡμιφώνων, ἢ ἀφώνων.” Διον. περὶ Συλλ. τμ. ιε'. „Αἱ μὲν ἐν
 „μακρὸν ἔχουσαι φοιχεῖον, ἢ δίχρονον ἐκτεινόμενον, ἢ βραχὺ
 „φοιχεῖον διχρόνῳ συμπλακέν, ἢ δίχρονα δύο ἀλλήλοις συμ-
 „πλακέντα, καλεῖνται μακραί.” Ἀρισ. α'. Σελ. 44.

(2) Σημειώτεον ἐνταῦθα, ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι Ἐλληνες πρὶν
 ἢ τοῖς φύσει μακροῖς χρῆσασθαι (ἂ πρῶτος μὲν ἐφεύρεν ὁ μελι-
 κὸς Σιμωνίδης κατὰ Σειδ. ἐν λ— λέγοντα. „Προσεξεῦρε δὲ καὶ
 „τὰ μακρὰ τῶν φοιχείων.” ὃ δὲ καὶ Plinius φησὶ Hist. Natur.
 Lib. VII. Cap. 44. Παρεδέξαντο δὲ Ἀθηναῖοι Ἰωνικὰ ὄντα,
 κατὰ τὸ β'. ἔτος τῆς 43. Οἱ λυμπ. ἐπὶ Ἀρχοντος Ἀθήνησιον Εὐ-
 κλείδῃ 403. Ἐτεσι πρὸ τῆς σατιρίης εποχῆς, ὡς φησὶ Willoison

καὶ τῶτων ἦτοι Κυρίαν, ἡ καταχρηστικὴν.
 Σημεῖον δὲ αὐτῆς τὸδε — (1).

Proleg. ad Home. p. 4.) Τῷ ε, καὶ τῷ ο, κοινοῖς ἐχρῶν-
 το, ὅτε μὲν συζέλλουτες αὐτὰ, ὅτε σφίσιν ἐδόκει, ὅτε δ'
 αὐ μινύοντες. Πλάτ. ἐν Κρατύλ. Σελ. 58. „Οὐ γὰρ ἡ.
 „ἐχρώμεθα ἀλλὰ ε. τὸ παλαιόν.” Mar. Vict. Lib. 1. de
 Orthogr. Cap. „Πεντε γὰρ ὄντων, φησὶ, τῶν παρ' Εἰρησι φα-
 „νήντων, ὅσα περ καὶ παρ' ἡμῶν (τοῖς Λατίνοις) ὕστερον γὰρ αὐτοῖς
 „τὸ ἡ. καὶ ὦ. εὐρίθαι κτλ” Prisci. Lib. 1. „Καινὰ, φησὶ, πα-
 „ρὰ Λατίνοις τὰ φωνήεντα, ὥσπερ καὶ παρὰ τοῖς Ἀρχαιτάτοις
 „τῶν Εἰρησίων πρὶν ἢ αὐτὰς τῷ ἡ. χρῆσθαι, καὶ τῷ ὦ.
 „Διομήδ. ἐν Ἀνεκδ. Εἰρησίων. τόμ. β'. Σελ. 121. „Δεῖ δὲ εἰδέ-
 „ναι ὅτι πάλαι ἐκ ἡν ἔτε τὰ δύο μακρὰ ἡ. καὶ ὦ. Ὅταν δὲ
 „ἤθελον συγγράφαι λέξιν ἔχουσαν ἐκφώνησιν τῆς ἡ. ἔγραφον
 „τὸ ε. καὶ ἐπάνω τῆς ε. τὸ σημεῖον τῆς μακρᾶς. Ὅταν δὲ
 „τὴν ἐκφώνησιν τῆς ὦ. τὸ δὲ καὶ ἐπάνω τῆς ὦ. τὸ σημεῖον τῆς
 „μακρᾶς.” Εἰς δὲ τῆτο καὶ παραδείγμασιν ἐμπεδῶσαι, ἐξ ὧν
 ἀπεσφῆσαν τῆς Εἰρησίων μνημεῖον. α', τοῖον ἐν τῇ Σιγείᾳ
 Εἰρησίων, ἡν ἀρχαιοτάτην ἔσαν, καὶ Καδμεῖοις γραμμάσι βα-
 ρυφιδὸν γεγραμμένην ἐξέδοτο Edmund Crischull κεῖται.

ΚΡΑΤΕΡΑ

ἀντὶ τῆς

ΚΡΑΤΕΡΑ — ΗΡΑ. καὶ

ΑΜΕΝΗ

ἀντὶ τῆς

ΜΝΕΜΑ — ΗΜΑ.

Οὕτω καὶ ἐν τῇ σήλῃ τῇ ἐν τῇ Ἀππία. ὁδῷ εὐρεθείσῃ, ἡ καὶ
 Ἰωνικοῖς γραμμασί κοχράσσεται, (παρὰ Jos. Scalig. Animadv.
 in Euseb. pag. 110. Καὶ ἐν τῇ Σιγείᾳ ἐπιγραφῇ πῖνα. α'.
 Σελ. 3.) κεῖται.

METAKINESAI — ἀντὶ τῆς ΗΣΑΙ

καὶ

DEMETROS ἀντὶ τῆς ΔΗΜΗΤΡΟΣ

§. η'. Γίνεται δὲ διχῶς, ἢτοι φύσει, ἢ δέσει (1). Καὶ φύσει μὲν λέγεται, ἡνίκα φύσει μακρὸν φωνῆεν, ἢ διφθογγὸν ἔχη, ἢ μηκνύμενον δίχρονον· οἷον

Οὕτω καὶ ταῦτα ἐν τῇ ἐν Ἀμύκλαις (τὸ νῦν Σκλαβοχώρι) ἐπιγραφῇ.

ΘΕΟ — ΑΠΟΛΛΟΝΙ — Ω — ΩΝΙ, καὶ ἐν τῇ Ἀππία σήλῃ. EN. TEL. NODOI — EN. TH. Ο' ΔΩ, καὶ ἐν τῇ Σιγείᾳ ἐπιγραφῇ. ΚΑΛΟ — ἀντὶ τῆς ΚΑΛΩ.

Ἐπὶ δέφεσι Πλάτων Κρατύλ. Σελ. 58. „Οὐ γὰρ νόησις τὸ ἀρχαῖον ἐκαλεῖτο, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἡ, εἰ ἴδει λέγειν, δύο νοήσιν." Ο' καὶ τῇ εὐρεθείᾳ Ἀρχιδάμου Ἀσπίδι. (Act. Eruditor. Paris. tom. 33. pag. 404.) ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝ. Ἀναγινώσκεται, ἀντὶ τῆς —ων.

(1) Σχολ. Ἡ' φαις. Σελ. 2. „Μακρὰ μὲν σημείωσις ἐστὶν ἐκτεινόμενης φωνήεντος. Τίθεται δὲ ἡ μακρά ἐπὶ δίχρονον ἐκτεταμένον· οἷον λιτότατος, ἰχυρότατος, δυσπρόγυτος. „Πορφύριος ἐν Ἀν. Ε' β. τόμ. β'. Σελ. 113. „Ο'ρίζονται δὲ τὴν μὲν μακρὰν ἔτιος. Μακρὰ ἐστὶ σημείωσις μηκονόμενης φωνήεντος. Οἷον Ἀπόλλωνι Ἀνακτι." ὁ αὐτ. αὐτόδ. διατὶ δὲ ἡ κεραία σημείον ἐστὶ τῆς μακρᾶς ζητήσμεν αὐτῇ. „Ἐστὶν ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἡ μακρὰ κεραία, εὐθείᾳ ἐστὶ πεπετασμένη. Τὴν δὲ πεπετασμένην εὐθεῖαν ἐστὶ κατὰ τὰς Γεωμέτρων ἐπ' ἀπειρον κατὰ τὸ συνεχές ἐκβάλλειν ἐπ' εὐθείας. Τὸτο δὲ ἡδὲν ἄλλο ἐστὶν, ἢ ἔκτασις. Διὰ ταῦτα ἐστὶ καὶ σημείον τῆς μακρᾶς ἡ τοιαύτη εὐθεῖα."

(1) „Μακρὰ Συλλαβὴ γίνεται κατὰ τὸν τρόπον οὕτω. Φύσει εἰμεν τρεῖς, δέσει δὲ πέντε, καὶ φύσει μὲν, ἢτοι ὅταν διὰ τῶν μακρῶν σοιχείων ἐκ φέριται. Οἷον ἦρας, ἢ ὅταν ἔχη ἐντὶ τῶν δίχρονων κατ' ἔκτασιν παραλαμβανόμενον, οἷον Ἀρης ἢ ὅταν ἢ χη μίαν τῶν διφθογγῶν οἷον Ἄλκας." Διονύσιος. ὁ Θράξ. κεφ. 9. „Μακρὰ δὲ γίνεται κατὰ διχῶς φύσει, καὶ δέσει. Ἡ' ὅταν

Μῆνης ἠυκόμοιο, τότε' εἰ μάλα θαρσαλέος σοι

Μάξιμος Καταρχαῖς, 585.

Καὶ νύχιον πλωτῆρα θαλασσοπέρων ὑμεναίων

Μεσαῖος Καθ' Ἡρ. εἰ Λέαν. 2.

Πολλοῖς ἂν Ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν.

Θέογνις Νουθ. 455.

Υπόσημ.

Σκοπεῖν δὲ μὴ ἐξῆς ἐπιταί σύμφωνον, ἦτοι τελικὸν αὐτῆς τῆς συλλαβῆς, ἢ τῆς ἐξῆς ἀρτιτικόν· κοινὴ γὰρ τινικαῦτα, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς ῥηθῆσεται. (Ἡ-Φαῖς. Σελ. 1.)

§. 3. Θέσει δὲ (1), ἠνίκα μετὰ βραχὺ φωνῆεν, ἢ βραχυόμενον, σύμφωνα ἐπάγεται, ἢ ἀπλᾶ δύο, ἢ δι-

„ἔχῃ σοιχεῖον φύσει μακρὸν ὡς ἐπὶ τῆς ἡμῶς λέξεως. Ἐκατέρω γὰρ τούτων τῶν συλλαβῶν ἐστὶ μακρὰ διὰ τὸ τὴν μὲν τὸ ἦ· τὴν δὲ τὸ ὦ φύσει ἔχειν μακρὸν. Ἡ" ὅταν ἐκ δυοῖν φωναέντων συνεσῆκη· ὡς ἐπὶ τῆς αἰεί. Αἱ γὰρ δύο συλλαβαὶ μακραί, τῷ ἑκατέρω ἐκ δυοῖν φωναέντων ὑπάρχειν. Ἡ" ὅταν κοινὸν ἔχῃ τὸ σοιχεῖον μακροτόνως παρειλημμένον, ὡς ἐπὶ τῆς Ἀ'ρης· τὸ γὰρ ἁ, δίχρονον, συν μακροτόνως ἐκφέρεται." Σέξτος, πρὸς Γραμματ. κεφ. ε', Σελ. 242.

(1) Διονύσιος ὁ Θράξ Γραμματ. „ Θέσει δὲ ἦτοι ὅταν εἰς δύο σύμφωνα λήγῃ, ἢ τὴν ἐξῆς ἔχῃ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, οἷον ἔργον· ἢ ὅταν διπλῶν συμφώνων ἐπιφέρεται, οἷον ἔξω· ἢ ὅταν εἰς διπλῶν συμφώνων λήγῃ, οἷον ἄπαξ." Σέξτος πρὸς Γραμματ. κεφ. ε'. „Θέσει δὲ πενταχῶς. Ἡ" τοι ὅταν εἰς σύμφωνα τῶν ἀπλῶν λήγῃ δύο, ἢ ὅταν ἡ μετ' αὐτὴν συλλαβὴ ἀπὸ συμφώνων δύο ἀρχῆται, ἢ ὅταν εἰς σύμφωνον λήγῃ, καὶ ἀπὸ συμφώνων ἡ ἐξῆς ἀρχῆται. Ἡ" ὅταν εἰς

πλὴν ἐν (1). Ταῦτα δὲ ἤτοι ἐν αὐτῇ τῇ λέξει, ἢ ἀναμεμερισμένα, ἢ ἅμφω ἐν τῇ ἐξῆς· οἶον.

Μεσσόδι δ' ἁμφοτέρων, ὅσος πολιὸς γάλακτος

Α' ρατ. Φαινόμε. 515.

Θάρσει Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος! ὃ λέγω ἄπφυν

Θεόκρ. εἶδ. 1ε'. 13.

Κἀκείνος ἐν σάλεσσιν ἤμενος μάκῃς ἀνῆρ (2).

Η' φαις. Σ. 2.

Υ' ποσημ.

Εὐταῦθα δὲ σημειώτεον, ὡς ἔσιν ὅτε καὶ δύο συμφώνων ἀλλήλοις ἐπακολουθούντων· ἢ διπλῆ ἐνὸς κειμένη, εὖρηται Συλλαβὴ παρὰ Ποιηταῖς συσελλομένη. Καὶ διπλῶν μὲν παρακείδων ὑποδείγματα τάδε. Οἰκαδε νοσήσας Ἰερῆς ἐς ἄστυ ζελείας. Ἰλ δ'. 103.

„διπλὴν λήγη κοιχεῖον, ἢ ὅταν μετ' αὐτὴν διπλὴν ἐπιφέρει-
ται.” Αὐτὰ ταῦτα καὶ Η' φαισίων Σελ. 2. Ἀ' περ ἡμῖν ὡς δυσ-
μνημόνευθ' ἅμα, καὶ ἐδεμίαν τὴν ὄνησιν φέροντα, παραλιπεῖν
ἔδοξε.

(1) „Διπλῆ δὲ λέγουσιν αὐτὰ, ἤτοι διὰ τὸ Σύνδετα εἶναι,
καὶ τὸ μὲν ζ. διὰ τῶ σ. καὶ δ. κ. τ. λ. Συνεφθαρμένων ἀλλή-
λοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων, ἢ διὰ τὸ χώραν ἐπέχειν
ἡδυοῖν γραμμάτων ἐν ταῖς Συλλαβαῖς παραλαμβανόμενα.” Διον.
περὶ Συναρ. τμ. 1δ'. Μετιτίον καὶ τὸν Θράκα. κεφ. 6. καὶ Σέξ-
τον πρὸς Γραμματ. κεφ. ε'. Σελ. 239.

(2) Οὕτω διορθώτεον, παρὰ γὰρ Η' φαισίῳ ἀναγινώσκε-
ται — ἐν σάλεσιν κτλ. Α' Μ' ὃ βαίνεται, αὐτὰ δὲ γραφόμενον

Τὸν ἔκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον· αὐτὰρ οἱ ἄλ-
λοι (1). Ἰλ. ζ. 404.

Ἡΐχι ῥῶας Σιμόεις συμβάλλετον, ἡδὲ Σκάμαν-
δρος (2). Ἰλ. εἰ. 774.

τρίμετρον ἐσιν Ἰαμβικόν, ὃ καὶ Cornel. de Pauw. ἐσημειώ-
σατο. Animadv. ad Hephaest. Σελ. 99.

(1) Richard Dawes Miscell. pag. 89. φησὶ. „Ταύτην
„τὴν Γραφὴν ἡ δοκεῖ μοι παρακινεῖν, εἰ καὶ μᾶλλον αὖ ἐπίεισσα
„τῇ Ὀμίῳ χειρὶ γεγράφθαι. Σάκυνδος. Κάμανδρος.” Τοῖς τ’ αὖ
εἰν καὶ τὸ σμίλαξ.

Στεφάνος δρυόεσσι μίλακός τ’ ἀνδρεσφόρε. Εὐριπ. Βάκχ. 702. καὶ
Σμίλακι καλλιμάχῳ. Οἱ αὐτ. αὐτόδε 108.

Τοῖς το καὶ τὸ Σμάραγδος

Ἀσσυρίε δὲ Σμάραγδον ἀνήρυσεν Ἐγγυλοῦ Ἀίγλην.

Νόν. Διον. βιβ. εἰ. 280. καὶ

Σάρδιός τ’ αἰματόεσσι, καὶ Αἰγλήεντα μάραγδον.

Ὁρφ. Λισικ. ις. 5.

(2) Εὐστάθ. Ἰλ. δ. Σελ. 449. „Ἐν δὲ τῷ, νοσήσας ἱερῆς
„ἔς ἄς Ζελείας. Σημείωσαι (δε) ὅτι τὸ διπλὴν ζ’. ἐκ ἔχει
„σύνητες ἐκτείνειν τὸ πρὸ αὐτῆ. Ὡς ἡδὲ κατὰ τὴν Ὀδύσ.
„ἐν τῷ, ὑλήεντι Ζακύνθῳ. (Ὁδ. α. εἰς. 240. καὶ Ὁδ. π’. εἰς.
„123.) ἅλ’ ἀντὶ βραχείας λαμβάνεται ἀναγκαιῶς ἡ τελευ-
„ταία Συλλαβή, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἄλλως τεθῆναι ἐν τῷ
„μέτρῳ. Ἡ τοιαύτη δὲ ἀνάγκη βιάζει καὶ τὴν τῆ
„Σκαμάνδρου ἄρχεσαν, ὥς προεῖρήθη, τὸ πρὸ αὐτῆ φωνῆν
„ἐκτείνειν μηδέποτε.” Οἱ αὐτοὶ Ἰλ. β’. „ἐνταῦθα δὲ (εἰς. 307.
„οἷτε Ζάκυνδον ἔχον κτλ.) κῆται τὸ διπλὴν ζ’ ὥς οἶοντε
„σοιχείον ἀπλῆν. Οὐ γὰρ ἐκτείνει τὸ πρὸ αὐτῆ βραχὺ φα-
„νῆεν· φησὶ γὰρ, οἷτε Ζάκυνδον ἔχον, ἵνα συναπαρτισθῇ ὁ
„δάκτυλος” Οἱ αὐτ. Σελ. 353. „Τὸ δὲ διπλὴν ζ’, ὥς ἡδὲ ἐν τῇ
„τετάρτῃ· ἔτι ὡς ἡδὲ ἐνταῦθα ἐκτείνει τὸ πρὸ αὐτῆ βραχὺ φα-
„νῆεν· φησὶ γὰρ κατὰ Δάκτυλον, οἷτε Ζελεῖαν ἔλαιον. Τοῖς το
„δὲ καὶ τὸ ὑλήεντι Ζακύνθῳ, καὶ ἐκεῖ γὰρ ἀδυναμίαν ἔχει τὸ

Φίλει δ' ὥς κ' ἑξῆς τὸν ὅμοιον ἔχειν ἄει (1).

Θεόκρ. εἰδ. κδ'. 20.

Δύο δὲ ἀπλῶν τάδε.

Θρήνες τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ο'σίριδος ἱερὰ χύτλα (2).

Ο'ρφ. Α'ργ. 32.

„διπλῶν δ', ἐκτείνειν τὸ προηγούμενον αὐτῇ δίχρονον, διὰ μέ-
τρῃ ἀναγκῇ, καὶ ἢ καὶ ὁ Σκάμανδρος ἀδυνατεῖ ἔκτασις
ποιεῖν φωνήεντος βραχέος, ὃ αὐτὸς ἐπάγεται· καὶ καλεῖ-
ται τὸ τοῖτον Ὑπερμετρία.”

(1) Οὕτω παρὰ Θεοκρίτῳ ἀναγινώσκεται· ἄλλ' ἢ βαίνεται.
Τὸ γὰρ μέτρον δακτυλικὸν πεντάμετρον ἐν τῇ α'. Χώρα μόνῃ
σπονδαίου παραδεχόμενον· ὥς καὶ J. J. Reiske. Φησὶν ἐν Ὑ-
ποθ. τῇ Εἰδ. πλὴν εἰμήτις ἕτως ἀναλήψεται μετὰ τῇ ἡμετέρῃ
διδασκάλῃ.

ἑξῆς | δ' ὥς κ' φί | λει τὸν ὅ | μοιον ἔ | χειν ἄει —
Morell. Μετρικ. κεφ. ε' φησιν· „εἰδὲ φαίης· ὥς κε, εἶναι Σπονδαίου,
ὃ καὶ ὀρθόν· ἐν ἐκείνῳ γὰρ τῷ μέτρῳ, πλὴν ἐν τῇ α'. Χώρα
σπονδαίῳ ἢ χωρεῖ.”

(2) „Ὁ αὐτὸς. Α'ργ. εἰχ. 142. καὶ Ο'μηρος· Αἰγυπτίη,
ἐν τῇ πλεῖστ' φέρεται Ζεῖδαρος ἄρεα. Ο'δ. δ'. 127. καὶ ἄλλα-
ιχε. Εὐςάδ. Ἰλ. ε'. Σελ. 758. „Τὸ δὲ Αἰγυπτίας συσέλλει
ἐν τῇ προπαραλήγουσαν, λόγῳ δακτύλῃ· καὶ ἡ αἰτία εἴρη-
ται πολλαχῇ προῖχομένη εἰς λόγον, ἢ μόνον τὸ μὴ ἔχειν
ἐν τῷ μέτρῳ εὐχρησιζῆναι τὴν τοιαύτην συλλαβὴν δακτυ-
λικῇ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀδρανὲς τῆς ἀπὸ ἀπὸ τῆς τῶν ψιλῶν π',
καὶ τῇ τ', δι' ἣν ἀξύνβολα εἰσὶν ἐκτείνειν τὸ πρὸ αὐτῶν.”
Ὁ αὐτὸς Ο'δυσ. δ'. Σελ. 1488. „Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ Αἰ-
γυπτίη, συσέλλει τὴν προπαραλήγουσαν διὰ τὸ μέτρον, ὥς
καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. Καθὰ καὶ πρὸ βραχέων ἐν τῇ παρακοίτις Θῶ-
κος Αἰγυπτίη — καὶ, Αἰγυπτίαν ἐπαληθεῖς. Αἰτία δὲ τῆς
τοιαύτης συστολῆς τῇ ὕ, ἢ μόνον ἢ ἀδένεια τῶν μετ' αὐτὴν

Χαλκίδ' Ἐρστρίαν τε, πολυσάφυλόνδ' Ἰγσιαίαν, (1)

Ὄμη. Ἰλ. β'. 537.

Ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰὼν ἄκρον δάκτυλον κατα-
δάκνω (2). Ὁ Αὐτ. Βατραχ. 45.

Ταῖδ' Ἀτράκτιλίδες ἐντί· κακῶς ἢ πόρτις ὄλοιτο,
Θεόκρ. εἰδ. δ'. 52.

Ὡρῇ ἐσπερίῃ κρώζει πολύφωνος κορώνη (3).

Ἀρατος Διοσημ. 281.

Σπανιώτατα μέντοι καὶ τρία ἐπάλληλα Σύμφωνα κεί-
μενα βραχεῖαν συλλαβὴν εὐρέθη ἀποτελεῖντα· οἷον
Πατρόκλε ποδῆων ἀνδροτῆτα τε, καὶ μένος ἦν.

Ἰλ. ψ'. 3.

Ἀλκμήνῃ θυγάτηρ Λαοσσός Ἠλέκτρουῶνος.

Ἡσίοδ. Ἀσπίδ. 3.

Οὕτως Αὐτόδ. Ἠλέκτρουῶνῃ σίχ. 16. καὶ σίχ. 35.

καίμενων δύο συμφώνων κατὰ τὰς παλαιάς, ἀλλὰ μάλιστα ἡ
ἀνάγκη τῶ μέτρου· οὐ γὰρ ἦν ἄλλως ποδίζεσθαι τὰ ἐξ Αἰ-
γύπτου ταῦτα παράγωγα, εἰμὶ ἐν συσολῇ τῶ ῥηθέντος δι-
αχρόνου, αὐτῶ δὲ συσαλέντος γίνεσθαι δάκτυλος."

(1) Ἐν ἄλλ. Κωδ. Ἀναγιν. Ἰγσιαία.

(2) Ἐνθα φησιν ὁ Βαρνέσιος ὅτι κοινὴ ἡ τῷ δάκτυλος ἄρ-
χεσσα, ἀλλ' ἐδέποτε· πανταχῶ γὰρ μικύνεται· οἷον. Εὐριπ.
Βάκχ. 708. Ἀκροῖσι δακτύλοισι — Θεόκρ. ἦ. 23 — Ἐ'τι καὶ
τὸν δάκτυλον ἀλγῶ. Μισαῖος. 54 — Ῥοδοειδέα δάκτυλα κῆ-
ρης· οὕτω καὶ τὰ σύνθετα — φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. Ἰλ. γ'.

(3) Τῷτο καὶ ἐπιρρήματικῶς εἶναι ἀναγινώσκεισθαι πολύφωνα
φησὶν ὁ Morell. Μετρ. κεφ. ε'.

§. ι'. Ἐτι δὲ πᾶσα Συλλαβὴ ἐκ κράσεως μηκύνεται· οἶον.

Ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν Γρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον
ὄφελλεν. Ἰλ. β'. 420.

Κῆ γὼ μὲν τὰ Φρενῶν ἐρέω, κέατ' ἐν μυχῷ.
Θεόκρ. κθ'. 3.

Κ Ε Φ. Γ'.

Περὶ τῆς Κοινῆς Συλλαβῆς.

§. ια'. Κοινὴ δὲ γίνεται Συλλαβὴ κατὰ τρόπους τρεῖς.
Σημεῖον δὲ αὐτῆς, ὅτε μὲν ἀντὶ μακρᾶς λαμβάνεται,
τόδε Γ, ὅτε δὲ ἀντὶ βραχείας τόδε L. (1)

(1) Δημήτριος ὁ Τρικλίνιος, τὰ σημεῖα ταῦτα α'. εὐρύνει ἐναβρύνεται· ἐν γὰρ Κεφαλ. περὶ Σημεῖαν ἐν τοῖς εἰς Ἀρίστοφ. προλεγ. Σελ. 10. (τῆς ἐν Ἀμπελοδάμῳ Κεσέρι ἐκδόσεως) ταῦτα φησίν. „Ἐπενοήθη ἔμοιγε τῆς κοινῆς σημεῖον, διὰ τὴν τῶν „πολλῶν πλάνην, καὶ οἶμαι καλὸν ἀνδόξαι τοῖς εὖ φρονήσιν. „Ἐπενοήθη δὲ διπλὴν τὸ σοιχεῖον, κατὰ τὸ διπλὴν τινα καὶ „ταύτην (τὴν κοινὴν συλλαβὴν) ἔχειν τὴν δύναμιν. Ὅτε μὲν „ἐν αὐτῇ βραχείας ὀφείλει λαμβάνεσθαι, σημεῖον ἔπενοήθη „τοῦ L· ὅτε δὲ αὐτὴ μακρᾶς, Γ . . . Βέλτιον γὰρ ταῦτα „τιθέναι, καὶ διαγινώσκειν, ποία ἐστὶν ἡ κοινὴ συλλαβή, ἢ πλα- „νωμένης τινὰς τὸ ποεῖν γράφειν, αὐτὴ τῇ ποιεῖν ἀμαθῶς.” Οὕτως Ἀναγνωσκέον μετὰ τοῦ Willoison· οὕτω γὰρ καὶ Ἀ- „νέκδ. Σχολίας. εἰς Ἀρίστοφ. εἰς. 14. „Τῇ δὲ ποιεῖν ἢ παρ- „αληγεσα κοινῇ, καὶ ἔχει ποεῖν γράφειν.”

Τ΄ποσημ.

„Τὴν κοινὴν συλλαβὴν ἀμφίδοξον καλέσι, διὰ τὸ
 „ἀμφίβολον εἶναι τὴν περὶ αὐτῆς δόξαν· πῇ μὲν
 „γὰρ ἀντὶ μακρᾶς· πῇ δὲ, ἀντὶ βραχείας πα-
 „ραλαμβάνεται. Διὸ ὅρον αὐτῆς ἐκ ἐκθετέον· οὐ γὰρ
 „ἔστιν, ἀλλὰ γίνεται. Ὅταν γὰρ ἡ χρεια καλέσῃ,
 „ἡ μακρὰ, ἢ βραχεῖα ἔσιν· ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν κει-
 „μένη, κοινὴ προσαγορεύεται.” Σχολ. Ἡφαις.
 Σελ. 5.

§. 16. Α'. Γεν εἰς τρόπος τῆς Κοινῆς Συλλαβῆς, ἥνικα
 διφθόγγῳ ἢ μακρῷ φύσει φωνήεντι, ἢ μηκυνομένῳ
 διχρόνῳ, ἕτερον ἐπιφέρειται φωνήεν· οἷον
 “Ἥλασαν αἰψ’ ἐγγυς καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 Ἡσ. Α’ πιδ. 464.

Κλύτε μεῦ εὐχομένε πολυώνυμοι ἄτ’ ἐπὶ λίμνης
 Πρόκλ. Τ’ μν. νδ’.
 Τῷ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαιδεκάδωρα πεφύκει.
 Ἰλ. δ’. — 109.

Τ΄ποσημ. Α’.

Σημειωτέον δὲ ὡς ἡ αἰ, ἢ οἰ, δίφθογγος, ἢ συμ-
 φώνη ἐπομένα βραχεῖαι εὐρηνται ὡς σοφοῖς ἀνδρά-
 σι παρατετῆρηται (1)· ὃ ἢ μὴ παραδεχόμενοι τινὲς

(1) Isaac Casaub. Lect. Theocrit. καφ. 18. Σελ. 125
 —129. Tom. II. edit. Reiskii. Cl. Salmasius in Dosia-
 dae Aram p. 242. Jacob. Gronov. ad Maneth. cap. 2.
 Σελ. 202. d’Orville Van, Critic. p. 284.

διεφθαρμένα ἀποδεικνύει· τὰ ἐκφερόμενα ὑποδείγμα-
τα, γραφῶν τε διαφορὰ τῶν ἐν Κώδιξιν ἀρχαίοις
ἢ ἄλλοις (1). Ὡς δὲ ἡμᾶς ἀμφοτέρων περὶ ἐκά-
στη ἀκῆσαι, αὐτὰ ἐκφέροντας τὰ σημειωθέντα ὑπο-
δείγματα.

Α΄. Τοῖνον ἐν τῇ Βωμῷ Δωσιάδα ἀναγινώσκεται. εἰχ. 5.

Παμάτων φείδονταί Πανός ἑ σροβίλων λιγνύ.

Εἵταυθα γέν ἡ ἐν τῇ φείδονται ἐπὶ τέλει αἱ βρα-
χεῖα λαμβάνεται (τροχαϊκὸν δὲ τὸ μέτρον.) Πρὸς
ταῦτ' οἱ ἐναντίοι, ἐν ἄλλοις κώδιξι γράφεσθαι φα-
σί φείδοντο, οὕτω δὲ, μὴδὲ τὸν νῦν χωλαίνειν (2).

Β΄. Τὸ Θεοκρίτε. Εἰδύλ. 15. εἰχ. 35.

Α΄ θάνατοι δὲ καλῶνται θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.

Εἵταυθα τοῖνον ὀρθώτερον οἶονται οἱ ἄλλοι ἀναγι-
νώσκεσθαι εἰς νέποδες δηλονότι, Ἡρα
κλέους· ὃ καὶ πάλαι διορθῶσθαι φασὶν ὑπὸ Δα-
νιῆλ Εἵνσις.

Γ΄. Τὸ Οἶμρε. Ἰλ. ἱ. 395.

Εἶδένεν οἰκαδ' Ἰκωμάϊ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.

(1) Richard Bentley Animadvers. ad Callim. Hym.
in Jovem, p. 459—462. Εἵ οἷς δὲ καὶ Josua Barnes ὡς
Ἰλ. ἱ. 395. καὶ Hugo Grotius εἰς Στοβαίου λόγ. περὶ ἡθῶν.
κεφ. 8. Σελ. 177.

(2) Frid. Jacobs εἰς τὸν βωμὸν, τόμ. 8. τῆς Ἀνδολογίας,
Σελ. 213. φησὶν ἐν τῇ Παλατίνῃ Κώδιξι γράφεσθαι „φεί-
δοντο.”

Εὐταῦθα τὸ ἴκωμαι, ἴκοιμι γράφουσιν, ὀρθώτερον
πρὸς τὸν νέον ἔχειν τὸ εὐκτικὸν λέγοντες.

Οἱ δὲ ἴκωμαι ἐμὴν, Ἀναγινώσκουσι, χρῆσιν ταύ-
την ἐκφέροντες. Οἶμῃς Οἶδυσ. ζ'.

Οἶκον εὐκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

Εἰ μὲντοι τοῖς Ἀρχαίοις κώδιξι, καὶ ταῖς ἀρχαίαις
ἐκδόσεσιν, οἰκῶμαι κεῖται· ἔτω δὲ καὶ τῇ τῷ κλει-
νῇ Willoison.

Δ'. Ἄλλο Οἶμῃς. Ἰλιάδ. ι'. 395.

Πολλὰ δ' Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα, Φθίγγετε,
Κῆνταῦθα ἐκβάλλουσι τὸ, δὲ, τοῖς ἀρχαίοις κώδι-
ξι χρώμενοι μάρτυσι, καὶ μάλιστα τοῖς Ὀξονιακοῖς.
Καὶ τῇ τῷ Willoison δὲ ἐκδόσει, ἀναγ. πολλὰ
Ἀχαιῖδ — κτλ.

Ε'. Τὸ Εὐμπεδοκλῆες ἐκ τῷ ἢ τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως
τῇδε διαλλάσσονται διαμπερές, οὐδ' ἅμα λήγει·
τῷτο ἄλλως λέγουσιν ἀναγνωσέον δεῖν εἶναι ὡς διε-
φθαρμένον ὄν·

τῇδε διαλλάσσοντα διαμπερές ἔδαμᾷ λήγει· ἔτω
δὲ κεῖσθαι φασὶ παρὰ Σιμπλικίῳ ἐν τοῖς Ἀρίσ.
Φυσικοῖς.

Ζ'. Τὸ Ἀράτε ἐν Φαινομ. σίχ. 573.

Ἦμισυ μὲν κεν ἰδῆαί μετήρορον, ἦμισυ δ' ἦδη.

Εὐταῦθα φασιν, αὐτοῖς μᾶλλον ἀρέσκειν τὸ, ἴδιοιο.

Ζ'. Τὸ Εὐφορίωνος.

Ὡς πυρὶ καρφόμενον ψαφαρῇ Ἰνδάλλετᾷ τέφρῃ.

Ενταῦθα γραπτέον φασὶν, Ἰνδάλλετο. Κεῖσθαι γὰρ ἔτω περὰ τῷ Ἀράτε Σχολιαστῇ ἅπαν τετὶ τὸ χωρίον.

Η' μὲν πάνθ' ὅσα πε φέει εὐδείελος αἶα

Ἡ φύλλον γ' ἢ ποιή, ἢ ὅττ' ἐχρίμψατο λύθρον,

Ὡς περὶ καρφόμενα ψαφάρη Ἰνδάλλετο τέφρη.

Η'. Τὸ Ἀντιπάτρε, ἐν ἐπιγρ. εἰς Νιόβην. Ἀνθολογ.

βιβ. δ'. κεφ. 9.

Οὐδ' ἐφ' ἐνὶ τλάμων λείπεται γηροκόμῳ.

Κἀνταῦθα γραπτέον φασὶ λείπετο. Πρότερον γὰρ εἰπόντα, παῖδας ἄγοιτο τάφους, εἰκὸς ἔπειτα λείπετο, ἐπάγειν.

Θ'. Τὸ Ὀρφέως. Τμν. εἰς Κερήτας.

Ἡ'νικ' ἂν ὀρμαίνωνταὶ χολέμενοι ἀνδρώποισιν

Κἀνταῦθα γραπτέον φασὶν ὀρμαίνετε χο—— κτλ.

Οὐδὲ γὰρ ἐν παθητικῇ φωνῇ λέγεσθαι τὸ ὀρμαίνειν. Ἔτι δὲ, ἐ τὸν νῦν ἀπαιτεῖν τὸ β'. πρόσωπον.

Ι'. Δὲ αὐτὴ πάλιν Ὀρφέως, μᾶλλον δὲ Ὀνησικρίτε ἐν Ἀργοναυτ. 723.

————— αὐτὰρ οἱ τοῖς γε

Τύμβον χευάμενοι, πολλὴν θαλὴν ἐπένησαν.

Ενταῦθα διεφθαρμένον λέγοντες τὸ χωρίον, οἱ μὲν ἔτως ἀναγινώσκουσι.

Τύμβους χευάμενοι πολλὴν ἐπεμήσανθ' ὕλην. — χρῆσιν φέροντες ὁμῆρ' ἐν τῷ, περὶ τῷ Πατρόκλῳ τάφῳ, λέγοντος. — αἶψα δὲ οἱ μενοεικέα νήνεον ὕλην· καὶ ἀλλαχῇ, Νεκρὸς Πυρμαίης ἐπενήνεον ———

Οἱ δὲ ἔτω γράφουσιν

————— αὐτ' ἄρ' ἐταῖροι

Τύμβες χευάμενοι, πολὺν ἐπενήσαμεν ἄχνην.

ΙΑ'. Τοῖτον αὐτὲ τέτε, ἢ ἐν Εὐμενίδ. Ὑμνω.

Ἡέραι ἀφανεῖς, ὠκύδρομοι, Σ', ὥς τε νόημα.

Εὐταῦθα δὲελίζεσι τὸ Σ'.

ΙΒ'. Τὸ αὐτὲ Ο'ρφέως ἐν Ὑμ. Μοιρῶν.

Ἀλλάμοι νυκτέριοι μαλακόφρονες ἡπίοθυμοι.

Τέτο γραπτέον φασίν. Ἀλλὰ νυ νυκτ — ἢ, ἀλλά
μοι εὐκταταί —

ΙΓ'. Ο'μήρου. Ἰλ. Σ'. 225.

Ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος τοῖδ' ἔχαται νῆας εἰσας.

Εἴρυσαν ——— κτλ.

Εὐταῦθα γραπτέον φασίν ἔχατα, ὥς αὐτὸς Ο'μη-
ρος Ἰλ. λ'. εἰχ. 8. Φασὶ δὲ ἢ ἐν χειρογράφ. κφδιξι
ἔχατα κεῖσθαι.

ΙΔ'. Τὸ Καλλιμάχειον τετί.

————— τίνος ἡρίον ἴσαται τέτο;

Κεῖται τέτο παρὰ τῷ Εὐτυμολόγου πατρὶ ἐν λ-
ἡρίον· τέτο δὲ Ἀναγνώσ. ἴσατο, ὥς τεμμάχιον ἐ-
ξαμέτρου. Ἀλλὰ τίς ἂν ἡμῖν τέτε γένοιτ' ἐχέγγυος;
ὁ γάρτοι Γραμματικὸς Καλλιμάχος ποιήματα εἰς
πᾶν μέτρον ξυνέγραψεν, ὥς Φησὶ ἢ Σειδ. ἐν λ-
Καλλιμάχος.

ΙΕ'. Τὸ Ἀππιανῆ Ἀλίουτ. α'. 99.

Τραχέρων τ' ἀγέλαι, βέγλωσσοῖτε ἢ πλατυέροι.

Οὕτως ἐν ταῖς ἐκδόσεσι κεῖται, καὶ ἐν γ'. κωδίζιν,
οἷς οἱ ἐκδόντες ἐχρήσαντο. Ἀλλ' ἀναγνωσέον φασὶ
βέβηλωσσοῖτε πλατύνοι· οὐ γὰρ ἕτερον ὄνομα·
ἀλλ' εἰς ἐν ἄμφω ἀναφέρεται· ὥς παρ' Ἀθηναίων
φαίνεται.

Ις. Τὸ τῷ Ἀπολλωνίῳ Ἀργοναυτ. α'. σίχ. 942.

Καὶ τὸ μὲν ὕβριζαίτε καὶ ἄγριοι ναιετάασι.

Ἀπαν ἐνταῦθά φασὶ τὸ χωρίον παραθεῖναι ἄξιον,
διεφθαρμένον ὄν.

Ἀρκτον μιν καλέουσιν ὄρος παριναιετάοντες.

Καὶ τὸ μὲν ὕβριζαίτε, καὶ ἄγριοι ναιετάασι,

Γηγενέσι μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ιδέσθαι.

Τίς ἂν ἐνταῦθα ἔτος Ἀπολλωνίων γράψαι πείθοι-
το, ὥς δις ταῦτ' ῥῆμα ἀηδῶς πάνυ ἐπαναλαβεῖν;
οὕτω γ' ἐν τῷ ἀναληπτέον εἶναι φασί.

Καὶ τὸ μὲν, ὕβριζαίτε καὶ ἄγριοι ἀμφινέμονται.

Ταῦτα μὲν ἅπερ ἐκφέρουσιν ὑποδείγματα, καὶ ἃ πρὸς
ταῦτ' οἱ ἄλλοι παρενείρουσιν. Ἐγὼ δὲ τοιαῦτ' ἅττα
παρὰ τοῖς Ποιηταῖς εὐρίσκειν πείθομαι, ἃ καὶ ση-
μειῶνται φησὶ δεῖν. Οὐ μέντοι κατὰ πᾶσαν ἄδειαν
ἐπὶ τὸ διορθῶναι χωρεῖν, ἀνευ τεκμηρίων, καὶ πί-
σεως. Ὡς ἐν τοῖς προρρηθείσιν ἡμῖν ἐνταῦθα, ἐκ
ὀλίγα ξένως πως διώρθωταίτε, καὶ παρήλλακται.

Τ' ποσὴμ. Β'.

Ῥᾶρον δ' ἂν γένοιτο φησὶν Ἡφαισίων, ὁ τοιοῦτος

τρόπος τῆς κοινῆς Συλλαβῆς ἐπὶ τέλει λέξεως.
Σπανίως δὲ, καὶ ἐν τῇ αὐτῇ λέξει· οἷον.

Εἰδ' Ἀρετὴν οἷος ἐσσί· τίσε χρή ταῦτα λέγεσθαι;
Οὔμην. Ἰλ. γ'. 275. — Συχνότερον δὲ τέτρω τῷ
τρόπῳ χρῶνται ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις οἱ Ποιη-
ταί· οἷον

Νέρων Οὔρεσιν, Ἀλκιμᾶϊων, μητροκτόνοι.

Φίλοσφ. Προ. εἰς βίβλ. Σοφισ.

Εὔρωσ τοιαύτης παρθένης λοχεύεται.

Αἰσχύλ. Νιόβη (1). Καὶ

Ἰκε κῦν ἐπὶ Ληδαίῃ.

Ἀνακρ. λιτ. ξ'. 4.

ς. ιγ'. Δεύτερας δὲ ἐστὶν τρόπος, ὅταν βραχεῖ, ἢ βρα-
χυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται ἐν τῇ ἐξῆς Συλλαβῇ
σύμφωνα δύο, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄφωρόν ἐστι (2),
τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· οἷον (3).

(1) Οὗ σφίζεται ἡ Τραγωδία αὕτη Αἰσχύλῃ, μόνῃ δὲ αὐ-
τῆς τεμνάχῃ ἄλλα. Ἦς καὶ μέμνηται ἐκ ὀλίγοι τῶν πάλαι,
ὡς Στράβων βιβ. ιβ'. Ἡ σύχσις ἐν λ'. ἐπιφέρειν. Εὐστάσιος Ἰλ. α'.
Ἀνών. ἐν καταλόγῳ τῶν Αἰσχύλῃ τραγωιδίων. Ο' τῷ Ἀριστοφ.
Σχολ. Βατρ. εἰχ. 433. καὶ Σφ. εἰχ. 577. καὶ Ο'ρ εἰχ. 1247.

(2) Διονύσιος ὁ Θράξ. κεφ. 7. περὶ σφισμῶν „Ἄφωνα δὲ ἐστὶν
„ἐννεά. ἄφωνα δὲ λέγονται, ὅτι μᾶλλον τῶν ἄλλων
„εἰσι κακόφωνα, ὥσπερ ἄφωνον λέγομεν Τραγωδὸν τὸν κακόφω-
„νον.” Σέξτος πρὸς Γραμματ. κεφ. ε'. Σελ. 238. „Ἄφωνα δὲ
„εἰσι τὰ μήτε Συλλαβὰς καὶ ἑαυτὰ ποιεῖν δυνάμενα, μήτε
„ἔχων ιδιότητας, αὐτὰ δὲ μόνῃ μετὰ τῶν ἄλλων συνεκφανέ-
„μενα καθάπερ, β. γ. δ. κ. π. τ. ἢ ὡς ἔνιοι, καὶ τὸ, β. φ. χ.”
Πλέταρ. Συμποσ. βιβ. β'. προβλήμ. γ'. τόμ. 8. Σελ. 334.
„Τὸ γὰρ φ. καὶ τὸ χ. τὸ μὲν ἐστὶ πῖ. τὸ δὲ κάππα δασυνό-

Γειναιτο δ' αὖ Κύνλωπας, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας.

Η'σί. Θεογ. 139.

„μενον.” Ὡς δὲ Μάριος Οὐϊκτάρνιος φητίν, οἱ πάλαι Ε'λλη-
νες τοῖς Π, Κ, Τ, προσετίθεν τὸ Η τὴν παλαιὰν δασείαν
καὶ ἀντὶ τῆς, ΘΕΟΣ ἔγραφον, ΤΗΕΟΣ, καὶ ΦΙΛΟΣ, ΠΗ-
ΛΟΣ, καὶ ΧΡΟΝΟΣ, ΚΡΗΘΝΟΣ. Διομήδης ἐν Σχολ. εἰς
Διον. τὸν Θράκα ἐν Ἀνεκδ. Ε'λλην. τόμ. β. Σελ. 121. φησί.
„Δεῖ δὲ τῆτο προσιδέναι. ὅτι ἔκ ἦν πάλαι, οὔτε
ἡτρία δασέα θ, φ, χ. ἀλλ' ἐὰν ἤθελον
ἡγράψαι λέξιν ἐκφωνήσιν ἔχουσιν τῆς. ἔγραφον ἀντὶ τῆς
ἡτὸ τ, καὶ πρὸ τῆς τ, ἐτίθεσαν τὸ παρ' αὐτοῖς σημεῖον τῆς
ἡδασείας, ἐνδεικνυμένης ὅτι τῆτο τὸ τ, ἔκ ἐστὶ τ, ἄλλα θ
ἡτῇ ἐκφωνήσεται. ἀντὶ δὲ τῆς ἐκφωνήσεως τῆς φ, ἔγραφον τὸ
ἡπ, προσιδέντες τὸ παλαιὸν σύμβολον τῆς δασείας, τὸ παρ'
ἡμῶν νῦν Η Ε'φεῦρε δὲ ταῦτα τὰ γράμματα εἰς τὰν
ἡλυρικῶν Σιμωνίδης.” Πρῶτος δὲ Ε'πίχαρμος ὁ Συρακῆσιος (ταύ-
την γὰρ αὐτῷ πατρίδα χαρίζονται Ἀριστοτέλης τε ποιητ. κερ.
δ. καὶ Θεόκρ. ἐπιγρ. 13).

Χ' ἄτε πονά δῶριος, χῶνῆς ὁ τὰν καμψιδίαν

Εὐρὼν Ε'πίχαρμος

Ω' Βάκχῃ χαλκῶνιν ἀντ' ἀλαζινῆ

Τὴν ὡδ' ἀνέθηκεν

Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται, πελωριζῶ πόλει

Οἷ, ἀνδρὶ πολίτῃ κ. τ. λ. μ — 6. καὶ Σείδ. ἐν λ —)

τὸ θ, φ, χ, ε'φεῦρεν, ὡς ἐξ Ἀριστοτέλους μαρτυρεῖ Πλί-
νιος, ἀνὴρ τὰν παρὰ Ῥωμαίοις λογίων. βιβ. κερ. 56. Ἀνα-
γνωσκέται δὲ καὶ ταῖς νῦν σωζομέναις σήλαις ἐπιγρ. κ. τ. λ.
ταῦτα, χ, ἀνευ τῆς τῆς δασείας σημείου οἶον **ΚΑΛΙΜΑΚΟ**

ΑΡΙΣΤΟΜΑΚΟ ἀντὶ τῆς Καλλιμάχου, Ἀριστομάχου. Ac-
ta Erudit. Tom. 23. pag. 121. seqt. καὶ οἱ Στωϊκοὶ δὲ,
παρὰ Λαερτίου βιβ. 7. τμήμ. 57, ἄφωνα εἰς ἀριθμοῖς β γ δ.
κ. π. τ.

(3) Η' φαις. Σελ. 5. ἐν θ' ὁ Σχολ. Σελ. 7. „Δεύτερον τρὸς-
ἡτον φησὶ τῆς κοινῆς Συλλαβῆς, ὅταν τὸ μὲν α'. ἄφωνον ἡ

Συρίσδεν δ' ὡς ἔτις ἐπίσταιναι ᾧδε Κῦλῳ ἰών.

Θεόκ. εἰδ. 1α', 38.

Καί, μέτρα νέμειν τὰ δίκαια. Καλὸν δ' ἐπὶ μέτρον
ἅπασιν. Φωκυλ. Νεβ. 31.

Μέτρα δὲ τεύχε θεοῖσι. Τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.
Ο' αὐτ. αὐτ. 94.

Οὐδαμᾶ νῦν συνέβατο ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα.

Θεόκρ. κδ'. 104.

Καί, νῖος Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἀγρυπνος ἦρως.
Ο' αὐτὸς ι'. 10.

Τ' ποσημ. Α'.

Σημειώτέον δὲ ἡ ἢ τῇ μν. σύνθεσις ἐποίησέ που
βραχεῖαν Συλλαβὴν οἶον.

Ἦ' τε ἡ Ἀπάλαμνόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Ἡσιόδ. Ε' ργ. 3.

Καὶ σὺδέγ' ἡ μαλάχης ῥοδάμνης, ἡ φυλάδα τίξας.
Νίκ. Θηρια. 202.

„τὸ δὲ δεύτερον ὑγρόν· καὶ ὅταν κατὰ Σύλληψιν ὑπάρχῃ-
„σιν· εἰκότως· τὸ γὰρ ἄφανον πάντως ἐστὶν ἀσθενὲς ὡς κακὸ-
„φωνον, τὸ δὲ δεύτερον εὐόλισθον, ἡ τρέχον. Διὰ γὰρ τὴν
„ἀσθενείαν τῇ ἀφώνῃ, ἡ τὸ εὐκίνητον τῇ ὑγρᾷ, γίνεταί κοι-
„νὴ Συλλαβή. Ποῖσι δὲ κοινὴν Συλλαβὴν δύο Σόμφωνα,
„ἐπεὶ ἑκάστη Συλλαβὴ ἔχει τινα σιωπὴν· ὡς ἂν ἀσθενέστερα
„πλείω χρόνον ἐποίησεν ἐν τῇ κινήσει, καὶ ἡλέγχετο ἡ κοινὴ
„Συλλαβή.”

Ὑπόσημ. Β΄.

Πρὸς δὲ τέτοις ἰσέον ὥς ἔσιν ὅτε οἱ Ποιηταί, καὶ
ἐναλλάξ χρώμενοι τοῖς Συμφώνοις τέτοις, κοινὴν
ἀποτελέσει τὴν Συλλαβὴν· οἶον
Αὔτικὸς ἔτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῖν' ἀφέντων.

Σόλ. Αὔποσπ. 5. 4.

Ἰλιὸν δαρδανίην πιτύην ἐπιδέξι' ἔχοντας.

Οἶρφ. Αὔργον. 484.

Ἡ κροτάλων τυμπάνωντε Ἰαχὴ, σύν τε τρόμος
αἰλῶν.

Οἶμῃ. ὕμν. εἰς Κυβ. 4.

Παρθενίης ἀτάρπες ἐπιηράτε Ἡρώεσσι.

Οἶρφ. Αὔργον. 86.

Τέτο δὲ ἐν ἄλλ. ἐκδόσ. Αὔναγινώσκ. Αὔτραπές.

Ὑπόσημ. Γ΄.

Ἔσιν δ' ὅπῃ καὶ αὐτὰ μόνα τὰ ὑγρά κοινὴν ἀποτε-
λέσει τὴν Συλλαβὴν, οἶον.

Ἡρώων, αὐτοὺς δ' ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν.

Ἰλ. α΄. 3.

Ἐνθα Φησὶν ὁ Εὐστάθιος. Σελ. 19. „Ἰσέον δὲ, ὅτι
„τὸ αὐτὸς δ' ἐλώρια, οὕτω μὲν κατὰ Συναλοιφὴν
„ἀναγνώσθην, ἐκτεταμένην ἔχει τὴν ἄρχουσαν
„τῶ ἐλώρια, λόγῳ Σπονδαίῳ κατὰ κοινὴν Συλλα-
„βὴν. Ἐκτείνεται γὰρ ὁ μόνον διὰ τὴν προκειμέ-
„νην δασεῖαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπαγομένην ὀξεῖαν,
„ὅτι δὲ καὶ τὴν πρὸ αὐτῆς. Εἰδὲ ἀσυναλήπτως γρά-

„Φει τις αὐτὰς δὲ ἐλ—— κ. τ. λ. ἀπλοῖκός ὁ—
 „τῶτος ——— ἐ ποδίζεταί κατὰ δάκτυλον.”
 Ἐν δὲ τῇ Willoison ἐκδόσει Ἀναγινώσ. Αὐτὰς δ’
 ἐλ—— κ. τ. λ.

Θυμὸν ἀπὸ μελέων. Δῦναι δόμον αἶδος εἶσω.

Ἰλ. ή. 131.

Ἐνταῦθα φασὶν ἔντισι χειρογρ. Κώδιξι γράφε-
 θαι, — ἀπαί μελέ— τῶτος δὲ, ἐν τῇ τῇ Willois-
 son ἐκδόσει ἀναγινώσκειται, ἀπὸ

Τοῦτο ἐ τὸ,

Αἴσιμα παρειπών, ὃ δ’ ἐπέειπετο, τῇ μὲν ἔπειτα

Ἰλ. ή. ἔνθα τάδε φησιν ὁ Εὐστάθιος εἰς Ἰλ. ή. 539.

„Ἐκτείνει δὲ ἐ ἐνταῦθα τὸ παρειπών τὴν παρα-
 „λήγουσαν τῆς προθέσεως.”

Οὕτω ἐ Ἰλ. ζ. σίχ. 62. Οὕτω ἐ Ἀΐρατος διοση-
 μεί. 32. Παρειπών ὠνήσεν ὅτ’ ἐγγύθεν ᾤσσοι χειμῶν.
 Σημειωτέον δὲ, ὡς ὁ περιηγητὴς Διονύσιος ἐδίπλω-
 σε ταῦτα λέγων, περιηγ. σίχ. 427.

Παῖραλιν Ἐφeson, μεγάλην πόλιν Ἰοχεαίρας.

Τέτοις συγκαταλέχθω ἐ τὸ μοναδικὸν σ. ἐκτεῖ-
 νον ἔσθ’ ὅτε ἐ τῶτος τὰ προηγέμενα οἶον.

Ἀρνούμενος ἦν τε ψυχὴν, ἐ νόσον ἐταίρων.

Οὔδ. α. σίχ. 6.

§. ιδ’. Τρίτος δὲ τρόπος Κοινῆς Συλλαβῆς, ὅταν βρα-
 χεῖα Συλλαβὴ τελικὴ λέξεως ἦ, μὴ ἐπιφερομένων

των της θέσεως μακρᾶς ποιητικῶν Συμφώνων, ἀλλ' ἦτοι ἐνός, ἢ μηδενός· οἶον

Οἱ δὲ μέγα Ἰάχοντες ἐπέδραμον ὕιες Ἀχαιῶν.

Ἰλ. ξ'. 421.

Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτά κ' ἀνήροτα πάντα φύονται.

Ὀδύσ. ι'. 109.

Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχα πάντων (1).

Ἰλ. ξ'. 194.

§. ιε'. Ἀναγκαστὸν δὲ ἡμῖν κ' Ἀ'ρισείδῃ (2) ἔδοξε πα-
ραθεῖσθαι τὸ περὶ τῆς Κοινῆς Συλλαβῆς κεφάλαιον,
Ἐς δὲ τεῦτο.

Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων διαφορῶν ἐν ταῖς Συλλαβαῖς,
διαφοραὶ συνίστανται τῶν λεγομένων κοινῶν, ἢ μέσων,
ἐν τοῖς ποσί. Μέσαι μὲν ἔν εἰρηνται, κ' Κοιναί, δια-
τὸ ποτὲ μὲν βραχείας, ποτὲ δὲ μακρᾶς ἐμπληρῶν
χρείας. Τέτων δὲ, αἱ μὲν ἀπὸ τῶν φύσει μακρῶν
λαμβάνονται, ὅταν εἰς φωνῆεν μακρὸν λήγῃ Συλλα-
βῇ, τῆς ἐξῆς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης. Τῷ γὰρ
ἐκ ἔχειν μεταξὺ σύμφωνον τὸ συνάπτον αὐτὰς, κε-
χρηότας ἀπεργαζόμεναι τὰς ἡχας, τὴν τῆς φωνῆς
διαλύσειν εὐτονίαν. Ἦτε ἢ μετέρα σπεδῇ τῇ τὴν δευ-

(1) „Ἐνταῦθα κ' εἰς μέρος λόγῳ ἡ κοινὴ ἔληξε, κ' εἰς τὴν
τῇ ποδὸς τελευταίην. Αἱ ἄλλαι γὰρ, ὥς εἶπον, ἀρκτικαὶ πο-
δὸς ἦσαν, αὕτη δὲ, κ' τῇ ποδὸς κ' τῆς λίξεως λεκτική.” Η'-
φαις. Σιλ. 8.

(2) Βιβ. α'. Σιλ. 47.

τέραν ἐπίλαβεῖν, διὰ τὴν τῆς φωνῆς συνέχειαν, πρὶν ἐντελῇ προσενέγκασθαι τὴν προτέραν, τῆς τῷ καθιγυμένῳ τότε μακρότητος ἀποτεμένεται. Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν φύσει βραχείων, ὅταν εἰς μέρος λόγου συλλαβὴ λήγῃ. Ἡ γὰρ μεταξὺ διάσασις τῆς τῷ προτέρῳ τελευτῆς, καὶ τῆς ἀρχῆς τῷ δευτέρῳ, μῆκος τῆς συλλαβῆς παρέχεται. Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν, ὅτε δυοῖν ἐπιφερομένοιιν συμφώνοιιν τὸ μὲν, ἄφωvόν ἐσι, τὸ δὲ, ὑγρόν. Ὡς γὰρ τῷ καθιγυμένῳ τῆς συμπλοκῆς στοιχεῖα παχυφωνότερα τυγχάνοντος, ὁ τῷ δευτέρῳ λεπτότερος ὢν, ἐκδλίβεται τε καὶ πιέζεται. Πάλιν τέτων, τινὲς ἀπὸ μὲν τῶν φύσει μακρῶν ἦττον κοιναὶ γίνονται. Ὅταν ἡ φωνηέντων πάχοςσα συλλαβὴ σύγκρυσιν, εἰς μέρος λόγου τε λήγῃ, καὶ δίφθογγων γίνεταί τῶν κατὰ συμπλοκὴν. Λέγω δὲ, τῶν δι' αὐτῶν συντιθεμένων. Εὐτονωτέρως γὰρ ἔτω ποιῆνται τὲς ἤχες, ἀμφοτέρω φανερώς ἐκβοῶσαι τὰ φωνήεντα. Ἀπὸ δὲ τῶν βραχείων, ὅταν εἰς μέρος λόγου λήγῃ συλλαβὴ, φωνηέντων πάχος σύγκρυσιν, λίαν ἀσθενῆς. Μῆκος δὲ προσλαμβάνοντα πλέον ἢ κατὰ κοινὴν, ὅτε τὸ ἀρτικὸν τῆς μετὰ αὐτῆς συλλαβῆς στοιχεῖον συμβαίνει δασύνεσθαι. Αἱ δὲ ἀπὸ τῶν θέσει μακρῶν, ὅτε καθιγυγισαμένῃ κατ' ἐπιφορὰν ἄφωvε, τῷ μὲν τῶν ἀμεταβόλων συμπλέκεται. Τῶν γὰρ λοιπῶν ὑγρῶν κατὰ πρόεσιν πνεύματος ἐκφωνημένων, τῷτο μόνον ἐμφράττοντες ἡμῶν

τὲς πόρους ἐκφωνεῖν βιαζόμεθα. Κατὰ γὰρ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐναντιοπαθεῖν τὸ φωνητικὸν ὄργανον οὐκ ἀπεικότως κολέει τὴν τῆς φωνῆς ὁμαλότητα. Τοιγαρὲν καὶ ἀμετάβολον αὐτῷ συμπλέξωμεν, ἀμφότερά τε τρανῶς ἐθέλοισιν ἐκφωνεῖν, ὅτι κοινὴν, θέσει δὲ μακρὰν τὴν συλλαβὴν ποιησόμεθα. Ἀμέλει καὶ τῶν Ἀρχαίων τινὲς, βελιχθέντες τὴν προκειμένην τέτῳ βραχείαν πολλαχῶς ποιεῖν, τὸν μὲν τῷ μ. παρατρέχουσι φθόγγον, τὸ δὲ τῷ ν. μόνον ἐξάκουσον ἀποσέλλουσι. Χρὴ δὲ κακείνο θεωρεῖν, ὥς εἰ μὲν μόνην τὴν συλλαβὴν ἐθέλοισιν κινεῖν, ἐκ τῶν ἑαυτῆς στοιχείων τὸ μέγεθος αὐτῆς ἡμῖν ἐπιγνωσέον. Εἰ δὲ ἐν ποδικῷ σχήματι, καὶ τὴν ἐξῆς προσληπτέον πρὸς ἐντελὴ γνῶσιν τῆς τῷ ποδὸς ἐπισκέψεως. Αὐτίκα παντὸς μέτρος τὴν τελευταίαν ἀδιάφορον ἀποφαίνόμεθα, μηδεμιᾶς αὐτῇ συλλαβῆς ἐπιφερομένης, δι' ἧς ἀφωρισμένως ἐνὸς μεγέθους αὐτὴν ἂν εἴπειν προσήκει.

Ὑπόσημι.

Οὗτοι μὲν οἱ τῆς κοινῆς συλλαβῆς κοινοὶ τρόποι. Εἴπει δὲ καὶ πάσῃ ἅττα ἐν τοῖς εἰχοῖς συμβαίνει γίνεσθαι, (περὶ ὧν ἱκανὰ ἡμῖν εἰρήσεται, βιβλ. β'. κεφ. Γ'.) Θεραπεῖται τῶν τινὲς παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις τῶν Γραμματικῶν φαίνονται. Καὶ ἄλλοι, παρὰ τὲς

ἐκτεθέντας, τρόποι κοινῆς Συλλαβῆς, ὅς κ' ἡμῖν
ἐνταῦθα ὑπάρκοντων ἔδοξε παραδεῖσθαι.

Καὶ τοίνον φασί, κ' τὲς τόνους, κ' τὰ πνεύματα,
ἥτοι ἐπόμενα τινῶν, ἢ κ' προηγμένα, ἐκ ἀδυνα-
τως ἔχειν ποιεῖν κοινὴν Συλλαβήν.

α'. Γενὴς τρόπος ὁ διὰ τῆς ὀξείας· ἥτοι προηγμένης
οἶον.

Η' νάντησι τέρας, ἢ ἐρατῶ εὐρέϊ λαῶν.

Ἰλ. δ'. 76.

„Ενταῦθα ἡ ρᾶς Συλλαβὴ, βραχεῖα ἔσα, διὰ τῆς
„προκειμένης ὀξείας ἐμικύνθη.” Σχολίας. Η' φαις.
Σελ. 77. ἢ ἐπαγομένης, οἶον.

Αἵσιμα παρειπὼν· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρί.

Ἰλ. ζ'. 62.

Ε' νθ' ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. ζ'. Σελ. 625. „Ὅρα δ' ἐν
„τῷ παρειπὼν ἐκτεταμένην ἐκ ἀναλόγως τὴν τῆς
„προδέσεως παραλήγυσαν, οὕτω δὲ κ' ἐφεξῆς κ'
„τῆς ἀπὸ προδέσεως ἐκτείνεται ἡ λήγυσαν ἐν τῷ
„— ἀπὸ ἔθεν. κ. τ. λ. Τινὲς δὲ θεωροῦντες αὐ-
„τὸ μεταγράφουσιν, ἀπαὶ ἔθεν, κ' ἔτω τὸ μέτρον
„ἀναπληροῦσιν. Οἱ μὲντοι ἀκριβέστεροι ἐκτείνουσιν,
„ὥς ἐρῶν τὸ ὁ. ἐνταῦθα τῆς προδέσεως διαφο-
„ροῖς λόγοις τῆς κοινῆς Συλλαβῆς. Μέρους τε γὰρ
„λόγου καταπεραιώσις ἐστὶ, κ' δασεία, κ' ὀξεία τῷ
„ἔθεν ἐπιφέρονται, δυνάμεναι τὴν λήγυσαν ἐκτεί-
„νειν τῆς προδέσεως.” Σχολ. Η' φ. Σελ. 77. „Τὴν

„πῶ, βραχεῖαν τὸ ἔδος ἐμήκυνεν, (ὕτως ἀναγνώ-
 „ξέον. Διέφθαρται γὰρ τὰ τῷ κειμένῳ.) ὅθεν ὁ
 „εἶχος δοκῶν πάθος ἔχειν τὸ λεγόμενον λαγαρόν,
 „ἀπαθῆς ὡς οἶόν τε γέγονε, διὰ τῆς ἐπιφθοῆς τῆς
 „ὀξείας· ἐπὶ δὲ τῷ β΄. ποδὸς, μὴ ἐσχηκότος τοῦ
 „εἶχου μηδεμίαν βοήθειαν, ἔμεινε τὸ προλεχθὲν
 „πάθος, τὸ Λαγαρόν.” κτλ.

β΄. Δὲ ὁ διὰ τῆς περισπωμένης, καὶ ταύτης αὐ, ἦται
 προκειμένης· οἶον

Οἰκίῃς ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.

Ἰλ. ζ΄. 366.

Ἡ ἐπικειμένης· οἶον

Πάντῃ ἐποιχόμενοι πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν.

Ἰλ. ζ΄. 80.

Μέτιδι καὶ τὸν Σχολίας. ἨΨαίς. Σελ. 77 — 8.

Ἀπὲρ ἡμῖν διεφθαρμένα τε παντελῶς ὄντα, καὶ
 ἔδεν γενναῖον ἀποφαινόμενα, παραλιπεῖν τέως ἔ-
 δοξε. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. γ΄. 230. Σελ. 1465. „Εἰν

„τῷ. — Τηλέμαχε ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὁδόν-
 „των; Φησὶν, εὐταῦδα μέντοι θεραπεύσει τὴν λή-
 „γουσάν τῆς κλητικῆς τῷ Τηλεμάχῃ, καὶ μόνον ἡ
 „εἰσιγμὴ, καὶ τὸ ἐπαγόμενον πτ. ἀλλὰ καὶ ἡ περισ-
 „πωμένη τῷ ποῖόν σε — κ. τ. λ. Ὡς ἡ δύναμις
 „ἔχει τῆς κοινῆς συλλαβῆς· καὶ ἦν δύναμις, καὶ ἡ
 „εἰσιγμὴ χαρίζεται τι χρόνῳ τῷ πρὸ αὐτῆς βραχεῖ,
 „ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι· καὶ τὰ ἐν ἀρχῇ λέ-

„ξέως ἄφωνα ὡς πεφυκότα διπλῶσαι· ὧν ἓν καὶ
 „τὸ π· καὶ ἡ περισπωμένη δὲ, ἥς τρόποι τρεῖς ἐκ-
 „τάσεως, δσναμένης ἐκτείνειν ὥσπερ τὸ φωνῆεν
 „ἢ ἐπίκειται, ἔτω καὶ τὸ μετ' αὐτὴν, καὶ τὸ πρὸ
 „αὐτῆς δέ.”

γ'. Δ' ἂν εἴη τρόπος ὁ τῆς δασείας, ἡ προκειμέ-
 νης· οἶον.

Ἐλπομ' ἐλέσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. Ἰλ. ἡ. 353.

(Α' Μ' ἐν ταῖς νῦν ἐκδόσεσιν ἀναγινώσκεται· ἔλ-
 πομαι ἐκτελέσθαι ἵν' ——— κτλ.) Οὐ περίφησιν
 ὁ Σχολιας. Ἡ' Φαις. ἐνθ. ἀνωτ. „τῷ γὰρ ἵνα τὴν
 „ἵνα Συλλαβὴν βραχεῖαν ἔσαν, ἡ ἐπὶ τῷ ἱ. δασεῖα
 „προκειμένη ἐμήκυνεν· ἀλλ' εἴποι τις, ὅτι καὶ τὸ μ,
 „ἐπιφερόμενον ἐμήκυνε τὴν Συλλαβὴν.”

Ἡ ἐπικειμένης· οἶον

Ἔως ἐγὼ περὶ κείνα πολλὸν βίοντα συναγείρων.

Οἶδ'· δ'. 90.

Καί, Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμόν.

Ἰλ. α'. 193.

Εἵνθ' ὁ Εὐστάθιος. Ἰλ. α'. Σελ. 8. „ τὸν

„γὰρ πρῶτον τόπον πούς ἐπέχει Α'μφίβραχους.

„(ἔως ὃ) Ο' δὲ Α'μφίβραχους ἀνοίκειος μέτρῳ Δακ-

„τυλικῷ, εἰμὴ θεραπεύοιτο. Καθάπερ καὶ ἐνταῦθα

„θεραπεία τις τῷ εἴχῳ ἐφεύρηται. Τὸ μὲν ἔως κα-

„τὰ λόγον συνιζήσεως (περὶ ἥς ἡμῖν ἐν τοῖς ἐξῆς,

„Κεφ. 5, ἱκανὰ εἰρήσεται.) εἰς μίαν καταλογίζε-

„ται μακρὰν Σულλαβήν· Τὸ δὲ ὁ, κατὰ δ'. τρόπος
 „κοινῆς Σულλαβῆς ἐκ τῆ ταπεινότητος τῆς βρα-
 „χείας ἀνίσταται. Μηκυνόμενον γὰρ, καὶ δασύνεται, καὶ
 „τόνον ἔχει ὅξυν, καὶ ἡ συνέχεια βαρύνῃ αὐτό· καὶ
 „εἰς μέρος δὲ λόγῳ καταπεραιοῖ· καὶ διὰ τῆτο δύ-
 „νεται στίζεσθαι· ἔχει δὲ καὶ τὸ τ. ἐπαγόμενον.
 „Ὅτι δὲ καὶ τὸ δασὺ πνεῦμα, καὶ τὸ τῆς τάσεως ὅξυν,
 „καὶ ἡ τῆς λέξεως εἰς τέλειον καταπεραιώσις, καὶ
 „ἡ τῶν ψιλῶν συμφώνων ἐπιφορὰ, βοηθεῖν εἰς μη-
 „κυσμὸν δύνανται τῷ βραχεῖ φωνήεντι, ἐ τῆ νυν
 „καιρῷ ἐς λέγειν τε, καὶ αἰτιολογεῖν.” Σχολιας. Η΄Φ.
 Σελ. 78. „ Α'λλ' ἡ δασεία ἐπικει-
 „μένη ἐμήκυνεν αὐτὴν τῷ πνεύματι, καὶ τῇ διασάσει
 „τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, τῶν μᾶλλον διατεινομέ-
 „νων ἐν τῇ προφορᾷ τῷ πλείονος πνεύματος.”

Α'λλ' ἵκανὰ γὰρ εἶναι τὰ περὶ τῶτων ἡμῶν ῥηθέν-
 τα δοκεῖ· Ακριβῶς μὲν εἰδῶσιν ὅτι καὶ ἄλλ' αὐτ'
 ἐνταῦθα παρενείρυσιν, ὅσον τὰ περὶ τῆς ὑποδιασο-
 λῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ ἐμήκυνεν ἔχει δύνανται, ὁμοίως δὲ
 καὶ ἡ εἰγμή· περὶ ὧν μετιτέον Εὐσάθ. Ο'δ. Ε'. Σελ.
 1465, καὶ ἀλλαχῇ· ματαιότατον δὲ ἡγήσαμένοις
 τὸ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀπλῶς ὅν τινες ἐνδιατρίβειν· ὁ-
 πωγε καὶ τὰς ἐκτεθέντας ὀλίγῳ πρότερον τρόπους
 τῆς κοινῆς Σουλλαβῆς, ἐ πάντωγε λόγῳ ἔχεισθαι νο-
 μόμενον· Τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἢ διὰ τῶν ἐν εἰχοῖς
 ἄλλως συμβαινόντων παθῶν, ἢ καὶ διὰ τῆς τῶν

ὕγρων ἀδιαφορίας, περὶ ἧς εἴρηται, Θεραπεύοιτο
 ἂν. Ταῦτα δὲ ἕκαστος ἀκριβῶς διακωδωνίσας, τὰ-
 ληθές εὐρήσει τῶν ἡμῶν εἰρημένων.

Ἐκεῖνο δὲ μᾶλλον σημειωτέον, ὡς συνεχῶς οἱ Ποιη-
 ταὶ ἀδιάφορον ἡγῶνται τὴν ἐπὶ καταπεραιώσει λέ-
 ξεως Συλλαβὴν· ὅτε μὲν μακρὰν, ὅτ' ἂν αὐτοῖς
 γε τούτου δέη, ὅτε δ' αὖ βραχεῖαν λαμβάνον-
 τες· οἷον.

Τίμησας μὲν ἐμέ. μέγα δ' ἴψαο λαόν Ἀχαιῶν.

Ἰλ. α'.

Ἐνταῦθα γὰρ ἡ τελευταία τῆς Ἀντωνυμίας βρα-
 χεῖα δὴ ἔσα ὡς δῆλον, ὅμως κοινὴ γέγονε.

Τοιᾶτότι καὶ τὸ,

Τόξ' ὤμοισιν ἔχων, Ἀρφίρεφέατε Φαρέτρη.

Ἰλ. α'.

Τῆτο δε Θεωρητέον ἐπὶ πάντων μὲν τῶν μερῶν τῆ
 λόγου, ἐπὶ πασῶν δὲ σχεδὸν τῶν τῆς λέξεως κα-
 ταπεραιώσεων· συμβαίνει γὰρ ἐ σπάνιον τῆτό γε
 παρὰ Ποιηταῖς. Ὅτι δὲ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπομέ-
 νων ὕγρων, ἢ τῶ μοναδικῶ σ' τὰ τοιαῦτα εὐρίσκε-
 ται, οὐκ ἀπεικότως ἄντις προσσημειώσαιτο.

Περὶ τῶν Συνθέτων.

§. 15'. Τὰ σύνθετα ἰσόχρονα μάλιστα εἰσι τοῖς ἀπλοῖς ὄϊον.

Θυμός.

Ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.

Ἰλ. β'. 45.

Θυμολέων.

Εἶναι ἐμὸν πατέρα θρασυμένονα θυμολέοντα.

Ἰλ. ε'. 639.

Οὕτω κ', κασιγνήτος

Φίλε κασιγνήτ'! ἐκκόμισαι τέμε, δὸς δέμοι ἵπτες.

Ἰλ. ε'. 359.

Πατροκασιγνήτος.

Πατροκασιγνήτου μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι.

Ἰλ. φ'. 469.

Ἦ ποσὴμ.

Εἴν δὲ τέτοις τὰ τῆς ἀναλογίας ἀκριβῶς δεῖ σκοπεῖν, ὡς τοῦ τιτᾶνοκτόνου, τὸ α̃ μηκύνεται. Ὀμηρος Βατραχ. 173.

Κινεῖσθω μέγα τιτᾶνοκτόνον, ὀβριμοεργόν.

Α'λλ' ἀπὸ τῆς γενικῆς Τιτᾶνος οἰκειότερον ἂν ἔχοι παράγεσθαι, ὡς, ᾧ τιτᾶνας ἔπεφνες — κ.τ.λ. ὁ αὐτ. αὐτ. 274. οὕτω δὲ κ' τοῦ ἄσπίλος τὸ ἰ — ἄ-

σπίλον ἄρρυτίδωτον μήλον· ἐκ τῆ σπῆλος· ὃ καὶ
συσελλόμενον εὐρηται παρὰ Λυκόφρ. Α'λ. 188.

§. ιζ'. Τὰ πολυσύλλαβα ὀνόματα, βραχείαις κομῶντα,
πολλάκις μηκύνεται, οἶον

Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον Ἀθανάτοισι.

Ἴλ. α'. 265.

Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτύχεον Ἀπονέεσσαι.

Ἴλ. β'. 113.

§. ιη'. Τὸ Στερητικὸν α̃, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συσελλόμενον
εὐρηται· οἶον.

Θερσίτης δ' ἔτι μένος ἄμετροεπῆς ἐκολῶα.

Ἴλ. β'. 21.

Αἶσ' ὄφελος τ' ἄγαμος τ' ἔμμεν τ', ἄγονος τ' ἀπο-
λέσθαι.

Ἴλ. γ'. 40.

Ἀλλὰ καὶ ἐὼς ὅτε μηκύνεται, οἶον

Δαίε οἱ ἐκ κόρυθος τε, καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

Ἴλ. ε'. 4.

Τ' ποσημ.

Ἐνθα φησὶν ὁ Εὐστάθιος. „Διατὶ δὲ ἐκτείνεται ἡ Ἀρ-
„χευσα τῆ ἀκάματος, ὅτι δηλαδὴ πρὸς ἀναγκαῖον
„Δακτύλε Ἀπαρτισμόν. Οὗ δὴ γίνεται καὶ ἐν τῷ
„Ἀθανάτος.”

§. ιθ'. Τὰ μόρια ταδὶ, ζᾱ. ἔρι. δῦσι. ἀρῖ. δᾱ. ἐν συν-
θέσει ὄντα συσέλλεται· οἶον.

Κίλλαντε Ζάδ έην, Τενέδοίότε Ίφι ανάσσεις.

Ίλ. α. 38.

Τὸν ῥά νέον τέρεν ἄνδρος ἔχοντ' ἐρῖκυδέος ἥβης.

Η΄σ. Θεογ. 988.

Κέντρῳ δ' ὕσαλθῆς ἄλλοπος Σαρδωνικῆς.

Λυκόφρ. Α΄λ. 796.

Μίξας χρυσοχίτωνα μελαγχροίην ἐρῖτιμον.

Ο΄ρφ. λιθ. ιη'. 80.

Αὐτὴ ἐγὼ τοιῷδε δ' ὕσῃροτος· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο

Καλλ. Τ΄μν. εἰς Δῆλ. 268.

Τ΄ποσημ.

Μηκύνεσι δὲ ἐ ταῦτα οἱ Ποιηταί· οἶον

Ὡς ἄνεμος ζαῆς νέφεα σκίοεντα δονήσας.

Ίλ. μ'. 157.

— ἀλλ' ἐπὶ τῷ ζαῆς, ἐ ἡ κρᾶσις τῶν δυοῖν ᾧ. μη-
κύνει· ἐκ γὰρ τῷ ᾧ τὸ πνέω, ἐ τῷ ζα ζααῆς, ζαῆς.

Κ Ε Φ. Ε΄.

Περὶ Παραγωγῶν.

§. κ'. Τὰ παράγωγα ἰσόχρονα εἰσὶν ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ
τοῖς, ἀφ' ὧν τὴν Παραγωγὴν ἵσχει· οἶον.

Νῖκῶ.

Ἦ μὲν αὖ τ' ἀγορῇ νῖκᾶς γέρον! Τίτας Α΄χαιῶν.

Ίλ. γ'. 370.

Νίκη.

Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκη.

Ἰλ. η'. 312.

Οὕτω καὶ τὸ, νικητήριον.

Ὅθεν νομίζω τήνδε νικητήρια. Εὐριπ. Ἀλκίης. 1031.

Οὕτω καὶ νικηφόρος. Δείξον νῦν ἰδὲ τάλαινα! σὴν νικηφόρον. Ὁ Αὐτ. Βάκχ. 1199.

Οὕτω, καὶ ἐπινίκιον. Τέτων ἐνεγκῶν πάντα τὰπινίκα. Σοφοκλ. Ἡλ. 694.

Καὶ, Νικόβολος. Ἀριστοφ. Ἰκτ. 612.

Τὸδ' ἄλλο γ' εἰμὴ Νικόβολος ἐγενόμην;

Ὑποσημ.

Προσῆκει δὲ καὶ τοῖς Συνδέτοις τὰ τῆς Συνδέσεως ἐξετάζειν· οἷον τὸ, πρᾶγος.

Ὅς τις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως. Αἶχ. ἐπτ. Θηβ. 2.

Ἀπὸ τῆς ἐπραγον, παράγουσιν, ἀλλ' οἰκειότερον ἀπὸ τῆς πέπραγα, ὅπερ μνησκύεται· οἷον.

Ὡς εὐτυχεῖ δ', ὡς μακαρίως πεπράγατε.

Ἀριστοφ. Πλάτ. 629.

Ἰν' ἰσόχρονα ἦ. Οὕτωτοι καὶ, νίφετός.

Ἦ νίφετόν, ὅτε περ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρέρας.

Ἰλ. κ'. 7.

Καὶ νίφεις·

Ἦχθεδ' ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νίφοντα

Ὀδύσ. τ'. 338.

Ἀπὸ τῆ νίφω παράγασιν ἐκ ἰσοχρόνου αὐτοῖς ὄν-
τος. Ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τῆ ἐνιφον· τὸ γὰρ νίφω
μακρόν· οἶον

Νιφέμεν ἀνθρώποις πιφαισκόμενος τὰ ἅ κῆλα.

Ἰλ. μ'. 280.

Ὅ μὲντοι ἀνωτέρω εἶρηται (Κεφ. δ'. §. ιζ'.) τῷτο
κάνταῦθα σημειωτέον, ὅτι δηλονότι αἱ πολλαὶ ἀλ-
λήλαις ἐπόμεναι βραχεῖαι μηκύνουσι· πολλάκις τὰ
Συνδέτα, πρόσκομμα γινόμεναι πρὸς τὸ, τοῖς ἀφ'
ῶν παράγεται, τὸν αὐτὸν ἔχειν χρόνον· οἶον.

Ἐκτορα Πριάμειδην, ἃ εἰ μάλα καρτερός ἐσι.

Ἰλ. υ'. 316.

Αἵματι φοινῖ κόεσσαι ἀνέδραμον, οἱ δὲ μάλ' εἰεῖ.

Ἰλ. ψ'. 717.

Ἦκεν γηθῆσαι, Πριάμος, Πριάμοιό τε παῖδες.

Ἰλ. α'.

Ὡς δ' ὅτε· τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοινῖκι μίηνῃ.

Ἰλ. δ'. 141.

Ἀλλὰ γὰρ ἡμῖν ἔδοξε τῶν παραγώγων, τὰ τοῖς
πρωτοτύποις τὸν αὐτὸν χρόνον μὴ φυλάττοντα, ἃ
τῶν συνδέτων, τὰ μὴ τοῖς ἐξ ῶν συντίθεται κα-
τὰ χρόνον ὁμοφωνῶντα, ἐν τῷ τῶν μακρῶν πίνακι
σημειώσασθαι.

Περὶ Συνιζήσεως.

§. κα'. Τέτοις εἰκὸς ἂν εἴη ἡ τὸν περὶ Συνεκφωνήσεως ἔπεσθαι λόγον, εἴτ' ἐν Συνιζήσεως. λέγεται τοῖ-
 νυν Συνεκφώνησις, ὅτε δύο Συλλαβαὶ σύμ-
 φωνον μὴ ἔχουσαι, ἀντὶ μιᾶς παραληφθῶ-
 σι (1).

Υ' ποσημ.

Εὐσάθ. Ἰλ. α'. Σελ. 11. „Λέγεται δὲ τὸ πάθος
 „Συνιζήσις κατὰ μίμησιν τῶν συνιζανόντων καὶ
 „συμπικτόντων πραγμάτων, καὶ πυκνωμένων ἐξ
 „ἀραιότητος, ἡ ἐκ πλείονος κατεχόντων ὀλιγώτε-
 „ρον τόπον κατὰ συμπήλησιν τινά. . . . τὸ
 „δὲ αὐτὸ, ἡ Συνεκφώνησις λέγεται· Διότι
 „τὰ τῶν δύο λέξεων φωνήεντα ἐν τῷ μετρεῖσθαι
 „νοῶνται, ἐκείτι ὡς δύο, ἀλλ' ὥσπερ ἓάν τῇ φωνῇ
 „τῇ ἐνὸς συνεκράθῃ ἡ ἢ τῇ ἑτέρῃ, ἡ ὡς ἔντι ἅμ-
 „φω συνεξεφωνήθησαν.” Σχολ. Η' φαις. Σελ. 79.

(1) „Διαφέρει δὲ Συναλοιφὴ Συνεκφωνήσεως, ἣ γεν Συνι-
 „ζήσεως. Ἡ μὲν γὰρ ὡς γράφεται, ἔτω ἡ ἐκφωνεῖται· Ἡ δὲ
 „Συνιζήσις, ἔχ ὡς γράφεται ἐκφωνεῖται, ἀλλ' ἐν τῷ βαίνειν
 „αἱ δύο Συλλαβαὶ ὁμῶς ὑπὲρ τῆς τῇ μέτρῃ θεωρίας συνεκ-
 „φωνοῦνται.” Σχολιας. Η' φαις. Σελ. 79. Ἐτυμολογικὸν ἐν
 λ— Συνιζήσις „ὅτι συνιζήσι τὸ ἐν φωνῇ, ἡ συναίγεται, καὶ
 „καδέζεται, κρυπτόμενον ὑπὸ τῇ ἑτέρῃ φωνήεντος.”

„Διὸ (διὰ τὸ τὴν Συλλαβὴν εἰς ἓν συσέλλεσθαι) καὶ
 „συνίζησις λέγεται. Συνιζάνειν γὰρ λέγεται τὸ
 „ἔκτινος μείζονος, εἰς ἄλλο ἔλαττον συμπίπτειν· εἰ-
 „ρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῆ περὶ τῆς καθεζομένης
 „συμβαίνοντος· ἐπεὶ δὴ ἔτοι καθεοθέντες συσέλλα-
 „σι τὸ μέγεθος.”

„Ἡ Συνεκφώνησις ἀναγκαῖον ἐστὶ μάθημα· καὶ πά-
 „νυ Μετρικοῖς ἀρμοδιώτατον· πολλοὶ γὰρ λελυμῶν-
 „θαι δοκῶντες εἰχοι, καὶ ἄμετρον ἔχοντες τὴν Σύν-
 „θεσιν, διὰ τῆς Συνεκφωνήσεως τὸν τῆς μετροποιίας
 „κόσμον ἀπολαμβάνουσι.” Σχολ. Ἡφ. Σελ. 9.

§. κβ'. Τρόποι δὲ κατ' ἑς γίνεται ἡ Συνεκφώνησις, ἢ
 Συνίζησις ἔτοι, ἢ ὅταν εἰς μίαν μακρὰν συνιζάνουσι μα-
 κρὰν δύο· οἷον.

Ἡ οὐχ ἄλλῃς ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἡπεροπεύ-
 εις (1); Ἰλ. ε. 349.

(1) Οὕτω καὶ ἡ εἰσόκευ ἀμφὶ — Ἰλ. ε. 466. καὶ ἡ ἐκ ἀξί-
 „χρεως ὁ Θεός — Εὐριπ. Ὀρ. 596. Εὐεάθ. Ἰλ. ε. Σελ. 421.
 „Τὸ δὲ ἡ ἔχ ἄλλῃς, συνίζησιν ἔχει τῶν ἐν ἀρχῇ δύο μακρῶν
 „συλλαβῶν, εἰς μίαν μακράν, καὶ λογίζεται ἀντὶ δακτύλου,
 „διὰ τὴν τοιαύτην Συνίζησιν.” Ὁ Αὐτ. Ἰλ. α. Σελ. 12. „ . .
 „ . . . ἡ γὰρ δύο φωνήεντα χρόνῳ ὁμοίᾳ ἀντὶ ἑνὸς παραλαμ-
 „βάνεσθαι. Οἷον δύο μακρὰν, ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς Συλλαβῆς κ.
 „τ. λ. Σχολ. Ἡφαισ. Σελ. 79. . . . Δύο μὲν μακρῶν
 „(Συνίζ) εἰς μίαν μακράν, ὡς ἐν τῷ ἡ ἔχ ἄλλῃς — κτλ. ἐν-
 „ταῦθα γὰρ καὶ τὸ π. καὶ τὸ ἡ, ἀμφοτέρω μακρὰ ὄντα, εἰς
 „μίαν Συλλαβὴν μακράν καταλογίζεται.” — κ. τ. λ.

Τὸ μὴ οὐχὶ παραχρῆν τὰς ἐμὰς ἐχθρὰς ἐμοί.

Εὐριπ. Ἰππολ. 49.

§. κγ'. Δεύτερος δὲ ἐστὶ τρόπος, ὅτε βραχεῖα καὶ μακρὰ, ἀντὶ μιᾶς μόνης μακρᾶς παραλαμβάνεται· οἶον.

Πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον, ἐκ' ἄλλοθρόους ἀνθρώ-
πους (1).

Οὔδ. α'. 182.

Οἱ δ' ἐπεὶ νῆαστε, καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.

Ἰλ. ψ'. 2. (2).

§. κδ'. Τῷ δὲ τρίτῳ τρόπῳ ἂν εἴη, ὅτε βραχεῖαι δύο εἰς μίαν μόνην μακρὰν συνέρχονται· οἶον.

Ὅπλισσόντ' ἦια, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα.

Οὔδ. α'. 289.

Ἰερειον δὲ σύας σιάλες, καὶ βῆν ἀγελαῖην (3).

Οὔδ. ρ'. 181.

(1) Τῷτο δέ τινες γράφουσι, πλείων, χοῦσιν φέροντες ὁμήρου ἐξ Οὔδ. π'. 368. καὶ Οὔδ. ε'. 240. Παρὰ δὲ Εὐσταθίου ἐν παραβολαῖς ἀναγινώσκεται, πλέων ἐπὶ, Σελ. 1408. Οὕτω δὲ καὶ ἐν χειρογρ. Κώδ. ὡς φησὶν ὁ Βαρνέσιος.

(2) Τῷτο ὑπόδειγμα παρὰ Ἡ'φαισίαν κεῖται, εἰ μὲντοι καὶ ὀρθῶς, ἢ οὐκ οἶδα· πᾶν γὰρ ἂν θεωροῖτο ἡ Συνίξις, εἰς ἣτως ἀναγινώσκηται; Ἴσως τοίνυν παρὰ Ἡ'φαισίαν ποτὶ ἐγγράφητο.

Ἐπεὶ δὲ εἰς νῆαστε καὶ — κ. τ. λ.

ἢ κατὰ τόνδε τὸν τρόπον τῆς Συνίξεως ἄλλως γὰρ ἐ-
δὲν ὑψίς. Ἀλλ' ἔχοιτις τὸ ὑπόδειγμα τετὶ, καὶ ἐπὶ τὸν α'-
τρόπον εἰ δοκεῖ ἀνάγειν, ἀφαιρῶν τὸ δ' (ἐπεὶ) ὥς εἶναι ἀν-
τὶ μιᾶς τὰς δύο μακρὰς. Cornel. Pauw, ad Herphaes, p. 106.

(3) „Δύο δὲ βραχεῖων εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἐν τῷ,
„Κασοράδ' Ἰππόδαμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκη.

Ἰλ. γ'. 237.

§. κέ. Ὁ δὲ τέταρτος τρόπος γίνεται ὅτε δύο βραχεῖαι ἀντὶ μιᾶς ἐκλαμβάνονται· οἷον

Α΄ εἰρή ὀπωρικῶ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλισα (1)

Ἰλ. ε΄. 5.

Ἡ ῥιθμεὸν Α΄ ρχὸν δὲ μετ’ ἀμφοτέροισιν ὅπασσα.

Ὁδ. π΄. 204.

Ἑποσημ.

Φησὶ δὲ Ἡφαισίων τὸν τρόπον τῆτον τῆς Συνισζήσεως ἐν τῷ Ἡρωϊκῷ μέτρῳ σπανίως εὐρίσκεισθαι, συνεχές δὲ κεῖσθαι ἐν τοῖς ἄλλοις μέτροις (Σελ. 8.) ὥσπερ ἐν τῷ Ἰωνικῷ τῷδε Σωτάδῃ. Σείων μελίην πηλιάδα δεξιὸν κατ’ ὤμον.

§. κς. Πέμπτος δὲ τρόπος, ὅτε ἀντὶ βραχείας λαμβάνεται κοινή Συλλαβή· οἷον.

Χρυσέφ’ ἀνὰ σκήπτρῳ· ἔ’ ἐλίσσετο πάντας Α΄ χαι-
οὺς (2)

Ἰλ. α΄. 36.

Ἡ τῆς κς, ἢ α. συλλαβῆς, καὶ ἀμφοτέρων βραχειῶν ἕσων εἰς ἑμίαν μακρὰν συναρτημέναν. Τῆτο δὲ τινες ἢ φασιν εἶναι Συνεχῆσιν, ἀλλὰ διάλυσιν τῆς τῆ Σπονδαίης μακρᾶς. Βραχείας δὲ ἢ μακρᾶς εἰς μίαν μακρὰν, ὡς ἔχειτε ἢ ἄνω χῶρετε, καὶ ἐν τῷ ἢ μένῳ ὅπερ ἔασι — (Ἰλ. π΄. 159.) τῆς με καὶ ὧν. οἷς μίαν μακρὰν συναρτημένης." Σχολ. Ἡφαιστ. Σελ. 79.

(1) Εἰ τῇ τῆ Willoison, καὶ Barnes ἐκδόσει γράφεται Α΄ εἰρή. Ὁ δὲ Εὐστάθ. Ἰλ. α. Σελ. 12 Α΄ εἰρή γράφει. Ὁ Αὐτ. Εὐστάθ. Σελ. 2. Ἡ τῶν αὐτῶν εἰς μίαν βραχεῖαν οἷον.

Ἡ δὲ ἄλλα τῶν ἔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειδον. (κεῖται τῇ ἔποτο Πραξιλλῆς ἢ παρ’ Ἡφαισίῳ, Σελ. 9.) Ἡ γὰρ τῇ

Περὶ Ονόματος.

Ο Ν Ο Μ Α Σ Τ Ι Κ Η.

§. κζ'. Περὶ τῶν ἐν ταῖς καταλήξεσι μακρῶς ἐκ λαμβανομένων διχρόνων ἐνταῦθα μένον διαλαβεῖν προσημέθεα. Τέτων γὰρ ἐγνωσμένων, ἢ τῶν βραχέως λαμβανομένων διάληψις, ἔχ' ὅπως περιττὴ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ὄγκον δυσμνημόνευτος.

§. κη'. Τὰ γυν εἰς ᾱ, καθαράν, διηλυκὰ ὀξύτονα, καὶ ἐκ περισπωμένων, καὶ βαρύτονα, ἔτι δὲ, καὶ τὰ τῷ ι, παραλήγοντα, πρὸς δὲ, καὶ τὰ τῷ αι, παραλήγοντα ὑπερδισύλλαβα, καὶ μὲν δὴ καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ὅς ὀνομάτων τὰ εἰς ᾱ, διηλυκὰ, μακρὸν ἔχουσι πάντα τὸ λήγον διχρονον· οἷον.

Εἰδὲ σὺ καρτερὸς ἐσσί, θεᾶ δέσσε γείνατο μήτηρ

Ἰλ. α'. 280.

καὶ ὄν. Συλλαβή· εἰς μίαν βραχείαν συνιζάνονται· τινὲς δὲ μάλλον, τὴν ὄν καὶ ῥ, εἰς μίαν συλλαμβάνουσι."

(2) Εὐστάθ. Ἰλ. α'. Σελ. 12. „Καὶ κοινὴ δέποτε Συλλαβὴ, ἵνα μὴ πλείω λέγωμεν μετὰ ἐτέρῃ φωνήεντος Συνίζησιν ποιῆται. „Ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ πληγιάδεα, ὃ ἔτε μακρὸν ἀναντιρρήτως ἐστίν, ἀλλ' ἐδὲ μὴν βραχύ. Κοινὴν δὲ Συλλαβὴν αὐτὸ φασὶν οἱ Γραμματικοί, ὅπερ συνεκφωνήσεν, καὶ συνιζήσαν τῷ πρὸ αὐτῆ βραχεῖ φωνήεντι, ἐλογίσθη σὺν ἐκείνῳ, ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς." Μετιτέον εἰδοκεῖ τὸν Σχολίας. Η' φαις. Σελ. 70. καὶ Βαρίνου ἐν λ.

Αὐτὰρ Ναυσικαῖά λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν.

Οὔδυσ. ζ. 251.

Παμφασίλεια ῥέα! πολεμόκλονε, ὀμβριμόθυμε.

Οῖφ. ὕμν. εἰς ῥέαν. 2.

Οῖρῳδία μοι, μήτι βουλευσῆς κακόν.

Εὐριπ. Μηδ.

Χαῖρε Σεληναῖα λιπαρόχροε! χαίρετε δ' ἄλλοι

Θεόκρ. β'. 165.

Εἰς σὴν φύσιν βλέψαντα· γενναῖα γὰρ εἶ.

Εὐριπ. Ἴφ. Αὔλ. 1100.

Τ΄ ποσημ. Α΄.

Ἐξαιρεῖται τῶν μὲν εἰς αἶα, τὸ Δαλαῖα· οἶον.

Οἷτε Δαλαῖαν ἔχον πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο.

Ἰλιάδ. β'. 523.

Τ΄ ποσημ. Β΄.

Τῶν δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ος, ἐξαιρῶνται τὸ δία, πότνια,
πότνα, Ἰα, μία.

Φράζεομεν τὸν ἔρωδ' ὅθεν ἵκετο πότνα Σελάνα!?

Θεόκρ. β'. 69.

Ἄττα γέρον! δοῖός με καλεῖ γάμος, ἡμῖα μὲν δὴ

Καλλίμ. ἐπίγρ. α'. 3.

Ἦ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἥδ' ἰᾶ πάτρη.

Ἰλ. γ'. 452.

D

Τήνδ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διώνη διὰ θεάων.

Ἰλ. ε'. 381.

Τέτοις δέ τινες καὶ ἄλλα προσιδέασιν, ὧν μέντοι
ἑδεμία χρήσις παρὰ Ποιητῆς.

§. κς'. Πρὸς δὲ τέτοις ἔ τὰ εἰς δα, ὀνόματα· οἶον.

Καὶ Λύδᾳ Σατυρίσκον, ἔρως δ' ἐσμίχετ' ἀμοιβᾶ.

Μόσχ. ε'. 4.

Καὶ τὰ εἰς δα· οἶον

Ὡδ' ἴδι κισσαίδᾳ! τὺδ' ἄμελγέειν. Αἱ δὲ χί-
μαιραι.

Θεόκρ. α'. 151.

Ἦ ποσημ.

Ἐξαιρεῖται τὸ ἄκανθα.

Τῷ δ' ἄκραν ἐπ' ἄκανθᾶν ἐνεσηρίξατο μόφος.

Α' πολ. ἀργ. δ'.

Ο' δὲ Νόννος παρὰ λόγον τῇ Μάρδᾳ συσέλλει τὴν
λήγυσαν· οἶον.

Μάρδᾳ διακτορίην πολυχανδέος εἶχε τραπέζης.

Νόν. κεφ. 16.

§. λ'. Καὶ τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ευω, ῥημάτων, εἰς εια, ὀνό-
ματα, ὁμοίως μακρὸν μάλισα ἔχει τὸ λῆγον α· οἶον.

Λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέκειτο.

Α' ρις. Νεφ.

Ἦ ποσημ.

Εἰδὲ τὸ βασιλεια συσέλλει τὸ α· οἶον. Ο' δ. λ'. 144. μυ-
δεῖται βασιλείᾳ περίφρων, ἀλλ' ἐκ ἀπὸ τῇ βασι-

Λεύς· ὃ δὴ λόγῳ καὶ τὸ Ἱέρεια συσέλλει τὴν
λήγυσαν· οἶον.

Κύπριδος ἢ Ἱέρειᾶ, γάμων δ' ἀδιδαντος ἔσσα

Μεσαίος, 30.

Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων.

§. λα΄. Ομοίως δὲ ἔχει, καὶ τὰ εἰς εἰα, δισύλλαβα ὀνό-
ματα, καὶν τέτοις γὰρ μνησκύεται τὸ ἐν τῇ ληγύσῃ
δίχρονον· οἶον.

Παῦσαι πόνα τέδ', εἰδ' ἐμὲ χρεῖαν ἔχεις.

Εὐριπ. Μηδ. 1319.

§. λβ'. Ἔτι δὲ τὰ εἰς ρα, φωνήεντι παραλήγοντα, ἢ δι-
χρόνῳ, ἀλλὰ βραχυομένῳ· οἶον.

Ἦρα παμβασίλεια! Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρᾶ.

Ὀρφ. 1ε'. 2.

Τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρᾶ τέρπειν ἔχει;

Σοφ. Αἰ. Μασίγ. 415.

Τέσδε ξενίζειν ἐδέποτε γ' ἴχει θυρᾶ.

Αῤρις. Α' χαρ. 127.

Τ' πσσημ.

Ἐξελέμοι τὸ πρῶρα, συσελλόμενον· οἶον.

Ἐς πρῶρᾶν ἐμβαλεῖτε, φάσγανόν δ' ἄμα.

Εὐριπ. Η' λέκ. 1577.

Καὶ αὖθις,

Ἐς πρῶρᾶν εἶρπε, καὶ πὶ ταυρεῶς σφαγῇ

Αὐτόθ. 1598.

D 2

5. λγ'. Οὕτω δὲ καὶ τὰ εἰς ρα, ἐτέροις συμφώνοις συμπλεκόμενα, οἷον.

ὦ πότνι' εὐχεσθὺν γατερ' Ἠλέκτρα! Θεοῖς.

Εὐριπ. Ἡλ. 563.

Παῖδ' ἔν' ἐν οἴκοις σὴ Κλυταιμνήστρᾳ δάμαρ

Ο' Αὐτ. Ἰφ. Αὐ. 22.

Ποδαγρᾷ καλεῖμαι, γιγνομένη ποδῶν ἄγρα.

Λεκ. τραγοπ.

Φαῖδρᾷ λέγει μὲν ἥδε χρησιμώτερα.

Εὐριπ. Ἰππολ. 482.

Γ' ποσημ. Α'.

Ἐξαιρένται ταῦτα, σκολόπενδρα, τάναγρα, λίτρα.

Ἀχθομένη σκολόπενδρᾷ, καὶ ὁσμύλος, οἱ δὲ καὶ αὐτοῖ

Ο' ππ. Ἀλίου. α'. 307.

Λίτρᾳ ἐτῶν ζήσας μετὰ Γραμματικῆς βαρυμόχθες.

Ε' πίγρ. α'. κεφ. 17.

Γ' ποσημ. Β'.

Σημείωσαι δὲ, ὅτι τῶν εἰς ρᾱ ὀνομάτων (εἰ διφθόγγῳ παραλήγει) βραχὺ ἐχόντων τὸ α. ὅμως τινὰ μακρὸν ἔχουσιν, οἷον Λαῦρα, αὔρα. κτλ. ἀλλὰ τέτων πλὴν τῆ ἐσχάτης ἐκ ἃν εὖροι τις ὑποδείγματα παρὰ Ποιηταῖς· τῆ δὲ αὔρα ὑποκείδω τόδε.

Αὔρᾳ τις εἰσέπνευσε μουσικωτάτη.

Ἀριστοφ. Βατράχ.

§. λδ'. Τὰ εἰς αὐτὸν Ἀρσενικά ὀξύτονα μακρὸν ἔχουσι τὸ α· οῖον.

Ω Πᾶν Πᾶν! εἴτ' ἐσσι κατ' ἔρεα μακρὰ Λυκαίη.

Θεόκρ. α'. 123.

Παιῶνα τῇ μῇ συμφορᾷ, Διὸς κόρην.

Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1469.

Καὶ τῶν εἰς αὐτὸν, δὲ ὑδετέρων ἐκτείνεται τὸ πᾶν, ὥς
ὅτε καὶ τὸ, ὦτᾶν· οῖον.

Ωτᾶν πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν (1).

Εὐριπ. Κύκλ. 534.

§. λε'. Ἐστὶ δὲ τὰ εἰς αὐτὸν, μονοσύλλαβα ἐκτείνει τὸ α· οῖον.

Τῶν δ' ὥς ψαῖων νέφος ἔρχεται, ἡὲ κολοιδῶν. Ἰλ. β'. 755.

Νάσης αὐτῶν Κᾶρων ἡγήσατο βαρβαροφῶνων.

Ἰλ. β'. 658.

Γ' ποσημ. Α'.

Ἀλλὰ φαίη ἄν τις αὐτὸν Ὁμηρον Ἰλ. ι'. 378. λέγοντα,
ἐν ἡρὸς αἴσῃ — συσέλλειν τὸ α· πρὸς ταῦτα γυν
φησὶν ὁ Εὐστάθ. αὐτόθ. Σελ. 659. Ἐκ τῶν Ἀπίω-
νος, ὅτι τινὲς ἐν μέρος λόγῳ ἀνέσαντες, καὶ προ-
παροξύναντες ἔγκαιρος ἔγραψαν, καὶ τὴν φθεῖρα

(1) Φάτιος ἐν ἐκλογῇ τῆς Ἑλλάδος χρησιμαθείας, Σελ. 6.
(edit. singul. Ultrai.) ὅτι τὸ ὦ τᾶν, δύο μέρη φησὶν εἶναι,
τὸ μὲν ὦ κατ' αὐτὸ, τὸ δὲ τᾶν, κατ' ἀποβολὴν τῆς ε· τὸ γὰρ
πλήρες ἐπ' αὐτὸν εἶναι, καὶ συναλειφέντος τῆς ω· γέγονεν ὦ τᾶν. διη-
λοῖ δὲ, ὁ ἀληθὴς φίλος, καὶ γὰρ εἰσὶν τὸ ἀληθές. Ταῦτα ὁ
Γραμματικὸς, μῆτις εἰ δοκῇ, καὶ Ἐτυμολ. ἐν λ. καὶ Εὐστάθ. Ἰλ.
κ'. Σελ. 29.

ἄπεδωκαν, καὶ ὅτι ἔγκαρτος, ἀντὶ τῆ ἐγκέφαλος, ὃν Ἀθηναῖοι ἀποτροπιάζονται. Καὶ ὁ Πλάταρχος Ἴσορων καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Συμποσιακοῖς ὅτι ἐπεὶ ἐγκέφαλον ἐκ ἡδονῆς οἱ παλαιοὶ, διὰ τῆτο εἶπεν Ὀμηρος τὸ, τίω δέμιν — κτλ. Ὁ Αὐτὸς Εὐστάθ. Σελ. 660. „Οἱ δὲ Ἀκριβέστεροι τῆ καρὸς ἀντὶ τῆ θανά-
 „τε καὶ τῆ κηρὸς φασὶ, συστολῇ τῆ η, εἰς α· καὶ
 „ὃ καὶ μάκαρες θεοὶ λέγονται οἱ μὴ κάρη τοιαύτη
 „ὑποπίπτοντες.” Ἀνώνυμος ἐν ἐκδόσει Willoison. Σελ. 227. β'. „. . . . Συνέσαλται Ἰακῶς ἐν
 καρὸς, ἀντὶ τῆ ἐν κηρὸς. Ὅμοιον γὰρ ἐστὶ τῷ ἴσον
 γὰρ σφίσι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. Οἱ δὲ
 κάρη τὸν φθέραι· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Καρῶν τῆ ἔθνευς,
 ἔς αἰὶ λαιδορεῖ ὁ Ποιητής, ὅτι Ἀθηναῖοι τὸν ἐγ-
 κέφαλον ἔτε ἡδονῆς, ἔτε ὠνόμαζον, ἐν καρὸς ἐν
 τῆ ἐγκεφάλῳ . . . ἢ ὡς ἐνιοὶ ἐν τάξει μιθο-
 φόρε. Πρῶτοι γὰρ Κᾶρες ἐπολέμησαν ἐπὶ μιθῶ,
 καὶ ἔδοξαν εἶναι ἀτιμότεστοι· αὐτόθι” — ἀπὸ τῶν
 Καρῶν, ἔς αἰὶ λαιδορεῖ ὁ ποιητής, οἷον ἐν μοῖρα κα-
 ρὸς, οἷον δὲ λον τὸ καρὸς, Ἀλκιῶτος μὲν ὁ ἐπι-
 γραμματοποιὸς (1) ἐγκέφαλον ἤμβυσεν ἀπὸ τῆ ἐν τῷ
 κάρη εἶναι· τὰ γὰρ παλαιὰ τῶν γραϊδίων ἀπορρίπ-
 τει τὸν ἐγκέφαλον· λέγει ἐν τῷ — τίω δέμιν
 ἐν καρὸς αἴσῃ, τετέστι τιμῶμαι αὐτὸν ἐν ἡ μοῖρα

(1) Ὁρα παράρτημ. Δ'.

αἱ γυναῖκες τὸν ἐγκέφαλον. Ἀρχιλοχος δὲ, τιμῶ-
μαι αὐτὸν ἐν μισθοφόρῃ, ἢ τῷ τυχόντος στρατιώτου
μοίρᾳ. Λυσαιῖας δὲ ὁ Κυρηναῖος, ἢ Ἀρισοφάνης,
ἐν κηρὸς μοίρᾳ, φασὶ λέγειν τὸν Ποιητὴν, Δω-
ρικῶς μεταβαλόντα τὸ η, εἰς α. Νίστος δὲ ὁ Χίος,
ἢ τὸ α, μηκύνει, ἔδεν φροντίσας τῷ μέτρῳ. —
κ. τ. λ. ταῦτα φασὶν ἐνταῦθα οἱ Ἀρχαῖοι Κριτικοί.

Υ΄ ποσημ. Β΄.

Σημειῶσαι δὲ, ὅτι τῷ Καρὸς ἢ ἄρχεσσα, ἤδη ποτὲ
ἢ συσελλόμενον ἔχουσα εὐρέσθῃ τὸ ἐν ἀρχῇ δί-
χρονον· οἶον.

Σημεῖναι Λυκίοιστε, φιλοπτολέμοισι Κᾶρεσσι.

Θεόκρ. ιζ'. 89.

Ο' ἢ διορθῶσαι εἰσὶν οἱ ἡξίωσαν, γράφοντες. — Φι-
λοπτολέμοισι τε καρσί. Ἀ' λ' ἐγὼ ἐπέχω.

δ. λς'. Ἐτι τὰ εἰς ας, Ἀρσενικά, Ἰσοσύλλαβά τε, ἢ Πε-
ριττοσύλλαβα, ἢ περισπώμενα, ἢ ὀξύτονα· οἶον.

Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα σίχας ἀνδρῶν.

Ἰλ. ε'. 166.

Αἰῖας ὀβριμόθυμος, ἡδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.

Καλαβρ. παραλ. α'.

Θωμᾶν ἀντικέλευθον ἀμείβετο μάρτυρι μύθῳ.

Νόν. μεφ. κ'.

Ἀγχε δέμιν πολύνεσος ἡμᾶς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρῇν.

Ἰλ. ν'. 371.

Ἐξαιρεῖται τὸ μέγας, ἀντὶ ἐπιθέτου λαμβανόμε-
νον· οἶον.

Ῥέξας ἢ Ἀχιλλεύς ὅσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας.

Θεόκρ. εἰδ. ιε'. 74.

Ἔτι δέ, καὶ τὸ λαῶς· οἶον.

Αὐτὶς ἔπειτα πέδονδε καλίνδετο λαῶς ἀγαιδής.

Οὔδυσ. λ'. 59.

§. λζ. Καὶ τὰ εἰς ας, μονοσύλλαβα, μακρὸν ἔχουσι
τὸ α· οἶον.

Σιγαῦτ' Ἀχαιοί! σίγα πᾶς ἔσω λαός.

Εὐριπ. Εὐκάβη.

§. λη. Πρὸς δὲ τέτοις, καὶ τὰ εἰς αῖνα, ποιῶντα τὸ θη-
λυκόν· οἶον.

Ῥεῖα γε μὴν ἀέκοντα μέλας ἠρύκακεν ὕδρος.

Οῖφ. λιθ. ις'. 105.

Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἔοθ' ὅτε συσέλλεται, οἶον.

Ὅς μοι δωδεκαταῖος, ἀφ' ᾧ τάλας ἐδέποθ' ἦκει.

Θεόκρ. εἰδ. β'.

§. λθ. Τὰ εἰς ις, μονοσύλλαβα μακρὸν ἔχουσι τὸ ι· οἶον.

Πέτρη γὰρ λῆς ἐστὶ περιξεσῆ εἰκεία. Οὔδ. μ'. 79.

§. μ'. Ἔτι τὰ εἰς ις, Ἀρσενικά, καὶ θηλυκά, δικατά-
ληκτα ὄντα· οἶον.

Νηὺς ἔσω περάαν, θῆνος δὲ πείσματα λύειν.

Οῖφ. Ἀργ. 650.

Ῥίνα παρ' ὀφθαλμὸν, λευκὰς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.

Ἰλ. ε'. 291.

§. μα'. Ἐτι τὰ εἰς ις, μακρῷ φύσει παραλήγοντα δη-
λυκὰ δισύλλαβα, Ἀττικῶς ἐπὶ τῆς Εὐθείας ἐκτείνει
τὸ ι· ὡς Φησὶν ὁ Εὐεῆσιος.

Τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον (1).

§. μβ'. Πρὸς δὲ, καὶ τὰ εἰς θος, ποιῆντα τὴν Γενικὴν
ὀνόματα, μακρὸν ἔχει ἔξ αὐτὰ τὸ ι· οἶον.

Οὔρις ἔγωγε δῆλος· ἡττήθης τίνος;

Ἀριστοφ. Οὔρν.

§. μγ'. Καὶ τὰ εἰς υρ, μονοσύλλαβα ἐκτείνει τὸ υ· οἶον.

Ἦντε πῦρ αἰδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.

Ἰλ. β'. 453.

§. μδ'. Ἐτι δὲ ἔξ τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἰς υς ὀνό-
ματα, ἐν τῇ Γενικῇ τὸ υ· ἔχοντα, ἔξ καθαρῶς κλι-
νόμενα, ἐκτείνει τὸ υ· οἶον.

Οὔφρ' ἡερέεσσα περιδρομος ἐσεφάνωται.

Οὔππ. Ἀλίου. α'.

Ἰλὺς αἱματόεσσα κυλίνδεται ὕδατος ὀρμῇ.

Οὔ αὐτ. α'.

Ἰσοσημ.

Τέτοις γυν' μόνοις ἂν τις ἐντύχοι μηκυνόμενοις παρὰ
Ποιηταῖς, τὰ δ' ἄλλα πάντα βραχὺ ἔχουσι τὸ ἐν

(1) Εὔδα φησὶν ὁ Εὐεῆσιος. Σελ. 532. „καὶ ὅτι ἰσταῦδα τὸ
μελητὶς ἐκτείνει τὴν λήγουσαν, ὡς δημοῖ, τὸ κληῖδα παρ' ὦμον,
ἰσταῦδα ἐκτείνεται τὸ δίχρονον.”

τῷ τέλει δίχρονον, ἃ κατὰλέξασθαι παρέλκον
ἡγησάμεθα. Οἱ γὰρ τὰ μακυνόμενα ταῦτα ἃ πα-
ρεδέμεθα, ἀκριβῶς ἐκμαθὼν, ῥαδίως ἂν ἔχοι πε-
ρὶ τῆς ἐν ταῖς Εὐδείαις θεωρεῖν ποσότητος.

Γ Ε Ν Ι Κ Η.

§. μέ. Ἡ δὲ Γενικὴ τῶν μὲν Ἰσοσυλλάβων μακρὴν ἔχει
τὸ λῆγον φωνῆεν· οἶον.

Τὸ βήτην Λήμνετε, καὶ Ἰμβρὲ ἄςυ λιπόντε.

Ἰλ. ξ'. 281.

Τῶν δὲ Περιττοσυλλάβων, ἀνάπαλιν· οἶον.

Τὸν ῥ υἱὸς Τελαμῶνός ὑπ' ἑατι ἔγχει μακροῦ.

Ἰλ. ν'. 177.

Ὑποσημ.

Τῶν δὲ εἰς εὐς, καὶ ηὐς, ὀνομάτων, Ἀττικῶς πολλάκις
ἐκτείνεται τὸ ἐν τῷ τέλει δίχρονον, οἶον.

Δαρεῖς βασιλέως — κ. τ. λ. ἐν τῷ Πιν.

§. μς'. Τὸ παρατιθέμενον Αἰολικῶς α· ἐν τῇ τῶν Ἰσο-
συλλάβων Γενικῇ μακρόν ἐστιν· οἶον.

Βίδομένη γαλόφ Αἴνηγορίδαο δάμαρτι.

Ἰλ. γ'. 122.

Ὑποσημ.

Περὶ ῥ Εὐστάθιος. Ἰλ. α'. Σελ. 13, Φησίν. „Ἰσέον δὲ
„ὅτι αἱ ἔτω χασμώμεναι ὥς ἐν διαλύσει Γενικαί

„ἐδέποτε τὴν παραλήγουσαν ἰσόχρονον ἔχουσι τῇ λη-
 „γέσει, ἀλλ' ἀνομοίαν αἰεὶ· καὶ εἴαν μὲν ἡ λήγουσα
 „μακρὰ εἴη, τότε βραχεῖά ἐστιν ἡ παραλήγουσα, ὥς
 „ἐπὶ τῷ Αἰνείῳ, Πηλεΐδῳ, Ἑρμείῳ· εἴαν δὲ τὸ
 „λήγον βραχύνηται, μακρὸν ἔσαι τὸ παραλήγον·
 „ὥς ἐν τῷ Αἰνείῳ. Ἑρμείῳ, πηλεΐδῳ· οὕτω καὶ
 „Πριάμοιο, δένδριοιο, καὶ τὰ τοιαῦτα Θετταλικά ὄν-
 „τα κατὰ τινος ἀνομοιόχρονον ἔχει τῇ παραληγέσει
 „τὴν λήγουσαν. Διὸ καὶ τὸ ἐμέο, σέο, ἀναλογώτε-
 „ρον ἔχει προλαβόντα τὸ 1, ἐν τῇ παραληγέσει,
 „καὶ γενόμενα, ἐμεῖ, σεῖο, καὶ ἐῖο, καὶ ἀνόμοιον ποιή-
 „σαντα τῇ ληγέσει τὴν παραλήγουσαν.”

§. μζ'. Ἐπεὶ δὲ συμβαίνει καὶ ταῖς Γενικαῖς ἀμφιγνο-
 εῖσθαι τὴν τῶν διχρόνων ποσότητα τῶν ἐν τῇ ληγέ-
 σει, ἐκ ἀκριβῶς ἀπάντων τὸ ἐν τῇ Εὐδεῖα τῷ χρό-
 νῳ ποσὸν φυλαττόντων. Λέγωμεν ἡμεῖς τὰ ἀλλήλοις
 ἀντιβαίνοντα, λέγω δὲ, ἐν οἷς ἐν μὲν τῇ Εὐδεῖα
 μακροτόνως τὸ δίχρονον λαμβάνεται, συσέλλεται δὲ
 πλαγιάζόμενον, ἢ τὰν ἀπαλιν.

§. μη'. Τὰ εἰς αξ', μονοσύλλαβα τῇ εὐδεῖα ἐναντιόμε-
 να συσέλλει τὸ α· οἶον.

Ὅς τὴν ἀρίστην Χερρόνησιν πλά' α.

Εὐριπ. Ἐκάβ. 8.

Ἦ ποσημ.

Τὸ δὲ ῥάξ, ῥαγὸς, ἐκτείνεται, καὶ τὸν Κανόνα φυ-
 λάττει· οἶον.

Καὶ τετανῶν βοτρυῶν ῥᾶγα κομισσαμένη.

Ἐπιγρ. βιβλ. Α'. κεφ. ιγ'.

§. μθ'. Ἐν δὲ τοῖς εἰς αξ. Ἀρσενικοῖς θέσει μακρᾷ παραλήγουσι, διπλόητις ἐνδεωρεῖται· τέτων γὰρ, τὰ μὲν συσέλλεται, ἔστι δὲ ταῦτα.

Ἦθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἐπὶ μάσᾳνα χερσὶ πίεζε. Ὁδ. δ'. 287.

Ἀρπᾶγος ἰκτίνε χεῖρα κραταιοτέραν.

Ἐπιγρ. βιβλ. β'. κεφ. ιδ'.

Μόχῳ γαυροτέρα, φαρωτέρα ὁμφᾶνος ὠμᾶς.

Θσόκρ. ια'. 22.

Ἐκτείνεται δὲ ταῦτα, τὸ Λάβραξ, καὶ τῶν Δωρικῶν πόρπηξ, Ὀρηξ.

Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥς μαίνεσθαι δοκεῖν.

Εὐριπ. Φοῖν. 34.

Ἀλλ' εἰ λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίης κλονήσεις.

Ἀριζοφ. Ἰππ. 360.

Ὅρπακι βραδινῷ σε μάλις' εἰκάσδω.

Ἡφαις. Σελ. 23.

§. ν'. Καὶ τὰ εἰς αξ· ὁμοίως θηλυκὰ, καὶ κοινὰ, ἀπλάττε, καὶ σύνθετα, βραχυῶς ἔχουσι τὸ α· ἐν ταῖς πλαγίαις, οἷον.

Τῶν, οἳ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάεσκον· Ἰλ. β'.

Κλήμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο.

Ὁδ. α'. 330.

§. να'. Ἔτι τὰ βραχεῖαν ἔχοντα τὴν παραλήγουσαν· οἷον.

Χαμαί, καθήσθαι τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.

Αῤῥισοφ. Σφῆκ. 43.

Τ΄ποσημ.

Οἱ δὲ Αῤῥισοφάνης ἐκτείνει τὸ φέναξ.

Αἴγε δὴ Σκίταλοι, ἢ φένᾱκες! Ηῤῥν δ' ἐγώ.

Αῤῥισοφ. Ἰππ. 631.

§. νβ'. Καὶ τὰ εἰς λς, βραχὺ ἔχουσιν ἐν ταῖς πλαγίαις
τὸ δίχρονον· οἶον.

Νῆα θοὴν ἔρυσεν ἀπειρεσίης ἄλδς εἴσω

Κόιντ. βιβ. 5.

Οὐ σύγ' ἂν ἐξ οἴκου σφ' ἐπισάτη εὐδ' ἄλλα δοίης.

Οὔδ. ρ'. 455.

§. νγ'. Τῶν δὲ ὀνομάτων ναῦς, ἢ γραῦς, μακρὸν ἔχόντων
ἐν ταῖς πλαγίαις τὸ α. Οὔμωσ ὁ Κόλουθος συνέ-
σειλεν.

Πείσματα νηὸς ἔδησαν, ὅσοις νᾶδς ἔργα μέμηλεν,

§. νδ'. Καὶ τὰ εἰς αψ, δὲ πάντα ἐν ταῖς πλαγίαις συ-
σέλλει τὸ α· οἶον.

Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών.

Ἰλ. π'. 383.

§. νε'. Ἔτι τὰ εἰς ις, μακρὸν ἔχει τὸ ι· οἶον.

Σφαγτῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω.

Σοφοκλ. Ἠλέκ. 1233.

Τ'ποσημ.

Τὸ δὲ ῥίπτις συσέλλεται οἶον.

Λεπταλέαν ἄτε Λάτρίς ἐδήμονα ῥιπῖδα σείει.

Νογ. Διον. βιβ. 16.

§. νς'. Τῶν δὲ εἰς ις δυσυλλάβων, ἥ θέσει μακρᾶ πα-
ραληγόντων, βραχὺ ἔχόντων τὸ ι, ἔξαιρένται τὸ
βαλβις, ἥ ἀψις, αἰ μακρὸν ἔχοντα· οἶον.

Μήπως ὡς ἀψῖσι λήν περ ἄλόντε πανάγρε.

Ἰλ. ε'. 487.

Α'νάπ. Δίμετρ. ἀκατάλ.

Παλτῶ ῥιπτει | πυρὶ, βαλβίδων |

Σοφοκλ. Ἀντιγ. 135.

Τῷ δὲ νεβρις κοινὸν τὸ ι· οἶον.

Νεβριῖδα, τὴν πήραν, ἥ πόκ' ἐμαλοφύρει.

Θεοκρ. Ἐπιγρ. β'. 4.

Αὐτὰρ ὁ μὲν νεβριῖδα κατωμαδὴν ἐτάνυσσε.

Διον. Περιηγ.

Τ'ποσημ.

Σημείωσαι δὲ ὅτι τῶν ὑπερδυσυλλάβων τινὰ, ἐστὶν
ὅτε ἐκτείνει τὸ ι, διὰ τὰς πολλὰς ἐφεξῆς βρα-
χείας.

Τῷ χαρίεντος ὕλα τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος.

Θεόκρ. 19'. 7.

Ἀλλ' ἐν τέτοις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ Ποιηταὶ ἄλλοι
παρεντιθέντες, βραχὺ φυλάττεσι τὸ μακρὸν· οἶον.

Λαιψήροσι πόδεσσιν ὑπὲρ Παγασήϊδας ἀντάς.

Ο'ρφ. Α'ργ. 110.

§. νξ'. Καὶ τὰ εἰς θος δὲ ποῖοντα τὴν Γενικὴν μακρὸν
ἔχει τὸ ι.

Εὐδάδε τ' ὄρνιθες ταυσίπτεροι εὐνάζοντο.

Ο'δυσ. ε'. 65.

Τ' ποσημ.

Α'λλὰ τῆτο· πάλιν αὖ καὶ συζελλόμενον εὐρηται· οἷον
Ο'ρνίσι μὲν πολλὴν ταχυτήτ', ἀλκύντε Λέεσι.

Φωκυλ. 119.

Ὅπερ τινὲς γραπτέον εἶναι διίσχυρίζονται, ὄρνισιν
πολλὴν — κ. τ. λ. Ἡ πολλὴν μὲν ταχυτήτ' ὄρ-
νισ' ἀλκύντε Λέεσι· ἀλλὰ ταῦτα ἀβέβαια.

§. νη'. Τὰ εἰς ιξ' τῇ ἐν τῇ Εὐθείᾳ ποσότητι ἔπονται, πλὴν
τοῦ χοίνιξ, τὸ δὲ Θρήξ ἀδιάφορον. (ὄρα ἀνωτ.)
οἷον.

Χοῖνι κοσ ἀπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλεθώς.

Ο'δ. τ'. 28.

Τ' ποσημ.

Εὐδέτισιν ἀρχαίαις Ὀμήρῳ ἐκδόσεσιν ἔκ ὀρθῶς ἐμ-
φέρεται,

Μάσιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδὸν, οἱ δὲ οἱ ἵπποι.

Ἰλ. ψ'.

Ὅπερ ὀρθῶς ἐν τῇ τῷ Βαρνεσίᾳ ἐκδόσει διώρθωται.

Μάσι — ὅτω δὲ ἀναγινώσκεται καὶ ἐν τῇ ἐκδό-

σει τῷ Willoison. Εἵνθα φησὶν ὁ Ἀνώνυμ. Σχο-
 λιας. Σελ. 506. Β'. „μάσι, ἀπὸ τῆς μάσιος Ἰω-
 „νικῶς, ὡς θέτι." Σειδ. ἐν λ. Μάσι, κατ' ἀνοπο-
 πὴν, Μάσιγι. Εὐστάθ. αὐτόθ. Σελ. 1430. „Τὸ δὲ
 „μάσιγι, μάσι τινὲς γράφουσι διςυλλάβως ἐκτεί-
 „ναντες τὴν λήγουσαν· ὁμοίως τῷ,
 „Μήτιτοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων — (Ἰλ. ψ'. 315.)
 „Καὶ ἔσιν ὥσπερ μήτιος μήτιι, καὶ κατὰ κρᾶσιν μήτι
 „οὔτω καὶ μάσις μάσιος, μάσιι, μάσι."

§. νθ'. Καὶ τὰ εἰς λιξ· ἅπαντα, οἶον.

Γλυπτὴν ἐκ πέτρης αὐτὸς ὄρης κύλινα.

Ε'πίγρ. γ'. κεφ. δ'.

Ο'ρθαὶ δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφότε δειρήν

Ἡσιόδ. ἀσπίδ. 391.

Τ' ποσημ.

Ε'ξαιρεῖται τὸ φρίξ· οἶον.

Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς.

Ἰλ. ψ'. 692.

§. ξ'. Τὰ εἰς ιψ· διςύλλαβάτε, καὶ ὑπερδισύλλαβα, βρα-
 χὺ ἔχουσι τὸ ι· οἶον.

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος, προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα.

Ο'δ. α'. 136.

Ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.

Ἰλ. π'. 4.

Τ' ποσημ.

Τῶν δὲ μονοσυλλάβων τὸ ἐν τῇ εὐθείᾳ ποσὸν φυ-
λαττόντων, τὸ λίψ' ἐξαιρεῖται· οἶον.

Εἰς λίβρα μὲν Διβύην, εἰς αὐγάς Α'σίδα γαίαν.

Διονύς. περιηγ.

§. ξα'. Τὰ εἰς υς, μακρὸν ἔχοντα τὸ ἐν τῷ τέλει δι-
χρονον ἐν τῇ Εὐθείᾳ, ἐν ταῖς Πλαγίαις συσέλλουσιν
αὐτό· οἶον.

Ὄμματα δ' αἰγλήεντα, καὶ ὀφρύας ὑψιβαθείας.

Ὁ ππ. Κυνηγ. γ'. 202.

Τῷ δὲ ἱλὺς, τὴν πλαγίαν καὶ Ὀμηρος μῆκναι ἀπαξ.

Κεῖσεθ' ὑπ' ἱλῦος κεκαλυμμένα· κάδδεμιν αὐτόν.

ἱλ. φ'. 318.

Εὔθα φησὶν ὁ Εὐστάθ. Σελ. 1326. „Τὸ δὲ ἱλῖος

„ἐν ἄλλοις μὲν συσέλλει τὴν παραλύγουσαν, νιν

„δὲ ἐξέτεινε.” Οἱ Ἀνώνυμ. Σχολ. ἐν τῇ τῷ Vil-

loison ἐκδόσει, Σελ. 475. Α. „Τὸ υ' ἐκτέταται

„διὰ τὸ μέτρον· τὸ γὰρ ἀκόλεθον ἐστίν, ἱλῖος,

„ὥς ἱλῦος.”

§. ξβ'. Ἐτι τῶν εἰς υς· ὀξυτόνων, εἰς δας, ποιόντων τὴν

Γενικήν, καὶ βραχυῶν ἐχόντων τὸ δίχρονον, τοι δαγῶς,

ἐκτείνει· οἶον.

Ἀλλ' ἐπάγην δαγῶδι καλὸν χρῶα, πάντοθεν ἴσα.

Θεόκρ. β'. 110.

§. ξγ'. Παρατετήρηται δὲ καὶ τὰ εἰς υς, δικατάληκτα,

Ε

ἦν μὲν διὰ τῆ υ, κλίνηται, ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ υ.
ἐν ταῖς πλαγαῖς· ἦν δὲ μὴ, καὶ βραχὺ· οἶον.

Αἴας δ' αὖ Φόρκυνά δαΐφρονα Φαίνοπος υἱόν

Ἰλ. ρ'. 312.

Φόρκυι δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρῆες.

Ἡσ. Θεογ. 270.

Τέτο μὲν ἐν Κητῆς, καὶ Φόρκυος γένος ἐστὶ.

Ο' Αὐτ. αὐτόθ. 271.

§. ξδ'. Καὶ τὰ εἰς υς, Μονυσύλλαβα ἀντιπαθεῖντα τῇ
εὐθείᾳ βραχὺ ἔχουσι τὸ ἐν ταῖς πλαγαῖς δίχρο-
νον· οἶον.

Ἔσασαν ὥς ὅτε δρῦς ἐν ἔρεσιν ὑψικάρηνιοι.

Ἰλ. μ'. 132.

§. ξε'. Ἐτι ἐκ τῶν εἰς υξ, δισυλλάβων Ἀρσενικῶν, φύ-
σει, ἢ θέσει μακρᾶ παραληγόντων, καὶ ἐν ταῖς Εὐ-
θείαις μνηκνόντων τὸ υ· ἐν ταῖς πλαγαῖς, τὸ ὀρ-
τυξ συσέλλει· τὸ δὲ βέβρυξ, ἀδιαφορεῖ.

Ὄρτυξ ἐκαλεῖτο, καὶ γὰρ ἦκεν ὀρτύγος.

Α' ρισοφ. Ο' ρν. 1298.

Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος, ὃν ποτε νύμφη

Α' πόλ. β'. 2.

Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὃ δ' αἰνέσει πλαγαῖς

Θεόκρ. κβ'. 110.

Ὑποσημ.

Ο' δὲ Ὀμηρος καὶ τὸ κήρυξ, συσέλλει ἅπαξ.

Κήρυκι Ἡγητίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι

Ἰλ. ρ'. 344.

Εὐδα Φησὶν ὁ Εὐστάθιος. Σελ. 1145. „Τὸ δὲ κή-

ρυκι συζέλλει νῦν τὴν παραλήγεσαν, καὶ ἄλλα-

„καὶ ἐν πολλοῖς ἐκτείνεται Ἀττικῶς· ἔγω δέ φα-

„σιν ἐκτείνει τὴν μέσσην καὶ τὸ, δοίδυκος, καὶ τὸ,

„ὄρτυγος. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Εἰρήνῃ συζέλλει τὸ

„ὄρτυγος διὰ τὸ μέτρον. Πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τῶν

„διχρόνων παρὰ τῷ Ποιητῇ τὴν τῆς κλήσεως

„Φερωνυμίαν σφῆξι, τοῖς δυσὶν ὑποκείμενα χρό-

„νοις· οἷον τὸ Ἀπόλλων, τὸ ἀνὴρ, τὸ Κρονίων,

„τὸ ὕδωρ, τὸ πῦρ· καὶ ἄλλα.” Εὐτυμολ. ἐν λ.

κήρυξ. — κλίνεται κήρυκος, ὡς πέρδικος· τὸ

ρῦ μακρόν. Συνεσάλη δὲ ἐν κήρυκι Ἡπυτίδῃ...

κτλ. ἐν τῇ ἐκδόσει τῆ Willoison ἀναγινώσκει-

ται, κήρυκι Ἡπυ — κ. τ. λ. Εὐδα Φησὶν ὁ

Ἀνώνυμος. Σχολ. Σελ. 406. Β. „Διὰ τὸ μέτρον

συσζαλτέον τὸ ρῦ — κτλ. Ὡς ἐκ ὀρθῶς ὁ

Βαρνέσιος ἔδεμιξ χρώμενος μαρτυρίᾳ τῇ ἐξ ἀρ-

χαίων Κωδίκων ἐν τῇ αὐτῇ ἐκδόσει γράφει κή-

ρυκ —.

Ὑποσημ. Β'.

Καὶ τὸ, πῦρ δὲ ἐν ταῖς πλαγίαις συζέλλεται· οἷον.

Πίμπλαντ'· ὅσσε δὲ οἱ πῦρ λαμπετώωντι ἐίκτην.

Ἰλ. α'. 104.

Ε 2

§. ξς'. Ἐτι τὰ εἰς υψ, συσέχλεσιν ἐν ταῖς πλαγίαις
τὸ υ· ὦον.

Νυκτὶ τ' ἐπιπλομένη Χαλῦβων παρὰ γαίαν ἵκοντο.

Α' πολ. β'. 1003.

Καὶ Χάλῦβα σκληρὸν καλαμὶ φάγον, ἡδὲ καὶ αὐτόν.

Ε' πιγγραμ.

§. ξξ'. Ταῦτα σχεδὸν ἂν εἴη τὰ τὴν τῶν διχρόνων πο-
σότητα ἐν ταῖς πλαγαῖς ἐξαλλάττοντα· ὀλίγα μὲν,
ἀλλὰ τοῖς τὴν τῶν διχρόνων ἐν ταῖς πλαγαῖς ποσό-
τητα ἐκμαθεῖν βουλομένοις πάντων μάλισ' ἀνάγ-
καιότατα.

Δ Ο Τ Ι Κ Η.

§. ξή'. Ὅπερ ἐπὶ τῆς Γενικῆς ἀνωτέρω (§. μέ.) ἐλέ-
γομεν, τῆτο, κἀνταῦθα σημειώτέον· ὅτι δηλονότι
αἱ Δοτικαὶ τῶν μὲν Ἰσοσυλλάβων μακροκαταληκταῖσι,
τῶν δὲ Περιττοσυλλάβων, πᾶν τέναντίον· αἶ γὰρ
βραχὺ ἔχουσι τὸ λῆγον δίχρονον· οἶον.

Κάδμω δ' Ἀρμονίῃ θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης

Ἡσίοδ. Θεογ. 975.

Τὼς τρεῖς τᾶ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.

Θεόκρ. κς'. 6.

*Ἦτοι γὰρ καὶ Ζηρὶ παρατρέχει αἰolos ὄρνις.

Α' ρατ. Φαινομ. 178.

Τ΄ποσημ. Α΄.

Κατὰ γεμὴν Μεταπλασμὸν καὶ ταῖς Ἰσοσυλλά-
 βοις συσέλλεται τὸ ἐν τῷ τέλει δίχρονον, οἷον.
 Α΄μφι δ' ἄρ' αὐτὸν βαῖνε λέων ὥς, ἀλκί πεποιθώς.

Ἰλ. ε'. 299.

Τῇλ' ἐξ Ασκανίης, μέμασαν δ' ὑσμινί μάχεσθαι.

Ἰλ. β'. 863.

Περὶ ἑ Φησὶν Εὐστάθιος Ἰλ. α'. Σελ. 18. „Ἐσιν (γὰρ)

„ὁ Μεταπλασμός, Φησί, Μετάθεσις καὶ μετασχη-
 „ματισμός, λέξεως εἰς ἕτερον συγγενὲς τελικόν.

„Γίνεται δὲ ὁ τοιοῦτος Μεταπλασμός καὶ ἐν ὀνό-
 „μασιν· οἷον τῇ ὑσμίνῃ, τῇ δωδώνῃ, κοινῶς μὲν

„διὰ τῆς ἡ τελικῆς· ποιητικῶς δὲ, διὰ τῆς ἰ, κα-
 „τὰ μετάπλασιν· τὸ δὲ ὅμοιον, καὶ ἐπὶ τῆς ἀλκί·

„τὸ γὰρ λέων ὥς, ἀλκί πεποιθώς·
 „διὰ τῆς ἰ· γραφέν, μεταπέπλασαι.” Ο' αὐτ.

Ἰλ. α'. Σελ. 75. Οἱ μὲν γὰρ Μετα-
 πλασμοὶ ἀπὸ τελικῆς, γίνονται εἰς ὁμοιόπτωτον

„τελικόν· οἷον, τὸ ἀλκί, ἀπὸ τῆς ἡ, εἰς ἰ, με-
 „τεπλάσθη, ἐν τῷ — ἀλκί πεποιθώς, ἅπερ εἰ-

„σι καὶ ἀμφοτέρωτερον τελικὰ Δοτικῆς.” Ο' αὐτὸς Ἰλ.
 ε'. Σελ. 549. „Τὸ δὲ ἀλκί, Μεταπλασμὸν ἔ-

„παθε ἀπὸ τῆς ἀλκῆς Δοτικῆς. Τρίφων δὲ Φησί·
 „λέγειν Ἀρίσταρχον, ὅτι ἔξός ἐστι τοῖς Αἰολέῃσι

„λέγειν, τὴν Ἰωνὴν, Ἰῶκα, καὶ τὴν κρήνην,

„κρόκα, ἐ τὴν ἀλκὴν, ἄλκα, ὡς σάρκα. Οὔτεν
 „ἐ τὴν αὐτῆς Δοτικὴν ἀλκί, ὡς σαρκί. Οὐδὲ
 „Αῦσκαλωνίδης φασίν, οἶεται τὸ, ἀλκί ἀπ’ Εὐ-
 „θείας παρῆχθαι τῷ ἄλξ.” Αἰών. Σχολ. ἐν
 ἐκδόσ. Willoison. Ἰλ. εἰ. 299. Σελ. 137. „Αἰ-
 „κί ὡς σαρκί· καὶ ἔστι κατὰ Μεταπλασμόν, ἀπὸ
 „τῷ ἀλκή· τινὲς δὲ, ἀπὸ τῷ ἄλκισ Αἰολικῷ,
 „αὐτὸ φασί· τοῖς γὰρ εἰς ἡ, παράκειται εἰς ι,
 „ὡς ἑορτῇ, ἑορτίς, καὶ ἐν ὑπερθέσει ἑορτίς, εἰ-
 „τι ἀπ’ εὐθείας τῆς ἄλξ πεποιήται, ὡς οἶεται ὁ
 „Αῦσκαλωνίδης. Τρύφων δὲ ἐν τῷ πρώτῳ περὶ
 „τῆς ἀρχαίας ἀναγνώσεως φησίν, ὅτι Αῤῥίσαρ-
 „χος λέγει, ὅτι ἔθος αὐτοῖς ἐστὶ λέγειν τὴν Ἰω-
 „κὴν, Ἰῶκα, ἐ τὴν κρόκην, κρόκα, ἐ τὴν ἀλ-
 „κὴν ἄλκα, ὡς σάρκα” Αὐτὰ ταῦτα
 σχεδὸν ἐ Εὐτυμολογ. ἐν λ. — ἀλκί.

Ὑπόσημ. Β’.

Ἐκτείνονται δὲ ἐ αἱ κατὰ Συναίρεσιν Δοτικαί· οἷον.
 Μήτιτε κλέομαι, ἐ κέρδεσιν· οὐδὲ, σύγ’ ἔγνωε.

Οὔδ. γ’. 299.

Ἀλλὰ ἐ τῷ συσελλόμενον εὐρηται· οἷον.

Αἱ οἱ ὑπὸ τρόπῳ κείντο μιᾶς ὀλίγοιο ταπεινῆς.

Ἀπολ. Ἀργ. β’. 269.

§. ξδ'. Η' τε Αἰτιατική τῶν μὲν Ἰσοσυλλάβων τὴν αὐ-
τὸν ἔχει χρόνον τῷ ἐν τῇ Εὐθείᾳ, τῶν δὲ Περιττο-
συλλάβων, τῇ Γενικῇ· οἷον.

Αἰεῖαν ἐπίοντα βοῇ θοὸν, αὔε δ' ἑταίρες. Ἴλ. ν'.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενεῆα προσήνδα μειλιχίοισιν.

Ἴλ. ε'. 256.

Υ' ποσὴμ.

Εὐτυμολ. ἐν λ. βασιλεὺς. „ Οἱ μέντοι
„ Αἴθνηται, ἐπειδὴ Πηλέως καὶ Ἀχιλλέως διὰ
„ τῷ ὦ μεγάλῃ γράφουσι, τέττε χάριν· καὶ τὴν
„ Αἰτιατικὴν ποιῶσιν εἰς ᾧ, μακρὸν, ἵνα ἰσόχρο-
„ νος γένηται τῇ ἰδίᾳ Γενικῇ.”

Καιμὴν δέδορκα τὸν δὲ Πηλεῆ πέλῃς. Εὐριπ. Ἀν-
δρομάχῃ. 546. Οὕτω καὶ Φων. 776. Μεναικέᾳ σὲ
πατρὸς — καὶ αὐτόθ. 1338. Ἀχιλλεῆα τεκῆσα
— κτλ. Ὅπερ ἐνταῦθα δυνάμει τῇ τ' ἐκτείνε-
σθαι Φησὶν Ἰησῆς ὁ Βαρνέσιος. Ως Ὀδυσ. α'. 40.
ἐκ γὰρ Ὀρέσαο τίσις — Τοιαῦτα πολλὰ παρ' Εὐ-
ριπίδῃ, καὶ Αἰσχύλῳ· ἐπτα ἐπὶ Θήβ. 1015.
Εὐτεοκλεῆ μὲν τὸν δ' — κ. τ. λ.

§. ο'. Αἰ κατὰ Ἀποκοπὴν Αἰτιατικῇ βραχὺ ἔχουσι τὸ ἐν
τῷ τέλει Φωνῆεν· οἷον.

Εἰς Πηλῇ ἱκέτευσα, καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν.

Ἴλ. π'. 578.

§. αά. Πᾶσα μονοσύλλαβος Αἰτιατική μνησύνεται· οἶον.

Μὴ μνάσης Γοργοῖ, πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνάιν.

Θεόκρ. ιε'. 36.

Ωρσεν ἐπὶ χλάνην σὺν ἄγριον ἀργιόδοντα. Ἴλ. ι'.

ΚΛΗΤΙΚΗ.

§. οβ'. Τὸ ἐν ταῖς τῶν Ο'νομάτων Κλητικαῖς α· πῇ μὲν ἐκτείνεται, πῇ δὲ συσέλλεται. Καὶ ἐκτείνεται μὲν, ἐν τοῖς εἰς ᾱς, Ἰσοσυλλάβοις, καὶ Περιττοσυλλάβοις δὲ, τοῖς ἐκ τῆ δάμνω· οἶον.

Αἰνεῖα σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία, καὶ τέω Ἴππω.

Ἴλ. ε'. 230.

Λαοδάμᾱ! μάλα τέτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπας.

Οὔδ. Σ'. 140.

Συσέλλεται δὲ ἐν τοῖς Ἰσοσυλλάβοις εἰς ῆς, ὧν ἡ Κλητική εἰς α· οἶον.

Τί πτώσεις δολομῆτᾱ! τίν' ἔλπει ἡπεροπεύειν;

Οὔπ. ἄλιευ. β'.

Ἀλλ' ἄγε δὴ Σκύθᾱ! κείρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον.

Θεόγ. 817.

Τ' ποσὴμ.

Οἱ δὲ Ἀττικοί, καὶ τ' ἄλλα τῶν Περιττοσυλλάβων ἐκτείνουσιν· οἶον.

Αἰᾶς! ἐλέξας, ἀλλὰ τῆς σαυτῆ φρενός.

Σοφ. Αἴαν. Μαιγιγ.

§. ογ'. Οὕτως δὲ τὰ τῆς πέμπτης Κλίσεως πλὴν τῶν ἀνωτέρω, καὶ εἰ μὴ διπλὴν ἐπιφέρηται, συσέλλει τὸ δίσχρονον, τὰ δὲ τῆς δευτέρας Κλίσεως, ὅμοια τῇ Εὐθείᾳ.

Δ Τ Ι Κ Α΄.

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ, ΚΑΙ ΑΪΤΙΑΤΙΚΗ.

§. οδ'. Τὸ ἐν ταῖς πτώσεσι ταύταις ἐν τέλει κείμενον ᾱ, μακρὸν ἐστίν, οῖον.

Ἀτρεῖδᾶ δὲ μάλισα δύο κοσμήτορε λαῶν.

Ἰλιάδ. α'. 16.

ΓΕΝΙΚΗ ΚΑΙ ΔΟΤΙΚΗ,

§. οε'. Τὸ Ἰωνικῶς παρεντιθέμενον ι, ἐν ταύταις ταῖς πτώσεσι βραχὺ ἐστίν, οῖον.

Χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.

Οἶδ. δ'. 115, εἰς 154.

Π Λ Η Θ Τ Ν Τ Ι Κ Α΄.

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ.

§. ος'. Ἡ Πληθυντικὴ Ονομαστικὴ τῶν ὑδετέρων Ονομάτων βραχυκαταληκτεῖ· οῖον.

Σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλᾳ πολλὰ λέγεσθε.

Ἰλ. δ'. 507.

§. οζ'. Ἐὰν δὲ ἦ ἐκ Συναίρέσεως, μακρὸν ἔχει τὸ Φωνήεν· οῖον.

Δέρμα κ' ὀργυιατὰ κέρα βοὸς ἐκ βασιλῆος.

Ε'πίγρ. βιβλ. ζ'. κεφ. ιδ'.

Τ'ποσημ.

Ὅταν δέ τις αὐτοῖς ἐντύχοι συξελλομένοις, φαίη ἀν
κατὰ συγκοπὴν τέτο γίνεσθαι· τὰ γὰρ τοιαῦτα
βραχυκαταληκτέσιν· οἶον.

Ἀρχόμενος σέο Φοῖβε! παλαιγενέα κλεῖα φωτῶν

Α'πόλ. Ἀ'ργον. α'. 1.

§. σή. Καὶ τὸ παρεντιθέμενον δὲ Ἰωνικῶς α, ἐν τοῖς εἰς
αῖς, ἑδτετέροις ὀνόμασι, μηκυνόμενον εὐρηταί· οἶον.

Ὡςδε κερᾶάτε κείνα, τάτοι καλέεσιν ὀδόντας.

Ὅππια κυνηγ. β'.

ΓΕΝΙΚΗ.

§. οθ'. Τὸ παρεντιθέμενον α, ἐν ταῖς Πλήθυντικαῖς Γε-
νικαῖς μακροτόνως ἐκλαμβάνεται· οἶον.

Μασάων α δ' αἶιδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.

Ἰλ. α'. 604.

Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητᾶων.

Ἰλ. α'. 152.

§. π'. Τὸ αῖς ἐν ταῖς Γενικαῖς τῶν εἰς αῖς, ὀνομάτῳ
ἑδτετέρων Ἰωνικῶς γιγνομένων, κατ' ἐκβολὴν τῆ ἰ
βραχυ ἐσίν· οἶον.

Εὐαδεν· ᾧδε γὰρ ἄμμι φύσις κερᾶων ἀγορεύει.

Ὅππ. Κυνηγ. β'. αὐτὶ κεράτων. Ἀλλ' ἔοθ' ὅτε

μηκύνεται, οἶον. — ἐκ δὲ κεράων· ὁ αὐτὸς αὐ-
τόστι.

ΔΟΤΙΚΗ.

§. πα΄. Ἡ τῶν Πληθυντικῶν Δοτικὴ τῇ τῶν Ἑνικῶν ἰσό-
χρονός ἐστιν, οἶον.

Οἶωνοῖσι τε πᾶσι, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Ἰλ. α΄. 5.

Παντί ————— πᾶσι.

§. πβ΄. Τὸ δὲ ἐν τῷ τέλει τῆς Δοτικῆς, ἢ ἐ κατὰ προ-
χρηματισμὸν Ἰωνικῶς προσιζόμενον Ἰῶτα, συσέλλε-
ται· οἶον.

Ἡ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι.

Ἰλ. α΄. 150.

Χειμερίαις αὔραισι δονῶν παχὺν ἡέρα κόσμε.

Ὀρφ. Ὑμν. ογ΄. 1.

§. πγ΄. Καὶ αἱ κατὰ Μεταπλασμὸν Δοτικαὶ βραχὺ τὸ
α, ἔχουσιν· οἶον.

Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄσρασι νυκτὸς ἀμολγῶ.

Ἰλ. χ΄. 28.

ΑΪΤΙΑΤΙΚΗ.

§. πδ΄. Ἡ δ' Αἰτιατικὴ τῇ Εὐθείᾳ ἐπομένη, ἣν μὲν ἐκεί-
νη μακρὰν ἔχη τὴν λήγσαν, ἐ αὐτῇ ἔξει δηλονότι,
ἣν δὲ μὴ, τέναντίον.

Εἶδέ σε ἐ Πέρσας ἰδέειν γλυκὺς ἥμερος αἰρεῖ.

Διόν. περιηγ. 1053.

Ἐρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας ἐπὶ κενάμω πολεμίζων.

Ἰλ. α'. 168.

Τ' ποσημ.

Ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἰσοσυλλάβων ας, ἐκτείνουσιν οἱ Δω-
ριεῖς, ἢ Φασίη. Οὔτεν καὶ ὁ καλὸς Θεόκριτος.

Πάντα δ' ἑναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνείκται.

Εἰδ. α'. 134.

Εὐτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπᾶς ἡέλαιο.

Ἡσίοδ. ἔργ. 564.

ΚΛΗΤΙΚΗ.

§. πέ'. Ἡ δὲ Κλητική, ὁμοίως ἔχει τῇ εὐθείᾳ· οἷον.

Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γασέρες οἷον!

Ἡσ. Θεογ.

Τ' ποσημ.

Ὁ μὲν τοι ἀλλαχοῦ εἴρηται κἀνταῦθα ὑπομνή-
σαι δεῖν ἔγνωμεν, ὅτι δηλονότι, ἐν πᾶσι τοῖς
ἐκτεθείσιν κανόσιν, οἱ Ποιηταὶ τῇ τῶν ἀμεταβό-
λων δυνάμει, καὶ τῇ τῆς λέξεως καταπεραιώσει,
κ. τ. λ. ἐκτείνουσι τὰ ἄλλως βραχέα. Καὶ παρα-
δείγματα δ' ἐκάστων ἢν ἂν παραθεῖσθαι, ἀλλ' ἐκ
ἀνάγκης.

Περὶ Ῥήματος.

ΕΝΕΣΤΩΣ.

§. πς'. Τῶν εἰς αω, περισπωμένων ὁ Ἐνεσῶς, ἦν μὲν πρὸ τῆ α, Φωνῆεν ἔχει, ἦρ, συλλαβιζόμενον, μακροῦ παραλήγει· ὡς κατωτέρω εἰρησεται (ἐν τῷ Πιν. τῶν Μακρ.) ἦν δὲ μὴ, βραχεῖα.

§. πζ'. Τὸ ἐν τοῖς εἰς μι, ῥήμασιν ι, βραχὺ ἐστίν· οἶον.
Ὅμνυμι σεμνὴν Ἀρτεμιν Διὸς κόρην.

Εὐριπ. Ἰππολ. 713.

Μακρόν δὲ τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῆς δ' συζυγίας τῶν εἰς μι. υ, οἶον, ζεύγνυς.

ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΨ.

§. πη'. Ο' δὲ Παρατατικός δηλονότι φυλάττει τὸ παραλήγον τῆ Ἐνεσῶτος Φωνῆεν· οἶον.

Ὁρνῶθ' ἰν' ἀθανάτοισι φόως φέρη, ἡδὲ βροτοῖσιν.

Ἰλ. τ'. 2

ΜΕΛΛΩΝ.

§. πθ'. Ο' δὲ Μέλλων τῆς δ' τῶν βαρυτόνων καλεμένων, ὧν ὁ Ἐνεσῶς εἰς ζ. λήγει, ἦ σσ', βραχὺ ἔχει· τὸ ἐν τῇ παραληγῆσιν ι· οἶον.

Τάδ' ἐν νεκροῖσι φροντῖσει πατὴρ σέθεν.

Εὐριπ. τρωάσι. 1234

Ἄπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω.

Ο' Αἰτ. Ε'κάβ. 1180.

§. γ'. Ἐτι δέ, καὶ οἱ ἐκ τῶν Α'ττικῶς μετασχηματιζόμενοι· οἶον.

Κριθὰς πορίῳ σοι, καὶ βίον κατ' ἡμέραν.

Α'ρις. Ἰππ. 1098.

§. γα'. Συσέλλονται δὲ καὶ οἱ τῆς ε'. τῶν βαρυτόνων Συζυγίας· οἶον.

Μ. καὶ σέγε φάνῳ πρὸς τοῖς δε· βοι· τι ἀδικημένος,

Α'ρις. Α'χ. 914.

§. ηβ'. Τῶν εἰς υω, ῥημάτων καὶ ιω, εἰς μὲν οἱ ἐκτείνουσι τὸ δῆχρονον, οἱ δὲ συσέλλουσι· καὶ ἐκτείνουσι μὲν οἷδε.

Ἡδ' ἔτι καὶ λῦσει, τὲ γὰρ κράτος ἐς μέγισον.

Ἰλ. β'. 118.

Οὐδὲ τρύγην οἶσεις, ἐτ' ἄρ' φυτὰ μυρία φύσεις.

Ο'μ. ὕμ. β'. 55.

Εἰμὶ ἐγώ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δῶσω.

Ἰλ. β'. 261.

Νῦν μὲν δὴ Μενέλαε διοτρεφές! ἦ μάλα τίσεις.

Ἰλ. ρ'. 34.

Συσέλλεται δὲ, τάδε.

Εἰκέμιν ἐντανύσῃ, δώῃ δέ οἱ εὖχος Α'πόλλων.

Ο'δ. φ'. 338.

Ἐξανύσω· τῷ μήτι ποθὴ κείνοιο πελέεω.

Α'πολ. ἀργ. α'.

§. 47. Οἱ τῶν περισπωμένων Μέλλων τῷ Ἐνεσῶτι ἔχει
τὴν αὐτὴν ποσότητα· (§. πς.) οἶον.

Ω παῖ τι δρᾷσεις; σῶμα σὸν καταικιῇ;

Εὐριπ. Ἀνδρομά. 829.

Α΄ θανάτων Δανάοισιν ἀμυνέμεναι ἐνθάδ' ἑᾶσω.

Ἰλ. δ. 73.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάς γε παρέξ ἐλάσσωσιν ἐταῖροι.

Οὔδ. μ. 55.

Τ΄ ποσημ.

Τὸ δὲ ἐάσω αὖτε οἶδ' ὅτι τινὲς παθόντες διὰ σσ.

γράφειν ἀξιοῦσι διὰ τὸ μέτρον ὥς φασιν, ἔτω

γυν τινὲς καὶ τὰ Ο' μήρε διορθῶσιν. Ἰλ. ρ. 449. καὶ

Ἰλ. ω. 369. καὶ Οὔδ. δ. 212, καὶ Οὔδ. η. 443.

ΠΑΡΑΚΕΜΕΝΟΣ.

§. 48. Οἱ τῆς α'. Συζυγίας τῶν βαρυτόνων Παρακεί-
μενοι βραχεῖαν ἔχουσι τὴν παραλήγουσαν· οἶον.

Ο'ψε δ' ἐλώφησαν, τὲς ἑρρίφεν ἄλλον ἐπ' ἄλλον.

Ο'ππ. κυνηγ. δ.

Τ΄ ποσημ.

Ἐξαιρένται τὰ εἰς υ' παραλήγοντα, τὰυτα γὰρ
μακρὸν ἔχουσι τὸ δίχρονον· οἶον.

Τί γὰρ οἶδε δρωσιν, οἱ σφόδρ' ἐγγκευφότες;

Ἀριστοφ. νεφέ. 191.

§. 46. Οἱ δὲ τῆς δ' ὁμοίως τῷ Μέλλοντι ἐπόμενοι, (§. πδ.) ἐκ αὐτοὶ συνέλθουσι τὸ πρὸ τῆ τέλους φωνῆεν· οἶον.
Μῶν ἐ κέκλοφας, ἄλλ' ἤρπακας. χρ. κακοδαίμονας.
Α'ρις. Πλάτ. 372.

Υποσημ.

Ἐξελέμοι κἀνταῦθα τὸ πέφρικα, καὶ πέπρα-
κα· οἶον.

Λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα.

Εὐριπ. Φοῖν. 1112.

Πέντ' ὀβολῶν πέπρακέ μιν Ἀλκοφάνης ὁ Τραγωφός.

Ε'πιγ. δ'. κεφ. κδ'.

§. 47. Οἱ εἰς ξ' τὸν Μέλλοντα ποιεῖντες μηνύουσι τὸ
παραλήγον δίχρονον· οἶον.

Ὡς εὐτυχεῖδ', ὡς μακαρίως πεπράγατε.

Α'ρις. Πλάτ. 629.

§. 48. Οἱ δὲ τῆς ε' βραχεῖαν ἔχουσι τὴν παραλήγου-
σαν· οἶον.

Εἰμὲν τὰς ἀπὸ ἄλφα μόνες κενερίκα κατορύσσειν.

Ε'πιγρ. α'. λβ'.

§. 49. Καὶ οἱ τῆς ε' δὲ Συζυγίας τῷ Μέλλοντι ἔπον-
ται. (§. 4β'.)

Υποσημ.

Ἐξαίρεται τὸ, θύω.

Ὡς κῆπον τεθῶκώς δείπνον παρέθηκεν Ἀπελλῆς.

Ε'πιγρ.

§. 49'. Καὶ τοῖς περισπωμένοις δὲ, πάντες οἱ Παρα-
κείμενοι ὁμοίως ἔχουσι τῷ Μέλλοντι τῷ β'. προσώπῳ
τὸ ἐν τῇ ληγούσῃ α, βραχὺ μάλισα· οἶον.

Δέσποινα! καὶ δέδρακῆς οἵαπερ λέγεις.

Εὐριπ. Εὐκάβ. 1042.

Τὸ δὲ ἐν τῷ γ'. προσώπῳ τῶν πληθυντικῶν κα-
ταλήγονι, βραχὺ· οἶον. (ὄρα κατ. §. ρ'.)

Ἡ δὲ παραλήγουσα ἐν τέτρω μὴνύεται· οἶον.

Τεθναῖσι, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα Θεοῖσιν.

Οἷδ. ρ'. 303.

Ῥ' ποσημ.

Εὔδα φησὶν ὁ Εὐστάθιος, Σελ. 1488. „— Ση-
„μείωσαι δὲ, ὅτι τὸ λελόγχασι συσέλλει τὴν
„παραλήγουσαν παρὰ τὴν κοινὴν μὲν παρατήρη-
„σιν, ἢ μακροπαραλήκτα οἶδε τὰ τῶν τοιούτων
„παρακειμένων γ'. πρόσωπα· πλὴν ἄλλως ἀνά-
„λογον τῇ πρὸ αὐτῆ ὅλη κλίσει τῷ λέλογχα·
„εἰδ' ἴσως εὐρεθείη κατ' ἔκθλιψιν ὁμοίως τῇ
„ληγούσῃ γραφόμενον, τιμὴν δὲ λελόγχασ'
„ἴσα ——— τότε δὴ καὶ αὐτὸ ἐκτεταμένον ἔσαι
„κατὰ τὸ τετύφασι, καὶ πεποιήκασι, καὶ τὰ ὅμοια.”

§. ρ'. Τῷ Ἰωνικῷ Παρακειμένῳ τὸ α, βραχὺ· οἶον.

Εἰνέα δὲ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοῖ.

Γ

ΜΕΣΟΣ ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ.

§. ρα'. Τέτων, οἱ μὲν τῇ τῷ Ἐνεσῶτος, οἱ δὲ τῇ τῷ
 Ἀορίσε ἔπονται ποσότητι· ῥῶν δὲ συνιδεῖν, οἶον.
 Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι, πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών.
 Ἴλ. π'. 384.

Μῦθον κέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔζων.

Οὔδ. α'. 173.

ΥΠΕΡΣΤΗΛΙΚΟΣ.

§. ρβ'. Ο' δὲ Ὑπερσυντελικὸς τῷ Παρακειμένῳ φυλάττει
 τὸ παραλήγον φωνῆεν· οἶον.

Νήσε ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πᾶφύκει.

Οὔδ. ε'. 238.

Οἱ δ' ἔντοσε δόμοιο· λέλυτο δὲ γυνὴ ἐκάσε.

Οὔδ. σ'. 236.

Α'ΟΡΙΣΤΟΣ Α'.

§. ργ'. Τῶν δὲ Ἀορίσων τὸ τῷ Μέλλοντος παραλήγον
 φυλαττόντων, ἐξαιρεῖται τὰ τῆς ε'. Συζυγίας τῶν
 βαρυτόνων ῥήματα, ἃ βραχεῖαν ἔσθ' ὅτε ἔχει τὴν
 παραλήγουσαν, μακρᾶς ἔσης τῆς ἐν τῷ Μέλλοντι
 οἶον.

Κῦσε δέμιν κεφαλὴν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.

Οὔδ. π'. 15.

Ὑποσημ.

Εὔθα φησὶν ὁ Εὐστάθιος, Σελ. 1792. „Σημείω-
 „σαι δὲ, ὅτι ἐν μὲν τῷ — κῦσε δέμιν κεφα-

„λήν. — — κ. τ. λ. Ἐκτείνει τὸ κῦσε τὴν
 „παρὰ λήγρην, ἐν δὲ τῷ, πάντα κῦσεν — — συ-
 „σέλλει αὐτήν.” οὕτω μὲν ὁ Εὐστάθιος· ἀλλ’
 ἐκ ἐρῶς οἶμαι· δοκῶ δέ μοι τῇ Βαρνεσίῃ γνώ-
 μη ἐπομένους ἐκ ἀμαρτάνειν· δηλονότι ἐνδ’ ἂν
 μακροτόνως ἐκλαμβάνηται τὸ κῦ. διὰ σσ, γρά-
 φοντας· ὡς Ο’δ. φ’. 225, καὶ Ἰλ. δ’. 37. οὕτω
 γὰρ δὴ καὶ ἐν ἐκδόσει ἀκριβεῖ ὡς πολλαχῇ ἡμῖν
 εἴρηται τῇ d’Ansse de Villoison κεῖται. Ἰλ. δ’,
 (ἐνδ’ ἀνωτ.) καὶ, ἥ οἱ γένατ’ ἔκυσσεν — ἔτω δὲ καὶ
 Ἡσιόδου ἐν Θεογον. 25. ἔς τέκε κυσσ ἀμένη — —.

§. ρδ’. Οἱ ἐκ τῶν εἰς ζῶ, ῥημάτων Α’όρις, κοινοὶ λαμ-
 βάνονται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ· οἷον.

Αὐτὰρ ἐμοὶ κένταυρος ἐῖ ὠπάσσε χειρὶ.

Ο’ρφ. Α’ργον. 446.

Α’ργυρέας κρατῆρας ἐλδομένοισιν ὠπάσσε.

Κοῖντ. παραλ. δ’.

Τ’ ποσημ.

Ἀλλὰ ταῦτα ἂν εἶποιεν οἱ περὶ τὰς μὴ ἀκριβεῖς τῶν
 ἐκδόσεων εἰλέμενοι· οὐ γὰρ ἂν ποτε οἱ Α’όρις
 τῶν τοιούτων μηχανούντο· ἐν γὰρ χειρογράφοις κή-
 διξι πανταχῇ διὰ τὸ σσ. ταῦτα γράφεται ὅταν
 μακρὰς λαμβάνονται, ὡς φησὶν ὁ Βαρνεσίος.
 Ο’ς καὶ αὐτὸς ἐκ τῇ αὐτῇ ἐκδόσει τέτς ε’ παρη-
 μέλησεν· οἷον. Ἰλ. γ’. 223. Ε’ρίσσειε· οὕτω καὶ

ἐν τῇ τῆ Villoison ἐκδόσει. Ἀνδρὲς ἀκοντίσ-
σαντος — Ἰλ. δ'. 498, καὶ Ἰλ. σ'. 575. οὕτω
καὶ Ἰλ. υ'. 133. ἔγχεα δὲ πτύσσοντο. —
κ. τ. λ.

§. ρε'. Τὸ τῆ Ἀορίσου ἐν τῇ ληγέσῃ α, συσέλλεται·
οἶον.

Γηθήσειν κατὰ θυμὸν, ἐπεὶ ῥα οἱ ὥπασ' ἀπομπόν.
Ἰλ. υ'. 416.

Παῖδε κλυτὲ Βορέω· Φινεῖ δ' ἄρα ὥπασ' ἄτην.
Ὁρφ. Ἀργ. 673.

ἈΟΡΙΣΤΟΣ Β'.

§. ρς'. Τῶν εἰς μι ῥημάτων τὸ τελικὸν υ, μακρόν· οἶον.
Ω, παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς.

Εὐριπ. Ὀρ. 24.

Ἀλλ' εἰδ' ὡς ὑπὸ βύρσαν ἔδῃ πολυώδυνος ἰός.

Θεόκρ. κέ. 138.

Υ' ποσημ.

Ταῦτα καὶ ἀναυξήτως προφερόμενα ὁμοίως μηνύον-
ται· οἶον.

Δῦ δὲ χιτῶν· ἔλε δὲ σκήπτρον παχύ· βῆ δὲ δούραζε.
Ἰλ. σ'. 416.

Ἐντ' ἄρα οἱ φύ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκτ' ὠνόμαζε.
Ὁδ. β'. 302.

§. ρζ'. Αἰεὶ δὲ βραχεῖα παραλήγει ὁ β'. Ἀόριστος· οἶον.

Ἡμίονες, αἱ δ' ὠκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα.

Οὔδ. ζ'. 318.

Τ΄ ποσημ.

Ἐξαιροῦνται τὰ φύσει μακρᾷ παραλήγοντα· οἶον.

ἦλθον. κ. τ. λ. Ἀλλὰ καὶ τέτοις οἱ Ποιηταὶ ὑβραχὺ παρεντιθέασιν· οἶον.

Ἡλύθες· οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡματι γηράσκουσιν.

Θεόκρ. εἰδ. ιβ'. 2.

Χρῶνται δὲ οἱ Ποιηταὶ, καὶ τοῖς θέσει μακρᾷ παραλήγουσιν Ἀορίστοις κατὰ μετάθεσιν συμφώνως· οἶον.

Ἐδράκον ὀφθαλμοῖσι, διὰ δρυμὰ πυκνά, καὶ ὕλην.

Οὔδ. κ'. 137.

§. ρθ'. Τὸ κατὰ Μεταπλασμὸν εἰς αὐτὴν, τῇ τρίτῃ προσώπῳ τῶν πληθυντικῶν γιγνόμενον α, βραχὺ εἰς ἴον· οἶον.

Πῇ ἔβαν εὐχῶλαι, ὅτε δὴ φαμέν εἶναι ἄριστοι;

Ἰλ. θ'. 229.

ΠΑΘΗΤΙΚΑ

ἘΝΕΣΤΩΣ, ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ.

§. ρθ'. Τῶν εἰς μι, Παθητικῶν Ῥημάτων ὁ Ἐνεστώς, καὶ Παρατατικός βραχεῖα παραλήγει· οἶον.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυρῶ ἴσᾱται ἀκμῆς.

Ἰλ. ιγ'. 173.

Ἐγχε' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἴσᾱτο πολλά.

Οὔδ. α'. 129.

Τ'ποσημ.

Εν δὲ Ἰλ. ω. 665.

Τῇ δεκάτῃ δὲ κε θάπτομεν, δαίνυτότε λαός μνηύ-
νεται· περὶ ἧ φησὶν ὁ Εὐστάθ. Σελ. 1511. Εἴη
„δ' αὖ ἐνταῦθα τὸ δαίνυτο κατὰ συγκοπὴν, ἴσως
„ἐκ τῆ δαινύατο· ἵνα ὁμοεγγλῆτως εἴη θάπτομεν,
„δαινύατότε λαός.” Ἀλλὰ γραπτέον μετὰ Βαρ-
νεσίε δαινῦτο περισπωμένως, ὡς λελύτο (ὄρα καὶ
Εὔθυμολ. ἐν λ—λέλυτο.) Οὕτω δὲ καὶ τὰ ἐν τῇ
τῆ Villoison ἐκδόσει Σχόλ. Σελ. 531. β'. „Προ-
„περισπαστέον, ὡς καὶ Φιλοξένω δοκεῖ. Ἰνα ἧ, ἐκ
„τῆ δαινῦτο· ὅπως ἔχει, καὶ τὸ, λέλυτο δὲ γυῖα
„ἐκιάσε.” κ. τ. λ.

ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ.

§. ρί. Τῷ κερᾶω ὦ, κερᾶσω, κέκραμαι, ὁ Παθητικός
Παρακείμενος ἐκτείνει τὸ α· οἶον.

Κικλήσκων λίτομαίσε κερᾶμένον εὐδίων εἶναι.

Ο'ρφ. Λιθ. ε'. 6.

Τ'ποσημ.

Τὸ δὲ τῷ Ο'ρφῆως ἐν ὕμνῳ Ἡρῆς ιε'. 6. κοινῆς ἀνα-
γνωσκόμενον.

Κοινωνεῖς γὰρ ἅπασιν κερᾶμένη περὶ σεμνῶς.

Οὐ βαίνεται. Ἐς δὲ αὐτὸ ὅπως ἀναλαβεῖν, ὡς καὶ
Λάμπρος διωρθώσατο ποτὲ ὁ ἡμέτερος διδάσκα-
λος, ἢ ὁρθῶς ἔχη.

Κοινωνεῖς γὰρ ἅπασι κεκρωμένη ὡς μάλα σεμνῶς.

§. ριά. Τὸ Ἰωνικῶς παρεντιθέμενον α, τῇ Παρακειμένῳ,
 ἔ. Ὑπερσυντελικῷ, βραχὺ ἐστίν· οἶον.

Ἦρα νῦτοι πολλοὶ δεδμηῖατο κῆροι Α΄χαιῶν.

Ἰλ. γ΄. 183.

Αἰθίοπάστοι· διχθα δεδαίῃται ἔσχατοι ἀνδρῶν.

Οἵ. α΄. 23.

Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ναὸς νεῖται Πύλε ἡμαδόντος (1).

Ἰλ. ι΄. 295. ἔ. 153.

(1) Θαυμάζειν μοι ἐν τῇ τῷ μάλιστα ἔπεισι τῆς τῶν Γραμμα-
 τικῶν εὐρεσιλογίας τε, ἔ. λεπτόνοιας. Οἱ ἔ. περὶ τῆ „νεῖται“
 ἱκανῶς πρὸς ἀλλήλους διαμάχοντο. Βέλεσθε δὲ, αὐτῶν τί-
 ται ἀκῆσωμεν πρὸς ὕδαρ λεγόντων ἴν' ἔτιος εἴπω, ὑμῖς δὲ δια-
 κρίνετε δέξιμας. Τὰ γὰρ ἀρχαῖα Σχόλια ἐν ἐκδόσει τῇ κλει-
 νῇ Villoison, ταῦτα φασὶν ἐπὶ Λέξεως, Σελ. 218. „ . . .
 ἡδμοίως τῷ κῆται. Σημαίνει δὲ τὸ οἰκῶνται, ἀπὸ τῆ νῶ,
 ἡτῇ δηλῆντος τὸ οἰκῶ· οὐ παράγωγον νῆω, καὶ πλεονασμῷ·
 ἡνεῶν ἄλλως (νεῖται (γράφεται ἔ. νῆται) ἄλλως)
 ἡτὸ νεῖται, αὐτὴ τῇ νῆνται. Ἔνιοι δὲ, ἔ. ἀντὶ τῇ ἐσχάται,
 ἡκ. εὐ. Α΄λλως) Νεῖται· ὡς κῆται. Σημαίνει δὲ τὸ νῆνται,
 ἡγινόμενον παρὰ τῇ νῶ, ἡ παράγωγον νῆω. Οἱ τοὶ δὲ παρο-
 ξύμασιν ὡς ἐπὶ τῇ ἐσχάται, κατὰ τὸ νοητὸν παραλαμβάνου-
 σιν· οἱ δ' ἐνθάδε ἔχι ὕψος παροξύμασιν· ὀφείλει γὰρ ὁμοτο-
 νῆν τῷ νῆατο. Ἀπολλώνιος δὲ, διὰ τῆ κ, γράφει κῆται.“
 Εὐστάθιος Ἰλ. ι΄. Σελ. 640. „Ὁμηρος δ' Ἰσορεῖ, ὅτι αἱ πό-
 λεις ἄται, νεῖται Πύλη ἡμαδόντος, ὃ ἐστὶν ἐσχάται ὡς ὁμο-
 τῆσαι τῷ Πύλῳ· τῆτο δὲ τινες ἄλλως ἡρμήνευσαν, νοήσαν-
 τες μὲν τὸ νεῖται συγκοπὴν ἐκ τῆ νῆνεῖται, ὃ δηλοῖ τὸ οἰ-
 κῆνται, εἰπόντος δὲ, ὅτι πᾶσαι κατοικῆνται ἄχρι τῆς κατὰ
 ἡ Πύλον θαλάσσης.“ Ψευδοδίδυμος· (οὐ γὰρ αὐτῇ Διδύμῃ τῇ

§. ριβ'. Ο' δε α'. Α'όριστος τὴν παραλήγουσαν φυλάττει
τὴν τῷ Παρακειμένῳ ὄον.

Καὶ πολέμῳ τελετῇ μονοήμερος ἐξετελέσθη.

Ὁμηρ. Βατ. 294.

Τρῶες, τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος· ὦρτο δ' αὐτῇ.

Ἰλ. ν'. 374.

Υ' ποσὴμ.

Σημειῶσω ἐνταῦθα ὃ φησὶν ὁ Εὐστάθιος. Ἰλ. ν'. Σελ.

928. „Ὅτι τὸ κριθέντες, ὥσπερ πού ἐ τὸ κλιν-

„θέντες, φυσικῶς μὲν ἐκ ἐμβάλλει τὸ ἀμετάβο-

„λον· ἀσυνήθως δὲ ὅμως τῇ κοινῇ χρήσει· αὕτη

„γὰρ κριθέντες, ὥσπερ ἐ κλιθέντες, φράζει." Ο'

αὐτ. Ἰλ. γ'. Σελ. 388. „Ἐν τῷ, φρονέω δὲ δια-

„κριθήμεναι ἔσι δὲ τὸ μὲν διὰ τῷ ν' ὀρθό-

„τερον, εἰ ἐ ποιητικώτερον, ὡς ἐ τὸ κλινθῆναι,

ἐν τῇ Βαρυσίᾳ ἐκδόσει φερόμενα Σχολ. ὡς αὐτ. φησὶν ἐν
προσιμ. καὶ Μενάγιος περὶ ἐξηγητῶν Ομήρου, καὶ Φαβρ. βιβ.
Ε' λ. βιβλ. 2. κεφ. β'. ἐ ε'. αὐτόδι νεάται.) „Σημαίνει τὸ
„οἰκῆνται, ἀπὸ τῷ νῷ γεγενῆς, ἔ παραγάγων τὸ νεάω. Ο'
„δε Δικάνωρ ὄνομα φησὶ τὸ νεάται, ἐ πρὸς ἅμῃα χωρεῖν δύ-
„νασθαι, ὡς, τὴλῃ ἐπ' Ἀλφειῷ νεάτη Πύλε ἡμαρῶντος. Α'-
„πολλόδαρος δὲ γράφει κέαται· ἄλλως νεάται, ἥτοι ἐσχάται
„ἢ κατωλισμέναι εἰσίν. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον μᾶλλον οἰκειότερον
„ἔοικεν αὐτῇ τῷ ἐσχάτη." Ταῦτα ἐ ἔπος εἰς Ἰλ. 711. Τί δ' ὁ-
μεῖς πρὸς ταῦτα; ἐγὼ γὰρ ἐκικοφώδην τοῖς τῶν Γραμματικῶν
ἀδολεσχίμασι.

„ἢ τὸ ἀνάκληντρος· τὸ δὲ δίχα τῆ ν· κοινότερον,
 „ἢ ἀττικώτερον.” Οὗτος, Οὐδ. χ΄. Σελ. 1917.
 „Τὸ δὲ ἐκλίνη εὐρηταίπου ἐν τοῖς πρὸ τέτων,
 „ἢ δίχα τῆ ν· ἐν τῷ, ἅψ δ' ἐτέρως ἐκλίνη —
 „ἐπιτάξαντος τῆ Μέτρε ἐκεῖ τὴν τῆ ν· ἐπέλευσιν
 „κατὰ κοινότεραν γραφὴν.” Εἰς δὲ τῇ τῆ Villoi-
 son ἐκδόσει κεῖται μετὰ τῆ ν· ὡς Ἰλ. ι΄. 29.
 κρινθέντας Τρῶας τε, ——— κτλ. ἢ Ἰλ. κ΄. 350.
 κλινθήτην· ὁδὸν ἄρ' ὦκα ———· οὕτω καὶ Ἰλ. ψ΄.
 232, ἢ, 335.

ΜΕΣΟΣ ᾿ΑΟΡΙΣΤΟΣ Α΄.

§. ριγ΄. Οὗτος χρόνος ἔτος τὴν τῆ α΄. Ἀόρισε φυλάτ-
 των λήγουσαν (§. ργ΄.) συσέλλεται· οἶον.

Ὡς ἔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο.

Εὐριπ. Οἰρέας. 40.

Ἐντεα ἢ ζώνη, χρύσειον δ' ἐξεύξαο δίφρον.

Καλλιμ. Τῆ μν. εἰς Α΄ ρτ. 111.

ΜΕΣΟΣ, ΜΕΛΛΩΝ Α΄.

§. ριδ΄. Οὐμοῖως ἔχει καὶ ὁ χρόνος ἔτος τῷ Ἐνεργητι-
 κῷ, οἶον.

Ἀλλ' ἄγε δήσε κακῶν ἐκλύσομαι, ἢ δὲ σαύσω.

Οὐδ. κ΄. 286.

§. ριέ'. Τὸ ι, ἐν τοῖς Προσακτικοῖς τῶν εἰς μι, ῥημάτων,
βραχύ· οἶον.

Βᾶδι, ἢ ἀντίασον, γονάτων ἐπὶ χεῖρα βαλῆσα.

Εὐριπ. Ἰμετ. 272.

§. ρις'. Τὸ κατὰ Συναίρεσιν υ· ἐν τοῖς Προσακτικοῖς
τῶν τῆς ε'. Συζυγίας τῶν βαρυτόνων γιγνόμενον μη-
κύνεται· οἶον.

Νῦν δ' ἴδι πνεῦδωρ, ἢ σβένυ τὴν σέο δίψαν.

Ε'πιγρ. β'. λδ'.

§. ριζ'. Τὸ παραλήγον υ· ἐν τοῖς Προσακτικοῖς βρα-
χύ· οἶον.

Ο'μνῆτω δέτοι ὄρκον ἐν Ἀργείοισιν ἀνασάς.

Ἰλ. τ'. 175.

Ο'μνυε μὴ μετὰ λέκτρα ληπὼν ἄκυσαν ἀπέλθης.

Θεόκρ. κζ'. 34.

§. ριή'. Τὸ α· ἐν τοῖς εἰς αδι, δευτέροις Ἀορίσοις μα-
κρόν· οἶον.

Στᾶδι πέλας, δάκρυσον ἰδὼν ξένε! μυρία πένθη.

Ε'πιγρ. δ'. κθ'.

Τ'ποσημ.

Τέτων δὲ ἔστιν ἃ συσέλλεται· οἶον.

Θάρσει μὴτ' ἀδίκας, μὴτ' ἐξ ἀδίκων φᾶδι λεύσσειν.

Θεόκρ. εἰδ. κβ'. 56.

ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΝ.

§. ριζ'. Τὸ ἐν τοῖς Α' παρεμφάτοις παραλήγον υ, βρα-
χύνει οἶον.

Σκηψιν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι.

Εὐριπ. Μηδ. 144.

Ἦ ποσημ.

Ε'ξαιρείται τὸ δύναι.

Τὸν δ' ὡς ἀποφθίμενον δύναι δόμον αἶδος εἶσω.

Ἰλ. γ'. 360.

Καὶ τὸ τεθνᾶναι.

Τεθνᾶναι φίλε Κύργε! πενιχρῶ βέλτερον ἀνδρί.

Θέογ. 578.

ἜΤΙ ΠΕΡΙ ῬΗΜΑΤΟΣ.

§. ρκ'. Ἡ ἐν τῷ Ε'νεσῶτι ποσότης καὶ πὶ τῶν ἄλλων
Ε'γκλίσεων φυλάττεται οἶον.

Κεῖσθαι· τί κινεῖς μ' ὅστις εἶ, λυπεμένην;

Εὐριπ. Ἐκάβ. 502.

Ὡραν, ἐκίνηεν Σύρσον εἰς βαρκεύματα.

Εὐριπ. Βάκχ. 723.

Ε'πεὶ ταραγμὸς πόλιν ἐκίνησεν δορί.

Εὐριπ. Ἰκέτ. 752.

Ε'λαυγε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων.

Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 837.

Ε'χθραν πατρώαν πάντα κινῆσαι πέτρον.

Εὐρ. Ἡρακλειδ. 1002.

Κίνεντα Βάκχας εὐίων ὀρών ἄπο.

Εὐρ. Βακχ. 790.

§. ρηά. Τὸ ἐν τέλει παντὸς χρόνου κείμενον ἰ. βρα-
χύ· οἶον.

Καὶ κ' ἐμ' ἴσως ποτίδῃ· ἐπεὶ ἐκ ἀδαμαντίνῃ ἐντῆ.

Θεόκρ. εἰδ. γ'. 39.

Πῶσε φέρω; μέλει γὰρ ἀπειρήκασ' τένοντες.

Καλλ. εἰς Δῆλ. 117.

Ἦ ποσὴμ.

Φησὶ δὲ Εὐστάθ. Ἰλ. α'. 546. Εἶδος εἶναι Ο' μήρω τὰ
τῆς δευτέρας Συζυγίας τῶν περισπωμένων ῥήματα
κατὰ τὸ δεύτερον, καὶ τρίτον πρόσωπον πολλάκις εἰς
δύο ᾱ· διαλύειν· ὧν τὸ μὲν ᾱ· συνεσαλμένον, τὸ
δὲ δεύτερον, ἐκτεταμένον σὺν τῷ ἰ· οἶον ἐχ ὀράας·
καὶ μηχανάα, ἐκπεράα, καὶ ἐκ ἐάα (1)· ἀλλ'
εἰ μὲν ἡ παραλήγουσα μακρὰ, μακρὸν καὶ τὸ παρεν-
τιθέμενον φωνῆεν· οἶον.

(1) Ο' Αὐτ. Ἰλ. β'. Σελ. 223. „Ἀχαλάα δὲ πλεονασ-
„μὸν ἔχει τῇ ᾱ· ὡς καὶ τὸ ὀράα. Διὸν δ' ὅτι ἐν τοῖς τοιῆ-
„τοις καὶ τὸ ο ἔστιν ἢ πλεονάζει· οἶον — ὀρόων ἐπὶ οἶνοπα
„πόντον· (Ἰλ. α'. 350.) καὶ ἀχαλόων. (Ο'δ. τ'. 534.)” Ο'
αὐτ. Ἰλ. α'. Σελ. 30. „Ἰξέου δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν τὸ ο· ἔ-
„πλεονάσεν, ὡς καὶ ἐν τῷ ὀρόωντες, ἀλλαχῇ δ' ἀντ' αὐτῇ ᾱ·
„εὐρίηται· ὡς ἐν τῇ αἰτιάαν· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, ὀράαν.” Ο'
αὐτ. Ἰλ. α'. Σελ. 115. „Ὅτι πολλάκις ἐν ταῖς δευτέραις
„Συζυγίαις τῶν περισπωμένων μετὰ τὴν Συναίρεσιν, πλεονά-
„ζει, ποτὲ μὲν τὸ ο· ποτὲ δὲ τὸ α· βραχύ· οἶον μετὰ τὴν
„Συναίρεσιν τῇ ὀρώων, πλεονάσαντος τῇ ο, γίνεται ὀρόων, ο

Εἵπερ γὰρ θυμῷ γε μενοιάα πολεμίζειν.

Ἰλ. τ'. 165.

Βραχείας δὲ ἔσης, βραχὺ καὶ αὐτὸ ἔσαι· οἶον.

Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας, μεῖναι τέ με κείνον ἄνωγας.

Οὔδ. ο'. 345.

§. ριβ'. Τὰ τρίτα τῶν Ῥημάτων πρόσωπα τῷ α· παραλήγοντα, μακρὸν ἔχουσιν αὐτό· οἶον.

Ἔσωσάσ', ὡς ἰσᾶσιν Ἑλλήνων ὄσοι

Εὐριπ. Μήδ.

Κ Ε Φ. Θ'.

Π ε ρ ἰ Μ ε τ ο χ ῆ ς.

§. ριγ'. Αἱ Μετοχαὶ ὁμοίως ἔχουσι τῇ τῶν ὀνομάτων ποσότητι· οἶον.

Στάς ἐν μέσσοισιν μετεφώνεεν ἡγήτα κήρυξ.

Ἰλ. κ'. 384.

Ἡδ' ἐμεῦ ἄγχι σᾶσά ἔπος φάτο, φώνησέν τε.

Οὔδ. δ'. 370.

Καὶ τ' ἄλλα δὲ ὁμοίως.

ἠβλέπων. Ἀλλοτε δὲ ἐν τῷ ὄρᾳ, πλεονάσαν τὸ α· βραχὺ ὑπὲρ τῆς λιγέσεως, τὸ ὄρα πεποίηκεν. Οὕτω καὶ ἡϊόνες βόωσι, καὶ, κύμα βοᾶ ποτὶ χέρσιν." Ο αὐτ. Ἰλ. β'. Σελ. 721. „Ἐστὶ καὶ ἐν τῷ ἑᾶ τὸ παραλήγον ἐκ πλεονασμῆ, ὡς γὰρ ὄρᾳ, καὶ βοᾶ, βοᾶ· οὕτω καὶ ἑᾶ, ἑᾶα."

Περὶ Ἀρθρου.

§. ρκδ'. Τὸ παρεντιθέμενον ι, τῇ δυϊκῇ Δοτικῇ τῶν Προτακτικῶν Ἀρθρων συσέλλεται· οἶον.

Τοῖν δ' ἔγνω πρόσθεν Οἰλῆος ταχὺς Αἴας.

Ἰλ. γ'. 66.

§. ρκε'. Τὸ Ἰωνικῶς παρεντιθέμενον α· τῇ τῶν πληθυντικῶν Γενικῇ μηκύνεται· οἶον.

Τάων Μαιναλῆ, γᾶεν Φόνφ ἀκρώρεια.

Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Ἀρτ. 224.

§. ρκς'. Καὶ τὸ ταῖς Δοτικαῖς ι· κατὰ Προσχηματισμὸν προσιθέμενον συσέλλεται· οἶον.

Ἀλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κατοῖσιν ἀδῇ.

Θεόγ. 44.

Ὑπόσημ.

Μὴ πειθέτω δὲ ἡμᾶς, κοινὸν παραλαβεῖν τὸ ι, τῷ τῇ
τὸ Ο' ρφέως.

Τοῖσι δ' Αἰσωνίδης ἔπεα θεόεντα προσηύδα.

Ο' ρ. Ἀργον. 278.

Οὐδαμῶς γὰρ ἀλλαχῶς μηκύνεται· ἴσως τοῖον γραπτέον ἐνταῦθα τοῖσιν, ὡς δοκεῖ καὶ τοῖς αὐτὸν σχολιάζουσι.

§. ρκζ'. Παρὰ Ποιηταῖς βραχὺ ὃν μηκύνεται ἕως ὅτε τὸ ὅς· οἶον.

Ἰφθίμος Πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.

Ἰλ. ε΄. 605.

Σ. ρη΄. Τὰ ὑδέτερα τῶν Προταντικῶν, καὶ Ὑποταντικῶν, συσέλλεται· οἶον.

Νεικείῃς ἐπέεσσιν τὰ δ' ἐφρενὸς ἄπτεται αὐτᾶς.

Θεό. εἰδ. α΄. 35.

Τῶν δ' ἄλλων ἅμῃ ἐσὶ σοῦ παρὰ νηὶ μελαίνῃ.

Ἰλ. α΄. 300.

Κ Ε Φ. ΙΑ΄.

Περὶ Ἀντωνυμίας.

ΠΡΩΤΟΤΗ. Α΄. ΠΡΟΣΩΠΟΤ.

Σ. ρηθ΄. Ἡ Δωρικὴ Δοτικὴ ἐμὴν, μακρὸν ἔχει τὸ ι· οἶον.

Κᾶτιτι τήγος ἐμὴν ἀπεκέμψατο μέσφατοι ἐχθές.

Θεοκρ. β΄. 144.

Ὑποσημ.

Α'λλ' ὅν ἔσιν ὅτε καὶ συσέλλεται· οἶον.

Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἁμῖα κώρα.

Θεόκρ. ε΄. 36.

Σ. ρλ΄. Τὰ δὲ Δυϊκά νῶϊ, καὶ νῶϊν, βραχυκαταληγ-
τεῖ· οἶον.

Ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πτολεμιζειν.

Ἡσίοδ. Α'σπ. 358.

Νῶϊν· ἐσσομένοις δὲ γενομέθα πᾶσιν αἰοδῇ.

Θεόκρ. ιβ΄. 11.

§. ρλα'. Τῶν δὲ πληθυντικῶν ἡ Δοτικὴ, μακρά· οἶον.

Ο'φρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἰλάσσεαι Ἱερὰ ῥέξας.

Ἱλ. α'. 147.

Ἦ ποσῆμ.

Πολλὰς μὲν τοι τῷ τότε ἀναβιβαζόμενε ἐπὶ τὴν πα-
ραληγῆσαν, συσέλλεται ἡ λήγεσα· οἶον.

Ῥαϊσέμεναι μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πέλει ἀμφικαλῦσαι.

Ο'δ. ν. 177.

Φησὶ δὲ ὁ Εὐστάθ. Ἱλ. θ'. Σελ. 1611. εἰς ἔπος. 569.

„Ῥαϊσέμεναι — κ. τ. λ. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ

„ἡμῖν ἐγκλιθεὶς συνέσειλεν ἀσυνήθως τὴν λήγε-

„σαν, καὶ διὰ τῆτο περισπάσθη.” Ο' αὐτ. Ο'δ. η'.

Σελ. 1670. ἐν τῷ,

Ἐρχεο· ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη.

Ο'δ. κ'. 563.

„Σημείωσαι, ὅτι καὶ ἀναπεμφθέντος τῷ τόπου συνεσά-

„λη ἡ λήγεσα.” Οὕτω καὶ Ο'δ. λ'. 343. Σελ. 1690.

Μετιτέον αὐτὸν τῆτον, καὶ Ἱλ. ρ'. Σελ. 1112.

§. ρλβ'. Ἡ δὲ Αἰολικὴ Δοτικὴ ἄμμι συσέλλει τὴν λή-
γεσαν· οἶον.

Τρῶων, ἡ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ἱλ. δ'. 206. (1).

§. ρλγ'. Ἐτι δὲ καὶ ἡ Δωρικὴ ἄμιν, οἶον.

(1) „Εὐστάθ. Ἱλ. ρ'. Σελ. 1112. τὸ ἡμῖν ἄμμι λέγουσιν οἱ
„Αἰολεῖς βαρύνοντες αὐτό, καὶ συσέλλοντες τὴν λήγεσαν.”

Πολλὰ δ' ἄμυν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο.

Θεόκρ. ζ'. 135. (1)

§. ρλδ'. Η Αἰτιατικὴ μακρὸν ἔχει τὸ ἐν τῇ ληγούσῃ
α· οἶον.

Δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας ἐς ὥρας αὐτὶς ἰκέσθαι.

Ο' μ. Τ' μν. εἰς Δία. 12.

Τ' ποσημ.

Α' λ' εὐρηται γὰρ παρ' Ο' μήρῳ συσελλόμενον.

Τηλεμάχῳ, μηδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ οἶω.

Ο' δ. ο'. 372.

Ο' ε' ἡμας, γράφειν ἀξιῶσιτινες, καδὰ ε' τὸ ἡμῖν,
ἡμιν.

§. ρλε'. Τὸ δὲ ἡμέας, Ἰωνικὸν ὃν συσελλεται· οἶον.

Α' λ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς.

Ἰλ. δ'. 529.

Β'. ΠΡΟΣΩΠΟΥ.

§. ρλς'. Τῷ δὲ δευτέρῳ προσώπῳ ἡ Εὐδεῖα Δωρικῶς τὸ,
λεγομένη βραχυκαταληκτεῖ· οἶον.

Καί τῳ Ῥέα κλαίεις τὸν βωκόλον, ἐχί δὲ ε' τύ.

Θεόκρ. κβ'. 40.

(1) Εὐσάδ. ἔνθα ἀναστ. „Δωριεῖς δὲ ἡμῖν, συσελλόντες τὸ
νδ, ε' ἀξύνοντες” Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὅπερ Εὐσάδ. ὑπόδειγμα
(τῆτο) ἐκφέρει Θεοκρίτης μὲν ἔστιν, ἄλλως δὲ ἀναγινώσκειται ἐν
ταῖς νυνὶ φερομένοις ἐκδόσεσι· κεῖται γὰρ νῦν· πολλὰ ε'
ἡμῖν —

Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθετο, καὶ μοι ὁμοσον.

Ἰλ. α'. 76.

Ἦ ποσημ.

Ὅτε δὲ τῷ νη, συμπλέκεται, μηκύνεται τότε
τὸ υ· οἶον.

Σχέτλιοι! οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάζεαι ὀρμήν.

Καλλίμ. εἰς Α' ρτ.

§. ρλζ'. Ἡ Δωρικὴ Δοτικὴ μακροκαταληκτεῖ· οἶον.

Ἦρα μέτοι, μυσαρα! καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαί.

Θεόκρ. β'. 20.

§. ρλη'. Τῶν δὲ Δυϊκῶν ἢ Δοτικῇ, καὶ Αἰτιατικῇ, συ-
σέλλεται, καθὰ καὶ αἱ τῆ α'. προσώπε· οἶον.

Σφῶϊ δ' ἀποσρέψαντε πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθευ.

Ὀδ. χ'. 173.

Γειῶσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας Ἰππευ.

Ἰλ. ζ'. 402.

§. ρλθ'. Ἡ Δοτικὴ, καὶ Αἰτιατικὴ, ὁμοίως ἔχουσι ταῖς
τῆ α'. προσώπε. (§. ρλγ'.) Καί, (§. ρλδ—ε'.) οἶον.

Χαίρεθ'· ὁ Βωκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις ἐκέτ' ἂν ὕλαν.

Θεόκρ. α'. 116.

Οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτερος εἰμι μεθ' ὑμῖν.

Ἰλ. ξ'. 113.

Ἦ μέας ἐσθόμεναι, καὶ μήλιά τε πρόβασίν τε.

Ὀδ. β'. 75.

Φράζετον οἵτινες ἐσὲ, τί δὲ χρέος ὑμᾶς ἰκάνει.

Ὀρφ. Α' ργον.

Γ΄. ΠΡΟΣΩΠΟΤ.

§. ρμ΄. Αἱ Αἰτιατικά, μιν, καὶ νιν, βραχυκαταληκτοῦ-
σιν · οἶον.

Ἐσκηψεν βασιλῆα περὶ φρένας, ὅς νῦν ἔδοξε.

Οἶφ. Ἀργον. 776.

Οὐ δὴ Καλλίχορόν μιν ἐπώνυμον, οἱ καλέεσιν.

Οἱ αὐτ. αὐτ. 729.

§. ρμα΄. Καὶ τὰ δοῖκά δέ, βραχυκαταληκτοῦσιν · οἶον.

Καὶ σφῖν ἀνιαρόν μὲν ἔρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον.

Ἐπιγρ. βιβ. ε΄. κεφ. ιγ΄.

§. ρμβ΄. Ἡ δὲ Δοτική τῶν Πληθυντικῶν βραχυκατα-
ληκτεῖ.

Χρυσέω ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφίσι πότνια Ἡβη.

Οἶμ. Ἰλ. δ΄. 2.

Ἡρώες · μέγα γάρ σφῖν ὠφέλισμον ἀνθρώποισι.

Οἶφ. Ἀργ. 467.

Ἀτρεΐδης · ἐπεὶ ἔ σφῖ θαλάσσια ἔργα μεμύλει.

Ἰλ. β΄. 614.

§. ρμγ΄. Ἡ δὲ Αἰτιατική τῶν Πληθυντικῶν, μακρὰν ἔχει
τὴν Λήγουσαν · οἶον.

Οὐ μὲν σφᾶς ἔτ' εὐλοπα μῆνυνθά γε κειέμεν ἔτω.

Οἶδ. Σ΄. 315.

Ῥ' ποσημ.

Ἰωνικῶς δὲ διαλωμένη συσέλλεται · οἶον.

Τῷ σφέας ἐκ ἐτάλασαν ἀκηδέες Ὠνεαῖναι.

Καλλίμ. Ῥ' μν. εἰς Ἀ' ρτ. 62.

G 2

§. ρμδ'. τὰ κατ' ἐπέκτασιν ὁμοίως μηκύνεται· οἶον.

Τὴν δὲ δεδιότε, μηδὲ διαμαχόμεθα.

Α' ρις. Πλ. 486.

Κ Ε Φ. ΙΒ'.

Περὶ Προθέσεως.

§. ρμέ. Αἱ προθέσεις πᾶσαι συσέλλασιν τὰ δίχρονα· οἶον.

Α' λ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι.

Ἰλ. ε'.

Καλὴν, χρυσεῖην· μελανεὶς δ' ἀνὰ βέτρυνες ἦσαν.

Ἰλ. σ'. 562.

Α' ρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀνάξιον ἔσαι.

Ἰλ. α'. 136.

Ὅς εἴσιν διὰ δορὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνη.

Ἰλ. γ'. 61.

Κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σκῆπτρον μετὰ χειρσίν.

Ὁμ. Βατρ. 135.

Ἦ ὅγε φάσγανον ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρῷ.

Ἰλ. α'. 190.

Α' ντ' Κασσιγνήτε ξείνος σ', ἱκέτης τε, τέτυκται.

Ὁδ. σ'. 546.

Ὀπποῖός δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε νῆυται;

Ὁδ. α'. 171.

Στῆσε δ' ἐπ' ἐχατιῇς λιμένος· περὶ δ' ἐσθλοὶ ἐ-
ταῖροι.

Ὁδ. ρ'. 390.

Εὐ δ' ἄνεμος πρῆσεν μέγα ἴσιν, ἀμφὶ δὲ κύμα.

Ἰλ. α'. 481.

Σοὶ δ' ἐγὼ ἔχ' ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, ἐδ' ἀπὸ δόξης.

Ἰλ. κ', 324.

Καλῇ ὑπὸ πλατανίσῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ.

Ἰλ. β'. 307.

Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασώμεθ' ἄνακτα.

Ἰλ. α'. 444.

Ὑπόσημ.

Εὐ δὲ τῇ Συνθέσει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μηχανύουσιν αὐτὰς οἱ
Ποιηταί, καὶ ἀδιαφόρως δὲ αὐταῖς χρῆται Ὁμηρος ἐν
τέλει Λέξεως· οἷον.

Εἴατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι — Ἰλ. β'.

Κ Ε Φ. II'.

Περὶ Ἐπιρρήματος.

§. ρμς'. Τῶν Ἐπιρρημάτων ἀπάντων σχεδὸν βραχυκα-
ταληκτέντων, μόνα τὰ εἰς αὐτὰ ἐκτείνεσι το· α. οἷον.
Μειλιξάντ' ἀποπέμψαι, ἐπ' αὐτὴν ἐδέλῃ νέεσθαι.

Θεόκρ. εἰδ. 15'. 28.

Ὑπόσημ.

Ἐξαιρένται τὸ ἄγαν, καὶ ὅταν.

Μηδ' ἄγαν ἄσχαλε Κύρνε! ταρασσομένων πολιητῶν.

Θεόγνις.

Παντοίων ἀνέμων· ὅτ' αὖ ἐνθ' ἢ ἐνθα γένηται.

Ἰλ. β'. 337. Οὕτω καί,

Εἰς Τροίην δ' ἔ' πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε Φαεινώ.

Ἰλ. ν'. 7.

§. ρμζ'. Τὸ τρεῖς δὲ κοινὸν ἔχει τὸ ι' οἶον.

Βαλεὺς δις, ἢ τρεῖς, ὅ,τοι ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ.

Θέογ. 630.

Τρεῖς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζειδωρος ἄρρα.

Ἡσίοδ. ἔργ. 173.

§. ρμῃ'. Οὕτω καὶ τὸ. ἀντικρῦ.

Ἀντικρῦ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα.

Ἰλ. γ'. 359.

Μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρῦ μάχεσθαι.

Ἰλ. ε'.

§. ρμδ'. Μηκύνεται δὲ τὸ νῦν· οἶον.

Εἵποτε κῆρος ἕα, νῦν αὐτε με γῆρας ἱκάνει.

Ἰλ. δ'. 32.

§. ρν'. Ἐκτείνεται δὲ, ἢ τὸ κατ' ἐπέχτασιν λαμβανόμενον ἰῶτα· οἶον.

Ἀνάκαις. τετράμ.

Ἐπενεγκῆσα τοῖσιν ἀτράκτοις τὸ μὲν ἐνταυθι τὸ δὲ ἐκείσε.

Ἀρίς. Λυσ. 57.

Κ Ε Φ. ΙΔ'.

Περὶ Συνδέσμου.

§. ρα'. Οἱ δὲ Σύνδεσμοι πάντες βραχυκαταληκτοῦσιν· οἶον.

Σύγγνωθι δέσποτ'! ὃ γὰρ ἥσυχος κόρη.

Λυκό. Α'λ. 8.

Ἦ ποσὴμ.

Ο' δὲ ἐν πολλοῖς σεσημείωται κἀνταῦθα πάλιν ὑπομνήσαι δεῖν ἔγνωμεν τὸ περὶ τῆς τελευταίας, καὶ τῆς τῶν ἀμεταβόλων ἐκτάσεως. Ταῦτα γὰρ συνεχέςατα ἐν Ε' πιρῶμασι, καὶ Συνδέσμοις, συμβαίνει γίνεσθαι· καὶ ἐν Ε' πιρῶμασιν· οἶον.

Οἶα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον ἐκᾶς, ἐκᾶς ὅστις ἀλιτρός.

Καλλίμ.

Ε'ν δὲ Συνδέσμοις·

Ὡ' πασαν αὐτὰρ οἱ ——— κτλ. Ἰλ. ζ'. 157, καὶ,

Ἀργείων· Ζεὺς γὰρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.

Ἰλ. ζ'. 159.

Ὡς ἀκριβῶς, προσικεῖν περὶ τέτων θεωρεῖν, μηδὲ ἄλλως ἀπατηθέντας ἐκτείνειν, τὰ παρὰ τὰς ἐκτεθέντας Κανόνας, εἰ καὶ τοῖς Ποιηταῖς τοῦτο τετόλμηται.

ΠΙΝΑΞ

τῶν

ΜΑΚΡΟΤΟΝΩΣ

ΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΩΝ ΔΙΧΡΟΝΩΝ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Εἰς τὸν τῶν Μακρῶν Πίνακα

Προδιοίκησις.

§. I.

Μετὰ δὲ τὸν περὶ Συλλαβῆς λόγον, καὶ τὸν τῶν Μακρῶν Πίνακα ἐκδέσθαι δεῖν ἡγησάμεθα. Οὐ, καὶ ὅσον μάλισ' ἐνὴν ἀκριβῶς, καὶ εὐμεθόδως, συμπληρώσαντες, καὶ ὑποδείγμασιν ἅμα τὰ λεγόμενα ἐμπεδώσαντες, (τὸ γὰρ ἀδεσπότοις ὑπείκειν προσάγμασι, μὴ εὐεμιτόν ἤ.) καὶ τὰ παρ' ἄλλοις ἀνακαθάραντες, φέρομεν τοῖς τῶν λόγων ἑρμηνείαις· μακάριον θήραμα τοῖς θελομένοις συλλαβεῖν, γενέσθαι οἱ ἐπευχόμενοι.

§. II.

Λέγωμεν δὲ πρῶτον ὅπως τέτρω χρησέον ἐς τῷ Πίνακι. Οὕτως γὰρ συνορᾶν ἀκριβῶς προσήκει, καὶ διαμνημονεύειν, ἅττα ἡμῖν ἐν τῷ περὶ Συνδέτων, καὶ Παραγῶγων εἴρηται Κεφαλ. Ἐπειτα δὲ, ὁμοίως χωρεῖν, καὶ ἀνὰ χεῖρας λαβεῖν τὸν Πίνακα, ἔτω παρεσκευασμένον, ὥς ἀκριβῶς εἰδέναι, πότερον ἄρα, Πρωτότυπον ἐς τὸ

ζητέμενον Ὄνομα, ἢ Παράγωγον· Ἀπλῆν, ἢ Σύνθετον. Συμβέλοις δὲ εἰς τῆτο, καὶ τοῖς ἀκριβεσέροις ἀντις ἔχουσιν τῶν Λεξικῶν χρῆσασθαι. Ἡμῖν γὰρ πρὸς τὸ σύντομον, καὶ εὐληπτον ἀφορῶσι, παραλιπεῖν τέως ἔδοξε τῶν Παραγῶγων καὶ Συνθέτων τὰ πλείω, ἅπερ καὶ τοῖς, ἀφ' ὧν παράγεται ὁμοίως ἔχοντα περὶ τὸ ποσὸν φαίνεται. Οὐ μέντοι πάντα παρελίπομεν, ἀλλ' ἤδη τινῶν καὶ ἐπεμνήσθημεν, μνήμης ἀρῶσαν θεῖαν κατὰ Πλάτωνα ἰᾶσθαι βεβλόμενοι. Καὶ ἦν μὲν τὸ ζητέμενον Παράγωγον ἦ, ἢ Σύνθετον, τὸ ἀφ' ὧ, ἥτοι παράγεται, ἢ τὸ, ἐξ ὧ συντίθεται ζητητέον· ὃ καὶ ἦν μὲν ὁμόχρονον ἦ, καὶ παρακείσεται, ἂν δέτι κατὰ χρόνον παρήλλαξε σημειωθήσεται. Πρὸς δὲ τέτοις, καὶ τὸ δὲ προσημεῖν, τὸ τῆς ληγέσης ἀκριβῶς τηρεῖν φωνήεν. Κανὼν γὰρ ἔστιν ὅτε πολλῶν κείμενος, εἴτε ὀνομάτων, εἴτε ῥημάτων, δύο μὲν ἴσως ἢ πλείω εἰς ὑπόδειγμα παραδέχεται, τὰ δὲ τέτων πλείω, διωδεῖται, καὶ ἀποσείεται· οἷον, ἐπὶ τῷ Καρμανὸς τῆτο ἐν τῇ λέξει ἔχεται, ἐν δὲ τῷ ανος, φαίνεται διὰ Κανόνα τοῦτον, τὸ α, μηκυνόμενον. Ἀλλὰ τέτων μὲν τις ἅπαξ, ἢ καὶ δις πειραθεῖς, ἐδόλως δυσχερῆ, ἐδὲ δυσεξίτητον ὅλως νομίσαι τὴν Μέθοδον.

§. III.

ἔχουσι δ' ἀντις καὶ οἰκοθεν τεκμηρίοις ἱκανοῖς εἰς τὸ περὶ τῆς τῶν διχρόνων ποσότητος συμβάλλειν, οἷα τὰ περὶ τόνων, καὶ ἄλλα. Πάντων δ' ἂν εἴη ἀριστα, τὰ ἐξ

ὁρῶς μνήμης λεγόμενα, ἀλλὰ κἀνταῦθα βραχέ' ἄττα πρῶτον προσήκει σκοπεῖν. α'. Γεν' ἰσέον, ὅτι τὸ Ἡρωικὸν Μέτρον τὴν τῆς ποσότητος ὡς ἂν εἴποιτις κατέχει πλάσιγγα, τὰ δὲ ἄλλα Μέτρα τέτρω μάλισα ἔπονται, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη· τότε γὰρ ἔσιν ἃ καὶ ἐξαλλάττουσι τὴν ποσότητα· οἷον, τὰ ἱαμβικά. Ἀκριβὴς δ' ἂν εἴη Κανὼν Ποσότητος, ἐν μὲν τοῖς Ἡρωικοῖς Ποιηταῖς, Ἡσιόδου τε ὁ Ἀσκραῖος, καὶ Ὀμηρος, εἰδὲ βέλει καὶ Φωκυλίδης, καὶ Καλλίμαχος ὁ Γραμματικὸς, Θεόγγιν δὲ τῆς εἰσόδου ἐκκλείομεν ὁρῶς ἴσως ἡγέμενοι· καὶ γὰρ ἐκ διαφόρων τῆς Ποιήσεως αὐτῷ συνειλεγμένης ἐκ ἂν ἀκριβῶς ἢ τῶν λέξεων ἀκολουθία, καὶ τάξις ἐδυνήθη ἀποσωθῆναι· ἄλλως τε καὶ πολλαχῶς ἐκ ὀλίγων εἰχῶν παρεντεθεῖσθαι δοκούντων λογίοις ἀνδράσι· μὴ πάνυ δὲ πίσιν ἔχειν, καὶ τοῖς ὕστερον Ποιηταῖς ἐτοσῆτον τῆς ἐν τῇ Ποσότητι ἀναλογίας ἀντεχομένοις (1). Τοιαῦτα τὰ τε θεσπεσίαι Γρηγορίαι ἔπη τε Θεολόγοι, ὅς τῆς Ὀμηρικῆς φράσεως ὅλως ἐμπλεῶς ὦν, ὅμως τῆς ἐν τοῖς διχρόνοις. Ποσότητος παραμελήσαι δοκεῖ. Τοιαῦτ' ἄττα καὶ ὁ Νόννος ποιῶν ἐλέγχεται, καὶ ἄλλοι τῶν Νεωτέρων. Εἰν δὲ τοῖς Ἱαμβικοῖς μιμεῖσθαι μάλισα Εὐριπίδην τὸν τραγικόν, Σοφοκλέα, καὶ εἰ τύχη, καὶ Αἰσχύλον· ἐκσυρικτέον δὲ Ἀριστοφάνην, καὶ ὅλος τό τῶν Κωμικῶν κόμμα. Οἱ καὶ

(1) Οὐδόσιος Ἀριστάρχῳ βιβλ. β'. κεφ. λθ'. Σελ. 106 — 109.

τέτοις παίζειν προείλοντο, ἢ τόνοις τε, ἢ χρόνοις νεανικῶς μάλα χρῆσθαι ἐθέλουσι (1). ἐκβεβλήσθω δὲ ἢ ὁ Πεισσίδης, ὅτε πτωχὸς Πρόδρομος. Ἀλλ' ἱκανὰ γὰρ ἡμῖν ταῦτα εἶρηται· χωρῶμεν δὲ ἤδη ἐπ' αὐτὸ τὸ προκείμενον.

Τὸ Ἀλφα ἐν ταῖς Προπααραληγέσαις.

ΑΑ.

Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

Οἴμην. Οἶδ. χ'. 5.

Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον, παγχάλκεον αἶν ἀαγές.

Οἶδ. λ'. 68.

Ἀαγής· κρατερῆσιν ἐνεσκήκει παλάμησιν.

Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 1250.

Ἀασαν μ' ἐταῖροιτε κακοὶ, πρὸς τοῖσι τε ὕπνος.

Οἶδ. η'. 68.

Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἀάτος πολέμοιο.

Ἡσίοδ. Θεογ. 714.

Αὔτως ἀκράαντον, ἧ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεθα.

Ἰλ. β'. 138.

ΑΓ.

Τενάγων τ' ἄριστος Βακτρῶν ἰθαγενής.

Αἰγύλ. Πέρσ. 306.

(1) Ἀνώνυμος περὶ Κωμῳδίας, Σελ. 13. (edit. Küst.)... „Παρά δὲ τῶν χρόνων (δηλονότι ἐφελκυσί τοις γελοῖον οἱ Ποιηταὶ τῆς Κωμῳδίας) ὅτι συσελλόντων τινὰ τῶν Ἑλληνιστῶν, αὐτοὶ ἐκτείνουσι μᾶλλον, ἢ συσελλασσι.”

Φόνον γ' ἐκείνη, ἣ τέκνω νοσᾷ γενεῖ.

Εὐριπ. Ἀνδρομ. 912.

Χῶ μὲν ἐναυᾷ γει γαίης ἔπι, τὴν δὲ θαλάσσης

Ε'πιγ. βιβ. ζ, κεφ. ιβ΄.

Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμᾷ γήτοιο παλαίεραν

Θεόκρ. εἰδ. β΄. 8.

Σφραγαῖαι, βύβλαι, χαροπαίγμονες, ὑγροκέλευ-
σοι.

Ο'ρφ. Ὑμν. κγ΄. 2.

Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα, ῥ' αἶζοντι.

Θεόκρ. α΄, 113.

Καὶ μὴν μαθόντι μηδὲ τ' αἶγυρι Μησικῆς.

Σειδ. ἐν λ.

ΑΔ.

Δείπνω ἄδησσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθών.

Ο'δυ. α΄. 134.

Ὑποσημ.

Εὐστάθιος αὐτόθ. Σελ. 1400. „Ὅτι τὸ δείπνω ἄ-
δησσειεν, ἀντὶ τῆ ἀηδιᾶς ἐπὶ τῆ ἀηδὸς κέκρα-
ται, διὸ ἡ ἐκτεταμένον ἔχει τὸ δίκρονον, ἡ ἴσως
ἡ τὸ ἄδην ἐπιρρήμα ἐξ αὐτῆ γίνεται οἶον, εἰωδό-
τες ἔδμεναι ἄδην, ἀπ' αὐτῆ δὲ ἡ ἄδος ὁ κόρος
ἔσιν ἢν ἀδῆσαι, τὸ ἀηδῶς ἔχειν τὸ
ἡ μέντοι ἄδειν τὸ ἀρέσκειν, συσέλλει τὸ α, ὡς μη
ἡ κεραιμένον, ἀλλ' ἐκ τῆ ἡδω συσαλέν. (οἶον, Ἰλ.
γ. 173.) ὡς ὀφελένμοι θάνατος ἄδειν —” Εἰ-
σὶ δὲ οἱ τὸ ἀδῶ γράφεσι διπλῶς δ, Κρίδιξι πει-

Σόμενοι Ἀρχαίοις· οὕτω ἔ Βαρνέσιος ἐν τῇ Οἰμήρῳ
ἀρίστῃ ἐκδόσει Ἰλ. κ'. 98. αὐτ. 399, καὶ 471, ἔ,
Οἰδ. α'. 134, καὶ Οἰδυσ. μ'. 283, καὶ Τῆμνις εἰς
Ἀπόλλωνα 460. Ἐν δὲ τῇ Οἰμήρει τῷ Villoison
ἐκδόσει μετ' ἐνὸς ἐπλοῦ δ, γράφεται πανταχοῦ
τὸ ἀδηνότερος.

ΑΕ.

Ἴλιον ἄειδω, καὶ Δαρδανίην εὐπωλον.

Οἰμή. Ἰλ. μικρᾷ 1. (1)

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλλεύῳ.

Οἰμή. Ἰλ. α'. 1.

Κρήνης τ' ἀενάα, ἔ ἀπορρύττε, ἥ τ' ἀθάλωτος.

Ἡσίοδ. Ἐργ. 591.

Ἀερόπης δάκρυον ἱγῆς, ἔ λείψανα δείπνων.

Ἐπιγ. ζ'. κεφ. κδ'. 1.

Ὀλβίῃ Λαέρταο παίσι, πολυμήχαν' Οἰδυσσεύ.

Οἰδ. ω'. 191.

Ἀλκιμέδων υἱὸς Λαερτιάδης Αἰμονίδαο.

Ἰλ. ρ'. 467.

ΑΘ.

Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερος ἀνδρώπεις.

Σιβύλ. βιβ. 2.

Ναθανάηλ δ' αἶων, ἐπεδείκνυε θαύματι φωνήν.

Νον. κεφ. ε'. 49.

(1) Ἐξ Ἡ'ροδότου περὶ τῆς Οἰμήρου Βιοτῆς, Σελ. 5.

Ἀμμιγᾶ κρομμύων γαθυλλίδας, ἤρκεσε δ' αὐτὴν

Νικανδρ. Ἀλεξιφαρ.

ΑΙ.

Καὶ ῥ' αἶγδην διεσκέδασεν κατ' ἀπέρονα γαίαν.

Ο' ρφ. Ἀργον. 1180.

Ἴκτο κατ' αἶγδην θνοφερὴ τρομέουσα θύελλα.

Ο' αὐτ. αὐτ. 850.

Λεύκαις ἀγαλαίαις, φόνιον σέλας αἵσσεσαι.

Ο' αὐτ. αὐτ. 967.

Τ' ποσημ.

Ο'δ' Εὐριπίδης συνέσειλεν ἐν Ἑκάβῃ 1106. Εὐ Χο-
ριαμβ. Καταληκτ. Διμέτρ.

Πορθμὸν αἵσσω τάλας.

Νῦν μὲν μὴτ' εἴης βεγὰτε, μῆτε γένοιο.

Ο' μη. Ο'δ. σ'. 78.

Τ' ποσημ.

Εὐταῦθα ὥς καὶ ἐν Ἰλιάδ. ν'. 844. Ζηνόδοτος ἀναγι-
νώσκει βεγῆτε. Ο'ρα τὸν Εὐστάθ. Ἰλ. ν'. Σελ. 944
καὶ τὸν Εὐτυμολ. ἐν λ. βεγαίος.

Γαῖος ἐκπνεύσας τὸ πανύσατον ἐχθρὸς ὁ λεπτός,

Ε'πιγ. β'. κεφ. λβ'.

Οὐδ' ὅσα λαῖνος ἔδδς ἀφήτορος ἐντὸς ἔεργει.

Ο' μη. Ἰλ. ι'. 404.

Εὐδρην αἰδίδιον ἔλαχες, πρεσβητίδα τιμάν.

Ο' μη. Τ' μ. κή. 2.

Η

Κάραβος αἵ κτ' ἤρ, μύραινά τε, πηλύποδες τε.

Ὅππ. Ἀλίουτ. β'. 210.

Τόξων αἵ κ' αὖς ἀμφιμένον, ἐδὲ τ' ἀκόντων

Ὅμηρ. Ἰλ. σ'. 709.

Εἴδδειςεν δ' ὑπέρνεθεν Ἀναξ Ἐνέρων Ἀἰδωνεύς.

Ἰλ. υ'. 61.

Αἰολον ὠκείων ἀνέμων αἵ κ' αὖς ἐρύξιν.

Ἀπολλων. Ἀργοντ. δ'. 820.

Δισσείτ' Ἀτρεΐδαι, καὶ λαὸς Ἀχαιεύς.

Εὐριπ. Εἰκ. 510.

Εἴθετο· γαμει δὲ Λαῖῶς μ'· ἐπεὶ δ' ἄπαις

Εὐριπ. Φοινίσ. 13.

Μήδεια! φεῦγε, φεῦγε, μήτε νᾶϊαν.

Ὁ Αὐτ. Μήδ. 1122.

ΑΚ.

Κύκλωπι δειπνων ἀνοσίων δι᾿ ἄκονος.

Εὐριπ. Κύκλ. 31.

Τὸν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεὶ ῥ' ἀκέσσιος ἔκτα

Νίκ. Θηρία.

Οὐνεκ' Ἰάκωβος πινυτὸν προσελέξατο ποιμήν.

Ἀπολλιν. ψαλ. κέ.

Ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας· ἃ δὲ κ' ἀ-
ρέσκη

Θεόκρ. κ'. 10.

Κλεινᾶν Συρᾶκοσσᾶν θάλος Ὀρτυγία! (ἱαμ-
βέλεγος.)

Πίνδ. Νεμ. α'. 2.

Οἷα Συρᾶ | κοσσίων ἄρ- (διμ. τροχ. καταλ.)

Ο' Αὐτ. Πυθ. ε'. 73 — 4.

Χῶ δα | μασθέν | τες ἔπα | θον. (δαντ. πανδημ. ὑ-
περκατ.)

Ταῦτ' ἄρ' ἐφενᾶ | κίζες, σῦδε δύο δραχμὰς φέρων

Α' ρις. Α' χαρν. 20.

ΑΛ.

Ο'ς τις ἀνᾶλωσιν τηρεῖ, κατὰ χρήματα θηρῶν.

Θεόγνις γνῶ. 899.

Σκαιὸν γε τ' ἀνᾶλωμα τῆς γλώσσης τόδε.

Εὐριπ. ἀποστ. ε'. 47.

Α' τις ἔ | Σπέρχιν, ἔ | Ἰᾶλ | εμον ἤρ | ισευσε.

Θεόκρ. ιε'. 18.

Κινῶδαλα Φᾶ | λαί | νη ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνυς

Νίκαν. Θηριακ.

ΑΜ.

Α' ρχεῖθ' ἀμ | ητοῦ, ἀρότοις δὲ δυσσομενάων.

Η' σιόδ. Ε' ργ. β'. 2.

Πυρῶν θ' εὐκάρποις φέρει γέρας ἀμ | ῆτοις.

Ο' ππιανός.

Λαχνήεντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἀμ | ῆσαντες.

Ἰλ. υ'. 451.

Ἡμὲν, οἷς πείσειν, ἡδ' εὐφρονα καρπὸν ἄμ | ᾶσθαι.

Η' σιόδ. Η' μέρ. 11.

Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσησιν Α' πᾶ | μεί | ης πτολίεθρον.

Διον. Περ. 938.

Η 2

Δᾱμοίτας, καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος, εἰς ἓνα χώρον.

Θεόκρ. 5. 1.

Εἶδον Δέλφιν ὁμῆ, καὶ Εὐδᾱμιππον ἰόντας.

Οἱ Αὐτ. β. 77.

AN.

Ἡδὴ πεφυκότ' ἐντελῇ νεᾱνίαν.

Εὐριπίδ. Ἰων. 780.

Μυρία ἄμπεδιον Κρᾱνώνιον ἐυδιάσκειον.

Θεόκρ. 15. 38.

Καὶ Παιᾱνιέων δημηγόρος ἔπρεπε Σάλπιγξ.

Εἴπιγρ. βιβ. α'.

Κηρύσσω γλώσσης, ὁμῆματι τρανοτέρῳ.

Εἴπιγρ. α'. κεφ. δ'.

Εὐᾱν κατ' Οἴλυμπον, ἐρίβρομε, μᾱνικὲ Βάκχε!

Οἴφ. Ὑμν. μδ'. 4.

Περσεὺς Δᾱναΐδης ἐτιταίνετο, ταὶ δὲ μετ' αὐτόν.

Ἡσιόδ. Ἀσπ. 239.

Ναὶ μὰ τὸδε κρᾱνέιον ἀκόντιον· ἦμὲν ἐγώσσε

Οἴμῃ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλ. 457.

Κρᾱνίφ ἐμπεφύασι, μάλισα δὲ καίριον ἐστίν.

Ἰλ. 5. 84.

Καὶ τᾶν Κρᾱνιάδαν κατσαντίον, ἅπερ ὁ Θῶκος.

Θεόκρ. α'. 22.

Ἦ ποσημ.

Τῷ μὲν κρᾱνέιον μῆκνεται ἢ ἄρχεσα ἐμέντοι, καὶ τῆς,

ἄφ' ἧς παράγεται κρανείας. Α' εἰ γὰρ αὕτη, εἴτι
μέμνημαι, βραχεῖα εὐρηται· οἶον.

Παῖ ἄκυλον, βάλανον τ' ἔβαλεν, καρπόντε κρᾶνείης.

Οὔστ. υ'. 242.

Οὕτω καὶ Ἰλ. π'. 767. Οὗθεν Λυκόφρων καὶ τὸ κρα-
νεῖον συνέσειλε, φυλάττων τὴν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ πο-
σότητα, οἶον.

Οὐ μὲν κρᾶνείῳ, κοῖλον ἐτάσας σύπος.

Α' λεξάν. 553.

ΑΟ.

Ἰαόνων γῆν οἷχεται, πέρσαι θέλων.

Αἰαχύλ. Πέρσ. 178.

Ἰωνοὶ πίνεσι Λυκαῶνίης ἄρκτηιο.

Καλλιμ. Ὑμ. εἰς Δία, 41.

Ἦκσσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνᾶσθρον.

Εὐριπ. Οῖρ. 1556.

Θεῶν πατρώων, καὶ τάφων τιμᾶσθρον

Εὐριπ. Δαναί. 118.

Εὐνύχιος. Τάχα δ' ἴξε Τυφᾶόνιον, τόθεν αὖτις

Ἠσίο. Α' σπιδ. 32.

Δεινόντ' ἀργαλέοντε Τυφᾶόνα, πῆμα βροτοῖσιν.

Οἰμ. Ὑμ. εἰς Α' πολ. 307.

Χαονίη· βοῶσι πελειάδες διφάδες ἄμμοι.

Νόνν. Διονυσ. βιβ. γ'.

Γῇ γὰρ Α' πόλωνα χρυσᾶόρα γέινετο Λητά.

Ἠσίοδ. Εἰργ. καὶ Ἠμέρ. 7.

Λαοδόη συγάτηρ Ἀλταο γέροντος.

Ἰλ. φ. 85.

ΑΠ.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' ἅλα μνος ἀνὴρ ἰὼν πολέος πεδίοιο

Ἰλ. ξ. 537.

Πειρασίην δὲ ἔναιεν, ἐπ' Ἀπιδανοτο ῥεέθροις.

Ο' ρφ. Α' ργ, 161.

Οὐμὴν φόρμιγγος περικαλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλ-
λων.

Ἰλ. α'. 603.

Σκῆπτρον ἔχων ἐν χερσὶν ἐκβολὰς Ἀπόλλωνος.

Αὐτόθι, 438.

Οὐδ' ῥα πέγειν τὸν κλῆρον εἰς μέσσον καθεῖς.

Σοφ. Αἴ. μασιγ. 1303.

Νάπειαν, ῥάφανόν θ' ἄλις, ἔνδετε λεπτάς,

Νικαν. Α' λεξιφ.

ΑΡ.

Ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι ἥδ' ὅταν.

Ἰλ. ι'. 240.

Ἀρήτη συγάτηρ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο.

Ο' δουσ. ή. 146.

Τοῖς δ' ἅμα Χρόμιός τε, καὶ Ἀρητος θεοειδής.

Ἰλ. ρ'. 494.

Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν ἥδ' ὅταν.

Ἰλ. ψ'. 722.

Ὑποσημ.

Τε δὲ ἄρισον Ὀμηρος μὲν αἰεὶ συσέλλει τὴν ἄρχου-
σαν· οἶον.

Εὔσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντείνοντο ἄρισον

Ἰλ. υ'. 124.

Ὁ δὲ Κωμικὸς τὸναντίον μηκύνει· ἐν οἷς Φησὶν Ὀρῖσι,
1601, ἐπὶ τοῖς δὲ τὰς πρέσβεις ἐπ' ἄρισον καλῶ-
οὔτω καὶ Σφηξί, 611.

Ἦρχετε Περσῶν πρῶτον πάντων Δαρείου, καὶ Με-
γαβύζε. Ἀ'ρις. Ὀρν. 484.

Ὁ γριπὸς καλάμοις καῖράβον ἐκρέμασεν.

Ἐπιγρ. βιβ. ε'.

Τῇλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος, ἐδὲ τοκεῦσι.

Ἰλ. ρ'. 301.

Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω διερεῖ περ ἐόντος.

Καλλίμ. Ὑμ. εἰς Δία. 24.

Ἐτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν

Α'ρισοφ. Ἰππ. 173.

Τῷ περὶ χεῖλῃ μαρῦεται ὑψίδι κισσός.

Θεόκρ. α'. 29.

Φᾶρικῃ, ἥ γναθμοσίῃ ἐπὶ βαρὺν ὥπασε μόχθον.

Νίκαν. Θηρια.

Καρπὸν ἀραιότερης· μάλα δ' ἂν καὶ ἀμάρκανος εἴη.

Νίκαν. Θηρια.

ΑΣ.

Τὲς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀ-
χαιοὺς. Ἰλ. κ'. 287.

Ἀσιον ἀμφὶ ἄνακτα, καὶ Ἰαμενόν, καὶ Ὀρέσην.
(Κύριον). Ἰλ. μ'. 139.

Ἀσίφ' ἐν λειμῶνι, Καῦσρίε ἀμφὶ ῥέεθρα.
Ἰλ. β'. 461.

Ἀ Κύπροις Μέσαισι, κορᾶσια τὰν Ἀφροδίταν.
Ἐπιγρ. βιβ. α'. ζ'.

Νύμφαι Κασαλίδες! Παρνάσιον αἶπος ἔχοσται.
Θεόκρ. ζ'. 148.

Πᾶσιδέην, ἧς σύγ' ἰμέλρεαι, ἤματα πάντα.
Ἰλ. ξ'. 269.

Ἀργῷ πᾶσιμέλεσσα παρ' Αἰήταο πλέσσα.
Ὀδυσσ. μ'. 70.

Πᾶσιφάην στυγέων, καὶ ἐὼν Μίνωα τοκῆα.
Νόννος Διονυ. βιβ. μ'.

ΑΤ.

Πλὴν δύο τὰς λοιπὰς διδυμᾶτόκος αἶγας ἀ-
μέλγω. Θεόκρ. ε'. 84.

Οὐδ' εἰ γυναῖκες ἐσμέν ἄτηρὸν κακόν.
Εὐριπ. Ἀνδρ. 353.

Ἐλᾶτύπησαν κοιράνῳ ψευδωμότη.
Λυκόφρ. Ἀλ. 523.

Ἄτερος ἐκ τέχνης, ἧς ἄτερος κρατέει.
Ἐπιγρ. δ'. ιγ'.

Ὅς τῆς δὲ γ' ἄρξει θάτερας πολλῆς χθόνος.

Εὐριπ. Δαναί. 16.

ΑΤ.

Τὰς ὑπὸ Τᾱϋγέτου κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο.

Ὁμηρ. Τμ. λβ'. 4.

ΑΦ.

Χάρμα βροτοῖς φιλάλυνος Ε' παφιε, καλλιέ-
σειρε!

Ὁρφ. Τμ. λ'. 1.

ΑΧ.

Τρᾱχούρων τ' ἀγέλαι, βούγλωσσοῖτε πλα-
τύεροι.

Ὁππ. ἀλιευτ. 99.

Μόχθους· θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τρᾱχτίνος
ἔξει.

Θεόκρ. εἰδ. κδ'. 81.

Τὰ Ι. ἐν ταῖς Προπαραληγέσαις.

ΙΑ.

Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα, ἢ Ταμενδν, ἢ Ὀρέσην.
Ἰλ. μ'. 197.

Αἰνείας δὲ Μέδοντα, ἢ Ἰάσον ἐξενάριξε.

Ἰλ. δ'. 332.

Ἰασίφ Ἡρωϊ μιγεῖσ', ἐρατῇ φιλότῃτι.

Ἡσίοδ. Θεογον. 970.

Γαίης, ἢ πόντοιο, ἢ Γαπετόστε Κρόνος τε.

Ἰλ. ζ'. 479.

Ἐλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἢ ἐπιθήσει

Ἰλ. δ'. 190.

Ἰάσιμόν τε ἀγροτέρῳ σπερμεῖ ἐρεβίνθῳ.

Νικάνδ. Θηριακ.

Ἵποσημ.

Ὁ μέντοι Εὐριπίδης, συσέλλων τὴν ἄρχεσαν τῷ Ἰάσι-
μος ἐκτείνει τὸ 6'. δίχρονον. Οὔρεση, 399. δεινὴ γὰρ
ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως Ἰάσιμα. Οὕτω δὲ καὶ Λυκόφρων
Ἀλεξ. 161.

Αὕτη δὲ φαρμακεργὸς, ἐκ ἰάσιμον.

Ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο

Ἰλ. μ'. 2.

Ἀλλὰ μὲν γὰρ ἔτις τοι ἀνιᾶται παρέοντι.

Ὀδυσ. ο'. 334.

Πόντῳ ἐπιπλάγξασθαι, ἀνιᾶρῳ δέμιν ἄντην.

Ἀπολλ. γ'. 1065.

Ἦ' πρᾶτα πλαγῆσα κακὸν μέλος ἱάχεν ἄλλαις.

Καλλιμ. Ὑμ. εἰς Δήμ. 40.

Ἐκλίνθη ἱάχων, πατρὸς φίλῃ ὅφιν ἀτυχθεῖς.

Ἰλ. ζ'. 463.

Ὅν Βριάρεων καλέεσι θεοί· ἄνδρες δέ τε πάν-
τες.

Ἰλ. α'. 403.

Βριάρεων Διὸς τὰ πρῶτα, πατὴρ ὠδύσσατο
δυμῷ.

Ἡσίο. Θεόγον. 149.

Φελλῶ· ταῖδ' ἄρα πᾶσαι ἱαινόμεναι περὶ ση-
κούς.

Ὀρφεὺς, Λιθικ. β'. 27.

Ἰερὰ ῥέξοιτις μακάρων Γαίνεταί ἡτορ.

Ο' αὐτίς ζ'. 20.

Λέγ' ὡς ἰατρος πρᾶγμα μινυθῇ τόδε.

Εὐριπ. Ἰππολ. 296.

Συνεκπονῶσα κῶλον ἱατροῦς γειῆ.

Ο' αὐτ. Ἰων. 1740.

Πρῖαμίδεω τῆ γὰρ μάλισα θυμὸς ἀνώγει.

Ἰλ. υ'. 77.

Οὔρα βιβ. α'. κεφ. δ'.

IB.

Λάμπει Στησίχορός τε, καὶ Ἰβυκος, ἦν γλυκὺς

Ἀλκιμάν.

Εὔριπ. βιβ. α'. Σελ. 99.

Θλίβομένα καλίβαν τρυφερὸν προσέναχε θά-
λασσα.

Θεόκρ. εἰδ. κα'. 18.

Εἵπερ ἀνάγκη, κριθανὸν μ' ἀμπίχετε.

Ἀριστοφ. Σφῆ. 1148.

Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεθ' ἐκακοῖσιν.

Ἰλ. ψ'. 735.

Ψῆγμα πολύννημον, ἣ ὀρίγανον, ἣ ἀπὸ κάπρου.

Νίκαν. Θηρία.

Κρέμασαντι σ' αὐτόν. Διο. πνίγηρὸν λέγεις.

Ἀριστοφ. Βατρ. 122.

Ἀφραδίαις, ἐπεὶ ἐκ ἐφάμην ῥίγῳ σέ μεν ἔμπης.

Οὔδυσ. ξ'. 481.

Πληθὺν ταρβήσας τόδε ῥίγιον, καί κεκ' ἀλώω.

Ἰλ. λ'. 405.

Εἵνεκα ῥίγεδανῆς Εἰλήνης Τρωσὶν πολεμίζω.

Ἰλ. τ'. 325.

Κἀγὼ πικρὸν Σίγειον ἔριφ' πλάτῃ.

Σοφок. Φιλ. 358.

Καὶ σίγειν ὅτε μήτι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτῷ.

Ὁμηρ. Βατρ. 93.

Εἴν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ σίγαλόεντι.

Ὀδυσ. ε'. 36.

Τύμπανα σιγάζει, κώφισέντε πᾶσαν Ἰωήν.

Ὀππια. Κυνηγε. γ'.

ΙΔ.

Ἴδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην.

Ἰλ. ν'. 506.

Φηγεὺς, Ἴδατος τε μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

Ἰλ. ε'. 7.

Καύματος ἰδαλίμυ, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος.

Ἡσίοδ. Ἔργ. 413.

Δέσπον' ἀΓολγόντε, ἢ Ἰδάλιον ἐφίλασας,

Θεόκρ. Εἰδυ. ιδ'. 100.

Ζεῦ πάτερ! Ἰδηθεὺν μεδέων, κράτισε, μέγισε!

Ἰλ. γ'. 276.

Πιδύεται λολόεντι, νέον πεφορυγμένον ἰφ.

Νίκ. Θηρια.

Ἰδρὼς πιδύων σῆθος ἐπισαλάει.

Ἐπιγρ. βιβ. α'. κεφ. γ'.

Πιδύτην Οδυσσεὺς, Περκώσιον ἐξενάριξε.

Ἰλ. ζ'. 30.

Οἱ δ' εἰς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες.

Οδ. ν'. 285.

Ἦγαγε Σιδονίηνθεν ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον.

Ἰλ. ζ'. 290.

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλορένθ' ἀδιάντον.

Θεόκρ. ιγ'. 41.

ΙΕ.

Τὰς ἐν Πιερῷα θρέψ' ἀργυρότοξος Α' πολλῶν.

Ἰλ. β'. 766.

Μῆσαι Πιερίδες! κλυτε μοι εὐχομένῳ.

Σόλων Π.

Πιέρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνῶ.

Ἰλ. σ'. 342.

Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἔερδν μένος Ἀλκίνοιο.

Οδυσ. δ'. 4.

Ἐέρς ἐδέτεμην κέχρημένον εἰλειθείης

Καλλ. Ὑμ. εἰς Δία, 19.

Ἀλλ' ἐδ' ὥς ἐτάρης ἐρρύσατο ἱέμενός περ.

Οδυσ. α'. 9.

ΙΗ.

Καὶ στρατὸς ἀντιβίων φιλοκέρτομος εἶλεν Ἴησεν.

Νόννος κεφ. 10, §. 2.

Ἴησεν δ' αἰόντες αἰδομένης ἀπὸ Φήμης.

Αὐτ. κεφ. ιβ'. §. 22.

Κίδναται, ἢ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς ἐδὸν ἴησι.

Οὔδυσ. ἡ. 130.

Ὡς φάσαν Γεῖσαι ἅπα κάλλιμον. Αὐτὰρ ἐμὸν
κῆρ.

Οὔδυσ. ἡ. 192.

ΙΘ.

Τὸν μὲν, καὶ ἡ Μέρμυωνος Εὐρίθαλις ἁ μελα-
νύχρως.

Θεόκρ. γ. 36.

Καρπῷ βριθόμενφ, νοτήσιτε ἑαρινῇσι.

Ἰλ. δ. 317.

Βριθοσύνην δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, ἄνδρα τ'
ἄριστον.

Ἰλ. ε. 839.

Βιδυνῶν μέγα ἄσυ· πλατεῖη κέλσαμεν ἀκτῇ.

Οἶφ. Ἀργον. 666.

Οὐ βόες ἰδυντῆρες ἀροτρεύσασιν ἄρεβαν.

Σιβύλ. βιβ. β'.

Ἀγναῖος δ' ἰδυνεν ἐπὶ προβλήτα κολωνόν.

Οἶφ. Ἀργ. 1271.

Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖτα γὰρ ἔσαι.

Ἰλ. ψ. 580.

Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα, καὶ ἔνθ' ἰδυσσε μάχη πεδίοιο.

Ἰλ. ζ. 2.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανῷ Τιδωνοτο.

Ἰλ. λ. 1.

ΙΚ.

Ἰκαρόν εἰναλίην· ὅτε ταυροπόλοιο Θεοῖο

Διον. 909.

Πόντε Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' εὖροστε, νότοστε.

Ἰλ. β'. 145.

Θάρσει, πέφευγας τὸν ἐμὸν Ἰκέσιον Δία.

Εὐριπ. Ἐκ. 345.

Κίκαμάτ', ὀρδειλόντε περιβρυές, ἐν δὲ χαμηλὴν

Νίκαν. Θηρια.

Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοισι συὶ Ἰκελος ἀλκήν.

Ἰλ. δ'. 253.

Νηχομένη Ἰκέλη. Κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.

Μόσχ. β'. 47.

Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίας δευρ' ἐλθέμεν ἐκ' ἐθέ-
λουτα.

Οὔσ. κ'. 306.

Ἐμπλην Παχύνε Σικανὸς προσμάσσεται.

Λυκόφ. Α'λ. 1029.

Ἦ ῥατε Σικελικῆς ἐπὶ πορθμίδος ἐρρίζωται.

Διον. 80.

Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, ἔτε Φιλητᾶν,

Θεόκρ. ζ'. 40.

Μήμοιγε, μήμοι μὴ διασκανδίκισης.

Αῤισο. Ἰππ. 19.

Νῦν μὲν δὴ Μενέλαος ἐνίχησεν σὺν Αἰθήνῃ.

Ἰλ. γ'. 439.

Ὑποσημ.

Ἰσοχρόνων δὲ καὶ τῶν ἀπὸ τέτε ὄντων τῇ ἀρχῇ, οὐκ
ὀρθῶς τὸ Νικόδημος συνέσειλε τὸ ἐν ἀρχῇ, ὁ Νόν-
νος λέγων, κεφ. ιδ'. §. 39.

Ἦλθε δὲ καὶ Νῆκόδημος, ὅς ἤλυθε νυκτὸς ὁδίτης.
Φί'κτον ἀκρότατον προσεβήσατο μητιέτα Ζεύς.

Ἡσιόδ. Α'σπιδι. 34.

Λαοὶ Φρίκωνος, μάργων ἐπιβήτορες ἵππων.

Ο'μην. §. 37. 4.

ΙΛ.

Ὡς δ' ἀπεδί'λωτοι, καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦ-
μες.

Καλλίμ. Ὑ'μν. εἰς Δήμη. 125.

Ἡμῖν Γλήκησι, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ο'δυσ. φ'. 365.

Λύκτον, Μί'λητόν τε, καὶ ἀργινόντα Πύκασον.

Ἰλ. β'. 641.

Αὐτίκ' ἐπειδ' Ἰλαος Ο'λύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

Ἰλ. α'. 583.

Ἰλασμέστε θεῶν, φθιμένων τ' ἐπικέχυτα δῶρα.

Ο'ρφ. Α'ργ. 39.

Ἰλαθίμοι τρίλλιζε μέγα κρέισα θεάων!

Καλλ. Ὑ'μ. εἰς Δήμ. 139.

Δέσποτα Παλαίμων! Ἰλεως ἡμῖν γενεῶ.

Εὐριπ. Ἰφιγ. ἐν ταύρ. 271.

Εἰπέμενά μοι Τρῶες ἀγανὺς Ἰλιον ἥος.

Ἰλ. ξ'. 501.

Αὐτὰρ ὅγ' Ἰλώεντος ἀνὰ θρωσμέες ποταμοῖο.

Α'πολλ. Α'ργ. 825.

Ἰλισσὺ παρὰ χεῦμα θεῶ φιλότητι μιγείσα.

Ο'ρφ. Α'ργ. 918.

Αΰων φυγεῖν· πᾶς γὰρ Ἴλιεὺς ἀνὴρ.

Λυκόφ. Α'λεξ. 1165.

Καὶ πᾶς Ὀδοιδόκειος Ἰλέος δόμος.

Ὁ Αὐτ. 1150.

Α'μφὶ καὶ Ἰλίγγυς δέμας ἄχθεται· αἶψα δὲ
γυίοις.

Νίκαν. Θηρια.

Ἴλυες ἐβάλλοντο κυνώπετα, νίσσεται δ' ἀνὴρ.

Καλλ. Τ'μ. εἰς Δία, 25.

Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμίλει τῶν δὲ λέλασαι.

Ἴλ. ε'. 804.

Σὺν δὲ μελῖλώτοιο νέον σέφεις, ἢ ὅσα χάνης.

Νίκαν. Θηρια.

Οὐπὼ διψαλέω μάλ' ἢ ἐρί πῖληθεῖσα.

Α'πολλων. δ'. 678.

Ὅς δὴ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅδε φίλῃτῃσι.

Ἡσίοδ. Ἐργ. 375.

Τῇ δὲ Σίληνοί τε, καὶ εὐσκόπος Ἀργεῖφόντης.

Ὁμηρ. Τ'μ. εἰς Ἑρ. 263.

Ὅθεν ποτ' ἄρας ναυσὶ χίλιναις Ἀρη.

Εὐριπ. Ἠλέκτ. 2.

Ὁ χίλιάρχος τῷ πολυρῥαίσει στρατῷ.

Λυκόφρ. 210.

ΙΜ.

Ὁ Συκοφάντης· δῆλον ὅτι βουλιμίᾳ.

Α'ρις. Πλέτ. 874.

Ι

Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἀδὺ λά-
λημα. Μόσχ. εἰδ. α'. 8.

Εἰ θεῖης, Ἀ'κάδημε, ἐφ' ἡμέρον ἔμνον αἰδεῖν.

Θέογ. Γνώμ. 987.

Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' Ὀλυμπον ἐφ' ἡμέρω θεὸς εἶναι.

Μεσαῖος. 80.

Ψύχεος ἡμείρων, κατελέξατο οἶνοβαρεῖων.

Ὀδυσ. η'. 553.

Ἰμέρα ἀνδ' ὕδατος, ρεῖτω γάλα, καὶ τῦδε Κραῖτι!

Θεόκρ. ε'. 134.

Τὸν δὲ θεὸν βεβαῖε! πρέπει λιμνηρὸν ἔρατα

Ὁ' Αὐτ. ι'. 58.

Γηγενέων ἀνδρῶν μιμέμενοι ἔργα γιγάντων.

Ὁμηρ. Βατραχ.

Ἦραμε Σιμαίδα! Τόσον ἔφθασας, ὅσον ἐγώ τιν

Θεόκρ. β'. 114.

(Τροχ. τετρ. καταλ.) εἶτα φῖμώσῃτε τέτε τῷ ξύλῳ
τὸν ἀνχένα.

Αἰρισοφ. Νεφ. 592.

Καυκαλίδας· σὺδ' εἰ θέλοις φῖμώδεα μῦρτα

Νίκανδ. Θηρια.

Πλήσασα κλιμαντήρας εὐσφύρε ποδός.

Εὐριπ. Ἡλέ. 1586.

Σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἀπέπτарον· ἡ γὰρ ὀδειλὸς

Θεόκρ. εἰδ. ζ'. 96.

Οὐδ' ἄκρα τίμῃεσσα. Πατὴρ δέσσοι ἐς Μενάλκας.

Θεόκρ. ζ'. 43.

Εἰμὴ Τίμοθεου πατρὸς ἐπὶ ὄνομα.

Καλλιμ. Εὔριπ. 5.

IN.

Τῶν αἰείσφιν ἕκαστος· ἐπ' ἡματι μᾶλλον ἀγινεῖ.

Οὔδυσ. ζ'. 105.

Φοῖβω μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.

Εὐριπ. Φοιν. 289.

Εὔω δὲ Νύμφας ἡκροθίνιαζόμεν.

Ο' Αἰτ. Ἡρα. μαιν. 562.

Ἡέσοι ἀντεβόλησεν ὀρῖνομένω κατὰ δῶμα.

Οὔδυσ. χ'. 360.

Ὀρπηκας καμπτήσιν ἐρῖνεῖς εὐκαίτοι

Θεόκρ. κέ. 248.

Ὡς ἐμοὶ εὐχεσθαι δελφίνι· αὐτὰρ ὁ βωμός.

Ὀμηρ. Υῖμ. εἰς Α' πόλ. 495.

Ἰξετο δ' Ἴνωποτο παρὰ ῥέεθρον, ὅντε βᾶδιον

Καλλιμ. Υῖμ. εἰς Δῆλον, 205.

Γαίης κίνητῃρα, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Ὀμηρ. Υῖμ. εἰς Ποσειδ. 2.

Λῦσαιτε, πρύμνας, καὶ χαλινωτήρια,

Εὐριπ. Εἰκ. 537.

Μόχθες· θνητὰ δὲ πάντα τραχίνιος ἐξεῖ.

Θεόκρ. κδ'. 87.

Ὡ γῆς παλαιὸν Ἄργος Ἰνᾶχου ῥοαί.

Εὐριπ. Ηλ. 1.

Τῶν ης ἔθρεψε δεδεγμένος ἐκ χηλοῖο.

Ο'ππι. Κυνηγ. δ'.

Ὡς δ' ὅτε κῖνῆσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἔλθων,

Ἴλ. β'. 147.

Δήϊον εἰς πολέμον πικυαὶ κῖνυντο φάλαγγες.

Ἴλ. β'. 281.

Βένθος ἀκῖνῆτον μελανεῖ, ἐκάτερα δὲ λευκαὶ

Α'πολλ. Α'ργ. δ'. 1575.

Λαῖνιον ἔπειτα φίλη τροφὸς ὦρτο Πολυξῷ.

Ο' Αὐτ. Α'ργ. α'. 293.

Κρήτες ἀπὸ Κνωσσῆ Μῖνωϊς· οἱ ῥάτ' ἀνακτι

Ο'μην. Τ'μ. εἰς Α'πόλ. 493.

Σίγντο δὲ σφυρὰ δισσὰ, πόδας δ' ἐκ ἧν ἀρηρώς.

Ο'ρφ. Α'ργον. 209.

Εὔθανεν αἰπὺν ἴδιοι Λακῖνιάδος δόμον Ἥρης.

Διον. Περίηγ. 371.

Ἡξει δὲ Σίριν, καὶ Λακῖνίου μυχοῦς.

Λυκόφ. Α'λεξ. 856.

Αὔε δὲ Τρίνα κρή Σικανῶν ἔδος, αὔε δὲ γείτων.

Καλλ. Τ'μ. εἰς Α'ρτεμ. 7.

Νήσων, ἃς καλέεσιν Εἰνῆδας· ἧσιν ὁμῶν

Διον. περιηγ. 4305.

Ἐν γὰρ ἐν Λυβικῆς κροφότερον φαμμάδε.

Ε'πιγρ. α'. λγ'.

Διγέρομεν, τὸ δ' αἶμα περίρρεε θερμὸν ἔοντα.

Ο'δυσ. ι'. 288.

Δίνεύεσκέ' ἀλύων παρὰ θῆν' ἄλός· οὐδέμιν ἡώς.

Ἰλιά. ω΄. 12.

ΙΟ.

Ἀτρεΐδῃ νῦν ἄμμε παλιμπλαγθέντας ὁίω,

Ἰλ. α΄. 59.

Καὶ νῦν ἐξασάωσεν ὁϊόμενον θανέεσθαι.

Ἰλ. δ΄. 12.

Οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξίονίης ἀλόχοιο.

Ἰλ. ξ΄. 317.

Πῖομεν ἐκβοτάνης, γάννυται δ' ἄρατε φρένα ποιμήν.

Ἰλ. ν΄. 493.

Εἰπιόμαι, πενίης θυμοφθόρου ἢ μελεδαίνω.

Θεόγ. Γνώ. 1175.

Ἦν τε ἔξ Ἰονίην περυναίεται ἡυδάξαντο.

Διον. 74.

Ἐξείης δὲ πόρροιο πρὸς αὐγὰς Ἰονίοιο.

Διον. 487.

Ἰαπετιονίδῃ, πάντων ἐριδείκετ' ἀνάκτων!

Ἡσίοδ. Θεογ. 543.

Οὐρὴ οἱ δολιχὴ γὰρ, ὁ Φῖον ἐν τε τέτυκται.

Ο΄ππ. Κυν. γ΄.

Ἀκρὰ δὲ χῖονέων φοίνισσέτο κύκλα περιεῶν.

Μεσαῖος. 58.

Τὸν δὲ μέθ' ὀρθογόνῃ Πανδιονίς ὥρτο χελιδών.

Ἡσίοδ. Ε΄ργ. 566.

Φοῖβον θ' Ἀπόλλωνα, ἔ Ἀρτεμιν Ἰοχέαιραν.

Θέογ. Γνώμ. 15.

Διογενὲς Λαερτιάδῃ Πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ!

Ὀδυσ. ή. 401.

Υπόσημ.

Εἰσι δὲ οἱ ἀπὸ τῆς Γενικῆς τοῦ διὸς παράγοντες τὸ
Διογένης, ἐστ' ὅτε συσέλλουσιν. Οὕτω Διογένης
ὁ Λαέρτιος ἐν τῷ εἰς τὸν οὐράνιον κύνα ἥ φασί, τὸν
κυνικὸν Διογένῃ ἐπιγρά. βιβ. ε'. Τμ. 78.

υ υ υ υ		υ υ υ υ		υ υ υ υ		υ υ υ
Διόγετες		ἄγε λέγε,		τις ἔλαβέ		σε μόρος

Ἔστι δὲ τὸ μέτρον προκλευματικὸν, ὡς αὐτὸς
φησὶ Διογένης.

Ἴομεν ὄφρακε θᾶσσον ἐγείρομεν δῆν Ἀρῆα.

Ἰλ. β'. 440.

Ἀλλ' Ἴομεν· τὰ δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶκε ποθὶ
Ζεὺς

Ἰλ. ξ'. 526.

III.

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐρίπιδου· ὁσέα δ' ἴσχει

Θεκυδ. Ἐπιγρ. εἰς Εὐρίπ.

Ῥίπιζων ἐν ὕπνοις Δημήτριος Ἀρτεμιδώραν

Ἐπιγρ. β'. κεφ. λβ'.

Ἄνδρας μὲν μάχλεις, ἔ ὀπίτευτ ἤρας ἔτευξεν.

Μανέζων, ἀποτελεσ. ε'. 584.

Καὶ τῷ με χρειᾶς ᾤδε λιπαρεῖς τυχεῖν;

Σοφοκλ. οἶδ. τυρ. 1448.

Τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος ἄψαντος δόμων.

Λυκόφ. Α'λ. 508.

Ῥίπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρεσι.

Διονύ. 315.

ΙΡ.

Δήποτε δ' Ἴρυναίε θύεος μετρηδὸν ὀρέξεις.

Νίκαν. Α'λεξιφ.

Πῖρεσίης ὄρεος Φυλιῆς ἀγχοῖσι νεύων.

Α'πολλών. Α'ργον. α'.

Α'σφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.

Θεόκρ. εἰδ. 15. 100.

Φοῖβος ἔχει· τοῖος γὰρ αἶψι Τιρύνθιος ἄκμων.

Καλλ. εἰς Α'ρτε. 146.

Ἦλθε λιπὼν Τίρυνθον εὐκτιμένον πτολίεθρον.

Η'σίοδ. Α'σπιδ. 81.

ΙΣ.

Μὴ μὲν ἐγὼ κέρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενείηαι.

Ἰλ. τ'. 261.

Καὶ μὲν, ὃ σῖ'σσυμβρα πέλει μελίσγματα νέσων.

Νίκαν. Θηριακ.

Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον· ἦρα μὲ μῖσ'εῖς;

Θεόκρ. γ'. 9.

Ἐσαι μῖσ'έλλη γένεθλη, τιμῆντε θεοῖσιν

Μανέθ. Α'ποτελ. ε'. 560.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόντ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσοντε,

Ἰλ. β'. 676.

Τοῖς δ' ἐπὶ Πῖσ. δέων λιπαρὸν πέδον· ἤχι πόλῃες

Διονύ. 858.

Δὴ τότε Ἀθηναίη Φθισὴμβροτον ἀσπίδ' ἀνέρχεν

Ὀδυσ. χ'. 297.

Τῖση φόνητε, καὶ Ἀληκτῶ, καὶ διὰ Μέγαιρα,

Ὀρφ. Ἀργ. 966.

Ἴσόπεδον τότε ἔτι κυλινδεται, ἐσσυμένως περ.

Ἴλ. ν'. 142.

Ὀπκόταν ἰσόμορον, καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴση.

Ἴλ. ρ'. 209.

Τ' ποσημ.

Τινὰ δὲ τῶν ἐκ τῆ ἴσος συζέλλεται· οἶον.

Μόχλον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θές ἴσομάτερα ἀμύν.

Θεόκρ. εἰδ. κ'. 14.

Οὐμὲν πολλὸν ἀνευθεν ἰσόδρομος· ἀγχι γὰρ ἦδη.

Διονύς. 120.

Οἱ δὲ Ἰαμβοποιοὶ πάντα χεδὸν συζέλλουσιν· οἶον.

Νικᾶν ἴσ' ἤρεις, ὅς τις ἂν ψήφες λάβῃ.

Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 1472.

Οὐ γὰρ νενίκηθ', ἀλλ' ἰσόψηφος δίκη.

Αἰσχύ. Εὐμενίστι. 797.

Καὶ μὲν Σίσυφον ἐσείδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντά.

Ὀδυσ. λ'. 596.

Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδου Σίσυφου.

Θεόγ. Γνώμ. 702.

Τὸ Σίσυφεία παιδὸς ὀχθηρὰν ἄκραν,

Λυκόφ. Α'λ. 1030.

Κάλας ὀλύνθων Σίσυφεὺς ἀνηρίθμων.

Λυκόφ. Α'λ. 980.

Νίσσῃσιν Μεγαρήες ἀρισεύοντες ἐρετμοῖς.

Θεόκρ. 13. 27.

IT.

Εὐ δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγγελίη Τρίτογενεία.

Η'σίω. Α'σπίδ. 197.

Η' Τρίτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισε.

Α'ρις. Ἰππ. 1186.

Ἀμφὶ βοηλασίην, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα.

Ἰλ. λ'. 671.

Καίοντο πτελέαιτε, ἢ ἰτέαι, ἡδὲ μυρτίαι.

Ἰλ. φ'. 350.

Καὶ ποτὶ τὰν Κράναν ἄγε Τίτυρε! ἢ τὸν ἐνόρχαν

Θεόκρ. εἰδ. γ'. 4.

Καθὼς περ αἱ τίτθαι γε σιτίσεις κακῶς.

Α'ριστοφ. Ἰππ. 723.

Τῷσ' αὖ μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

Θεόκρ. δ'. 16.

Ἰταλίην· μεγάλην δὲ βοήν, ἐπὶ Κύρνος αὐτὰ

Καλλ. Τ'μ. εἰς Α'ρτ. 58.

Ὅππότε ἔς Ω'κεανόντε, ἢ ἔς Τητινίδα Τιθύ.

Καλλ. Τ'μ. εἰς Δῆλον, 19.

ΙΦ.

Πολλὰς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήδεα διφῶν.

Ἰλ. π'. 747.

Ἰφίτον Εὐρυτίδην ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.

Ὀδυσ. γ'. 37.

Τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας, καὶ Ἴφια μῆλα

Ἰλ. ε'. 556.

Ἀπέδοντο φώνας κυνῖδια Σερίφῶν

Ἀρισ. Ἀ'χ. 541.

Πρὶν ἂν κόρην σὴν, Ἰφίγενειαν Ἀρτεμις

Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 19.

Νάματος· ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας Ἰφίγενήτε.

Ὀρφ. Ἀ'ποσπ. 28. (1).

Τὴν δὲ μετ' Ἰφίμέδειαν Ἀλαῆος παράκοιτιν

Ὀδυσ. λ'. 304.

Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφίτίωνα.

Ἰλ. υ'. 382.

ΙΧ.

Κίχορα δαρδαμίδαστε, καὶ ἦν περ σείον ἔπασιν,

Νίκανδ. Θηριακ.

ΙΥ.

Πολλὰ μάλ' ἰύξασιν ἀπόπροθεν, ἐδ' ἐθέλουσιν

Ἰλ. ρ'. 66.

(1) Παρ' Εὐσεβίου Εὐαγγελικ. Προπαρασκευῆς βιβ. ιγ', κεφ. ιβ'.

Ἰὺ γ ἤν μίμνεσιν ὅτ' ἐς νομόν, ἥε καὶ ὕλην,

Νίκανδ. Θηριακ.

Τόσῃν τ' ἰὺ γ ἤν, καὶ πόνον στυγέ ποιεῖς.

Σοφοκλ. Φιλοκτ. 759.

ΙΩ.

Τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε κρατερός Διῶρης

Ἰλ. β'. 622.

Αὐτοῖς ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶες τε, καὶ Ἑκτωρ,

Ἰλ. θ'. 158.

Λεπτὰ διασείλας παλάμη μνιώδεα θρῖα,

Νίκανδ. Ἀλεξ.

Εἶδ' ἅ' ὑποσρέψωσι, παλῖ' ὠξίζετε γένηται.

Ἰλ. μ'. 71.

Εὐ δὲ προῖ' ὠξίζετε, παλῖ' ὠξίζετε τέτυκται.

Ἡσιόδ. Ἀσπ. 154.

Πεινῆ Φθιῶτα! τίνυν ανέμοισιν ἐρίζεις,

Καλλ. εἰς Δῆλον 112.

Τὸ υ· ἐν ταῖς Προπαραληγέσαις.

ΥΑ.

Ἔρνος Εὐνυαλίου ταμείχρους, ὄφρα μοι εἴη.

Θεόκρ. κέ. 279.

Τρυγόνες ἐκναισεῦντι, πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

Ὁ Αὐτ. ιε'. 88.

Ὅμματα μὲν χρυσεῖα, καὶ ὑαλόεσσα παρειή.

Ἐπιγρ. ε'.

Ε'ξ ὕαλινων ἐκπωμάτων, ἔ χρυσίδων,

Ἀρισοφ. Ἀ'χαρ. 74.

Ὑπόσημ.

Τοῦ μέντοι ὕαλος βραχεῖα ἢ ἄρχασα· οἶον.

Τὴν ὕαλον λέγεις. Ἀρισοφ. Νεφ. 766.

Η'· καὶ κῦανέησιν ἐπ' ὀφρῦσι νεῦσε Κρονίων.

Ἰλ. α'. 528.

Κῦανοχαῖτα Ποσειδάων βιότοιο μεγέρας.

Ἰλ. γ'. 564.

Ὑπόσημ.

Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὰ ἀπὸ τῆ Κύανεος, εἰμὲν μακράν
ἔχει τὴν μετὰ τὸ (κυ.) συλλαβὴν, βραχεῖαν ἔχου-
σι τὴν Ἀ'ρχεσαν· οἶον.

Τήναν τὴν κῦάνοφρυον ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκ-
νίσθη. Θέοκρ. δ'. 59.

Εἶδὲ μὴ, τέναντίον, οἶον ἐν τῷ προεκτεθέντι ὑπο-
δείγματι. Κῦανοχαῖτα κ. τ. λ.

ΤΓ.

Γῦγαίη· ὅστις τοι τέμενος πατρώϊον ἐσί.

Ἰλ. υ'. 397.

Τηλήπυλον Λαιερῦγονίην, ὅτι ποιμένα ποιμὴν

Ο'δυσ. κ'. 82.

Μητρὸς ἐῆς· ἡδ' ἀγκὰς ἐλάζετο Γῦγάτερρα ἦν.

Ἰλ. ε'. 371.

Ὑπόσημ.

Ἀλλὰ τὶς τὸ μόνον ἐν ταῖς πλαγαῖς συμβαίνει γίνε-

σθαι πολλῶν ἐφεξῆς φωνηέντων βραχέων παρακο-
λαθέντων· ὃ δὴ πολλάκις συμβαίνειν εἴρηται· ἄλ-
λως γὰρ βραχύ· οἶον.

Ἐμπεδον· ὡσαύτως ᾤκην οἱ ἅ θύγαττηρ.

Καλλ. Λετρ. Παλ. 136.

Μυγαλέη τροχοῦσιν ἐνιδνήσκουσιν ἀμάξῃ.

Νίκαν. Θηρια.

Αἰνὴ ἐπύγιζόντῃ· τυδ' ἄλγες· αἱ δὲ χίμαιραι

Θεόκρ. ε'. 41.

Μηδὲ γυνήσε νόον πύγοςόλος ἐξαπατάτω.

Ἡσίοδ. Ἔργ. 371.

Μη βάδιον κίνω πύγισματος ὑβέ! ταφείης.

Θεόκρ. ε'. 43.

Οἱ δ' αὐτ' ἐς ταλάρας ἐφόρευιν ἀπὸ τρυγητήρων.

Ἡσίοδ. Ἀσπίδ. 293.

Σταθέντ' ἔκρυψεν ἄρμα λυγαίῳ νέφει.

Εὐριπ. Ἡρακλ. 855.

Τρυγονίε δ' ἔπωτι κακώτερον ἔπλετο πῆμα.

Ο'ππ. Ἀλ. β'.

ΤΔ.

Πάντας κῦδαίνων, μηδὲ μεγαλίζω θυμῷ.

Ἰλ. κ'. 69.

Χρῶτα τε μῦδαλέον θείη, κατάθ' εἵματι δεύση.

Ἡσίοδ. Ἔργ. 554.

Ἡρι δὲ μῦδῆνας τόδε φάρμακον, ἥτ' ἄλοιφῃ.

Ἀπολ. γ'. 1041.

Τ' ποσημ.

Καὶ τὸ Θεκυδίδης δὲ Ἀριзоφάνης (ἐν Ἀ' χαρ. 703.)
ἐμήκυνε λέγων.

(Τετρ. τροχ. καταληκτ.)

Τῷ γὰρ εἰκὸς, ἄνδρα χῶλὸν ἡλίκον Θεκυδίδην
Τῶν ἄλλων συσελλόντων, οἶον.

Θεκυδίδην Ὀλὸρε, Κεκροπίδην τὸ γένος (ἐπιγ. α'.
κεφ. μδ'. Σελ. 95.)

Καί, Θεκυδίδης Ὀλὸρε Ἀλιμούσιος ἐνθάδε κεῖται.
Μαρκελ. εἰς βίον Θεκυδ. Σελ. 9. (1). οὕτω καί·
Θεκυ. δίδης δ' ἐλέλιξεν ἐὼν νόον —

Ἐπιγ. δ'. κεφ. α'. Σελ. 533.

Ἀλλὰ μέντοι δῆλον ὡς παρ' Ἀριзоφάνει μηκύνεται διὰ
τὸ μέτρον.

Λυδία ἴσον ἔχειν πέτρα, χρυσὸν ὁποῖα

Θεόκρ. ιβ'. 36.

Ἀτρεΐδη κύδισε! ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον!

Ἰλ. α'. 122.

ΤΕ.

Πηλὸν ἐρεπτομένως παρὰ πῦέλε, ἤχι πάρος περ

Ὀδυσ. ι'. 553.

Οἶνον ἐν Ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα μῦελὸν ἀνδρῶν

Ὀδυσ. β'. 290.

Πῦετίνην τμήξαι, πόροις δ' ἐνὶ Νέκταρι φύρσαι.

Νίκαν. Θηρία.

(1) Ὅ' δέ τι περὶ Μαρκελίου μαθεῖν προσπεριεργαζόμενος, τίς
ποτ' ἄρα ὁ ἀνὴρ καὶ χρόνον καθ' ὃν ἠκμασεν, ἤ τι τοῖόν τι, μετέτω
Μ. Τινέδιον ἐν τῇ εἰς Θεκυδίδαν Διατριβῇ, §. α'. Σελ. 15. σημ. (1).

Αἶτ' ἀνεμον μίμνεσι, καὶ ὕετον ἤματα πάντα.

Ἰλ. μ'. 133.

Τ' ἄρ' ἔτιδος, καὶ Βύβλιδος ἀδὺ λιπόντες.

Θεόκρ. ζ'. 115.

ΤΗ.

Βῆ δ' ἰέναι κούρω αἰσῶν ἡτῆρι εἰοκῶς.

Ἰλ. ω'. 347.

Τύμβω ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσῶν ἡτῶ γέροντος.

Ἰλ. β'. 793.

ΤΘ.

Καὶ γὰρ Πύθια γόρας ὥς ἐκέλευσε, λέγω.

Καλλ. Ἀποσπασμ. (1).

Πύθιον καλέουσιν ἐπῶνυμον, ἕνεκα κείνῳ.

Ὀμηρ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλ. 373.

Τὸν μῦθον πλάσῃν ἐξυλακτίσει γόον.

Λυκόφ. Ἀλεξ. 764.

Κιρναμένην ὁλοῦ ψιμμῦθίς, ἥτε γάλακτι.

Νίκαν. Ἀλεξίφ.

ΤΚ.

Στήτ' αὐτῇ καὶ λαὸν ἐρύκακέ τε πρὸ Πυλάων.

Ἰλ. ζ'. 80.

Αὐτοῦ ἐρύκακέ εἰν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνειν,

Ἰλ. ε'. 262.

Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἐτάρας.

Ὀδυσ. κ'. 129.

(1) Παρ' Αὔλφ Γαλλίφ Νυκτῶν Ἀττικῶν, βιβ. δ'. κεφ. 16'.

Τόντε Νότον, τόντ' Εύρον, ὅς ἔσχατα Φύκια κινεῖ,
Θεόκρ. ζ. 18.

Σύκιον εὐρήσεις ἀρτιγλυφές ξόανον.

Θεόκρ. Ε'πιγρ. δ'. 2.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μῦκώμεναι ᾧδε ποθεῦντι.

Ο' Αὐτ. δ'. 12.

Μῦκηθ' μῶ δ' ἀπὸ κόπρε ἀπεσσεύοντο νόμονδε.

Ἰλ. σ'. 575.

Ὡς χαλεπὸν μύημα, καὶ ἄγριον ὕα φουγόντες.

Καλλ. εἰς Δῆλον, 310.

Νεανίας ὦν Σῦκοφαντεῖς τοὺς ξένους.

Α'ριστοφ. Ο'ρν. 1434.

Τεύχεα σὺλήσειε, μίνυνθα δὲ οἱ γένεθ' ὄρμη.

Ἰλ. δ'. 466.

Τὸν μὲν Ἰδομενῆος ἐσὺλευον θεράποντες.

Ἰλ. δ'. 18.

Θυλακίς, ἣ ἐπιτελὶς, ἐπιχραίσμῃσιν ἀπείη.

Νίκαν. Θηριακ.

Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά.

Ἡσίοδ. Α'σπίδ. 468.

Σὺν καὶ σφονδύλειον ἀλός τε ἐμπληθέα κύμβην.

Νίκαν. Θηριακ.

Ὡς Α'λφίτ' ἐκ ἑνεσιν ἐν τῷ θυλάκῳ.

Α'ριστοφ. Πλέσφ, 763.

Κάστρω Ἰλακίδης· τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι.

Ο'δυσ. ζ. 204.

Τηλέμαχον δὲ περισσαινόν, κύνες ὕλα κόμωροι.

Οὔδυσ. π΄. 4.

Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὕλητόμος ἐλθῶν

Θεόκρ. ιζ΄. 19.

Παμφύλων ἔς μέγρι, Κράγον δέ ἐφιμίξασι.

Διόν. Περιη. 850.

Κεκλιμένος θεεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.

Θεόκρ. κβ΄. 200.

Ἀντίον ἐκ ὑλάεσσι, πάρος γεμὴν ὕλα κόωντες.

Οὔππιαν. βιβ. γ΄.

ΤΜ.

Ἦ ἐς Ἀμυμώνην, οἴσσετε τὴν Δαναῶ.

Καλλίμ. λ. π. 48.

Ἦ Κελτῶν νιφοβλήτες αἶε κῦμώδεις Ἀλπεῖς

Ἐπιγ. α΄. κεφ. α΄.

Δρυμονία, σκυλακίτι, Κυδωνιάς, αἰολόμορφε!

Οὔρφ. Τ΄μ. λε΄. 12.

Στρυμονίεστε ῥοὰς, Ῥοδόπης τ' αἰπεινὰ πρὸς ἄγκη.

Οὔρφ. Ἀργον. 7΄.

Τὸ σκότος, ὕμῶν γὰρ πλείονες εἰν αἰῶδη.

Καλλίμ. Ἐπιγρ. δ΄. 1.

Τμῶν δὲ ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

Ἰλ. β΄. 75.

Θυμοδακῆς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.

Οὔδυσ. ε΄. 185.

Κ

Ἡμεῖς μὲν ἀκτῆς κῦμοδέγμονος πέλας

Εὐριπ. Ἰππ. 1173.

Εὐδ' ἄρ' ἔην Γλαύκητε, Θαλείατε, Κῦμοδόκητε.

Ἰλ. σ'. 39.

Κῦμοθόητε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Δημνώρεια.

Ἰλ. σ'. 41.

Σίττ' ἂ Κῦμαίθα ποτὶ τὸν Λόφον, καὶ ἐσακνεῖς;

Θεόκρ. δ'. 46.

Σὺ δ' ὦ Κάκισε! τῆς δ' ἐλυμήνω χέρας;

Εὐρ. Ἀνδρ. 120.

ΤΝ.

Γνάμψαντες νήσε Θῦνηϊδος ὄρμον ἵκεσθε

Ἀ' πολ. Ἀργ. β'. 350.

Γρυῖνε καὶ Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικὴ μάντι!

Ο' ρφ. Τ' μ. λγ'. 4.

Αἰεὶ δὲ σκιερῇσιν παχύνεται ἐν νεφέλῃσιν.

Διονύ. 35.

Εὔθα δύο νύκτας τε, καὶ ἡμέτα συνεχὲς αἰεὶ.

Ο'δυσ. 74.

ΤΟ.

Κορθύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλλα φῦμος ἔχευαν.

Ἰλ. ι'. 15.

Τε δ' ἦτοι περὶ τῦμμα μέλαν κορθύεται οἶδος.

Νίκαν. Θηρία.

ΤΠ.

Δίνεον· ὥς δ' ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήιον ἀνὴρ

Ο'δυσ. ι'. 384.

Τρὺ πάνω· οἱ δὲ τ' ἐνερθευ ὑποσσεύουσιν ἱμᾶντι.

Οὔδυσ. ι'. 385.

ΤΡ.

Τρὶς γὰρ μῦριοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πελυβοτείρῃ.

Ἡσίοδ. Ἔργ. 352.

Ἄμφω σὺρίσθεν δεδαημένω, ἄμφω αἰτδεν.

Θεόκρ. η'. 4.

Λεπτὸν ἀπὸ πρηνότο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

Ο' Α'υτ. ε'. 95.

Ἐμμεν σὺρικτὰν μέγ' ὑπείροχον, ἔντε νομεῦσι.

Ο' Α'υτ. ζ'. 17.

Ἐπὶ δὲ λίμνης ἐγγυς ἦλθον Τῦρτης.

Σκῆδ. ἐν λ—.

Καὶ φυτὰ γυρῶσαι, καὶ σπέρματα πάντα βαλέ-
θαι.

Α'ρατ. Φαινομ. 9.

Σαρκὶ σιδαρέῃ σφῦρήλατος, ὅα Κολοσσός.

Θεόκρ. εβ'. 47.

Ἡ καὶ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἀλιμῦρέα βένδη.

Ο'ρφ. Α'ργ. 67.

Τίσοι δοκεὶ μύραινα, ἢ ἔχιδ' ἔφου;

Αἰχὺλ. Χοηφ. 994.

Σφύραιναί δ' ὅτε κεν ποτ' ἐπιπλήξωσι λίνοισι.

Ο'ππ. Α'λιευτ. γ'.

Οὐκὲν ἐγὼ τῶν ἐνθάδ' εἰμὶ κῦριος.

Εὐριπ. Ἡρακλ. 265.

Κ 2

Ἦ γῆν θανόντες τὴν δὲ φυράσειν φόνφ.

Αἶχιν. Εἴπ. θήβ. 48.

Ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφῦρό με θ' αἰχμητῶν.

Ἰλ. δ'. 33.

Ἀφρῶ μορμύρων ῥέεν ἔκθετος, ἐδέ τις ἄλλος

Ἰλ. σ'. 403.

Ὀδύρη· τὰ πραχθὲν δ' εἰ λέγεις· τίς ἔσθ' ὅδε;

Εὐριπ. Εἰκά. 740.

Μύρονται τόμοι ἔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμλε.

Ἰλ. ι'. 213.

Βόσπορον ἰχθυόεντα γεφυρώσας ἀνέθηκε

Ἡρόδοτ.

Ἦ χερὶ προσκατέσῃραν ὀλοσφύριζον Ἀδωνιν.

Εἴπιγ. β. κβ'.

Οἶδ', ἡ σιωπὴ τέτ' ἀκῦρωτον μένει.

Εὐριπ. Ἰω. 801.

Γῦραλέη δειρὴ τελέθει λοιπαύχενος ἵππυ.

Ὀππ. Κυνηγ. α'.

Πατρὸς Ἀρισίππου, κατήφησεν δὲ Κῦρήνη.

Καλλίμ. Εἴπιγ. κέ. 5.

Κῦρήνη τ' εἵππος, Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

Διον. Περιηγ. 213.

Οὔτα δὲ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, ἥδὲ Πυλάρτην.

Ἰλ. π'. 491.

Ἦ ποσημ.

Τῶν δὲ ἐκ τῆ πῦρ Συνδέτων, ἅμην συσέλλεται, ἅ
δὲ τέναντιον· καὶ μηκύνονται μὲν ταῦτα.

Αὐτὰρ Πῦρα/χμῆς ἄγε Παίονας ἀγκιλοτόξας.

Ἰλ. β'. 848.

Οὔμοι πῦρα μίδων ἐλέη κρίσις, ἔδῃ Κολοσσῷ.

Ἐπιγ. δ'. κγ'.

Πῦρα μὲν ἡμερόεντα, τόσην ἀνενεύκατο Φωινήν.

Νομ. Διον. ε'.

Συσέλλεται δὲ, ταῦτα· οἶον.

Ἀκμονά τε, σφύραντ', εὐποίητόν τε πῦρά γρημ.

Ὀδυσ. γ'. 434.

Ἐρμῆς τοι πρώτισα πῦρήϊα, πῦρ τ' ἀνέδωκε.

Ὀμην. δ. 3. 111.

Ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πῦρ ηἰετὰ μοχλὸν ἐλόντες,

Ὀμην. Ὀδυσ. ι'. 387.

Δεινὰς ἀπειλὰς, καὶ πῦρι φλέκτεας βλάβας.

Λυκόφ. Ἰλ. 218.

ΤΣ.

Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ ἔρεα Μῦσιδος αἴης.

Διον. 805.

Χωσαμένη ὁ οἶ ἔστι Θάλυσιον γενῶ ἀλῶης,

Ἰλ. ι'. 539.

Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, ἔδ' ἀμόνων ἡσι βόεσσιν.

Ἰλ. λ'. 673.

Βρυσειᾶς ἐνέμοντο, καὶ Αὐγειαῖς ἐρατεινάς.

Ἰλ. β'. 583.

Νύσσιαι, μανικαὶ Παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς.

Ὀρφ. Ὑμ. ν'. 14.

Μυρμιδόνες δ' αὐτὲ ῥέζον ἵππους Φυσιώωντας.

Ἰλ. π'. 506.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ βασιλεὺς Φυσίγνατος, ὃς κατὰ λίμνην

Ὁμη. Βατρ. 17.

Εὐσθενέος τὸ μνάμα. Φυσιγνώμων ὁ Σοφιστής.

Θεόκρ. Ἐπιγρ. ια'. 1.

Πελυνόμητε, καὶ Αὐτονόη, καὶ Λυσιάνασσα.

Ἡσίο. Θεογ. 258.

ΤΤ.

Δεινὴν, ἐγρεκῦδοιμον, ἀγέσρατον, Ἀτρυτώνην.

Ἡσιο. Θεογ. 925.

Ὅς τοι Φῦταλιῆς ἔνεκεν ῥέξαντι θυλάς,

Ὀρφ. Λιθ. ε'. 5.

Τυτθὸν ἀφεςηκίαν· ὅσον λίπε δρυτόμος ἀνὴρ.

Κόιντ. βιβ. 3.

Παρά δὲ Οἰμήρῳ συζέλλεται· οἶον.

Ἥμος δὲ δρυτόμος παρ' ἀνὴρ ὀπλίσσατο δειπνον.

Ἰλ. λ'. 86.

Ἔλκε ποδὸς μεμαῖς, καὶ αὐτὲι πάντας ἄριστος.

Ἰλ. λ'. 253.

Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, ὧ' ἂν ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.

Ἰλ. η'. 221.

ΥΦ.

Πάντη τε κλονέων ἀνέμος φλόγα εἰλῦφάζει.

Ἰλ. υ'. 492.

Λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνος τῦφήρεα λύχνον.

Ε'πιγ. 5. κεφ. α'.

Λῦσιδίκη, ἣ πῦρ τῦφεται ἐγκρύφιον.

Ε'πιγρ. ζ'.

Κελῦφάνω σρόβιλον ὠσρακωμένην.

Λυκόφρ. 89.

ΥΧ.

Ὡς ὁ νόον λύσση ἐσφαλμένα βρυχανάται.

Νίκαν. Θηριακ.

Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύσαντε προσώπῳ.

Θεόκρ. κέ. 147.

Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρωσ δ' ἐσμύχεται ἀμοιβᾷ.

Μοχ. 9. 4.

Μνησώμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.

Ὀδυσ. κ'. 177.

Τὸ Α΄. Ἐν τῇ Παραληγέσει.

ΑΑ.

Ἐρδεῖν ἐν μεγάροις· σφ' δ' αὐτῶ κρᾶατι τίσεις.

Ὀδυσ. χ'. 218.

Λᾶαν ἀπόρροϊαν περιφεγγέος ἀμβρότης αἴγλης.

Ὀρφ. Λιθ. α'. 1.

ΑΒ.

Δᾱβίδε θνεαρεῖ τρισκαιδέκατος πέλει ὕμνος.

Α' πολ. Ψαλ. ιγ'.

ΑΓ.

χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀᾱγές.

Ο'δυσ. λ'. 574.

Λίην γὰρ μέγα εἶπες, ἅ γ' ἡ μ' ἔχει, ἐκ ἂν ἔμοιγε.

Ο'δυσ. τ'. 227.

Ἄγεις Ἀρισογόνην, ἐτ' ἐκλυσεν, ἐτ' ἔδωγ' αὐτῇ.

Ε' πιγρ. β'. κεφ. κβ'.

Ἀλλ' ἐπάγην δᾱ γῦδι καλὸν χροᾶ πάντοθεν ἴσα.

Θεόκρ. β'. 110.

. ξενᾱγὸς ὥς τις ἂν θώραν' ἔχη.

Α' θήν. βιβ. θ'.

Ναυᾱ γῦ τάφος εἰμὶ, σὺ δὲ πλέε, ἐ γὰρ ὄθ' ἡμεῖς

Ε' πιγρ. γ'. κβ'.

Ἀυγάζω τὸν ἄφικτον, ἐπὶ σφᾱγίδος ἔρωτα.

Ε' πιγρ. α'. κζ'.

Ἀρ οἶθα τᾱ γῦς ὄντας, ἂν λέγῃς λέγων.

Σοφ. Ἀντιγ. 1069.

ΑΔ.

Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέμιν ἵκετο θυμόν.

Ἰλ. λ'. 88.

Υ' ποσημ.

Οὕτω δὲ γράφει τέτο παρ' Εὐστάθ. Ἀριζάρχος. Σελ.

833. Καὶ ἀνέκδοτα Σχολ. ἐν τῇ Ο'μήρῳ ἐκδόσει
τῆ Γάλλῃ Villosion, 'Ιλ. λ'. Σελ. 180.

Ὡς φάτο τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐὰν δοτα μῦθον ἔειπεν.

'Ιλ. ι'. 173.

Λαῶδων ἀλλ' ἔπω μέγας ἔρρεεν, ἐδ' Εὐρύμανθος.

Καλλίμ. εἰς Δία, 18.

Λαῶδας τὸ τᾶδιον, εἴθ' ἤλατο, εἴτε διέπτη.

Εὔπιορ. α'. κεφ. β'.

Αὔρες εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα, νυκτὸς ὁ παῖς οἶ.

Θεόκρ. β'. 166.

Κόψαντες ῥᾶδινὰ πολυσεφέας κοτίνοιο.

Νίκαν. Θηρία.

Ἦ ζυτῆς κλώθοντα περὶ σπᾶδινὰ κολέσας

Αὐτ. Αὐτόθι.

ΑΕ.

Αὔρα ἔστ' ἀδιάντον, ὃ ἐκ ὄμβροιο ῥαγέντος.

Ο' Αὐτ. Αὐτόθι.

ΑΗ.

Αὔρα ἢ Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἶνοπα πόντον.

Οἶδυσ. β'. 421.

Ἀντίον ἀκραῆος ἀνέμῳ τρέψαντα πρόσωπον.

Ἡσιόδ. Εὔρυ. 592.

Σὺν δ' Εὖρος τε, Νότος τε, Ζέφυρός τε δυσᾶής.

Οἶδυσ. ε'. 295.

Ὡς δ' ἄνεμος ζᾶής ἦϊον θυμῶνα τινάξῃ.

Οἶδυσ. ε'. 368.

Πνείοντες Φαίλον θ' ἀλιᾶέες, οἶρατε νηῶν.

Οδυσ. δ'. 361.

Δ' αἶερ ἐμεῖο κυνὸς, κακομηχάνε, ὀκρυόεσσης!

Ίλ. ζ'. 355.

Ἄῃρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις.

Ἡσίω. Εργ. ἔ. Η' μ. 547.

Λυομένε κόνις ἐσμὲν, ἃῃρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.

Φωκυλ. Νεφε. 103.

Υποσημ.

Ὡς εὖ θαυμάζω τίποτε παθὼν Εὐρύκλος ὁ Στέφανος μακρὰν αἶψή μόνον εἶναι Φησὶ τῷ αἵρ τὴν ἐν ἀρχῇ Συλλαβὴν, (Θησαυρ. Ἑλλην. ἐν λ. αἵρ.) καὶ ὡς ἐν ἀκριβέστα δῆθεν τὰ περὶ χρόνους εἰσάγει τὸν μέγαν Γρηγόριον ἐν ταῖς Αἰγύπτου πληγαῖς βραχὺ χρησάμενον τῷ ἐν τῷ αἵρ ἀρκτικῷ α'.

ΑΘ.

Τᾶς πέτρας ὧν θρωπε μανεῖς ἐς Κρᾶθιν ὀλοίμαν.

Θεόκρ. ε'. 16.

ΑΙ.

Λευκάδος Ἡρίγγετε τάμοις ἀθεραῖδα ῥίζαν.

Νίκαν. Θηρια.

Οἱ θ' Ἰόπην, ἔ Γάζαν, Εἰλαῖδα τ' ἐνναῖσι.

Διον. 910.

Αφρώ, ἔ Θᾶϊς, ἔ βοῖδιον, ἔ Διομήδα.

Ἐπιγρ. α'. κεφ. οβ'.

Ἴσος Εὐναλίφ κορυθαῖκι πτολεμιστῇ.

Ἰλ. χ'. 132.

Αἴμφ ἐπὶ Θρήικι, τόθεν βορέαα κατ'αἶξ.

Καλλίμ. Ὑμ. εἰς Α' ρτ. 114.

Λαῖγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Ὀδυσ. ζ'. 95.

Ἦτε πάλαι Λαῖς πάντων βέλος, ἐκέτι Λαῖς.

Ε'πιγρ. ε'. κεφ. οβ'.

Δίξεθε φυλῆς Πτολεμαῖδος νύεα πατρός.

Καλλ. Ε'πιγρ. ια'. 3.

Καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἐτι Ναιῖδα γαῖμεν.

Θεόκρ. ζ'. 93.

ΑΚ.

Οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, ἐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ἕδωρ.

Θεόκρ. α'. 69.

Δακῶν τ' ἄσπετος αἶα, καὶ ἀλκήμεντες Ἀλανοί.

Διονύσ. 305.

ΑΛ.

Δέπησεν δὲ πεσῶν, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἰλ. α'. 422.

Καλὰ μὲν ἤξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ!

Καλλ. Ὑμ. εἰς Δία. 55.

Μαῖλα νέμιον, ὥς φάντι, κατ' ὥρεα μακρὰ Μενάλ-
κας.

Θεόκρ. εἰδ. ή'. 2.

Πληιάδες ὄρνιθες εὐμφαλίδες, ἔξενε λίμνη.

Α'πολ. β'. 1055.

Εὐνία, ἡ Μᾶλιν, ἔαρ δ' ὀρώσασα Νύχεια.

Θεόκρ. ειδ. ιγ'. 4.

Τ' δατι βαπτίζων βαθυκύμονος ἐγγύθι Σᾶλ εἰμ.

Νόνν. κεφ. γ'. §. 23.

ΑΜ.

Ἦτοι γὰρ πατέρ' ἅμὸν ἀπέκτανε διὸς Ἀχιλλεύς.

Ἰλ. ζ. 414.

Ταῦτα φέρει, θηρῶν Δᾶμις, Κλήτωρ δὲ θαλάσσης.

Ἐπιγρ. ε'. ιε'.

Ἰητρὸς Κρατέας, ἡ Δᾶμων ἐνταφιασής

Ἐπιγρ. β'. κβ'.

Τᾷ Διοτ' γὰρ ἔτευχε Θαλύσια ὁ Φρασίδᾶμος.

Θεόκρ. ζ. 43.

Κανών.

Τὰ εἰς μα, ἐδέτερα ῥηματικά τε ὄντα, ἡ τῷ ᾠ παραλήγοντα, μακρὸν αὐτὸ ἔχουσιν· οἷον.

Τῷ Χαονίτου νᾶμα πολυάνδρους δρέπων.

Λυκό. Α' λ. 1045.

Παρῇ ἐκάσαι τῶν δέμοι θεᾶματα.

Εὐριπ. Φοιν. 1146.

ΑΝ.

Λατύπος Ἀρχιτέλης Ἀγάθ' ἄνορι παιδὶ θανόντι.

Ἐπιγρ. β'. λβ'.

Ἡμάξευσα ἡ αὐτὸς, ὅτι δύσηνος Ἀγ' ἄναξ

Ἐπιγρ. α'. λβ'.

Ἡΐθέφ γὰρ σῆμα Βιᾶνορι χεύατο μήτηρ.

Αὐτόθι.

Βέκρᾱνος, ἐκ δὲ δασκίε γενειάδος

Σοφ. Τραχι. 15.

Ὠρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνὴρ τήνω

Θεόκρ. τ'. 981.

Ἴπποι τῷ βασιλῆος! ἄνερ φίλε! μή με πατήσης,

Ο' Αὐτ. ιε'. 54.

Ὡκεανὲ κέχυται ψυχρὸς ῥόος; ἔνθα Βρεττᾱνὸς

Διονύ. 284.

Κανών.

Τὰ εἰς ανος δισύλλαβα ὀνόματα, ὀξύτονα ὄντα, μακρᾶ
παραλήγει, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐθνικά· οἷον.

Εὐώδη τεττόρων ἐτέων, χεδὸν ὡς ἀπὸ λᾱνῶ.

Θεόκρ. ιδ'. 15.

Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διά τε ξύλα δ' ἄν' ἀ κεᾶσαι.

Ο'δυσ. ο'. 321.

Καρμᾱνοὶ ναῖσιν ὑπ' ἡελίῳ ἀνιόντι.

Διονύς. 1083.

Γερμᾱνοὶ Σαρμάταιτε, Γέται Σ' ἄμα Βασάρναι.

Ο' Αὐτ. 304.

Α'λβᾱνοὶ Σ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρήϊοι, οἷς ὑπὲρ αἶαν.

Ο' Αὐτ. 731.

Ἦ' ποσημ.

Περὶ ὧν Εὐστάθιος ἔτω, Ἰλ. α'. Σελ. 28. „Τὰ διὰ

„τῷ ανος, ὀξύτονα ὑπὲρ τρεῖς Συλλαβάς, ἐκτεί-

„ναι τὸ $\bar{\alpha}$, χωρὶς τῶν παρὰ τοῖς ὕστερον, οἱ τὴν πα-
 „ραλήγουσαν τοῦ Ἰελλιανὸς συσέλλουσιν.“ (Ὁ δὲ καὶ
 παραδείγμασιν ἐστὶν ἐμπεδῶσαι· οἶον.

Δεινὸν Ἰελλιανότο κράτος ψυχῶν ὀλετήρος. Γρηγό-
 ριος, παρ.β. ἐπαίν.) ταῦτα Εὐστάθιος. Ὁ δὲ τοῦ
 „Εὔτυμο. πατήρ, ἐν λ— Ἡρφδιανὸς, Φησὶ . . . τὸ
 „α, μακρόν· διατί; τὰ διὰ τῆς ἀγος, ὑπερ τρεῖς συλ-
 „λαβάς, ἐκτεταμένον ἔχει τὸ $\bar{\alpha}$, Μαρκιανὸς, Σεβα-
 „σιανὸς, Ἰελλιανός. χωρὶς εἰμὴ κατὰ
 „ποιητικὴν ἄδειαν συσάλλῃ, ἐπεὶδὴ παρὰ τοῖς νεωτέ-
 „ροις Ποιηταῖς τὸ Ἰουλιανὸς συσέλλει τὸ $\bar{\alpha}$, χωρὶς
 „τῆς Ὠκεανός, ὃ συνεσαλμένον ἔχει τὸ $\bar{\alpha}$ · οἶον.
 „Οὐρανῷ ἐννηθεῖσα τ', ἐς ὠκεανὸν βαθυδίνην.

(Ἡσίοδ. Θεογ. 133.)

Αὐτὰ ταῦτα περὶ τῆς λέξεως ταυτησὶ καὶ Εὐστάθ. ἐνθ.
 ἀνωτ. τὸ δὲ ἑανὸς ὑπερ κοινὸν ἐστὶν, Εὐστάθιος τε καὶ
 ὁ τῆς Εὔτυμολογικῆς πατήρ συσέλλεσθαι φασὶν ἐκ ὀρ-
 θως. (ἐνθ. ἀνωτ.) κοινὸν γάρ ἐστιν· οἶον.

Λίτι καλυψαμένη ἑάνῳ διὰ νύκτερον ὄρφνην.

Ὁρφ. Ἀργον. 175.

Εν κλισίῃ δὲ θέντες ἑάνῳ λίτι κάλυψαν.

Ἰλ. ψ'. 254.

Κανών.

Τῶν εἰς ἀνω, ῥημάτων βραχυπαραληκτέντων μόνον τὸ
 ἑχάνω, καὶ φθάνω, τὸ πρὸ τῆς ω , $\bar{\alpha}$, ἐκτείνει· οἶον.

Εἴλοισι, καὶ ξενίων γε τυχῶν πάλιν οἰκαδ' ἰκάνοις.

Θεόκρ. κβ'. 60.

Βῆ δ' ἄρ, ἐπ' Ἀτρεΐδαν Ἀγαμέμνονα, τὸν δ' ἐκίχᾱ-
γεν.

Ἰλ. β'. 18.

Υ΄ποσημ.

Οἱ μέντοι τραγικοί, καὶ ταῦτα Ἀττικῶς, ἥ Φασί, συ-
σέλλουσιν· οἶον.

Ἀδμητον ἐν δόμοισιν ἄρα κιχᾶνω,

Εὐριπ. Ἀλκίσιδι. 480.

Ταύτην ἐπιπιῶν, ἀποτρέχων ἐκ ἂν φθᾶνοις.

Ἀριστ. Πλέτ. 1134.

Οὕτω καὶ Ὅμηρος, Βατραχομ. 46.

Καὶ πτέρνης λαβόμεν, καὶ ἐ πόνος ἵκᾶνε φῶτα.

Ὅδὲ Κωμικός καὶ τοῦ αὐξάνω μηκύνει τὸ παραλήγον
ᾧ Σφῆκ. 636.

Γ' ἠυξάνο[μην ἀκέων]. (Ἰαμβ. διμ. κατ.)

Καὶ παρ' Εὐριπίδῃ δὲ ἐν Μηδείᾳ 668. Ἐν τῇ τῷ
Ἀλδου ἐκδόσει ἀναγινώσκεται — θεσπιφδὸν ἱκᾶ-
νεις· ἐν μέντοι τοῖς χειρογῶγ. κώδιξι κείται — ἐσα-
λης. Τοιαύτης δὲ καὶ ταῖς ἀρίταις ἐκδόσεσι διορθώ-
σεως ἔτυχε. Ὅρα Margrave not. in Med. pag.
243. τομ. γ'. τῆς ἐν λειψίᾳ Εὐριπίδου ἐκδόσεως.

Ἔςτοι προτέρω Καρμᾶνίδος ἔκτοθεν ἄρης.

Διον. 606.

Ὅργας τ' ἀφίρει, καὶ χόλον νεᾶνιδος.

Εὐρ. Μηδ. 1150.

Ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικᾶνορα τὸν συροπηγόν.

Ε'πιγρ. β'. μζ'.

Εἴμβαλε καὶ ποτίκρᾶνον. Γο' ἔχει κάλλιπα, Πρ. κα-

θίζευ.

Θεόκρ. ιε'. 3.

Ἀρχειν πολιτῶν· τὸν δὲ μὴ πειθᾶνορα

Αἰχ. Α'γαμ. 1648.

Εὔπαχε, τρανώς ὡς μάθης τύχας σέθεν.

Εὐρ. Η'λ. 758.

"Ισμεν γὰρ ἔδεν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα.

Σοφ. Αἴαντι. 23.

Οὐκ αἰχύνομαι τὲς φιλαῖνορα τρόπες.

Αἰχ. Α'γαμ. 1002.

ΛΟ.

Σπασσάμενος τανυηκὲς ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ.

'Ιλ. π'. 473.

Λάζετο δ' ἐλοὸν ἄορ, ἀτὰρ σύγε τοῖο μὲν αἶσαν

Ο'ρφ. Λιθ. ιη'. 41.

Αὐτὰρ Οἰκλείης υἱὸς λαοσσόος Ἀμφιάρᾶος.

Ο'δ. ο'. 244.

Εἴκτωρ μὲν Στίχιον τε, καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,

'Ιλ. ο'. 229.

"Ηρως ὦ Ἰόλαε! βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων,

Η'σίοδ. Ἀ'σπ. 78.

Τὲς δέκεν εὐμειδής τε, καὶ Ἰλᾶος αὐγάσσει.

Καλλίμ. εἰς Ἀρ'τ. 129.

Αὐτίκ' ἐπειδ' Ἰλᾶος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

Γλ. α'. 583.

Νῆσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί.

Γλ. α'. 10.

Οὐκ ἂν δὴ μείνειας, ἀρηΐφιλον Μενέλαον.

Γλ. γ'. 52.

Εἰλῶν δὲ σὺν ὅπλοις τοῖς δὲ, πρὸς νᾶδν θεῶς.

Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1432.

ΑΠ.

Ἄπιδος, τὰς περὶ Νείλος ἀγαρῆρος ἐσεφάνωται

Ὀρφ. Ἀργ. 54.

Ἀράγε πᾶ τήνον τὸν ποιμένα τὸν ποτὶ Ἀνᾶπυ.

Θεόκρ. ζ'. 151.

Κᾶθελεψε νᾶπυ, ἥ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασεν.

Ἀρισ. Ἰππ. 628.

Εὐστάδε παιδεύσεν, ὅσοις κεχόλωτο Σάραπις.

Ἐπιγρ. α'. 13.

Ἀπῖς, ἥ Κλεύνικος, ἐπίνομος ὁ στρατιώτας.

Θεόκρ. ιδ'. 16.

Ἥξει δ' ἀλήτης εἰς Γᾶπύγων στρατὸν.

Λυκόφ. Ἀλεξ. 852.

Πάντες ἀνθρώπων τι πάθοι κακὸν; ἦνδ' ὁ Πριᾶπος.

Θεόκρ. α'. 82.

Παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχυροὶ, ἥ σφηκώδεις, ἥ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιᾶ-
ροί.

Ἀρισ. Πλ. 561

Ὡς εἶπ' ὅς' ὠλόλυξε, διὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρ' ἧς.

Ο'δ. δ'. 762.

Ἐκτωρ Πριαμίδης βροτολοιγῶ ἴσος Ἄρ' ἡϊ.

Ο'δυ. δ'. 762.

Χρῦσ' εἰσι· ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος ἔλιος Ἄρ' ἡς.

Η' σίο. Α' σπ. 193.

Αὐτεργότευκτον Βᾶριν εἰς μέσῃν τρόπιν.

Λυκίφ. Α' λ. 714.

Οὐδὲ γὰρ Εὐμᾶρα τῷ δεσπότῃ, ἧς τοι ἐνεῦδεν.

Θεόκρ. ε'. 10.

Ναίόμενον χαριέντος ἐπ' Αἰσᾶρα προχοῇσιν.

Διον. περιηγ. 370.

Ἀκταΐσιν ὄρμει δ' ἄρ' ὃν ἐκ Τροίας χρόνον.

Εὐριπ. Ο' ρ. 55.

Αὐτὸς ἐν κλισίῃ λᾶρ' ὃν παρὰ δειπνον ἔδηνκας.

Γλ. τ'. 316.

Κανών.

Ὅλως τε τὰ εἰσρος, δυσύλλαθα, ὀξύτονα, ἐκτεταμένον
ἔχει τὸ παραλήγον α. οἶον· λαρὸς, Σαρὸς· Ἀ' ρισο. Νεφ.
1227.

Ὡς ἐδίδαχ', ὥς αὐτὸς ἐδυμᾶρει Διόνυσος.

Θεόκρ. κς'. 9.

Ἴρινθ', ἣν ἔθρεψε Δρύλῳ, καὶ Νᾶρονος ὄχθος,

Νίκ. Σηρια.

Ταῦθ' ὁ πάρᾱρος τήνος ἐπ' ἔχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθάδιν.

Θεόκρ. ιε'. 8.

Ἐγνώρισεν τιᾶ' ραῖς. Ἀνακρέων νε'. 4.

Τετὲ βοσκειῖθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος.

Θεόκρ. ε'. 103.

Ὡ, ποτὶ ταῖς ἐρίφους ὁ κύων ὁ Φάλαρος ὑλακτεῖ.

Θεόκρ. κ'. 27.

Νάσσας, κολοῖς, ἀτταγᾶς, Φαλαρίδας.

Α' ρις. Α' χ. 875.

Φᾶρηντε, Σπάρτηντε, πολυτρήρωνάτε Μέσσην.

Γλ. β'. 582.

Υ' ποσημ.

Τέτο μέντοι Πανσανίας, (ἐν Α' ρκ.) ἔ Μάξιμος ὁ Τύριος. (λόγ. κή.) Φᾶρον ἀναγνώσκεισι.

Ἐκ Ναζᾶρέθ δύναται καλὸν ἔμμεναι; ἐρομένῳ δὲ.

Νόν. κεφ. α'. 15.

Ναζᾶρέθ ναετήρα, Θεῷ γόνον· ἀγχιπάρῳ δὲ.

Ο' αὐτ. αὐτ.

Μῖμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε Φᾶρος.

Ο' δουσ. β'. 97.

Υ' ποσημ.

Εὐριπίδης δὲ ἄπαξ μόνος συνέσειλε τὸ παραλῆγον δίχρονον. ἐν Ἰκέτ. 286.

Μῆτερ τι κλαῖες; λέπτ', ἀπ' ὀμμάτων Φᾶρη.

Οὕτω ἔ Η' σίοδ. ἔργοις, ἔ ἡμέρ. 196.

L 2

Λευκοῖσιν Φᾶρ έσσιν καλυψαμένω χρόα καλόν.
 Οἴμηρος μέντοι πανταχῶ έκτείνει, ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐριπ.
 πλὴν ἄνωτ. οἶον.
 Ἰδαίᾳ Φᾶρῃ χρυσέαις ἐξευγμένα. Ἠλέκτρ. 317.

ΑΣ.

Αἴσιν δ' ἡ μεγάλη ποτὲ παγαφόρος, ἔσσεται ὕδωρ.
 Σιβύλ. 4.

Κραῖσιν αἰ χεῖλες ἐς ταπεινότερη.
 Εἰπιγ. δ. ἡ.

Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται.
 Εὐριπ. Μιδ. 18.

Φᾶσιν δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἄλα βάλλει.
 Αἴπολ. β. 403.

Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραὶ μεσὴ δὲ θάλασσα.
 Αἴρατ. Φαιν. 4.

Τηλόδιπε πέπρωται ἀπ' Αἴσιδος ἡπείροιο.
 Αἴπολ. α.

Αἰμέξαι τόσῃν οἱ αἴσιν κατ' ὑπερθε κάλυφα.
 Ἰλ. φ. 320.

Ἰποσημ.

Οἱ δὲ Εὐστάθιος συσέλλειν τὴν ἄρχεσαν τῷ ὀνόματος τέ-
 τε ἐκ οἷδ' ὅπως ὑπείληφεν ἐν οἷς φησιν. Ἰλ. φ.
 Σελ. 258. „Αἴσις δὲ ἡμὲν Οἰμηρικὴ συσέλλει τὴν
 „ἄρχεσαν, διὸ καὶ παροξύνετα.” κτλ. ἔτω καὶ Ἰλιά. ψ.
 Σελ. 312.

ΑΤ.

Τὸν δ' ἄτῃ φρένας εἶλε· λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

Ἰλ. π'. 805.

Καὶ νύκεν ἐνθ' ἀπόλοιτο Ἀΐρης ἅτος πολέμοιο.

Ἰλ. ε'. 388.

Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγῃ σκῆπτρον Ἀΐρης ἅτος ἔχει.

Πτολεμ. εἰς Ἀΐρατ. 4.

Οὐμὰν ἀνὰ τεύγ', ἐδ' ἄνευ μόχθων πικρῶν.

Λυκόφ. Ἀλ. 283.

Τῷ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῇσιν ἴδοις εὐωπὸν Ἀΐχῃτην.

Διον. 1075.

Κανών.

Τὰ εἰς αἵτης, καὶ αἵτος, ὀνόματα, ἀπὸ τῶν περισπωμένων
παραγόμενα μακρῶ παραλήγει· οἶον.

Ἀΐζω θεᾶτην δῆθεν, ὥς ἐκ ὄντ' ἐμόν.

Εὐριπ. Ὀρέ. 536.

Οὗτοι θεᾶτος· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ.

Σοφ. Ἀντι. 917.

Ἔτι δὲ καὶ τὰ εἰς αἵτις θυλυκά, μακρὸν ἔχει τὸ πα-
ραλήγον δίχρονον, οἶον.

Ἡ' μὴ ἴβασιν Σπαρτιάτιδος χθονός.

Εὐρι. Ὀρέ. 536.

Φεύγει, καὶ κνίσσῃσι Γαγάτην ὀρνευμένησι.

Ὀρφ. λιθ. ιβ'. 1.

Λέκτρων δ' ἐκᾶτι, τῶν τ' ἐπισάκτων γάμων.

Εὐριπ. Ἡλέ. 60.

Ἡ ἔ γαλάκτος εἰσὶ κρᾶτῆρες πλέω;

Εὐριπ. Κύκλ. 215.

Χαῖρε δὲ Καίρᾱτος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τη-
 ρύς.

Καλλίμ. Ὑμν. εἰς Ἀρτ. 44.

Οὐ τεῦ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομᾶτας;

Θεόκρ. εἰ. 19.

Ὡς δῆθεν παῖδας μὴ τέκοις ποινᾶτορας.

Εὐριπ. Ἡλ. 268.

Ὅς ἐπτέτης ὦν, ἐκ ἔφυσε Φρᾶτορας.

Αῤις. Βατρ. 421.

ΑΧ.

Οὐγάρτοι Τρᾶχὺς ἐστίν, ἐδ' Ἀχαϊκόν.

Εὐριπ. Ὀρ. 194.

Σπίλοιτε ἔ τρύχατα, ἔ τρᾶχὺς Νεδων.

Λυκόφρ. 805.

Τρᾶχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφιέπεξε Λύκος.

Θεόκρ. Ἐπι. εἰ. 4.

Ὡς τῶν μισγομένων γένετ' ἰᾶχή τε, φόβος τε.

Ἰλ. δ.

ΑΩ.

Τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἐλικᾶων.

Ἰλ. γ'. 123.

Ὑπνῷ ἔ θανάτῳ διδυμᾶσιν· οἱ ῥάμιν ὦκα

Ἰλ. π'. 672.

Ἡ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρον αἰχμητὰ Λυκᾶων

Ἰλ. εἰ. 192.

Σημαίνει Φυλάκεσσι, ἔξ Ἰδομενῆος ὁ παῖς

Γλ. η΄. 58.

Γητήρ' ἀγαθὸν, Ποδαλείριος, ἡδὲ Μαχῶν.

Γλ. β΄. 733.

Ἡρήτ', ἡδὲ Ποσειδάων, ἔξ Πολλὰς Αἴθνη.

Γλ. α΄. 400.

Ὁ πρωκτὸς ἐστὶν αὐτόχρημ' ἐν Χᾶόσιν.

Ἀρισ. Ἰππ. 78.

Κανών.

Τὰ εἰς αω. ῥήματα πρότε α̃, Φωνῆεν, ἢ ρ̃, συλλαβιζόμενον ἔχοντα, μακρὸν ἔχουσι τὸ παραλῆγον οἶον.

Ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώποις φθονῶν.

Ἀριστοφ. πλῆ. 87.

Πεινῶν. μάλα γάρτοι κατεδίει, ἥπερ ἂν αὐτὸν.

Γλ. γ΄. 25.

Τὸ ι· ἐν ταῖς Παραληγέσαις.

ΙΑ.

Ὅττ' ἐκ εἴωσι βοῶν ἐκ πιῶν ἐλέσθαι.

Γλ. λ΄. 549.

Μισεῖτε γὰρ φθιάς, εἴτ' ἥξει πάρος,

Εὐριπ. Ἀνδρ. 926.

Κεῖνε δὲ θρῖαι, ἔξ μάτιες, ἐκδένυ Φοίβη.

Καλλ. εἰς Ἀρτεμ. 45.

Νῦν δ' εἰμὶ Φθίνουσα· ἐπεὶ πολὺ φέρτερον εἶναι

Ἰλ. α'. 69.

Καὶ κῦσε τὰν φλῖαν, ἔτω δ' ἀνενείκατο φωνήν.

Θεόκρ. κη' 18.

Ὅς πολλῇσι φλῖῃσι παρασὰς φλίψεται ὤμους.

Ὀδυσ. ρ'. 221.

Τ' ποσημ.

Τῶν τοιούτων ὀνομάτων ἐστ' ὅτε ἡνίκα τὸ ἔχατον

α, εἰς η, τρέπεται, ἐκτείνουσι τὸ πρὸ αὐτῆ φωνῇεν

οἱ ποηταί· οἷον· — μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλῖῃ.

ΙΒ.

Α' πολ. α'. 170.

Μὴ μ' ἄμυδις σίβητε κακῇ, ἣ θῆλυς ἐέρση

Ὀδυσ. ε' 466.

Οὐκ ἐς ἀκριβὲς ἤλθες, ἀλλ' ἅπας στρατός.

Εὐριπ. Τρῳά. 901.

Σοφοὶ μὲν ἔν εισ', οἱ τὰ δ' ἡκριβωκότες.

Ὁ Αὐτ. Ε' κα'. 1194.

Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου, μὴ θλιῖβε πένητα.

Φωκυλ. 17.

Μηδὲ πόδας τριῖβωμες, ἐδ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκ-
τωρ.

Θεόκρ. ε'. 123.

ΙΓ.

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σίγῃ, μένεα πνείοντες Ἀχαιοί.

Ἰλ. ι'. 8.

Ῥῖγος, ἣ κάματος, γλυκερὸς δέμοι ὕπνος ἐπέλθῃ.

Ὀδυσ. ε'. 472.

ΙΔ.

Οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος· ἔρπε πότ' Ἰδαν.

Θεόκρ. ε'. 105.

Πῖδακος ἄμφ' ὀλίγης· ἐθέλεισι δὲ πιέμεναι ἄμ-
φω.

Γλ. κ'. 825.

Δακνόμενος κνίσσαιο, καὶ ἐν Κνιῖδαισι κατεύδοις.

Θεόκρ. ζ'. 105.

Ἦν δέ τις Εὐχρήνωρ, Πολυῖδου μάντιος υἱός.

Γλ. γ'. 663.

Ἦ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε χελιδόνι ἱκέλη αὐδὴν.

Οἶδ. φ'. 411.

Βύβλον τ', Ἀγχιάλον, καὶ Σιδῶνα ἀνθερόεσσιν,

Διον. 912.

Ἰ' ποσημ.

Περὶ Σιδῶνος Εὐστάθιος, Γλ Ζ'. Σελ. 643. „Ἰέον δὲ, καὶ
„ὅτι τὴν Σιδῶνα ὁ ποιητὴς ἐκαστὸν ἡμᾶς ἐκτείνει ἐπὶ
„τῶν πλαγίων, ἀλλὰ συζέλλει ὁμοίως, ὥς καὶ τὸ χε-
„λιδῶν, χελιδῶνος· ὥς καὶ ἐν Οὔδυσσεια φαίνεται,
„καὶ εἶκε χρόνων γενέσθαι κἀνταῦθα μετάθεσιν, ὥς
„παρ' ἡμῖν συζελλομένης τῆς ἀρχέσης τῆς Σιδῶνος,
„ἐκτεινομένης δὲ, τῆς μετ' αὐτὴν συλλαβῆς.” Οἱ αὐ-
τὸς ταυτὰ φησὶ, καὶ Γλ. ν'. Σελ. 443, καὶ Οἶδ. α'.
Σελ. 1485.

Ἀρχέτυπον Διδῶς ἐρικυδέος ὧ ξείνε! λεύσσεις.

Εἴπιγρ. δ. 9.

Σί᾽δης δ' ὑσγινόεντας ἐπιμύοντας ὀλόχους.

Νίκ. Θηρικ.

Σκορπίῳ, ἡ δὲ σί᾽δης ψαμαθιῖδος, ἃς τρέφει αἶα.

Ο' αὐτ. αὐτόδι.

Ἀρσεσιν ἐκ ἐπέοικε κόμη· χλιδαὶ δὲ γυναιξί.

Φωκυλ. 220.

Τ' ποσημ.

Δοκεῖ δὲ ἔ ὀρθῶς Φωκυλιδ. μηκύναι τὸ ἄρχον δι-
χρονον· οἱ γὰρ τραγικοὶ πάντες πανταχῆ συσέλλασι
αὐτὸ· ὅπερ ἐκ ἐξ ἀνάγκης εἰκάσειεν ἅντις γίνεσθαι·
ἡ γὰρ λέξις δισύλλαβος. Ἀλλ' ἐκφέρωμαν γὰρ τῶν
λεγομένων τεκμήρια.

Μῆτε χλιδῇ δοκεῖτε, μητ' αὐθαδίᾳ.

Εὐριπ. Ἀνδρ. 2.

Καὶ, — — — σὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ.

Αὐτ. 147.

ΙΗ.

Καλὸν Ἰηπαϊόν', Ἰηπαϊόνα Φοῖβον

Α' πολ. β'. 704.

Ἰῆ Ἰή, παῖ ἧ ὄν! ἀκόομεν ἔνεκα τῆτο·

Καλλίμ. εἰς Α' πόλ. 97.

ΙΘ.

Τῷ δ' Ἰθὺ μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός.

Ἰλ. Σ'. 18.

Ἐλθε μάκαιρ' ἀγνή! καρπὸς βρὶ Ἰθυσσας θερείοις.

Ο' ρφ. λιθι. 18.

Βρίθῳ μέγα σιβαρὸν, τῷ δάμνησι εἴχας ἀνδρῶν.

Ο΄δυ. μ΄. 100.

Πυροί, καὶ κριθαί, ἡδ’ ἄμπελοι, ἅτε φέρουσιν.

Ο΄δυ. ι΄. 110.

Ἐκπελάγεις φεύγοντα· καὶ ὀρχίλος, ἢ καὶ ἐριθεύς.

Α΄ρατ. Φαινομ.

Σιθῶνος ἐχθρὸν ἔρωτα, καὶ ἀμβολίην Ἰμεναίων.

Νογ. Διον. κ΄γ.

ΙΚ.

Ἐνθεν δὴ νῦν δεῦρο τὸ δ’ ἴκω πήματα πάχων.

Ο΄δ. ρ΄. 444.

Ἀλλ’ εἰ γὰρ οἱ ἔτ’ ἦν ἴς ἔμπεδος, ὑδέτι κίγκυς.

Ο΄δυ. λ΄. 392.

Γρηνηϊκός τε καὶ Αἴσηπος, δῖος τε Σκάμανδρος.

Ιλ. μ΄. 22.

Ἰὼ Κάϊκε! μύσιαί τε ἐπιρροαί.

Σχολιας. Η΄φ. Σελ. 85.

Ὡς τὸ κάταντες τέτο γεώλοφον, ἅτε μυριῖται.

Θεόκρ. α΄. 105.

Κύπρον Φοινίκην τε, καὶ Αἰγυπτίης ἐπαληθεῖς.

Ο΄δυ. δ΄. 83.

Ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποιήσας Βερενίκαν.

Θεόκρ. ε΄. 107.

Φριγὴ δ’ ἐν ῥέθει σκηρίπτεται· αὐτίκα δὲ χρώς.

Νίκ. Θηρια.

ΙΑ.

Φυλῶπις· εὐτ' ἂν πρῶτον ὁ μίλῃσῳσι φάλαγγες.

Ἰλ. τ'. 158.

Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ.

Ὀδ. δ'. 709.

Ὅσποντ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχιλοι.

Ἰλ. ξ'. 148.

Ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο.

Ὀδ. α'. 259.

Ψῖλόν· δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον, καὶ αἰκέα κήρην,

Ὀδ. ν'. 437.

Ἀργῶν ἄκατον καὶ ὑπ' ἱλῦος ἐξεσάωσε.

Ὀρφ. Ἀργ. 1261.

Γίγαρτα χιλῶ συμμεμιγμένα τρυγός.

Λυκόφ. 677.

Κόρκορον ἡμιόεντα, πανάκτηνόντε κονίλῃν.

Νίκ. Θηρια.

Τῆς ἦτοι φωνὴ μὲν ὥσει σκύλακος νεογιλῆς.

Ὀδ. μ'. 86.

Στεφάνες δρύοι τε, σμίλακος τ' ἀνδρεσφόροι.

Εὐριπ. Βάκχ. 702.

Χρῦσεα καὶ τὰ πέδιλα· πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων.

Καλλ. εἰς ὕμν. Ἀπόλλ. 34.

Εὖ καὶ ἐπισαμένως· μέσση δ' ἐνὶ πίλλος ἀρήρει.

Ἰλ. κ'. 265.

Μὴ μὲν σμίγλον σὺ κακὴν ἐλατηίδα μάρψας.

Νίκ. Α'λεξ.

Τοῖος ἔην Μίγλων ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βριθός.

Α'θην. βιβ. ι'. Σελ. 410.

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λαγκαδαίμονι, γινῶσι σαυτόν.

Ε'πιγρ. α'. μζ'.

Υ'ποσημ.

Ο' Χοιροβοσκὸς ἐν ἀνεκδότ. τῆς ἐν Ο'ξονίᾳ. Βιβλιοθή-

κης Φησι „Χίλων ὄνομα κύριον διὰ τῷ ἱ, ἐπειδὴ εὖρη-

„ται ἡ ἐν συζολῇ παρὰ Καλλιμάχῳ.

„Σόλων ἐκεῖνος ὡς Χίλων ἐπέσειλεν.

„Εἰς δὲ χολίαμβος.” ap. Richard Bentley in

Fragment. Callim. p. 341.

Εἵξῃ Α'θαναία, παρὰ τοι καταδύμιος ἱ'λα.

Καλλ. εἰς Λ. Π. 34.

Τίς σε παρὰ σμίγλαισι ποδίκροτον ἄμμα καθάψας.

Ε'πιγρ. α'. πς'.

Καὶ τότε ἀνήρ ἄγγλον ὁμῶς πιεῖν ἀείρας.

Ο'ππ. Α'λιευτ. δ'.

Σὼν τεράων, ἅθ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.

Καλλ. εἰς Δία. 63.

ὦ φίλε κασθήνητ'! ἐκνόμισαίτε με, δὸς δέ μοι ἱ'π-

πες.

ἱ'λ. ε'. 223.

ΙΜ.

Ε'πτάκι δὲ Βριμὼ κροτοτρόφον ἀγχαλίσασα.

Α'πολ. γ'. 859.

Εἵποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ θριμύς χόλος αἶρετ.

Ἰλ. σ'. 322.

Α' δὴ πρὸς ἄσρων κλῖμακας σήσει δρόμον.

Λυκ. Α' λ. 510.

Δὴ τότε γ' ἤδη κείντο, ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων.

Ἰλ. χ'. 187.

Πέπληγόνθ' ἱμάσιν ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν.

Ἰλ. χ'. 363.

Τίμῃν αὐτὸς ἔχων, ἐς μεγάλην δύναμιν.

Θέογνις. 374.

Εὐχεο Τίμωνα κτι Θεῶν κήρυκα γενέσθαι.

Ἀνακρ. ἐπιγρ. ιγ'.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω, ἀλλὰ παρέλθε.

Καλλ. ἐπιγρ. γ'.

Κανών.

Τὰ εἰς μα, ῥηματικά ἑδέτερα μὴκύνει τὸ ἐντὶ παρα-
ληγέσει δίχρονον, οἶον.

Νοσφισθεὶς μήτοιτι θεῶν μὴνίμα γένωμαι.

Οὔδυσ. λ'. 73.

Αὐτίκα οἱ χαλεπόντε, ἐς ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν.

Καλλ. εἰς Δήμ. 67.

Τὸ πρὸς τὴν πόλιν, τὸ σίμδν, ἢ σπαδὴν ἔχω.

Ἀρισ. λυσις. 237.

Οὐκ οἶδα, πλὴν Σίγμος ὁ τᾶς ἐπιχάληα ἐραθεὶς

Θεόκρ. ιδ'. 53.

Οφθαλμῶν ἀντίμιμον ἤλκε τροχῶ.

Α'ρις. Θεσμο. 17.

Θέντες ἐ λασίῳ Φῖμα περὶ σόματι.

Ε'πιγρ. α'. λγ'.

IN.

Ο'σσον ἐφ' ὑρμῖνῃ, ἐ Μύρσινος ἐχατώσα.

Γλ. β'. 818.

Α'δάνατον δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρῖνῃς.

Γλ. β'. 814.

Υ'ποσημ.

Τῆτο Στράβων μὲν βιβ. ιβ'. Σελ. 519. διὰ τῆ ὑ ἀ-
πλῆ γράφει, ἐ βιβ. ιγ'. Σελ. 924. ἔτω δὲ ἐ ἔν
τίσι χειρόγ. κφδιξι γράφεται ἐν ἄλλοις δὲ διὰ
διὰ υ. Μυρῖνῃς.

Κρῶμοντ', Αἰγιάλόντε, ἐ ὑψηλὸς Ε'ρυθῖνυς.

Γλ. β'. 855.

Χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κρατάφοισι κέχυντο.

Θείκρ. κ'. 23.

Υ'ποσημ.

Ο'μέντοι Ο'ππιανὸς συνέσειλε δ'. κυνηγετικῶν.

Πρῶμναν δ' ὠραίη σέλινος, ἐ κιστὸς ἔρεπτον.

Ε'νδ' ἦν ὑσμῖνῃ Λαπιθάων αἰχμητῶν.

Η'σίοδ. Α'σπ. 178.

Α'νδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρῖνῶνται ἄρισον.

Ο'δυσ. ω'. 506.

Μὴ δὴν Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδράσινη.

Γλ. ε'. 415.

Εἵματος Ἄρχα ταλαύρινον πολεμιστήν.

Γλ. ε'. 289.

Ἀμφοτέρων πελεκέσσιν ἐξέτινυσιν ὀπλίσσας.

Καλλ. εἰς Δημ. 36.

Φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.

Ὀδυσ. ε'. 181.

Ῥήσιν.

Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης συνέσειλεν Ἀλκίης. 56.

Νέων φθινόκτων μείζον ἄρνυται κλέος· ἔτω ἐξ
αὐτόθι 201.

Γρηὶ Καμίνος· ὃν ἂν κακὰ μετισταίμην.

Ὀδ. σ'. 27.

Δαρδανέες τόθι λοξὸν, ἀπὸ σκοπέλων Ἀκιστίνην.

Διονύσ. 1138.

Ἡ δὲ Λατίνον ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.

Ἡσίο. Θεογ. 112.

Τοῖς δ' ἐπὶ μέρμερον ἔθνος, ἀγανῶν ἐπὶ Λατίνων.

Διον. 350.

Ἰχθία μαρτυροῦντες Ἀλγιδος Αἰγίτης.

Ὁ Αὐτ. Αὐτόθι. 490.

Ἰκετο Χαλκίοπης ἱερὸν μυχὸν ἠρωτίνης.

Καλλ. εἰς Δῆλον, 161.

Νῆσος τ' Αἰγίτη, ναυσικλειτή· Εὐβοία.

Ὁμ. εἰς Ἀπολ. 31.

Καρφαλές δ' ἵκελον πεύκη φλόγα διαν ὀρῖνει.

Ο'ρ. Ὑμ. ιβ'. 4.

Ῥηγνυμένοιο κλύδωνος, ὀρῖνομένης τε θάλασσης.

Ο'ρφ. Α'ργ. 686.

Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρὶν πότ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φῖνευς.

Α'πολ. β'. 136.

Δωτῖναι κομίσαντες ἐνὶ σπήλυγγι κέονται.

Ο'ρφ. Προομ. εἰς τὰ Λιθ. 55.

Φοιτᾷ σῖνομένον τὰν τρώξιμον· ὁ δ' ἐπὶ πύραν.

Θεόκρ. α'. 49.

Ποιησεῖς· θαμῖν αἱ γὰρ ἐς ὕπερον Ἰλαπῶνται.

Καλλ. εἰς Δήμ. 65.

Νοσφισθεῖς Ἐργῖνος· ὁ δ' Ἰμβρακίης ἔδος Ἡῤης.

Α'πολλ. α'.

Ὅντιν' ἰκτιγνὸν πολώτριχα φῶτες ἔλεξαν.

Ο'ππι. Κυνηγ. γ'.

Πληξάμενοι σπάρτῳ σαλαμῖντι, καὶ ἀγόνεσσι.

Ο'ππια. Κυνηγ. δ'.

Ὡς δ' ἀπὸ ῥῖνὸν τραχὺς λίθος· αὐτὰρ ὄγ' ἤρας,

Ἰλ. ε'. 308.

Ἐξερῶ γαίης ὕπατον κράτος Ἀντωνῖνε!

Ο'ππι. Α'λιευτ. α'.

Ὅτ' ἂν ἀσπίδ' ἔχων, καὶ Γοργόνατις, κατ' ὀνεῖται, καὶ κο-
ρακῖνες.

Α'ρις. Λυσιστ. 560.

Σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος, ἐμπρησθεῖς βοᾷς.

Α'ρις. Βατρ. 882.

Μ

ΜΕΤΡΙΚΗΣ

Τ' ποσημ.

Εν δ' Ε'πιγράμμασι συζέλλεται βιβ. α'. κεφ. α'.

Η' πρίνον, ἥ ταύτην εἰναλίαν κόμαρον.

Κάρφεθ' ὁ ρμγνοιο, ἔ ἐκ μαράθε βρυέντος.

Νίκ. Θηρια.

Αἶψα δ' αὐαλέοισι χέας ἀ παρίνέ α χυλόν.

Ο' αὐτ. αὐτ.

Η' αὐτὲς κόκκυδας ἐρίνάδας, οἶτε πρὸ ἄλλης.

Ο' αὐτ. αὐτ.

Μὴ παρατίθει μοι θρίδα κίνας ὦ γύναι!

Α' δὴν. βιβ. 9.

Ζωσάμενος θρίναξι βαθὺν διακρίνεο αὐλον.

Νίκ. Θηρια.

Σὺν δ' ἄρα καυκαλίδας τε, καὶ ἐκ σαφιλίγνε ἀμή-
σας.

Ο' αὐτ. αὐτ.

Καὶ δ' ἀπὸ ῥητίνην τερμινθίδα πολλάκι πεύκης.

Ο' αὐτ. αὐτ.

Η' ἐ τιμυρτίγνης ρχεδίην δεπάεσσιν ὀρέξας.

Ο' αὐτ. Α' λεξ.

Κηραφίδος, πίνης δὲ ἔ ἐριζόεντος ἐχίνε.

Ο' αὐτ. αὐτ.

Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς ἐπιχώριον ἔρνος.

Θεόκρ. κς' 11.

Ε'νθὼν τῶν κυκλάμινον ὄρεσσένιν εἰς τὸν ἄλεντα.

Ο' αὐτ. ε'. 123.

Πρὸν πόκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον.

Θεόκρ. β'. 115.

Πρωτογόνων ἐρίφων, ἐπὶ δ' αἵθοπα πίνεμεν οἶνον.

Ἡσίο. ἔργ. 590.

Χ' ὦ μύσαξ πολὺς ἔτος ἄρ'· ἀναλέοι δὲ κικῖνοι.

Θεόκρ. ιδ'. 4.

Εἶδ' ἐπεριγενέος καρπὸν κύρσαιο κυμῖνε.

Νίκ. Θηρια.

Εἴστωται κλῖνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα.

Θεόκρ. ιε'. 127.

Τε μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιοις ἐρίνδς.

Θεόκρ. κέ. 250.

Τρεῖς γὰρ χίλιαι εἰσὶ τανύσφυροι ὧ κεανῖναι.

Ἡσίο. Θεογ. 364.

Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα.

Ἰλ. γ'. 451.

Τὸν δ' εἶδεν Κάδμος θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνώ.

Οἶδ. κ'. 333.

Ζεύγνυσαν, ἀμφιδε καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλῖνδς.

Ἰλ. τ'. 393.

Δίνης ἀργυρέης εἰλιγμένης εἰς ἄλα πίπτει.

Ἡσίο. Θεογ. 791.

Τ' ποσημ.

Τὸ δὲ Ο'ρφέως ἐκεῖνο ἐν Ἀργον. 1131.

Δεινόμενος δὲ δῖναις εἰς κῦμ' ἄλδς ἀτρυγέτοιο.

Μ 2

Ἀναγνώσεόν ὀβελίζοντας τὸ δὲ· ἔδαμῦ γὰρ ἀλλαχῇ ἔδ'
αὐτὸς Ὀρφεὺς, τὴν ἄρχουσάν τῆς λέξεως ταυτησί
συνέσειλεν, ὃ ἐ τοῖς σχολιασταῖς σεσημειώται.
Ὡς δ' ἐν τῷ τρομέω, χαλεπὸν βέλος εἰληθῆναι.

Θεόκρ. κζ. 28.

Συγκαλέω δὴ ἔπειτα καμίνω δηλητήρας.

Ὁμηρ. δ. XLVII. 8.

Ὁ Ζεὺς ἐκ ἧν, ἀλλ' ἀντ' αὐτῇ δῖνος νυνὶ βασιλεύων.

Ἀρισ. Νεφ. 381.

Τῇ βαίῃ καλαθίῃ ὑπὸ σκύλακας μογεῖσθαι.

Ἐπιγρ. α'. λδ'.

Σικίνος ἐρῇ ἱνὴ πεπονημένος, ἔδ' ἀπὸ μίλτε.

Ἐπιγρ. γ'. ζ'.

Μὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.

Ἐπιγρ.

Ἐξότε Κωνσταντῖνος ἔδω δόμον, αἶδος εἶσω.

Ἐπιγρ. β'. ε'.

Ὑποσημ.

Ἐν μέντοι Γαμβικῷ τέτρω ἐκ ὀρθῶς συσέλλεται.

Τὸν παμμέγιστον δεσπότην Κωνσταντῖνον. Ἀνόνο-
μος, εἰς Βακχεῖον.

Ὅν ἔδ' ὁ Ροῖος ἱνὴς εὐνάζων μένος.

Λυκ. Α' λε

Τοιαῖς δὲ ποινὰς ἀμπλακημάτων τί' νω.

Αἰχύ. Πρ. δεσμ. 112.

B I B Λ Ι Ο Ν Α'.

Κρίνατε μὴ βροτέησι χάριν τίνοντες ὀπωπαῖς.

Νόν. κεφ. ζ'.

ΙΟ.

Ἦνικ' ὑπὲρ νότω κριῖ Κόλχοισι πελάσθῃ.

Ο'ρφ. Α'ργ. 861.

Κριῖ' φ' δ' Εὐρυβείῃ τίκτεν φιλότῃτι μιγεῖσα.

Ἡσίο. Θεογον. 357.

Πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, ὃ Χῖος, ἀλλὰ Κῖτος.

Α'ρις. Βατρ. 1001.

Ἄλλος ὁ Χῖος, ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὅς τάδε γράψα.

Θεόκρ. ἐπιγρ. κβ'. 1.

Υ' ποσημ.

Τὸ δὲ τῆς νήσῃ ὄνομα συζέλλεται· οἶον.

Καὶ Χῖος, ἡ νήσων λιπαρωτάτη εἰν ἀλλ' κεῖται.

Ο'μνηρ. εἰς Α'πόλ. 38.

Ὡς εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὕφορβός.

Ο'δ. ξ'. 48.

Τλαιῖς κεν Μεγελάφ' ἐπιπρόεμεν ταχὺν ἱδὼν.

Ἰλ. δ'. 94.

Μὴ δὲ βοεῖε θριγόν ἐξωπτημένον.

Α'ρις. Ἰκπ. 950.

Ἦ μένφ' ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θριγα πολλὰ συφύκει.

Θεόκρ. ιδ'. 18.

Ῥῖπὴν τε στρατὴν, ἣ ἡνεμόεσσαν Εὐίσπιν.

Γλ. β'. 606.

Ἀνδρὸς ἐνὶ ῥῖπῃ· ὁ δὲ μαίνεται ἐκείτ' ἀνεκτῶς.

Γλ. θ'. 355.

Τοξότα λωβητὴρ, κέρα ἀγλαὰ παρθενοπίπα!

Γλ. λ'. 385.

Ὡπὲρ τῶς θύνως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γρίπευς.

Θεόκρ. γ'. 26.

Ἦ ποταμὸν ἡράσσατ' Εὐνίπῃος θείοιο.

Ὀδ. λ'. 137.

Ἐδραμες Εὐρίπιοιο παρὰ καναχηδὰ ῥέοντος.

Καλλ. εἰς Δῆλον. 45.

Εἶπεν· ὁ δὲ σκίπωνα γεροντικὸν ὄπλον ἄειρας.

Καλλ. Ἐπιγρ. α'. 7.

Γεννηθὲν τὸ τέκνον κατεπόντισεν Ἀῦλος ὁ Κνίπῃς.

Ἐπιγρ. β'. ν'.

Γρίπωνος Γριπεὺς τέτον ἔχωσε τάφον.

Αὐτ. γ'. κβ'.

Γρίπῃς τε, πλατῶν τε πάγην, περιδινέα κύρτον.

Αὐτ. ε'. γ'.

Καὶ πταιρίαν ῥίπιδά, τὸν εὐχαλκόντε λέβητα.

Αὐτόθι.

Τρεῖς ἐκάτερθ' Ἴρισιν ἑοικότες· ἄς τε Κρονίων

Γλ. λ'. 26.

Δεινὸν ἐρεύγονται, μετὰ τὸν δ' ἀγχιρῶρος Ἰβις.

Α' πολ. β'. 367.

Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκύα Ἰρις.

Ἡσίο. Θεογον. 780.

Νῆρεὺς Ἀγλαίης υἱὸς, Χαρόποιότ' ἀνακτος.

Γλ. β'. 667.

Οἱ δ' Ἀργος εἶχον τῖρον θάτε τειχιόεσσαν.

Γλ. β'. 559.

Δᾶμον ἐτοιμάζοντε φυγᾶ τὸν ἱρὸν ἄγαλμα.

Καλ. Α. Π. 39.

Ἐκ γενετῆς ἱρὸν δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες.

Ο'δ. σ'. 72.

Ἡ τάχα ἱρὸς ἄϊρος ἐπίσπασον κακὸν ἔξει.

Ο'δ. σ'. 72.

Αὐτὸς δ' ὥς ἱρηξ, ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι.

Γλ. ν'. 59.

Ἡξει δὲ σῖριν καὶ Λακινίε μυχῆς.

Λυκόφρ. 856.

Σῖρις ὑπ' Αἰθιοπῶν κικλήσκεται· οἱ δὲ Σύννης.

Διον. 223.

Θρήνες τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ο' σῖριδος ἱερὰ χύτλα.

Ο'ρ. Ἀργ. 32.

Τῇ δ' ἐπὶ Νῖρον ὄλεσσε, βαλὼν ἀνὰ δηϊότητα.

Κόιν. βιβ. α'.

Κέρην Βρίσῃος· ἣ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ἱμεῖται.

Ἰλ. ι'. 274.

Αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἴσῃς.

Οὔδ. λ'. 508.

Καὶ πηγὰς ποταμῶν, ἣ πίσεια ποιήεντα.

Ἰλ. ν'. 9.

Νῖσσοῦ Φαίδιμος υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτος.

Ἰλ. σ'. 412.

Στῆσε δ' ἐν Ἀμνισφῖ· ὄδιτε σπέος εἰληδυίης.

Οὔδ. θ'. 188

Σοῖδ' Ἀμνησιῖάδες μὲν ὑπὸ ζεύγλῃφι λυθείσας.

Καλλ. εἰς Ἀρτ. 162.

Ἵσιδι καρποτόκῃ, ταχυμήτορι, μυριομόρφῃ.

Ἐπιγρ. δ'.

ὦ μῖσος! ὦ μέγισον ἐχθίστη γύναι.

Εὐριπ. Μηδ. 1323.

Ἵσως μὲν πεδανὴ δολιχῆ ὑπὸ κείρασιν ὀλκῆ.

Νίκ. Θηρ.

Ἵποσημ.

Οἱ δὲ Ἰαμβοποιοὶ ἣ συσέλλουσιν, οἶον.

Τοῖς τῷ δ' Ἵσως τοι κ' εἰ βλέποντα μ' ἠπόδεν.

Σοφ. Αἶ. Μασίγ.

Καί, δέξαιθ' ἂν εὐπρόσωπος, Ἰλεώς τ' Ἵσως.

Ο' αὐτ. Αὐτόθι. 102.

Μηδὲ δυωδεκάμηνον ἴσ' οὐ καὶ τὺτο τέτυκται.

Ἡσίοδ. ἔρ. 750.

Νηριθμῶν σεφάνων ἐσμὸν ἔλονται ἴσ' οὐ.

Ε'πιγ. α'.

Ὑπόσημ.

Ο' τῷ Ε' τυμολ. πατὴρ ἐν λ. ἴσας, Φησί. . . . „(τὰ διὰ
 „τῆνος πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχοντα πλὴν τῷ κά-
 „μινος, ταλαύρινος.) εὐρηται δὲ τὸ ἱ. μακρὸν, καὶ βρα-
 „χὺ· παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ αἶε μακρὸν, παρὰ δὲ τοῖς
 „πεξολόγοις βραχὺ, καὶ παρὰ τοῖς Ε'ποικοῖς δὲ εὐ-
 „ρηται συνεσαλμένον· ὥς παρὰ Καλλιμάχῳ, παρὰ
 „δὲ τοῖς Τραγικοῖς, καὶ Κωμικοῖς, συσέλλεται αἶε
 „τὸ ἱ. ὥς παρὰ Εὐριπίδῃ.
 „Ἰσως ἴσ' οἱ πολέμοισιν ἀντιθεῖς, καὶ πάλιν.
 „Κοινῇ τραπέζῃ ἀξίωμ' ἄχων ἴσ' οὐ. . . . Πα-
 „ρὰ δὲ ἱαμβικοῖς ἐκαμφοτερίζει, ἴσως δὲ ὁ Ποιητὴς
 „Δωρικῶς ἐκτείνει τὸ δίχρονον, ὥς τὸ ὕδωρ, καὶ ἰλὺς,
 „καὶ Ἀῖρες, Ἀῖρες.”

Τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Α' γ χ ἴσ' ης.

Γλ. ε'. 268.

Οὐτῆνα γ', ἐ νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πιῖσ' οὐ ἐφέρπων.

Θεόκρ. δ'. 29.

Ὑπόσημ.

Ο' δὲ Πίνδαρος (Ο'λυμ. α' εροφ. α'. Διμ. Α' καλ. τροχ.)

Λάμβαν', εἴτιτοι Πίσαστε.

συσέλλει· ἐνθ' ὀρχολίας. „συσαλτέον φησὶ διὰ τὸ
 „ἀντιστρέφον· ἔτω δὲ οἱ παρὰ Πινδάρῳ, καὶ Σίμωνιδῃ.”
 Κνίσσῃ δ' ἑρανὸν ἱκανὸν ἐλισσομένη περὶ καπνόν.

Γλ. α'.

Ἦ ποσὴμ.

Εὐςάθ. Γλ. α' „Ὅτι κοινότερον ἐνδυσι σσ. γράφεται,
 „καθ' Ἡρφδιαγὸν δὲ, δι' ἐνὸς, ὡς ἀπὸ τῆς κνίζω, κατ'
 „ἐκτασιν τῆς ἀρχέσης· (Γλ. α'. 49.) ἔτω καὶ Σελ. 109.
 „καὶ Γλ. δ'. Σελ. 444.” τὴν δὲ Κνίσσαν πολλὰ τῶν
 „ἀκριβῶν ἀντιγράφων δι' ἐνὸς σ' γράφουσιν, ἐκτά-
 „σει τῆς παραληγέσης, καὶ ἀρέσκειται· ἔτω καὶ Ἡρω-
 „διανός.” Ο' αὐτ. Ο'δ. α'. Σελ. 1819.” ἡ δὲ κνίσσα
 „κοινότερον μὲν διὰ τῆς β'. στίγμα γράφεται, Ἡρφδια-
 „γὸς δὲ ἐξέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν γενομένην τῆ
 „κνίσσω δι' ἐνός τε γράφεσθαι σ', καὶ ἐκτασιν ἔχειν
 „τῆς σ'. Αὐτὰ ταῦτα φησὶ καὶ Γλ. η'. Σελ. 726.
 „καὶ Γλ. ψ'. Σελ. 1341. καὶ Γλ. φ'. Σελ. 1241. Καὶ
 „ἀλλαχῇ· ἔτω καὶ ἐν τῇ τῆς Villoison ἐκδόσει γρά-
 „φεται δι' ἐνὸς ἀπλῆς σ': ἐνθα καὶ φησὶν ὁ ἀρχ. ὀρχολ.
 „εἰς Γλ. α'. Σελ. 317. „ἀπὸ τῆς κνίζω φασὶ παρὰ-
 „γεται, καὶ εὐτέταται ποιητικῶς.”

ΙΓ.

Πολλὰς δὲ κλιτύς τὸτ' ἀποτμήγῃσι χαράδραι.

Γλ. π'. 390.

Ἦ ποσὴμ.

Ἀπίων δὲ, καὶ Ἀρίσταρχος, οἱ Γράμματικοί, τὴν ἐν

τέτῳ παραγωγῇ, καὶ ἀναλογίαν θεωρῶντες, διὰ τῆ
εἰ γράφειν ἀξιῶσι. (Εὐτυμολ. ἐν λ. καὶ Εὐστάθ. Σελ.
1086.) Οὗ δὲ Ἀνώνυμος Σχολιαστ. ἐντῇ τῇ Villoi-
son ἐκδόσει φησὶν, εἰς Ἰλ. π'. Σελ. 387. . . .
„ἡμενιάκηται δὲ τὸ κλί — ἐπεὶ ἀπὸ τῆ ἀλίττας, ὡς
„ὁσφύας” ταῦτα τὰ τῶν Γραμματικῶν.

Εἶκεν ὁ δὲ ζαχρεῖον ἀνιηυταί τις ὁ δ Ἰ γ η ς .

Θεόκρ. κέ. β'.

Θε ρ σ ἰ ἴ τ η ς δ' ἔτι μῆνος ἀμετροεπῆς ἐκολῶα.

Ἰλ. β'. 206.

Εἰ μὴ ἄρ' ὀξύ νοήσε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη.

Ἰλ. γ'. 374.

Εἴργ' ἔμελεσσονόεντα, καὶ ὕβριες, ἑδέτι σῖτον.

Ἡσίο. Εἴργ. 145.

Ὡς ἔφατο κλαίων, ἐπὶ δὲ σενάχοντο πολλῖται.

Ἰλ. χ'. 429.

Ἰποσημ.

Τὸ δὲ νηλῖτης ὡς ἀπὸ τῆ νη, καὶ ἀλίτειν, ἥ φασὶν ἐν-
τῇ Βαρνεσίε ἐκδόσει τὰ ἀρχαῖα χόλια τραπέντος τῆ
ι, εἰς ἡ νηλῖτης, διὰ τῆ ἡ γράφειν ἀξιῶσιν, οἶον· καὶ
τὸ ἐν Οὐδ. π'. 317. — αἱ νηλητεῖς εἰσὶν· ἔτω, καὶ
Οὐδυσ. ω'. 65.

Πηυθεῖης ἀμόνιτον, ὃ δὴ ρ' Ἀχερωνίδες ὄχθαι.

Νίκ. Ἀλεξ.

Ἀ' σέρες· ἐμπεράμως ἐτρήφατο λῖτα λαβοῖσα.

Καλ. λ. Π. 25.

Μ Ε Τ Ρ Ι Κ Η Σ

1^ο
Λήμνης ὄντα μεσσηγὺν, βοσκλόπος ἔποτε Τίτᾶν.

Ο'ρφ. Α'ργ. 1055.

Λαῖ σιδηρίτῃ πεφυλαγμένους ἐρπετὰ πάντα.

Ο'ρφ. λιθ. ια'. 75.

Δῶκε σιδηρίτιν νημερτέα· τὸν ῥὰ βροτοῖσιν.

Ο' αὐτ. αὐτ. 17.

Πρωτέα, ἔ Φόρκωνα, ἔ εὐρυβίην Τρίτωνα.

Ο'ρφ. Α'ργ. 337.

Πρητώτ', Εὐκράτητε, σὺντ' Α'μφιτρίτῃ τε.

Η'σίο. Θεογ. 247.

Ε'ξ ἁλὸς, δάτε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Α'μφιτρί-
τη.

Ο'δ. ε'. 422.

Καὶ μ' ἅ Πευχαρίλα Θράσσα τροφὸς ἅμα καρτίτις.

Θεόκ. β'. 70.

Ως φιλάται γυναῖκες! ὦ πολίτιδες!

Εὐριπ. ηλ. 1338.

Ἰσατο δὲ Ε'ρμαφρόδιτος ἐτήρατος, ἐθ' ὅλος ἀνὴρ.

Ε'πιγρ. ε'.

Οὐ γάρτι πείσει Φίτῶν, ὡς ὁ Λήμνιος.

Λυκ. Α'λ. 462.

Οὐπω τὸ Τίτῆς λαμπρὸν αὐγάζον φάος.

Ο' αὐτ. αὐτ. 941.

Δηρὸν ἄττιος ἄτη τῇ καί κε τις, εὐχεται ἀνὴρ.

Ἰλ. ξ'. 484.

Ἰφίτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφέπετο Ναυβόλε υἱός.

Ο'ρφ. Α'ργ. 144.

Τίεες Ἰφίτου, μεγαθύμη Ναυβολίδα.

Ἰλ. β'. 512.

ΙΓ.

Γυγξ ἔλκε τὸ τῆγον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Θεόκρ. β'. 2.

ΙΔ.

Ἰφίς εὐζωνος, τὰ οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεύς.

Ἰλ. ι'. 661.

Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοδὲς Ἰφὶ κταμένοιο.

Ἡσίο. ἔργ. 539.

Αἰμύλα κωτίλλεσα, τεῖν διφῶσα καλὴν.

Ο' αὐτ. αὐτ. 372.

Τίφφος, ὃς ἐνὶ χερσὶν εὐξοα τεχνηέντως.

Ἀπολ. α'. 559.

Τάξαι νεῶν σίφος μὲν ἐν εἰχοῖς τρισὶν.

Αἰσχύλ. Πέρ. 366.

Μήνιαι ἄμ' μέγα τίφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην

Θεόκρ. κέ'. 15.

Σίφωνες, αὐδρῶν κνώδαλα διπτερούγων.

Ἐπιγ. θ'. κβ'.

Γ' ποσημ.

Ο' δὲ Πήδαρος συσέλλειβ' Πυθίων. (Δακτυλ. Πενδημ.)

Εἰναλίαι ἂ Σερῖφω. 22. ἀντ. α'.

Καὶ κατὰ πικρὸν ἄνακτα πολυκλαύσοιο Σερῖφω.

Νόν Διον. μτ'.

ΜΕΤΡΙΚΗΣ

¹⁰⁵
Γ'χῶρ, οἷος πέρτε ῥέει μακάρεσσι Θεοῖσιν.

Γλ. ε'. 340.

Μήδ' αὐτ' ἡελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὁ μίχεν.

Η'σίο. ἔργ. 725.

Σίχ' α'ρ' ἐς αἰπύδμητον, ὅπη φυτοεργίς Γακῶβ.

Νόν. κεφ. δ'.

ΙΩ.

Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρος φύγε καμπύλα τόξα.

Γλ. μί. 372.

Εἴν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη, Γ'ναχίς Γ'ω.

Μόσχ. β'. 24.

Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίτων ἡρᾶτ' ὀγηραῖς.

Γλ. α'. 95

Σαφές δ' ἂν εἶπε μὴδ' ἔν· μὴ πρῖτε τὲς ὀδόντας.

Α'ρις. Βατρ. 956.

Φυλειδης τε Μέγης, Α'μφίγωντε, Δράκιός τε.

Γλ. ν'. 692.

Η' τ' ἴδε γυμνωθέντα βραχιόνα· παῦσε δὲ χάρμης.

Γλ. μί. 389.

Η' εἰδὴ ποτέ τοι κατὰ πῖ'ονα μυρί' ἔκηα

Γλ. α'. 40.

Πληιάδες θ' ὑάδας τε, τό, τε σθένος Ω' ρῖ'ωνος.

Γλ. σ'. 476.

Η' δ' ἔρyton, ἔ καλὸν Ε'χί'να, τὲς ποτὲ Νύμφη

Ο'ρφ. Α'ργ. 133.

Μορφῇ μάλισ' εἰκασθὲν ὥς πρῖνος.

Σοφ. Τραχ. 710.

Ὑπόσημ.

Εἶσ' ὅτε δὲ συσέλλεται, ὅδον ἐν ἐπιγρ. δ'. κβ'.

Καὶ τεταπὸ νώτῳ καμπτόμενον πρῖονα.

Τῇ σ' ὁ ἴω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλῆα

Ἰλ. α'. 558.

Ἀλλ' ἔκτοι ἐράω, τοδὲ, καὶ τετελεσθαι ὁ ἴω.

Ἰλ. α'. 204.

Ἰδομενεῦ· περὶ μὲν σ' ἐτῖω Δαναῶν ταχυπώλων.

Ἰλ. δ'. 257.

Ἦν ἄτην· ὅτ' ἄρισον Ἀχαιῶν ἐδὲν ἔτισεν.

Ἰλ. α'. 412.

Ὑπόσημ.

Σημειῶσαι ὅτι τὸ ἐν τοῖς εἰς ἰων, συγκριτικοῖς παρα-
λῆγον ἢ μακρὸν ἐστίν· εἰ καὶ ἄλλως ἐστ' ὅτε οἱ ποιηταὶ
συσέλλουσιν ἢ κατὰ λόγον.

Τὸ Υ. Εἰν ταῖς Παραληγέσαις.

ΤΑ.

Θυάσιν ὠμοβέροισι ἰκέλαι· φὰν γάρ πε ἰκάνειν.

Ἀπολ. β'. 36.

Ὡς φάτο· ἐδ' ἄρα πω οἱ ἐπικρήαινε Κρονίῳ.

Ἰλ. β'. 419.

Ὅν τίκτεν Ἀλκμήνη, Διὶ Κρονίῳ νιμιγείσας.

Ὁρ. Ἀργ. 118.

ΤΒ.

Μ. βάδιον τήνω πυγίσματος ὕβὲ ταφείης.

Θεόκρ. 45.

ΤΓ.

"Η ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγας.

Ο' μ. Τ' μν. εἰς Ἑρμ. 45.

Σύντ' εὐαγορία σύντ' ἔργμασι, σύντ' ὀλολῦγοις

Καλλ. λ. π. 139.

Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἀδ' ὀλολῦγῶν

Θεόκρ. ζ. 139.

Λῦγον ἀραχνήεντα, νέμει δὲ οἱ ἐγγυς ὀλεθρον

Νίκαν. Θηρια.

Ἴῦγ' ἢν μίμνεσιν, ὅτ' ἐς νομόν, ἢ ἐς ὕλην.

Ο' Αὐτ. Αὐτ.

Αἶιδον κόρυδοι, καὶ ἀκανθίδες, ἔσενε τρυγῶν.

Θεόκρ. ζ. 141.

Σᾶρδιες αἰτοπάλαι Γύγες πόλιν, Αἰλύαττε τε.

Κόττίστε, Βριάρεώς τε, Γύγης δ' ὑπερήφανα τέκνα.

Η' σ. Θεογ. 149.

Αἰρτέμιδι Βρυγῶι περιναέται ἀντιπάρηδε.

Α' πολ. δ'.

Ω' ρῦγ' ἢ κελάδησε λύκων, βρύχητε λεόντων.

Νόν. Διον. β'.

ΤΔ.

Βοτρῦδόν δὲ πέτονται, ἐπ' ἀγθεσιν εἰαρινῇσιν.

Ἰλ. β'. 89.

Ωμοι Τυδεος υἱὲ δαΐφρονος ἵπποδάμοιο!

Ἰλ. δ'. 370.

Κη΄ Σησόν, ἣ Αἰβύδον ἔχον, ἣ δῖαν Ἀρίσβην.

Ἰλ. β'. 736.

Ὀρῦδόν· λοξαῖς δὲ κόραις, ταυρώδεα λεύσσων.

Νίκ. Α' λεξ.

Θάσσεσι σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ.

Εὐρ. Μηδ. 69.

Ἄντροφ ἐν ἡρώεντι παρὰ Στυγὸς τέρεν ὕδωρ

Ὀρφ. Τ' μ. ξή. 4.

Σκιρτητᾶ Σατύρω· Σάτυρος δ' ἐπεμαίνετο Λῦδαν.

Μόσχ. ε'. 3.

ΤΗ.

Ἦλθε κατ' ἰγνύην βεβολημένος ὀξεί χαλκῷ·

Ἰλ. ν'. 212.

ΤΘ.

Ἐῖπε δέτ' ἄωμαινυσα· φόβω δ' ἐπεμίσγετο μῦθος.

Καλ. Τ' μν. εἰς Δῆλον, 217.

Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅσέα πύσει ἄρῃα.

Ἰλ. γ'. 174.

Ὡτ' ἄξ Πύθωνος μεδέων, ἐκατηβόλε μάντι!

Ὀρφ. Ἀργ. 1.

ΤΚ.

Ἄλλ' ὃ μὲν ἐκφυγε κῆρα, ἣ ἤλασε βῆς ἐριμύκας.

Ὀδ. ο'. 235.

N

Εἴξ ὦμων ἐπέφῦκον ἐπὶ σιβαροῖσι μέλεσσιν.

Ἡσίοδ. Α' σπ. 76.

Ἴππας αὖ κατὰ κόσμον ἐρῦκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ.

Ἰλ. λ'. 48.

Ὑπόσημ.

Τὸ δὲ Κώρυκος, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ Ὀμηρος, καὶ ἄλλοι συνέσειλαν.

Παιπαλότητες τε Μίμας, καὶ Κωρύκε ἄκρα κάρηνα.

Ὀμηρος §. II. 39.

Κωρυκιώτα μάκαρ! ἐριένιε, ποικιλόμυθε!

Ὀρφ. τ' μ. ή'. 28.

Ὁ δὲ Περιγηγῆς Διονύσιος ἐκτείνει τῷ Κώρυκος τὸ ἐν μέσῳ δίχρονον, λέγων· Κώρυκος, Πέργητε, καὶ ἡγομέσσσα Φάσηλις.

Αὐτως ὀρνίθων τε τόκον κτίλατ' ὦσα βρυκῶν.

Νίκ. Θηριακ.

Ἦρα βηισάμενος, διὰ δὲ σόμα βρυκὸν ἐχλίζεις.

Ὁ Αὐτὸς Α' λεξ.

Πάντα νύτρον, καὶ φύκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων.

Θεόκρ. λε'.

Α' τὰρ ἐπὶ σαφυλῇ, σαφυλή· σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.

Ὀδ. κ'. 121.

Συκαῖτε γλυκεραί, καὶ ἐλαίαι τελεθόωσαι.

Ὀδ. ή'. 116.

Τρίγλαν ἀπ' ἀνδρακιῆς, καὶ φύκιδασοι λιμενῆτιν.

Ε' πιγρ. βιβ. ε'.

ΤΛ.

Ἡδ' ὅτε καρφαλέης τε θίγη, ἔπινόος ὕλης.

Ο'ρφ. Λιβ. ε'. 11.

Φυλείδης· ὃν ἔτικτε Διὶ φίλος ἱππότα Φυλεύς.

Ἰλ. β'. 620.

Ἀξὺλον δ' ἄρ' ἔπεφνε ἀγαθὸς Διομήδης.

Ἰλ. ζ'. 12.

Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης.

Ἰλ. π'. 181.

Τὸν ῥὰ οἱ ἀμφίπολος Φύλῳ περιέθηκε φέρσα.

Ο'δ. δ'. 133.

Δεινὸν ἀπὸ σομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλόν.

Διο. Περιηγ.

Ναυπηγοῖς κένδυλα, γεωργοῖς δὲ πρᾶσόνεροι.

Ἐπιγρ. β'. 17.

Εἶσινδεν Ἀντίοχος τὴν Λύσιμάχῃ ποτὲ τίλην.

Αὐτόθι κέ.

Πόθεν γ'; ἀπὸ Φύλῃς γ' ἔλαβον οἱ Βοιωτοί.

Ἀρισ. Ἀ' χαρ. 1122.

Κάλλισον οἰκοῖς σκυλόν, ἔγὰρ ἔσθ' ὅπου

Εὐρ. Ῥήσφ. 620.

Μενεῖς ἀσύλος· κῆσε μιμηθῶ ποτέ.

Εὐριπ. Μηδ. 720.

Οἷτ' Ἐλεῶν εἶχον, ἧδ' Ὀτλῆν, ἔπετεῶνα.

Ἰλ. β'. 500.

N 2

Αὐτὰρ ἐπεὶ βασιλῆος ἀμύμονος ὄψιν ἴκοντο.

Οῖφ. Αἶργ. 1338.

Λύματα χυτλώσαιτο· τείν δ' ἐνὶ χρώτα λοέσσαι.

Καλλ. εἰς Δια. 17.

Νιρέυς δ' αὖ Σίμυθ' ἐν ἄγεν τρεῖς νῆας εἰσας.

Ἰλ. β'. 671.

Ἀμφὶς ὁδὸν δραμέτην· ῥῦμός δ' ἐπὶ γαίαν ἐλάοι.

Ἰλ. ψ'. 393.

Κοσμεῖντα χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσιν.

Ὀμηρ. Βατρ. 41.

Μηδέτις ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάληται.

Φωκυλίδ. 174.

Στῆρῶν· Ἡμαθίης τὸ γλυκερὸν πέλαγος.

Ἐπιγρ. δ'.

Ἡ κατέχεις ὀρέων δρῦμὰς ἐλαφιβόλε σεμνή!

Οῖφ. Τ'μ. λ'. 10.

Ῥῦμη ἄλλῃς πρῆτυψε ποτὲ μετὰ χειλεὶ βρώμης.

Νικ. Α'λεξ.

Χραίσμετέ μοι· λῦσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης.

Ἀπολ. β'. 218.

Αὐτὰρ ὁδὸν ἀντήϊσεν· ἐπεςμαράγησέ τε δρῦμών.

Ὀππ. Κυνηγ. γ'.

Τάσσεσιν εἶναι· θῦματος δ' ἐπισάτης.

Εὐριπ. Εἰκ. 223.

Οἱ πόλιν αἰπεινὴν Κῦμην ἐριώπιδα κέρην.

Ὅμηρ. §. 26. 2.

Κανών. α'.

Τὰ εἰς μα, ὀνόματα μακρὸν ἔχουσι τὸ ἐν τῇ παραλή-
γησιν, κείμενον· οἶον, λῦμα, καὶ τλ. Οἶον, — εἰς ἄλλα
λῦματ' ἔβαλλον. Ἰλ. α'. ἐξαιρεῖται, ῥῦμα.

Αἰνῶφ εὐροφάλιγγι δοὺν ῥῦμα δινεύεσσα.

Ὅρφ. Γ' μ. §. 22.

Κανών. β'.

Τὰ εἰς μι, ῥήματα βραχὺ ἔχουσι τὸ παραλήγον διχρη-
νον· οἶον ζεύγνυμι, ὅμνυμι, κ. τ. λ.

Μὴ μείνης ἄγαμος μήπως νώνυμος ὄλῃαι.

Φωκυλ. Γν.

Οὕτω νώνυμος ἐστίν. ἴσι δέμιν μάλα πολλοί.

Ὅδυσ. γ'.

ΤΝ.

Κανών. α'.

Τὰ εἰς υνω, ῥήματα μακρὰ παραλήγει· οἶον.

Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαῖαν Αἴθηνην.

Ἰλ. χ'.

Οὐδέμιν αἰσχύνει θειοῖσκεν αὐτὸς ἐπελθών.

Ἰλ. ε'. 418.

Κανών. β'.

Τὸ εἰς υνος, δισύλλαβα τε, καὶ ὑπερδισύλλαβα ὁμοίως καὶ
ταῦτα μακρὰ παραλήγει· οἶον.

Ζῦνός Εὔναλιος καίτε κτανέοντα κατέκτα.

Ἰλ. σ', 309 (1).

Ἦν γεμὴν ἐκ Φρύνοιο θερειομένε ποτὸν ἴχθης

Νίκ. Α'λεξ.

Καὶ Μαρνανδυνῶν ἱερὸν πέδον, ἐνθ' ἐνέπυσι'

Διον. Περιηγ.

Κοινὰ δὲ ταῦτα·

Ἄκρα δὲ οἱ Παχύνότες, Πελωρίς τε, Διλύβητε.

Διον. 469.

Εὔγκλειται κ' μέχρι πολυκλύσοιο Παχύνε.

Ο' Αὐτ. 86.

Εὐθραίοθης ἔλετα παρ' οἰνοπότοισι λάγυνε!

Ε'πιγρ. α'. νέ.

Ξεσὰς γὰρ τριάκοντα λάγυνος ὅδε χωρεῖ.

Ε'πιγρ. δ'. λδ'.

Κανών. γ'.

Καὶ τὰ εἰς υνῆ, ὀνόματα μακρὰ παραλήγει· οἶον.

Ἄλλ' ἄγε μὴ μῦνῃσι περέκλειτε· μὴδ' ἔτι τόξε.

Οὔσφ. φ'. 111.

Τὸ ξίφος ἀμφιβαλὲ μὴ πρὸς φόνον, ἄλλ' ἐς ἄμυναν.

Φωνικ. 29.

Εὔξαιρεῖται τὸ γυνή.

Εὔτοσθεν δέ γυνάτις θεῶν δαίδαλμα τέτυκται.

Θεόκρ. α'. 33.

(1) Παρὰ Λεκιανῷ (περὶ Διαβολῆς) ἀναγινώσκεται. — καὶ
τὸν —

Καὶ τóρυνη· Σχολ. Ἀ'ρις. εἰς Ὁ'ρν. 78. 'Σημειωτέον
 „δὲ, ὅτι τóρυνη πανταχὲ ἐκτέταται, εἰμὴ παρ' Εὐ-
 „πόλιδι.”

Ἐξοχα δ' ἀλλάων Γορτύνιδα φίλαο Νύμφην.

Καλ. Τ'μ. εἰς Ἀ'ρτ. 44.

ΤΠ.

Ἰχθὺν ὁ γρῦπὸς Σωσίπολις ἐκ ἀγοράσδει.

Ἐπιγρ. β'. 1γ'.

Κεῖνος τε λῦπῃ πᾶς ἀλήλαται κακῇ

Σοφ. Αἰ. Μας. 275.

Τ'ποσημ.

Ο' καὶ ἐοθ' ὅτε συσέλλασι· οἶον Εὐριπ. Ἐλένη. 457

ἐ Μανέδων ἀποτελεσματι. β'. 286. Πάγχυ δ'
 ἄρ' ἐς φλόγητα λύπην τε τόκων τ' ἀποχύντε.

Ο'περ ὁ Morell. p. 383. ἀναγν. ἡγείται, τόκων λύ-
 πηνδ' ἀποχύντε· ἀλλὰ γὰρ ἔδεν τέτων χρεῖα.

ΤΡ.

Κανών. α'.

Τὰ εἰς ὕρω, ῥήματα μακρῷ παραλήγει· οἶον μορμύρω
 Φύρω.

Γαῖαν ὕδει Φῦρειν, ἐνδ' ἀνθρώπα θέμεν αὐδήν.

Η'σίω. Ἐργ. 61.

Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος,

Ἰλ. σ'. 403.

Κανών. β'.

Καὶ τὰ εἰς ὕρος, δισύλλαβατε, ἐ ὑπερδισύλλαβα, οἶον.

Ἡμῖν μὲν προτέροισι μελίφρονα πῦρ ὄν ἔθηκαν.

Ἰλ. ν'. 188.

Ὅς ἀνδρ' ἐλὼν μ', ἰχϋρὸν ἐκ βίας ἄγει.

Σοφ. Φιλ. 968.

Ἐξαιρεῖται τὸ, ξυρός.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν, ἐπὶ ξυρῶ ἴσεται ἀκμῆς.

Ἰλ. κ'. 73.

Ἐτι δὲ καὶ τὸ, ἀλμυρός.

Ὡς ὁμὲν ἐνδ' ἀπόλωλεν, ἐπεὶ πῖεν ἀλμυρὸν ὕδωρ.

Ὀδ. δ'. 511.

Τὸ δὲ τυρὸς κοινὸν ἂν εἴη, μᾶλλον δὲ μακρὸν, ἀκριβέστερον θεωρῶσι.

Τῦρῳ, καὶ τὸν ἀναβον ἐν ἀνθεσι παῖδα μολύνει.

Θεόκρ. ε'. 87.

Οὐδὲ τῦρὸς νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῦ γάλακτος.

Ὁμ. Βατρ. 38.

Ὅρα καὶ Εὐριπ. Κυκλ. μὴκύνοντα εἶχ. 208, 225, καὶ, 232.

Ἰσᾶσιν κρεῖ λευκὸν, ἐρεπτόμενοι ὀλϋρας.

Ἰλ. ε'. 196.

Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.

Ἰλ. ν'. 427.

Σφύρησιν μαλεροῦ πυρὸς ζείεσαν αὐτμήν.

Ἀπολ. α'. 734.

Οὐδ' εἰς γαῖαν ἔρριψαν εὐγνάμπτες ἀγκυρας.

Ὀρ. Α'ρ. 495.

Νωλεμές ἑατ' ἔβαλλε· βόας δ' ἄλιμῦρες αἰκταί·

Α' πολ. β'. 556.

Οὐδ' εἴτις Κέρκυρα φιλοξεινοτάτη ἄλλων.

Καλλ. Υ' μ. εἰς Δῆ' ὄν. 156.

Ἠγαγεν ἐκ Σικύρα μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιῆς.

Ο' δ. λ'. 508.

Ἥ δὲ κόρυς τὸ λέπυρον, ἐπὶ κροτάφοις καρίοιο.

Ο' μ. Βατρ. 130.

Πλημμῦρις παλινόρσος ἀνερχομένη κατένεικεν·

Α' πολ. β'. 578.

Πλημμῦρις ἐκ πόντοιο θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.

Ο' δ. ι'. 486.

Σύριγγ οὔνομ' ἔχεις, ἄδει δέσσε μέτρα σοφίης

Θεόκρ. λβ'. 1.

Νῦν θησῶ τὰ πίτυρα· τούδ' Ἀρτεμις ἢ τὸν ἐν ᾧ δα

Ο' Αὐτ. β'. 33.

Στέψω λαφύροις τῆς δὲ τῆς ἀγρας χάριν.

Σόφ. Α' τ. Μασιγ. 93.

Καλλιόπη μὲν ἐγώ· Κύρω δ' ἐμὸν ὥπασα μαζόν.

Ε' πιγρ. δ'. γ'.

Μῦρὼ κυδαλίμη Βυζαντίς, ἣν ἔτι πεδνὴν

Ε' πιγρ. ε'.

ΤΣ.

Χρῦσέφ' ἐν δαπέδῳ μετὰ δέσφιν πότνια Ἥβη

Ἰλ. δ'. 2.

Ούνεκα τὸν Χρῦσιν ἡτίμισ' ἀρητῆρ' Ἀτρεΐδης

Ἴλ. α'. 20.

Ὅτι ἔχρῦσόν ἐχων πόλεμόνδ' ἱεν, ἥτε κέρη.

Ἴλ. β'. 872.

Τὸν δ' εὖρ' ἰδράοντα ἐλίσσόμενον περὶ Φύσας.

Ἴλ. σ'. 372.

Οἷα Διώνῦσος δῶκ' ἀνδράσιν χάρμα, ἔχ' ἄχος,

Ἡσίο. Ἀσπ. 400.

Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρῦσφ' ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους.

Καλλ. Ὑμ. εἰς Ἀπόλ. 48.

Χωλαίτε, ῥυσαίτε, παραβλῶπες τ' ὀφθαλμῶ.

Ἴλ. ι'. 499.

Νῦσος ὅτι γλώσση Συρακοσίδι χολὸς ἀκέει.

Νον. Διον. 5.

ΤΤ.

Κανών. α'.

Τὰ εἰς υἱος, ἔς υἱος, μακροῖα παραλήγει· οἶον, μηνυτής.

Δραπετίδας ἐμός ἐσιν· ὁ μανῦτάς γέρας ἐξεῖ.

Μόχ. α'. 3.

Χρησμῶς ἁ πρεσβῦτις ἐπώχετο δεσπίζασα.

Θεόκρ. ιε'. 63.

Κανόν. β'.

Ἔτι τὰ εἰς υἱωρ, ῥηματικά, οἶον.

Τὸν τῶν κλεπτόντων μηνῦτορα Φοῖβον ἔκλεψε.

Ἐπιγρ. β'. κέ.

Οἱ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον ζονόεσσαν αὐτήν.

Οἶδ. λ'. 382.

Ὅς δῆτοι σκυῖτος αὖον ἰδὼν χορόποιο λέοντος.

Θεόκρ. κέ'. 142.

Κωκυτὲς θ', ὅς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐσὶν ἀπορρώξ.

Οἶδ. ι'. 45.

Αὐτῷ γωρῦτῳ· ὅς οἱ περίκειτο φαεινός.

Οἶδ. τ'. 54.

Καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βυρῦτῃ τ' αἶαν ἐρανὴν.

Διον. 911.

Ἦ' ὅτι καὶ ῥῦτῆς πεδανὰς ἀπομάργεο βλάσας.

Νικ. Α'λεξοφ.

Φασὶν ὑπ' ἐδαίαν ἔμμεναι Κωκυτὶδα Νύμφην.

Οἶπ. Α'λιευτ. γ'.

ΤΦ.

Οὔθ' ὑπὸ σῦφες χολόεν ποτόν· ἀμφὶ δὲ πρώτοις.

Νίκ. Α'λεξ.

Ὅς δὴ γήραι κῦφός ἐην, καὶ μυρία ἤδη.

Οἶδ. β' 16.

Οὐδέ μοι ἡμίονοι κῦφῶν· ἔλκεσιν ἀρότρε.

Ἡσί. Θεόγ. 1201.

Μὴ μεγαληγορή τρυφῶν, φρένα λυσσῶσις.

Φωκυλ. 115.

Τ'ποσημ.

Ὁ δὲ Εὐριπίδ. συσέλλει ἐν Ἰωνί. 1375.

Μητρὸς τρυφῆσαι, καί τι τερφῆσθαι βίβ.

Βρέγμα πάλαι λεχναῖον, ἐρυμαῖοντε κέλυφος.

Ἐπιγρ. α'. λζ.

Ἐπόφεται μὲν πρῶτα Τυφῶνος σκοπᾶς.

Ἀρισ. Σφῆ. 455.

ΤΧ.

Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοντο κατ' ἄκρης.

Ἴλ. χ'. 411.

Καὶ γέννυες κτύπεον, βρυχῇ δ' ἐπετέλλετ' ὀδόντων.

Ἀπολ. β'. 83.

Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται· τρύχεσι δὲ οἶκον.

Οὔδ. α'. 248.

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἰδὶ προΐαφεν

Ἴλ. α'. 3.

Ἀγραυλοὶ ψύχωσι λελοιπότες ἔργα νομήων.

Νίκ. Θηρια.

ΤΩ.

Κανών.

Τὰ εἰς υἷα ῥήματα κοινὰ εἰσὶν· οἶον.

Ὡς εἶδον Ἡφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.

Ἴλ. α'.

Ὡς ἔφατ'· οἶδ' ἅμα πάντες ἐποιπνύον· ἦλθεν μὲν
ἄρ' βῆς.

Οὔδ. γ'. 430.

Ὅλως δὲ σημειωτέον ὅτι ὅτε μεταξὺ δύο μακρῶν τὸ ὤ,
κεῖται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μακροτόνως ἐνλάμβανεται ἐν
Ἡρωϊκῇ τῇ μέτρῳ.

Αῖρην, Εὐνὴν, καὶ φιλαίματον Φόνον.

Αἰσχύ. ζ'. ἐπὶ θήβ.

Μύων ἀνθρώπων πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμὴ

Ἰλ. π'. 315.

Σπέρχεται ἐκ μύωπος, αἰκέα δέργμενοι ὀρμὴν.

Νίκ. Θηρια.

Οἰζρηθεῖσα μύωσι κερασφόρος ἔπλεεν Ἰνώ.

Νον. Διον. ή.

Τέλος

τοῦ Α'. Βιβλίου.

ΜΕΤΡΙΚΗ Σ

ΒΙΒΛΙΟΝ Β΄.

ΜΕΡΟΣ

Α΄.

M. E. T. R. I. K. H. S.

1871

1871

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μ Ε Τ Ρ Ι Κ Η Σ

ΒΙΒΛΙΟΝ Β΄.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Α.

§. α΄.

Τῷ περὶ τῆς τῶν Συλλαβῶν ποσότητος λόγῳ εἰκότως ἴσως καὶ ὁ περὶ Ποδῶν τε, καὶ Μέτρων ἐπάγοιτο· ἐκ γὰρ τῆς τῶν Συλλαβῶν ἐπιπλοκῆς, ἢ τῶν Ποδῶν ὑφίσταται σύστασις· ὥστ' εἴη ἂν ὁ Πῆς, Σύνθεσις Συλλαβῶν κατὰ τινα χρόνον μεμετρημένων (1).

(1) Α' κεφ. γ' ὁ Ὅρισμός ἐστὶς ἐπὶ γνωρισμός, τὸν προτεθέντα τῷ τετον ἐκδεσθαιμοὶ ἔδοξε τῷ ποδὸς Ὅρισμόν, τὰ παρὰ τῶν ἀρχαίων οἷον παραφράζοντι· φίλου γὰρ αὐτοῖς καὶ τέτοις, ἐκ ἐν δέοντι ἴσως, τὸ γριφῶδες, καὶ δεινόν. Ο' γὰρ Ἀριστείδης βιβλ. α'. Σελ. 34. τὸν τῷ Ποδὸς Ὅρισμόν ἀδὲ ἐκτίθεται. „Πῆς ἐστὶ, φησὶ, μέρος τῷ παντὸς ῥυθμῶ, δι' ἧ τὸ ὅλον καταλαμβάνομεν.” Ο' δὲ τῷ Ἑφαισίῳ Σχολιαστῇ Σελ. 11, καὶ 19. διαφορὰς ἐκτίθεται· εἰσὶ δὲ οἶδε. „Πῆς ἐστὶ ποιῶν καὶ ποσῶν Συλλαβῶν σύν-

Τ' ποσημείωσις.

§. β'. Καλεῖται δὲ ὁ Πῆς, ἢ Ρυθμὸς παρὰ Μεσικοῖς, ἢ μάλιστα Διονυσίῳ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ περὶ Συνθέσ. Ὁνομ. τμήμ. ιζ'. καὶ Ἀριστοτ. Ρήτορ. βιβλ. γ'. κεφ. ή. Ἐτι δὲ ἢ Συλλαβῶν Σύστημα· ὡς Φησιν Ἀριστείδης Μεσικῆς βιβλ. α'. Σελ. 47.

§. γ'. Τῶν δὲ Ποδῶν, οἱ μὲν, δισύλλαβοι· οἱ δὲ, τρισύλλαβοι· οἱ δὲ, ἐκ τῆς τέτων γινόμενοι συνθέσεως.

Τ' ποσημ.

§. δ'. Εἰτὶ δὲ οἱ ἢ ἐκ τῆς τῶν δισυλλάβων πρὸς τὰς τρισυλλάβους μίξεως, πόδας ποῖσι πεντασυλλάβους λβ'. οἶον Μεσόμετρον, δῶλ' ἰχόσι' ἰών· κτλ. ἢ ἐκ τῆς τῶν τρισυλλάβων πρὸς ἀλλήλων παραθέσεως, ἄλλως ξδ'. ἄς ἢ Μετρητὰς Συζυγίας, ἐκάλεσεν Ἀριστείδης βιβλ. α'. Σελ. 49.

§. ε'. Καὶ Δισύλλαβοι μὲν τέσσαρες οἶδε· ἀπλοῖ λεγόμενοι, ἢ ἐκ τῆς τῶν δύο συλλαβῶν παραθέσεως γινόμενοι.

θεοῖς εἰς εὐπρεπὲς ἡῆμα· ποῖων μὲν, ὅτι δεῖ τὰς μὲν μακρὰς εἶναι, τὰς δὲ βραχεῖας· ποσῶν δὲ, ὅτι δεῖ δύο εἶναι, ἢ πλείους· εἰς εὐπρεπὲς δὲ ἡῆμα, ὡς ὅταν εἴπωμεν τὰς συλλαβὰς, ἢ καὶ αὐτὰς συντίθεσθαι ἀλλήλαις, ἢ τῆς μακρᾶς λυομένης εἰς δύο βραχεῖας. Τινὲς δὲ ἥτως ὥρισαντο· Πᾶς ἐστὶ τάξις συλλαβῶν Ἀρσιν ἢ Θέσιν περιέχουσα· οἱ δὲ ἔγω. Πῆς ἐστὶ Μετρικὴ συλλαβῶν σχέσις ἀπὸ δύο ἕως τεσσάρων ἢ πέντε, ἐν αἷς γνωρίζομεν τὰ τῷ Μέτρῳ εἶδος τε, ἢ μέγεθος· ὅλη δὲ ποδῶν συλλαβαί, ἐν ποσότητι τε ἢ ποιότητι εὐπρεπῶς κινήμεναι· αἱ γὰρ δύο συλλαβαὶ Μακρά τε καὶ Βραχεῖα ἀλλήλαις συμπλεκόμεναι τὰς Τετρασυλλάβους ἀποτελεῖσι." Μετιτίον Σκαλ. Ποιητ. βιβ. β'. κεφ. β'.

Πυρρίχιος, (1) υ υ

Γαμβος, (2) υ -

Σπονδαίος, (3) - -

(1) Οὐ καὶ Ἡ γερμὸνα καλῶσι. Βακχεῖος ὁ Γέρων Εἰσαγ. Μουσικ. Σελ. 25. Διονύσι. ἔνθα ἀνωτ. Ἀριστίδ. βιβλ. α'. κ' ἄλλοι. Τερεντιανὸς Μαῦρος.

Primus ille est jure primus, Ἡ γερμὸν qui dictus est, Author et ductor melorum qui duas breves habet.

Ἡ κησε πρῶτος Ἡ γερμὸν, μάλ' ἐν δίκῃ

Ποδῶν ὁ πρῶτος, Δίβραχυς, μελῶν Πρόμος.

Ἀλλοὶ δὲ Ἡ γερμὸνα φασὶν αὐτὸν, ἐπεὶ ἐξ αὐτῆς οἱ ἄλλοι πόδες. Οὗ περὶ Γισίδωρος Origin. Lib. I. cap. XVI. „Pirrhichius dictus est, quia hic assidue, vel certamine, vel in Ludo puerili saepius frequentabatur sive, ab igne appellatur qui Graece πῦρ dicitur, quia veluti ignis celesiter labitur.” Ὅρα Ἡ σύχ. ἐν λέξει Πυρρίχιζεν. ὅρα ὅρα Μουσικ. Ὁρχήστρα. ἐν λέξει Πυρρίχι. Περὶ αὐτῆς δὲ Ἡ γερμὸν. Σελ. 8 λέγει. „Εκλήθη δὲ ἔτι (Πυρρίχιος) ἐπὶ τῶν χυτάτος ἐσι, κ' ὅθεν ποιῆται τὴν κίνησιν τῶν χρόνων, ὅπως ἡ καλεμένη Πυρρίχι, ἐν ὅποις ὀρχήσις ἔσται. Ἀλλοὶ δὲ ἔτι τῆς Πύρρης παρονομάσθαι φασί. Πρώτῃ γὰρ τῇ τῇ ἐκ τῆς ἔκτα πηδίσαντι, ἐπινίκιον ὕμνον συνέδεντο τοιοῦτον ἔχοντα Μέτρον.” Παρίαμβος δὲ ἦκεσεν, (Ἀρισ. α'), ἐπεὶ παρὰ τὰ τέλη τῶν Γαμβείων Μέτρων εὐρίσκεται· ἢ ὅτι Πυρρίχιος κ' Γαμβος παρὰ τὴν ὁμοιοεῖσιν, περὶ τὴν ἐσχάτην Συλλαβὴν διαλλάσσοντες.

(2) Ὅρα Κεφ. ζ'. περὶ Γαμβικῆ.

(3) Σχολ. Ἡ φαίσιμος Σελ. 83. „Εκλήθη δὲ ἔτι, ὅτι ἐν ταῖς σπονδαῖς, ὡς πρὸς τῆς θεῆς ἐποιεῖντο, τοιοῦτον Μέτρον ἔχοντο, πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς, κ' τὰλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι.” Isidor. Orig. Lib. I. cap. 16. “Spondaeus dicitur qui tractim, sonat. Nam spondaeus tractus quidam dicitur, id est sonus qui fundebatur circa aures sacrificantium.” Σημῶς δ' ὁ Πῆς ἦτος· τεκμήριον δὲ Πυθαγόραν γάρ ποτε φασὶ τὸν φιλόσοφον, νόσις ἐντυχόντα

Τροχαῖος, (1) - υ

§. 5'. Ε'πονται δὲ τέτοις οἱ Τρισύλλαβοι, ἀπλοῖ καὶ αἰτοὶ ὄντες· (2) ὃ γὰρ ἐκ τῆς τῶν ἀπλῶν συνθέσεως γίνονται, ἀλλὰ Συλλαβῆς μόνης προδῆκη. Εἰσὶ δὲ ἔτσι

Τρίβραχυς, (3) υυυ

Μολοσσός, (4) ---

Δάκτυλος, (5) - υυ

καμαῖσαι, κελευσαι τὸν ἀνλητὴν, ὃς αὐτοῖς συνεκώμαζεν, ἐπαῖσαι σφίσι τὸ Σπονδεῖον μέλος· τὰς δὲ, ὡς ἤκουσαν, ἀποβαλεῖν μὲν τὰς τρεῖς φάνες, μετ' αἰχύνης δ' ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Σέξος Ε'μπειρικός πρὸς Μουσικὴς ἐν τῇ ἀρχῇ, Σελ. 357. Σχολ. Ε'ρμογ. καὶ ἄλλοι. Μέτισι Εὐστάθ. Γ'λ. τ. Σελ. 1086. (edit. Rom.)

(1) Ὅρα Κεφ. Ζ'. περὶ Τροχαϊκῶ.

(2) Ὁ δὲ Ἡφαισίων Σελ. 10. Διπλασίονας φησὶ τῆς εἶναι. Ε'ννοητέον δὲ τῶν Δισυλλάβων· ἔτσι μὲν γὰρ ὀκτώ, ἐκεῖνοι δὲ τέσσαρες τὸν ἀριθμὸν.

(3) Καλεῖται δὲ καὶ Χορεῖος α'. Ἀρις. Σελ. 48. Ἀνών. ἐν ἀρχῇ Πινδ. περὶ ποδῶν. Σχολ. Ἡφαις. Σελ. 82... Ὅτι οἱ οὖτο τῶν χορευόντων ἀδόμενοι ἐν ταῖς χορείαις ὕμνοι, ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον ἐκ τῶν τοιῶνται συνίσταντο Μῆτρων· ὁ καὶ Τροχαῖος Βραχυσύλλαβος." (ἔτσι γράφ. κέεται γὰρ, ὃ καὶ Τρ. καὶ Βραχ.)

(4) Ε'κλήθη δὲ ἀπὸ τῆς ἔξυς τῶν Μολοσσῶν, ὡς φησιν Ἀριεῖδ. α'. Σελ. 48. περὶ δὲ Μολοσσῶν ὅρα Σειδ. ἐν λ. καὶ Εὐστάθ. Ὀδυσ. ι'. Σελ. 1463. καὶ Ὀδυσ. λ'. Σελ. 1668. Σχολ. Ἡφαις. Σελ. 82. „Ε'κλήθη δὲ ἀπὸ Μολοσσῶν οὐδ' Πύρρα καὶ Ἀνδρομάχης, ἐν τοιῶνται Μίτρῳ φῶδας εἰπόντος, ἐν τῷ Γερῶ Λαδώνης· ἢ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων Μολοσσός, ἐκλήθη· τὰς γὰρ μηκίστες οἱ παλαιοὶ Μολοσσός ἐκάλεον· ἔτσι δὲ τρίμακρος.”

(5) Ὅρα Κεφ. Δ'. περὶ Δακτυλικῶ.

Ἀνάπαισος, (1) υυ-

Βακχείος, (2) υ--

Παλιμβάκχειος, (3) --υ

Ἀμφίβραχης, (4) υ-υ

Ἀμφίμακρος, (5) -υ-

§. ζ'. Ἐπὶ τούτοις δὲ τέτοις οἱ Τετρασύλλαβοι Πόδες, σύνθετοι ὄντες ἐκ τῶν ἀπλῶν. Εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν 15'.

(1) Ὅρα Κεφ. Ε'. περὶ Ἀναπαισικῆς.

(2) Ἐκαλεῖτο δὲ ἕτως, ὅτι ἔχοντο αὐτῷ μάλιστα οἱ Διδυραμβοποιοί. Καλεῖται δὲ καὶ Τ'ποβάκχειος. Σχολ. Ἡ'φαις. ἔνθ. ἀνωτ. λέγεται δὲ καὶ Τ'περθετικός, ὅτι ὑπερτιθεμένην ἔχει τὴν βραχεῖαν ὡς φησιν ὁ Σχ. Ἡ'φ. Σελ. 82.

(3) Ὡς ἐναντίος τῷ Βακχείῳ Παλιμβάκχειος κέκληται· ὡς δὲ Διδυράμβων ποιηταῖς ἐπιτήδειος, Διονύσιος· ὡς δὲ καὶ ἐν Προσοδίοις ὕμνοις ἀδόκιμος, Προσοδικός, Σχολ. Ἡ'φ. ἔνθ. ἀνωτ. Τῆτον δὲ Βακχείου ὀνομάζει ὁ Ἀλικαρνασσεύς Διονύσιος τμ. 13'. περὶ Συσ. ὀνομ. Ὅν μόντοι Ἡ'φαισίαν Βακχείου, ἐκεῖνος καλεῖ Τ'ποβάκχειον. Περὶ δὲ ἀμφοτέρων τέτων τῶν Ποδῶν ἕως Εὐδαΐ. Ὁ'δ. 3'. Σελ. 1551. „Ἐστὶ δὲ Παλιμβακχείος, ἡ προπαροξυτώνας, Παλιμβάκχειος πεντάχρονος πῆς ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας ὅσον Ἡ'φαιδός, ἀνάπαλιν ἔχων τῷ Βακχείῳ πενταχρόνῳ ὄντι, ἐκ βραχείας, καὶ δύο μακρῶν, οἷον νοήμων, ἔχοντι τὴν κλησιν ἀπὸ τῆ Βάκχης Διονύσης, ᾧ ὕμνος ἐκ τοιούτου Μέτρου ἦδον οἱ διδυραμβοποιοί.

(4) Καλεῖται δὲ ἕτως, ὡς δῆλον, ὅτι ἐκατέρωθεν τῆς μακρᾶς βραχεῖαν ἔχει συλλαβήν.

(5) Διὰ τὸ ἐκατέρωθεν τῆς βραχείας τὰς μακρὰς ἔχειν ἕτως ἦκεσι. Καλεῖται δὲ καὶ Κρητικός, ὅτι ὑπὸ Κρητῶν εὐρεθῆναι δοκεῖ. καὶ Γαυικός, ὅτι πρὸς τὰ Γαυικά καλέμενα Μέτρα ἤρωςται. Σχολ. Ἡ'φ. ἔνθ. ἀνωτ.

Πρακτελευσματικός,	υ υ υ υ
Δισπόνδειος,	----
Δίαμβος,	υ-υ-(1)
Διτρόχαιος,	-υ-υ(2)
Χορίαμβος,	-υυ-(3)
Αντίσπασος,	υ--υ(4)
Γωνικός ἀπὸ Μείζονος,	--υυ(5)
— ἀπὸ Ἐλάσσονος,	υυ--
Παίων Α΄,	-υυυ(6)
— Β΄,	υ-υυ(7)
— Γ΄,	υυ-υ(8)
— Δ΄,	υυυ-(9)

(1) Η" Γραμμική Ταυτοποδία. Η'φαις. Σελ. 11. ὁ Σχολ. Σελ. 82. καὶ Παράλληλος Γ' αμβος. Σχολ. Η'φαις. αὐτός.

(2) Η" Τροχαϊκή Ταυτοποδία οἱ αὐτ. ἔνθ. ἀνωτ. καὶ Κρη-
τικός, καὶ Διχόρειος. Η'φαις. ἔνθ. ἀνωτ.

(3) Καλεῖται δὲ Κύκλιος ὁ Χορίαμβος· ἔτι δὲ καὶ Ὑποβάκ-
χειος, καὶ Βακχείος κατὰ Τροχαῖον. Σχολ. Η'φαις. Σελ. 83.

(4) Ὁ δὲ Αντίσπασος καλεῖται καὶ Σπονδειακός, καὶ Βακ-
χείος κατὰ Γ' αμβον. Σχολ. Η'φαις. ἔνθ. ἀνωτ.

(5) Γωνικός μὲν ὅτι Γῶνες αὐτῷ ἐκέχρητο. Περσικός δὲ,
ὅτι αἱ τῶν Περσῶν Γῆροίαι τοιούτῳ Μέτρῳ ἐγράφοντο. Σχολ.
Η'φαις. ἔνθ. ἀνωτ.

(6) Ὁ Α' Παίων καλεῖται καὶ Παιωνικός, διὰ τὸ ἐν Παιῶσιν
ὑμνοῖς ᾄδεσθαι. Σχολ. Η'φ. ἔνθ. ἀνωτ.

(7) Ὁ Β' καλεῖται καὶ Συμβλητός, ἔτι δὲ καὶ Κρη-
τικός· ὁ αὐτ. αὐτ.

(8) Ὁ Γ'. καὶ Διδυμαῖος, καὶ Κρητικός, καὶ Δελφικός, ἔτι δὲ
Δρόμιος.

(9) Ὁ Δ', Ὑπορχηματικός, καὶ Κρητικός ὀνομάζεται.

Επίτριτος Α',	υ --- (1) & (2)
— Β',	-υ -- (3)
— Γ',	--υ - (4)
— Δ',	---υ (5)

§. ή. Ἐτι δὲ τῶν Ποδῶν οἱ μὲν Δίσημοι, ἤτοι δίχρονοι. Σημεῖον γὰρ ὁ Χρόνος καλεῖται, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται· οἱ δὲ Τρίσημοι· & ἔτις ἐφεξῆς ἕως Ὀκτασήμῃ.

(1) Ἐπίτριτον καλεῖται τὸ Σχῆμα, ἐπεὶ συνέστηκεν ἐκ ποδῶν λόγον ἔχοντων ἐπίτριτον, ὡς ἔχει τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ τρία. Ἀριστ. βιβλ. α'. Σελ. 49. „Ἐπίτριτοι λέγονται κατὰ λόγον ἀριθμητικόν· ὁ γὰρ δ' τῷ γ' ἐπίτριτος” καὶ Ἀνών. εἰς Πίνδ.” Δεῖ δὲ τὸ σαφηνίσαι. ³⁰ | ⁴ - ἐν ταῦθα ἐπίτριτον τὸ σχῆμα· Ὁ γὰρ τοι Σπουδαῖος τῷ Τροχαῖ Εὔτριτος ἔχει γὰρ τῆς τρεῖς χρόνης, ὡς ὁ Τροχαῖος, & πρὸς γε τέτοις, καὶ τὸ τρίτον τέτων, ὅ ἐστιν ἔτι ἕνα.” Σχολιας. Ἡ' φαις. Σελ. 12. Ἐπίτριτος ἀριθμὸς λέγεται, ὁ ἀριθμὸν τινα ἔχων ἐν αὐτῷ, & τὸ τρίτον τέτα, οἷον ὁ τέσσαρα, πρὸς τὸν τρία.”

(2) Ὁ Α' Εὔτριτος καλεῖται & Ἰ' ππειρος, & Καρικὸς, & Δόχμιος.

(3) Ὁ Β' καὶ Τροχαῖκὴ Εὔπτασιμος, & Καρικὸς. Ἡ' φαις. Σελ. 10.

(4) Ὁ Γ' Γαμβικὴ Εὔπτασιμος, ἢ Ρόδιος. Ἡ' φαις. αὐτ. ἐτι δὲ & Περιδοκὸς. Σχολ. Ἡ' φ. ἔνδ. ἀνωτ.

(5) Ὁ Δ' καλεῖται, & Ἀντισπασικὴ Εὔπτασιμος, & Μονογενής. Ἡ' φαις. ἔνδ. ἀνωτ. Σχολ. Ἡ' φ. ἔνδ. ἀνωτ. “Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα τῶν Συλλαβῶν ὀνόματα (ἴσως Συσήματα) πόδας ὀνομάζεσθαι, μεταφορικῶς εἰληπται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ζῴοις ποδῶν, δι' ὧν ποιοῦνται τὴν κίνησιν· ὡς περ γὰρ οἱ τῶν ζῴων πόδες ἀλλήλοις ἀντικείμενοι τὴν πορείαν ἐργάζονται, ἔτω & οἱ Μουσικὸὶ Πόδες ἀλλήλοις ἀντιταττόμενοι τὴν ὁδὸν τῇ ἀρμονίᾳ σχηματίζουσι, & τὴν αὐτὴν κίνησιν εὐρυθμὸν τε & ἑναρμόδιον ποιοῦσι.” Σχολ. Ἡ' φ. Σελ. 81.

Καὶ Δίσημος μὲν εἷς, ὁ Πυρρήχιος. Τρίσημοι $\left\{ \begin{array}{l} \text{Ἰάμβος.} \\ \text{Τροχαῖος.} \\ \text{Χορεῖος.} \end{array} \right.$
 δὲ τρεῖς.

Τετράση-	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Σπονδαῖος,} \\ \text{Δάκτυλος,} \\ \text{Α'νάπαισος,} \\ \text{Προκελευ-} \end{array} \right.$	Πεντάσημοι	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Βακχεῖος.} \\ \text{Α'μφίμακρος.} \\ \text{Παλιμθάκχειος.} \\ \text{Παίων Α'.} \end{array} \right.$
μοι δὲ τέσ-	$\left\{ \begin{array}{l} \text{σματος,} \\ \text{Α'ντίσπασος.} \\ \text{Ἰωνικὸς ἀπὸ Μείζονος,} \end{array} \right.$	δὲ ἑπτὰ	$\left\{ \begin{array}{l} \text{— Β'.} \\ \text{— Γ'.} \\ \text{— Δ'.} \end{array} \right.$
Ε'ξάσημοι	$\left\{ \begin{array}{l} \text{— ἀπὸ Ε'λάστωνος.} \\ \text{Διτρόχαιος.} \\ \text{Δι'άμβος.} \\ \text{Χορίαμβος.} \end{array} \right.$	Ε'πτάσημοι	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Ε'πίτροτος Α'.} \\ \text{— Β'.} \\ \text{— Γ'.} \\ \text{— Δ'.} \end{array} \right.$
δὲ ἑξ.	$\left\{ \begin{array}{l} \text{Διτρώχαιος.} \\ \text{Δι'άμβος.} \\ \text{Χορίαμβος.} \end{array} \right.$	δὲ τέσσαρες.	

Καὶ Ο'κτάσημος εἷς, ὁ Δισπόνδειος.

§. Σ'. Ἐμβαίνει δὲ παντὶ ποδὶ Α'ρσις, καὶ Θέσις. Ἐστὶ δὲ Α'ρσις μὲν, ὕψωσις φωνῆς, χρόνος, ἤχη. Θέσις δὲ, Συλλαβῶν συναίρεσις· ἢ δὲ Α'ρσις, καὶ Θέσις ἐκ ἐκ τῶν Συλλαβῶν ἀριθμῶ, ἀλλ' ἐκ τῶν χρόνων λόγος (1) γίνεται.

(1) Δῆλον γὰρ ὅτι τῆς βραχείας διπλασία τῷ χρόνῳ ἢ μακρά, ὡς φησι καὶ Ἀριστίδης Μουσ. βιβλ. α'. Σελ. 45. καὶ ἄλλοι ταύτην τὴν τῶν Συλλαβῶν ἐν χρόνοις διαφορὰν, πολλοὶ καὶ τῶν νεωτέρων ἐσημειώσαντο· ὅρα Rousseau dictionnaire de Musique, Tome II. page 97. καὶ Barthélemy Voyage en Grèce. Tome III. Chap. 27. p. 81.

§. ι'. Καὶ διαιρεῖται ἄρα ὁ Μετρικὸς Πῆς, ὡς ἐκ τῆς
 χρόνου, εἰς Ἀ΄ρσιν καὶ Θέσιν. Καὶ Ἀ΄ρσις μὲν ἐστὶν ἡ τῆς Φωνῆς
 ὕψωσις, Θέσις δὲ, ἡ ταύτης ἀνεστis.

Υ΄ποσημ. Α΄.

§. ια΄. Χρησὶς δὲ τῶν Λέξεων καὶ παρὰ Μουσικοῖς ἔνθα
 Ἀ΄ρσις καλεῖται „ὅταν μετέωρος ἢ ὁ Πῆς, ἡνίκα ἂν μέλ-
 λωμεν ἐμβαίνειν. (Βακχ. Γέρ. Εἰσαγ. Μουσικ. Σελ. 25.)
 ἢν οἱ Γάλλοι ἐν τῇ Μουσικῇ tems fort, καλεῖσι. (Rouff.
 ἐνθ. ἀνωτ. Tome I. page 55.) καὶ Θέσις δὲ, ὅταν κείμενος.
 (Βακχ. ἐνθ. ἀν.) τὸ νῦν ἐν τῇ Μουσικῇ tems faible:
 (Rousseau ἐνθ. ἀν.)

Υ΄ποσημ. Β΄.

§. ιβ΄. Ἀ΄ρχονται δὲ οἱ Πόδες ἀπὸ Ἀ΄ρσεως· εἰ δὲ Θέσις
 προηγῆται τῷ ποδὶ, τότε καλεῖται Ἀνάκρυσσις· (1)
 συμβαίνει δὲ τῆτο ἐν Γάμβικῳ, καὶ Ἀνακαισιτικῳ τῷ
 Μέτρῳ.

(1) Οἷον τὴν θέσιν ταύτην ἔγωγε καλεῖ ὁ κλεινὸς Εὐριπιδὴς
 (de Metris §. VI. Σελ. 18.) ὅς πρὸς ἄλλοις, καὶ τὸ περὶ Μέτρων
 ἐξέδοτο βιβλίον, ᾧ περὶ ἐγὼ πρῶτον ἐντυχῶν ἐθαύμασα πάνδρος τὸ
 βαδύναν, καὶ ἀκριβὲς τῆς παρατηρήσεως. Οὗτος γὰρ ὅλης ἀψάμενος
 πολλοῖς τῶν Νεωτέρων ἡμελημένης, τῆς Μετρικῆς, Μεσόδοτος
 ἐκρήσατο φιλοσόφῳ, λόγους ἀποδέναι σπουδάσας τῆς οἰκιστά-
 τος, καὶ φιλοπονίας ἀτρυτῶ τοῖς τῶν παλαιῶν ἐντυχῶν συγγράμ-
 μασι· ὅθεν ἔστιν ὅτε δικαίως καὶ τῆς τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν ἀ-
 δολεχίας κατηγορεῖ. Ἀμείλει τοι πολυμαθία κομῶν, ἐκ ὀλίγα

§. ιγ'. Θεωρῶνται δὲ οἱ Πόδες κατὰ χρόνον, ἤτοι Δόγῳ Ἀπλῶ, ὡς ἐν Πυρρίχῳ, (υ υ) ἢ Δακτύλῳ (- υ υ) ἢ Διπλασίῳ, ὡς ἐν τῷ Τροχαίῳ, (- υ) ἢ Γάμβῳ (υ-) ἢ Ἡμινλίῳ, ὡς ἐν τῷ Βακχείῳ (υ - -).

Υ' ποσημ.

§. ιδ'. Εἰσὶν οἱ ἢ τὸν Ε'πίτριτον λόγον καταλέγουσιν, ἐνθα ἡ ἀναλογία θεωρεῖται ὡς 3 : 4.

§. ιε'. Ε'κ δὲ τῆς ἀκολουθίας τῶν Ἀ'ρσεων, ἢ Θέσεων, ὁ Ρ'υθμὸς ἀποτελεῖται, ὃς κοινῇ μὲν λεγόμενος Κίνησις ἂν εἴη, τάξει τινι ὑπείκουσα· (1) ἰδίως δὲ ἐνταῦθα Ρ'υθμὸς λέγεται ἢ τῷ Χρόνῳ καλαμέλρησις ἐν τῷ ἐροφένεσθαι τὴν Συλλαβήν.

Υ' ποσημ.

§. ις'. Ο' Ρ'υθμὸς πολλαχῶς λαμβάνεται· ἐν πολλοῖς,

συνέμιξε φιλοσόφῳ μᾶλλον θεωρίας ἐχόμενα· διὸ ἢ Δηλὶς γε δεῖσθαι κολυμβητῆ τὴν βίβλον ἡγεῖται. Ε'γὼ δὲ χάριτας ὁμολογῶ τάνδρῃ ἀληθῶς Φιλέλληνι, ὃς ἐν πολλοῖς ἀχλύν μευ ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλεν, ἢ πρὶν ἐπῆεν.

(1) Πλάτων. Νόμ. γ'. Σελ. 564—5. Καὶ ἄλλοι δὲ διαφοροὶ ὀρίσμοι φέρονται τῷ Ρ'υθμῷ· οἷον ἢ ὁ παρὰ Πλάτῳ αὐτῷ ἐν Συμποσίῳ, Σελ. 81. ὁ Rousseau ὕτως ὀρίζειται. (ἐνδ. ἀν. „Ρ'υθμὸς ἐστὶ τάξις, ἣν πρὸς ἄλλα ἔχει τὰ μέρη ὅλα τινος.“ ὅρα ἢ Barthélemy (ἐνδ. ἀν.) καὶ Morell. Μετρ. τμ. α'. κεφ. α'.

γὰρ τῆς λέξεως ἢ χρήσις (1) ὡς ἐν τῇ Μασικῇ, κτλ. Καὶ ἐν ἄλλοις δὲ οἱ ἀρχαῖοι τῇ λέξει κατεχρήσαντο ὡς καὶ τῶν νεωτέρων τισὶ σεσημειώται· ὅρα Sulzer Theorie der schönen Künste IV. Theil. S. 82. Art. Rhythmus. μετίθι καὶ Ἀριστοῦ. Μεσ. βιβ. α'. Σελ. 36. καὶ Rousseau ἐν Σ. ἀν. Τάμ β'. Σελ. 96.

§. 17. Εἴκ δὲ τῶν Ποδῶν γίνεται τὸ Μέτρον· (2) Εἴσι

(1) Βακχεῖος Γέρων Εἰσαγ. Μεσ. Σελ. 212. „Ρυθμός ἐστι χρόνος καταμέτρησις κινήσεως γενομένης ποιᾶς τινος. Κατὰ δὲ Φαῖδρον, Ρυθμός ἐστι Σύστημα ἐκ χρόνων κατὰ τινα τάξιν συγκειμένων. Κατὰ δὲ Ἀριστόξενον, χρόνος διηρημένος ἐφ' ἑκάστη τῶν ρυθμιζομένων δυναμένων. Κατὰ δὲ Νικόμαχον, χρόνος εὐτακτος σύμβεσις. Κατὰ δὲ Λεόφαντον χρόνος σύμβεσις, κατὰ ἀναλογίαν τε καὶ συμμετρίαν πρὸς ἑαυτὸς θεωρούμενος. Κατὰ δὲ Διδυμον φωνῆς ποιᾶς τινος σχηματισμός· ἡ γὰρ φωνὴ ποιῶς σχηματίζομενα φωνὴν ἀποτελεῖ " ἐκ ἀσυντελῆς ἐνταῦθα καὶ τὰ Στίχα παραδέσθαι (ἐν λ—Ρυθμός).” Ρυθμός τάξις ἐξημελῆς ἀκολῆς ἀρμονίας· μέλος εὐφώνου. . . . Θεωρεῖται (γὰρ) ὁ Ρυθμός καὶ ἐπὶ τῶν κροτέωνται κατὰ χερσὶ, καὶ τοῖς ποσὶν· ὅταν γὰρ ἡ ταχέως καὶ βραδέως τῶν ποδῶν ἄρσις καὶ θέσις λόγον ἔχουσι πρὸς ἄλληλα, Ρυθμός γίνεται καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν, ἢ τοιαύτε τῶν Συλλαβῶν συμπλοκή, ἣν παραλαμβάνομεν πρὸς τὴν τῶν Μέτρων γενεσὶν πόδες ἐκλήθησαν· καὶ ἐπὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ὁ αὐλὸς λέγεται, συμμετρία ὡς τῇ χρόνῳ ἐν ᾧ ἡ κίνησις γίνεται . . . Ρυθμός (δὲ) τῇ ταχέως καὶ βραδέως (ἀρμονία γίνεται). Οἱ μὲν ἐν ἐπίτῳ ἄλλων Ρυθμός, κατὰ τὸ ταχύ καὶ βραδύ χαρακτηρίζεται· ὁ δὲ ἐπὶ τῇ προσωρικῇ λόγῳ κατὰ τὸ Μακρὸν, καὶ Βραχὺ ὅς περ μόνος καὶ Μέτρον λέγεται.”

(2) Διονύσιος. ὁ Λογγῖνος Ἀποσ. γ'. Σελ. 270. „Τὸ δὲ Μέτρον λέγεται πολλαχῶς. Καὶ γὰρ τὴν συμμετρίαν Μέτρον προ-

δὲ Μέτρον τεταγμένη συμπλοκὴ Ποδῶν, ἀριθμῶτινι ἐκτεθέντων (2).

Ἦ ποσημ.

§. ιή. „Διαφέρει δὲ Μέτρον Ρ'υθμῷ. Ἦλη μὲν γὰρ τοῖς Μέτροις ἡ Συλλαβὴ, καὶ χωρὶς Συλλαβῆς ἐκ ἂν γένοιτο Μέτρον· ὁ δὲ Ρ'υθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν Συλλαβῇ, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς Συλλαβῆς. Καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν ἴδωμεν τὰς χαλκίας σφύρας καταφέροντας, ἅμα Ρ'υθμὸν

παγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν. Μέτρον ἄρισον. Λέγεται δὲ Μέτρον, καὶ αὐτὸ τὸ Μετρεῖν, καὶ τὸ Μετρήμενον· ὡς ὅταν εἴπωμεν τὸν μέδιμνον Μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρήσεν Μέτρον· ἀμφοτέρω δὲ καλεῖται Μέδιμνος. . . . Μέτρον τε [γὰρ] καλῶμεν πᾶν τὸ μὴ περὶν, ὅταν εἴπω τὰ μὲν Πλάτωνος περὶ, τὰ δὲ Ὀμήρου Μέτρα· Μέτρον καλεῖται καὶ εἰς ἕνα ὥς ὅταν εἴπω ἡ Ὀμήρου ἑξαφώδια ἔχει Μέτρα χ'. . . Ἐτι τοῖον Μέτρον καλῶμεν τὴν Συζυγίαν, τῆς τε διποδίου, ὅταν τὸ Γαμβικὸν τὸ ἀπὸ ἑξ ποδῶν συγκείμενον, Τρίμετρον καλῶμεν. Μέτρον καλῶμεν καὶ τὸν Χρόνον. Ὅτι δὲ τῷτο ἔτος ἔχει, παράδειγμα τεθείσεται, ὁ τινὲς τῆς Πυθίας παραλαμβάνει (ἴσ. ὑπολ.) περὶ γὰρ τῶν εἰπῶν λέγων, ἡ λέγεσθαι.”

Ὁρῶν, ἑξαμερὲς, τεττόρων καὶ εἴκοσι Μέτρων.” Ὅρα καὶ Ἐτυμολ. ἐν λ.

(2) Ἰδὲ καὶ ἄλλοι Ὅρισμοὶ τῆς Μέτρων. Ἀριστ. βιβλ. α'. Σελ. 49. „Μέτρον. . . . ἐστὶ Σύστημα Ποδῶν ἐξ ἀνομοίων Συλλαβῶν συγκείμενον ἐπὶ μῆκος σύμμετρον.” Λογγίνος Προλεγ. εἰς Ἡφαίς. Ἀποκασμ. γ'. Σελ. 266. ἐξ ἧς ὁ Σχολ. Ἡφαίς. Σελ. 76. „Μέτρον ἐστὶ Ποδῶν ἡ Βάσεων σὺν ταξίς, αἰσθάνεται τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμβανομένη.”

τινα ἀνέομεν· ἔκ' ἵππων πορεία Ρ'υθμός ἐνομοίωθι, ἔκ' κινή-
 σις δακτύλων, ἔκ' μελῶν σχήματα, ἔκ' χορδῶν κινήματα, ἔκ'
 ὀρνίθων πτερίσματα. Μέτρον δ' ἐκ' αὐτῶν γίνοιτο χωρὶς λέ-
 ξεως ποιᾶς, ἔκ' ποσῆς· ἔτι διαφέρει ὅτι τὸ μὲν Μέτρον πε-
 ριγώτας ἔχει τὰς χρόνους Μακρὸν, ἔκ' Βραχὺν, ἔκ' Κοινόν.
 ὁ δὲ Ρ'υθμός, ὡς βέλεται, ἔλκει τὰς χρόνους, πολλάκις δὲ
 ἔκ' τὸν βραχὺν χρόνον, ποιεῖ μακρὸν." Διον. Λογγίνος ἀπο-
 σπασ. γ' Σελ. 269. Σεϊδ. ἐν λ. Ρ'υθμός. „Πατὴρ Μέτρου
 Ρ'υθμός· διαφέρει Ρ'υθμός Μέτρου, τῷ τὸν μὲν γενικώ-
 τερον εἶναι· τὸ δὲ Μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τῷ Ρ'υθμῷ." ἔτω
 δὲ ἔκ' Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ'. δ' §. 2. φησί. Τὰ γὰρ Μέ-
 τρα, ὅτι μόρια τῶν Ρ'υθμῶν ἐσσι, φανερόν. „Ἀρισεϊδ. α΄.
 Σελ. 49." Διαφέρει δὲ τῷ Ρ'υθμῷ φασί, (τὸ Μέτρον)
 οἱ μὲν, ὡς μέρος τῷ ὅλῳ (τομὴν γὰρ Ρ'υθμῷ φασὶν αὐτὸν).
 οἱ δὲ, κατὰ τὴν ὕλην. Τῶν γὰρ γινομένων ἐκ' δυοῖν ἀνο-
 μοίων τελάχιστον γεννώμενον, τὸν μὲν Ρ'υθμὸν ἐν Ἀρσει,
 ἔκ' θέσει τὴν ἐσίαν ἔχειν, τὸ δὲ Μέτρον ἐν Συλλαβαῖς,
 ἔκ' τῇ τέτῳ ἀνομοιότητι." Οὔθεν ἔκ' ὁ Κωμικὸς αὐτὰ δια-
 κρίνειν οἶδεν, ἐν οἷς τὸν Σωκράτην εἰσάγει λέγοντα.

Πότερα περὶ Μήτρων, ἢ περὶ Εὔωνων, ἢ περὶ Ρ'υθ-
 μῶν; Νεφ. εἰχ. 638. ἔνθα μετιτέον τὸν Σχολ. ἔκ' Ez.
 Spanheim p. 287. (ed. Kust.)

§. 18. Εἰσὶ δὲ τὰ Μέτρα τὸν ἀριθμὸν ἐννέα. Δακτυ-
 λικόν, Ἀναπαισικόν, Γαμβικόν, Τροχαϊκόν, Χοριαμβικόν,
 Ἀντισπασικόν, Ἰωνικὸν ἀπὸ Μείζονος, Ἰωνικὸν ἀπ' Ἐλάσ-

σνος, καὶ Παιωνικόν· ἀπὸ τῶν Ποδῶν τὴν κλήσιν λαβόντα.

§. κ'. Ἐτι δὲ τέτων τὰ μὲν, Δίμετρα· οἶον

Βῶαν, βῶαν | αὔ τῶν βῶαν Εὐρ. Εἰκ. 1037.

Τρίμετρα δὲ, οἶον·

Ωτ' φιλτάτ' ἄν | δρῶν! πρῶτ' ἄ' πρῶ | τὰ βέλδ-
μαϊ. Σοφ. Τραχ. 339.

Τετράμετρα δὲ· οἶον

Φροντίς δ' | ἦν ἔπι' τ' | Ἀνδρομέ' | δᾶν ποτέ.

Η' Φαις. Σελ. 29.

Πεντάμετρα δὲ· οἶον

Χφ' τὰς | βῶς βόσσι | ὦν, χαῖ | βῶες αὖ | ὅτεραι.

Θεόκρ. Εἰδυλ. ἰ. 46.

Εξάμετρα δὲ· οἶον,

Χεῖρὸς ἔ' | Φᾶψᾶμέ' | νᾶ μάλλ' | κῶν ἔκλ | ἰν' ἔπι'
λέκτρων. Ο' αὐτ. Εἰδ. β'. 139.

§. κα'. Βαίνεται δὲ τέτων τὰ μὲν κατὰ Μονοποδίαν, τὰ δὲ κατὰ Διποδίαν, δηλονότι δύο Ποδῶν παραλαμβανομένων. Καὶ κατὰ μὲν Μονοποδίαν, τὸ Δακτυλικόν, τὸ Παιωνικόν, ἄμφω τὰ Ἰωνικά, τὸ Ἀντισπασικόν, καὶ τὸ Χοριαμβικόν. Κατὰ δὲ Διποδίαν, τὸ Τροχαϊκόν, Γαμβικόν, καὶ Ἀναπαισικόν. (1)

(1) Ἀριστίδ. α'. Σελ. 50. Πρωτότυπα, καὶ Ἀπλᾶ πάντα τὰ ἐννέα προσχωρεύσας Μέτρα, ἐπάγει. Τα δὲ κατὰ Διποδίαν, ἢ Συζυγίαν προχωρεῖ μέχρι τῶν αὐτῶν (καὶ) Χρόνων, ἢ ὀλίγων πλείονων. Ὅθεν τὰ ὑπερβαίνοντα τὸ τῶν προειρημένων χρόνων

§. κβ'. Δυσὴν δὲ Ποδῶν συμπλοκὴ, Βάσις καλεῖται· οἶον

„Η' κῶ | νῆκρῶν

Εὐρ. Ε' κ. 1.

„Α' σφᾶ | λῆς γᾶρ

Αὐτ. Φοιν. 602.

Εἰν τέτοις γ' ἔν συμπλοκῇ θεωρεῖται δύο Ποδῶν Ἰάμβων, ἢ Τροχαίων. Καὶ ὁμοίων μὲν ὄντων Διποδία, ἀνομοίων δὲ Συζυγία, ἤκυσεν.

Υ' ποσημ.

§. κγ'. Οὐχ ὁμόφωνα τὰ τοῖς Γραμματικοῖς περὶ τέτων εἰρημένα. Ἀριεῖδ. γ' ἔν-βιβλ. α'. Σελ. 36. Φησί. „Κατὰ Συζυγίαν μὲν εἰνέσι δύο Ποδῶν ἀπλῶν σύνθεσις.” Ο' δὲ Ρωμαῖος Atil. Fortunatianus φησὶ Σελ. 688. (ed. Putshii). „Ὅταν ἔν Πῆς Ἀπλῆς δις παραλαμβανόμενος Σύνθετον Πόδα ἀποτελῇ, Ἑλληνισὶ μὲν Συζυγία, Ρωμαῖσι δὲ conjugatio ἤκυσεν. Αὕτη δὲ, δύο μὲν ὁμοῖες πόδας συζευγῦσα, Ταυτοποδία· ἀνομοῖες δὲ, Διποδία, καλεῖται.” Plotius p. 2628. „Συζυγία μὲν ἐκ δισυλλάβων Ποδῶν συνεζευγμένων Πόδα ἓνα ἀποτελεῖ· Διποδία δ' ἐκ πέντε, ἢ ἑξ Συλλαβῶν σύγκειται, τῶν Ποδῶν, ἐξ ὧν συνέστηκε, τῇ τομῇ διηρημένων.”

§. κδ'. Τὸ μέρος τῆς Μέτρης εἰάν μὲν ἔχη τὰς Συζυγίας πλήρεις, Κῶλον, καλεῖται· οἶον

φ, Φῶμέ | νοῖς μέρῳ | πέσσιν ᾄν —

Μανέθ. Α' ποτελ. Βιβλ. γ'. 111.

πλήθος διαιρῶντες εἰς δύο, Σύνθετα προσηγόρευσαν.” Ἄλλοι δὲ Σύνθετα τὰ ἐκ Συνθέτων Ποδῶν ἐκ ἀπεικότητος ἐκάλεσαν.

„Ω^τ τῆν |ἐν ᾗ|ροῖς ἔ|ρᾶν^ε — Εὐριπ. Φοιν. 1.

Εἴαν δὲ ἀτελεῖς, Κόμμα· οἶον

„Ε^ρῆ^ε κα^λ|κῆ γλῆ|νῆ! — Οἶμω. Ἰλ. Σ'. 164.

Δε^ξα^ι μ^ε κῶ|μα^ζοντᾶ — Η΄ Φαις. Σελ. 15.

Τ' ποσημ.

§. κέ. Εἰσὶ δὲ οἱ ἢ τὸ Κόμμα ἢ τὸ Κῶλον διαιρῆσι·

Τὸ μὲν Κῶλον, εἰς { Συλλαβικόν, ἢ
Στιχικόν.

Συλλαβικόν ἀποκαλῶντες Κῶλον τὸ, αἱ αἱ!

Εὐρ. Οἶρ. 316.

Στιχικόν δὲ, μίαν Συζυγίαν· οἶον· ἂ ᾗ^ε|νᾶκτῶς.

Αὐτ. Ε΄ κ. 689.

Τὸ δὲ Κόμμα, εἰς { Συλλαβικόν,
Ποδιαῖον, ἢ
Στιχικόν.

Καὶ Συλλαβικόν μὲν, ἀπλῆ Ποδὸς μέρος· οἶον· αἱ.
ἢ τὸ ἔ. Ἀλλ' εἰ μὲν μακρὰ ἢ Συλλαβὴ, ὀνομάζεσσι Μα-
κροσύλλαβον Κεκέλιον Κόμμα· εἰ δὲ βραχεῖα, Βραχυσύλ-
λαβον Κεκέλιον Κόμμα. Ποδιαῖον δὲ, τὸ Βραχυκατάληκ-
τον· οἶον· Φεῦ^υ, Φεῦ^υ, ἰῶ μοῖ μοῖ. Στιχικόν δὲ, τὸ τὸν
εἰχον εἰς δύο διαιρῆν. Ἀλλὰ ταῦτα ἔ πάντοτε δοκιμά-
ζεται· αἵτε τοιαῦται διαφοραὶ καὶ κλήσεις ἐδέν τι
οὐδὲν ξυντελῶσι. Περὶ τέτων ἄριστα ὁ κλεινὸς Ἑρμᾶν-
νος. §. XII.

ΚΕΦ. Β΄.

Περὶ Ἀποθέσεως Μέτρων.

§. κς'. Ἀποθέσεις δὲ, ἧτοι καταλήξεις τῶν Μέτρων τέσσαρες. Τέτων γὰρ τὰ μὲν Ἀκατάληκτα, τὰ δὲ Καταληκτικά, τὰ δὲ Βραχυκατάληκτα, τὰ δὲ Ὑπερκατάληκτα.

§. κζ'. Καὶ Ἀκατάληκτος μὲν καλεῖται ὁ Στίχος, ὅταν ᾖ τέλειος· οἶον. (1)

Θη. Τί' δ' ἐστὶ, μῶν|τις ξυμφῶρᾱ|νέωτέ'ρά·;

Εὐριπ. Ἰππολ. 1160.

Τῇ δὲ κα̃|τῇ δ' ἄγῳ|ρῇν δὲ κα̃|λέσσατό|λαῶν Ἀ'-

χι' Μεύς.

Ἰλ. α'. 36.

Εὐταῦθα τοίνυν τέλειοι εἰσὶν οἱ στίχοι.

§. κη'. Καταληκτικά δὲ, ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα· οἶον (2).

Χαίροις ἅ νῦμ|φᾱ, χαῖρε' τῶ|δ' ὃ γᾱμβρός.

Η'φαις. Σελ. 12.

(1) „Ἀκατάληκτον δὲ, ὅπερ ἀπληρισμένον ἔχει τὴν πόδα· οἶον τὸ· ἰὴ ἰὴ· ἢ ἰῶ, ἰῶ, ἰῶ· ἢ τὸ φεῦ, φεῦ, ἰῶ· ταῦτα γὰρ Μονόμετρα εἰσιν· Ἀκατάληκτα, διὰ τὸ ἀπληρισμένον ἔχειν τὴν πόδα καὶ μὴ ἐλλειπῆς, ὡς τὰ ἀνατέρω. „Διμήτρο. Τρικλ. Σελ. Χ.

(2) „Καταληκτικὸν δὲ τὸ δεόμενον Συλλαβῆς πρὸς ἀπληρισμόν· οἶον τὸ· ἰῶμοι· ἢ τὸ· ὦμοιμοι. Ταῦτα γὰρ Μονόμετρα εἰσι. Καταληκτικά, διὰ τὸ ἔχειν ὅλον Πόδα, καὶ μίαν Συλλαβὴν, ἧτοι ἡμισυ Πόδος.” Ο' αὐτ. αὐτ.

Εἴ ταῦτα γὰρ Συλλαβὴ μία ἐλλείπει, ἢ ἡ ὅλον τέλειον
τὸ Ἰαμβικόν.

Ἦ ποσημ.

§. κδ'. Εἴ δὲ τοῖς κατὰ μονοποδίαν Μέτροις δύνα-
ται καὶ παρὰ δύο Συλλαβὰς εἶναι τὸ Καταληκτικόν· οἷον
Εἴ δὲ Βᾶ|τῆσιᾶ'|δῆς

Εἴ ταῦτα γὰρ ἡ, δῆς Συλλαβὴ ἀντὶ Τρισυλλάβε κεῖ-
ται Δακτύλε. Εἴ πὶ δὲ τῶν τοιούτων τὸ μὲν παρὰ Συλ-
λαβὴν, καλεῖται Καταληκτικὸν εἰς Μονοσύλλαβον·
τὸ δὲ παρὰ δύο Συλλαβὰς Καταληκτικὸν εἰς Δισύλ-
λαβον. Η' φ. Σελ. 12—13.

§. λ'. Βραχυκατάληκτα δὲ καλεῖται, ὅσα ἀπὸ Δι-
ποδίας ἐπὶ τέλῳς ὅλῳ ποδὶ μεμειώται· οἷον (1)

Α' γ' αὐ τ' εἰς οἶ|κὸν τὸν Κλεῖ|σί' πῶ.

Η' φ. Σελ. 13.

Ἦ ποσημ.

§. λα'. Τὰ δὲ κατὰ Μονοποδίαν βαινόμενα ἑδέποτε
δέχεται Βραχυκαταληξίαν, ὥς Φησὶ Δημήτριος ὁ Τρι-
κλίνιος· δῆλον δὲ τῆτο καὶ ἐκ τῶν Η' φαισίανος.

(1) „Βραχυκατάληκτόν ἐστιν, ὡς ἐν παραδείγματι ἐπὶ τῇ
Μονομέτρῳ εἰπεῖν, ὅπερ Ποδὸς ὅλη δεῖται πρὸς ἀπαρτισμὸν,
οἷον τὸ φεῦ, φεῦ· ἢ τὸ ἰὼ, ἰὼ τὸ, ἕα. Ταῦτα γὰρ Μονόμετρα
εἰς Βραχυκατάληκτα, διὰ τὸ ἔχειν μὲν τὸν ἕνα πόδα, τὴν ἑ-
τέρην δὲ λείπειν·” ὁ αὐτ. ἐνδ. ἀνατ. καὶ ὁ Σχολ. Η' φαις.
Σελ. 83.

§. λβ'. Ὑπερκατάληκτα δὲ, ὅσα πρὸς τῷ τελείῳ
 καὶ μέρος προσέλαβε Ποδὸς, οἶον (1)

Γυναικὸς ἄν|τί|οι|ς ἁ|θ|έν|τες Εὐριπ. Οῖρ. 1479.

Ἄς ἔ|γ|ημ' ὅ| τὸξότης Πά|ροις. Ο' αὐτ. αὐτ. 1419.

Ὑποσημ. Α'.

§. λγ'. Ὅταν μέντοι οἱ ἐν τῇ Συζυγίᾳ Πόδες ὥσι
 Τρισύλλαβοι, καὶ Δισυλλάβῳ δύναται περιπτεῦειν, οἶον·
 Ἀ'δ' Ἀ'ρτέμις| ὦ' κόραι. Η'φ. Σελ. 13.

Ὑποσημ. Β'.

§. λδ'. Οὐδὲ τὸ Ὑπερκατάληκτον δέχεται τὸ
 Δακτυλικὸν Μέτρον· ὥς Φησὶν ὁ Τρικλίνιος. Τὰ τοι-
 αῦτα γὰρ τῶν εἰχῶν σχήματα Ἀποθέσεις ἤκυσαν καί,
 Καταλήξεις τοῖς Τεχνικοῖς.

Ὑποσημ. Γ'.

§. λε'. Ἰσέον δὲ ὅτι τὸ αὐτό ἐστὶν Ἀπόθεσις, καὶ Κατάλη-
 ξις· καὶ Γενικὸν ἐστὶ Κατάληξις ἀντὶ τῆ Ἀπόθεσις, καὶ Εἰδικὸν
 ἀντὶ τῆ Ἐλάττωσις. Ἀπὸ τῆς ἐν τῇ εἰδικῇ ὀνόμασαι τὸ
 Ἀκατάληκτον, καὶ Καταληκτικόν. Τὸ γὰρ Ὑπερκατάλη-
 κτον δύναται καὶ ἀπὸ τῆ Γενικῆς." Σχολ. Η'φαις. Σελ. 12.

§. λς'. Περί δὲ τῶν Ἀποθέσεων ἔτιως Ἀριστείδ. Βιβλ. α'.

(1) „Ὑπερκατάληκτον δὲ τὸ ἔχον ἀνηρτισμένης τῆς Πό-
 δος· ἔχει δὲ καὶ Συλλαβὴν μίαν πλείονα." Τρικλ. ἐνδ. ἀνωτ.

Σελ. 50., Τῶν δὲ Μέτρων, τὰ μὲν Α' κατάληκτα καλεῖται, ὅσα ταῖς ἐνέσαις Συλλαβαῖς συναπαρτίζει τες Πόδας· τὰ δὲ Καταληκτικά, ὅσα Συλλαβὴν ἀφαιρεῖ τῇ τελευταίᾳ Ποδὸς, σεμνότητος ἕνεκεν τῆς μακροτέρας Καταλήξεως. Τὰ δὲ Βραχυκατάληκτα, οἷς πῆς Δισύλλαθος ἐλλείπει. Τὰ δὲ Υ' περκατάληκτα, ἐν οἷς μία Συλλαβὴ περισσεύει· εἰ γὰρ πῆς πλεονάζει ταυτὸν γίνεται τῷ Βραχυκαταλήκτῳ."

§. λς'. Κατακλείς δὲ λέγεται ὁ πρὸ τῆς Καταληκτικῆς Συλλαβῆς πῆς, μετὰ ἧς αὐτῆς τῆς Συλλαβῆς· οἶον. Δόγων δ' ἄνοι | ἄ, ἧ φρενῶν | ἐρίννης.

Σοφ. Οἶδ. Τύρ. 1500.

Εἵνταῦθ' ἡ Κατακλείς εἰς Βακχεῖον, ἢ Α' μφίβραχυν διὰ τὴν ἀδιάφορον.

§. λζ'. Παντὸς δὲ Μέτρου ἡ τελευταία Συλλαβὴ τῇ τελευταίᾳ ποδὸς ἀδιάφορος, οἶον·

Σύγγνωθ' δέσ | πὸτ'· ε' γὰρ εὔ | λαλὸς κόρη.

Λυκ. Α' λεξ. 3.

Κῶχ' εἰθ' ὕτ' | λας' ὀ | ξανθὸς ὕ | δῶρ εἴπ' | δόρπτον | οἴσω.

Θεόκ. Εἰδ. ιν'. 36.

§. λη'. Πᾶν Μέτρον εἰς τελείαν περατῆται λέξιν· εἰ δὲ μὴ Ε' πύληπον, λέγεται, οἶον.

Ἦ Φῆς | ὦς Τρω' | εὐσὶν ἄ | ρῆγ' ἔμην | εὐρύο | πᾶ Ζῆ-

Γλ. Σ'. 206.

Ν' ὦς Ἦ | ρᾶκλῆ' | ὅς περ | ἐχῶσ' αὐτό | παῖδός ε' | οἶο.

Γλ. Σ'. 207.

Υ΄ ποσημ. Α΄.

§. λθ΄. Οἱ μέντοι Λυρικοὶ καὶ οἱ ἀπὸ σικηνῆς ποιηταὶ
παίζουσι τὰ τοιαῦτα ποιῶντες, οἷον.

Α΄ πεόντος δ' ἔτις ἔν-

δειξεν λάχος Α'ελίε.

Καὶ ῥάμιν χώρας ἀκλάρω-
τον λίπονθ' ἄγνων θεόν.

Πίνδ. Ο΄λυμ. Ζ΄. 106—110.

Οὔτωτοι καὶ ὁ Κωμικὸς ἐν Ἰππεῦσι. 906—913.

Α΄λ. Εἰμὲ μὲν ἔν, εἰμὲ μὲν ἔν.

Κλ. Εἰγώ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
Σαυτῆ, παλαιὰν ναῦν ἔχον-
τ', εἰς ἣν ἀναλῶν ἐκ ἐφέ-
ξεις ἐδὲ ναυπηγέμενος.

Περὶ τέτων Εὐστάθ. Σελ. 974. Ἰλ. Ξ. 265—6.

„Ἐν δὲ τῷ Εὐρύοπα Ζῆν', καταλήγει μὲν εἰς τὴν Ζῆ,
Συλλαβὴν κατὰ τὰς παλαιὰς, ὡς καίτι παρὰ τῷ
Ποιητῇ· ὁ δὲ συνεχὴς ἄρχεται ἀπὸ τῆς Ν', συναφθέντος
εἰς τὸ ὧς." Οὔτω καὶ τὰ ἐν τῷ τῆ σοφῆς Villoison·
ἐκδόσ. ἀρχαῖα σχόλ. Σελ. 799. „Ἐν ἀρχῇ τῆ εἴχε
τὸ ὦς θετέον· ὅτι τὸ πρὸ τῆς ἀποσρόφου σύμφωνον τῷ
ἐπιφερομένῳ συνάπτεται φωνήεντι μετὰ τὸ ν· ἡ σιγμὴ
μεταξὺ γὰρ συλλαβῆς, καὶ μεταξὺ συναλοιφῆς, ἐν ἀρ-
χῇ εἴχε πολλάκις ποιητικῶς ἡ σιγμὴ τίθεται." Τριαῦ-
τα παρὰ τῷ Ποιητῇ καὶ Ἰλ. Θ΄. 206—7. καὶ Ἰλ. Ω΄.

332—333. ἔνθα ὁ Εὐστάθιος Σελ. 1486. „Ὅτι καὶ ἔνταῦθά ἐσιν εὐρεῖν ὡς καὶ πρὸ τέτων τὴν Ζῆνα αἰτιατικὴν κερτίσασαν μὲν τὸ ᾧ, δι' ἀποθλίψεως ἐν τέλει εἶχε, τὸ δὲ ὦ, προσθεῖσαν τῷ ἐφεξῆς εἶχῳ.” Τὰ ἐν τῇ τῷ Villoison ἐκδόσει Σχολ. Σελ. 525. „Τὴν συναλοιφὴν διεῖλεν Ἀρίσταρχος Ζῆ-ν'. ἐν ἀρχῇ τῷ εἶχε τὸ ὦ τιθεῖς.” Τοιαῦτα καὶ τὰ παρ' Ἡφαις. Σελ. 14. Ἡ' μέγ' Ἀθηναίοισι φῶως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστογείτων Ἰππαρχον κτεῖνε, καὶ Ἀρμόδιος.

Ὑπόσημ. Β'.

§. μ'. Ἐνταῦθα καὶ τὰ περὶ Ἐπιπλοκῆς Μέτρων λεγόμενα τῷ Σχολ. Ἡφαις. παραδέεσθαι ἔδοξεν, ἐκ ἀσυντελεῖ παντάπασιν ὄντα. (1), Ἐπιπλοκὴ, φησὶν, ἐστὶ τῷ Μέτρῳ τὸ ἀνώτατον γένος, ἐξ ἧς τὰ Μέτρα γίνονται. Εἰσὶ μὲν ἔν Ἐπιπλοκαὶ κατὰ μὲν τινὰς καὶ ἄλλαι, πλὴν αἱ οὗν ἀναγκαϊόταται τρεῖς. Καὶ ἡ μὲν καλεῖται Τρισήμιος Δυαδική, ἡ δὲ, Τετρασήμιος Δυαδική, ἡ δὲ Ἐξασήμιος Τετραδική. Καὶ Δυαδικῆς μὲν Τρισήμιος εἶδη δύο, τό, τε Ἰαμβικόν, καὶ Τροχαϊκόν· τῆς δὲ Τετρασήμιος Δυαδικῆς δύο πάλιν, τό, τε Δακτυλικόν, καὶ τὸ Ἀναπαισικόν· τῆς δὲ Ἐξασήμιος Τετραδικῆς τέσσαρα, τό, τε Ἰωνικόν ἀπὸ Μεζονος, τὸ Χοριαμβικόν, τὸ ἀπ' Ἐλάσσονος Ἰωνικόν, καὶ τὸ Ἀντισπασικόν. Ὡνομάσθησαν δὲ Ἐπιπλοκαὶ, ἐπειδὴ τὰ ἐκ μιᾶς Ἐπιπλοκῆς εἶδη ἀπ' ἀλλήλων εἰς ἄλ-

(1) Σελ. 83—5.

ληλα τὰ εἶδη μεταπίπτει. Εἴθε μὲν δὲ καὶ ἐκάστης τὸ ἴδιον. Ἡ μὲν γὰρ πρώτη Τρίσημος καλεῖται, Δυαδική· Τρίσημος μὲν, ὡς τῶν Ποδῶν Τριχρόνων ὄντων, Δυαδική δὲ, ὅτι εἶδη δύο ἐξ αὐτῆς γίνεται τὸ Ἰαμβικόν, καὶ τὸ Τροχαϊκόν. Καὶ ἡ Τετράσημος δὲ Δυαδική ὡσαύτως, ὅτι οἱ πόδες Τετράχρονοι εἰσὶ· καὶ δύο εἶδη ἐξ αὐτῆς ἀποτελεῖται τό, τε Δακτυλικόν καὶ τὸ Ἀναπαισικόν· καὶ ἡ Εἰσάσημος δὲ Τετραδική, ἀσφαλῶς εἴρηται. Ἐὰν μὲν γὰρ κατὰ πόδα βαίνωμεν Ἀπλῆν, Τρίσημος ὀνομάσθῃ Δυαδική· ἐὰν δὲ κατὰ Συζυγίαν, Εἰσάσημος Τετραδική. Μεταπίπτει δ' ἀπ' αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὰ εἶδη τὸνδε τὸν πρόπον. Ἐκτίθῃμι καθαρὸν Ἰαμβον τόνδε.

Γ' ὦ Κᾶϊ|κῆ! Μῦσ' | αἰ' | τ' ἔπι ῥῥῶ|αἰ.

Τέτε εἰ ἀφέλοις τὴν πρώτην Συλλαβὴν, τὸ καταλείπομενον γίνεται Τροχαϊκόν, ἀπὸ Τριμέτρου Ἀκαταλήκτου Καταλήκτικόν· καὶ αὖ πάλιν εἰ ἀφέλοις, Ἰαμβικόν γίνεται τὸ τροχαϊκόν. Οὐ μόνον δ' ἐν ταῖς ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προθέσεσι τὸ τοῖστο τῆς Ἐπιπλοκῆς διασφύζεται· φέρε γὰρ τῷ προειρημένῳ εἰς τὴν προθεῖν κατὰ τὴν ἀρχὴν μακρὰν συλλαβὴν, πάλιν γίνεται Τροχαϊκόν.

Νῦν Γ' ὦ Κᾶ|ϊκῆ! Μῦσ' | αἰ' | τ' ἔπι ῥῥῶ|αἰ.

Συμβαίνει ἔν κατὰ τὰς προθέσεις καὶ ἀφαιρέσεις τάδε ἀλλήλοις ἐπιπλέκεσθαι. Ταῦτα περὶ Τρισημῆς Δυαδικῆς. Ἡ δὲ Τετράσημος Δυαδική δύο μὲν εἶδη γεννᾷ, Δακτυλικόν, καὶ Ἀναπαισικόν, καὶ διὰ τῆτο καλεῖται, Δυαδική

Τετράσημος· ὅτι ὁ Δάκτυλος, καὶ Ἀνάπαισος Τετράσημοι εἰσιν, ἤτοι Τετράχρονοι. Κληθεῖν δ' αὖν καὶ Οὐτάσημος, εἰ κατὰ Συζυγίαν μετροῖτο, καὶ βαίνοιτο, ὡς τὰ Ἀναπαισιμά. Ἐπιπλέκεται δὲ ἀλλήλοις αἰεὶ τὸν τρόπον τῶτον. Ἐξω εἶχος ὅλος Δακτυλικός.

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

(Οὔδυσ. Γ. 39.)

Τῆτε τοίνυν εἰ τὴν πρώτην ἀφέλοις συλλαβὴν τὸ λειπόμενον γίνεται Ἀναπαισικόν· καὶ αὖ πάλιν εἰ τὰς ἐξῆς ἀφέλοις βραχείας δύο συλλαβάς, γίνεται Δακτυλικόν.

— Ἦεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

Ἦ κατὰ τὴν ἀρχὴν εἰς προῦτῳ δύο βραχείας, Ἀναπαισικόν τὸ εἶδος γίνεται.

Ὅτι Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσε.

Τὸ αὐτὸ ἔν ποιεῖ καὶ πάσχει τὸ Ἀναπαισικόν· πλὴν ὅτι τὰς δύο βραχείας ὑφαιρεῖται, ἢ προσλαμβάνει μίαν μακράν. Δεῖ ἔνσε, ὅταν λαμβάνῃς Δυαδικὴν Τετράσημον, εἰς μὲν μακράν εὐρίσκης, μίαν ἀφαιρεῖν, εἰς δὲ βραχείας δύο, μίαν προσιδέναι μακράν· καὶ ἔτω σοι τὸ μὲν Δακτυλικόν γίνεται Ἀναπαισικόν· τὸ δὲ Ἀναπαισικόν Δακτυλικόν. Ἐὰν μέντοι ὁ Ἡρωϊκὸς εἶχος, καὶ Σπονδαῖον ἔχη συγκαταμειγμένον, πάλιν τὸ ὅμοιον συμβαίνει. Ἐν γὰρ ταῖς ἀρμοζέσαις προῦτέσεσσι τε, καὶ ἀφαιρέσεσι τὸ εἶδος εἰς Ἀναπαισικόν ὑγιὲς ἀλλάσσεται· ὡς ἐπὶ τῷδε.

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο Φαίδιμος Ἐκτωρ.

(Ἰλ. Η΄. 1.)

Τῆγιες ἐποίησα Ἀνακαιοικὸν προσθεῖς βραχέας δύο.

Ὁ δὲ ὥς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο Φαίδιμος Ἐκτωρ.

Διὰ τὶ δὲ ἐν ταῖς πρώταις Ἐπιπλοκαῖς κατὰ μίαν ἀφαιρῶμεν, ἢ προσίθεμεν, ἐν δὲ τέτοις ἐστὶ ὅτε καὶ δύο; Μάλιστα μὲν ἐπειδὴ ἐκεῖνα ἐξ ἀπλῶν δύο σύγκειται συλλαβῶν, ταῦτα δὲ ἐκ τριῶν· καὶ ὥσπερ ἐν τῷ περὶ Καταλήξεως διεσήμαινε, τὸ Καταληκτικὸν, καὶ Ὑπερκαταληκτικὸν· Καταληκτικὸν μὲν, τὸ καταλήγον εἰς δισυλλαβίαν, Ὑπερκαταληκτικὸν δὲ, τὸ καταλήγον εἰς μονοσυλλαβίαν· ἔτω κἀνταῦθα ἑ κατὰ μίαν μόνον, ἀλλ’ ἐνό- τε καὶ κατὰ δύο. Ἐτι δὲ κἀκεῖνο ζητέον, ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἐν ἴσῳ κεῖται λόγῳ, ταῦτα δὲ ἐν διπλασίῳ· πρὸς ἑν τὴν μίαν μακρὰν τὰς δύο δεῖ ἀφαιρεῖν, ἢ προσιθεῖναι βρα- χείας, ἵνα ὁ ἐν ἴσῳ λόγος διατηρηθῇ.

Ἡ δὲ τρίτῃ Ἐπιπλοκῇ καλεῖται μὲν Τετραδική, ἐπειδὴ τέσσαρα εἶδη ἐξ αὐτῆς ἐπιπλέκεται, Ἀντισπα- σικὸν, Χοριαμβικὸν, καὶ Ἰωνικὰ δύο. Ἐξάσημος δὲ, ὅτι ἑκα- σος τέτων Ἐξάχρονός ἐστιν. Ἐπιπλέκεται δὲ ἐξ ἀμλήλων τέτον τὸν τρόπον. Τίθῃμι Μέτρον Ἰωνικὸν ἀπὸ Μείζονος.

Βλαστῇ δ’ ἐπὶ γῆς δένδρεα | πικνὰ φύλλοντα

Τέτο ἀπὸ Μείζονος Ἰωνικὸν Τετράμετρον Βραχυκατά- ληκτον. Ἀφαιρῶ αὐτῇ τὴν πρώτην συλλαβὴν, τὸ κατα- λειπόμενον γίνεταί Χοριαμβικόν.

— Στεῖ δ’ ἐπὶ γῆς

Α'φαιρῶ καὶ τὴν δευτέραν, τὸ καταλειπόμενον γίνεται Ἰωνικὸν ἀπ' Ε'λάσσονος.

— Ἐπὶ γῆς δε-

Α'φαιρῶ καὶ τὴν τρίτην, τὸ καταλειπομένον ἐστὶν Ἀντισπασικόν. Εἰ δὲ καὶ τὴν τετάρτην ἀφέλοις, ἀναδραμεῖται εἰς τὸ ἀρχαῖον τὸ ἀπὸ Μείζονος.

— Γῆς δένδρεα

Οὐ μόνον δὲ ἐν ταῖς προειρημέναις ἀφαιρέσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προθέσεσιν αἱ εἰρημέναι σφύζονται Ἐπιπλοκαί· τὸ χαρίεν δὲ τῆς παρατηρήσεώς ἐστι τοῖσιν. Ἐν μὲν ταῖς ἀφαιρέσεσι μετὰ τὸ Ἰωνικὸν γίνεται Χοριαμβικόν, εἴτα ἀπ' Ε'λάσσονος, εἴτα Ἀντισπασικόν, εἴτα πάλιν τὸ ἀπὸ Μείζονος· ἐν δὲ ταῖς προθέσεσι τὸ Ἀντισπασικόν, εἴτα πάλιν τὸ ἀπ' Ε'λάσσονος, εἴτα τὸ Χοριαμβικόν, εἴτα πάλιν, τὸ ἀπὸ Μείζονος.

Τὸ ἐν Ἡρωικῇ Μέτρῃ Σχήματά εἰσι λβ'. ὅλων γὰρ ὄντων Δακτύλων, ἐν Σχήμα γίνεται· καὶ ὅλων Σπονδείων, ἐν. Δάκτυλος δὲ μετὰ Σπονδείων, ε'. Σπονδεῖος δ' αὖ μετὰ Δακτύλων, ε'. δύο δὲ Σπονδεῖοι μετὰ τριῶν Δακτύλων, ι'. καὶ δύο Δάκτυλοι μετὰ τριῶν Σπονδείων, ι'. Καὶ ἔστιν ἡ μέθοδος ἕτως. Ἐκάζη τῶν ε'. χωρῶν δύο δέχεται πόδας, Δάκτυλόν τε καὶ Σπονδεῖον. Καταγράφω τοίνυν πεντάκις τὴν δυάδα. β. β. β. β. β. καὶ πλαπλασιάζας τὴν α' ἐπὶ τὴν β', ἤγυν δις β' ποιῶ δ'. εἴτα, τὰ ἀπὸ τῆς α'. καὶ β'. γεγονότα· ἤγυν τὰ δ' ἐπὶ τὴν γ'. τετέσι τὰ δύο δις δ' λέγω, καὶ ποιῶ ἡ. καὶ

ταῦτα ἐπὶ τὴν δ', ἤγεν τὰ δύο ἡ'. καὶ γίνονται ις'. δις γὰρ τὰ ἡ', ις'. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε', καὶ γίνονται λβ'. δις γὰρ ις', λβ'.

Ἐλθωμεν καὶ ἐπὶ τὸ Γαμβικόν. Ἡ α' χώρα δέχεται πόδας ε'. Γαμβον, Χορεῖον, Ἀνάπαισον, Δάκτυλον, Σπονδεῖον. Ἡ β', γ'. Γαμβον, Χορεῖον, Ἀνάπαισον. Ἡ γ', δ'. ὁμοίως τῇ α'. Ἡ δ', ε'. ὁμοίως τῇ β'. Ἡ ε', ε'. καὶ ἐκτίθημι ἔτω. ε, γ, ε, γ, ε. τῇ ὁμοίᾳ ἔν χρώμεθα μεθόδῳ. Πολλαπλασίσω τὴν α' ἐπὶ τὴν β'. πεντάκις τὰ γ'. ιε'. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν γ'. πεντάκις τὰ ιε', γίνονται σέ. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν δ'. πεντάκις τὰ σέ. σκέ. καὶ ταῦτα ἐπὶ τὴν ε'. πεντάκις τὰ σκέ, ἀρκέ. ὥς ἐστιν τὰ τῷ Τριμέτρῳ Γαμβικῷ Σχήματα ἀρκέ. διὰ τὶ ἔν τὴν ε'. χώραν εἰ μετρεῖμεν; ὅτι πάντως ἔστιν Γαμβος· καὶ γὰρ Πυρρίχιος ἦ, τῷ ἀδιαφορον εἶναι τὴν ἐσχάτην, Γαμβός ἐστιν· ὁ αὐτὸς ἔν αὐτῷ Σχῆμα ἕτερον εἰ ποιεῖ· καὶ ἐπὶ τῷ Ἡρωϊκῷ δὲ ὁμοίως.

Κ Ε Φ. Γ'.

Περὶ Δακτυλικοῦ (1).

§. μα'. Τὸ Δακτυλικὸν Μέτρον διαιρεῖται μὲν, εἰς Δακτυλικόν, Αἰολικόν, καὶ Λογαοιδικόν. Πόδας δὲ δέχεται Δακτύλες

(1) Ἐκλήθη δὲ ἕτως ὁ Δάκτυλός φασιν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων· ἀπὸ γὰρ μείζονος ἀρμογῆς ἐπὶ τὰς δύο ἐλάττους προΐασιν· ἢ ἀπὸ τῶν Δακτύλων, ὅς ἐπιλαμβάνο-

ἡ Σπονδαίως κατὰ πᾶσαν χώραν, πλὴν τῆς τελευταίας.
 Ἐπὶ ταύτης δὲ εἰ μὲν Ἀκατάληκτον ἦ, Δάκτυλον ἔ-
 ξει, ἢ διὰ τὴν ἀδιάφορον, Κρητικόν· εἰ δὲ Καταληκτι-
 κὸν τὰ ἅπ' αὐτῆ μεμειωμένα, ἥτοι συλλαβῇ, ἢ δύο συλ-
 λαβαῖς. ὧν τὸ μὲν καλεῖται Καταληκτικὸν εἰς συλ-

μενης τῆς Γῆς ἀνῆκεν ἡ Ῥέα, ἧς ἡ Κρητὶς ἐκάλεσαν· διὰ
 τὸ περὶ τὸν διὰ κῆρον ὄντα εἰλεῖσθαι· οἱ . . . ἀμέλει
 ἄδοντες ἢ ὀρχόμενοι τὸν Κρόνον ἡπάτων. Ταῦτα ὁ τῷ Ἡφ.
 Σχ. Σελ. 83. Περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ταυανὶ ἢ ἄλλοι
 ἰσορῶσι, μάλιστα Καλλιμάχ. ὕμν. εἰς Δία στίχ. 52.

Οὐλα δὲ κέρη τῆς γε περὶ Πρύλιν ὠρχήσαντο

Τεύχεα πεπλήγοντες ἵνα Κρόνος ἔασιν ἡχὴν

Ἀσπίδος εἰσαῖοι, ἢ μὴ σέο κερίζουτος.

Ὁρχεῖντο δὲ ἔτω τὴν Πρύλιν ὀρχισιν, ἢ Πυρρῆχιν· περὶ ἧς
 προδεδίληπται Ἰωάν. Μέρσ. Ὀρχήσερ ἐν λ. καὶ Εὐσταθ. Ἰλ.
 Ζ' Σελ. 71, καὶ Σελ. 957, καὶ Ὀδυσ. Α'. Σελ. 1695. Μετι-
 τέον ἢ Ἡσύχιον ἐν λ. Πυρρῆρχίζειν.

Κρητὶς δὲ ὀρχομένης, ἢ Δία κερίζοντα τὸ ἀρχαῖον τατὶ
 τῆς Ἑλλάδος μνημεῖον ὄραν παρέχει.

λαβὴν, τὸ δὲ, Καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον.
Ἡφαις. Σελ. 21.

Ἦ ποσὴμ.

§. μβ'. Σημείωσαι ὅτι οἱ τῶν Ποιητῶν Σχολιασαὶ τὰ εἰς Σπονδεῖον καταλήγοντά φασιν εἶναι Ἀκατάληκτα· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ πολλαχῶς Ἡφαισίῳ μαῦλλον ἐκόμενοι φαίνονται· καὶ ὅρα μοι τὸν τῷ Πινδάρῳ Σχολιαστῇν (Ο'λ. Εἰδ. ε'. 1., ἔτῳσι αὐταῖς λέξεσι λέγοντα. „Τὸ α'. Δακτυλικὸν Τρίμετρον Ἀκατάληκτον, εἰ Σπονδεῖον ἐκλαμβάνεις τὸν ὕστερον· εἰ δὲ Τροχαῖον, (ἀδιάφορος γὰρ, ὡς εἴρηται, ἡ τελευταία.) Καταληκτικόν.” Τὰ τοῖνον εἰς Σπονδεῖον καταλήγοντα, διὰ τὴν πρὸς τὸν Δάκτυλον τῷ Σπονδεῖν ἀναλογίαν (ἄμφω γὰρ ὁμοίως τετράχρονοι.) ἐκ ἂν ἀπεικόντως κληθεῖεν Ἀκατάληκτα. Καταληκτικὰ δὲ ἡμῖν ἀκέρσει εἰς δισύλλαβον, ἅπαξ ἐλομένοις ἐπευθαι Ἡφαισίῳ, ᾧ συνωδὰ καὶ Ἀρισειδῆς Φησι.

§. μγ'. Δακτυλικὸν Δίμετρον Καταληκτικὸν εἰς Δισύλλαβον· οἶον,

Πότνιᾶ | Σῦμόν.

Σαπφῶ, παρὰ Διον. περὶ Σύνθ. ὄνομ. Κεφ. κς'.

Δακτ. Δίμετρ. Ἀκατάληκτον· οἶον

Ἀδρᾶ μῆι | ἔννεπῃ,

Ο'μ. Ο'δυσ. α'. 1.

Βῶμοις | ἔξ διδύ-

Πίνδ. Ο'λυμ. Εἰδ. ε'. 10.

ου· καὶ ὅδ' | ἄνῃρ.

Ο' αὐτ. Νεμ. β'. 4.

§. μδ'. Δακτ. Τρίμετρ. Καταληκτ. εἰς Σύνλλαβὴν· οἶον

᾿Ω μέγα' | λα φάτις | ᾿ῶ Σοφ. Αἴαν. Μαιγ. 111

Ὁ λῆ' θρί' ὄν | αἰ' κί' | ζεῖ (1). Ο' αὐτ. αὐτόθι. 402.

Καὶ εἰς Δισύλλαβον· οἶον

Σπῆ' λέν' εἰς | ἄμφι' θᾶ' | λασσόν. Πίνδ. Ο' λυμ. ζ'. 25.

Δακτ. Τρίμ. Α' κατάλ. οἶον

Ἑλπίδ'ος | ἄμβροτ'ε | φᾶ' μᾶ |

Σοφ. Οἶδ. Τυρ. Σελ. 157.

Τ' ψῆ | λα' ν' ἄρ'ε | τα' ν, καὶ | Πίνδ. Ο' λυμ. Εἰδ. ε'. 1.

§. μέ. Δακτ. Τετρ. Καταλ. εἰς Σουλ. οἶον

Ταύ' τᾶ μέ' ν | ὥς ἄν ὅ | δῆ' μ' ὅς ἄ | πας.

Ἡφαις. Σελ. 22.

Εἰς Δισύλλαβον.

Μνα' τᾶι | δεῦτ'ε φᾶ' | λακρ' ὅς Ἀ' | λεξίς.

Ο' αὐτ. ἐνθ. ἀν.

Μή' σᾶτ' ὅ | πῆ' μᾶτᾶ | γᾶ'ς βᾶσι' | λεῦσι'.

Εὐρ. Φοινί. 816.

Δακτ. Τετρ. Α' κατάλ. οἶον.

ῥ' Ω' Δι' ὅς | ῥ' ω' Δι' ὅς | ἄε' νᾶ' | ὄν κρᾶ' τ' ὅς! |

Ο' αὐτ. Ο' ρ. 1304.

ῥ' Ω' Ζεῦ, | καὶ γᾶ', | καὶ φῶ'ς, | καὶ νύξ! |

Αὐτ. αὐτ. 1524.

Ἡ' ἰ' σᾶν, | ἱ' ε' μέ | νοι λεῖθ'ε' | ὦν· μ' ὄνᾶ |

Σοφ. Τραχ. 514.

(1) Ἐχει δὲ τὸν α'. πόδα διαλελυμένον εἰς τετράβραχυν.
Δημ. Τρικλ. Σελ. 437.

Ἦσσάνες | Ἑλλάδος | ἔγενόμει | θ' αἰχμᾶς. |

Εὐρ. Ο'ρ. 1508.

Ὑποσημ.

§. μς'. Εὐρηται δὲ ὅμως εἶθ' ὅτε καὶ Ἀνάπαισον
δεχόμενον· οἶον.

Ὡ ξένοι | οἰκτι'σᾶ | θ' ᾶ πᾶ | τρὸς ὕπερ |

Σοφ. Οἰδ. Κολ. 243.

Α'Μ' εἴη ἂν καὶ Δάκτυλος.

§. μζ'. Δακτ. Πεντ. Ἀκατάλ. οἶον.

Χαῖρε ᾶ | νᾶξ ἑτά | ρῶν, ζᾶθ' | ᾶς μᾶκῆρ | ἥβας! |

Ἠφ. Σελ. 21

Ἀιλίγ'ον | αἰλίγ'ον | εἰπῆ, τὸ | δ' εὖ νι | κα'τῶ. |

Αἰχ. Ἀγαμ. 123.

§. μη'. Πάντων δὲ ἐπισημώτατον τὸ Ἑξάμετρον Κατα-
ληκτικὸν εἰς Δισύλλαβον, Ἔπος, καὶ Πυθικόν, καὶ
Ἡρώον, Μέτρον καλέμενον, οἷα τὰ Ὀμήρου· οἶον.

Ἀυτᾶρ ἔ | πεῖ πόσι | ὅς, καὶ ἔ | δῆτύος | ἔξ ἔρον | ἐντὸ.

Ἰλ. ι'. 222.

Ὑποσημ.

§. μθ'. Εἰσι δὲ οἱ καὶ ἄλλες πόδας χωρεῖν ἐν τῷ Ἡρώφ
Μέτρῳ φασί.

Α'. Ἀνάπαισον· οἶον, ἐν α'. Χώρα.

Βῶρε ἦς | καὶ Ζέφυ | ρος, τῶ | τε Θρή | κηθεν ᾶ | ητον.

Ἰλ. ι'. 5.

Οὕτω καὶ Ὀδ. ρ'. 18. Ἰ' ἔρην | ον — κτλ. Καὶ Ὀδ. ι'.

283. Νεᾶμ'έν|μοι — κ. τ. λ. Ἐν δὲ τῇ β'. χώ-
ρα· οἶον.

Αὐτως | 'ἀπ'ὀπέμ|ψει . . . κτλ. Ο'δυσ. ο'. 83. Καί
ἐν τῇ γ'. χώρα· οἶον.

Ο'πλισσ|όντ' ἢ|ῖᾶ, κᾶλ | . . . κτλ. Ο'δ. β'. 289.

3 Ο'ρα εἰς αὐτόθι 410, ἔνθα τὸ, — ῖᾶφῃ | ρω - κτλ. ἀνά-
παισον μᾶλλον ἔγωγε, ἢ τρίβραχυν ὀνομάσαιμι, κατ' ἔκ-
τασιν τῷ Α' μεταβόλῃ.

Β'. Οἰκῆον δὲ ἔτι φασὶ εἰς τὸν Α' ρφίμακρον· οἶον.

Οὔτι μοι | αἰτ' ἢ | ἐσσι, θε | ὦ νύ μοι | αἰτ' ὅ | εἰσί.

Ἰλ. γ'. 164.

Γ'. Καὶ τὸν Α' ρφίβραχυν· οἶον.

Ἔως ὅ | ταῦθ' ὥρμαινε . . . κτλ. Ἰλ. α'. 193.

Δ'. Ἔτι δὲ πρὸς τέτοις, εἰς τὸν Παλιμβάκχειον· οἶον.

Πλάγχαθ' ἔ | πει . . . κτλ. Ο'δυσ. α'. 2.

Ε'. Εὖρον δὲ ἔγωγε εἰς Προκελευσματικὸν κατὰ τέτον
τὸν λόγον· οἶον.

Αὐτὸς τ' | ἀμφι νέ | κύϊ κατὰ | τεθνεῖ | ὦτι μά | χωμαι.

Ἰλ. π'. 525.

Ἐντεῦθεν εἰς Πάθη ἕξ συμβαίνειν φασὶ τῷ Ἡρωϊκῷ
Μέτρῳ· τρία μὲν κατὰ Πλεονασμὸν· τρία δὲ κατ'
Ἐνδειαν. Κατὰ μὲν Πλεονασμὸν, τάδε.

Α'. Καὶ τὸ μὲν περὶ τὴν ἀρχὴν Πλεονασμὸν πεπονθὸς Συλ-
λαβῆς ἢ Χρόνῳ, Προκέφαλον, καλεῖται· ὡς οἶον
εἰπεῖν πρόμηκες τὴν κεφαλὴν· (Εὐσάθ. Ἰλ. ε'. Σελ.
554.) ἢ Μακροκέφαλον, ὡς διπλάζον τὴν ἀρχήν.

σαν· ὁ αὐτὸς ἐνθ. ἀν. καὶ εἰς Ἰλ. α'. Σελ. 25. καὶ
Σελ. 81. οἶον. "

Ἦ οὐχ' ἄλῖς | "ὅττι γυ|ναῖκας ἅ|ν' ἀλκιδᾶς | ἦπε-
ρσ' | πεύεις; Ἰλ. ε'. 349.

Ἦ εἰσὸνεν | ἄμφι' πύ|λῃς εὔ | πῶιη|τῇ σι' μᾶ|χῶν-
ταῖ. Ο' αὐτ. αὐτ. 466.

Εὐσάθ. Ἰλ. α'. Σελ. 80. „Τὸ δὲ ἕως ὃ, ταῦθ' ὥρμαι-
νε.. κτλ. πάθος ἔχει περὶ τὴν τῆ σίχῃ καταρχὴν, Προ-
κεφάλῃς, εἴτ' ἐν Μακροκεφάλῃς ὄντος. Τὸν γὰρ α'.
τόπον Πῆς ἐπέχει Ἀμφίβραχους. (ἕως ὃ) ὁ δὲ Ἀμφί-
βραχους, ἀνοίκειος Μέτρῳ Δαντυλικῷ εἰ μὴ Θερα-
πεύοιτο· καθάπερ καὶ ἐνταῦθα Θεραπεῖαις τῷ πά-
θει τῆς τῆ σίχῃ κεφαλῆς ἐφεύρηται. Τὸ μὲν γὰρ ἕως,
κατὰ λόγον συνιζήσεως εἰς μίαν καταλογίζεται μακρὰν
Συλλαβὴν· τὸ δὲ ὃ, κατὰ τὰς τέσσαρας τρόπους Κοινῆς
Συλλαβῆς.” Ο' αὐτὸς αὐτὰ ταῦτα φησί, καὶ Σελ. 554.

Β'. Ὅτε περὶ μέσον τῆ Ἐπες πλεονάζει Χρόνος· ὃ καὶ Προ-
κοίλιον καλεῖται, ἀπὸ μεταφορᾶς φασί, τῶν τοιού-
των ζώων.

Μῆ νῖν ἅ|εἰδ' ὁε|ᾶ, Πῆ|λῆ ἅ|δεῶ Ἀ|χι|λῆος.

Ἰλ. α'. 1.

ᾠ Ἀ|χι|λεῦ Πῆ|λεῖος υἱ|εῖ μέ|γα| φέρ|ατ' Ἀ|
χαῖων.!

Ἰλ. ε'. 216.

„Πλεονάζεσθαι ἐν μέσῳ τῶν τοιούτων σίχων μιᾶς συλ-
λαβῆς, καὶ ἐξογνέσθαι τρόπον τινὰ κοιλίας δίκην τὴν τοῦ
Ἐπες μεσότητά.” (Εὐσάθ. Ἰλ. α'. Σελ. 12, καὶ Ἰλ.

Q

έ. Σελ. 551, καὶ Ἴλ. ζ'. Σελ. 641, καὶ Οὔδυσ. κ'. Σελ. 1697.)

Γ'. Ὅτε περὶ τὸ τέλος πλεονάζει, Δολιχόστροφος καλεῖται· οἶον.

Κυκλῶψ! | τῆ, πῖε | οἶνον, ἔ | πεῖ φάγες | ἄν-
δρῶμέ | ἃ κρεῖα. Οὔδ. ι'. 347.

Ὁρα καὶ Εὐστάθ. Ἴλ. έ. Σελ. 410.

Κατὰ δὲ Ἑνδειαν πάσῃ ἄλλα τοσαῦτα.

Α'. Ὅταν ἐν ἀρχῇ ἔνδειαν, χρόνῳ ἢ Συλλαβῆς πάσῃ, καλεῖται Ἀκέφαλος, ἢ Βραχυκέφαλος ὁ σίχος· οἶον.

Ε' πεῖ | δὴ λί' πέ | δῶμα Κᾶ | λυψέ'ς | ἦν κό | μοῖο.
Οὔδυσ. ζ'. 452.

Ὁρα καὶ Εὐστάθ. Σελ. 554 — 5. „Ἀνάκαλιν δὲ τῷ τοιέτῳ πάσῃ ἔχει τὸ Ἀκέφαλον, ταυτὸν δ' εἰπεῖν Βραχυκέφαλον, κατὰ τὸ ἀμαθῆς, ὁ ὀλιγομαθῆς· ὃ τῷ κατὰ τὴν ἄρχεσαν μεγέθους ἐκπεσὼν, ἀπὸ βραχείας ἄρχεται· ὅποσον σὺν ἄλλοις ἐτέρωθι φανεῖται καὶ τὸ, Ε'πειδὴ νῆας τε, καὶ Ἑλ. . . . Ἴλ. ψ'. 2, καὶ, Ε'πίτονος βέβλητο. . . . Οὔδυσ. μ'. 423. Τοιέ-
τε δὲ πάσας ἔτυχε καὶ τὸ, Βορέης καὶ Ζέφυρος. . . . (Ἴλ. ι'. 5.) Εἰ γὰρ καὶ ἰσοδάκτυλοι τέτοις οἱ πρῶ-
τοι πόδες ὡς Τετράχρονοι, ἀλλ' ὅμως ἐκ ἑσὶ Προ-
κεφάλους εἰπεῖν αὐτὰς, ὅτι μὴδὲ περιττεύει αὐταῖς ἢ κεφαλὴ μακρὰ ἔσα, Ἀκεφάλους δὲ μᾶλλον διὰ
τὸ ἐκπεσεῖν τῆς κατ' ἀρχὴν ἐκτάσεως." Ἀκέφαλοι

δὲ ὁμοίως εἴχοι, καὶ τὸ, "Ἐως ὅ — κτλ. Σχολ. ἐν τῇ
τῇ Βαρν. ἐκδ. Σελ. 839. εἰς Ἴλ. χ'. 379. „Σημειω-
„τέον ὅτι Ἀνεφάλοις χρῆται ὁ Ποιητής."

Β'. Ὅταν δ' ἐν μέσφ' ἡ Ἐνδεια γίνηται, καλεῖται τότε
Λαγαρός, ἐκτῆς κατὰ τὰς λαγόνας φασὶν ἀπαχέας·
ἔτι καὶ Σφηκίας, καὶ Σφηκώδης, καὶ Σφηκοειδής
κατὰ μεταφορὰν τὴν ἐκ τῶν σφηκῶν· ἔτι δὲ, Πρό-
κλαρος. (Εὐστάθ. Ἴλ. ζ'. Σελ. 641. καὶ Ὀδυσ. κ'.
Σελ. 1647, καὶ Ὀδυσ. α'. Σελ. 1468. οἶον.

Αἰσίμα | πᾶρει | πῶν· ὅ δ' ἅ | πῶ ἔθεν | ὥσ' αὐτὸ |
χειρῖ'. Ἴλ. ζ'. 64.

Φησὶ δὲ ὁ Εὐστάθ. ἐνθ. ἀν. Σελ. 641. „Οἱ δὲ τὸ
Προκλίον Λαγαρὸν καλέσαντες διὰ τὸ ἀκύνειν ἴσως
Λαγαρὸν εἶναι, καὶ τὸ πάχος ἐκκεκένωται εἰς πλάτος,
καὶ ἂν ἀρέσκειον τοῖς παλαιοῖς."

Γ'. Ὅταν δὲ ἐν τῇ τέλει Ἐνδειαν πάσῃ, καλεῖται Μείθ-
ρος, ἢ Μύθρος, καὶ Κόλθρος. (Εὐστάθ. Ἴλ. μ'. Σελ.
700.) οἶον.

Τρῶες δ' | ἐρρί | γῆσ' ἂν ὅ | πῶς ἴδον | αἰῶλιν | ὄφιν.
Ἴλ. μ'. 208.

Σχολ. Ἀνών. εἰς ἐκδ. Ὁ μῆρς τὴν τῇ κλεινῇ Villoison.
Σελ. 300. α'. εἰς Ἴλ. μ. 202. Φησί, „Πέπονθε δὲ ἐπὶ
τέλῃς ὁ εἶχος, ἔχων τὸν ἐκ β'. βραχειῶν Πυρρί-
χιον, καὶ καλεῖται Μείθρος."

Περὶ δὲ τῶν Παθῶν τῶν Ἡρωϊκῶν εἰχῶν ἐνταῦθα
μοι ἔδοξεν ἐπισυνάψαι καὶ ὅσα Ἀθηναῖοι, καὶ Πλατάρχω

εἴρηται. Ο γ' ἔν Πλέταρχος ἐν Ἀποσπασμ. β'. τόμ. ι'. Σελ. 812. (1) φησί, „Πάθῃ τῶν εἰχῶν εἰσὶ τρία, Ἀκέφαλον, Μεσόκλασον, Μείρον. Ἀκέφαλοι μὲν ἔν εἰσὶν, ὅσοι ἀπὸ βραχείας ἄρχονται Συλλαβῆς· ὡς ἔτος. Ἐπειδὴ νῆαστε καὶ — Ἰλ. ψ. 3.

Μεσόκλασοι δέ εἰσιν ὅσοι κατὰ τὸ μέσον πάθος τι ἔχουσιν ὡς ἔτος. Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα — Οὔδυσ. ι'. 39. Ἐνταῦθα γὰρ ὁ δεύτερος πῆς Τροχαιὸς ἐσὶ.

Μείροι δέ εἰσιν οἱ τὴν ἑρὰν τετ' ἔσι τὸ τέλος μειωμένον ὅπερ ἐσὶν ἐλλείπον ἔχοντες, ὡς ἔτος. Τρῶες δ' ἐρρίγησαν — ὁ γὰρ τελευταῖος πῆς Πυρρίχίος ἐσὶν.

Οἱ δὲ μὴδὲν τῶν Παθῶν τέτων ἔχοντες εἰχοι Ἀπαθεῖς καλεῦνται. Ταῦτα δὲ καὶ Ἀθηναῖος ὁ πολυμαθὲς ἄτος Δειπνοσοφ. ιδ'. Σελ. 632. „Ἀκέφαλοι δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τὴν χωλότητα ἔχοντες. Ἐπειδὴ νῆαστε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο. καὶ,

Ἐπίτονος τετάνυστο βοὸς Ἴφι κτάμενοιο.

Λαγαροὶ δὲ οἱ ἐν μέσφ. Αἶψα δ' ἄρ' Αἰνείαν ἦδ' ὄν Φίλον Ἀγχίσαιο

Τῶν δ' αὖθ' ἠγγέθην Ἀσκληπιῖ δύο παῖδες

Μείροι δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς· οἷον.

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἶολον ὄφιν.

Τέτοις δὲ παρανάγνωθι καὶ Ἡλίας Μοναχὸς περὶ τῶν

(1) Πρῶτος ταῦτ' ἐξέδοτο ἐκ καρδίας τῆς ἐν Παρισίοις βιβλιοθήκης ὁ σοφὸς d'Ansse de Villoison.

ἐν σίχοις παθῶν τὰ ἐν Ἀνεκδ. Ἑλλην. τῷ σοφῷ d'Anse de Villosion. τόμ. β'. Σελ. 85 — 6. Αὐτὰ ταῦτα καὶ Τζέτζης περὶ ποδῶν ἐν τῷ παρ' ἐμοὶ χειρογράφῳ Κώδικι.

Περὶ δὲ τῶν Ποδῶν, ἕς παραδέχεσθαι φασί, δῆλον ὅτι τοῖς τῆς Κοινῆς Συλλαβῆς Κανόσιν, ἕς ἐξεδέμεμεθα, (Μετρ. βιβλ. α'. κεφ. γ'. Σελ. 19.) ἔτοι τεραπεύονται.

Καὶ περὶ τῶν Παθῶν δὲ τέτων ταῦτ' ἐξ Ἀθηναίῃς Εὐθ. Ἀνωτ. προσσημειωτέον. „Ὅτι Ὁμηρος διὰ τὸ με-
„λοπεποικέναι πᾶσαν ἑαυτῷ τὴν Ποίησιν, Ἀκεφάλως
„ποιεῖ σίχας, καὶ Λαγαρές." Οὕτω καὶ Μακρόβιος Κρονεὶ.
βιβλ. 5. κεφ. 14. καὶ Μάρ. Οὐκτωρ. βιβλ. 2.

§. ν'. Τέμνεται δὲ ὁ Ἡρωϊκὸς σίχος εἰς δύο Κόμματα· ὧν τὸ μὲν α', δύο πόδας καὶ ἡμισυν περιέχει, καὶ καλεῖται Πενδημιμερές· τὸ δὲ β', τρεῖς καὶ ἡμισυν, καὶ καλεῖται Ἐφδημιμερές· οἷον.

Καὶ Πενδημιμερές μὲν, τόδε· Ἐφδημιμερές δὲ, τόδε.
Ἀνδρα μοι | ἔννεπε | Μῦ -- σα πο | λύτροπον ὅς μαλα |
πολλά. Οὔδ. α'. 1.

Ὑποσημ. Α'.

§. να'. Κέκληται δὲ Πενδημιμερές μὲν, ὥς πέντε ἡμίσεα μέρη περιέχον, εἴτ' ἔν ὁλοκλήρως πόδας δύο, καὶ ἡμισυν· Ἐφδημιμερές δὲ, ὥς ἑπτὰ ἡμίσεα, εἴτ' ἔν τρεῖς, καὶ ἡμισυν.

Τ' ποσημ. Β'.

§. νβ'. Σημειωτέον δὲ, ὡς γίνεται ἔξθ' ὅτε παρὰ Ποιηταῖς καὶ μετὰ τρεῖς πόδας ἢ Ἐφθημιμερὲς Τομή· ἄλλα σπανίως, καὶ διὰ τὴν τῶν Κυρίων ὀνομάτων μάλιστα παρείσδυσιν· οἶον.

Ἦ Αἰ|ας, ἢ | Ἰδομε|νεὺς, — ἢ | δῖος Ο'|δυσσεύς.

Ἰλ. α'. 145.

Ἦρη τ', | ἡδὲ Πο|σειδά|ων, — καὶ | Παλλὰς Α'|θήνη.

Αὐτό. 400.

Τζέτζης δὲ ἐν τῇ παρ' ἐμοὶ χειρογράφῳ κώδικι σημειῖται τάδε. „Τομαὶ δέ εἰσι δ'. Πενθημιμερὲς, Ἐφθημιμερὲς, κατὰ Τρίτον Τροχαῖον, Τετραποδία Βεκολική. Πενθημιμερὲς δὲ καλεῖται, ὅτι τῶν πέντε τὸ ἥμισυ ἔχει, τῆτ' ἔσι δύο πόδας καὶ μίαν συλλαβὴν· οἶον. Α'τρεῖ|δη ποι|ον — Ἐφθημιμερὲς δὲ λέγεται, ὅταν μετὰ τὲς τρεῖς πόδας εὐρεθῇ συλλαβὴ, ἀπαρτίζεσθαι εἰς μέρος λόγῳ· καὶ καλεῖται Ἐφθημιμερὲς, ὅτι τῶν ἑπτὰ τὸ ἥμισυ ἔχει, τῆτ' ἔσι τρεῖς πόδας καὶ μίαν συλλαβὴν· οἶον. Α'τρεῖ|δη ποι|όν σε ἔ|πος — κατὰ Τρίτον δὲ Τροχαῖον. (λείπει) Τετραποδία δὲ Βεκολικὴ λέγεται, ὅταν ᾧσι δ'. πόδες πλήρεις, ἀπαρτίζοντες εἰς μέρος λόγῳ· οἶον.

Α'τρεῖ|δη ποι|όν σε ἔ|πος φύγεν —.

Αἴσιος αἰνεῖσθαι Διονύσιος· ὃς τὰδ' ἔγραψε,

Αὐθρώποισι ἐρατὴν δεικνύμενος σοφίην.”

Περὶ δὲ Τομῶν καὶ Πλέταρχ. τόμ. ι'. Σελ. 811. Αὐ-

τὰ ταῦτα· ὅθεν ἀναπληρῶν ἔξῃ· τὸ ἑλλείπον τῷ Τζέτζη. „Τρίτη δὲ Τροχαϊκὴ ἐστίν, ὅτ' ἂν ὁ τρίτος πῆς Τροχαϊκὸς ὢν, ἀπαρτίξη εἰς μέρος λόγου· οἶον.

Ἡρώϊων· αὐτὸς δὲ—Καὶ Ἀρισείδης δὲ βιβλ. α΄. Σελ. 51—52. Τάδε Φησὶν ἐπὶ λέξεως. „Τομαὶ δὲ εὐπρεπεῖς αὐτῷ. Α΄. ἢ μετὰ δύο πόδας εἰς συλλαβὴν. . . . Β΄. ἢ μετὰ δύο πόδας· Γ΄. δὲ, ἢ μετὰ τρεῖς πόδας εἰς συλλαβὴν· Δ΄. κατ' ἐνὲς δ' Δάκτυλοι· ἢ ὅπερ ἄμεινον δ' Τροχαῖος. Ἡ γὰρ εἰς ὅμοια μέρη, Διαίρεσις μάλλον, ἢ Τομὴ καλεῖται. Τομὴ δὲ ἐστὶ Μόριον Μέγρω τὸ πρῶτον, ἐν αὐτῷ λόγον ἀπαρτίζον ὑπὲρ δύο πόδας, εἰς ἀνόμοιον διαιρῶν τὸ Μέτρον.”

Ὑποσημ. Γ΄.

§. νη΄. Ο΄ δ' αὐτὸς Τζέτζης. Σελ. 46. ἐνθ. ἀνωτ. Φησί. „Παραίτεται δὲ (τὸ Ἡρωϊκόν) τὴν κατὰ πόδα τομὴν, ὡς ἐν τῷ Ὑβριος -- εἵνεκα -- τῆς δε σύ -- δ' ἴχθεο -- πείθεο -- δ' ἡμῖν.

Καθ' ἑκασον γὰρ πόδα καὶ μέρος λόγου ἀπὴρτισταί.

Παραίτεται δὲ καὶ τὴν δίχα τομὴν· ὡς ἐν τῷ

Η Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, — ἢ δῖος, Οὔδυσσεύς.

Απὴρτίσε γὰρ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὸν τρίτον πόδα· καὶ τὴν τριχῇ διαίρεσιν· ὡς ἐν τῷ.

Ἡρως! μήμοι, τένεκ ἀμύμονα, νείκεε, κέρην. Οὔδ. ἡ. 303.

Ῥυθμικὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα, ἢ Μετρικὰ. Τὴν δὲ κατὰ τὸν δ' πόδα τομὴν ἐκ ἀποσρέφεται, ὅταν πλείω μέρη λόγου σίχῳ συνδέδεται· ᾧ συμπέπτει

καὶ τὰ Βαχολικά καλέμενα, εἰς δ' πόδα δάκτυλον ἀπαρτίζηται· οἶον. Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος — Ο'δ. χ'. 6. Παραιτεῖται δὲ καὶ τὸ τὸν ε' εἶναι Σπονδεῖον· ὅτι πᾶν Μέτρον παραλήγεσθαι βέλεται τῷ οἰκείῳ ποδὶ, ἢ καὶ ἐπώνυμον ἐς μάλισα. „Ο'δ' αὐτὸς Σελ. 48. Φησὶ καὶ τὰδε.” Ἕτεροι δὲ προσιδέασιν καὶ τετάρτην Τροχαϊκὴν (Τομὴν)· ἐς αὕτη ὅταν ὁ δ'. πῶς εὐρεθῇ Τροχαῖος καὶ Λήγων εἰς μέρος λόγῳ· οἶον. Αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πέντε — κασιγνήτησι. (Ἰλ. κ'. 317.)

Ἑποσημ. Δ'.

§. νδ'. Καὶ Κακίας δέ τινες τῷ Ἡρωϊκῷ Μέτρῳ παρασημεῖνται ταύτας.

Α'. Μὲν, ὅτε χρόνος πλεονάζει οἶον ἐν τῷ „Πατρόκλη πο-
δέων ἀνδροτῆτα κτλ.” Ἐνθα Φησὶν ὁ Εἰσαΐδιος καὶ αὐτὸ
γὰρ Ἑπερμελρία ὑποκεῖσθαι λέγεται, διὰ τὸ κλεο-
νάζειν χρόνον ἐκ ἔχοντι λόγον Συνιζήσεως.

Β'. Δ' ἂν εἴη κακία ἢ Ὀλιγομελρία· ἣτις θεωρεῖται
ἐκ σίχων ἐξ ὀλίγων μερῶν λόγῳ συγκειμένων· οἶον.
Κολλητὸν βλήτροιο δύο καὶ εἰκοσίπηχυ
Εὐτελὲς γὰρ τὸ ἐκ δύο μερῶν λόγῳ ἦγεν ὀνόμα-
τος, καὶ συνδέσμε, Ἡρῶν ἔπος συγκεκροτῆσθαι.

Γ'. Δὲ ἢ Πολυμελρία, καὶ ἣν σίχος ἀπήρτισαι ἐκ
πολλῶν μερῶν λόγῳ συγκειμένους· οἶον.

Ἐν τ' ἄρα οἱ Φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκτ' ὀνόμαζε.

Α'λλ' Εὐσαΐδ. ἐνδ. ἀνωτ. Φησὶ Σελ. 353. „Τὸ δὲ καὶ

τὴν Πολυμελείαν τρίτην εἶναι κακίαν Ἔπης.
ἀπορίαν προβάλλεται. Εἰ γὰρ τὸ ἐκ πέντε μερῶν
λόγῳ συντεθειμένον κακία Ἔπης, διὰ τὴ μὴ πολλῇ
πλέον τὸ ἐκ πάντων ἐκεῖνο τὸ σπαδαϊότατον· Πρὸς
δέ με τὸν δύσηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε. Ἰλ. χ'. 59.

Δ'. Κακία δ' ἂν εἴη καὶ ἡ Ἐπισυνέμπλωσις, ἕσα λέ-
ξεων ὁμοιοκαταληξία, καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐκαλ.
ληλία· οἶον.

Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχημά τ' ἤλ-
θον. Ἰλ. ψ'. 116 (1).

Ε'. Ἡ Χασμωδία, ὅ ἐστιν ἡ τῶν φωνηέντων ἐπάλλη-
λος ἐκφορά· οἶον.

Ἡλύει εἰσελάων, ὃ δὲ τ' ἐξελάων ὑπακίει.

Οὔδ. η'. 83 (2).

Ζ'. Δὲ κακία, ὅτε ἡ τρίτη ἀπὸ τῆ τέλους Οὔξεια·
οἶον.

Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος, ἃ γλυκύκαρπος.

Θεόκρ. Εἰδ. ια'. 46.

Α' Μ' ὁ Εὐσάθιος καὶ ταύτην δυσπαράδεκτον φησὶν εἶ-
ναι ὡς καὶ τὴν Γ'. (ἐνθ. ἀνωτ. Σελ. 353.)

Ἑποσημ. Ε'.

Σ. νέ. Ἐτιδὲ καὶ Διαφορὰς πρὸς τέτοις φασὶ τῆ Ἡρωικοῦ

(1) Ὅρα Εὐσάθ. Ἰλ. ψ'. Σελ. 1291.

(2) Ὅρα τὸν αὐτ. Ἰλ. α'. Σελ. 11 — 12, καὶ Ὀδυσ. δ'.
Σελ. 1493.

ΜΕΤΡΙΚΗΣ

Μέτρα ἑπτὰ (1). Κατενόπλιον, Περιδικόν, Σαπφικόν, Βεκολικόν, Τπόρρυθμον, Τέλειον, ἔ Πολιτικόν.

Καὶ Κατενόπλιον (2) μὲν ἐστὶ τὸ δύο Πόδας Δακτύλους ἔχον, ἔ Σπονδεῖον οἶον.

Ὡς Φᾶτ' ὅ | δακρυχέ | ὦν, τοῦδ' | ἔκλυε | πότν' ἄ |
μῆτῃρ. Ἰλ. α'. 357.

Σαπφικόν δὲ, ἐν φ', ὃ μὲν τῷ εἶχε κατάρχων Πῆς ἐστὶ Σπονδεῖος, ὁμοίως ἔ ὁ λήγων οἶον.

Μηνεῖ | ρεσσὶν ἄ | ἐθλὼν ἄ | ἄτ' ὦν | οὐ γὰρ ὅ | ἰῶ.
Ὀδυσ. φ'. 91.

Περιδικόν δὲ, ἐν φ' ἀμοιβαδὶς Δακτύλῳ Σπονδεῖος ἔπεται οἶον (3).

Ὀὐλομέ | νῆν. ἦ | μυρὶ Ἀ | χαῖσις | ἄλγ' ἔ | ἐ | δῆκε.
Ἰλ. α'. 2.

Βεκολικόν δὲ τὸ μετὰ τρεῖς πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγῳ οἶον.

(1) Πλάταρχ. Ἀποσπασμ. α'. Τόμ. ι'. Σελ. 809, καὶ Σχολ. Ἡφ. Σελ. 9. (ὃ δὲ Εὐστάθιος ὀκτὼ ὀνομάζει προσθεῖς τὸ Κλιμακωτόν, περὶ ἧ ὕστερον.) καὶ Τζέτζης ἐν Χειρογρ. Κώδικι

(2) Ἀριστοφ. Νεφ. στίχ. 651. Κατενόπλιον, χ' ὥποῖος αὐτὸ κατὰ Δακτύλου ἐνδ. ὁ Σχολ. ἐν τῇ τῷ Κουζέρου ἐκδόσει Σελ. 86. φησί. „Κατενόπλιος ὁ μετὰ δύο Δακτύλους ἔχων Σπονδεῖον κατὰ τὸ πάλιν ἔ πάλιν, οἶον ὡς φάτο δακρυχέων κτλ. Λέγουτο δ' αὖ ἴσως κατ' Εὐνόπλιον, διὰ τὸ πρέττει τὸν ῥυθμὸν τῷ τῷ τοῖς ἄλλως κινημένοις μετὰ συντονίας. ἐπὶ πλείον δὲ τοῖς μετ' ὅπλων σεμνῶς πηδᾶσι, ἔ Πυρρὺν χίζασιν.“ Αὐτὰ ταῦτά φησιν ἐπὶ λέξεως ἔ Εὐστάθιος Ὀδυσ. φ'. Σελ. 1899.

(3) Παρὰ Πλατάρχῳ ἔ κεῖται ὁρισμὸς τῷ Περιδικῷ.

Ἐξ ἐπὶ διφρίᾳ | δὸς πύμα | τοῖς ἰ | μᾶσι δὲ | φεντῶ.

Ἰλ. κ. 475.

Ἐπὶ ῥυθμον δὲ τὰ κατ' ἑκάστον πόδα εἰς μέρος λό-
γῳ ἀπαρτίζον· οἶον (1).

Ἐβρίῃς | εἰνέκᾳ | τῆς δὲ, σὺ | δ' ἰχέῳ | πεῖθεῳ | δ'
ἡμῖν.

Ἰλ. α'. 214.

Τέλειον δὲ τὸ πάντα τὰ τῆ λόγῳ μέρος ἐν αὐτῷ
περιέχον· οἶον.

Πρὸς δὲ μέ | τὸν δὴ | σῆνόν ῥ' | τῖ φρονέ | ἄντ' ἔλ' | αἰρε.

Κλιμακωτὸν δέ ἐστιν, ὅτε ἐκάστη λέξις προῖσα προ-
σαύξεται συλλαβικῶς· οἶον.

Ὡ μᾶκρ' | Ἀτρειΐ | δῆ! μοι | ρῆγ' ἐνέ | σ' ὀλβί' ὁ δαίμων

(1) Εὐστάθιος εἰς Ἰλ. ι'. Σελ. 739.—40. φησί.

Ἐπὶ ἀπύρας τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,

Ἀβωνας δὲ λιβητας, εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππας.

Τέταιν δὲ τῶν στίχων ἑκατέρω, ἢ εἰς ἀνὰ δύο εὐνοίας τομή·
οὐ πάνυ μετρικῶς δοκεῖ ἔχειν τοῖς παλαιοῖς, οἱ φασὶν ὅτι τὸ
Μέτρον χαίρει μὲν δεσμεῖσθαι τῆς πόδας ἀλλήλοις, ὥς κατὰ
μῆδεν εἰς μέρος ἀπαρτίζειν λόγον· οἶον.

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεβος Ῥιόνεσσι πέλασσε.

Παρατεῖται δὲ ὥσπερ το κατὰ πόδα τέμνεσθαι· οἶον. Ἡριος κ. τ. λ.

Οὕτω ἢ τὴν δίχα τομήν ἤγαν τὴν εἰς δύο εὐνοίας· ὥς τὸ,

Ἐνδ' ἔτ' Ἰδομενεὺς τλὴ μίμνειν, ἔτ' Ἀγαμέμνων.

Οὕτω δὲ ἢ τὴν τριχῇ ἢ ἐπὶ πλείον διαίρεσιν. Ῥοδμικά γάρ
φασὶ ταῦτα, ἢ Μετρικά, ἢ καὶ τὰ ρηθέντα δύο ἔπη ῥυθ-
μικώτερον διάκεινται."

(2) Περί τῆς Εὐστάθιος Ἰλ. γ'. Σελ. 304. „Ῥ' παίνεται διὰ
τὸ τὰς ἐν αὐτῷ λέξεις κατὰ τινα πρόσδον εὐτακτοῦ ἀρξάμενου
ἀπὸ μονοσυλλαβίας προσαύξεσθαι συλλαβικῶς κλιμακωτῶν, κα-

Πολιτικὸν δὲ τὸ ἄνευ πάθους, ἢ τρόπῳ πεποιημέ-
νον· οἶον.

Ἰππας δὲ ξανθὰς ἑκατὸν, καὶ πεντήκοντα.

Ὁ γὰρ μὲν Ἡρωδιανὸς ταῦτα ἄλλως ἐκτίθησι, μιγ-
νὺς ἀλλήλοις τάτε πάθῃ τῶν Στίχων, καὶ τὰς διαφορὰς,
ἐν τῷ περὶ στίχων γῆς Λέξεως· ἔσι δὲ τῷτο (1).

„Εἶδη δὲ στίχων εἰσὶ δέκα δύο· Ἰσόχρονος, Ἀπρη-
τισμένος, Ἀνέφαλος, Λαγαρὸς, Τραχὺς, Μαλακοειδής,
Καιόφωνος, Λογοειδής, Προκέφαλος, Σφηκίας, Δο-
λίχουρος.

τὰ προσδήκην ἀνάλογον τῇ ἀνόδῳ τῇ φυσικῇ σχήματος τοῦ
ἁριζμῆ. Μονοσύλλαβον γὰρ ᾧ. Δισύλλαβον δὲ τὸ, μάκαρ.
Τριῶν δὲ συλλαβῶν τὸ, Ἀτρείδῃ, καὶ ἔξῃς ἕως πεντασύλλα-
βίας.” Καὶ ὁ Ἀνών. Σχολ. ἐν ἐκδ. τῇ Villoison Σελ. 95.
α'. Ἰλ. 182. „Σημειῶσαι δὲ ὡς κατὰ πρόσθεσιν συλλαβῶν
ἡυξήται μετ' ἐκπλήξεως ὁ ἔπαινος κλιμακῆδόν.”

(1) Ὁ τῶς ἀνέκδοτον ὃν ἐξέδωτο ὁ φιλέλλην d'Anse de
Villoison. Ἀνεκδ. Ἑλλην. Τόμ. β'. Σελ. 86. Περὶ δὲ Ἡρω-
διανῶν ταῦτα Σκίδας ἐν λ—. „Ἡρωδιανὸς Ἀλεξανδρέως Γραμ-
ματικός, υἱὸς Ἀπολλωνίου τῷ Γραμματικῷ τῷ ἐπικληθέντος
Δυσκόλου. Γέγονε κατὰ Καίσαρα Ἀντωνίνου, τὸν καὶ Μάρκου· ὡς
νεώτερον εἶναι Διονύσιον τῷ τῇ Μουσικῇ Γεωργίαν συγγράψαν-
τος, καὶ Φίλωνος τῷ Ἑβραίου, ἔγραψε δὲ πολλὰ.” Τῶν δὲ
ὀλίγισα φεῖ! μόλις τῇδε κῆκεῖσε διασπαρέντα, ὥσπερ ἀπὸ νεῶς
μεγάλῃς φορτίδος περιτραπεύσης, διασφύθησαν· τὰ μὲν Ἀνέκ-
δοτα· οἷον τὸ περὶ Σολακισμῶν, καὶ Βαρβαρισμῶν, καὶ οἱ Ἐπιμερι-
σμοὶ κατ' Ἀλφάβητον, ἐν τῇ τῶν Γάλλων βιβλιοθήκῃ, ὡς φη-
σιν ὁ Φαβρίκιος. Τόμ. Ζ'. Σελ. 8. τὰ δ' ἐξεδόθη, ὡς τὸ περὶ
Ἀριζμῶν, κτλ. Μέτις Φαβρ. βιβλ. κερ. 2. Σελ. 79—81.

Ἰσόχρονος μὲν ἔν ἐσιν (1), ὃ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν, καὶ τὲς πόδας ἀπὸ τῆ πρώτης μέχρι τῆ ἐσχάτης τὲς αὐτὰς ἔχων, οἶον.

Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοισιν.

Οὔδυσ. Φ. 15.

Ἀπρητισμένους δὲ, ὃ τὴν διάνοιαν ἔχων ἐν ἑαυτῷ πάσαν· οἶον.

Ὡς εἰπὼν, πυλέων ἐξέσσυτο Φαίδιμος Ἐκτωρ.

Ἰλ. Η'. 1.

Ἀκέφαλος δέ ἐστιν, ὃ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος, οἶον.

Ἐπειδὴ νῆας τε, καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Ἰλ. Ψ'. 2.

Λαγαρός δὲ, ὃ κατὰ μέσην τὴν συμπλοκὴν τὴν σύνθεσιν μὴ σφύζων· οἶον.

(1) Οὐκ εὐληπτος, οἶμαι, ὃ τῇ Ἰσοχρόνῃ ὅρος ἀποδίδεται. Καὶ τοῖον ἀναπληρῶν ἐστὶ τῆτο ἐκ τῆ Εὐφρασίης, ὅς περὶ τήτων φησὶν Οὔδ. Φ. Σελ. 1899. „Ὅς δὲ εἶχος ἐπαινέεται, ὡς ὀλοσπόνδσιος.” ὁ αὐτ. Ἰλ. Α. 131. „Ἀτρείδης· τῷ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γυναιζέσθην. Σημειῶσαι δὲ ἐνταῦθα, ὅτι τὰ ταιαῦτα ἔπη εὐτελεῖ φασὶν οἱ παλαιοὶ τῇ τῆς εἰχοποιίας κατασκευῇ· διὰ τὸ ὀλιγοσύλλαβον· δωδεκασύλλαβοι γὰρ ἐξ ἀνάγκης εἰσι. . . ὁ δὲ ὅτι σπάνιοι παρὰ τῷ Ποιητῇ οἱ ὀλοσπόνδσιοι.” Ἀνάκ. Σχολ. ἐν ἐκδόσ. Villosion, Σελ. 269. Α. εἰς Ἰλ. Α. 13. „Δωδεκαδυσύλλαβος ὁ εἶχος· καὶ σπανίως χρῆται· ὡς ἐν Οὔδυσ. Τῷ δ' ἐν Μεσ — ἡ δὲ διαφορὰ πρὸς ἐπίκρισιν τῆς εἰχοποιίας, ὅτι εὐτελεῖς τῇ κατασκευῇ δοκῶσιν εἶναι οἱ τοῖστοι.” Τὸν δὲ Ἰσόχρονον τῆτον Ἰσόχρονον καλεῖ Πλάταρχος ἀποσπ. α', Σελ. 810. λέγων. „Ἰσόχωρος ἐστίν, ὃ καὶ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τὲς πόδας, ἀπὸ τῆ πρώτης μέχρι τῆ ἐσχάτης τὲς αὐτὰς ἔχων οἶον. Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ κτλ.

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἶσλον ὄφιν.

Ἰλ. Μ'. 208.

Τραχὺς δέ ἐστιν ὁ τῷ ῥοίζῳ τῶν φθόγγων συνισᾶς,
ὡς τό,

Τριῖα ἔ τετραχῖα διατρυνφέν ἔκπεσε χεῖρός.

Ἰλ. Γ'. 363.

Μαλακοειδὴς δέ ἐστιν, ὁ λείως ἐπιπίπτων ταῖς ἀκοαῖς,
ἔ μη βιαίως· οἶον

Λίματι οἱ δένοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοταί.

Ἰλ. Ρ'. 51.

Κακόφωνος δέ ἐστιν, ὁ πολλὰ φωνήεντα ἔχων· οἶον.
Φῆη ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

Οὔδ. Α'. 127.

Λογοειδὴς δέ ἐστιν, ὁ πεζότερος τῇ συνδέσει· οἶον.
Ἰππες δὲ ξανθὰς ἑκατὸν ἔ τριάκοντα.

Ἰλ. Α'. 679.

Προκέφαλος δέ, οἶον.

Ἦ ἐχ' ἄλιν ὅττι γυν — κτλ.

Ἰλ. Ε'. 349.

Σφηκίας δέ.

Ἠ' λάθετ', ἣ ἐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

Ἰλ. Ι'. 533.

Δολίχερος δέ, οἶον.

Κάσοράδ' ἱπ — Πολυδεύκεα.

Ἰλ. Γ'. 237.

Εὔν δὲ τέτοι μεγάλην ἄντις τῶν Γραμματικῶν ἐγ-
καλέσειε τὴν ἀδολεσχίαν, ἔ τὴν ἐν τῷ λέγειν ἀταξίαν·
οἷ γε ὀνομάτων πλήθει ἐδὲν, ἀλλ' ἣ ταυτὰ παλάμῃς ἐ-

παναλαμβάνεσι, διαφορὰς εἰσφέροντες, καὶ πάθη, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ διαιρέσεις ἀτόπας ἀναπλάττοντες. Ἀ' γὰρ ἐν ταῦθ' Ἡρῳδιανὰς εἶδη ἐκάλεσε σίχων ἰβ', καὶ ὁ Τζέτζης (ἀλλὰ, ἰδ.) ταῦτα ἄλλοι Πάθη ὠνόμασαν, ἄλλοι Κακίας, ἄλλοι καὶ Ἀρετὰς· ἐδὲν ὑγιᾶς ἀποφαινόμενοι.

Υ' ποσὴμ. σ'.

§. κς'. Ο' δὲ Πλέταρχος καὶ Σχήματ' ἅττα ἐν τοῖς ἐπεσὶ γίνεσθαι φησὶν αὐταῖς λέξεσιν. Ἀ' ποσπ. Τόμ. ι'. Σελ. 811—12.

„Σχήματα σίχων εἰσὶ τρία. Μονόρχημον, Πεντάρχημον, Δεκάρχημον. Μονόρχημοι μὲν εἰσὶν, ὅσοι ἀπὸ Δακτύλων μόνων, ἢ ἀπὸ Σπονδείων μόνον σύγκεινται. Συμβαίνει γὰρ τὸ ὅλον ρῆμα τῷ σίχῳ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εἶναι, τῷ αὐτῷ ποδὸς διοδεύοντος τὸν ὅλον σίχον. Καὶ ἔστι Μονόρχημος· ἕτος. Λυσόμενός τε σύγατρα, φέρωντ' ἀπερέσι ἄποινα. Πεντάρχημοι δὲ εἰσὶν, ὅσοι ἔχουσιν ἓνα μὲν Σπονδεῖον, τὸς δὲ λοιπὸς Δακτύλους, ἢ τὸ ἀνάπαλιν ἓνα μὲν Δάκτυλον, τὸς δὲ λοιπὸς Σπονδεῖας. Διοδεύων γὰρ ὁ εἰς πῆς ὁ διάφορος τὰς πέντε χώρας, πέντε ἀποτελεῖ Σχήματα· ὡς ἕτος. Ἀ' τρεῖδης· ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀ' χαιῶν. Δεκάρχημοι δὲ εἰσὶν, ὅσοι ἔχουσιν δύο μὲν Σπονδεῖας, τὸς δὲ λοιπὸς Δακτύλους, ἢ τὸ ἀνάπαλιν δύο μὲν Δακτύλους, τὸς δὲ λοιπὸς Σπονδεῖας. Οἱ γὰρ δύο πόδες, διοδεύοντες τὰς πέντε χώρας, δέκα ἀποτελεῖσι Σχήματα· ὡς ἕτος.

Εὔθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί.
Τοιαῦτ' ἄττα καὶ Τζέτζης ἐν τῷ παρ' ἐμοὶ Χειρο-
γράφῳ.

Υ' ποσημ. Ζ'.

§. νζ'. Διαφορὰν δὲ θεωρητέον τῇ Ἡρωϊκῇ, καὶ τῶν
Δακτυλικῶν Ἑξαμέτρων, ἣν ἄριστα συνειδεν ὁ σοφὸς Ἑρμῆς-
νος. Lib. II. §. XXX. Σελ. 265. Οὗτοι γὰρ ἔτε τόνον ἔ-
χουσι τὸν αὐτὸν τοῖς Ἡρώοις, ἔτε Σπονδεῖον ἐν τῇ ἐ' χώ-
ρᾳ δέχονται· οὔτε Τραγικοὶ αὐτοῖς ἀναμίζε μετὰ καὶ ἄλ-
λων Διμ. καὶ Τριμ. Δακτυλ. χρώνται· οἷον Εὐρ. Φοῖν.
301. 805.

Αἵματι | Θήβας | κῶμον ἀ|ναυλότα|τον προχο|ρεύεις.
Ἰ|ππεύ|αισι δο|άζεις, | Α'ργεί|οις ἐπι|πνεύσας.

Ο' αὐτὸς Ἰκέτ. 271.

Οὓς ὑπὸ | τείχεσι | Καδμεύ|οισει ἀ|πώλεσα | κέρως.
Καὶ ἐν τῇ ζ'. Δάκτυλον. Σοφ. Ἡλ. 134.

Α'λλ' ᾧ | παντοί|ας φιλό|τητος ἀ|μειβόμε|ναι χάριν.

Τῆτον δὲ μόνον εἰς δάκτυλον περαιῶσθαι φησὶν ὁ
Ἀγγλος Χέθ (Heath.)

Υ' ποσημ. Η'.

§. νη'. Μνήσομαι, ἐδὲ λάθωμαι τῶν Συμπο-
τικῶν σκωμματίων, ἅπερ οἱ Δειπνοσοφισταὶ ἐν τοῖς
Γρίφοις τάττεσιν, ἐκ τῇ Ναυκρατίτε Ἀθηναίᾳ ταῦτα πα-
ραλαβών. Ο'ς βιβλ. ι'. Σελ. 458. τάδε φησί.

„Τοιαῦτά τινα εἶναι ἠγῆμαι εἶχον Ὀμηρικὸν εἰπεῖν ἀ-
πὸ τῷ Α̅λφα ἀρχόμενον, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ σοιχεῖον καταλή-
γοντα.

Α̅γγχε δ' ἰσαμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Α̅λλ' ἄγε νῦν μάσιγα, καὶ ἡνία σιγαλόεντα. (Α—Α)

Α̅σπίδας εὐκύκλας, λαισήϊάτε πτερόεντα.

Καὶ ἀπὸ τῷ Ε̅, ἐπὶ τὸ Ε̅.

Εὖρε Λυκάονος υἱόν, ἀμύμονά τε, κρατερόν τε. (Ε—Ε)

Ε̅ν πόλει ἡμετέρῃ, ἐπεὶ ἔκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε

Α̅πὸ τῷ Ι̅, ἐπὶ τὸ Ι̅.

Γλῆε ἔξ ἀπολοίατ' ἀκήδεσσι, καὶ ἄφαντοι. (Ι—Ι)

Γ̅ππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τῷ Φ̅ημι γενέσθαι.

Α̅πὸ τῷ Σ̅, ἐπὶ τὸ Σ̅.

Συμπάντων Δαναῶν, ἔδ' ἦν Α̅γαμέμνονα εἵπης.

(Σ—Σ)

Α̅πὸ τῷ Ω̅, ἐπὶ τὸ Ω̅.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' ἐλύμπε νέφος ἔρχεται ἑρανὸν εἴσω.

(Ω—Ω)

Καὶ πάλιν Γ̅αμβεῖα ὁμοίως προβάλλειν δὲ δεῖ καὶ εἶχες
Α̅σίγμους.

Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.

Καὶ πάλιν εἶχες Ὀμηρικὲς ἀπὸ τῆς πρώτης συλλαβῆς, καὶ
τῆς ἐσχάτης δηλῶντας ὄνομα.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγειν δύο καὶ δέκα νῆας.

(Αἴ—as)

R

Φυλειδης, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότης Φυλεύς.

(Φυ—λεύς)

Γιγτήρ δ' ἀγαθὸς Ποδαλείριος, ἡδὲ Μαχάων.

(Γ—ων)

Εἰσὶ καὶ ἄλλοι εἰχοὶ Ὀμηρικοὶ δηλῶντες σκευῶν ὀνόματα ὅϊον.

Ὀλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός.

(Ὀλ—μος.)

Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ καὶ οἶοιτο καὶ ἄλλος.

(Μυ—λος)

Λυγρὸς ἐὼν μήπτει κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρη.

(Λύ—ρη)

Ἄλλοι εἰχοὶ, δηλῶντες ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆ τέλους τῶν ἐδωδύμωντι.

Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ αἰόλιο γέροντος.

(Ἀρ—τος)

Μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρεο, μηδὲ μετάλλα.

(Μῆ—λα)."

Θαυμάζειν δὲ ἄξιον τῶν ἀνδρῶν, τὸ τῆ χρόνου τίμιον ἐν τοιαύταις μελέταις καταναλίσκόντων.

Β'.

Περὶ Αἰολικῆ Δακτυλικῆ.

§. νθ'. Τὸ δὲ Αἰολικὸν καλούμενον, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ πόδας δέχεται Δισυλλάβους ἀδιαφόρως.

Σπονδεῖον, --

Ἰάμβον, υ-

Τροχαῖον, -υ

Πυρρίχιον, υυ

Τὲς δὲ ἐν τῷ μέσῳ πάντας Δακτύλους, τὸν δὲ τελευταῖον πρὸς τὴν Ἀπόδεσιν Δάκτυλον μὲν, ἢ Κρητικὸν διὰ τὸ τῆς τελευταίας Ἀδιάφορον, εἴαν Ἀκατάληκτον ἢ εἴαν δὲ Καταληκτικὸν, καὶ τὰ ἀπὸ τέττε μεμειωμένα εἰς Δισύλλαβον, καὶ Συλλαβὴν· καὶ εἴαν μὲν εἰς Δισύλλαβον Σπονδεῖον ἔχει, ἢ Τροχαῖον· εἴαν δὲ εἰς Συλλαβὴν, Ἀδιάφορον. Μονόμετρα δὲ ἕκ ἑχει· καὶ τῶν ἄλλων δὲ παραδείγματα ἡμῖν ἔχ εὔρηται.

§. ξ'. Τετράμετρα δὲ Καταληκτικὰ τάδε.

Θυρῶ|ρῶ πῶδες | ἐπτάθρο|γυῖοι.

Τὰ δὲ | σύμβολα | πεντάβό|ειᾶ. Η' φ. Σελ. 23.

Τετράμ. Ἀκατάλ.

Εῖ|ρως | αὐτὲ μ' ὅ | λυσιμέ|λης δῶνει.

Γλυκὺ | πικρὸν, ἄ | μάχανόν | ὅρπετόν.

Ἀ'τθίς | σοὶ δ' ἑμέ | θέν μέν ἄ | πῆχθετό.

Η' φ. Σελ. 24.

§. ξα'. Πεντάμ. Καταλ. εἰς Δισύλ.

Τίω | σ' ὦ φί'λε | γὰμβρῆ! κα'λῶς εἴ' κα'σδῶ;

Ο'ρπα|κί βράδι' | νῶς σε μά' | λίσ' εἴ' κα'σδῶ.

Η' φ. Σελ. 23.

§. ξβ'. Εξάμ. Καταλ. εἰς Δισύλ.

Κέλλο|μαίτινᾶ | τὸν χάρι' | ἐντᾶ Μῆ|ναῖᾶ κα' | λέσσαι.
Εἴ' χρῆ | σὺμπᾶσι' | ἄς ἐπ' ὃ' | ναῖσιν ἐ' | μοῖ γέγ' | νῆ' οὔαι.

Αὐτ. αὐτ.

Τ' ποσημ. Α'.

§. ξγ'. Καὶν τέτοις δὲ, ὡς δῆλον, παρεισέφρησαν ὁ Παλιμβάνχειος, καὶ οἱ λοιποὶ πόδες, ὡς ἐν τῷ Η' ρωϊκῷ· εἶποι δ' ἅντις Αἰολικὲς καὶ τὲς τοιᾶντες Ο' μήρε σίχες.

Πυκ' | νῆ' σ' λῖθᾶ' | δέσσι', καὶ | εὖ' καὶ θυ' | πέρθεν ἔ' | ρεψᾶ.
Ο'δ. ψ.

Τ' ποσημ. Β'.

§. ξδ'. Ο'ρθῶς δὲ ἐσημειώσατο ὁ κλεινὸς Ε' ρμᾶννος τὰ Αἰολικὰ Μέτρα ἐδὲν, ἅμ' ἣ Δακτυλικὰ εἶναι μετὰ Βάσεως. (Lib. II. §. XXXV.) Ἐστὶ δὲ Βάσις, „Ὅταν ὁ ποιητὴς τῷ Μέτρῳ Ῥυθμὸν ἕνα προτάτῃ, ἀνόμοιον τῷ λοιπῷ, ὃς ἐδὲ μετρεῖται ὅλως.” (Lib. I. §. VII.) Εἰώθασι γὰρ καὶ Μουσικοὶ προαυλοῖς χρῆσθαι καὶ τόνοις, τῇ λοιπῇ συμφωνίᾳ ἐδὲν ὁμολογῆντας. Ὅταν γὰρ ἅντις τὴν Βάσιν ἐκβάλλῃ Δακτυλικὸν ἔσαι τὸ λειπόμενον· οἶον.

Πίσυγ|γοι δὲ δέ|κ' ἐξεπό|νησαν. καὶ,
Ἡρά|μαν μὲν ἐ|γὼ σέθεν | ἄτε πά|λαι πόκα.

Γ'.

Περὶ Λογαοιδικῶν Μέτρων.

§. ξε'. Λογαοιδικὰ δὲ καλεῖται, ἅπερ ἐν μένταις ἄλλαις

χώραις Δακτύλῃς ἔχει· τελευταίαν δὲ Τροχαϊκὴν Συζυγίαν. Καλεῖται δὲ ταῦτα Λογαοιδικὰ, (1) ὅτι ὁ Τροχαῖος Λογογράφος Πῆς ἐστίν, ὃς μετὰ τῶν Δακτύλων ἐνέμενος τὸ Λογαοιδικὸν ἀποτελεῖ Μέτρον (2).

Δακτυλ. Λογαοιδ. ἐκ Δακτύλῃς, καὶ Τροχαϊκῆς Συζυγίας.

Ταῖς μέγα' | λαῖς δὲ δῶ' κέν.

Πίνδ. Νεμ. Εἰδ. β'. 11.

§. ξξ'. Ἐστὶ δὲ αὐτῶν ἐπισημότατον, ὡς φησιν Ἡφαισίω· τὸ πρὸς δύο Δακτύλοις ἔχον Τροχαϊκὴν Συζυγίαν· οἶον. Καί τις ἔ' | π' ἔρχατ' | αἰ' σὶν οἴκεις.

Ἔστι δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τρισὶν· οἶον.

Ω' δ' ἄ' | τῶν δ' ὀρί' | δῶν ἀλλ' ὄν | ἔμβλε' ποῖσ' ἄ
Πᾶρθ' ἐνέ | τᾶν κ' εἴ' | λ' ἄν, τὰ δὲ | νέρθ' νύμφ' ἄ!

(1) „Λογαοιδικὰ ταῦτα καλεῖται, ὅτι ὁ μὲν Δάκτυλος αἰοῖ-
δοῖς μᾶλλον ἐπιτήδειος, ὁ δὲ Τροχαῖος Λογογράφος. Λογαοι-
δικὸν ἔν καλεῖται τὸ Μέτρον, ὡς ἐκ Δακτύλῃς καὶ τροχαίᾳς συγ-
κεῖμενον· αἰοδικὸν μὲν διὰ τοῦ Δάκτυλου· λογικὸν δὲ διὰ τὸν
Τροχαῖον· διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ κέχρηται αὐτῷ, ὅτι θέλει τρέ-
χειν αὐτόν. Τοιαύτη δὲ ἡ Ρ' ἱστορικὴ καταλογάδην ἔσται.” Σχολ.
Η' φ. Σελ. 24, καὶ ὁ τῆ Πινδ. Ο' λυμπ. δ'. Στροφ. „Τὸ δὲ Λογαοι-
δικὸν εὐρίηται καὶ ἐν τοῖς Δακτύλοις, ἦγεν ἐν Λογογράφοις· οἴ-
κειας καὶ αἰοδοῖς συγκεῖμενος· ὁ Δάκτυλος αἰοιδ'· ὁ Τροχαῖος
Λογογράφος· ὅτε ἦεν εἰσὶ Δάκτυλοι, καὶ οἱ ὕστεροι Τροχαῖοι,
τότε Λογαοιδικὸν καλεῖται.”

(2) Κακία δὲ Ποιήματος ἡ λεγομένη Λογοοἶδεια· ὡς φησὶ
Διονύσιος περὶ Συνθ. ὀνομ. Τμ. κς'. Σελ. 246. ὅτε δηλονότι ὁ-
μοία ἐστὶν ἡ φράσις τοῖς πεζοῖς. Λέγεται δὲ ὁ Λογοοιδὴς Ρ' ὕμνος
καὶ Πολιτικός. Εὐς. Σελ. 1676. Ο' δ' ὕσ. Δ'.

Εὐρηται δὲ καὶ τὸ ἐπὶ δ' Δακτύλοις τὸν Διτρώχαιον ἔχον· οἶον.

Ἦ ᾗ ἄλ᾿ | μαῖ τινί | τᾶν δυσ᾿ | λῶτῶν ἔ' | λῆτ' ἄρ-
χᾶν. Ἀ' σχ. Πρ. Δεσμ. 166.

Καί, Ἦ θ᾿ ἄ | καὶ κ᾿ ἄρ | ἄ παρ᾿ | μῦθῶν ἔ' | χεὶ Κρόνῳ
παῖς. Ο' αὐτ. αὐτ. 185.

§. ξζ'. Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ περὶ Δακτυλικῆ κεφάλαιον Ἀ' ριζειδε παρατίθημι· ὅς τάδε φησὶν ἐπὶ λέξεως. βιβλ. Α'. Σελ. 51—2.

„Εἰπόμεν δὴ βραχεῖα περὶ ἐκάσθε, ποιησάμενοι τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆ Δακτυλικῆ. Σεμνότερον γὰρ ἀπάντων, διὰ τὸ τὴν μακρὰν αἰείποτε κατηγεμένην ἔχειν. Τὸ δὲ Δακτυλικὸν ἐπιδέχεται Δάκτυλον, Σπονδαῖον ὡς ἰσό-
χρονον, Προκελευσματικὸν δὲ ἑδαμῶς· ἀπρεπὲς γὰρ τὸ τῶν βραχείων πλήθος. Ἀρχεται δὲ ἀπὸ Διμέτρου, καὶ πρόεισιν ἕως Ἑξαμέτρου, ὅτε μὲν Ἀκατάληκτον, ὅτε δὲ Καταληκτικὸν, ἥνικα καὶ Τροχαίε κατὰ τὸ τέλος δεκ-
τικὸν γενόμενον Ἡρῶν καλεῖται. Μόνον δὲ τὸ Ἑξάμε-
τρον ταύτης τυγχάνει τῆς προσηγορίας· Σεμνότερον γὰρ γίνεται διά τε τὸ μέγεθος, καὶ τὸ συλλαβὴν μὲν κα-
τάρχειν αὐτῇ μακρὰν, λήγειν δὲ εἰς κατάληξιν εὐμεγέ-
θους διασήματος. (τὸ περὶ τομῶν ἐγγράφῃ ἀ-
νωτέρω.) Τῇ δὲ Γενικῇ Δακτυλικῇ πεποιήκασιν οἱ μετὰ ταῦτα εἶδη. Δίμετρον, Τρίμετρον, Τετράμετρον, Πεντάμετρον. Παραβαίνουσι δέ τινες αὐτὸ καὶ κατὰ Συζυ-
γίαν ποιῶντες, Τετράμ. Καταλ. Τινὲς δὲ καὶ ταῖς πρώ-

ταῖς χώραις μόνον ἀμείβοντες τὸν Δάκτυλον καὶ τὰς ἀνισοχρόνους ἐκ τῶν Δισυλλάβων τίθενται, καὶ ποιῶσι τὰ καλέμενα Λογαοιδικά."

Κ Ε Φ. Δ'.

Περὶ Ἀναπαισιῶ. (1)

§. ξη'. Τὸ δὲ ἀναπαισικὸν Μέτρον Πόδας δέχεται Τετραχρόνους τρεῖς κατὰ πᾶσαν χώραν τιθεμένους.

Σπονδεῖον, --

Ἀνάπαισον, υυ-

Σκανίως δὲ, καὶ Προκελευσματικόν. υυυυ

Τ' ποσημ.

§. ξθ'. Οἱ δὲ δραματοποιοὶ προσιδέασιν καὶ τὸν Δάκτυλον φησὶν Ἡφαισίω. Σελ. 25. ἔνθα τὰ τῷ κειμένῳ διεφθαρται· προσιδεται γὰρ καὶ, τὸν Ἰαμβον· τῷτο δὲ ὀβελισέον· ἐδέποτε γὰρ γίνεται. Διεφθαρμένα γὰρ ἀνεφάνη τὰ ἐκφερόμενά ποτε παραδείγματα ἐξ Ἀρίστοφ. Βατρ. 1562 καὶ 1565. καὶ Εἰρ. 469 καὶ 470. καὶ Αἰχύλ. ἐπτ. ἐπὶ Θήβ. 1065. Ἐπειτα ὁ τῷ Ἀρίστοφ. Σχολ. τὰ Ἡφαισίωτος περὶ Ἀναπαισιῶ ἐπὶ λέξεως μεταγράφων, ἐδόλως

(1) Ἀνάπαισος κέκληται φησὶν ὁ Σχολ. Ἡφ. Σελ. 82. οἷον· οὐκ ἀναποδοτισμένος, τῷτ' ἔστιν Ἀντίστροφος Δακτύλω, ὃ καὶ Ἀντιδάκτυλος." Οὗ δὲ Ἀνάπαισος ἀπὸ τῷ παίειν· ἄλλως γὰρ ἢ ἐν Δακτύλῳ ποδὶ, τὴν γῆν τότε ἔπαιον. Γέλ. Σκαληγί. βιβ. κτφ. γ'. Σελ. 57. Ὁρα Σεῖδ. ἐν λ.

τῇ Ἰάμβῳ μνημονεύει· ἐν Πλήτῳ 487. Καὶ τὸ Διομήδης δὲ ἐκ ἑρῶνται, λέγοντος· ἐν ταῖς ἀρτίαις μόναίς χώ-
ραις χωρεῖν τὸν Δάκτυλον. (1) Εὖρηται γὰρ καὶ ταῖς
περιτταῖς· οἷον.

Καὶ μέγας | ὀρθοῖ | 3' ὑπὸ μι | κροτέρων.

Σοφ. Α'. Μαιγι.

Δείμασι, | φάσμασιν, | ὦ ποτνί | α·χθών.

Εὐρ. Ε' κ. 36.

Ο'ρθῶς δὲ φησιν Ἡφαισίαν, τῷ Δακτύλῳ τὴν Δρα-
ματοποιὸν χρήσασθαι. Οἱ γὰρ Λυρικοὶ ποιηταὶ Ἀναπαιζῶ
μόνῳ χρῶνται, καὶ Σπονδαίῳ ὡς Τυρταῖος ἐν Brunkii Ana-
lectis, Tom. I. pag. 53. IX. ἔτω δὲ καὶ Σέρβιός φησιν
in centimentro. „Τὰ Ἀναπαισικὰ Μέτρα κυρίως μετρεῖ
ὁ Πῆξ ὁ ὁμώνυμος. Πολλάκις δὲ Σπονδαίον παραδέχονται.
σπανίως δὲ Προκελευσματικόν. Παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς
ἔσθ' ἔτε καὶ Δάκτυλον.” Ταῦτά φησιν Ε'ρμᾶνης, de me-
tris Lib. II. §. XXXVI. Βαίνεται δὲ κατὰ Διποδίαν, (2)
καὶ πρόεισιν ἀπὸ Μονομέτρου ἕως Τετραμέτρου.

(1) Τῷ γὰρ Δακτύλῳ, εἰ καὶ Ἰσορροπία, ἀλλ' ὅμως Ἀντι-
διάδεσις· εἴ· δι' ἣν καὶ ἐν Ἰαμβικῷ Μέτρῳ Τροχαῖος ἐ χωρεῖ,
ἔτε ἐν Τροχαϊκῷ Ἰάμβος. Ἀλλ' εἰσὶν οἵ φασιν τὸν Δάκτυλον
καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον πλῆττειν ἐν τῷ Ἀναπαισικῷ τὰ ὦτα. ἢ
τοῦ Ἰάμβου ἐν τῷ Τροχαϊκῷ, καὶ ὀνάταλιν. Morell. Sect.
III. Annot. 2. Ἀλλ' ἡμῖν εὐκταῖα τόγε νῦν ἔχον ἔτας ἔ-
χοντας αἰοδήσιος πρὸς τοιαύτας πληγὰς ἔχειν ὦτα!

(2) Ο' μὲν Ἡφαις Σελ. 25. καὶ ὁ Σχολ. αὐτῇ Σελ. 91. καὶ
Δημήτρ. ὁ Τρικλ. ἐν τοῖς εἰς Σοφ. Σελ. 335. Β'. κατὰ Διπο-

§. ο. Μονόμε, Ἀκατάλ. ὃ ἐξ Ἀναπαισική Βάσις

καλεῖται.

Μάκαρες | Πριάμυ. | Αἰχύλ. Α' γαμ. 1345.

Αἶ αἶ | αἶ αἶ. ! | Εὐρ. Φοιν. 1300.

Τὴν γραῦν | πρὸ δόμων. | Ο' Αὐτ. Ε' κ. 59.

Τῷ δε γε | νέσθαι. | Αἰχύλ. Α' γαμ. 1531.

Εὔδα νε | κρῶν μέτα. | Εὐρ. Ε' κ. 208.

Μονόμ. Ὑπερκατάλ. Πενθημιμερές.

Δορὶ δὴ | δορὶ κέρ | σαν. | Ο' αὐτ. αὐτ. 908.

Η' λυθε | Τανταλί | δαις. — Ο' ρές. 811.

Θανάτε | δ' ἀμφὶ φό | βω. — — 823.

Δεινὰ | δ' ἄμ' ἔπον | ται. Σοφ. Οἶδ. Τυρ. 479.

Πρὸς ἑμὸν ὃ | μογενέτο | ρα. Εὐρ. Φοιν. 169.

εἰς Δισύλλαβον δὲ οἶον.

Ε' γέγον | το ἔπει | ἑναυτ. Πίνδ. Ο' λ. Θ' 43.

§. οά. Δίμετ. Βραχυκατάλ.

Ε' κάτα | κατάχαλ | κον ἅπαν. Εὐρ. Φοιν. 110.

Τότε δὴ | τότε δι | απρεπεῖς. Ο' αὐτ. Ο' ρ. 1506. (1).

Κρινεῖ | τρισσὰς | μακάρων. — Ε' κ. 643.

διὰν μετρεῖσθαι φασὶν ὃ δὲ Σκαλ. τῆτο ἢ παραδέχεται. βιβλ. β' κεφ. κδ' Σελ 77.

(1) Τῷ β' ποδὸς ὄντος χορεῖν ἔτω φασὶν ὃ Σχολ. αὐτ. Σελ 309 ἀλλὰ γὰρ ἐκ οἷδ' ὅπως ὁ χορεῖος ἐνταῦθα χωρεῖ ὥς μᾶλλον αὖ ἔως εἰσίνετο, (τοτεδία) ὥς εἶναι Ἀναπ. Δίμ. Ὑπερ τὸ γὰρ ἐν Ε' κ. Εὐρ. στίχ. 16. — ἑμᾶλλον | ἑδᾶν, διὰ τὸ τὸ ἀμετάβολον ἢ τὴν κατάληξιν, εἰκότως αὖ μὴ κύνοιστο.

Δίμ. Καταλ. εἰς Συλ.

Ξυνετὰς | φρένας αἰ | καθορᾷ | τε.

Αῖριοφ. Βατρ. 901.

Εὐφα | μεῖτε δὲ | χωρεῖ | τε. Αἰσχύλ. Εὐμ. 1038.

Πέμψατε | δαίμονας! | ἱκετεύ | ω. Εὐριπ. Εὐκάβ. 96.

Ἡλυσιν | ἄρθρων | προτιδεῖ | σα. Ο' αὐτ. αὐτ. 66.

Ὡς μοι | κρίνω | σιν ὄνει | ρης. Ο' αὐτ. αὐτ. 86.

Υ΄ ποσημ.

§. οβ'. Καλεῖται δὲ τῆτο ἡ Παροιμιακὸν ὅπερ ἐ παραδέχεται ὁ Ἡφαῖς. Σελ. 26. λέγων.

„Τὸ δὲ Δίμετρον Καταληκτικὸν καλεῖται Παροιμιακὸν διὰ Παροιμίας τινὰς ἐν τέτῳ τῷ Μέτρῳ εἶναι.

Πότε δ' Ἀρ | τεμις ἐκ | ἐχόρευ | σε.

Καὶ κόρ | κορος ἐν | λαχάνοι | σι;

„Ἀλλὰ Παροιμίαι εἰσὶ ἡ Εὔπικαί, ἡ Γαμβικαί, ἡ ἐτέτε τῷ Μέτρῳ μόνον, ὥς ἐκ εἰκότως Παροιμιακὸν τῆτο μόνον καλεῖσιν” ἔτω ἡ ὁ Σχολ. αὐτῷ Σελ. 83.

§. ογ'. Τίθενται δὲ τὰ Παροιμιακὰ ταῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐν τέλει ἐννοίας. Κρατῖνος δὲ αὐτοῖς συνεχέσιν ἐχρήσατο ἐν Ὀδυσσεῦσι.

Ἡφ. Σελ. 26.

Σιγὰν | νῦν ἅπας | ἔχε σι | γάν.

Καὶ πάν | τα λόγον | τάχα πευ | σῆ.

Ἡμῖν δ' | Ἰθάκη | πατρίς ἐ | σι.

Πλέομεν | δ' ἄμ' Ὀδυσ | σεί θεί | φ.

Συνεχεῖ δὲ ἡ Τυρταῖος ἐχρήσατο· ὅρα Brunkii Analect.
Tom. I. pag. 53.

§. οδ'. Διμ. Καταληκτ. εἰς Δισύλλαβον.

Φιλότῃ | τὸς ἄμει | ῥόμεναι | χάριν. Σοφ. Η' λ.

Δίμετ. Α' κατάλ.

Ἐυνετὸς | πολέμῃς, | φόνιός | τε δράκων. |

Εὐρ. Ο' ρ. 1415.

Λάβετε, Φέ | ρετε, πέμ | πετ', αἶι | ρατέ μῃς. |

Ο' αὐτ. Ε' κ. 62.

Πέμψατε | πόντον δ' | ἐνθάδε | λαίλαπι. |

Αἰσχ. Γκέτ. 34.

Τάδε μὲν | λεύσεις | φαιδιμ' Α' | χιλλεῦ! |

Α' ρις. Βατρ. 1023.

Τῇ μῇ | προφρόνως | ἐπικραῖ | νομένων. |

Αἰσχ. Εὐμ. 972.

Α' δ' ἀνί | αχεν, ἰ | αχεν ὦ | μοι μοι |

Εὐρ. Ο' ρ. 1484. (1).

Ὡλέσατ' | ὠλέσατ' | ἐκέτι | μοι βίος |

Ο' αὐτ. Ε' κ. 766.

Φρεῖδος | πρέσβυς, | Φρεῖδοι | παῖδες. |

Ο' αὐτ. αὐτ. 1160.

(1) „Τὴ β' ποδὸς χορεῖς· εἰ δὲ τὸ ἰαχεν ἐκτεταμένον βῆλει, ὡς ὑψημένης τῆς ἀρχῆς τῆ παρατατικῆ· εἴη ἂν τὸ κῶλον Τροχαϊκὸν Διμ. Ὡπερ. τῇ β' ἢ γ' ποδὸς δακτύλῃ· εἴη δ' ἂν τὸ κῶλον, ἢ Γανικὸν ἀπὸ Μείζονος Τριμ. Καταλ. ἐκ τροχαίης, παῖανος β', ἢ Μολοσσῶν.” Ο' Σχολ. αὐτόθ.

Τ' ποσημ.

§. οε'. Εἰ τῶν Ἀ'καταλ. Ἀ'ναπ. οἱ Δίμετροι μά-
λιστα πάντων συχνῶς εἰς χρῆσιν ἤκωσιν· οἱ ἔ τομὴν ἐν
τῇ β' Ἀ'ρσει ἔχουσιν, ἥς ἐκ ἀπανταχῆ οἱ ποιηταὶ ἐ-
φρόντισαν· οἶον.

Μεγάλης | μὲν ἰδῆ | σα νέες | θανάτους. |

Σοφ. Τραχ. 1276.

Καὶ ἥπερ | δορίλῃ | πτος ἔτ' ἦν | λοιπή.

Ο' αὐτ. Αἰ. 146.

Εἰρμᾶν. βιβλ. β'. §. XXXVΠ, Σελ. 291.

Δίμετ. Τ' περκαταλ.

Εὐθέλω | χαλκὰ | σπίδα Πυ | θιοῖ | καν.

Πίνδ. Πυθ. Θ'. 1.

§. ος'. Τρίμ. Καταλ.

Ἰσία | ἀγνὰ ἀπ' | εὐξεί | νη μέσα | τοίχων.

Η'φ. Σελ. 26.

Εὐροις δ' ἂν τ' αὐτὸ ἔ παρ' Ἀ'ρις. Βατράχ. 378. 380.
ἀλλ' ἐκ σπονδαίων.

§. οζ'. Τετράμ. Καταλ. εἰς Συλ.

Ἀ'λλ' ἤδη χρῆν | τι λέγειν ὑμᾶς | σοφὸν, ᾧ νικῇ | σετε
τηνδί.

Ἀ'ριστοφ. Πλάτ. 487.

Χαίρετε δαίμονες | οἱ Λεβάδειαν | Βοιώτιον ἔ | θαρ ἀρ-
ρης.

Η'φ. Σελ. 25.

Τις ἀλαζονείαν | πλείσαν παρέχει | τῶν ἀνθρώπων; | τοί
μάντις. Οὐ αὐτὸς αὐτόθι. (1).

Ὕποσημ. Α΄.

§. οή. Τῷ Τετραμέτρῳ τὸ τὸν Σπονδεῖον ἔχον, ἀλλὰ μὴ τὸν Ἀνάπαισον παραλήγοντα, εἰσὶν οἱ Λακωνικὸν καλῶσι προφερόμενοι παραδείγματα.

Ἀγγεῖ' ὦ Σπάρτας | ἔνοπλοι κῦροι | ποτὶ τὰν Ἀρεως |
κίνασιν.

„Ὅτι μέντοι καὶ ἐν τῷ Ἀρισοφανεῖ καλεμένῳ ἀδιαφόρως εὐρίσκεται καὶ ὁ παραλήγων Ἀνάπαισος ἢ Σπονδεῖος, δηλώσει Κρατῖνος· εἰς γὰρ τὴν Ὀδυσσεὺς εἰσβάλλων, τέτρω τῷ Μέτρῳ ἐχρήσατο.

Τίνες αὖ πόντον | κατέχευ' αὔραι | νέφος ἐράνιον· | τόδ'
ὄρωμαι.

Ἐποίησε δέ τινα εἶχον καὶ Σπονδεῖα τῷ παραλήγοντι κε-
χρημένον.

Ὡς ἂν μάλλον | τοῖς πηδαλίοις | ἢ ναῦς ἡμῶν | πειθαρχῇ.
Ἥφαις. Σελ. 25.

Ὕποσημ. Β΄.

§. οθ'. Εἰς Δίμετρον δὲ Ἀναπαισικὸν ὑποσέλλοιτο ἂν

(1) Οὕτω παρ' Ἡφαιστῶνι κεῖται· ὅπως δὲ βαίνειται ἐπ' αὐτῇ τι σαφές· ὅθεν ἐπακολουθεῖν μάλλον προσήκει τοῖς γράφασιν. Τις ἀλαζονείαν κτλ. ὕτω Morell. sect. III. (6).

ἔ τὸ Προκελευσματικὸν Τετράμετρον ὑπ' ἐνίων καλέ-
μενον· οἷον τοδί.

Τίς ὄρεα | βαθύκομα | τάδ' ἐπέσυ | το βροτῶν;
Γίνεται γὰρ ἐκάστῃ τῶν α' τριῶν Ἀναπαισίων λελυμέ-
νων εἰς τὸν Προκελευσματικόν. Δίμετρ. Ἀκατάλ. Ἀνα-
παισικόν. Τινὲς δὲ αὐτὸ κατὰ πόδα διαιρῶντες Πυρρίχια-
κὸν καλέσσι. Τοῖς δὲ χαριεσέροις δοκεῖ Ἀναπαισικὸν εἶ-
ναι· ἀντὶ ἐκάστῃ Ἀναπαίσει, Προκελευσματικῇ παραλαμ-
βανομένη, ἐπὶ τῶν ἄλλων χωρῶν, ἐπὶ δὲ τῆς τελευ-
ταίας Φυλαττομένη αὐτῇ καθαρῇ καὶ μὴ λελυμένη.
Ἡφ. Σελ. 27. (1)

B'.

Λογαοιδικὰ Ἀναπαισικὰ.

§. π'. „Ὡς περ δὲ ἐν τῷ Δακτυλικῷ ἦν τι Λο-
γαοιδικόν, ἔτω καὶ τοῖς Ἀναπαισικοῖς τὸ εἰς Βακχεῖον

(1) Σχολ. Ἡφαισ. Σελ. 29. „Ἐκ γὰρ τῶν α' δύο Προκε-
λευσματικῶν γίνεται μία Συζυγία Ἀναπαισικῇ, καὶ ἐκ τῆ ἐξῆς
Προκελευσματικῇ, καὶ τῆ τελείᾳ ποδῶς ὄντος Ἀναπαίσει, ἢ β' Συ-
ζυγία. Ὡς γίνεται αὐτὸ Δίμ. Ἀκατάλ. κατὰ Διποδίου με-
τρήμενον· τῆτ' ἔστιν ἔχον τελείας δ'. Ἀναπαίσεις· εἰκότως δὲ ἐν
τοῖς Προκελευσματικοῖς λήγοντα ἔταξεν Ἀναπαισιν, ὅτι
Δάκτυλος ἂν ἴσως ἦν ὁ διαλυθεὶς, ἢ ἄλλος ἰσόχρονος, ἔχῃ ὁ
Ἀνάπαισος.“ Τοῖς το αὖ εἶη Προκελευσματικὸν δηλονότι καὶ τὸ
παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. Τιμ. 79.

Διόγενες | ἄγε λέγε | τίς ἔλαβέ | σε μέρος;
Ἐς αἶδος | ἔλαβε με | κυνὸς ἄγρι | ου ὁδᾶξ.

περαιέμενον, ἔ ἐσιν ἐπισημότατον τὸ μετὰ τέσσαρας πό-
δας αὐτὸν ἔχων τὸν Βακχεῖον. (1) ὧν ὁ πρῶτος γίνεταί ὃ
Σπονδεῖος ὃ Ἰάμβος· οἷον.

Α' γέτω θεός· ἔ | γὰρ ἔχω δίχα τῶν | δ' αἰδεῖν.

Τῆτο μὲν ἐν ἀπὸ Α' ναπαίσε. Α' πὸ δὲ Σπονδεῖς.

Νυμφᾶν | σὺ μὲν Α' | σερίαν | ὕφ' ἅμα | ξαν ἤδη

Α' πὸ δὲ Ἰάμβος.

Φιλῶ | τέρα ἄρ | τι γὰρ οἱ | Σικελὰ | μὲν Εὔνα.

Τῆς δὲ μετὰ τὸν α'. πόδα τρεῖς, οἱ μὲν ἐν συνεχείᾳ γρά-
ψαντες τὸ Μέτρον πάντως Α' ναπαίσε ἐφύλαξαν. Ἀλλ-
μὰν δὲ ὃ Σπονδεῖς παραλαμβάνει." Ἡφαί.

ἽΠοσημ. Α'.

§. πα'. Ο' μέντοι τῷ Ἀριστοφάνει Σχολ. ἐν Βατρ.
1295. ὃ Αἰολικὸν Α' ναπαισικὸν ἔοικε παρεισάγειν ἐν οἷς
φησὶν. „Εἷσι δὲ τῆς μὲν ᾠδῆς ταύτης τὰ κῶλα ἀναπαι-
σικὰ εἰ. ὧν τὸ α'. Τρίμ. Καταλ. εἰς Σουλ. ὃ καλεῖται
Αἰολικὸν διὰ τὸ Ἰάμβον ἔχειν τὸν α' πόδα." ἀλλὰ ψεύ-
δεται. Τὸ γὰρ α'. Κῶλον τετί.

Φθιῶ | τ' Α' χιλεῦ |, τίποτ' ἂν | ὀροδαί | κτον ἀκέ | ων."

Οὐκ ἰάμβον ἔχει τὸν α' πόδα, ἀλλὰ Σπονδεῖον· τῷ
γὰρ Φθίῃ ἡ ἄρχεσσα μακρὰ· ὥς ἡμῖν εἴρηται ἐν
τῷ πίνακι.

(1) Οὔρα ὀπισθ. Ὑποσ. α'.

ΥΨΟΣΗΜ. Β'.

§. πβ'. Πρὸς τέτοις σημειῶσαι· ὅτι ὅπερ ἐν τοῖς ἄλλοις Μέτροις κακία, τὸ καδ' ἕκαστον πόδα εἰς μέρος λόγῳ περατῆν, τῆτο ἐν τοῖς Ἀναπαισίσι ἀρετὴ· οἶον.
Σφάγιον θέσθαι | τύμβε δ' ἐπιβάς. Εὐρ. Εἰκ. 108.
Δισσῶν μύθων | ῥήτορες ἦσαν. Ο' αὐτ. αὐτ. 123.

§. πγ'. Ὡρὰ δὲ καὶ ἄφησιν Ἀρισειδῆς περὶ τῆ Ἀναπαιτικῆ παραθέσθαι. βιβλ. α'. Σελ. 52—3. „Τὸ δ' ἀντίτροπον τέτρω τὸ Ἀναπαιτικὸν δέχεται πόδας, Δάκτυλον· σεμνότερον γὰρ ὑπ' αὐτῆ γίνεται· καὶ τὸν ἰσόχρονον Σπονδεῖον· καὶ τὸν Προκελευσματικόν. Καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ Διμέτρου, καὶ προχωρεῖ μέχρι Τετραμέτρου· καὶ ὅτε μὲν ἐστὶν ἀπλὴν καδ' ἓνα πόδα γίνεται· ὅτε δὲ σύνθετον, δι' ἣν προείπομεν αἰτίαν κατὰ Συζυγίαν, ἢ Διποδίαν· Διποδία δ' ἐστὶ πῶς Τετρασύλλαβος. Καὶ εἶδη τῶν Καταλήξεων ἐπιδέχεται πασῶν· καὶ τὴν τῶν Λογαοιδικῶν μέθοδόν τε, καὶ χρῆσιν, καὶ κατὰ τὰς πρώτας χώρας μόνον πόδας δισυλλάβους βραχυσημοτέρους παραλαμβάνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς τελευταίας τὸν Βακχεῖον.”

Κ Ε Φ. ζ'.

Περὶ Γαμβικῆ (1) Μέτρου.

§. πδ'. Τὸ Γαμβικὸν Μέτρον δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας, τέτ' ἔσι α', γ', ε', Πόδας ε'.

{	Γαμβον,	υ -
	Τρίβραχυν,	υ υ υ
	Σπονδεῖον,	--
	Δάκτυλον,	- υ υ
	Α'νάπαισον,	υ υ -

Κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους, τέτ' ἔσι β', δ', ε', τρεῖς.

{	Γαμβον,	υ -
	Τρίβραχυν,	υ υ υ ε
	Α'νάπαισον,	υ υ -

Ἵποσημ.

§. πε'. Καὶ α' μὲν Γαμβον μόνον ἐδέξατο. Μνημονεύεται τοίνυν Ἀρχιλόχῃ τοῖστον ἔπος.

Πάτερ Λυκάμ | βα ποῖον ε' | Φράσω λόγον; |

(1) „Ἀπὸ τῆ Γάμβη πρῶτον ὁ Ἡφαισίω ηἰκῆτο, εἶχ' ὅτε τῶν ἄλλων τιμιώτερον, ἀλλ' ὅτι τῶν ἄλλων βραχύτερον, ἀπὸ δὲ τῶν βραχυτέρων ἐπὶ τὰ μείζω ἀναβαίνειν ἔδος." Σχολ. Ἡφ. Σελ. 17.

Ἐπειτα δὲ καὶ ὁ Σπονδαῖος παρεισέδου, ὥς φησιν Ωλράτιος
Ποιητ. σίχ. 255.

Οὐατα δ' ὥς ἦνοι σεμνῶς πως, ἀργότερόν τε
Ἔς κλήρης ἰδίης Σπονδαῖον δέξατ' Ἰάμβος.

„Τέτα δὲ κοινωνήσαντος τῷ Μέτρῳ (ὥς φησιν Ἡφ.
Σελ. 17.) καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς λυθέντες πόδες ἐκοινωνήσαν,
ὅ, τε Δάκτυλος, καὶ Ἀνάπαισος. Ὁ γὰρ χορεῖος τῷ Ἰάμ-
βῳ ἐστὶ λύσις· εἰτοῖνυν τὸν Σπονδαῖον ἐν ταῖς ἀρτίαις ἐδέ-
χεται, ἐδὲ τὸν ἀπ' αὐτῆς λυθέντα Ἀνάπαισον ὀφείλει δέ-
χεσθαι. Παρὰ μὲν ἔν τοις Ἰαμβοποιῶσι τέτο σφύζεται· πα-
ρὰ δὲ Κωμικοῖς ἐλὶαν ἀντικειμένους Ἰσομετρίας ἐκέτι.
Τὸν δὲ Τροχαῖον ὅτι ἀντικαθεῖ τῷ Ἰάμβῳ παρητήσαντο·
εὐρίσκεται δὲ παρὰ τοῖς Κωμικοῖς συνεχῶς ὁ Ἀνάπαι-
σος· τὸν γὰρ βίον ἔτοι μιμήμενοι, θέλῃσι δοκεῖν διαλέ-
λυμένως διαλέγεσθαι, καὶ μὴ ἐμμέτρως· ὁ δὲ Ἀνάπαισος
διαλελυμένην ποιεῖ τὴν φράσιν διὰ τὸ Τετράσημον, (ἔτω
γραπτέον μετὰ Corn. Pauw. animad. ad Hephaest.
pagi. 111.) Ἰαμβοποιοὶ μέντοι καὶ Τραγωδιοποιοὶ, ὥς μὴ
ὄντες τοῖς τοῖς συνεχῶς παρητήσαντο.” Ἀναπαῖς δὲ ὑπο-
δείγματα τάδε παρὰ Σοφοκλ. Οἰδίπ. ἐπὶ Κολ.

Τέκνον τυφλῆ | γέροντος Ἀν | τιγόνῃ | τίνας |

Γίνεται δὲ μάλιστα παρὰ Τραγικοῖς τέτο ἐξ ἀνάγκης
κυρίως ὀνόματος, ὥς ἐκ παρατηρήσεως σοφῶν ἀνδρῶν δῆ-
λον γίνεται· οἷον.

Ἡδ' Ἐρμιόνη | πάρεσι πάν | σωμεν βοήν. |

Εὐρ. Οῖρ. 1314.

Ω' τέκνον εἰ | ξελθ' Ἑρμιόνη! | δόμων πάρος, |

Ο' αὐτ. αὐτ. 112.

Τέτρω δὲ καὶ ταῖς ἀρτίαις χώραις χρῶνται οἱ τραγωδιο-
ποιοὶ· οἷον.

Τῶν μὲν παρόν | των τῶν δὲ πεπυ | σμένη λόγῳ.

Σοφ. Τραχ. 296.

Α' δὴ ὡς παρὰ τὸν κανόνα ὄντα, εἰσίτινες οἱ καὶ ἀρ-
πάγδην ἐκ οἷδ' ὅπως ἐκφέρειν προτρέψουσιν, οἷον ἐπὶ τῷ
δε τῷ Γαμβικῷ, ὅπερ Ἀνάπαισον ἔχει.

Στρατηλατὴ | σας ὥσθ' ὑποχεί | ριον λαβεῖν |.

Εὐρ. Ἀνδρ. 736.

Τὸ, ὥσθ'—εἰς τὸν, καὶ μεταλαμβάνοντες ἀναγινώσκουσι χάν-
ποχείριον. — Καί μοι ταῦτα ἀναλεγομένῳ Σαρδάνειον ἐ-
πήει γελαῖν γράφοντας ὁρῶντι Νέπτιλμος, καὶ Ἀνδρομάχη
διὰ τὸ Μέτρον· καὶ τὰ τοιαῦτα, ἃ καὶ ἀποδέχεται Morell.
Τμήμ. 5. Ἀλλὰ ταῦτα Βρεττανοὶς μόνοις τοῖς ἀπάσας
τὰς συλλαβὰς ἀρπάγδην ἔτιωσ ἐκφέρουσιν ἐδόλως ἀμήχα-
ρον· (καὶ ὅρα d'Orville Vanni Critic. pag. 517.)
Ἐάτεον δὲ ταῦτα κατὰ χώραν μένειν, μηδέ τι παρακινεῖν,
μάλιστα δὲ τὰ Ἡφαισίωνος περὶ τέττε παραδέχεσθαι. Καὶ
Δακτύλε δ' ἂν εἴη ὑπόδειγμα τὸδε.

Ἐπειτ' ἀπολι | πῶν τὰς θεῶς | ἐνθάδε μενεῖς; |

Α'ρις. Πλ. 1149.

Τοιαῦτα τὰ παρ' Ἀθηναίῳ ἐν τοῖς Δειπνοσοφισταῖς ἐκ
πολλῶν δραματοποιῶν τεμμάχια, λελυμένα εἰς τὰς
Τρισυλλάβους πόδας· πρὸς δὲ τέτοις ἰσέον ὡς εὐ-

ρηται ὁ Τρίβραχυς, καὶ ἐν γ', καὶ ε', χώρα κείμε-
νος· οἶον.

Βαιὰ δύσσορ | μος ναυσίν, ἦν | ὁ Φιλόχορος |

Αἰχ. Πέρσ. 448.

Μαγνητικὴν | καὶ γαῖαν ἔς | τε Μακεδόνων.

Ο' αὐτ. αὐτ. 493.

Στρατὸς περᾶ | κρυσαλλοπῇ | γὰ διὰ χοροί.

Ο' αὐτ. αὐτ. 501.

§. πς'. Η' δὲ ἔκτι διὰ τὴν Α' διάφορον καὶ Πυρρή-
χιον δέχεται· ὅτε δὲ Καταληκτικόν, τὸν Γ' αμβον ἔχει
παραλήγοντα· σπανίως δὲ Τρίβραχυν, ὥστε γίνεσθαι
τὴν Κατακλειδα ἥτοι Α'μφίβραχυν, ἢ Βακχεῖον. (1)

Βαίνεται δὲ κατὰ Διποδίαν, καὶ πρόεισιν ἕως Τετραμέτρου.

§. πζ'. Μονόμετρον Α'κατάληκτον· ὃ καὶ Ἰαμβι-
κὴ Βάσις, καλεῖται.

Κακῆργος ὦν |

Εὐρ. Ο'ρ. 1418.

Αἶ αἶ ἰώ. |

Ο' αὐτ. Ε'κ. 1092.

(1) „Γέρον δ' ὅτι τοῖς Καταληκτικαῖς, ὅταν ἐνδείῃ μιᾷ συλ-
λαβῇ, ὁ Γ' αμβος παραλήγει, ἢ ὁ Τρίβραχυς, καὶ μετ' αὐτὸν
ἔστιν ἢ μία συλλαβή, ἢ τελευταία· ὑπόκειται γὰρ ὁ τελευταῖος
πρὸς ἐνδεῖν μιᾷ συλλαβῇ. Α'λλ' εἰ μὲν ὁ Γ' αμβος παραλήγει,
προσίδεμεν τέτρω τὴν βραχεῖαν συλλαβὴν, καὶ εἰ μὲν μακρὰ εἴη
αὕτη, ποιήσοι ἂν τὸν δ'. Παίωνα υυυ-, εἰ δὲ βραχεῖα τὸν
Προκελευσματικὸν υυυυ, εἶδε Σπονδαῖος εἴη παραλήγων, εἰ
μὲν μακρὰ εἴη ἡ λήγουσα γίνεται Μολοττός, --- εἰ δὲ βρα-
χεῖα, Παλιμβάκχιος, --υ, πάλιν, εἰ Γ' αμβος παραλήγει τῆς
ἐπιφερομένης μακρᾶς ἥσης γίνεται Βακχεῖος, υ--." Η'φ. Σχολ.
Σελ. 17—18.

Ἐπεσ' ἔπεσεν | Σοφ. Αἱ. 625.

Ἐμέθεν δόμων | Εὐρ. Ο'ρ. 988.

Μονόμ. Ὑπερκατ. Πενθημιμέρες.

Ὅσον τάχι | σα. Σοφ. Η'λ. 1458.

Ἰμερος ἔχει | με. Ο' αὐτ. Οἶδ. Κολ. 1809.

Ἀΐεσι συνφ | δός. Εὐρ. Φοιν. 1543.

Προσεῖπε δ' Ο'ρέ | σας. Ο' αὐτ. Ο'ρ. 1450.

§. πη'. Δίμ. Βραχυκαταλ.

Τέκνων ἐμῶν | φύλαξ. Εὐρ. Ε'κ. 1805.

Ὑπερτάταν | πόλεων. Σοφ. Ἀντιγ. 1152.

Ἐπίσημα δ' ἐν αὐτοῖς πρῶτον τὰ Καταληκτικὰ Δίμετρα,
οἷς Ἀνακρέων ἐχρήσατο.

Θέλω δὲ Κά | δμον ἄδειν. Ἀνακρ. ὠδῆ. α'. 2.

Τὸν μελανοχρῶ | τα βότρυ.

Ο' αὐτ. ἐπὶ Λην. ὕμν. 814.

Μεσονυκτίοις | ποῖ' ὥραις.

Ο' αὐτ. εἰς Ε'ρωτ. γ'. 26.

Ἀρατις ὑπὲρ | θαλάσσαν.

Ο' αὐτ. εἰς δίσκ. 708.

Δίμ. Ἀκατάλ.

Χάλαζα τῷ | πολυκρότῳ | Σοφ. Ἀντιγ. 108.

Ἐγὼ δὲ πλόκα | μον ἀναδέτοις | Εὐρ. Ε'κ. 922.

Τὸν ἐμὸν Ἀ'λιον | ἐπὶ πέλαγος | Ο' αὐτ. αὐτ. 937.

Ὑπόσημ.

§. πδ'. Περὶ δὲ τῆ ἀκαταλήκτε Διμέτρου, τὰδε φη'

σιν, ὁ Σχολιαστὴς ΗΨ. Σελ. 87—88. „Ἀνακρεόντειον οἱ ἀρχαῖοι τὸ Δίμετρον Ἰαμβικὸν φασὶ τὸ Ἀκατάληκτον, ὅπερ καὶ τὸ ὀκτασύλλαβον ἐστίν, ἐπιδεχόμενον κατὰ μὲν τὴν α', καὶ γ', χώραν, Ἰαμβον, καὶ Σπονδαίον, ὡς ἔθος, κατὰ δὲ τὴν β', Ἰαμβον μόνον, κατὰ δὲ τὴν δ', Ἰαμβον, ἢ Πυρρίχιον διὰ τὸ Ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. Οἱ δὲ Νεώτεροι διαιρῶσιν αὐτὸ εἰς τε Κῶλα ἕξ, καὶ εἰς δύο· καὶ τὰ μὲν ἕξ Κῶλα, φασὶν οἴκας· τὰ δὲ δύο, Κικέλιον. Καὶ ἐπιδέχονται οἱ μὲν οἴκοι Ἀνάπαισον, καὶ δύο Ἰάμβους, καὶ περιττὴν συλλαβὴν· οἶον.

Α' πὸ τῆ | λίβε | τὸ ρε | θρον· καὶ

Α' πὸ τῆς | φιλης | ἐρή | με.

Τὸ δὲ τέταν Κικέλιον σύγκειται ἔκτε τῶ ἐλάσσονος τῶν Δισυλλάβων Ποδῶν, τῶτ' ἐστὶ Πυρρίχισ, καὶ ἐκ τῶ μείζονος, εἴτ' ἔν Σπονδαίῳ· καὶ ἔχει ἐν ταῖς περιτταῖς χώραις τὸν ἐλάσσονα.

Ἀρετῆς εὖσεφάνε ἀνθεα δρέψας

Ἀγνῶν Περσιδά με κόσμε αἰών· καὶ

Ζαχαρίε μεγάλε πάγκλυτε κῆρε.

Τινὲς συντάττεσιν αὐτοῖς καὶ ἕτερον ἕξ ἐνὸς τῶν Τετρασυλλάβων Ποδῶν τὴν συσροφὴν ἔχον· ἦσαν ἕξ Ἰωνικῆ ἀπ' Ἐλάσσονος Τρίμετρον Ἀκατάληκτον, ὃν καὶ Ἀνακλωμένον φασὶν, ἐπιδεχόμενον δὲ Τομὴν Ἐφθιμιμερῇ, τῶτ' ἐστὶ κατὰ τὰς τρεῖς τῶ β' ποδὸς περαινομένην τὴν Τομὴν εἰς μέρος λόγῳ· οἶον.

Ἀρετῆς ἔργα φέρει ἔμ|πονός ἦβη.|

Ἐς δ' ὅτε καὶ ἀπὸ Χοριάμβου ἀρχεται ὁ τοῖστος εἶχος· εἴ-
τα ἔχει τὸν Ἰωνικὸν ἀπ' Ἐλάσσονος διὰ τὸ Ἀδιάφορον
τῆς Τελευταίας· καὶ τῷ ἁγίῳ Σωφρονίῳ, καὶ ἄλλοις ἀρ-
χαιοτέροις δοκεῖ· οἶον

Χριστιανῶν | μακάρων ἔλ | θετε παῖδες. |

Καὶ ἔτω μὲν ἐκ τριῶν Τετρασυλλάβων· εἶδὲ βέλει ἐκ
Δισυλλάβων ἕξ, ἐν μὲν τῇ α' χώρᾳ, Τροχαῖς· ἐν δὲ
τῇ β', Γάμβου· ἐν τῇ γ', Πυρρίχου· ἐν δὲ τῇ δ', Σπον-
δεῖς· ἐν δὲ τῇ ε', πάλιν Πυρρίχου· καὶ ἐν τῇ ζ', Σπονδεῖς,
ἢ καὶ Τροχαῖς διὰ τὴν Ἀδιάφορον." Τοιαῦτ' ἅττα καὶ Τξέ-
της διεξέρχεται ἐν τῷ παρ' ἐμοὶ Χειρογράφῳ Κώδικι·
ὧν ἡ διδασκαλία ἀλυσιτελής τε πάντα, καὶ βαρβαρόφωνος.
Διμ. Ὑπερκατάλ.

Γυναικὸς ἀν | τίσι σαθὲν | τες

Εὐρ. Οῦρ. 1479.

Γενόμεθα, γενό | μεθ', ἀθλίαν | γε

Ο' αὐτ. Φοιν. 1047.

Λαῖφος δὲ πᾶν | ἄδηλον ἢ | δι

Ο' αὐτ. Ἡλέκ. 558.

§. γ'. Τρίμ. Βραχυκατάλ.

Ζυγέντα παῖδ' | ὅποιον ἀ | δονάν.

Εὐρ. Φοιν. 350.

Γαχὰ δόμων | θύρετρα καὶ | σαθμέες.

Ο' αὐτ. Οῦρ. 1196.

Μετέβαλεν ἄρ | μα τὸν πρὸς ε' | σπερον.

Ο' αὐτ. αὐτ. 1005.

Τρίμ. Καταληκτ.

Στόνω βρέμε | σι δ' ἀντιπλῆ | γες ἀκταί.

Σοφ. Ἀντίγ. 237.

Ω γμὸς κακῆ | δε γήραος | καὶ θαιρεῖ.

Η'φ. Σελ. 16.

Ε'πισημότατον δ' ἐν τέτοις τὸ Τρήμετρον Α'κατά-
ληκτον· ἐν τελευταίῳ τὸν Πυρρῶχιον δεχόμενον, ὡς εἴρη-
ται· ὃ μάλιστα ἐν χρήσει ἐγένετο· οἶον

Θεὸς μὲν αἰ | τῷ τῶν δ' ἀπα | λαγὴν πόνων |

Αἰχ. Α'γαμ. 1.

Η'λιε θοαῖς | ἵπποισιν εἰ | λίσσων φλόγα |

Εὐρ. Φοιν. 3.

Πολλῶν ἐν Α'ρ | γει τῆς δε συμ | φορᾶς χάριν |

Αἰχ. Α'γαμ. 24.

§. γα'. Τομῶι δὲ αὐτῆς εὐπρεπεῖς· α' μὲν ἢ μετὰ
δύο πόδας, εἰς Συλλαβὴν· οἶον

Σύγγνωθι δέσποτ' — ε' γὰρ ἡσυχος κόρη.

Λυκ. Α'λεξ. 9.

β' δὲ, ἢ μετὰ τρεῖς πόδας· οἶον.

Ω' τῆς τρατηγῆσαντος — ἐν Τροίᾳ ποτέ.

Σοφ. Η'λ. 1.

Υ'ποσημ. Α'.

§. γβ'. Ο' κλεινὸς Ε'ρμῆννος (Lib. II. §. XIV.)
ιβ' εἴχες εὐρεῖν Φησὶ παρ' Α'ριστοφάνει ἐν οἷς ὁ Α'νάκαιος,
καὶ ὁ Δάκτυλος εὐρηται μετὰ Ἰαμβικῆς διποδίας· οἶον ἐν
Λυσιστρ. 20, Βατρ. 551, Πλέτ. 204. Ο'ρν. 444, Ἰππ.
339, Α'χ. 18, καὶ 615, καὶ 733, καὶ 851, Εἰρ. 900,
Θεσμοφ. VIII. δρ. 4, καὶ Πλ. 178. (ed. Brunkii.) ὅς
περ ἅντις ῥαδίως διορθῶσαι το· ὃ δὲ καὶ ἄριστα ἐποίησεν

αὐτὸς ὁ σοφὸς Ἑρμᾶννος· παρ' ᾧ δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα
 παραδείγματα φέρεται. Παρατετήρηται δὲ αὐτῷ Ἀρι-
 στοφάνης τῷ Τριβράχει πρὸ τῆ Ἀνακαίσε πολλάκις κε-
 χρημένος· οἷον

Πρ. Πῶς ἂν ἔχετε; | Κῆ. μογίομε. ἂν | γὰρ τὰν πόλιν |

Λυσιστρ. 1002.

Καί, Νηττάριον ἂν | καὶ φάττιον ὅ | πεκορίζετο. |

Πλέτ. 1011.

Καί. Τὸν ἕτερον ἂν, εἰ | μὴ τέτ' ἀκρι | βωθῆσεται. |

Ἑκκλ. 162.

Ἕποσημ. Β΄.

§. γγ'. Παρὰ δὲ Ἀθηναίῳ διεφθαρμένοι τινὲς εἰςχοι
 φέρονται Γαμβικοί, ἐν οἷς Σπονδεῖος κεῖται ἐν ἀρτίαις χώ-
 ραις, ὥς ἂν τις ὀλίγον παραλλάξας διορθώσαιοτο· οἷον Σελ.
 8. C. Εὐβέλε.

Δι' ἀρχολίαν παρόνθ' ἤκειν ἅμ' ἡμέρα

Γραφ. - - ἤκειν παρόνθ' - - -

Καί Σελ. 34. E. Ἀναξανδρίδα.

Ράφανόντε πολλὴν ἐντρώγητε, παύσεται.

Ἐνθα Γραπτ. - - ἐντράγητα - - -

Καί τὸς Ἀλέξιδος δὲ εἰςχος ἔτιως ἀναγ. Σελ. 40. E.

_____ τὸς εὐτυχέντας ἐπιφανῶς

Δεῖ ζῆν· φανεράντε τὴν δόσιν τὴν τῆ θεῶ

Ποιεῖν· ὁ γὰρ δαίμων δεδοικὼς τάγαθὰ,

Αὐτὸν μὲν ὧν πεποίηκεν οἶεται χάριν
 Τιν' ἔχειν ἑαυτῷ, τὲς ἀποκρυπτομένους δὲ καὶ
 Πράττειν μετρίως φάσκοντας ἀχρήστους ὁρῶν,
 Ἀναλευθέρως τε ζῶντας ἐπὶ καιρῷ τινος,
 Λαβῶν, ἀφελὲς ὅσα δεδωκὼς ἦν πάλαι.

Καὶ τὰ Διφίλῃ δὲ, ἔτω γράφε. Σελ. 226. Ε.
 Οὐ πώποτ' ἰχθῦς οἶδα τιμιωτέρως
 Ἰδῶν Πόσειδον! εἰ δεκάτην ἐλάμβανες
 Αὐτῶν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἐκάσης ἡμέρας,
 Πολὺ τῶν θεῶν ἂν ᾔστα πλεσιώτερος.
 Ὅμως δὲ τέτων εἴμε προσγελάσειέ τις
 Ἐδίδεν ξενάξας, ὅπόσον ἂν αἰτήσειέ με.

Καὶ ταῦτα ἔτω γράφε. Σελ. 341. Β.
 Κακῶς ἔχειν σφόδρ'· εἴτα δ' ἰατρῆτινος
 Πρὸς αὐτὸν εἰσελθόντος, ὡς φαύλως πάνυ
 Ὅρῶν φερόμενον αὐτὸν, εἶπεν· εἴτι σοι κτλ.
 Ἀλλ' εἰσὶν ἅττα ἐδὲ θεραπεύειν ἐδόλως ἐστίν· οἷον Σελ.
 225. Ε.

Ἐὰν σαπρὲς δὲ, κομιδῇ παίζειν καὶ γελαῖν. Καὶ Σελ.
 578. D.

Διὸ τῆς Μανίας ἐπὶ ῥῆμ' ἐκτείνας δοκεῖ
 Καλέσαι τις αὐτὴν τῶν ἐρασῶν Μανίαν.
 Αὐτ. Σελ. 503. D.

Ἐπὶ τὴν Αἴγ' οἷός τ' ἐστὶν ἀνακάμπτειν πάλιν.
 Αὐτ. Σελ. 467. Ε.

Δίνος τις δεονὸς ἔκ καλαθίσκος ἔτοσι

Ὅπερ ἴσως ἔτιωσ ἔγράφετο. - δινός γε — κτλ.

§. 48. Χαρακτῆρας δὲ τέτε δ' λέγουσι. Τραγικόν,
Κωμικόν, Σατυρικόν, ἔ Κοινόν. Καὶ Τραγικὸν μὲν τὸ
ἐπὶ πλείστον ἐκ Σπονδαίων ἔ Γάμβων συγκεῖμενον, ἔ
σπανίως πόδας Τρισυλλάβας παραλαμβάνον· οἷον Εὐρ.
Ε'λ. 1 — 9.

Νεῖλε μὲν αἶδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,

Ὅς ἀντὶ δίας ψευκάδος Αἰγύπτε πέδον

Λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γείας.

Πρωτεὺς δ' ὅτ' ἔξῃ τῆςδε γῆς τύραννος ἦν,

Φάρον μὲν οἰκῶν νῆσον, Αἰγύπτε δ' ἀνάξ.

Ὅς τῶν κατ' οἶδμα καρδένων μίαν γαμεῖ

Ψαμάθην· ἐπειδὴ λέκτρ' ἀφῆκεν Αἶόλα.

Τίττει δὲ τέκνα δισσὰ τοῖςδε δώμασιν.

Θεοκλύμενον ἄρσεν· ὅτι δὴ θεὸς σέβων κτλ.

§. 49. Κωμικὸν δὲ χαρακτῆρος ἔχονται, ἐν οἷς συ-
νεχεῖς οἱ Τρισύλλαβοι πόδες. Τοιαῦτα τὰ πλείστα Ἀρι-
σοφάνης, ἔ τὰ παρ' Ἀθηναίῳ τῷ Ναυκρατίτῃ τῆς νεω-
τέρας Κωμωδίας τεμμάχια· οἷον ἔ τῆτο, Ἀλέξιδος ἐν
Ἀπεγλαυκωμένῳ. βιβλ. γ'. Σελ. 217.

Ὅμως λογίσσασθαι πρὸς γ' ἑμαυτὸν βέλομαι

Καθεζόμενος ἐνταῦθα τὴν ὀψωνίαν,

Ὅμῃ τε συντάξαι τί πρῶτον οἰσέον,

Ἡδυντέον τε πῶς ἔκαστον ἔσι μοι.

Τάριχος ἔσι πρῶτον ὥρατον τοδὶ,

Ο'βολῆ μόνον τῆτ' ἐστὶ, πλυτέον εὖ μάλα.

Εἴτ' εἰς λοπάδιον ὑποπάσας ἡδύσματα

Εὐνδεῖς τὸ τέμαχος, λευκὸν οἶνον ἐπιχέας,

Εὔπεσκέδασα τέλαιον· εἰς' ἔψων ποτ' ἐς

Πύελον ἀφείλον, ἐτυγανώσας σιλφίῳ.

§. ιγ'. Σατυρικὸν δὲ, τὸ μέσον πως Τραγικῆ καὶ Κωμικῆ κείμενον χαρακτήρος, ὃ δηλονότι μὴ κατακόρως τοῖς Τρισυλλάβοις χρήται ποσὶν· οἶον. Εὐρ. Κύκλ. 1.

Σιλ. Ω' Βρόμιε διὰ σέ μυρίες ἔχω πόνες

Νῦν, χ' ὥτ' ἐν ἡβῇ τέμον εὐθένει δέμας

Πρῶτον μὲν, ἡνίκ' ἐμμανὴς Ἡ'ρας ὑπο,

Νύμφας ὀρείας ἐκλιπὼν, ὥχον τροφάς.

Εὔπειτά γ' ἀμφὶ γηγενῇ μάχην δορὸς,

Εὐνδέξιος σῶ ποδὶ παρὰσπισῆς γεγῶς,

Εὔγκελαδον, ἰτέαν εἰς μέσσην θένωγ, δορὶ

Εὔκτεινα· φέρ' ἰδὼ· τῆτ' ἰδὼν ὄναρ λέγω;

Κοινὸν δὲ, τὸ μόνος Γάμβας ἐπιδεχόμενον.

Τ' ποσημ.

§. ιγ'. Ταῦτα περὶ τῶν χαρακτήρων, ὧν μνεῖαν ποιεῖται ὁ τῷ Ἡ'φαις. Σχολ. Σελ. 87. Μέμνηται δὲ διὰ βραχέων καὶ Τζέτζης ἐν τῷ παρ' ἐμοὶ χειρογράφῳ κώδικι Σελ. 51. καὶ ἀλλαχῇ. Εἰγὼ δὲ τὴν μὲν μεταξὺ Τραγικῆ, καὶ Κωμικῆ διαφορὰν σαφεσάτην· τὸν δὲ Σατυρικὸν χαρακτήρα ἐ πάννυτι εὐδιάκριτον εἶναι οἶομαι.

§. γή. Τετράμ. Καταλ.

Εἴ μοι γένοι | το παρθένος |, καλή τε ἔ | τέρεινα.

Η'φ. Σελ. 16.

Βοῖσκος ὁ ἄ | πὸ Κυζίκου | παντὸς γραφεὺς | ποιήματος

Τὸν ὀκτάπεν | εὐρῶν εἶχον | Φοῖβω τίθη | σι δῶρον.

Ρεφ. βιβ. β'.

Υ'ποσημ. Α'.

§. γδ'. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Τετραμ. τέτρω, τῷ Δακτύλῳ, Ἀναπαίῳ, ἔ Τριβράχει, Φειδομένως μᾶλλον ἐχρήσατο, ἢ ἐν τοῖς ἄλλοις Διμέτροις κτλ. Ο' δὲ δ' πῆς διὰ τὴν τομὴν (ἢ ἐκ αἰ. φυλάττεται) μάλισα μὲν Ἰαμβος, ἀλλὰ ἔ Τρίβραχυς οἷον ἐν Θεσμοφ. 574.

Α'μ' ἐκποκιῶσε τὰς τοκάδας. Μν. ἐδὲ μὰ Δία σύγ' ἄψει.

Καὶ Ἀνάπαισος αὐτόθι. 567.

Μν. Οὐδ' ὥς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν.

Οὔτω ἔ Βατρ. 930, 932, 937, ἔ ἄλλαχῃ.

Α'μὰ ἔ Προκελευσματικὸς εὔρηται· οἷον. Νεφ. 1063.

Πολλοῖς· ὁ γὰρ Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τῆτο τὴν μάχαιραν.

Υ'ποσημ. Β'.

§. ρ'. Ο' δὲ παραλήγων Πῆς, ἔ τριβραχυς εὔρηται παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐν Ἰππ. 342.

Τῷ ἔ πεποιθὼς, ἀξιοῖς λέγειν ἐναντίον ἐμῷ;

Καὶ Ἀνάπαισος· ὁ αὐτ. ἐν Θεσμοφ. 542.

Εὔγένητος; Μελανίππας ποιῶν Φαίδραστε. Πηνελόπην δέ,

Καὶ Ἀλέξις παρ' Αἴθην. Σελ. 678. C

Στεφάνους πολλὰς κεκραμένους μελιλωτίνους ἐπιθιμείς.

Ἀλλὰ ἔ Σπονδεῖος δις εὔρηται παρὰ Πλάτωνι τῷ Κωμικῷ (εἰς Αἴθην. βιβλ. ιε'.)

Τῇ παιδί τες αὐλὰς· ἐχρῆν ἤδη προχείρους εἶναι

Πῆ δὴ μέθυ ἤδη γέγονε ἔ πίνοντες ἤδη ποῶρω.

Τετράμ. Ἀκατάλ.

Δέξαι με κω | μάζοντα δέ | ξαι· λίσσομαι | σε λίσσομαι. |

Η' φ. Σελ. 16.

§. ρά. Καὶ περὶ τῷ Γάμβικῷ δὲ ταῦτα Ἀρισείδης βιβλ. α' Σελ. 53. „Τὸ δὲ Γάμβικόν δέχεται Δάκτυλον, Τριβραχυν, Ἀνάπαισον, Τροχαῖον δὲ ὑδῶως· εἰς ἕτερον γὰρ τραπήσεται μέτρον· Σπονδεῖον δὲ δέχεται μὲν ἐν ταῖς περιτταῖς, ἐν δὲ ταῖς ἀρτίαις ὑδαμῶς· ὁ γὰρ χωρίσας αὐτὸ τῆς πρὸς τὸ Δάκτυλιν ὁμοιότητος, ὁ κατὰ τὴν ἄρτιον χώραν Γάμβος ἐστὶ. Διὸ ἔ τες ἰσοχρόνους τῷ Σπονδεῖῳ λίαν σπανίως, ἔ κατὰ τὰς περιττὰς παραλαμβάνει. Δέχεται δὲ ἐπὶ τῆς τελευταίας ἐν τοῖς Ἀκαταλήκτοις, ἔ Πυρρίχιον. Σπονδεῖον δὲ ὅτε τὸ καλούμενον Χωλὸν γίνεται· ἐν δὲ τοῖς Καταληκτικοῖς Ἀμφίβραχυν, ἢ Βακχεῖον διὰ τὴν Ἀδιάφορον. Ἀρξάμενον δὲ ἀπὸ Διμέτρου, προχωρεῖ μέχρι Τετραμέτρου, ἔ βαίνεται κατὰ Μονοποδῖαν. Εὔπιδέχεται δὲ ἔ τῶν Καταλήξεων τὰ εἶδη

πάντα, ἡ Τομὰς εὐπρεπεῖς, τὴν τε μετὰ δύο Πόδας εἰς
συλλαβὴν, ἢ ἡ Πενδημερὴς καλεῖται, ἡ τὴν μετὰ
τρεις, ἣτις Εἰσδημιμερὴς ὠνόμασαι."

Υ΄ ποσὴμ.

§. ρβ'. Ἰδέσσοι ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν εὐρεθέντων Κω-
δικῶν ἡ τὰ τῷ Ψελλῷ περὶ Γάμβικῃ.

(Ὁ τίτλος ἐν τῷ Κώδικι.)

Τῷ σοφωτάτῃ Ψελλῷ εἴχῃ ὅμοιοι περὶ τῷ Γάμβικῃ
Μέτρῃ.

Τὸ μέτρον ἔτω τῶν Γάμβων μοι μέτρει·

Καὶ τὸς Πόδας μὲν ἡ μέλισσα δεικνύτω,

Τῶν Συλλαβῶν δὲ τὴν ἀρίθμησιν Κύκλον

Τὸν Ζωδιακὸν εἰσορῶν, μάνθανέ μοι.

Μέλλων δὲ μετρεῖν, ἡ εἴχῃς πλέκειν, φίλος!

Ἀ΄ πασαν ἐν νῷ τῷ σκοπῷ τὴν εἰκόνα

Προσλαμβάνων ἄριστα, ἡ εἴχῃς πλέκει.

Πρῶτον μὲν ἕν, ἡ τρίτον, ἡ πέμπτον Πόδα

Γάμβος, ἡ Σπονδεῖος εὐτρεπίζετω.

Τὸν δεύτερον δὲ, ἡ τέταρτον ἀξίως,

Γάμβον ἀπλὴν εἰσφέρων ἀπαρτίσεις.

Καὶ Πυρρίχιον τὴν κάραν ὑψὲς φέρει.

Ἐ΄ωσαν ἕν σοι Πυρρίχιος μὲν, Λόγος.

Σπονδεῖος αὖ πάλιν δὲ, Ἡ΄ ρως, τυγχάνει.

Γαλῆ δ' Ἰαμβος, ἢ Λέβης αὖ, ἢ Θέων.
 Ἰδὲ τὸ πᾶν εἴληφας ἐν βραχεὶ μέτρον.

Κ Ε Φ. Ζ'.

Περὶ τῆ Τροχαϊκῆ (1) Μέτρου.

§. ργ'. Τὸ Τροχαϊκὸν Μέτρον κατὰ μὲν τὰς πε-
 ριττὰς χώρας πόδας δέχεται.

γ'. { Τροχαῖον, -υ
 Τρίβραχυν, υυυ
 Δάκτυλον, -υυ

Κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους ἐ. { Τροχαῖον, -υ
 Τρίβραχυν, υυυ
 Δάκτυλον, -υυ
 Σπονδεῖον, --
 Ἀνάπαισον, υυ-

§. ρδ'. Οὔταν δὲ ἡ Καταληκτικὸν τὸν παραλήγον-
 τα μάλιστα μὲν Τροχαῖον δέχεται, ἔστι δὲ ὅτε ἢ Τρίβρα-
 χυν. Καὶ ἐὰν ἡ Βραχυκατάληκτον, ἢ βέλεται τὸν πα-
 ραλήγοντα Τετράσημον ἔχειν (Η'φ. Σελ. 18.) φησὶ δὲ
 ὁ αὐτὸς, ἢ Σελ. 20. „Ὅτι μέντοι ἢ ἐν τοῖς Καταληκ-

(1) „Καλεῖται δὲ ὁ Πῆς Τροχαῖος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τρε-
 χόντων, οἱ γινεσθῆναι ἀπὸ μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδῶ,
 κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν.” Σχολ. Η'φ. Σελ. 82. ἢ Τζέτ.
 ἐν Χειρ. παρ' ἐμοί.

τικοῖς ὁ Τρίβραχυς ἐγχωρεῖ καθάπερ προειρήκαμεν, ὃ μόνον ὁ Τροχαῖος, ὡς τινες οἰονται, παράδειγμα δὲ τότε. Τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν διημεργές | ἀποφα | νῶ.

Τῆς γὰρ Κατακλειδὸς ἔσης - ἀποφανῶ - δῆλον ὡς ὁ πα-
ρακείμενος Πῆς - ἀποφα - ἐστὶ Τρίβραχυς, ὡς προείρη-
ται." (1) Τοιαῦτα τὰ Αἰχύλ. Α' γαμέμ. 1664.

Α'λλὰ | καὶ τὰδ' | ἔξα | μῆσαι | πολλὰ | δύση | νον | ὁ
ἔ | ρως. καί,

Μὴ θα | νεῖν, κλο | πῇ δ' ἄ | φῆμαι | διαφυ | γῆσα |
πολεμί | ρς. Εὐρ. Γ' ὠν. 1254.

Ὑποσημ. Α'.

§. ρε'. Τὰ παρ' Ἡφαιζίωνι περὶ τέτων ἕτως
σιν ἐπὶ λέξεως. Σελ. 18. „Τὸ Τροχαῖον κατὰ μὲν τὰς
περιττὰς χώρας δέχεται Τροχαῖον, Τρίβραχυν, Γάμ-
βον, καὶ Δάκτυλον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους, τέτρες τε, καὶ
Σπονδεῖον, καὶ Ἀνάπαισον." Σὺ δὲ γράφει τὴν Γάμβον ἐν
ταῖς Ἀρτίοις· ἐνταῦθα γὰρ κεῖται, ὡς φησὶ καὶ Τερεν-

(1) Ε'νθ' ὁ Σχολ. Σελ. 21. „Ὡς περ ἐπὶ τῇ Γάμβῃ κα-
τὰ τὰς ἀρτίους τὸν Ἀνάπαισον ἐλαμβάνον οἱ Κωμικοί, οἱ δὲ
Τραγικοὶ καὶ Γαμβοποιοὶ σπανίως· ἕτω καὶ ἐνταῦθα Δακτύλῳ κατὰ
τὰς περιττὰς φησὶ χρῆσθαι τὰς Κωμικὰς· διὰ τὸ ὁμιλητικόν, καὶ
τὸ βέλτερον εἶναι διαλυμένον· τῆς γὰρ α' τῇ Σπον-
δεῖν μακρᾷ εἰς δύο βραχείας διαλυομένης Ἀνάπαιτος γίνεσθαι·
ὁμοίως δὲ καὶ τῆς β' διαλυομένης, ὁ Δάκτυλος."

Τ

τιανός. Οὐμὴν ἀλλὰ καὶ ὁ Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους ἐν Νεφ.
518. „Τὸ Τροχαϊκόν, φησὶ, Μέτρον κατὰ πᾶσαν μὲν χώ-
ραν δέχεται Τροχαῖον, καὶ Σπονδαῖον, πλὴν τῆς παρατε-
λευταίας μὴ ὄντος τῷ Μέτρῳ χωλῷ· καὶ κατὰ μὲν τὰς πε-
ριττὰς Τριβραχύν, καὶ Δάκτυλόν εἰ τύχοι τῶν δ' ἄρτιων,
τὰς μὲν ἐτέρας Ἀνάπαισον, καὶ ὅς ἔφην ἐγχωρεῖν πᾶσιν
χώραις, ἰδίως δὲ τὴν δ', ἐν τέτοις Ἰαμβον.”

Ὑπόσημ. Β'.

§. ρς'. „Τῷ δὲ Δακτύλῳ τῷ κατὰ τὰς περιττὰς ἐμπίπτου-
τι χώρας, ἦκιστα οἱ Ἰαμβοποιοὶ ἐχρήσαντο ποιηταί, σπα-
νίως δὲ καὶ οἱ Τραγικοὶ, οἱ δὲ Κωμικοὶ συνεχῶς, ὥσπερ
καὶ τῷ Ἰαμβικῷ, τῷ ἐπὶ τῷ ἄρτίῳ Ἀνάπαισιν· ἐκότερον
γὰρ ἄλογον ἔτε γὰρ ἐν τῷ Ἰαμβικῷ ἐχρῆν Ἀνάπαισον
ἐπὶ τῆς ἄρτις χώρας, ἐφ' ἧς ἐδὲ Σπονδαῖος ἐγχωρεῖ, καὶ
λύσις ἐστὶν ὁ Ἀνάπαισος· ἔτε ἐν τῷ Τροχαϊκῷ ἐπὶ τῆς
περιττῆς τὸν Δάκτυλον, ἐφ' ἧς ἐδὲ Σπονδαῖος ἐγχωρεῖ,
καὶ ὁμοίως λύσις ὁ Δάκτυλος.” Ἡφαις. Σελ. 20.

Ὑπόσημ. Γ'.

§. ρς'. Ο' δὲ Ἀριστοφάνης κατὰ τὰς ἄρτις χώρας
ἐφ' ὅτε καὶ Δάκτυλον παραλαμβάνει· κατὰ δὲ τὰς περιτ-
τὰς μόνῳ Τροχαίῳ, καὶ τῷ Τριβράχει χρῆται. Τῷ δὲ Τρι-
βράχει τάτῳ μάλιστα ἐν τοῖς Διμέτροις ἐχρήσατο.

§. ρή'. Κατὰ Διποδῖαν δὲ βαινόμενον ἢ αὐτὸ, μέχρι
τῆ Τετραμέτρου πρόεισιν ἀπὸ Μονομέτρου.

Μονόμ. Α' κατὰ λ.

Α' ξένακτος. |

Εὐρ. Ε' κ. 689.

Μονόμ. Υ' περκατά λ. Πενδημιμερές.

Φεύγε λοιδο | ρών.

Ο' αὐτ. Ο' ρ. 996.

Αὐτόμοτος φοβε | ρόν.

Ο' αὐτ. αὐτ. 1570.

Ο' λέξριον ἔμο | λε.

Ο' αὐτ. Ε' κ. 640.

Πεδίον ἀσρά | πτει.

Ο' αὐτ. Φοιν. 111.

§. ρθ'. Δίμ. Βραχυκατ. ἐπίσημον.

Τόξα τ' εὐλο | γήσω.

Ο' αὐτ. Ε' κ. 963.

Οὔμε παρέβα | φάσμα.

Ο' αὐτ. αὐτ. 703.

Ἄνμε χειρὶ φο | νεύη.

Σοφ. Αἷ. 409.

Τιθεμένα σπα | ραγμοῖς.

Εὐρ. Ε' κ. 655.

Οἶον ἔργον | τέλεσας,

Ο' αὐτ. Ο' ρ. 839.

Ἰχνος ἔφερεν, | ἔφερεν.

Ο' αὐτ. αὐτ. 1488.

Ἐλαχε καρπὸν α' | μώμη.

Πίνδ. Πυθ. β'. 135.

Δίμ. Κατά λ.

Μᾶτερ αἰοχύ | νας ἑμᾶς!

Σοφ. Αἷ. 174.

Ἐτερον εἰς α' | γῶν' ἔτερον.

Εὐρ. Ο' ρ. 1568.

Σφάγιον ἔθετο | ματέρα.

Ο' αὐτ. αὐτ. 840.

Σᾶντα τέχνα· | τάνποτε.

Πίνδ. Πυθ. ιβ'. 12.

Δίμ. Α' κατὰ λ.

Οὐ πρόμαντις | ὦν ἔμελλεν |

Εὐρ. Ο' ρ. 1454.

Χρυσέφ. πλάκ | τρω διώκων |

Πίνδ. Νεμ. ε'. 44.

Διὸς ἀγῶνι τὸν | ὠπολῖται! |

Ο' αὐτ. Νεμ. β'. 37.

Τ 2

Σφιγγὺς ἀναφέ | ρεις ὄνειδος. | Εὐρ. Φοι. 1761.
 Φρύγιον ἄςυ | καλλιβωλον | Ο' αὐτ. Ο'ρ. 1388.
 Καλλιπόταμος | ὕδατος ἵνα τε | Ο' αὐτ. Φοιν. 658.
 Κράτα φόνιον | ὀλεσιθῆρος | Ο' αὐτ. αὐτ. 688.

Τ' ποσημείωσις.

§. ρί. Τέτοις συχναίς Ἀριστοφάνης ἐχρήσατο, ὅτε
 μὲν ἄλλοις ἀναμιγνύς, ὅτε δὲ καὶ συνεχέσιν, ἃ καὶ ἐν
 Συσήμασι περιέλαβεν· ἐν οἷς ἐπὶ τέλει Δίμετρον Κατα-
 ληκτικὸν μάλιστα τίθησι· καὶ ὅρα Ο'ρ. 387. κτλ. καὶ Ἰππ.
 284. κτ. ἐξῆς· καὶ ἐν Εἰρ. 651. κτεξῆς.

Δίμ. Τ' περικατάλ.

Α'ς ἔγυμ' ὁ | τοξότης Πά | ρις Εὐρ. Ο'ρ. 1419.
 Ἰ' τε σὺν Ἡ' ρακ | λέος ἀριστογό | νω Πίνδ. Πυθ. ια'. 5.

§. ρι'. Τρίμ. Βραχυκατάλ.

Ω' τέκνον τέ | κνον ταλαίνας | ματρός!

Εὐρ. Ε'κ. 692.

Οἱ δὲ πρὸς θρό | νος ἔσωμο | λόντες.

Ο' αὐτ. Ο'ρ. 1418.

Τρίμ. Καταληκ. Ε'πίσημον (1)

(1) Ως φασὶν Η'φ. Σελ. 19. . . „Οἱ τινες Ἀκέφαλον Ἰαμβικὸν καλεῖσιν” Εὐσταθίου Σχολ. Σελ. 20. „Ἀκέφαλον δὲ φασι αὐτὸ εἶναι, ὡς πρὸς Ἰάμβον· εἰ γὰρ δέχεται ἔξωθεν βραχεῖαν συλλαβὴν, Ἰάμβος γίνεται.”

Τῶν δὲ μελλόν | τῶν τετύφλων | ται φράδαι.

Πίνδ. Ο'λ. ιβ'. 13.

Ζεῦ πάτερ! γὰ | μον μὲν ἐκ ἐ | δαισάμην.

Η'φ. Σελ. 19.

Τρίμετ. Α'κατάλ.

Ο'σεν ἔρις πό | τε πτερῶτον | Α'ελίς. (1).

Εὐρ. Ο'ρ. 1004.

Χρημάτων νῦν | ἔνδοθεν ἔ | μηδὲν ἔτως |

Α'ρις. Λυσ. 1197.

Δωρίφ φω | νὰν ἑναρμό | ξαι πεδίλφ |

Πίνδ. Ο'λ. Γ'. 9.

Υ'ποσημ.

§. ριβ' Πίνδαρος δὲ τὸν τελευταῖον πόδα Ἰάμβον
ἔχει· οἶον.

Υ'σέρων ἀρ | χαὶ λόγων τέλ | λεται.

Ο' αὐτ. Ο'λ. ια'. 5.

Τὰν Ξεινοκρά | τει Ποσειδά | ων ὁπάσαις. |

Ο' αὐτ. Ἰθμ. β'. 21.

Πινδαρικῷ δὲ ἔσθαι ἔ τὸ Εὐριπίδειον τετρί, Ο'ρ. 1480.

Ε'ννέπρσι | κατθανῆ, κατ | θανῆ.

(1) Ε'ν τῷ ὁ Σχολ. ... τῇ α' ποδὸς χορείᾳ, ὃ καλεῖται Στη-
σιχόρειον· ἔχον τὸ Πινδαρικὸν ἔξος, δηλαδὴ Ἰάμβον τὸν τε-
λευταῖον πόδα."

Εἵδα ὁ Σχολ., ἔχον τὸ Πινδαρικὸν ἔθος· ἱαμ-
βον δηλονότι τὸν τελευταῖον Πόδα.”

Τρίμ. Ὑπερκατάλ.

Μὴ προτιμή | σης ματαίων | τῶν δ' ὑλαγμά | των.

Αἰσχ. Α' γαμ. 1681.

Καί συ θήσο | μεν κρατῶντι | τῶν δε δωμά | των.

Ο' αὐτ. αὐτ. 2.

Ὡς ὅπλοισι | χρυσεόισιν | εὐπρεπῆς γέ | ρον.

Εὐρ. Φοιν. 172.

§. ριγ'. Ε'πίσημον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ Τετράμ. Βραχυκατάλ.
Οὐδ' Α'μειψί | αν ὀρᾶτε | πτωχὸν ὄντ' ἐφ' | ἡμῖν. (1)

Η' φ. Σελ. 19.

Εἵδοξον δὲ καὶ τὸ Τετράμ. Καταλ. Κωμικοῖς τε καὶ Τρα-
γικοῖς εἶπερ τι ἄλλο, συνηθέστατον· οἶον.

Α' μ' ἐπεὶ δο | κεῖς τάδ' ἔρδειν | καὶ λέγειν γνῶ | ση τάχα.

Α' ρις. Βατρ. 1135.

Μενέλεων δ' ἐ | τάρβος ἡμῖν | ἀναλαβεῖν εἰ | σωξίφους.

Αἰσχ. Α' γαμ. 16.

Α' μὰ μεταβε | λευσόμεσθα· | τῷτο δ' ἰ κα | λῶς λέγεις.

Εὐρ. Ο' ρ. 1557.

Σύγγονόντ' ἐ | μῆν, Πυλάδην τε | τὸν τάδε ξυν | δρῶν
τά μοι

Εὐρ. Ο' ρ. 1535.

(1) Οὕτω παρ' Η'φαιστiani κεῖται· παρὰ δὲ τῇ Σχολιαστῇ
ἀναγινώσκεται.

Οὐδ' Α'μειψίαν ὀρᾶτε πτωχὸν ὄντ' ἐν' ἡμῶν.

Τ΄ ποσημ.

§. ριδ'. Τῆτο δὲ τὸ Μέτρον γίνεται ἐς Χωλὸν, τῷ παρατελευταίῳ ποδὶ Σπονδαίῳ γενομένῳ· οἶον
 Μητροτίμῳ | δ' εὔτε με χρῆ | τῷ σκότῳ δι | κάζεσθαι (1).
 Η' φ. Σελ. 19. ὁ Σχολ. Σελ. 20. „Εἰ παραλήγει ὁ
 Σπονδαίος τοῖς Καταλ. Χωλὸν ἀποτελεῖ τὸ Μέτρον· ἡ
 γὰρ πρὸ τῆς ληγέσσης συλλαβῆς χώρα περιττὴ ἐστίν·
 ἐβδόμη γάρ.”

§. ριέ'. Τομὴ δὲ αὐτῷ ἐν τῇ δ' Ἀ' ρσει· ἥς οἱ μὲν
 Κωμικοὶ πολλάκις ἡμέλησαν, οἱ δὲ Τραγικοὶ σπανίως·
 ὅθεν ἐς εἰς μόνος εὔρηται παρὰ Σόφοκλει Φιλ. 1402.
 Εἰδοκεῖ, σείχωμεν· - ὦ γενναῖον εἰρηκῶς ἔπος!

§. ριζ'. Τετράμ. Α' κατάλ. ὃ ἐς ἔνδοξόν ἐστι κατὰ τὸν
 Η' φαισίωνα.

Κλῦθι μευ γέ | ροντος εὐέ | θειρα χρυσό | πεπλε κῆρα.

Η' φ. Σελ. 19.

Τ΄ ποσημ. Α'.

§. ριζ'. Τοῦτότι ἔπος ἔτε παρὰ τοῖς Τραγικοῖς
 τοῖς ἐς γε νῦν ἀποσώθεισιν εὔρηται, ἔτε παρὰ τῷ Κωμι-
 κῷ Ἀριστοφάνει· τὸ γὰρ παρ' Ἀθηναίῳ Εὐπόλιδος.
 Σελ. 183. F.

(1) Πρὸς δὲ τῷ Σχολ. Η' φαις ἀναγινώσκειται ὡδὶ.
 Μὴ προτίμα δῆτ', ἐμὲ χρὴ τῷ σκότῳ δικάζεσθαι.

Ὅς καλῶς μὲν | τυμπανίζει, | καὶ διαφάλ | λει τρι-
γώνοις.

Εἰς δύο Δίμετρα ἴσως ποτε διηγείτο.

Γ' ποσημ. Β'.

§. ριγ'. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ τῷ Πενταμέτρῳ καὶ περ
ὄντι Γ' περμέτρῳ πολλὰς κεχρηῆσθαι συμβέβηκεν· οἷον ἐς
καὶ τὸ Καλλιμάχεα. Η' φ. Σελ. 19.

Ἐρχεται πο | λὺς μὲν Αἰγαῖ | ον διανή | ξας ἀπ' οἴνῃ |
ρᾶς Χίθ. (1)

Ἐνθα ὁ τῷ Η' φ. Σχολ. Σελ. 21. „Καλῶς δὲ εἶπε καὶ περ
ὄντι Γ' περμέτρῳ ὡς ἔχοντι δέκα πόδας· ἐπειδὴ ἀδύνατον
ἔστιν ὑπερβῆναι εἶχον οἷον δήποτε τὰς λ', χρόνους·” ἔτι
γὰρ ἀναγινώσκω τὰ τῷ Σχολιαστῇ ἐξ ἐπιδιορθώσεως
Corn. de Pauw. Σελ. 114.

§. ριζ'. Ἀριστείδης δὲ ταῦτά φησι περὶ τῷ Τροχαϊκῷ.
βιβλ. Α'. Σελ. 53—4. „Τὸ δ' ἀντικείμενον τέτρω (τῷ
Γαρβικῷ) τὸ Τροχαϊκὸν, δέχεται Τρίβραχυν, Δάκτυ-

(1) Παρὰ τῷ Σχολ. Η' φ. ἀναγινώσκεται (διανύσας) Σελ.
89. ἐν δὲ τῇ ἀρχαίᾳ Ἀνθολογίᾳ τῶν Ἐπιγραμμάτων Ἀνεκδότων
τέως ἔσθι, ἀναγινώσκεται (διατμήξας) ἐνθα κεῖται ἔτι. „Καλλι-
μάχε τετράμετρον Βακχικόν.

Ἐρχομαι πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἴνηρās χίθ
Ἀμφορεὺς, πολὺ δὲ Λεσβίης ἄτου νεκταρ οἰνάνθης ἄγων.
Ἀλλὰ γὰρ ἀναγινώσκον Πεντ. Τροχ. ὡς φησὶ καὶ ὁ κριτικώτα-
τος Rich. Bentley. ὅς καὶ πρῶτος αὐτὸ ἐξέδοτο ἐν τοῖς Λι-
ψάνοις. Καλλιμάχε, Σελ. CLX.

λον, Ἀνάπαισον· Σπονδεῖον δὲ ἐν ταῖς ἀρτίοις μόναις, διὰ τε τὰς ἐπὶ τῇ Γαμβικῇ προρῶνθεις αἰτίας, καὶ ὅτι ἐφεξῆς πολλῶν κειμένων μακρῶν, ἡ τῆς Φωνῆς συνέχεια τοῖς ἐπαλλήλοις μεγέθεσι τῶν συλλαβῶν διακόπτεται. Εἰδὲ εἶη Καταληκτικὸν καὶ Ἀμφίμακρον, ἢ Ἀκύλον· καὶ ἄρχεται μὲν ἀπὸ Διμέτρου, πρόεισι δὲ ἄχρι τετραμέτρου. Γίνεται δὲ καὶ Χωλὸν, ὅταν τις ἐν τῇ τελευταίᾳ χώρᾳ Σπονδεῖος ἐμπέσῃ. Χαριεστέρα δὲ αὐτῷ τομῇ ἢ εἰς τρεῖς Τροχαίς, δέχεται δὲ καὶ τὰς ἄλλας."

Υ΄ ποσημ.

§. ρκ'. Συνίσταται δὲ τὰ ἐκ Τροχαϊκῶν ἐν τῇ σκηνῇ Συσήματα ἐκ Τετραμ. μάλιστα Καταλ. ὡς Εὐρ. Οῖρ. 601 κτλ. καὶ Αἰσχ. Πέρσ. 699-κτλ. ὁ αὐτ. Ἀγαμ. 1106-κτλ. καὶ ἐκ δυοῖν Κομμάτων Διμέτρων, Καταληκτικῇ, καὶ Ἀκαταλήκτῃ.

Κ Ε Φ. Η'.

Περὶ Χοριαμβικῆς Μέτρου. (1)

§. ρκἀ'. Τὸ Χοριαμβικὸν Μέτρον συντίθεται μὲν καὶ Καθαρὸν, συντίθεται δὲ καὶ Ἐπίμικτον. Λέγωμεν δὲ πρῶ-

(1) „Γίνεται δὲ καὶ διαλυομένης τῆς α' μακρᾶς εἰς δύο Βραχείας Πεντασύλλαβος, ἐκ Χορείας καὶ Γάμβης· ὅθεν ἴσως καὶ Χοριαμβικὸν ἐκλήθη. Μὴ διαλυομένης γὰρ τῆς α' μακρᾶς, ἔδει

τον περὶ τῆ Καθαρῆ. Δέχεται γέν τὸ τοῖτο μόνον
τὸν Χορίαμβον.

§. ρκβ'. „Ὡς ἐπίπαν δέ, ὅτε Καταληκτικὸν ἐσίν,
εἰς τὴν Γαμβικὴν Κατακλείδα περαιῖται, τῷτ' ἐσίν εἰς
Α'μφιβραχυν, ἢ Βακχεῖον διὰ τὴν Α'διάφορον. Περαιῖται
μὲν γὰρ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἢ Δάκτυλον, ἢ Κρητικόν." *Η'φ.*
Σελ. 29. ἐνιοὶ δὲ προσιδέασιν καὶ τὸν Μολοσσόν.

§. ρκγ'. Μονόμ. Α'κατάλ.

Ὡμοὶ ἐγώ! |

Εὐρ. Ε'κ. 1055.

Μινόμ. Ὑπερκατάλ.

Τῶν δὲ γυναι | κῶν

Ο' αὐτ. αὐτ. 1071.

§. ρκδ'. Δίμ. Βραχυκατάλ.

Πῆ δ' ὅς ἐμοὶ | μιᾶς

Ο' αὐτ. Φοιν. 159.

Τ' ἀγρονόμοις | αὐλαῖς.

Σοφ. Οἶδ. Τυρ. 245.

Δίμ. Κατάλ.

Α'λλοτρίαι | σι γλώσσαις. (1).

Πίνδ. Πυθ. 1α' 45.

μᾶλλον Τροχαϊκὸν καλεῖσθαι· ἐπεὶ δὲ διπλῆται ἡ α', μακρὰ,
Χοριαμβικὸν κέκληται. Ὅ γὰρ Χορίαμβος ἐκ Τροχαίου καὶ Γάμψε
σύνκειται. ἤγευ μακρᾶς καὶ δύο Βραχέων καὶ μακρᾶς." *Σχολ. Η'φ.*
Σελ. 31. ἔτω καὶ ὁ *Σχολ. Α'ρις. Νεφ.* σίχ. 210. Σείδ δὲ ἐν λ.
Χορίαμβος. Βαβρίαν, ἢ Βάβριον φησὶν, ἐμμέτρως Χοριαμβικῇ
Μέτρῳ ἐκδέναι τὰς *Αἰσωπεύς* μύθους.

(1) Παρὰ δὲ *Η'φ. Σελ.* 29—30. εὖροις ἂν καὶ ταῦτα ἐκ τῆ
Αἰολοσίκανος Α'ριστοφάνους.

Οὐκ ἐτός, ὦ | γυναῖκες!

Πᾶσι κακοῖ | σιν ἡμᾶς

Φλώσιν ἐκάς | οἱ ἄνδρες.

Δεινὰ γὰρ ἔρ | γα ὁ ὦσας

Αμρβανόμοι' | ὑπ' αὐτῶν.

Ἰσοπόνοι | μέρακες.

ΗΨ. Σελ. 29.

Δόντες ἔχειν | παρ' αἴσαν

Αἰχ. Γκέτ. 83;

Δίμ. Α'κατάλ.

Α'λλὰ θεοὶ | οἱ γενέται |

Ο' αὐτ. αὐτ. 80.

Α'μφὶ κλάδοις | ἔξομένα |

Εὐρ. Φοιν. 1541.

§. ρκέ. Τρίμ. Βραχυκατάλ.

Τήνποτε λά | θα κατακοι | μάσει

Σοφ. Οἶδ. Τύρ. 870.

Τρίμ. Κατάλ.

Μῆνες, ἀγὴ | ρως δὲ χρόνῳ | δυνάσας.

Σοφ. αὐτ. 608.

Μεσογενὴς | μεσοπάτωρ, | Ὅμηρος.

Α'νακρ. 185.

§. ρκς'. Τετράμ. Κατάλ.

Δεῦτένυν ἀ | βραὶ χάριτες, | καλλίκομοί | τε Μῆσαι.

Α'ναπέτομαι | δὴ πρὸς Ὀλυμ | πον πτερύγεσ | σι κέ-

φαις.

ΗΨ. Σελ. 30.

Ἰποσημ.

§. ρκζ'. Α'νακρέων ἐπετήδευσε τὴν πρώτην Συζυγίαν δ' ὅλα ἄσματος ἐκ Τριβράχεος ἔ Γάμβε ποιῆσαι.

Ἡ δὲ τῇ Τριβράχεος ἔ Γάμβε Συζυγία υυυ - λύσις ἐστὶ

ἔ Γάμβικῃς ἔ Τροχαϊκῃς Συζυγίας, καὶ Χοριαμβικῃς.

Γάμβικῃς μὲν τῇ πρώτῃ ποδὸς διαλυομένης εἰς δύο βρα-

χείας κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν, λέγω τὴν μακρὰν.

Τροχαϊκῃς δὲ Συζυγίας τῆς πρώτης τῆς μακρᾶς δια-

λυομένης εἰς δύο βραχείας, ἡ τῆς Χοριαμβικῆς ὡσαύ-
τως. Ὅρα ἡ τὸν Σχολ. Ἡφ. Σελ. 33. (1)

§. ρη'. Πεντάμ. Καταλ.

Δαίμονες εὖ | ὑμνότατοι, | Φοῖβέ τε ἡ | Ζεῦ, διδύμων | γε-
νάρχαι. Ἡφ. Σελ. 31.

§. ρηδ'. Εξάμ. Καταλ.

Τῇ χθονίῃ | μουσικᾷ Δῇ | μητρί τε ἡ | Φερσεφόνῃ, | ἡ Κλυ-
μένη | τὰ δῶρα. Ὁ αὐτ. ἐνδ. ἀνωτ.

Υ' ποσημ.

§. ρλ'. „Τέτο δὲ ἡ ἀλαζονεύεται εὐρηκέναι Φίλι-
μος, (2) λέγων.

Καινογραφῆς | συνθέσεως | τῆς Φιλίκευ | Γραμματικοί |
δῶρα φέρω | πρὸς ὑμᾶς.

(1) „Διαιλύνονται γὰρ αἱ μακροὶ συλλαβαὶ, ὥσπερ ἐπὶ τῶν
Γάμβων ἡ Τροχαίων, ὡς εἴρηται, εἰς δύο βραχείας, ἔτω ἡ ἐ-
πὶ τῶν Τετρασυνλλαβῶν Ποδῶν· εὐρηται γὰρ ἡ Χορίαμβος πεν-
τασύνλλαβος, ἡ Δίιαμβος, ἡ Διτροχαιος, ἡ Γωνικός, ἡ Παίων.”
Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1411. ἡ Δημ. ὁ Τρικλ. ἐν τῇ περὶ Μέτρ.
οἷς ἐκρήσ. Σοφ. εἰς Α'. Σελ. 439. „Τὸ α' Χορίαμ. Δίμ Υ' περ-
ματάλ. τὸ α' Εξασυνλλαβῶν. Διαιλύνονται γὰρ ἡ αἱ δύο μακροὶ
πολλὰκις τῶν τοιούτων Ποδῶν.”

(2) Σχολ. Ἡφαισ. Σελ. 32. „Ἐπτα γὰρ λέγονται εἶναι
Τραγωδοί· διὸ ἡ Πλειὰς ὠνομάθησαν· ὧν εἷς ἐστὶν ἔτος ὁ Φί-
λικος· ἐπὶ Πτολεμαίῃ δὲ γεγόνασιν ἔτσι ἄριστοι Τραγικοί. Εἰσὶ
δὲ ἔτσι· Ὀμηρος νεώτερος, Σωσιθέος, Λυκόφρων, Ἀλέξαν-
δρος, Φίλικος, Διονυσιάδης, Αἰαντιάδης.” Μένει αὐτὸν τέτον
ἡ Σελ. 93. ἔτω ἡ Γισακ Τζέτζης ἐν βίῳ Λυκόφρονος.

Ψεύδεται δὲ, πρὸ γὰρ αὐτῆ Σιμμίας ὁ Ρ'όδιος ἐχρήσατο ἐν τῷ Πελέκει.

Ἀνδροθέα | δῶρον ὁ Φω | κεύς κρατερᾶς | μηδούνας | ἦρα
τίνων | Ἀ΄θάνη.

Κᾶν ταῖς Πτέρυξι,

Λεύσσέ με τὸν | Γᾶς τε βαθυ | σέρνε ἄνακτ', | Ἀ'κμονί-
δαν | τ' ἄλλυδις ἐ | δράσαντα.

Πλὴν εἰ μὴ ἄρα ὁ Φίλικος, ἐχ' ὡς πρῶτος εὐρηκῶς τὸ
Μέτρον λέγει· ἀλλ' ὡς Ἀ'. Τέτρω τῷ Μέτρῳ ὅλα Ποιή-
ματα γράφας." *Η'Φ. Σελ. 31.*

Γ΄.

Ε'πίμικτον Χοριαμβικόν.

§. ρλᾶ'. Τὸ δὲ Ε'πίμικτον (1) Χοριαμβικὸν κατὰ μὲν
τὸν Η'φαισίωνα (2) καὶ Ἀ'ρισείδην (§. κατωτέρω.) δέχεται
τὰς Γαμβικὰς Συζυγίας· κατὰ δὲ τὸν Μορέλλον, (3) τὸν
Διτρόχαιον, Δισπόνδειον, τὰς Παίωνας, τὰς Ε'πιτρίτες·
ὅλως δὲ, πάντας σχεδὸν τὰς πόδας· κατὰ δὲ Ἀ'λέξιον
τὸν Σπανὸν (4) πόδας ἐννέα· τὸν Χοριαμβον, Δίταμβον,

(1) „Ε'πίμικτα καλεῖται τὰ ἔχοντα Ε'πιμίκτες Συζυγίας
ὡς καὶ ἄλλοι τετρασύντατοι ἐκ δύο ποδῶν ὄντες· εἰ ἢ κατ'
ἑαυτὸν μικτὸς, ἄλλο προσλαβὼν Ε'πίμικτος ἔσται." *Σχολ. Η'Φ.*
Σελ. 31.

(2) *Σελ. 29. καὶ Σχολ. Σελ. 31.*

(3) *Sectio. VIII.*

(4) *Βιβλ. β'. Τμήμ. γ'. περὶ Ε'πιμίκτων.*

Δισπόνδειον, Διτρόχαιον, Τετράβραχυν, τὰς Ἐπιτρίτες πλὴν τῆ Δ', τὸν Χορεῖον, καὶ Ἰάμβον κατὰ πᾶσαν χώραν. Οἱ δὲ τῆ Εὐριπίδε καὶ Πινδάρῃ Σχολιασαὶ Ἐπιμίκτη χοριαμβικῇ ἐδὲ μέμνηνται ὅλως· ἀλλὰ τῷ Χοριάμβῳ προσιθέασι πόδας, ἕς ἕτοι τοῖς Ἐπιμίκτοις προσήκειν διατείνονται.

§. ρλβ'. Καὶ περὶ τῆ Χοριαμβικῆ ταῦτα Ἀριστείδης βιβλ. α'. Σελ. 54. „Τὸ Χοριαμβικὸν ἐπιδέχεται διποδῖαν Ἰαμβικὴν Καθαράν υ-υ- καὶ τὴν ἐπτάσημον --υ-, Σπανίως δὲ καὶ Συζυγίαν τὴν ἰσόχρονον αὐτῇ. Ἀρχεται δὲ ἀπὸ Διμέτρου, καὶ πρόεισιν ἕως Τετραμέτρου ὅτε ἐστὶν ἀπλῶν.” (1)

Ἰποσημ.

§. ρλγ'. Ὁ δὲ τῆ Ἡφαισίου Σχολ. Σελ. 31. καὶ ταῦτα Φησί. „Τὸ, ἰσοπόνοι μείρακες, Χοριαμβικὸν Δίμετρόν ἐστι. Μετρεῖται δὲ κατὰ Διποδῖαν καὶ τέτο δηλ. τὸ Χοριαμβικόν. Μόνον γὰρ τὸ Δακτυλικὸν βαίνει κατὰ Μονοποδῖαν. Ἐπεὶ ἔν οἱ Τετρασύλλαβοι πόδες ἐκ εἰσὶν ἀπλοῖ, ἀλλὰ διπλοῖ ὥσπερ ὁ Χοριάμβος· (διπλῆς γὰρ ἐστὶν ἐκ Τροχαίε, καὶ Ἰάμβε.) ἐδύνανται κατὰ Μονοποδῖαν μετρεῖσθαι, ὥς τὸ Δακτυλικόν, καὶ τέτῳ ἔνεκεν φαίμεν ἂν τὸ παρὰ Χοριαμβικόν τὸ, ἰσοπόνοι

(1) Ἀπλῶν δέμοι ἐννόει ἐνταῦθα τὸ Καθαρόν· ὃ δὲ καὶ τῷ ἡμετέρῳ διδασκαλῷ ἔδοξε.

μείρακες, Δίμ. Καταλ. ἐκ Τροχαίς, ἡ Γάμβε, ἡ αὖτις Τροχαίς ἡ βραχείας συλλαβῆς περιττῆς· ἔτω μὲν ἔν, ὅταν ὡς ἀπλῆς αὐτὲς θεωρῶμεν. Ἐπεὶ ἔν γε τῇ συνδέσει, ἄλλως ἔξει κατ' αὐτὰς. Αὐτίκα γὰρ τῷ, Ἰσοπόνοι μείρακες, ἐστὶ Χορίαμβος ὁ α' Πῆς, ὁ δὲ τελευταῖος περαιῖται εἰς Δάκτυλον κτλ." Σημειωτέον δὲ ὅτι Χοριαμβικὰ Καθαρὰ ὀλίγα ἄντις εὗροι παρὰ Ποιηταῖς· χρῶνται γὰρ αὐτοὶ μάλιστα ἐν τοῖς κατὰ Σύστημα ποιήμασι τοῖς Ἐπιμικτοῖς, διὸ δὴ ἡ συνεχέσατο ἕτοίγε.

Κ Ε Φ. Θ'.

Περὶ Ἀντισπασικῶς Μέτρης.

§. ρλδ'. Ὅμοιος δὲ τῷ Χοριαμβικῷ ἡ τὸ Ἀντισπασικὸν ἔχει Μέτρον· καὶ τέτε γὰρ τὸ μέντι Καθαρὸν, τὸ δ' Ἐπίμικτον. Πόδας δὲ τὸ Καθαρὸν δέχεται αὐτόντε Ἀντίσπασον, καὶ τὰς Γαμβικὰς Συζυγίας. Ἰδίως δὲ ἐν τῇ α' χώρᾳ δέχεται.

Ἀντίσπασον, υ - - υ

Ἐπίτριτον δ', - - - υ

Παίωνα γ', υ υ - υ καί,

Διτρόχαιον. - υ - υ

Ἦ ποσὴμ.

§. ρλέ. Ἠφαίστων Σελ. 32. φησί. „Τὸ δὲ Ἀν-

τισπασικὸν τὴν μὲν α' Συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τὰ δ' τῆ Δισυλλάβῃ Σχήματα." Ἐνθα ὁ Σχολ. Σελ. 35. „Τὸ Ἀντισπασικὸν δέχεται τὸν α' πόδα Ἀντίσπασον, ἢ Ἐπίτριτον δ', ἢ Παίωνα β', ἢ Διτρόχαιον, τὰς μέσας δὲ Ἀντισπασικὰς Γαμβικὰς." Ἀλλὰ τὰ τῆ Σχολ. ἐνταῦθα ἐπανορθωτέον, καὶ γραπτέον (Παίωνα γ'). ἔτω γὰρ ἂν εἴποι τις τὴν α' χώραν μεταβάλλεσθαι κατὰ τὰ δ' τῆ Δισυλλάβῃ Σχήματα· ὁ γὰρ Ἀντίσπασος τὸν Γάμβον, ὁ δὲ γ' Ἐπίτριτος τὸν Σπονδεῖον, ὁ γ' Παίων τὸν Πυρρίχιον, ὁ Διτρόχαιος τὸν Τροχαῖον εἰσάγει. Τὸ δὲ τὰς μέσας Γαμβικὰς, γράφ. Ἀντισπασικὰς Καθαράς, ὡς καὶ Ἡφαισίων φησὶν ἐνθ. ἄνωτ. Τέτο γὰρ καὶ Corn. Pauw. Animadv. ad Hephaest. Σελ. 125. δοκεῖ. Ταῦτα γὰρ ἡμῖν δοκεῖ ἐπὶ τῇ Ἀντισπασικῇ τῇ Καθαρῇ λέγεσθαι· ἐν τέτῳ γὰρ, ὡς κατωτέρῳ εἰρήσεται, ἄνευ διαφορᾶς χωρεῖσιν οἷδε οἱ Πόδες· ταῦτα δὲ ἡμῖν εἴρηται, ὅτι εἰσίτινες ὁ τὸ Καθαρὸν Ἀντισπασικὸν μόνον τῷ Ἀντισπᾶσῳ καὶ τῇ Γαμβικῇ Συζυγίᾳ χαίρειν φασί. (Ἀλέξ. Σπανὸς βιβλ. β'. Τμήμ. γ'. Κεφ. περὶ Ἀντισπ.) Ἄλλοι δὲ ἐν τοῖς Κανονικοῖς Ἀντισπᾶσιν καὶ τὰς δὲ χωρεῖν τὰς πόδας, ὑπελήφασιν.

Ἀντίσπασον, υ - - υ
Δίγαμβον, υ - υ -
Ἐπίτριτον α', υ - - -
— — γ', - - υ - καὶ
— — δ. - - - υ

Joh. King. ad Hecub. Εὐρ. Σελ. 283. ἐξ ἑ & F.
Morell. sect. VII. Φασὶ δὲ ἔδὲ καταλήγειν βέλεσθαι
τὸ Ἀντισπασικὸν εἰς τὰς ἰδίας πόδας· ταύτης γὰρ τῆς
Κατακλειδος μὴδὲν εἶναι τραχύτερον, & ἀντιτυπώτερον.

§. ρλς'. Μονόμ. Ὑπερκατάλ.

Γῶμοι πό | νων

Εὐρ. Φοιν. 1307.

Πεσῶν ἐν φό | βφ

Ο' αὐτ. Ο'ρ. 1429.

Κλύειν μαίε | τε

Η'φ. Σελ. 33.

Τὸ ἐγχώρι | ον.

§. ρλζ'. Τρίμ. Βραχυκατάλ.

Πόνων κερρι | μένων

Εὐρ. Φοιν.

Ε'ρύκει με | τεθμὸς

Ο' αὐτ. αὐτ. 80.

Ε'μοι χρῆν συμ | φορὰν

Εὐρ. Ε'κ. 627.

Δίμ. Καταλ. Ε'φθνημιμέρες.

Ε'δραις ἐν θά | δε ναίων

Ο' αὐτ. αὐτ. 327.

Τάλαιν' ὡς ἐ | λελίζω.

Εὐρ. Φοιν. 1538.

Δίμ. Α'κατάλ.

Γεραιὸν πό | δα δεινύοις |

Ο' αὐτ. αὐτό. 1563.

Ο'δόντι σκυ | λακοκτόνφ |

Η'φ. Σελ. 33.

Κύπριδος θά | λος ὤλεσσε |

Ο' αὐτ. αὐτ.

Ναίαις ἐν κρο | κέφ πέπλω |

Εὐρ. Ε'κ. 466.

Δίμ. Ὑπερκατάλ.

Α'τις ποντο | πόρος κομί | ζαις

Εὐρ. Ε'κ. 443.

Τίμ' ὦ παρθέ | νε βακτρεύμα | σι.

— Φοιν. 191.

§. ρλη'. Τρίμ. Βραχυκατάλ.

Κεραύνιον | τε πῦρ αἶδα | λόεν

Εὐρ. Φοιν. 131.

U

Ε'φοισιν | ὁμοῖα φλε | γέθων Εὐρ. Φοιν. 137.

Η' ματροκτό | νον αἶμα δι | ὠκων. — — —

Τρίμ. Καταλ.

Θοῶν ὠκυ | ἄλων νεῶν, | ὅτ' Αἶας Σοφ. Αἶ. 710.

Χαῖρ' ὦ χρυσύ | κερως βεβά | κτα Γάλλων
Η'φ. Σελ. 31.

Ε'ν ἔρανῳ | κάλλισον κε | λάδημα Εὐρ. Φοιν. 122.

Τρίμ. Α'κατάλ.

Λαβάν τῷ ξί | φεος χρυσο | δέταν ἔχων |
Η'φ. Σελ. 34.

Α'λλ' ἅ μοιρι | διάτις δύ | νασις δεινὰ |
Σοφ. Α'ντιγ. 951.

§. ρλζ'. Τετράμ. Καταλ.

Γλυκεῖα μᾶ | τερ! ἔτοι δύ | ναμαι κρέκειν | τὸν ἰσὺν
Η'φ. Σελ. 34.

Πόθρ δαμεῖ | σα παιδὸς βρα | δινὰν δι Α' | φροδίταν
— — —

Η'ριζήσα | μεν ἱτρίε | λεπτῆ μικρὸν | ἀπόκλασ.
— — —

Τετρ. Α'κατάλ.

Νύμφαις ταῖς Δι|δὸς ἐξ αἰγι | ὄχω φασι | τετυγμέναις |
— Σελ. 35.

Τετρ. Υ'περκαταλ.

Τὸν συγνὸν Με | λανίπτε φό | νον αἰ πατρο | φόνων ἔ-
ρι | σοι. — — —

δ. ρμ'. Πεντάμ. Α' κατάλ.

Κρονίδα βα | σιλῆος γέ | νος Αἴαν! τὸν | ἄριστόν ποτ' | Α'·
χιλλέα | Η' φ. Σελ. 35.

δ. ρμα'. Καὶ περὶ τῆς Ἀντισπασικῆς δὲ τὰδε φησὶν Ἀρι-
στείδης βιβλ. α', Σελ. 54. „Τὸ δὲ Ἀντισπασικὸν μετρεῖ-
ται μὲν τῷ ὁμωνύμῳ ποδὶ· πολλάκις δὲ τὸν πρότερον δι-
σύλλαβον μεταβάλλει καὶ εἰς τὰς ἄλλας δισυλλάβους, εὐ-
πρεπέστερον μὲν ἦν καὶ εἰς τὸν Σπονδαῖον, σπανίως δὲ εἰς
τὰς λοιπὰς. Καὶ ἀρξάμενον ἀπὸ Διμέτρου πρόεισιν
ἕως Ἑξαμέτρου, τὰς εἰρημένας χρήσεις τῆ κατ' ἀρ-
χὴν ποδὸς ἐν πάσῃ χώρᾳ παραλαμβάνον, τὴν Κα-
τάληξιν εὐπρεπείας ἕνεκα εἰς Γαμβικὴν καθαράν ποιεῖ-
ται. Ὅτε δὲ καταληκτικὸν γίνεται, δέχεται καὶ τὸν Ἀμ-
φίβραχυν, ἢ τὸν Βακχεῖον· καὶ ὅτε μὲν ἐν ταῖς περιτταῖς
προκειμένης Ἀντισπασικῆς ἐπιφέρει τὴν Γαμβικὴν, ὅτε
δὲ τὴν ἀντίον ποιεῖ· ὁμοίως καὶ τῆς Γαμβικῆς τὸν πρότερον
πόδα τρέπον εἰς τὰς λοιπὰς Δισυλλάβους, εἴποτε δὲ εἰς
Τρίβραχυν, ἢ Ἀνάπαιστον διὰ τὴν πρὸς τὸν Γαμβον συγ-
γένειαν.”

Κ Ε Φ. Γ'.

Περὶ Γωνικῆς τῆς ἀπὸ Μείζονος Μέτρου. (1)

δ. ρμβ'. Τὸ ἀπὸ Μείζονος Γωνικὸν σπανίως μόνος Πῆς

(1) Τὸ Γωνικὸν Μέτρον ἀπὸ τῶν Γόνων φασὶ τὴν κλήσιν

ὁμώνυμος μετρεῖ. δέχεται δὲ καὶ τὴν Τροχαϊκὴν Συζυγίαν, ὡς οἰκείαν.

Ὑποσημ.

§. ρμγ'. Σχολ. Η'φ. Σελ. 38. „Λυομένων τῶν ἄκρων τῇ Ἰωνικῇ γίνεται Ἀνάπαιστος ἐκ δύο Βραχειῶν καὶ μακρᾶς, καὶ Πυρρίχιος, ἐκ δύο βραχειῶν· τῇ δὲ Τροχαϊκῇ λελυμένη, γίνεται ὁ Τριβραχυσ· συγγενὴς ἔν ὃ Τροχαῖος τῷ Ἰωνικῷ· τῶν γὰρ δύο μακρῶν τῶν ἄκρων λυθισῶν εἰς τέσσαρας βραχείας, καὶ τῶν δύο βραχειῶν μενσῶν, ἕξ γίνονται αἱ πᾶσαι· αἱ δὲ ἕξ βραχεῖται ἄδηλον, εἴτε τῇ Ἰωνικῇ λυθέντος, εἴτε τῇ Τροχαϊκῇ γεγόνασιν.” ἔτω καὶ ὁ Σχολ. Πινδ. Ο'λυμ. Εἰδ. α', εἰχ. 7, οἰκείαν φησὶ τὴν Τροχαϊκὴν τῷ Ἰωνικῷ. Δέχεται δὲ τὴν Τροχαϊκὴν Συζυγίαν ἀδιαφόρως τοῖς τόποις, ὡς πολλοῖς ἤδη παρατετήρηται. Α'Μ' εἰσὶν οἱ καὶ τὸν β' Παίωνα προσιδέασιν, ἐκ ὁρδῶς· δυσδιάκριτον γὰρ ἂν εἴη τότε τὸ Μέτρον. Σημείωσαι δ' ὡς, ὅταν ἡ Α' κατὰληκτον, σπανίως εἰς τὴν Ἰωνικὴν περαιεῖται, διὰ τὸ ἀπρεπὴ εἶναι ἐπὶ τέλει ἔσαν, ὡς φησιν Η'φ. Σελ. 36.

§. ρμδ'. Μονόμ. Ὑπερκατάλ.

Πτώσσεσι μὴ | χῶν

Εὐρ. Ε'κ. 1064.

λαβεῖν· εἶναι γὰρ καὶ τὲτο ἐν τῷ ῥυθμῷ μαλακόν τε, καὶ εὐμνητες, ὡς ἐκείνοι.

§. ρμέ. Δίμ. Βραχυκατάλ. Ημιόλιον. (1)
 μόσφ, σύν ἐ | ταίροις. Πίνδ. Ο'λυμ. Θ'. 9.

Καὶ σφύφρονα | πώλοις. Εὐρ. Φοιν. 184.

Δίμ. Καταλ.

Α'δ' Α'ρτεμις | ὦ κόραι! (2) Η'φ. Σελ. 36.

Φεύγοισα τὸν | Α'λφεόν.

Η' Παλλάδος | ἐν πόλει. Εὐρ. Ε'κ. 464.

Δίμ. Α'κατάλ.

Δάφνα θ' | ἰε | ρὲς προσίχε | Ο' αὐτ. αὐτ. 457.

Τῷ δελόσν | νος πρὸς οἶκον | — — —

Δίμ. Τ'περκατάλ.

Νῦν δ' ἔτος ἄ | γείται συγε | ρῷ. Σοφ. Αἴ. 1232.

§. ρμς'. Τρίμ. Βραχυκατάλ.

Οἰκτρὰν βιο | τὰν ἔχουσιν | οἴκοις Εὐρ. Ε'κ. 455.

Πλήρης μὲν ἐ | φαίνεθ' ἄσε | λάνα Η'φ. Σελ. 36.

Αἰ δ' ὥς περι | βωμὸν ἐσᾶ | σαν

Τυφλῆ ποδὸς | ἐξάγαγες | ἐς φῶς. Εὐρ. Φοιν. 1566.

Τρίμ. Καταλ.

Αἰεὶ κατέ | χων ἀνῆξε | μὲν ξίφες. Ο' αὐτ. αὐτ. 331.

(1) Καλεῖται δὲ ἡμιόλιον, ἔχ ὅτι ἔνα Γωνικὸν καὶ τὸ ἡμισυ αὐτὸ περιέχει, ἃλλ' ὅτι ἐν τέτοις θεωρεῖται ἡ ἄρσις καὶ δέσις ἐν διπλασίῳ λόγῳ. Morell. lect. VI.

(2) Οὕτω διδάσκουσιν, παρὰ γὰρ Η'φαισίῳ ἐκ ὁρῶς ἀμφω ὥς ἐν ἀναγινώσκεται. Ο' γὰρ Η'φαισίῳ ὑποδείγματα ἐκφέρει τῶν Ε'φθήμερων Γωνικῶν τοιαῦτα δ' ἂν εἴεν, εἰ ἔτιω διδάσκοντο.

Τρίμ. Α'καταλ.

Κρήσσαι νύποθ' | ὦδ' ἐμμελέ | ως πόδεσσιν |

Η'φ. Σελ. 37.

Ὡρχεῦνθ' ἀπα | λοις ἀμφ' ἐρό | εντα βωμόν

Τριβωλέτερ' · | εἰ γὰρ Α'ρκά | δεσσι λώβα.

δ. ρμζ'. Τετράμ. Βραχυκατάλ. Ε'πίσημον.

Η'ρην ποτὲ | φασὶν Δία | τὸν τερπικέ | ραυον.

Σείων μελί | ην πελιάδα | δεξιὸν κατ' | ὦμον.

Ο' αὐτ. Σελ. 8.

Τετράμ. Α'κατάλ.

Α'σσαροτέ | ρας ἐδ' ἄμα | πώρανα σέ |θεν τυχοῖσαν. |

Ο' αὐτ. Σελ. 37.

Γρ. Α'σα ποτ' ἐρασῆ δάμασ' ὠραῖα σέθεν τυχοῖσαν, ἐξ
ἐπιδιορθ. Pauw.

Β.

Ε'πίμικτον Γωνικὸν ἀπὸ Μείζονος.

δ. ρμζ'. Τὸ δὲ Ε'πίμικτον Γωνικὸν ἀπὸ Μείζονος,

Πόδας δέχεται ἀδιαφόρως τοῖς τόποις. Εἰσὶ δὲ ἔτσι.

Γωνικὸν ἀπὸ Μείζονος, - - υ υ

Α'νάπαισον εἰ Πυρρίχιον, υ - υ υ. Κατὰ Διάλυσιν τῆς

Α' τῆ Γωνικῆ,

Δάκτυλον ἔν Πυρρίχιον, υ υ υ υ. Διαλυθείσης τῆς Β΄
τῆς Γ'ωνικῆς.

Μολοσσὸν, - - -

Τῶν βραχέων συγ-

κραθέντων.

Διτρόχαιον, - υ - υ

Παίωνα Α΄, - υ υ υ

— Β΄, υ - υ υ

— Γ΄, υ υ - υ

— Δ΄, υ υ υ -

Τρίβραχυν ἔν Τροχαῖον, υ υ υ - υ Διαλυθείσης τῆς Α΄
τῆς Διτροχαίε.

Τροχαῖον ἔν Τρίβραχυν, - υ υ υ Διαλυθείσης τῆς Γ΄
τῆς Διτροχαίε.

Διτρίβραχυν, υ υ υ υ υ. Κατὰ Διάλυσιν πα-
σῶν.

Ἰσοσημ.

§. ρμδ'. Ἰσοκείδω τέτων ἀπάντων ὑποδείγματα ταδί.

Καὶ Α'ναπαίσε μεν μετὰ Πυρρίχίε· οἶον.

Τὰ πρῶτα κα | τὰ Πελασγὸν ε | δος Α'ργείων.

Εὐρ. Ο'ρ. 1252.

Δακτύλε δὲ μετὰ Πυρρίχίε τόδε.

Κάδμος ἔμολε | τάνδε γᾶν.

Ο' αὐτ. Φοιν. 657.

Μολοσσὸς δὲ, ὅς καδ' Ἡφαιστῶνα ἐμπίπτει κατὰ τὰς
ἀρτίε.

Ε'λκεις μακρό | πην ἰωάν

Ο' αὐτ. αὐτ. 1531.

Τίς τὴν ὕδρ' | ἀν ἡμῶν

ΕΨόφησ' ; ἐ | γὰρ πίνων.

ΗΨ. Σελ. 36.

Παίωνος Α'.

Η'ίσιν | ἄρματεῦσαι

Εὐρ. Οῤ. 997.

Παίωνος Β'.

Πόας τέρεν | ἄνθος μαλα | κὸν ματεῦσαι.

ΗΨ. Σελ. 37.

Παίωνος Γ'.

Προλιπῆσα | δ' ἅμὲν βίον |

Εὐρ. Α'λκης. 397.

Παίωνος Δ'.

Ο'πότε τῆς | Χρυσέας ἔ | ρις ἄρνος

— Οῤές. 810.

Τριβράχεος ἔ Τροχαίς.

Φόβος ἔχει με | μήτις ἐπὶ | δώμασιν.

— — 1230

Τροχαίς ἔ Τριβράχεος.

Πυροφόρα δό | μων

Φοιν.

Διτριβράχεος.

ΑΨφιλα παρ' ἁφί | λαις

Σοφ. Α'λαντ. 624.

§. ρν'. Ε'κ δὲ τέτων Δίμετρα ἄν εὖροις ἔ Τριμ.
παρὰ ποιηταῖς συχνά.

Δίμ. Καταλ.

Οὔτε γὰρ ὁ | τὰν Κρίσαν.

Ο' αὐτ. Η'λέκ. 180.

Γ'δας ὄρος | ἱερὸν

Εὐρ. Οῤ. 1389.

Δίμ. Α'κατάλ.

Γ'ὼ Νέμε | σις, ἔ Διὸς

— Φοιν. 189.

Δίμ. Ὑπερκατάλ.

Πῶς ποτε κε | ραυνοὶ Διδος; | ἦ Σοφ. Η' λέκ. 815.

§. ρνα'. Τρίμ. Βραχυκατάλ.

Α' λκάν, Α' ρε | άτε τόν μα | λερόν.

Ο' αὐτ. Οιδ. Τύρ. 199.

Τρίμ. Καταλ.

Καί τοι γενε | α τίμιος | ὦ παῖ, παῖ! — Ἀντιγ. 690.

Α' λλ' εἴη ἄν τέτο εἰς Α' κατάληκτον· Μολοσσὸν γὰρ ἔχει ἐπὶ τέλος τῷ Ἰωνικῷ Ἰσόχρονον, ὥς εἴρηται.

§. ρνβ'. Τετράμ. Καταλ.

Ἐν Ὀλυμπι | ἀδι νικῶν | Ἰ' λα φερέ | τω χάριν.

Πίνδ. Ο' λ. γ'. 20.

§. ρνγ'. Ἀριστείδης βιβλ. α'. Σελ. 55. „Τῶν δὲ Ἰωνικῶν τὸ μὲν ἀπὸ Μειζονος σύγκειται διὰ Σπονδαίης εἰς Πορριχίης· τρέπει δὲ πολλάκις ἐν τῇ α' Διποδίᾳ τὸν Σπονδαίον εἰς Γαμβον κατὰ πᾶν μέγεθος τῆς Μέτρης. Πρόεισι δὲ ἀπὸ Διμέτρης μέχρι Τετραμέτρης· εἰς τῶν Καταλήξεων τὰ εἶδη δέχεται. Τροχαϊκὴν δὲ δέχεται Διποδίαν, κατὰ μὲν τὴν περιττὴν χώραν, Καθαράν· κατὰ δὲ τὴν ἄρτιον εἰς Ἑπτάσημον. Πολλάκις δὲ εἰς τὸν Μολοσσὸν παραλαμβάνει, συνάγον τὰς βραχείας εἰς μακράν, ἢ Συζυγίαν Γαμβικὴν, Πεντασύλλαβον τε εἰς Ἑξασύλλαβον, λύον τὰς μακρὰς εἰς βραχείας.”

Κ Ε Φ. 1Α.

Περὶ Ἰωνικῆ τῆ ἀπ' Εἰλάσσονος Μέτρης.

§. ρνδ'. Τὸ δὲ ἀπ' Εἰλάσσονος Ἰωνικὸν Καθαρὸν μόνον τὸν ὁμώνυμον δέχεται πόδα· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν Ἰαμβικὴν Συζυγίαν.

§. ρνε'. Δίμ. Βραχυκατάλ.

Ἐπὶ τάνδ' ἔσ' | συθεῖς

Εὐρ. Εἰκ. 185.

Δίμ. Καταλ. ἢ Εἰφθημ.

Ἐλάτας ἀκρ' | οὐόμοις

— Φοιν. 1540.

Σικελὸς κομ' | ψὸς ἀνὴρ (1)

Η'φ. Σελ. 40.

Ποτὶ τὰν μα' | τέρ' ἔφα.

Δίμ. Α'κατάλ.

Ρ'οδινοῖσι | τεφανίσκοις |

Α'νακρ. 15.

Τάδε Μῶσαι | κροκόπεπλοι |

Ἐκατον μὲν | Διὸς υἱὸν | (2)

Η'φ. Σελ. 31.

Τὰ τοῖς ἐμοῖ | σι τυράννοις.

Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 458.

Δίμ. Γ'περκατάλ.

Μόνα δ' αἰῶ | να διάξες | σα

Εὐρ. Φοιν. 1546.

§. ρνς'. Τρίμ. Βραχυκατάλ.

Διεδίδρευ | σε Μυρτίλῃς | φόνον.

Ο' αὐτ. Ο'ρ. 993.

(1) Οὕτω διασκηπτέον, παρὰ γὰρ τῇ Η'φ. κακῶς ἀναγινώσκεται. Τιμοκρέων ἀνέδηκε, Σικελὸς κομψὸς ἀνὴρ.

(2) Τῇ δε τῇ Μίτρῃ φησὶν Η'φαισίον ὅλα μέτρα ἔγραψεν Ἀλκιμᾶν.

Τρίμ. Α'κατάλ.

Τίμε Πανδι | ονις ᾠρά | να χελιδών | (1)

§. ρνζ'. Τετράμ. Καταλ. Ε'πισημότητον.

Τόγε μὴν ξεί | νια δέσαις | λόγος λέγεται

Η'φ. Σελ. 39.

Ο'λέσαις καὶ | ποτέ μιν ὁ | ξεί χαλκῷ | κεφαλὰν

Α' δ' ἀνάγκας | θ' ἱερεῦσιν | καθαρεύειν | φράσσομεν.

Ἰσως φράσσομαι.

Τετράμ. Α'κατάλ.

Ε'μέ δειλᾶν, | ἐμέ πασᾶν | κακοτάταν | πεδέχοισαν (4)

Ο' αὐτ. αὐτ.

B.

Ε'πίμικτον Ἰωνικὸν ἀπ' Ε'λάσσονος.

§. ρνη'. Τὸ δ' Ε'πίμικτον ἀπ' Ε'λάσσονος πόδας δέ-
χεται τὰς αὐτὰς χεῖδον, ὅς ἐ τὸ ἀπὸ Μείζονος Ε'πίμικτον
Ἰωνικὸν, ἔτι δὲ ἐ περὶ τὰς τῶν μακρῶν λύσεις ὁμοίως
ἔχει, ὥσπερ ἐκεῖνο.

Τ'ποσημ.

§. ρνθ'. Α'Μ', ὅσα γε καὶ με εἰδέναι Παῖωνα Α'. ε'
παραδέχεται.

(1) Ο' μοίως ἐ τέττω Σαπφώ.

(2) Καὶ τέττω ὁμοίως Ἀλκαῖος.

Β' δὲ, οἶον, Εὔτι ὥς γαῦ | ρος ὥς φοβε | ρος

Εὐρ. Φοιν. 128.

Γ' δὲ, οἶον, Γ'ν' ὑπὸ δει | ράσι νιφο | βόλοις,

— — 216.

Δ' δὲ, οἶον, Τύριον οἶ | δμα λιπῶσ' ἔ | βαν

— — 212.

Ἡ Φαισίων δὲ φησι Σελ. 39. „Συντίθεται δὲ ἡ Εὔπριμικτον (τὸ Ἰών. ἀπ' Εὔλ.) πρὸς τὰς Τροχαϊκὰς Διποδίας ἕτως, ὥς τε τὴν πρὸς τῆς Τροχαϊκῆς αἰεὶ γίνεσθαι πεντάσημον, τετ' ἔσι Γ' Παιωνικὴν, ἡ τὴν Τροχαϊκὴν ὁπόταν προτάττοιτο τῆς Ἰωνικῆς γίνεσθαι ἑπτάσημον Τροχαϊκὴν, τὸν καλούμενον Β' Εὔπριτον. Εὔθ' ὅτε δὲ ἡ μὲν Γ' Παιωνικὴ συναρρεῖται εἰς Παλιμβάκχειον, τῆς δὲ ἐπιφερομένης Τροχαϊκῆς ὁ πρότερος λύεται εἰς τριβραχύν· Εὔμπίπτει δὲ ἡ οἱ Μολοττοὶ ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἀπ' Εὔλας. Ἰών. ὥσπερ ἐν τοῖς ἀπὸ Μείζ. ἐπὶ τῶν ἀρτίων.”

§. ρξ'. Τῶν διαφορά εὔρηται ἡ Δίμ. ἡ Τρίμ. ὧν ἡ ταῦτα.

Δίμ. Καταλ.

Πόθον ἀμφι | δάκρυτον

Εὐρ. Φοιν. 342.

Δίμετ. Αἰκατάλ.

Ἰόνιον | κατὰ Πόντον |

Εὐρ. Φοιν. 218.

Τύριος, ῥ' | τετρασκελῆς |

— — 653.

Στοναχῆσι | τε ἡ γόοις |

— Οῖρ. 204.

Δίμ. Τ' περκατάλ.

Εὔλενας ἔ | πὶ λέκτρα, τὰν | καλ-

— Εὔκ. 633.

Α' κέσαιο | τυφλὸν ἄλι | ε'.

Εὐρ. Ε' κ. 1067.

§. ρξά'. Τρίμ. Βραχυκατ.

Φύσις ἀνέ | ρων ἔτικτεν, | ἔδδ' Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 869.

Μονομάτε | ρος ὀδυρμοῖς | ἐμοῖς Εὐρ. Φοιν. 1542.

Τίνα θροεῖς | λόγον σύ πο | τνια. — Ο'ρ. 1235.

Τρίμ. Καταλ.

Χρόνῳ γὰρ | πεσὼν ὄδ' εὐ | νάζεται — — 152.

Φυγὰς ἀπο | σαλεις ὁμαί | με λώβα. — Φοιν. 331.

§. ρξβ'. Τετράμ. Καταλ.

Γαλλαί μη | τρὸς ὀρείης | φιλόθυρσοι | δρομάδες !

Η'φ. Σελ. 40.

Αἷς ἔντεα | παταγεῖται, | ἔ χάλκεα | κρόταλα.

Τ' ποσημ.

§. ρξγ'. Περί τῆς Η'φ. αὐτόθι. „Τῆτο μέντοι καὶ Γαλλιαμβικόν, καὶ Μητρωακόν, καὶ Ανακλώμενον, καλεῖται, διὰ τὸ πολλὰ τὰς νεωτέρας εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν γράφαι τέτρω τῷ Μέτρῳ· ἐν οἷς καὶ τὰ τὰς γ' Παίωνας ἔχοντα, καὶ Παλιμβάκχειον, καὶ τὰς Τροχαϊκὰς ἀδιαφόρως παραλαμβάνεσι πρὸς τὰ Καθαρά.” Καὶ ὁ Σχολ. αὐτῇ Σελ. 41. „Γαλλιαμβικόν δὲ ἐκλήθη, ἐπεὶ λελυμένον ἐστὶ τὸ Μέτρον· οἱ δὲ Γάλλοι διαβάλλονται ὡς θήλειαν νόσον ἔχοντες. Διὸ καὶ σώματα φόρον ἐτέλεον Ῥωμαίοις εἰς τῆτο· οἱ τοῦτοι δὲ ἱερεῖς εἰσὶ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν.” (ἔτω γραπτέον ἐ-Δήμητρος.)

Τετράμ. Βραχυκατάλ.

Μεγάλη δ' ἦν | τε μ' ἔρωσ ἔ | κοψεν ὥς | χαλκίεύς
Πελέκει, χει | μερίῃ δ' ἔλ | σεν ἐν χα | ράδρη.

Η' φ. Σελ. 41.

Τ' ποσημ. Α'.

§. ρξδ'. „Ἐςί δέ τι ἐν τοῖς Ἰωνικοῖς ἔστι Ἀνακλώμενον καλέμενον. Ἐςί δὲ Ἀνακλώμενον τὸ ἔχον ποιὰν τῷ Μέτρῳ συμπάθειαν· ἡ γὰρ τελευταία τῶν προτέρων ποδῶν ἀνακλᾶται τῇ ἀρχῇ τῶν δευτέρων· διὰ τὸ ἐν ἀρχῇσε ἀνακλασμὸν μελῶν γίνεσθαι.” Σχολ. Η' φ. Σελ. 41. καὶ Σελ. 48. αὐδ'ις. „Ἀνακλώμενον καλεῖται τὸ Μέτρον, ὅτι πολλάκις ὁ λείπων χρόνος ἔντινι βάσει, ἀνακλᾶται εἰς ἄλλην βάσιν, ἔτι μετρεῖται ἐν τῷ ἐπομένῳ ποδὶ, ὥς ὅταν ἡ Παῖων γ', ἔτι μετὰ τὴν ἐσχάτην βραχεῖαν ἔπεται Διτράχαιος ἐπτάσημος, ἡ Ἐπίτριτος β'. Τῆς γὰρ τοιαύτης Συζυγίας τὸ ἐν τῇ τελευταίᾳ πάθος, ἡ τὴν κοινότητα, οἱ Μεσικοί Ἀνάκλασιν ποιεῖσιν, οἷον.

Μεγάλη δ' αὐτὴ μ' ἔρωσ ἔκοψεν ὥς τε χαλκίεύς.”
Τοῦτο δὲ ἔστι τὸ Μεσονυκτίσις ποδ' ὥραις. Ἀνακρ. 3.

Τ' ποσημ. Β'.

§. ρξέ'. Παρατετήρηται δὲ ὅτι ἐν τοῖς τῷ ἀπ' Ἐλάσσονος Ἰωνικῷ ἔπεσιν ἡ ἐσχάτη συλλαβὴ ἐκ Ἀδιάφορος· ἔ-

τω παρ' Αἰσχύλ. Ἐπτὰ ἐπὶ Θήβαις σίχ. 81—101, καὶ
Ἰκέτ. 1025—1069.

Τετράμ. Α' κατάλ.

Πάρα δ' ἤντε | πυθόμαν δὲ | κατέδυν ἔρωτα φεύγων.

Η' φ. 40.

§. ρξς'. Καὶ Ἀρισειδης δὲ τάδε (ἐνθ. ἀν.) „Τὸ ἀπ' Ἑλάσσονος μετρεῖ μὲν ὁ Πῆς ὁ ὁμώνυμος. Πολλὰκις δὲ καὶ ὁ Διτροχάιος· ἢ ὅταν παραλαμβάνωμεν τὴν προκειμένην Διποδιάν γ'. Πάϊωνα ποῖμεν· ἵνα μὴ τριῶν ἐφεξῆς μακρῶν κειμένων σκληρὸν γένηται τὸ ποίημα. Δέχεται καὶ τὰ τῆς Καταλήξεως εἶδη, καὶ ποικίλλεται, τὰς τε βραχείας εἰς μακράς συνάγον, καὶ λύον τὰς μακράς εἰς βραχείας.”

Κ Ε Φ. ΙΒ'.

Περὶ τῆς Παιωνικῆς Μέτρου.

§. ρξζ'. Τὸ δὲ Παιωνικὸν Μέτρον εἰς γ' εἶδη διαιρεῖται
Ἡ' φαισιών.

Εἰς { Κρητικόν,
Βακχειακόν,
καὶ Παλιμβακχειακόν,

Δέχεται δὲ Πόδας ε'.

Κρητικόν, - υ -

Βακχεῖον, υ - -

Παίωνα Α', -υυυ Διαλυθείσης τῆς ἐσχάτης τῆ Κρητικῆς.

— Β', υυυ- Διαλυθείσης τῆς πρώτης τῆ Κρητικῆς.

— Γ', υ-υυ Κατὰ Διάλυσιν τῆς ἐσχάτης τῆ Βακχέως.

Τ' ποσημ.

§. ρξή'. Φασὶ δέ τινες μὴ εἶναι ἀναγκαίαν τὴν τῆ Ἡφαισιώονος ταύτην διαίρεσιν. Τὰς γὰρ Κρητικὰς ἄνευ τῶν Βακχείων, ἢ τὰς Βακχεῖς ἄνευ τῶν Κρητικῶν σπανίως εὐρίσκεισθαι· ὅθεν πάντα τὰ τοιαῦτα Μέτρα ἐνὶ ὀνόματι Πλαυρικὰ ἀποκαλῶσιν. Τ'φίεσται δὲ ἐκ συλλαβῆς τινος ἀφαιρέσεως, ἢ προθέσεως τὰ Καθαρὰ Κρητικὰ, καὶ Παλιμβακχειακὰ, καὶ Βακχειακὰ· οἷον.

Σοὶ μὲν εὐ | ἵππος, εὐ | πῶλος, ἐγ | χέσπαλος. |

Οὗτος Καθαρὸς Κρητικὸς· Πρόδες συλλαβὴν μακρὰν (εὐ) τῆτον τὸν τρόπον·

Οὐ σοὶ μὲν | εὐῖππος, | εὐπῶλος, | ἐγχεσπα | λος

Καὶ γίνεται Καθαρὸς Παλιμβάκχειος. Α'φαιρεθείσης δὲ τῆς πρώτης συλλαβῆς τῆ Κρητικῆς (σοὶ)

Μὲν εὐῖπ | πος, εὐπῶ | λος, ἐγχεσ | παλος

γίνεται Καθαρὸς Βακχειακός.

§. ρξζ'. Φησὶ Ἡφαίς. Σελ. 41. Ἀνεπιτήδειον εἶναι πρὸς Μελοποιῖαν· τὸ δ' αἴτιον φησὶν ὁ αὐτὲς Σχολιαστής. Σελ. 44. „Εὐρισκομένων γὰρ δύο μακρῶν ἐφεξῆς, καὶ δύο βραχείων, πάλιν ἀρρῶθμία πολλὴ γίνεται, καὶ ἐν τετραπλάσιον λόγῳ εὐρήσεται. Ἐπὶ μὲν ταιγε τῆ Ἀμφιμά-

κρε διπλασίον ὁ λόγος γίνεται." Ὅρα ἔξ Ἀρισειδην κα-
τωτέρω. Παίωνα δὲ γ' ὅπως ἄντις παρὰ τοῖς Τραγι-
κοῖς, ἔξ Λυρικοῖς εὐροί· παρὰ δὲ Κωμικοῖς συχνότερον.
Φησὶ δὲ Διομήδης ἄριστον εἶναι τὸν εἶχον, ἥνικα ἂν καὶ
ἐκασον πόδα λέξις ἀπαρτίζεται.

§. ρδ'. Δίμ. Βραχυκατάλ.

Κακὰ κακῶν | κυρεῖ

Εὐρ. Εἰκάβ. 689.

Τινὶ μόρφῃ | ζήσκεις;

Ο' αὐτ. αὐτ. 693.

Διὰ δίκης | ἔβα

— Ο'ρ. 1366.

Ἔτερα δ' ἀφ' ἐ | τέρων (1)

— Εἰκ. 688.

Δίμ. Κατάλ.

Θάλαμον Ἀμ | φιτρίτας (2)

Σοφ. Οἶδ. Τύρ. 195.

Χαλκόμετά | τ' ἔμβολα

Εὐρ. Φοιν. 115.

Φρενομόρως | ἀκύνῃ

Σοφ. Αἶ. 626.

Δίμ. Ἀκατάλ.

Τιθεμένα | σπαραγμαῖς |

Εὐρ. Εἰκ. 655.

Λάκαινα πο | λυδάκρυτος |

— — 649.

Διοιχόμεθ', | οἰχόμεθα

— Ο'ρ. 182.

Δίμ. Ὑπερκατάλ.

Παρὰ Σιμν | τίοις ὅχε | τοῖς

— — 807.

Θεῶν νέμε | σις εἰς Εἰλέ | ναν

— — 1367.

(1) Εἰς Παίανος Πεντασυλλάβη, ἔξ Ἰάμβου· διαίρῃται γὰρ αἰμακραι τῶν τοιούτων ποδῶν εἰς δύο βραχείας. Σχολ. Εὐρ. αὐτόθ.

(2) Εἰς Παίανος δ', ἔξ Ἀναπαλῆς, ἢ Κρητικῆς. Σχολ. αὐτόθ. ὥστε εἶναι ἂν αὐτὸ τῆτο ἔξ Καταλικῆς, ἔξ Ἀκατάλ. λέγεσθαι καὶ τοῖς ἄλλοις δὲ ὁμοίως διὰ τὸ Ἀδιάφ. τῆς τελευταίας.

§. ροά. Τρίμ. Βραχυκατάλ.

Οῖρεγε νῦν, | ὄρεγε γῆ | ραϊὰν Εὐρ. Φοιν. 103.

Τὸν Ἀγαμεμνόν | νειον ἐπὶ | δόμον (1) — Οῖρ. 179.

Τρίμ. Κατάλ.

Γὼ σκότος! | ἐμὸν Φάος | ἔρεμβος Σοφ. Αἴ. 395.

Τρίμ. Ἀκατάλ.

Οἱ Φρύγιος | ἡ τρικάρυ |δος Αἴας Εὐρ. Οῖρ. 1503.

Ἐλάκε δε | ξάμενος ἀνὰ | δάπεδον (2) — — 330.

§. ροβ. Τετράμ. Ἀκατάλ.

Χαῖρε δὴ | Μῆσα, χρονί | α μὲν ἢ | μεις, ὅμως |

Ἡλθες, ἐ | πρὶν ἔλθειν | ἴσθι σαφές, | ἀλλ' ὅπως |

Ἡφ. Σελ. 42.

§. ρογ'. Εὔπιτιθεύεσι δὲ ἔνιοι τῶν ποιητῶν, ὡς Φησὶν Ἡφαίσ. τὰς ἀκαλεμένους Παίονας παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας χώρας, εἰς ἣν τὸν Κρητικὸν παραλαμβάνουσιν· ἔτω γὰρ τὸ πολυθρύλλητον Τετράμετρον συντιθέασιν.

Ἡφ. Σελ. 42. οἶον.

ὦ πῖλι φί | λη Κέκροπος | αὐτοφυὲς | Ἀττική!

Χαῖρε λιπα | ρὸν δάπεδον, | ἔδαρ ἀγα | θῆς χθονός.

Ἡφ. αὐτ.

(1) Ἐκ Παίωνων δύο, τῇ ἀπενταβράχιος.

(2) Ἡ ἄρχεσα τῇ δάπεδον ἐν ἄλλοις συζηλλομένη, οἷον Γλ. δ'. Χρυσίῃ ἐν δαπέδῳ — ἐνταῦθα μέντοι δι' ἀνάγκην ἐκτείνεται· ἡ δὲ β' πῆξ ἐνταῦθα μὲν πεντασύλλαβος, ἑξασύλλαβος δὲ ἐν τῇ Ἀντιπροφῇ.

ἕτερον ἢ | σὸν ἀπὸ θεογόν |ων νόμων.

Εὐρ. Οῖρ. 346.

Ω' μακάρι' | Αὐτόμενες! | ὥς σε μακα | ρίζομεν. |

Α'ριστοφ. Σφ. 1266.

„Ο' μως ἐν τοῖς Γεωργοῖς Α'ριστοφάνης ἐποίησε τὸν δ' Παίω-
να ἀντὶ α', μὴ τηρήσας τὸ πρῶτον παρατήρημα.

Ε'ν ἀγορᾷ | δ' αὖ πλάτανον | εὖ διαφυ | τεύσομεν.

„Ε'ν δὲ ταῖς Προτέραις Θεσμοφοριαζέσαις (1) ἔ Κρητικὸς
πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς Τετραμέτροις παρέλαβε.

Μῆτε Μὲ | σας ἀνακα | λειν ἔλικο | βοσρύνχες, |

Μῆτε Χάρι | τας βοῶν | ἐς χορὸν Ο' | λυμπίας, |

Ε'νθάδε γὰρ | εἰσιν, ὥς | Φησιν ὁ δι | δάσκαλος. |

„Σιμμία δὲ ἐπιτήδευσεν ἐν τοῖς ποιήμασι τὰς πλείους
Κρητικὰς παραλαμβάνειν.

Μᾶτερ ὦ | ποτνία! | κλυῖσι νυμ | Φᾶν ἄβρᾶν |

Δῶρι κυ | μοκτύπων | Η'ρα ἀλί | ων μυχῶν |

(1) Α'ριστοφάνης ὁ Κωμικὸς Κωμωδίας ἔγραψε Θεσμοφορια-
ζέσας ἐπιγράψας, δύο τὸν ἀριθμὸν ὅθεν αἱ μὲν, Πρότεραι ἡ
αἰδ', Τ'ετραὶ ἐκλήθησαν. Μένονται τῶν Προτέρων Αὐλὸς ὁ
Γέλιος. Νυκτ. Ἀτ. βιβλ. 11'. Κεφ. η'. Καὶ Κλήμ. Στρωμ. βιβλ.
5'. Σελ. 628. τῶν δὲ Τ'ετρῶν Ἀρτοκρ. ἐν λ—πύλαι· ἔ Α'θ.
βιβλ. α'. Κεφ. 23. Ε'κφέρει δὲ ὁ Γέλλιος, ἔνθ. ἀνωτ. εἰχες
ἐκ τῶν Προτέρων Θεσμοφοριαζεσῶν, οἱ κεῖνται ἐν ταῖς ἀπο-
σφαιδαῖς Α'ριστοφ. Θεσμ. Τὰ δὲ παρ' Α'θηναίων ἐκ τῶν Τ'ετ-
ρῶν ἢ φαίνεται ὅθεν ἔ τοῖς Κριτικοῖς τὰς Προτερ. Θεσμοφ. ἀ-
ποσφαιδῆναι εἴρηται. (Isaa. Casaub. ad Athaen. Lib. 1. cap.
XXIII.) Ἀλλὰ γὰρ τὰ παρ' Η'φαισίων ταῦτ' ἐκ τῶν Προ-
τέρων Θεσμοφοριαζεσῶν ὄντα, ἔχ. εὖρον ἐν τῷ νῦν Σωζομένῳ Δρά-
ματι· ὥς — ἐκ οἷδα, τί φᾶ.

Καὶ πάλιν

Σοὶ μὲν εὖ | ἵππος, εὖ | πῶλος, ἐγ | χέσπαλος |
 Δῶκεν αἶχ | μὰν Ἐνυά | λιος εὖσκο | πόν γ' ἔχειν. |
 Ἐν δὲ ποιήμα ἐπιτῆδευσεν συνθεῖναι· ὥς ἀμφοτέρας τὰς
 ἐκατέρωθεν τῷ Κρητικῷ μακρὰς λύσεις τῶν ἐκ πέν-
 τε βραχείων παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας·
 ἐφ' ἧς τὸν δ' παραλαμβάνει Παίωνα· ἔωδ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ
 τῆς Παρατελευταίας κέχρηται.

Σέποτε Διὸς | ἀνὰ πύματα | νεαρὲ κόρε | νεβροχίτων. |

§. ροδ'. Συντιθέασιν δέ τινες καὶ ἐτέρῳ τρόπῳ τὸ Τε-
 τράμετρον, ὥς τρεῖς εἶναι τὰς καλεσμένους Παίοντας, εἴτα
 τελευταῖον τὸν Κρητικόν.

Θυμελικὰν | ἴδι μάκαρ | φιλοφρόνως | εἰς ἔριν. |

Τετράμ. δὲ Καθαρὸν Βακχειακὸν τῷτο παρ' Ἡφ.

Σελ. 44.

Ὁ ταῦρος | δ' ἔοικεν | κυρίζειν | τιν' ἀρχὰν |

Φθάσαντος | δ' ἐπ' ἔργοις | προπηδή | σεται νιν |

Σπάνιον δὲ τῷτό ἐστιν, ὥς Φησὶν Ἡφαισίων αὐτόθι, καὶ εἶ-
 ποτε παρεμπέσοι, ἐπὶ βραχὺ Φησὶν εὐρίσκεισθαι.

§. ροέ'. Πεντάμ. Ἀνατάλ.

Πάντ' ἀγαθὰ | δὴ γέγονεν | ἀνδράσιν ἐ | μῆς ἀπὸ συ |
 νουσίας. Ἡφ. Σελ. 43.

Πρὸς ἄλλαν | ἐλαύνει | θεὸς συμ | φορὰν τῆς | δε κρείσ-
 σω. | Εὐρ. Ἡλ. 648.

Ὡς περὶ | κλειτε τ' ἄλλ' | ἀγνοή | σιν μὲν ἔ | σ' ἔλ-
 πομαι. | Εὐρ. Ἡλ. 649.

§. ροζ'. Εξάμ. Καταλ.

Α'φροδί | τα μὲν ἐν | ἔσι, μάρ | γος δ' ἔρωσ | οἶα
παί | σδει!

Α'κρ' ἐπ' ἄν | θη καβαί | νων, ἃ μὴ | μοι θίγης | τῷ
κνπαι ρίσκω. Η'φ. Σελ. 44.

Τ' ποσημείωσις.

§. ροζ'. „Δεδηλώσω δὲ, ὅτι καὶ ὅλα ἄσματα Κρη-
τικὰ συντίθενται· ὥσπερ καὶ παρὰ Βακχυλίδη.

Ὡς περίλειτουργοι τ' ἄλλ' ἀγνοήσιν μὲν ἢ σ' ἔλπομαι. Δύ-
νεται δὲ καὶ μέχρι τῆς Ε'ξαμέτρου προκόπτειν τὸ Μέτρον,
διὰ τὸ τὴν τριακοντάσημον μὴ ὑπερβάλλειν. (Η'φ. Σελ.
45.) Ἐνθα ὁ Σχολ. Σελ. 45. „Ὅ, τε γὰρ Παίων πεντά-
χρονός ἐστι, καὶ οἱ εἰς αὐτὸ τὸ Μέτρον ἐμπίπτοντες, ὅ, τε
Κρητικὸς, καὶ ὁ Βακχεῖος, ὥς ἐῖναι τὸ Ε'ξάμετρον λ' χρό-
νων· ἐξάκις γὰρ τὰ ε', τριάκοντα. Ἐως τέτε δὲ προ-
βαίνει ἡ ποσότης τῶν ἐν τοῖς σίχοις χρόνων κατὰ Η'φαι-
σίωνα· ἐπεὶ κατ' ἕτερον καὶ ἕως λβ'. Ἐνθα τὰ ὑπὸ τὸ γ'
Γένος τῶν Ποδῶν, ὡς ἔχοντα ἕξ χρόνους, ὑδέποτε ποιεῖ
Ε'ξάμετρον, ὑπερπίπτοντα τῶν λ'. Πλὴν σημειῶσαι ὅτι
τὸ Κρητικὸν διαφέρει πρὸς τὰ ἄλλα Μέτρα· τὰ μὲν γὰρ
ἄλλα κατ' Α'φαίρεσιν τὰ ἀντιπαθῆντα αὐτοῖς Μέτρα
τίκτει· ὥσπερ τὸ Γαμβικόν, κατὰ Α'φαίρεσιν τῆς ἐν τῇ
ἀρχῇ βραχείας, τίκτει τὸ Τροχαϊκόν· τὸ Τροχαϊκὸν δὲ,
κατ' Α'φαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχῇ μακρᾶς τίκτει τὸ

Γαμβικόν· ταῦτό ἐ ἐπὶ τῷ Δαντυλικῷ, ἐ Ἀναπαισικῷ.
Τὸ μέντοι Κρητικὸν κατὰ Ἀφαίρεσιν τῆς ἐν τῇ ἀρχῇ μακρᾷ ποιεῖ τὸ Βακχειακὸν Μέτρον, ὁμοειδὲς ὃν αὐτῷ.
Αὖξεται δὲ τῷτο, ἐ μέχρι Ἑξαμέτρου.”

§. ροή. Καὶ περὶ τέττε τελευταῖον Ἀριεΐδης βιβλ. α' Σελ. 55—6. „Τὸ δὲ Παιωνικὸν καλεῖται μὲν ἐ Κρητικόν, διὰ τὸ ποτὲ μὲν τοῖς Παίωσι Καθαροῖς, ποτὲ δὲ τοῖς Κρητικοῖς μετρεῖσθαι, αὖξεται δὲ μέχρι Τετραμέτρου. Τινὲς δὲ ἐ Πεντάμετρα πεποιήκασιν. Γίνεται δὲ ταῦτα ἐ διὰ τῷ δ' Παίωτος Καθαρῷ· ἔ πολλὰκις ἦτοι τὰς δύο μέσας βραχείας συνάγοντες εἰς μακράν, διὰ Βακχεῖς Καθαρῷ ποιῶσι Βακχειακόν, ἢ τὴν τελευταίαν μακράν εἰς δύο βραχείας λύοντες δι' ὅλων βραχειῶν ταῦτο ποιῶσι, τὴν Κατακλειδα μόνην δ' Παίωνα τηρῶντες, διὰ τὸ τῆς μακρᾷς εἰς ἀνάπαυσιν εὐπρεπές. Τὰ μὲν ἔν Ἀπλᾷ Μέτρῳ ἐ Πρωτότυπα ταῦτά ἐσι.”

Κ Ε Φ ΙΒ'.

Περὶ τῆς κατὰ Ἀντιπάθειαν (1) μίξεως.

§. ροδ'. Ἀντιπάθεια λέγεται, ὅταν Πῆς ἐναντίος

(1) Τὰ κατὰ Ἀντιπάθειαν Ἡ' φαισίῳ διδάσκει Σελ. 45. ἐ Ἀριεΐδης βιβλ. β'. ἔ τὰ περὶ Ἀντιπαθείας ἡμεῖς κατωτέρω παρασησόμεθα. Ο' δὲ Μορέλος ὅτε μὲν ἀναμίγνυσιν, ὅτε δὲ χωρίζει ταῦτα τῶν Ἐπιμίκτων.

Ποδὶ ἐναντίῳ ἐν Μέτρῳ τῷ αὐτῷ τιθῆται, ἢ Σύνδε-
τος Συνδέτῳ, ἢ Ἀπλῆς Ἀπλῷ.

§. ρβ'. Γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη Ἀντιπάθεια καὶ ἐν τοῖς
Συνδέτοις Μέτροις, οἷον ἐν Ἀντισπασικῷ, Χοριαμβικῷ,
καὶ Ἰωνικοῖς ἀμφοτέροις.

§. ργ'. Διπλῆν δέ φασι τὴν Ἀντιπάθειαν. Τὴν
μὲν γὰρ Ἀπλὴν καλεῖσιν. Ἐστὶ δὲ Ἀπλὴ Ἀντιπάθεια ἡ ἐκ
τῶν Δισυλλάβων τῶν ἐναντίων Σύνδεσις πρὸς τὰς Δι-
συλλάβας, ἢ ἐκ Τρισυλλάβων, τῶν ἐστὶ τῶν Ἀπλῶν,
ὅτ' ἂν ἐξ ἀντιστροφῆς παραλαμβάνονται· οἷον εἰ ἀντὶ βρα-
χείας ἀρχῆς Ἰάμβου, ὁ ἀπὸ μακρᾶς Τροχαῖος παραληφ-
θῇ· καὶ ἀντὶ Δακτύλου μακρᾶς ἀρχῆς, καὶ δύο βραχειῶν
ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος Βακχεῖος, καὶ ἐξῆς ἔχων δύο
μακρὰς παραληφθῇ. Δευτέρα δὲ Ἀντιπάθεια (1) ἡ ἐν
τοῖς Συνδέτοις ἐναντίωσις, λέγω δὲ ἐν τοῖς Τετρασυλ-
λάβοις.

Α'.

Ἐπιχοριαμβικόν.

§. ργ'. Οὕτω γὰρ τῷ Χοριαμβικῷ καλεῖται τὸ πο-
σὶν ἀπεμφαίνεσι συναπτόμενον. Πόδας δὲ τῷ Χοριάμβῳ
ἐναντίως τέτρες φασὶν οἱ ἀρχαῖοι· τὰς Ἰαμβικάς Συσυ-

(1) Σχολ. Η' φ. Σελ. 58.

γίας, (1) Τροχαϊκὴν Διποδίαν, (2) Παίωνα α', ἢ Ε'πί-
 τριτον β'. (3) οἶον.

Ε'πιχοριαμβ. ἐξ Γ'αμβικῆς Συζυγίας.

Γ'ομοί τε καὶ | ναὶ χάρι. | Πίνδ. Ο'λυμ. β'. 90.

Ε'νθα ὁ Σχολ. Χοριαμ. Διμ. Καταλ. ἀπὸ Γ'αμβ. Συζ.
 τῆ Α'. Σπονδ.

Ε'κ Τροχαϊκῆς Διποδίας.

Ε'ν δίκῃ τε | ἢ παρ' ἀδί|κων ο' αὐτ. Ο'λυμ. β'. 30.

Ε'νθα ὁ Σχολ. ὁ Χοριαμβ. Καθαρόν· ἔχει δ' ἐπιμειξίαν
 πρὸς Τροχαϊκὴν Συζυγίαν τὴν α'. ἀνοικεῖται τῇ Χοριαμβικῇ.

Ε'κ Παίωνος α'.

Γ'λιάδας | αἶ με διώ λεσαν Εὐρ. Ε'κ. 1062.

Ε'κ β' Ε'πιτρίτε.

Οὐδὲ παμφῶ | νων ἰαχάν | Πίνδ. Πυθ. γ'. 29.

Ε'κ δ' Ε'πιτρίτε.

Πικρὸν δ' ὄμμα | τὰν θαλαμῇ | πόλον

Αἰσχ. Ε'πτά ἐπὶ Θ. 365.

(1) Οὐκ οἶδ', ὅ, τι δεῖ περὶ τούτων εἰπεῖν. ὁ μὲν γὰρ τῇ
 Πινδάρῃ Σχολ. Ο'λυμ. α'. τὰς Γ'αμβικὰς Συζυγίας οἰκειάς εἶναι
 φησι τῇ Χοριάμβῳ, ἢ τὰ τοιαῦτα Χοριαμβικά, ἢ Ε'πιχοριαμ-
 βικά καλεῖν ἀξιοῖ. ὡς Ο'λυμ. β'. Στρ. κῶλ. δ'. ἢ Ε'πωδὲ κῶλ.
 α' ἢ Ο'λυμ. ι'. Στρ. κῶλ. β'. ὁ δὲ τῇ Εὐριπίδῃ πᾶν τετρατίον.
 ἐκείνος γὰρ τῇ Ε'πιχοριαμβικῇ οἰκεῖον εἶναι τὸν Διῆμβρον δια-
 τείνεται Ε'κ. 652.

(2) Η'ν ἐναντίας τῇ τῇ Ε'υρ. Σχολ. Ο'ρ. 805. εἰσάγει ὁ
 τῇ Πίνδ. Ο'λυμ. β'. ἐπωδ. κῶλ. β'. ἢ Ο'λ. ιβ'. Στρ. κῶλ. β'.

(3) Πρὸς ἴσησιν ὁ Εὐριπίδῃ Σχολ. ἢ τὸν δ' ἐπίτριτον.
 Φοιν. 358.

§. ρπδ'. Μέμνηται δὲ καὶ Ἡφαις. Εἰς πυχोरιαμβικὴν
Εἰς τὴν ἐπὶ λέξεως Σελ. 45. „Τῆς δὲ κατὰ Ἀν-
τιπάδειαν μίξεως νῦν τὰ πυκνότερα παρατηρήσμεθα. Εἰς
πυχोरιαμβικὸν μὲν ἔν, Σαπφικὸν καλούμενον Ἐνδεκάστυ-
λαβον.

Ποικιλότρον' | ἁ θάνατ' Α'φ | ροδίτα!

Τὸτο τὴν μὲν α'. Συζυγίαν ἔχει Τροχαϊκὴν ἑξάσημον, ἢ ἑπ-
τάσημον· τὴν δὲ β', Χοριαμβικὴν· τὴν δὲ Κατακλειδα ἑξ
ἰάμβων, καὶ τῆς Α' διαφόρου. ὥς εἶναι τὰ πάντα δύο Σχήμα-
τα περὶ τὴν δ' συλλαβὴν, πῇ μὲν βραχεῖαν γινομένην, πῇ
δὲ μακράν· ὥστερον μὲν ἔν σχῆμα, τὸ.

Ποικιλότρον', ἁ θάνατ' Α'φροδίτα.

πρόκειται· ὥστερον δὲ.

Α'λλά τοι δ' ἔλθ' | αἶποτε κατ' ἔ | ρωτα·

ὥς εἶναι τὴν Κανόνα τέτον. (1).

β α β α | β α α β | α β - β.

β α β β | β α α β | α β - α.

Τοῖς τοῖς χρόναις τρισὶν εἰς ἑκάστην σροφὴν· εἴτα ἐπιφέρεισι
τὸ δ' Πεντασύλλαβον Χοριαμβικὸν Πενδημιμερές, συ-
νεμπίπτον τῷ Δακτυλικῷ, τῷ εἰς β', Τροχαῖον· οἷον ἐστὶ
τὸ τοῖστο.

Πότνια θυμόν.

Τὸ δὲ τοῖστο Μέτρον ἐστὶ καὶ παρ' Ἀλκαίῳ, καὶ ἄλλοις.

(1) Κανόνα μοι ἐνταῦθα νοεῖ τὴν ἐν τοῖς δυοῖς τῆτοις ἔπει-
τῶν χρόνων ποσότητά. Ἐποδηλοῖ δὲ τὸ μὲν β' τὴν μακράν, τὸ δὲ

λον, εἰ καὶ Σαπφικὸν καλεῖται, ὁποτέρῃ ἐστὶν εὐ-
ρημα. (1)

α'. τὴν βραχεΐαν. Γέρον ὡς ὁ παρ' Ἡφαιστίωνι Κανὼν διέτροφεν,
ὅς ἔτιος ἐπιηρόσθεται.

(1) Ταύτην δὲ τὴν Σαπφῆς ᾠδὴν ἐκ τῆς Διορδώσεως Ἰσαὰκ
Ούοσσίου (emend. ad Catull. pag. 113.) ἔχε. Ἐστὶ δὲ αὕτη.

Ποικιλόφρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτη

Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσῃμαίσε,

Μή μ' ἄταισι, μὴδ' ἀνίασι δάμνα

πότνια θυμόν.

Ἀλλὰ τυῖ δ' ἔλθ', αἵποκα κατερῶτά

Τὰς ἐμὰς αὐδάς κῆλοισα πολλὰ

Ἐκλυες, πατρός δὲ δόμον λιποῖσα,

Χρύσειον ἤλθει.

Ἄρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δὲ σ' ἄγον

Ὠκέες τρεῖς περὶ γὰρ μελαίνης

Πυκνὰ δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράν' αἰδέ-
ρος διὰ μέσσα.

Αἶψ' Ἀλλ' ἐξίκοντο· Τὺ δ' ὦ μάκαιρα!

Μειδιάσας ἀθανάτῳ προσώπῳ,

Ἦρ', ὅττι δ' ἦν τό πέπονθα κ' ὅττι

Δήν τε κάλημι,

Κ' ὅττ' ἐμῷ μάλιχα βέλω γενέσθαι

Μαινόλα θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πείθη-

μι σαγηνέσσαν φιλότητα, τίς σ' ὦ

Σαπφοῖ ἀδικεῖ;

Καὶ γὰρ εἰ φεύγει, ταχέως διώξει.

Αἶδε δῶρα μὴ δέκετ', Ἀλλὰ δώσει.

Αἶδε μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει.

Ἦν' ἐκὶ ἐδέξαι;

Ἐλθε μοι κ' νῦν· χαλαπαῖν δὲ λῦσον

Ἐκ μερμηῶν· ὅσσα δέ μοι τελέσσαι

Θῦμος ἡμέρῃ, τέλεσσον· σὺ δ' αὐτὰ

Σύμμαχος ἔσσο.

Τὸτο μὲν ἐν ἀπὸ Τροχαϊκῆς ἐσιν Εὔπιχοριαμβικόν. Ἀπὸ δὲ Ἀντισπασικῆς τὸ καλέμενον Πινδαρικὸν Ἐνδεκασύλλαβον· ὃ τὴν μὲν ἁ' Ἀντισπασικὴν ἔχει· τὰ δὲ λοιπὰ ὁμοίως τῷ Σαπφικῷ Χοριαμβικῇ, καὶ Γαμβικῇ Κατακλιῇ·
δα· οῖον

Οἱ Μυσαγέ | τας με καλεῖ | χορεῦσαι
Ἀγροῖς ὦ κλυ | τὰ! θεράπον | τα Λητοῖ.

Καὶ τσαῦτα μὲν τὰ ἐκ τῆς Ἡφαιστῖωνος περὶ Εὔπιχοριαμβικῆς.

B.

Ἀντισπασικόν.

§. ρπέ. Τὸ δὲ Ἀντισπασικὸν κατ' Ἀντιπάθειαν δέχεται τὸν β' παῖωνα.

Φυγαῖ δέ πο | δι τὸ χρυσε | σάνδαλον | Εὐρ. Οἶρ. 1468.

Τὸν Διτρόχαιον.

Μυξοπάρθε | νον δαῖον | τέρας — Φοιν. 1040.

Ναῦς ὅπως πον | τοῖς πείσμα | σιν — Εἰκ. 1083.

Γ.

Εὔπιωνικὸν ἀπὸ μείζονος.

§. ρπς. Οἱ δὲ κατὰ Ἀντιπάθειαν Ἰωνικοὶ, καὶ Εὔπιωνικοὶ συζεύγνυνται Γαμβικαῖς Διποδαῖς, Χοριαμβοῖς, καὶ τοῖς Εὔπιτρίτοις· αἶον.

Ε'πιωνικὸν ἀπὸ Μείζονος, ἐξ Ἰαμβικῶν Συζυγιῶν.

Ε'σθλῶν γὰρ ἃ | πὸ χαρμάτων Πίνδ. Ο'λ. β'. 35.

Ε'νθα ὁ Σχολ. Σελ. 20. „Ε'πιωνικὸν ἔκ ἐκ Ἰωνικὸν λέγεται, ὅτι ἐπιμίγνυται Ἰαμβικῇ Συζυγίᾳ, ἀνοικεῖα τοῖς Ἰωνικοῖς.”

Ε'πιωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἐκ Χοριάμβου.

Καλλιπλοκά | μωθ' Ε'λένα Πίνδ. Ο'λ. ε'. 2.

Ε'θα ὁ Σχολ. αὐτὸ Προσοδιακὸν καλεῖ· συμπίπτει γάρ· ἀλλὰ περὶ τῶν ἡμῶν ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται.

Ε'πιωνικὸν ἀπὸ μείζ. ἐξ Ε'πιτρίτε α'.

δος Ἀργείων Εὐρ. Ο'ρ. 1247.

Ε'π. ἀπὸ μείζονος ἐξ Ε'πιτρίτε β'.

Δέδυκε μὲν | ἃ σελάνα.

Καὶ πλειάδες. | μέσσαι δὲ

Νύκτες. παρὰ | δ' ἔρχετ' ὦρα

Ε'γὼ δὲ μό | να καθεύδω. Η'φ. Σελ. 38.

§. ρπζ'. Ε'νίστε τὰς Ἰωνικάς ταῖς Τροχαϊκάς παραλαμβάνουσιν· ἀντὶ μὲν τῶν Ἰωνικῶν ἐσθ' ὅτε τὰς β'. παραλαμβάνοντες, ἀντὶ δὲ τῶν Τροχαϊκῶν ἐσθ' ὅτε τὰς ἐπτασήμες Τροχαϊκάς.

— — — Ε'ξ Ε'πιτρίτε γ'.

Μόχθος ἃ δά | μασονπέση | μα Εὐρ. Φων. 653.

Ε'ξ Ε'πιτρίτε δ',

Θρήκης λογχο | φόρον, ἔνοπ | λον, — Ε'κ. 1093.

Παρατετῆρηται δὲ ὅτι ἡ μετὰ τῶν Ε'πιτρίτων ἔνωσις σπένος συμβαίνει εὐρίσκειν παρὰ τοῖς ποιηταῖς.

§. ρη΄. Μέμνηται ἡ Ἡφαισίων τῶν κατ' Ἀντιπά-
 ρειαν Ἰωνικῶν ἕως αὐταῖς λέξεσιν. „Ἐπιωνικὸν δὲ ἀπὸ
 Μείζονος Τρίμ. Καταλ. ἐστὶ τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν
 Ἐνδεκασύλλαβον, ὃ τὴν α΄. Συζυγίαν ἔχει Ἰαμβι-
 κὴν, ἥτοι ἑξάσημον, ἢ ἐπτάσημον. τὴν δὲ δευτέραν, Ἰω-
 νικὴν ἀπὸ μείζονος, ἢ β΄. Παιωνικὴν, τὴν δὲ Κατακλειδα,
 ἐκ Τροχαίε, ἢ τῆς Ἀδιαφόρε.

Ὡς αὖτε Ἀπολ | λον παῖ μεγὰ | λω Διός!

Μέλαγχρος αἰ | δὼς ἄξιος | ἐς πόλιν.

Ὡς εἶναι Σχήματα μὲν αὐτῶν. Κανόνα δὲ τοῖον δε.

β β α β. β β α α. β α α. | α β α β. β β α α. β α β.

β β α β. α β α α. β α β. | α β α β. α β α α. β α α.

Τρίμετρον δὲ Ἀκατάλ. Τὸ τέτε περιττεῦον συλλαβῇ τῇ
 τελευταίᾳ, καλούμενον δὲ Ἀλκαϊκὸν δωδεκασύλλα-
 βον· οἶον.

Ἰόπλοκ' α | γνάμειδε Σαπφοῖ.

Οὗ Κανὼν ἕτος.

α β α β. β β α α. β α β α. | β β α β. α β α α. β α β α.

Τετράμ. δὲ Καταλ. Ἐπιωνικόν· ὃ τὴν μὲν α΄. ἔχει Ἰαμ-
 βικὴν, ἥτοι ἑξάσημον, ἢ ἐπτάσημον· τὴ δὲ β΄, Ἰωνικὴν, ἢ β΄
 Παιωνικὴν· τὴν δὲ τρίτην, Τροχαϊκὴν ἑξάσημον, ἢ ἐπτά-
 σημον· εἴτα τὴν ἐκ Τροχαίε, ἢ τῆς Ἀδιαφόρε Κατακλειδα.

Τοῦτος εἰς | Θήβας πάις, | ἄρμάτεσσι | χήμενος

Μόλις μὲν ἔν | νη λεπτὸν ἔ | χοισ' ἐπ' ἀτρά | κτφ
 λίνον.

Δ'.

Ε'πιωνικὸν ἀπ' Ε'λάσσονος.

§. ρπθ'. Τὰ δὲ ἀπ' Ε'λάσσονος Ε'πιωνικὰ Μέτρα
κατ' Ἀντιπάθειαν δέχονται τὲς Ε'πιτρίτες, καὶ τὰς Γ'αμ-
βικὰς διποδίας, ὥσπερ τὰ ἀπὸ Μείζονος.

Ε'πιων. ἀπ' Ε'λάσσονος μετὰ Ε'πιτρίτε α'.

Ἰν' ἐν Θρήνοισ | ἀναβοᾷ | σω.

Μετὰ Ε'πιτρ. β'.

Παρά δ' ἡῦτε | πυθόμεν, δὲ | κατέδυν ε' | ρωτα Φεύγων
Η'φ. Σελ. 40.

Μετὰ Ε'πιτρ. γ'.

Εὐνθεν φόνω | φόνος ἔξα | μείβων Εὐρ. Ο'ρ. 819.

Μετὰ Ε'πιτρ. δ'.

Πόλεως ἐκ | προκριθεῖς ε' | μάς. Ο' αὐτ. 223.

Μετὰ Γ'αμβικῆς Διποδίας.

Πέλοψ ἔξα | ρατο κάλλ. Ο'λ. Σ'. 15.

Ε'πιωνικὸν ἄλακρον Σπονδαῖον ἔχον τὸν β'. δεόν εἶναι τὸν
α'. ὥς τὸ 16 κῶλον· ζον ἔδνος Γ'π | ποδαμείας.

Τι ματέρ' α' | γλαόδενδρον. Πίνδ. Ο'λ. Σ'. 32.

§. ρη'. Η'φαισίων δὲ καὶ περὶ τέτε ταῦτα. „Α'π'
Ε'λάσσονος δὲ Ε'πιωνικὸν Τρίμετρον ἐσι παρ' Ἀλκμᾶνι.
ὁ τὴν μὲν α' ἔχει Γ'αμβικὴν Ε'ξάσημον, ἢ Ε'πτάσημον·
τὰς δὲ ἐξῆς δύο Ἰωνικὰς Ε'ξασήμους Καθαράς, οἷον.

Περυσσόν· αἰ | γὰρ Α'πόλλων | ὁ Λύκιος

Γινώ σάλας | ὁ μέδοισαν | ἀπρμάσδων

Κανὼν δὲ αὐτῆ ἕτος.

α β α β. α α β β. α α β β. | β β α β. α α β β. α α α.

Καθαρεῖ μὲν ὄντος τῆ Ἰωνικῆ τέτο. Ἀνακλωμένε δὲ ὄντος αὐτῆ, προταχθεῖσα Γαμβικῇ, ἦτοι Εἰξάσημος, ἢ Εἰπτάσημος, ποιεῖ τὸ τοῖτον· οἷον παρὰ Σαπφοῖ.

Ἔχει μὲν Ἀν |δρομέδα κα |λάν ἀμοιβάν.

Σαπφοῖ τί τὰν | πολυόλθον | Ἀφροδίταν

Κανὼν δὲ αὐτῆ ὅδε.

α β α β. α α β α. β α β β. | β β α β. α α β α. β α β β.

§. ρηγ΄. Τὰ δὲ Ἀρρισεῖδε παρὶ τέτων ἐν τοῖς ἔμπροσθεν παραθησόμεθα. Ἰδὲ δὲ τὰ Ἀνωνύμω εἰς Πίνδαρον ταῦτα. „Ἰσέον δὲ ὅτι ἀντιπαθεῖ τῷ Τροχαίῳ ὁ Γάμβος· διὰ τέτο καὶ ἀπὸ τῶν Τετρασυλλάβων, τινὲς μὲν τῷ Τροχαίῳ πρόσκεινται, καὶ πρὸς τὰς Γαμβικὰς Συζυγίας ἀπάγοντες εἰσὶ· τινὲς δὲ τῷ Γάμβῳ, καὶ πρὸς τὰς Τροχαϊκὰς ἐσυμφωνῶσιν. ἦ γυν· πρὸς μὲν τὸν Χορίαμβον καὶ πρὸς τὸν Ἀντίσπασον αἱ Γαμβικαὶ Συζυγίαι χρήσιμα· πρὸς δὲ τὰς Ἰωνικὰς, ἐκέτι. πρὸς δὲ τὰς Ἰωνικὰς πάλιν αἱ Τροχαϊκαὶ Συζυγίαι, χρήσιμα· πρὸς δὲ ἐκείνας, ἐκέτι. Εἰσὶ δὲ Γαμβικαὶ Συζυγίαι, ἡ δύο, Γάμβοι, ἡ Σπονδεῖος, καὶ Γάμβος, καὶ πλέον ἐδὲν· αἱ δὲ Τροχαϊκαὶ Συζυγίαι, ἡ δύο Τροχαῖοι, ἡ Τροχαῖος, καὶ Σπονδεῖος. Πολλὰς δὲ κεῖνται καὶ ἀπὸ τῶν Τρισυλλάβων· ἐπὶ γὰρ τῆ Γαμβικῇ ἐν τῇ πρώτῃ, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ, καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ, ἢ Γάμβος, ἢ Σπονδεῖος, ἢ Χορεῖος, ἢ Δάκτυλος, ἢ Ἀνάπαιστος. ἐπὶ δὲ

τῶν ἀρτίων χωρῶν τῆς δευτέρας, καὶ τετάρτης, καὶ ἑκτῆς, ἢ Γαμβος, ἢ Χορεῖος, ἢ Ἀνάπαισος· ὑδέποτε δὲ ὁ ἀπὸ μακρῆ ἀρχόμενος. Ἐπὶ δέ γε τῷ Τροχαϊκῷ, ἐν τῇ δευτέρᾳ, καὶ τετάρτῃ, καὶ ἑκτῇ, ἢ Τροχαῖος, ἢ Σπονδεῖος, ἢ Δάκτυλος, ἢ Ἀνάπαισος, ἢ Χορεῖος· ἐν δὲ τῇ πρώτῃ, καὶ τρίτῃ, καὶ πέμπτῃ, οἱ ἀπὸ μακρῆ ἀρχόμενοι καὶ μόνοι, ἢ Τροχαῖος, ἢ Δάκτυλος, ἢ Σπονδεῖος, ὑδέποτε δὲ Ἀνάπαισος, ἢ Χορεῖος. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν Ποδῶν.”

Κ Ε Φ. ΙΓ’.

Περὶ Ἀσυναρτητήτων.

§. ρυϛ’. Ἀσυνάρτητα λέγεται, ὅταν δύο Κῶλα μὴ δυνάμενα συναρτηθῆναι ἀλλήλοις, μηδὲ ἔνωσιν ἔχειν, ἀντὶ ἑνὸς μόνου παραλαμβάνονται.

Τ’ ποσημενῶσις.

§. ρυγ’. Οὗ τῷ Η΄ φαις. Σχολ. Σελ. 52., Ἰ΄ εἶον, Φησὶν, ὅτι Ἀσυνάρτητα γίνονται τὰ πάντα ξδ’. Τὰ γὰρ ὀκτὼ Μέτρα τοῖς ὀκτὼ Μέτροις, τῷτ’ εἶναι ἑαυτοῖς ἐπιπλεκόμενα, τὰ ξδ’ ταῦτα ἀποτελεῖσιν. (1) ἀπὸ μὲν τῶν Ἑξασήμεων β’. λς’. ἑξάκις γὰρ τὰ ἑξ. λς’. τῶν δὲ Τετρασήμεων εἰ-

(1) Οὕτω γὰρ γραπτέον, ἵνα καὶ τὰ τῆς Συντάξεως, καὶ τὰ τῆς Διανοίας σφύζηται.

σιν κδ', εἰ δ' τὰ λεγόμενα Ἐπισύνδετα, ἃ εἰς αὐτὰ εἰσι τῶν Ἀσυναρτήτων. Ἐτι εἰς ἕτερον τρόπον τέτων Μονοειδῆ μὲν ἔστιν ὁκτώ· Μονοειδὲς δὲ λέγεται Ἀσυνάρτητον, οἷον τὸ Ἐλεγειακόν. (1) Ὁμοιοειδῆ δὲ ὁκτώ· οἷον ὅταν τὰ Γαμβικά μὴ τέλεια ὄντα, Χοριαμβικοῖς, ἢ Ἀντισπασικοῖς ἐπιφέρηται, ἢ Τροχαϊκὰ Ἰωνικοῖς, ἢ ἐναλλάξ. Ἐπισύνδετα δὲ, κδ'. Ἀντιπαθῆ, κδ'."

Καὶ Ἀσυνάρτητα μὲν πολλά· ἡμεῖς δὲ τὰ κυριώτε-
ρα τέτων παρατιθέμεθα.

Α'.

Δακτυλικά.

§. ρυδ'. Τῷ Δακτυλικῷ Πεντημιμερῆς δις λαμβανο-
μένῃ, γίνεται τὸ Ἐλεγεῖον· ἀλλὰ τὸ μὲν β'. αὐτῷ μέρος
Ἐπτασύλλαβον αἰεὶ μένει. (2) τὸ δὲ πρότερον κινεμένους
ἔχει τὲς πόδας, ἥτοι Σπονδεῖον, ἢ Δάκτυλον, ἢ τέναν-
τίον, ἢ ἄμφω, ἥτοι Δακτύλους, ἢ Σπονδείους (3). οἷαν.

(1) Καλεῖται εἰς Ἐλεγος, εἰς Ἐλεγεῖα Δηλυκῶς. Σείδ. ἐν λέξ.
μέτεσι Εὐστάθ. Ὁδυσ. Α'. Σελ. 1673. εἰς Ἰλ. Ω. Σελ. 1372. καὶ
Ἀριστοφ. Σχολ. Ὄρν. 217. Ἰκανὰ δ' ἡμῖν εἴρηται περὶ τούτων
ἐν τῷ Παραρτ. §. Γ'.

(2) „Τὸ γὰρ α' μέρος τῷ Ἐλεγεῖν πρὸς τὸ β' ἔχ' ἥνωται ἐν
τῷ Μέτρῳ, οἷον μὴ κοινῶνται ἔχοντα, ἀλλ' Ἀσυνάρτητα ἄντα.”
Σχολ. Η' φ. Σελ. 52.

(3) Ἀριστοφ. βιβλ. α'. Σελ. 51. „... Πρώτη μὲν (Τομὴ
Δακτυλική) ἢ μετὰ δύο Πόδας εἰς σύλλαβην, ἢ εἰς διπλάσιαζο-

Ω' Εὐ' | ηρεί | δα! — τέλθας ὁ | φειλόμε | νοι

Καλλιμ. Λατρ. Παλ. 106.

Τῷτο τοῖνον Εἵνδεκασύλλαθον. Τῷ δὲ Τρισκαιδεκασυλλά-
θου δύο Σχήματα· ποτὲ μὲν α'. ὁ Δάκτυλος, οἶον.

Παῖδα Δι | οκλείδῃ, -- Σώπολιν | ἐξένο | μεν.

Ο' αὐτ. Ε'πιγρ. ιη'. 2.

Ποτέ δὲ, β'.

Ρ'έξιν | ἔ σεφέ | ων — ἔναδε | τῷ Παρί | φ

Η'φ. Σελ. 5.

Τῷ δὲ Τεσσαρεσκαιδεκασυλλάβῃ Σχῆμα ἓν,

Παίσατε. | τῶν δ' ἐτέ | ων — ἡ δεκάς | ἐκ ὀλί | γη.

Ο' αὐτ. Σελ. 54.

§. ρυέ'. Δει δὲ τὸ Ε'λεγεῖον τέμνεσθαι πάντως
καθ' ἕτερον τῶν Πενθημιμερῶν, οἶον

Η'γείρα σποράδην — τὸν πρὶν αἰδόμενον.

Ε'πίγραμμα. εἰς Πεισίτρ. 4.

Υ'ποσημείωσις.

§. ρυς'. Εἰ γὰρ, μὴ ἔσαι πεπλημμελημένον· οἶον
τὸ Καλλιμάχε τεττί.

Γερά νῦν δὲ Διοσκυρίδῃ γενηί.

Η'φ. Σελ. 55.

§. ρυζ'. Τὴν δὲ τῷ α'. Πενθημιμερῆς Συλλαβὴν μα-
κράν εἶναι, μάλιστα μὲν, φύσει· εἶδὲ μὴ, ἔθ' ὅσει,

μὲν ποιεῖ τὸ Ε'λεγεῖον· ἔ πέφυκεν ἀρετὴ τὸ τὴν μὲν τῆς
πρωτέρας Συζυγίας συλλαβὴν περιττὴν, ἐξ ἀνάγκης μακράν
ἔχειν· τὴν δὲ δευτέραν Συζυγίαν ἀναμφιβόλως ἐξ ἀμφοῖν συγ-
κεῖσθαι Δακτύλων."

προσῆκει· ἡ δὲ τῷ β'. Α' διάφορος· ἔτω γὰρ συναφθεῖσαι,
ἢ Σπονδεῖον ἀποτελέσιν· οἶον.

Ἦλθε γὰρ ἁτλή | μων — ὡς διαθησομέ | νη.

Πλάτων εἰς Α' γάθωνα παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. δ'.
τμήμ. 158.

Εὐρυμέδον τύμ | βε — τῷ δε θανὼν ἔτω | χες.

Θεόκρ. Ἐπιγρ. ιδ'. 2.

Μισθὸν ὅδ' εἰς ἔρ | γον — πᾶσαν ἀφῆκε τέ | χην.

Ο' αὐτ. - ζ'. 4.

Υ' ποσημείωσις.

§. ρυή. Ο'θεν σημειῶδες τὸ παρ' Α' θηναίῳ τῷ
Δειπνοσοφιστῇ βιβ. ι'. Σελ. 412. ὁ μέντοι γε τοῖς τῆς
κοινῆς συλλαβῆς τρόποις εἰκότως ἂν θεραπεύοιτο· ἔτι δὲ
τέτο.

Τετραετῇ δάμα | λιν, — ἐν Διὶς | εἰλαπί | ναις.

§. ρυθ'. Ἐτι δὲ περὶ Ἐλεγεῖς καὶ ταῦτά φησιν ὁ
Σχολ. Ἡφ. Σελ. 94. „Τὸ δὲ Ἐλεγεῖον τινὲς μὲν Πεν-
τάμετρον φασὶν εἶναι, συντιθέντες τὰς μὲν δύο χώρας
αὐτῆ, τὴν α'. καὶ τὴν β'. ἀπὸ Σπονδεῖς, ἢ Δακτύλες ἀδια-
φόρους, ἢ Α'μφιμάκρους, ἢ Παλιμβακχεῖς, Καθαρῶν
μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλες κειμένων, ὡς καὶ ἐν τῷ Ἡρωϊ-
κῷ Μέτρῳ εἴρηται· τὴν δὲ τρίτην ἐκ Σπονδεῖς, τὴν δὲ
δ', ἐξ Ἀναπαίσεω, ἢ χορείας διὰ τὴν Α' διάφορον τῆς τε-
λευταίας συλλαβῆς, βέλτιον δὲ ἔτω μετρεῖν· ἐπεὶ καὶ
εἰς δύο διήρηται Πενθημιμερῇ, εἰς μέρος λόγῳ ἀπαρτι-
ζόμενα κατὰ τὴν Τομὴν Ἐπιδέχεται ἔν κατὰ τὴν

Υ 2

α'. & β'. χώραν Δάκτυλον, & Σπονδεῖον ἀδιαφόρως, ἢ & Παλιμβάκχειον, ἢ Ἀμφίμακρον, θεραπευόμενες ὡς εἴρηται· εἴτα συλλαβὴν μακρὰν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου, & μετὰ ταύτην πάλιν ἕτερον Πενθημιμερές ἐκ δύο Δακτύλων, & συλλαβῆς Ἀδιαφόρου· οἶον.

Νηίδες οἱ Μῆσις — ἐκ ἐγένοντο φίλοι.

Τέτε γὰρ ἡ Τομή ἐστὶν ἐν τῷ Μῆσις· ἀλλὰ τὸ μὲν α'. Πενθημιμερές ἐστίν, ἐκ Δακτύλου, & Σπονδεῖος, & Συλλαβῆς μακρᾶς, ὅπερ ἐστὶν ὅτε & ἀμφοτέρως τὸς Πόδας ἐπιδέχεται Δακτύλος, ἢ Σπονδεῖος, ἢ & τὸν α'. Σπονδεῖος, ἢ & τὸν α'. Σπονδεῖον, & τὸν β'. Δάκτυλον, καὶ ἀνάπαλιν· τὸ δὲ β'. Πενθημιμερές πάντως ἔχει δύο Δακτύλους, & Συλλαβὴν Ἀδιάφορον." Καὶ ταῦτα μὲν τὰ περὶ Ε' λεγείτω.

§. σ'. Ἐστὶ δὲ & ἕτερον Ἀσυνάρτητον ἐκ Δακτυλικῷ Πενθημιμερές, μετὰ Γαμβικῷ Διμέτρει Ἀκαταλήκτως· οἶον.

Ἀλλάμ' ὁ λυσιμελής — ὦ τ' αἶρε δάμναται πόθος.

Η' φ. Σελ. 51.

§. σα'. Ἄλλο, ἐκ Δακτυλικῷ Πενθημιμερές, μετὰ Γαμβικῷ τῷ ἴσῃ, Ε'πισύνθετον, (1) & Ε'γκωμολογικὸν (2) καλούμενον· οἶον.

(1) Ε'πισύνθετον (ἐστὶ) τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον ἀσυνφώνων ἀλλήλοις κατὰ τὴν ποσότητα Δισυλλάβων. Σχολ. Η' φ. Σελ. 53. — 4.

(2) „Οὕτω δὲ ἐλέγετο παρ' ὅσον τέτρω τῷ Ρύθμῳ & ἐγκώμια συνετίθετο τοῖς παλαιοῖς." Σχολ. Πινδ. εἰς Ο'λυμ. εἶδος γ'.

Η' ρ' ἔτι Δινομένει — τῷ Τυρράνῳ Η' φ. Σελ. 51.

Τ' ἄρμενα λαμηρὰ κέατ' — ἐν μυρσηνήῳ.

Ε' λδ' ἐπίκυρος ἐμοῖς — φίλοισι πάντως. Εὐρ. Ο' ρ. 1305.

Βάσομαι ὀκχονίῳ — μαίτε πρὸς ἀνδρῶν Πίνδ. Ο' λ. 540.

Τ' ποσημείωσις.

§. σβ'. Πίνδαρος δὲ αὐτῷ ἐχρήσατο συλλαβῆς ἐλλιπεῖ, τῆς τε τῷ Δαντυλικῷ, ἢ τῷ Γαμβικῷ, οἷον τῆς μὲν τῷ Γαμβικῷ.

Πρᾶγμα ἢ ἀρχολίας - ὑπέρτερον.

Γ' σθ. α'. 2.

Ε' νθα ὁ Σχολ. „Ε' γνωμιολογιὸν παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν.” τῆς δὲ τῷ Δαντυλικῷ.

Ε' ρῖται τᾶς ἡ - σύχε προνοίας

Εὐρ. Ο' ρ. 1416.

Καὶ Μεταθέσει ἐχρήσατο αὐτῷ Πίνδαρος τῆς α'. ἐπὶ τὴν ἐσχάτην ὡς φησιν ὁ Σχολ. ἐν Νεμ. 3'. 7.

Δωμ'. Α' μ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πρᾶσσετε.

§. σγ'. Ε' σι δὲ ἢ ἄλλα ἀσυνάρτητα ἐκ Δαντυλικῷ ἀρχόμενα συχνὰ παρὰ τοῖς Δραματοποιοῖς, ἢ Λυρικοῖς· ἐξ ὧν ἔχε ταῦτα.

Η' ματροκτόνον || αἷμα χειρὶ θέσθαι.

Εὐρ. Ο' ρ. 831.

Α' μ' ἄνα ἐξ ἐδράνων || ὅπε μακράϊων Σοφ. Α'. 194.

α'. Ε' πίσημον δὲ ἢ τὸ ἐκ Δαντυλικῆς Τετραποδίας,

ἢ Τροχαϊκῷ Γδυφαλικῷ· οἷον.

Οὐκ ἔσ' ὁμῶς θάλπει ἀπαλὸν χρῶα· || κάρφεται γὰρ ἤδη.

Η' φ. Σελ. 23. ἢ 50.

β'. Ε' πίσημον δὲ, ἢ τὸ Τρικενδημιμέρες λεγόμε-

νον· ἐν ᾧ τὰ ἐκατέρωθεν δύο εἰς Δακτυλικά Πενθημιμερῇ, τὸ δὲ μέσον Γαμβικὸν Πενθημιμερές.

Χαῖρε παλαιογόνων || ἀνδρῶν θρατῶν, || ξύλογε παντοσόφων.

Β'.

Α' ναπαισιικά.

§. σδ'. Α' συνάρτητα δὲ ἀπὸ Α' ναπαίσε ἀρχόμενα ταῦτ' ἂν εἴη μάλιστα. Α'. ἐξ Α' ναπαισιικῆς, καὶ Τροχαϊκῆς Βάσεως, οἶον.

Θύγατερ Διὸς εὐ || ὦπα, πέμψον. Σοφ. Οἶδ. Τύρ. 159.

Ἔτι ἐξ αὐτῆς, καὶ Γαμβικῆς Πενθημιμερεῖς.

Ἀγομαι δέ, θανόντ' || ἰδῆσ' ἀκοίταν. Εὐρ. Εἰκ. 936.

Ἐπιδέμνιος ὥς || πέσοιμ' ἐς ἐνάν. — — 926.

Ἄλλο, ἐξ Α' ναπαισιικῆς Ε' φθημιμερεῖς, καὶ Τροχαϊκῆς Γ' θυφαλλικῆς. Ε' πίσημον δὲ τέτο κατὰ τὸν Ἡφαίσ. Σελ. 48. Ε' ρασμονίδη Χαρίλαε || χρῆμάτοι γελοῖον.

Υ' ποσημείωσις.

§. σε'. Περὶ ἧ τάδε φησὶν ὁ αὐτ. αὐτ. „Τέτο δὲ αἱ μετ' αὐτὸν (τὸν Ἀρχίλοχον) ἐχόμοίως αὐτῷ ἔγραψαν· ἕτος μὲν γὰρ τῇ τε Τομῇ δι' ὅλας κέχρηται Ε' φθημιμερεῖς, καὶ Σπονδαίους παρέλαβεν ἐν τῷ Α' ναπαισιικῷ Κώλῳ· οἶον. Ἀζῶν δ' οἱ μὲν κατ' ὅπισθεν || ἦσαν· οἱ δὲ πολλοί.

Οἱ δὲ μετ' αὐτὸν ἀδιαφόρως ὥσπερ Κρατῖνος ἐν τοῖς τοιούτοις.
 Χαῖρ' ὦ μέγα χρειογέλως ὃ || μιλετῆς ἐπίβδαις
 Τῆς ἡμετέρας σοφίας κρι || τῆς ἄρισε πάντων
 Εὐδαίμον' ἔτικτέ σε μήτηρ || ἡρώων ψόφῃσις.
 Εὐνταῦθα γὰρ ὁμοίως τὸ Τρίμετρον τέτμηται τοῖς Ἀρχι-
 λοχείοις· τὰ δὲ πρὸ αὐτῆ δύο, πρὸ Συλλαβῆς."
 Γκαγὰ δὲ ταῦτα καὶ περὶ τῶν ἐξ Ἀναπαίσεως Ἀσυναρτήτων,

Γ΄.

Γ α μ β ι κ α΄.

§. σς'. Καὶ τῶν ἀπὸ Γαμβικῆ ἀρχομένων Ἀσυναρ-
 τήτων τὰ πυκνότερα παραθήσομαι.

Γαμβικὴ Βάσις μετὰ Τροχαϊκῆ Διμέτρως Ἀκαταλήκτως.
 Εὔβας, ἔβας. || ὦ πτερῆσσα γᾶς λόχευμα! Εὐρ. Φοιν. 1036.

— — — — — Ἔτι δὲ μετὰ Τροχαϊκῆς Βάσεως ἀτε-
 λῆς· οἶον, Μακρῶν πόνων || ἔριψ. Σοφ. Αἷ. 897.

— — — — — Ἔτι δὲ μετὰ Τροχαϊκῆς Βάσεως ἐντε-
 λῆς· οἶον.

Οἶαν ἐδῆ || λωσας ἀνδρὸς Ο' αὐτ. αὐτ. 221.

Ἄλλο ἐξ Ἰαμβ. Βάσ. καὶ Ἀναπαίσεως. Μονομ. Ὑπερκαταλ. οἶον
 Ἰηῶν || καμάτων παρέχουσι. Σοφ. Οἶδ. Τύρ. 182.

Ἔτι δὲ ἐξ Ἰαμβικῆς Βάσεως, καὶ Τροχαϊκῆ Διμέτρως Κα-
 ταληκτικῆς.

Εἴ μοι ξυνεί || η φέροντι μοῖρα τὰν Ο' αὐτ. αὐτ. 882.

§. σζ'. Ἐΐτερον ἐξ Γαμβικῆ Διμ. Α'κατ. ἔ Τροχ.
Ε΄φθιμ· οἶον.

Δήμητρος ἀγνῆς, ἔ κόρης || τὴν πανήγυριν σέβων

Η'φ. Σελ. 55.

Εἴσι δέ τι ἔ τέτε ἔλαττον κατὰ τὴν τελευταίαν συλλα-
βὴν· οἶον.

Ε΄φρος ἡνίχ' ἱππότας || ἐξέλαμψεν ἀσὴρ

Εἴνες' Α'πόλλων τῷ χορῷ, || τῆς λύρης ἀκῆω.

Καὶ τῶν ἐρώτων ἡσδόμην || εἴσι κ' Α'φροδίτα.

§. ση'. Εἴσι δὲ ἔ ἄλλο Ε'πίσημον ἐκ Πενθημιμερῆς Γαμ-
βικῆ, ἔ Δακτυλικῆ τέσσα καλέμενον, ἱαμβέλεγος· οἶον.

Πρῶτον μὲν εὔθε || λον Θέμιν ἑρανίαν Η'φ. Σελ. 51.

Κείνων λυθέντων || σαῖς ὑπὸ χερσὶν ἄναξ!

§. σθ'. Καὶ τέτρω Πίνδαρος ἀτελεῖ ἐχρήσατο τὴν
ἐσχάτην συλλαβὴν πολλαῖς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τιθεῖς, ἢ τὸ
ναντίον.

— Λίσσομαι παῖ || Ζηγὸς ἐλευθερίε! Ο'λ.ιβ'. 1.

— Καὶ πολλὰ δ' ἀνδρῶ || ποῖς παρὰ γνώμαν ἔπεσσεν.

Νεμ. α'. 20.

Καὶ ταῦτα δ' ἂν εἴη ἱκανὰ περὶ Γαμβικῆ. Λέγωμεν δὲ
ἐφεξῆς περὶ Τροχαϊκῆ.

Δ'.

Τ ρ ο χ α ῖ κ ἄ.

§. σί'. Εἴεν δ' ἂν ἔ Τρχαϊκὰ Α'συνάρτητα τοιάδε. Ε'κ
Τροχαϊκῆς Βάσεως, ἔ Α'ναπαισικῆς, διὰ τὸ Α' διάφορον· οἶον.
Αἰθέρ' ἀμπτά || μενος ἑράνιον | Εὐρ. Ε'κ. 1108.

§. σια'. Καὶ ἄλλο Ἀ'συνάρτητον ἐκ Τροχαϊκῆ Διμέ-
τρει Ἀ'καταλ. καὶ Γ'αμβικῆ Ε'φθημιμερῆς· ὅπερ ἐὰν παραλ-
λάξῃ τὴν Τομὴν, γίνεται Τροχαϊκὸν Προκαταληκτικόν.
Ἔσι μοι καλὰ πάϊς χρυ || σέοισιν ἀνδέμοισιν.

Ἐμπερῇ ἔχουσα μορφήν || Κλείς ἀγαπητὰ
Ἀντὶ τᾶς δ' ἐγὼ ἐδὲ Λυδίαν || πᾶσαν ἐδ' ἑρνανάν
Τέτων δὲ τὸ μὲν δεύτερον δηλαδὴ τὸ Ε'φθημιμερῇ ἔχον
μορφήν „Κλείς ἀγαπητὰ” δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῆς Τομῆς ὅτι
ἐσύγκειται, ὡς προεῖρηται ἐκ Τροχαϊκῆ Διμέτρει Ἀ'κατα-
λήκτε, καὶ τῇ Ε'φθημιμερῆς Γ'αμβικῆ· τὸ δὲ πρῶτον, διὰ
τὸ πρὸ συλλαβῆς ἔχειν τὴν Τομὴν, ἐγένετο Προκαταληκ-
τικὸν ἐκ Τροχαϊκῆ Ε'φθημιμερῆς.

Ἔσι μοι κα | λὰ πάϊς.

Καὶ Διμέτρει Ἀ'καταλήκτε,

Χρυσέοισιν | ἀνδέμοισιν |

Καὶ τρίτον ἐξ Ὑ'περκαταλήκτε,

Ἀντὶ τᾶς δ' ἐ | γὼ ἐδὲ Λυδί | αν

Καὶ Βραχυκαταλήκτε,

Πᾶσαν ἐδ' ἐ | ραννάν.

Ταῦτα Ἡ'Φαισίων Περὶ τέτρα. Σελ. 57.

§. σιδ'. Ἐν δὲ ταῖς Ἀ'συναρτήτοις καὶ Ε'πισυνδέτοις
τάττοιο ἂν καὶ τὸ Προσοδικόν. (1)

(1) „Προσοδικὸν δὲ ἐκαλεῖτο, ὅτι ἐν ταῖς ἐορταῖς, ἐν αἷς
αἱ πρόσδοι ἐγίνοντο τοιούτοις Μέτροις ἐχρῶντο.” Δημήτ. Τρικλ.

Τὸ τοίνυν Προσοδιακὸν Μῆτρον δέχεται Ἰωνικὸν ἀπὸ Μείζονος, Παίωνα β', Μολοττὸν, Χορίαμβον, ἔτι δὲ καὶ Ἀνάπαισον, καὶ Δάκτυλον.

Ἦ ποσημεῖωσις.

§. σιγ'. Ἡφαις. Σελ. 49. „Προσοδιακὸν τὸ ἐξ Ἰωνικῆς, καὶ Χοριαμβικῆς, τῆς Ἰωνικῆς καὶ βραχεῖαν τὴν ἀδεχομένης.” Ἐνθα ὁ Σχολ. αὐτῆ, τάδε φησί. „Βέλεται δεῖξαι τὸν Ἀνάπαισον ὑκνωμένον τῷ τοιούτῳ Προσοδιακῷ· ἐπεὶ γὰρ τὸ Προσοδιακὸν σύγκειται ἐξ Ἰωνικῆς ἀπὸ Μείζονος, καὶ Χοριαμβικῆς, φησὶν ὅτι, εἰν ἡ ὁ πρῶτος πρὸς Σπονδαίος, οἱ δὲ ἐξῆς Ἀνάπαισοι, προσίδημι τὰς δύο βραχείας τῆς Ἀναπαίσε τῷ Σπονδαίῳ, καὶ γίνεται τὸ Ἰωνικὸν ἀπὸ Μείζονος, ἐκ δύο μακρῶν, καὶ δύο βραχειῶν, καὶ λοιπὸν ὁ ἐξῆς εὐρίσκεται Χοριαμβος, ἔκτε τῆς μακρᾶς τῆς καταλειφθείσης τῆς ἀ' Ἀναπαίσε, καὶ ἐκ τῶν δύο βραχειῶν, καὶ τῆς μακρᾶς τῆς β', Ἀναπαίσε.”... ὁ αὐτὸς αὐτόψι· „δύναται δὲ τις βιάσασθαι, καὶ Προσοδιακὸν ποιῆσαι ὄντων τῶν δύο ἐξῆς Σπονδαίων, δύναται δὲ βιάζόμενον καὶ τὸν Μολοσσὸν λαβεῖν. Ἡφ. Σελ. 49.” ὅθεν ἐκ ὁρθῶς ὁ Σχολ. αὐτῆ Σελ. 51. ἀορίσως φησὶ τὸν Μολοσσὸν παραδέχασθαι.

εἰς Ἀπαντα Σοφ. Σελ. 435. Μίτιδι καὶ Σαῖδ. ἐν λ. Πρόσοδος. καὶ τὰ εἰς τὴν ἡμετέραν Μετρικὴν Προλεγόμενα.

§. σιδ'. Δίμετρον Ἀκατάληκτον.

Κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι	Εὐρ. Εἰκ. 1070.
Αὐτὰ δὲ σὺ Καλλιόπα.	ΗΨ. Σελ. 49.
Μοῖσ' ἄλλα σὺ καὶ θυγάτηρ	Πίνδ. Οἷ. 1. 5.
Νήματα δ' ἴ ετο πέδῳ (1)	Εὐρ. Οῤ. 1444.
Ο' δὲ λίνον ἡλακάτα	-- -- 1442.

Δίμ. Τ' περκατάλ.

Ε'σθλὸν βαδὺ πῆματος ἐν μι-	Πίν. Οἷ. 1β'. 17.
Οὔλοιο τάδ' ἔϊτε σίδα ρος	Εὐρ. Φοιν. 363.
Ε'ρασμονί δη Χαρίλα ε! (2)	ΗΨ. Σελ. 49.

§. σιέ'. Τρίμ. Βραχυκατάλ.

Οὐ πρόσφορος ἀμερίων γέννα	Εὐρ. Φοιν. 132.
Οὗ γ' ἐπ' ἐμὴν πόλιν ἔβα Περσῶν	Ο' αὐτ. αὐτ. 156.
Ἰλ' ραῖς πάλιν ἐξανύσεις χρέος	Σοφ. Οἷδ. Τυρ. 160.

Τρίμ. Κατάλ.

Λαῖνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις	Εὐρ. Φοιν. 116.
Ἐυνὲ δορὸς ἐγγυχίοις μηχαναῖς	Σοφ. Αἷ. 121.

Τρίμ. Ἀκατάλ.

Ζεφυρίων. μέ λει τε σφίσι Καλλιόπα (3)	Πίνδ. Οἷ. 1. 18.
--	------------------

(1) „Προσφδιακὸν ἐκ Χοριάμβου, καὶ Παίωνος δ', ἀντὶ Ἰωνικῆ ἀπ' Ε'λάττονος· εὐρηται γὰρ καὶ παρὰ Πινδάρῳ τὸ Προσφδιακὸν καὶ ἀπ' Ε'λάττονος συγκείμενον, καὶ ἡ μόνον ἀπὸ Μείζονος.” Σχολ. αὐτ. Σελ. 403.

(2) Ἐκ' παίωνος β', ἀντὶ Ἰωνικῆ ἀπὸ Μείζονος, Χοριάμβου καὶ συλλαβῆς. Σχολ. αὐτ. Σελ. 69.

(3) Ἀναλυομένης Συλλαβῆς τῇ Διτροχαίᾳ. Σχολ. αὐτόδ. Σελ. 120.

Οὐ προκαλυπ | τομένα βοσ | ρυχάδεος Εὐρ. Φοίν. 1507.

Τρίμ. Ἰ' περκατάλ.

Μεγάλα δέ | τις δύναμις | δι' ἀλασόρων

Ο' αὐτ. Ο' ρ. 1582.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆ Προσοδικῆς· Λέγωμεν δὲ καὶ
περὶ τῆ Περιδικῆς.

§. σις'. Περιδικὸν δὲ λέγεται Τροχαϊκῆς Συ-
ζυγίας μετὰ Γαμβικῆς ἔνωσης. (1) οἶον.

Δίμ. Καταλ.

Τὶς Εἰλὰς, ἥ | βάρβαρος

Εὐρ. Φοίν. 1532.

Δίσυμβρα Φεύ | γει βέλη

Σοφ. Ἀντιγ. 369.

Δίμ. Ἀκατάλ.

Εὔπαισ' ἔπαι | σεν μέλαθρα

Εὐρ. Ο' ρ. 1583.

Δεινὰ δεινὰ | πεπόνθαμεν

-- Ε' κ. 1104.

Εὔτυφα δι' | καν διφρηλάτε.

Ο' αὐτ. 156.

Πῶμε τὰν με | λέαν πορεύσεις

Εὐρ. Ε' κ. 495.

Πέραν Δίγειν | τ' ὠλένας τέκνον.

-- Φοιν. 309.

§. σις'. Τρίμ. Ἀκατάλ.

Λάβει δὲ πό | τμφ σὺν εὐδαί | μωνι γένοιτ' ἄν

Πίνδ. Ο' λ. β'. 39.

Κ Ε Φ. 1Δ'.

Περὶ Πολυσχηματίσεων.

§. σιή'. Πολυσχημάτις δὲ λέγεται, ὅσα κατ'

(1) Δημήτ. Τρικλ. εἰς Πλαντα, Σοφ. Σελ. 348.

ἐπιλογισμὸν ἔδενά πληθος δέχεται Σχημάτων, κατὰ
Προαίρεσιν δὲ ἄλλως τῶν χρησαμένων ποιητῶν.

Ἵποσημείωσις.

§. σιζ'. Σχολ. Η' φ. Σελ. 61. „Πολυχημάτις δὲ
καλεῖται, ὅταν παρὰ τὰς ὁρισμένους τύπας τίθενται πό-
δες· ὅσον αἱ ἄρτιαι τῷ Γάμβῳ δέχονται Σπονδεῖον, ἢ
Δάκτυλον· ὅταν ἔν τις τῶν Κωμικῶν θῇ Δάκτυλον, ἢ
Σπονδεῖον ἐν ταῖς ἀρτίαις τῷ Γάμβικῳ, ἢ ἐν ταῖς πε-
ριτταῖς τῷ Τροχαϊκῳ, τὸ τοῖετο λέγεται Πολυχημάτι-
σον· Εἶδει δὲ πάλιν μετὰ τὰ Ἀσυνάρτητα περὶ Συγχε-
χυμένων εἶπειν, καὶ ἐξῆς περὶ Ἀπεμφαινόντων. Συγχε-
χυμένου δὲ ἐστίν, ὅταν Συζυγία τινί, ἑτέρα Συζυγία
ἐναντία ἐπιφέρηται. Ἀπεμφαῖνον δὲ, ὅταν ἔντινι Μέ-
τρῳ κακῶς, τῷτ' ἐστὶ παρὰ τὸν κανόνα, κέηται Πῆς, ὅσον ἐν
Γάμβῳ εὐρεθεῖν ἐν ἀρτίᾳ βάσει Σπονδεῖος, ἢ ἐν Τρο-
χαίῳ, ἐν περιττῇ· τότε γὰρ τῷ ὅλῳ Μονοειδὲς ὄντος,
μία μόνη χώρα ἐστὶν ἀνώμαλος. „Κατ' ἐπιλογισμὸν” δὲ
εἴρηται. εἴτ' ἐν κατὰ λόγον τινὰ, καὶ κοινωνίαν, καὶ τῶν
Ποδῶν συγγένειαν. „Πληθος τ' ἐπιδέχεται Σχημάτων”
ἔφη. ὅσον κίνησιν χρόνων, καὶ ἐκ τέτων διαφόρων Ποδῶν
σχέσιν. Σχήματα γὰρ ἔλεγον τὴν ποῖαν τῶν Ποδῶν, καὶ
τῶν Χρόνων σύνθεσιν.”

§. σκ'. Δίμετρον Ἀντισπασικὸν Βραχυκατάληκτον.
Πόλιν δ' ἐπρά | θομεν

Η' φ. Σελ. 60.

Πελέεσσι δο | νείται.

Δίμ. Α'κατάλ.

Πολέων δ' ἀπέ | λειπε βίος | (Μολοσσός ε. σύλλαβος)

Εὐρ. Ε'λ. 1348.

Μακρὸς ὅρ | γὰς ἐννέπει | (Κρητικός) -- -- 1357.

Παραυλί | ζῆσα πέτρα | (Βακχείος) -- Γ'ων. 993.

Μάτηρ θε | ων ἐσύθη | (Παλιμβάκχειος) -- Ε'λ. 1317.

Ὄν εἰ θεέμιν | εἴθ' ὅσια | (Παίων β') -- -- 1369.

Ε'πύρωσας | ἐν θαλάμοις | (Παίων γ') -- -- 1370.

Καλὰ γέρεια | εἰσομένα |

Ταναγρίδεσσι | λευκοπέπλοις |

Μέγα δὲ μὴ γέ | γασι πόλις |

Λιγυρο κωτί | λης ἐνοπῆς |

Η'φ. Σελ. 60.

Δίμ. Γ'περκατάλ.

Προφανὴς Γλύ | κε δέ τις ᾗ | δων

Ο' αὐ. αὐ.

§. σκα'. Τρίμ. Καταλ.

Τανον δ' ἀνέ | εἰν τίς ἀθλι | ὅτερος. Σοφ. Οἶδ. Τύρ. 1227.

Τρίμ. Α'κατάλ. Τὸ Χωλὸν λεγόμενον Ἀνανίθ'

Ταῦτα δ' αὐτῇ τέττε ὄντα ἐξ Α'θιναίε παρεδέμευδα βιβ.

ς'. γ' κεφ'. 5. Σελ. 78.

Εἵτις καθεῖρ | ξε χρυσὸν ἐν | δό μοις πολλὸν ,

Καὶ σῦκα βαι | ἀ , καὶ δὴ ἢ | τρεῖς ἀνθρώπους

Γνοίη χ' ὅσφ | τὰ σῦκα τέ | χρυσῷ κρέσσω.

Τοιαῦτα εἰ τὰ παρ' Η'φαισίῳ Σελ. 17.

Α'κῆσαδ' Γπ | πῶνακτος·εἰ | γὰρ ἀλλ' ἤκω.

Εἰς ἄκρον ἔλ | κων ὥσπερ ἀλ | λ' ἅντα ψυχῶν.

§. σκβ'. Ε'πισημότατον δὲ τέτων ἐ τὸ *Πριάπειον*,
(1) ὃ μόνον *Γαμβικῇ* τῇ δευτέρᾳ χρώμενον, ἀλλὰ καὶ
Χοριαμβικῇ· ἐ τὸν Ἀντίσπασον ἔσθ' ὅτε τὸν ἄ τῷ παν-
τός Μέτρῳ εἰς Σπονδαῖον περαιῶσιν, ἑάντε ἀπὸ Γάμβα
ἄρχηται, ἑάντε ἀπὸ Τροχαίε, καὶ ἀπὸ Σπονδαίε· οἷον
παρ' Εὐφορίωνι τῷ Χερρόνησιώτῃ.

Οὐ θέβηλος | ὦ τελεται | τῷ νέε Δι | οὐσύε

Καγῶ δ' ἐξ εὐ | εργεσίης | ὠργισμέ | νοε ἦνω

Ο'δεύων Πη | λυσιακὸν | κνεφαῖος πα | ρὰ τέλμα.

§. σκγ'. Τάχα δὲ ἐ τὸ Κωμικὸν τὸ καλέμενον Ε'πι-
ωνικὸν, Πολυχημάτισον συνέθεσαν· μάλισα δ' ἐν αὐτῷ
ἄταξία πολλή, ἡ τὲς Σπονδαίε ἐπὶ ἀρτίεσ χώρας ἔχουσα
τῶν Γαμβικῶν Συζυγιῶν· οἷον παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυ-
σῷ Γένει.

Ω' καλλίση | πόλι πασῶν | ὕσας Κλέων | ἐφορᾷ

Ω'ς εὐδαίμων | πρότερόν τ' ἦσ | θα, νῦν δὲ μάλ | λον ἔση.

§. σκδ'. Καὶ τὸ Εὐπολίδειον τέτο, τὸ καλέμενον Χο-
ριαμβικὸν Πολυχημάτισόν ἐστιν, ἐν ᾧ Τροχαίκαε παρα-
τάξιν ποιῶσι δέχεσθαι τὸν Σπονδαῖον· ἐνίστε δε ἐ Ἀν-
τισπασικὸν Καθαρὸν ποιῶσιν· οἷον.

Εὐφρανας ἡ | μᾶς ἀπόπεμπ' | οἶκαδ' ἄλλον, | ἄλλοσε

(1) Τὸ Καθαρὸν Πριάπειον Ἀντισπασικὸν ἐστὶ Τετράμετρον
Ἀκατάλ. τὴν β'. ἔχον Ἰαμβικὴν, οἷον.

Ἡρεῖσθα | μὲν ἰτρίε | λεπτῇ μικρὸν | ἀπόκλασμα. | Σχολ. Η' φ.
Σελ. 61.

Ο' σφ'φρων τε, | χῶ κατακύ | γων, ἄρις' ἡ | κισάτην
Ταῦτα ἐξ Η'φαισίωνος Σελ. 60 -- 61.

Ἔτι δὲ καὶ τὸ Κρατίνειον Πολυσχηματίσόν ἐστιν · οἶον
Ἀνδρες ἑταῖ | ροι δεῦρ' ἦδη | τὴν γνώμην προ | ἴχετε (1).
Εἰ δυνατόν, | καὶ μῆτι μείζον πράττεσα | τυγχάνει.

Σχολ. Η'φ. Σελ. 61.

§. σκέ. Ἀλλ' ἄλλος καὶ περὶ τῶν Ἀσυναρτήτων, καὶ
Πολυσχηματίσων· λέγωμεν δ' ἐπὶ πᾶσι καὶ τὰ ἐκ τῆς Ἀρισειδῆ
βιβλ. α' Σελ. 56. - 57. „Γίνεται δὲ ἐκ τέτων (τῶν
ἐννέα Μέτρων) τῶν αὐτῶν μὲν διπλασιαζομένων Μέ-
τρων, Σύνθετα· τῶν δ' ἀνομοίων, Ἀσυνάρτητα. Τέτων
δὲ τὰ μὲν, ἐκ Μέτρων καὶ Τομῶν, ἢ ἐκ πασῶν Τομῶν,
ἢ ἀνάπαλιν Τομῆς, καὶ Μέτρων, καὶ Μέτρων· ὧν ποικίλη
μὲν, ἥτε χρῆσις καὶ ἡ ἐπ' ἀκριβὲς τεχνολογία· εὐχερὴς
δὲ τοῖς ἐπιζηήμοσιν εἰς κατανόησιν. Γίνεται δὲ καὶ κατὰ
Ἀντιπάθειαν Μέτρα δύο. ὧν τὸ μὲν Ἑπιωνικὸν καλεῖ-
ται, ὅτε διποδίας Ἰαμβικῆς προκειμένης Ἰωνικὴν ἐπιφέ-
ρεσθαι συμβαίνει, ἥτις οἰκειότητα πρὸς Τροχαϊκὸν, ὡς
ἐπεδείξαμεν, ἔχουσα, δεόντως ἀν' ἀντιπάσχειν τῇ Ἰαμβικῇ

(1) Ἡ πρώτη Χορίαμβος „ἄνδρες ἑταῖ” ἡ δευτέρα „ροὶ δεῦρ’
ἦδη” Ἰαμβικὴ ἔσα ἐν ἀρτίῳ ἔχει τὸν Σπονδεῖον. ἡ Τρίτη „τὴν
γνώμην προ” Τροχαϊκὴ ἔσα ἐν τῇ περιττῇ ἔχει τὸν Σπονδεῖον·
καὶ λοιπὴ ἡ Κατακλείς Τροχαϊκὴ „ἴσχετε.” Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ
ὁ πρῶτος Χορίαμβος „εἰ δυνατόν” ὁ δεύτερος ἐν Χοριαμβικῇ
γυνήσῳ „καὶ μῆτι μῆ” ἡ τρίτη Τροχαϊκὴ ἔσα, ἐν τῇ περιττῇ
ἔχει τὸν Σπονδεῖον „ζον πράττεσα” ἡ Κατακλείς πάλιν Τρο-
χαϊκὴ „τυγχάνει.” Σχολ. Η'φ. Σελ. 62.

λέγοιτο. Τὸ δὲ Ἐπιχοριαμβικόν, ὅτε Τροχαϊκῆς κειμένης Διποδίας ἐπιφέρεται Χοριαμβικῇ, οἰκειότητα πρὸς τὴν ἐναντίαν τῇ Τροχαίᾳ τὴν Γαμβικὴν, ὡς προειρήκαμεν ἔχουσα. Ἐπιφέρεται δ' αὐτῇ πολυάκκης ἢ Ἰωνικῇ, ἢ συμπέπονθε τῇ Τροχαϊκῇ· ἐπιφέρεται δὲ ἢ τῇ πρὸς αὐτὴν ἀντικειμένη, λέγω δὲ τῇ Ἀντισπασικῇ. Αὐξεται δὲ καὶ ταῦτα μέχρι Τετραμέτρου· ἢ τὰ μὲν αὐτῶν Ἀκατάληκτα· τὰ δὲ Καταληκτικά γίνονται· Μέσα δὲ καλεῖται Μέτρα, ὅτε δύο Ποδῶν Ἀντιθέτων εἰς μεταξὺ πίπτων, οἰκειότητα πρὸς ἀμφοτέρους ἔχων, δυσδιάκριτον ποιεῖ τὴν βᾶσιν· οἷον εἰ κειμένον μὲν ἑνὸς Δακτύλου, διμέτρου δὲ Ἀναπαισικῆ κατὰ μέσσην πέσῃ Σπονδαίος, ἄδηλον, πότερον, δύο φήσομεν εἶναι τὰ Μέτρα, τὸ μὲν Δακτυλικόν, τὸ δὲ Ἀναπαισικόν, ἄμφω Δίμετρα· ἢ τὸ σύμπαν Τετράμετρον Ἀναπαισικόν· ἢ ἐπ' ἄλλων δὲ Μέτρων ταυτὸ θεωρεῖται. Συγκεχυμένα δέ ἐστι τὰ διὰ τῶν Συνθέτων γινόμενα ποδῶν, ὅταν τῶν μὲν μακρῶν λυομένων, τῶν δὲ βραχείων συναγομένων ἐν τῇ αὐτῇ Διποδίᾳ δυσχερὲς ἢ ποτέραν ἀφαντέον· οἷον εἴ τις διαλύσειε μὲν τὴν ἁ μακρὰν τῇ ἀπὸ Μείζονος Ἰωνικῆ, συναγάγοι δὲ τὰς βραχεῖας, ἄδηλον πότερον ὁ Μείζων πέφυκεν Ἰωνικὸς, ἢ ὁ ἑλάσσων. Τὰ μὲν ὅν τοιαῦτα τῶν Μέτρων, ἣτοι ἐκ τῶν Καθαρῶν Διποδιῶν αἷς παρατίθεται καταλαμβάνεται, ἢ ἐκ τῶν ἐπομένων Κώλων, ἢ ἐκ τῶν ταῖς Ἀντιστρόφοις ἀποδιδόμενων· Καλεῖται δὲ τινα ἢ Ἀπεμφαίνοντα, ὅταν ἐν τοῖς Συνθέταις ποσὶν, ὅπου χρεῖα βραχείας μακρὰ παραληφθῇ, ὥ

τινες ἐκ τῶν ἀρχαίων κέχρηνται διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀνάγκην."

Τ' ποσημείωσις.

§. σκς'. Ταῦτα μὲν εἰν, ὅσα περὶ Μέτρων ἐκ διαφόρων συνελεξάμεθα. βραχέα δ' ἅττα τέτοις ἔδοξε παρασημειώσασθαι. Πρῶτον τοίνυν ὅτι ἐν τοῖς συνθέτοις Μέτροις μάλιστα συχνότατα τὰ Κῶλα ἀλλήλοις συμπίπτουσι, οἷον, τὸ καλέμενον Ἀντισπασικὸν Ἐπίμικτον, εἴη ἂν καὶ Ἰωνικὸν διὰ τὴν τῶν Ποδῶν ἐπιμιξίαν· οἷον.

Σταθεῖς ἐπι | φοί | νον αἶ | μα Εὐρ. Ο'ρ. 1261.

Ἐνθα φησὶν ὁ Σχολιαστὴς Σελ. 371. „Γαμβικὸν Ἐφ-
σημιμερές τῷ β', καὶ γ', Ποδὸς Ἀναπαίσε· εἰ δὲ βέλει,
Πρωσοδιακὸν Δίμ. Ὑπερκατάλ. ἐκ Παίωνος β', ἀντὶ Ἰω-
νικῷ ἀπὸ Μείζονος, καὶ Χοριάμβου, καὶ Συλλαβῆς·" ἔτι καὶ
Εὐριπ. Ο'ρές. 990.

Τὸ πτανὸν μὲν | δίωγμα τῶν | πῶλων

„Ἀσυνάρτητον ἐξ Ἀναπαισικῆς βάσεως, καὶ Γαμβικῆς Δίμ.
Βραχυκατάλ. εἰ δὲ βέλει, Χοριαμβικὸν Τρίμ. Βραχυκα-
τάλ. ἐκ Δισπονδεῖς, Διᾶμβου, καὶ Σπονδεῖς" αὐτὸς Σχολ.
Σελ. 337. ἔτι καὶ τὰ Ἀρχύλα ἐν Πέρσαις 81 — 7

Ἀναπαισικά ταῦτα εἴη ἂν καὶ Ἰωνικά ἀπ' Ἐλάσσονος.

Κυάνεον | δ' ὄμμασι | λεύσσω· Ἦ, Κυάνεον δ' ὄμ |
μασι λεύσσω· |

Φονίς | δέργμα δρά | κοντος. ἢ Φονίς δέρ | γμα δράκοντος |

Πολύχειρ, | ἢ πολυ|ναύτης. Πολύχειρ ἢ πολυ|ναύτης |
 Σύριον Σ' | ἄρμα δι | ώκων· Σύριον Σ' ἄρ | μαδιώκων |
 Ε'πάγει | δερι | κλυτὸς ἀν. Ε'πάγει δε | ρικλυτὸς ἀν. |
 Ταῦτα δὲ ἢ τὰ πολλὰ παρὰ Πινδάρῳ· περὶ ὧν Φαμέν
 δεῖν τῷ οἰκειτέρῳ προσέθεσθαι, ἀλλὰ μὴ παραβιάζεσθαι
 τὸν περὶ Μέτρων λόγον, ἐξὸν ἢ ἄλλως καλῶς ἔχειν
 τὰ τῷ Μέτρῳ· πάντων δὲ ἄρα ἡ συνεχὴς μελέτη ἀγα-
 θὴ τροφός.

Παρατηρῶσι δὲ οἱ Γραμματικοὶ, ἢ ὅτι οἱ Ποιηταὶ εἰς
 ἄλλην ὑπόθεσιν μεταβαίνοντες, ἢ τὸ Μέτρον ἐναλλάτ-
 τεσιν· ἔτις ὁ τῷ Αἰχύλῳ Σχολ. Σελ. 632. εἰς Ε'πτά
 ἐπὶ Θήβας 828... „Εἴτα μεταβάς εἰς ἑτέραν ὑπόθεσιν
 τὸ Μέτρον ἐνέλλαξεν...” αὐτὰ ταῦτα ἢ ἐν Πέρσ. 4. ἢ
 ἐν Ἀ'γαμέμ. 40. Σελ. 634. ἔτις ἢ ἄλλαχῇ. Ε'τι δὲ
 φασι τὰς Ποιητὰς μετὰ λόγῳ τὰς πόδας τιθεῖναι· οἷον
 χρῆσθαι μὲν Τροχαίοις ἐν βίᾳ· ὅθεν Τρικλ. εἰς Σοφ. Αἴ.
 Σελ. 437. Προκελευσμ. Δίμ. Καταλ. Φησὶν „Ἐχρή-
 σατο δὲ τῷ Ποδὶ τέτρω ἐνταῦθα, ὡς ταχῆ, διὰ τὸ τα-
 χυτῇ ἀνείν, ἥτοι πορεύεσθαι ὁδόν.” Τὸ ιβ' Προκελευσ-
 ματικὸν Μονόμ. Ὑπερκατάλ. Φησὶ πάλιν „Ἐχρήσατο δὲ
 τῷ Ποδὶ αὖτις διὰ τὸ ταχέως εἰς ἄνδρα τὰς θανόντας κα-
 τέρχεσθαι.” Οὕτω ἢ Σελ. 438. τὸ ι' Προκελ. Δίμ. Κα-
 ταλ. „Ἐχρήσατο δὲ τέτρω τῷ Ποδὶ ἐνταῦθα διὰ τὸ ταχύ
 ἐμπίπτειν τὰ χαλεπά. Οὕτω ἢ ὁ Σχολ. Εὐριπ. Φων.
 1036. Σελ. 165. Τὸ α'. Σύνθετον, ἢ Ἀ'συνάρτητον ἐξ
 Ἰαμβικῆς βάσεως, ἢ Τροχαϊκῇ Δίμ. Ἀ'καταλ. ἤνωσε δὲ

ταῦτα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, δυοῖν ἕνεκα, κινήσεώς Φημι καὶ
 εἰσσεως· ὡς μὲν γὰρ ἐξ ὄρου Φοιτώσης τῆς Σφυγγός
 τῷ Τροχαϊκῷ ἐχρήσατο Μέτρῳ, ὡς δ' ἐν τοῖς τέχεσι κα-
 δημένης καὶ Φθσεγγομένης, ὅπερ εἰσσεώς ἐστὶ, τῷ Γαμβικῷ.
 Ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι, πολλοῖς δὲ τοιέτοις καὶ παρ' Εὐσαδίῳ
 ἂν ἐντύχοις. Ἡμῖν δὲ καὶ περίτινων σίχων Α' μέτρων, οἷς ἐχρή-
 σαντο οἱ νεώτεροι, ὡς ἐν παρέργῳ ἔδοξεν εἰπεῖν, οἱ καὶ
 αὐτοὶ τέκνα εἶναι μητρὸς Ἑλληνίδος ἀβρύνονται.

Α'.

Περὶ Στίχων Πολιτικῶν.

Τὰ ἐν Πέρσαις ἐκεῖνα Α' ισχύουσα (1) Τροχαϊκά,
 ὑπόρρουθμα ὄντα καὶ ὀρχηματικά οἱ μετέπειτα μιμησάμενοι
 Ἑλληνες, τὸν μὲν ρυθμὸν καὶ τὴν τῶν Φωνηέντων σύγκρε-
 σιν διετήρησαν ἀκριβέστατα· τὰ δὲ Μέτρα ἔδ' ὁπωσιῶν
 ἐφρόντισαν· ἐκάλων δὲ τέττες Πολιτικῶς, (2) Δημοσι-
 κῶς, καὶ Καθημαξευμένους (3).

Ἡὐδοκίμησαν δ' ἐν τέτοις ἄλλοι τε καὶ μάλιστα Κωσαν-

(1) Ὁ βαθυζώνων ἄνασσα, Περσίδων ὑπερτάτη,
 Μητέρα ἢ ἑώρα γεραία, χαῖρε Δαρτεῖς γύναι.
 Θεῶ μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, θεῶ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς,
 Εἴτι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεδέσῃκε σρατῷ. Αἰσχ. Πέρσ. 155.

(2) Εὐσάδ. Γλ. α'. Σελ. 13.

(3) Γωάν. Τζέτζης ἐν Ἀλφά Χιλιάδι Σ'. σίχ. 282.
 Ἄνδ' ἔ γράφων ἐξήγησιν Ὀμήρῳ τῇ Σύγῳσῃ,
 Ἐχυσαν καὶ μετάφρασιν Ἡμαξευμένοις σίχοις.

τῖνος ὁ Μανασσῆς, (1) καὶ Γωάννης ὁ Τζέτζης, (2) ὧν
ἐκ ὀλίγα Μέτρῳ τοιῷδε συγγεγραμμένα ὁρᾶται

Περὶ δὲ τῆς τέτων συνθέσεως ἕτως Εὐστάθιος (ἐνθ.
ἀνωτ.) . . . , Μέτρον γὰρ αὐτοῖς πεντεκαίδεκα συλλαβαί·
οἱ δὲ πολλοὶ καὶ εἰς ἑπτακαίδεκα, ἢ πλείονας αὐτὰς ποτε
παρεκτείνεσι συλλαβάς, αἵτινες, αἱ πλείονες δηλ. τῶν ἰε΄,
εἰ μὲν μετὰ συμφώνων λαλῶνται, γελῶνται, ὡς ἄρρηθ-
μοι, καὶ σκώπτονται, ὡς πολὺποδες· εἰ δὲ μόνοις ἐκφωνῶν-
ται καθαροῖς φωνήσι, λαλῶνται τὸ πολὺ πυν ἔχουσι τῇ
ταχείᾳ συνεκφωνήσει τῶν φωνηέντων, καὶ σφύζεται ὁ Τρο-
χαϊκὸς ῥυθμὸς·” ταῦτα μὲν Εὐστάθ. ἡμεῖς δὲ τέτων ὑπο-
δείγματα ἐκφέρομεν τάδε.

Βορέας Θραξ ἐξ Ἀθηνῶν Ὁρείδην ἀρκάσας,
Ζήσῃν γεννᾷ καὶ Κάλαιν, εἰσάγων ἄβροκόμης,
Καὶ τὸν Ἀβυσσαλῶμ αὐτὸν εἰς τρίχωσιν νικῶντας,

(1) Κωνσταντῖνος ὁ Μανασσῆς ἤκεισεν ἐπὶ Μανηὴλ τῇ Κομ-
νηνῇ κατὰ τὸ ἀπὸ Θεογονίας. Ἐγγράψε δὲ χρονικὴν σύ-
νοψιν, ἐκ τῆς κοσμοποιίας ἀρχομένην, καὶ λήγουσαν μέχρι τῆς βα-
σιλείας Νικηφόρου Βοτανιάτου.

(2) Ὁ δὲ Γωάννης, ὃν τινὲς μὲν Τζέτζην, ἄλλοι δὲ Καϊκὸν
καλεῖσιν, ἀκμάσαι δοκεῖ περὶ τὸ ἀπὸ (Φαβρίκ. Τόμ. ἰ. βιβλ.
5. Κεφ. 42. Σελ. 245.) πατὴρ δὲ αὐτοῦ Μιχαὴλ, μήτηρ δὲ
Εὐδοκία, ὡς αὐτόφωσι Χιλ. ε΄. στίχ. 611. κτλ. αὐτὸς δὲ αὐ-
τοῦ καὶ εὐγενῆ ἀποφαίνει, ἐν οἷς φησι Χιλ. α΄. 278.

Καὶ τρία βίου πενιχρὸν, σιρᾶς ὧν γένεας πρώτην.
Ἡΐδος δὲ αὐτῇ καὶ ἐξ ὧν ἔγραψε διεξοδικώτατα δέκονσι με-
τιτέον καὶ Γωάν. Ποτέρ. Προλεγόμεν. εἰς Αὐτοφρ. Σημ. Σελ. 109.
ἔγραψε σύμμικτον ἱστορίαν ἐν στίχοις πολιτικοῖς, ἣν καὶ Ἀλφρα
ὠνόμασεν. Ὁρα Nicolai Gerbe praefat. ad Tzetzae Chiliad.

Οὓς περ ἔ πέτεσθαι θριξίν ἔφασαν μυθογράφοι,
 ὧς ἐπηρμένους ταῖς θριξίν αὐτῶν ἔ γαυρεμένους.
 Τέτρε φασὶ συμπλέοντας τοῖς ἄλλοις Ἀργοναύταις,
 Ἐκ τῷ Φινέως γέροντος διῶξαι τὰς Ἀρπυίας,
 Οὔρις ἐκ σόματος αὐτῆ τὰς θρώσεις ἀρπαζέσας.
 Καὶ σὺν αὐταῖς δὲ γράφουσι ἔ τέτρε ἀπολέσθαι,
 Τὸ δ' ἄληδες ἀλληγορεῖν ἔ τως αὐτός μοι νόει.
 Ο' γέροντ' ἔτος ὁ Φινεύς τυφλὸς ἦν ὑπὸ γήρωι,
 Ἐράσειαν, Ἀρπύρειαν ἔχων δὲ θυγατέρας,
 Ζώσας τὸν πορνικώτατον ἔ τὸν βλακώδη βίον,
 Τὸν πάντα βίον ἐξ αὐτῶν τελέως ἐξηντλεῖτο,
 Πενίᾳ δὲ συνείχετο, λιμῶ τε παλαμναίῳ.
 Ο' Ζήσης δὲ ἔ Κάλαις ταύτας ἀφηρπακότες
 Ἀφάντοί πε γεγόνασιν ἐν τῶν μερῶν ἐπεινῶν.
 Οὔθεν εἰς μύθους πέπτωκετὰ περὶ τέτων πάντα.
 Ο' δ' Ἀπολλώνιος Φησὶ ταύτην τὴν ἰσορίαν.

Ἰωάν. Τζέ. Χιλ. α'. 7. Σελ. 6.

Καὶ

Τὸν Ἀχιλλέα Θετταλὸν ὡς ἐκ πατρίδος Φθίας
 Τὴν Λυκομήδης νεωστὶ γάμφ' λαβόντα κόρην
 Ἡ, κληῖσις Δηιδάμεια, ἐξ ἧς υἱὸς ὁ Πύρρος,
 Ὡς ταύτῃ συνδιέτριβε τῷ γάμφ' ἔ πασάδι,
 Μύθους τινὲς ἀνέπλασαν, ὡς Ἐκτορος τῷ φόβῳ
 Ἡ' Θέτις τέτον ἔκρυψε τῷ Λυκομήδης οἴκῳ,
 Ὡς κόρην ἀμφιέσασα χιτῶνα γυναικεῖον
 Μήπως ἐκπλεύσας σὺν στρατῷ τῷ τῶν Ἑλλήνων θάνοι

Ο' αὐτ. Χιλ. ἡ. 5. Σελ. 57.

Καὶ λέξῃσι δὲ ἔτι ἐχρήσαντο ἐπὶ πάντων Ἑλληνίσιν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ κοινότερον ἀποκλινέσαις· χαίρουσι δὲ ταῖς Διδυραμβικαῖς μάλιστα· οἷα τὰ παρὰ τῷ Μανασσῇ ἐκεῖνα.
Καὶ ταῦτ' εἰπὼν, ἐκέλευσε γνάθοις πυρὸς παμφάγε, τὴν ναῦν τὴν μυριόφορτον ἀπόφορτον βρωθῆναι.

Ὁ καρτερόνως ἀθλητὴς ἐκεῖνος ἐκαρτέρει.]

Ἦν ἔδ' αὐτὸς ἐνίσχυσεν ὑπενεγκεῖν ἀδάμας. κτλ.

Καὶ παρακατιόντι.

Ἀκτίνας ἀποσίλβοντα φαῖδρας πυριμαργάρας.

Ὡς λίθον μετασίλβοντα πυράκην φωτοβρύτην.

Ἡ ταχυρὸς πορθεύτρια τὸ χρέος ἀπαιτῆσα.

Τοιαῦτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἀρχῇ.

Ἐφυγαδέυθη τῷ πυρσὺ τῶν φωτοβολημάτων.

Τῷ δὲ φωτὸς αὐγάσαντος, καὶ πανταχῶς λυθέντος,

Καὶ λευκοπέπλε λαμπραυγὲς ἡμέρας γενομένης

Καὶ - - - Τῆς δὲ ξηρᾶς τὴν φύσιν

Ὀπόση πετροσίβατος, ὅση λιπαροβώλαξ,

Βοτάνην ζωοθρέμμονα. - - -

Τοιαῦτα δὲ καὶ τζέτζε τὰ πλείστα· ἀλλὰ τότε ὁ Μανασσῆς

πολλῷ τῇ συγκεκοτημένῃ λέξει ὑπερτερεῖ. Καὶ ταῦτα

μὲν ἂν εἴη ἱκανὰ περὶ τῶν ἔτι καλεμένων σίχων Πολιτικῶν.

Β΄.

Περὶ Καρκίνων, Ὑφαντῶν, καὶ Τριγώνων.

Ἀλλ' ἀνεφάνησαν ἄρα καὶ ἄνδρες, οἱ τῷ ὀρθῶς βαί-

νειν μόνῃ μὴ ἀγαπήσαντες, ἀλλὰ καὶ καρσινικῶς βαδίζειν
ἐξελέησαντες λέξεις συντιθέντες ἀλλήλαις, αἱ καὶ ἀπὸ τῆς
τέλους κατὰ ἀναποδισμόν ἀναγινώσκοντι, τὴν αὐτὴν σύμ-
φρασιν ἀποδιδόασιν. Ἔργον δυσχερὲς μὲν, εἴ μὴν καὶ σο-
φίας, ἢ χάριτός τινος πρόξενον· ἀλλὰ τύχης μᾶλλον, ἢ
τέχνης τι περιττὸν εὕρημα· οἷα ταῦτα

Α'θλήσας ἤδη πόλῳ πηδῆσας ἦλθα

Α'λύξας ὥρην ἠνεμωμένην ἦρσα ξύλα.

Α'μήσας ἄρδην ὀροφιφόρον ἦδρασα σῆμα.

"Ἦδε μοι Διὸς ἄρα πηγὴ παρὰ σοὶ Διομήδη.

Νοσῶ σὺ ὅς εἰ ἴαμα Γησῶ σῶσον.

Νῦν ἔλατὰ μὴ ὄνητὰ σοφὸς ἄτη νόηματα λέων.

Γερὰ σὰ παρὰ χεῖλιν ἦλινε χαρὰ πᾶσα ρεῖ.

Νέφον ἀνομήματα μὴ μόναν ὄφιν.

Νόμον ὁ κοινὸς ἔχε σὺν οἰκονόμον

Σοφὸς ἐγώ γε ἤδη ὦν, ἂν ὦ, χαρὰ τῶν ἄνω, γελῶ τὰ

Κάτω, λέγων, ἂν ὦ ταραχῶν ἄνω, ἤδη ἐγώ γε σοφός.

Εἰν τέτοις πολλὴ ἢ ἐκ τῆς καθ' Ἡράκλειτον σκότες τολ-
μᾶται συρραφῇ, ὡς κεανὲς νημάτων περιδιόντων τῶν Καρ-
κινोगράφων, καὶ Λεξιφάνεις αὐτόχρημα γινομένων, ἐν τῇ
ἐκλέγειν τὰ τῆς λόγου θνητῶν τὰς συμφοράς. Ἐχρῆν δὲ
ἄρα, εἰ τίς ποτε καὶ τέτοις ἐπιχειρεῖν πειθεῖν, σαφένειαν
ὅτι μάλιστα θηροῦσθαι καὶ μὴ παραβιάζεσθαι τὰς λέξεις.
Α'λλὰ γὰρ ταῦτα μέχρι μὲν ἀκοῆς ἴσως ἂν εἴη ἀνεκτά·
τὸ δὲ καὶ ἔργον ἔτω δυσχερὲς ἀναιρεῖσθαι, ἐκ ἰσοβαρῇ τοῖς

πόνοις τὸν καρπὸν ἀνταλλαττομένους, ἄλλως τε καὶ τῷ βα-
ρυτίμῳ καιρῷ μηδόλως φειδομένους - οἶον!

Εὐταῦθά μοι καὶ τὰς Ὑφαντὰς καλεμένας εἵχας ἐπιγεννή-
ματα καὶ αὐτὰς ὄντας τῶν νεωτέρων παραδέσθαι ἐκ ὠκνη-
σα, ὥς ἐξ ἀρχαίᾳ κώδικος ἐξέδοτο ὁ φιλέλλην d' Anfle
de Villoison Ἀνεκδ. Εἰλ. Τόμ. β'. Σελ. 77-8. Ἐστὶ
δὲ ὁ Ὑφαινόμενος εἵχος ἄνωθεν κάτω, καὶ κάτωθεν ἄνω
ἕτος. Γεωργίῳ Παχυμέρῳ.

Ἐμῶν πόνων λάμβανε τὴν σιχυργίαν.
 Ἐπαιξα μικρὸν τὸν παλίμπλανον βίον,
 ἔμῃς πόνας θεῖς εἰκόν' ὡς ἀφ' ἐσίΔας,
 πολλῶν λυπηρῶν ἀνακωχὴν μετρίαν.
 ὦν καινὸν ἔδεν, ἀλλὰ πᾶς ὁ βίος Γέμει
 λοιπὸν Πόνων · ἀνδρωπε! μὴ πειρῶ τέλος
 χρησὸν μόνον σχεῖν, ἀλλὰ καὶ λυτὴν πλέον.
 καὶ μᾶλλον, ὅς τις τὸν βίον λόγους τρίβεις.
 ἔρπει γὰρ ὧς ἄγχιςα τὰ χεῖρισά σοι,
 ὅσον φθίνων τὸ πρᾶγμα μειζόνων ἔφυ,
 πλὴν εἰ θέλεις δὲ καὶ παρατείνε πλέον
 εἰς ὧπα θῶπα καὶ τρόπους, οἷς ἔθέμις,
 ἐλευθερίον μὴ θέλων ἡμᾶρ βλέπειν.
 ἔτω γὰρ ἴσως καὶ βιοῦν ἡμάτιον
 ἤξεις ἀνεκτῶς · τήνδ' ἀπάτην τὸν βίον
 λαθὼν ἀπάταις ἐκπεραίνεις ἀξίως.
 ἐκ ἄρκτος, ἔλέων γὰρ ἐχθρὸν ἔτόσον,
 ἐχθρὸς, ἐκ ἐχιδν' ἀνύττειν ἰσχύει,
 ἐκ ἄλλο δῆτι τῶν βίῳ μὴ χρησίμων,
 ἀλλά γε καὶ κάματον ἐχθρὸν παρέχων,
 ὡς κακὸς Ἀνὴρ ἀνύποιος τὸν τρόπον.
 ἰεῖε λαλεῖ γὰρ δηκτικῶς Τέρονος λόγους
 μάχαιραν ὀξύσομον, ἢ πικρὸν βέλος,
 ἀνατενῶν ἔτοιμος εἰς ψυχῆς φόνον.
 εἰ γοῦν θένεις, ὕπεικε, καὶ κακὸν φύγε.
 καὶ παῖξον ὑπόκρισιν αὐτὴν τῷ βίῳ.
 εἰδ' ἀποπηδᾶς ἐκδέχου τὴν καιρίαν
 πεσῶν νικῆσεις, οἶδα · πλὴν σερεὸς Γίνε,
 θεῶν πεποιθὼς τῷ καλῶν παραίτιῳ,
 ἐμνημονεύων καρδίαν σὴν εὐφρανεῖς
 Εὐρῶν παραμύθημα τῶν πολλῶν πόνων.
 ἱαμα ταῦτα τῆς ἐμῆς ἀκηδίας.

Περὶ τοιούτων τινῶν σιχεργημάτων καὶ Εὐσάθ. Ἰλ Γ'. Σελ. 407. τάδε διέξεισιν. „Ἰσέον ὅτι τὸ κατ' Ὀμηρον ὑφαίνεσθαι τὰς λόγους ἡρέθισέ τινας τῶν ὑσέρων συντιθέσθαι εἴχες ὡς ἐν τύπῳ ὑφάνσεως, ἕς καὶ Ἰσὲς ὠνόμαζον, ὧν ἕκαστος ἐν ἰσότητι γραμμῶν ἡπλωμένος κατὰ πλάτος μὲν ἄλλως ἀνεγινώσκετο, ἐτέρως δὲ κατὰ βάθος ἐν ἀνομοιότητι ἐννοῶν, καὶ ἦν ἐν τοῖς τοιούτοις ἔπεσι τὸ μέν τι, ὡσανεὶ σήμων· τὸ δὲ, ὡς οἷον κρένη.

Ο' δ' αὐτὸς Ἰλ. Γ. Σελ. 397. ἐν τῷ,

Οὐ νέμεσις Τρῳάσ τε, καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιῆς,

Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν

Ἀνὼς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν.

τάδε φησί. „Τέτο δὲ τὸ χωρίον Τρίγωνον ἔφασαν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα καταγινόμενοι· εἰ γάρ τις τρίγωνον καταγράψει, πλευρὰς ποιήσας τὰς τρεῖς τοιούτας εἴχες, ἐξ οἷς ἂν ἀδιαφόρως ἀρξήταί τις εἶχε, δυνατόν ἐστιν ἀκωλύτως καὶ τὰς ἐξῆς δύο συνεῖρεσθαι, καὶ τὴν αὐτὴν διάνοιαν σώζεσθαι, καὶ ἀρχέτυπον τέτο γενέσθαι λέγουσι τῷ τοιούτῳ ἔργῳ τοῖς ὑσέρον Ἐπιγραμματοποιοῖς. Καὶ ὁ Ἀνών. Σχ. ἐκδ. Villoison. Σελ. 94. Α." Τρίγωνον δὲ Ἐπίγραμμα πρῶτος Ὀμηρος γέγραφε· τὸ, „Οὐ νέμεσις Τρῳάς κτλ. ἀφ' οὗ γὰρ ἂν εἶχε τῶν τριῶν ἀρξώμεθα, ἀδιάφορον."

Οὕτω δ' ἂν τις καὶ τὸ Τρίγωνον τοῦτο γράφοι.

Κ Ε Φ. ΙΕ'.

Περὶ Ονομασίας Μέτρων.

§. σκζ'. Περὶ τῶν Ονομασιῶν, αἱ τῶν μέτρων τισὶ προσῆσαν οἱ Ἑλληνες, ἐν ἰδίῳ κεφαλαιῷ θεωρησάμεθα. Πρῶτον δὲ εἰδέναι δεῖ ὅτι τριχῶς τὰ Μέτρα ὠνόμαζον οἱ Ἑλληνες· ἥτοι γὰρ αὐτὰ ἐκάλουν ἀπὸ τῶν εὐρόντων Ποιητῶν, οἷον τὸ Γλυκύνειον, ἀπὸ Γλύκωνος, ἢ ἀπὸ τῶν χρησαμένων, οἷον, Ἀριστοφάνειον· ἢ ἐξ ἔδρας, οἷον· Πριάπειον.

Ἀλκαϊκόν. (1)

Τὸ Ἀντισπασικὸν Μέτρον ἐκαλεῖτο τὸ Τρίμ. Καταλικ. (Τρικλιν. εἰς Σοφοκλ. Σελ. 454. ἡ.) Καὶ τὸ αὐτὸ Μέτρον, τὸ Πεντάμ. Ἀκατάλικ. (Ἡφαίσ. Σελ. 35.) Ἔτι δὲ, καὶ τὸ ἐκ Δακτυλικ. πενθιμιμ., καὶ Γαμβι. τὸ ἴσον Ἀσυνάρτητον. (Ἡφαίσ. Σελ. 51.)

(1) Ἀπὸ Ἀλκαίᾳ δηλονότι τὴν κλήσιν λαβόν. Ἡν δὲ ἔτος Λέσβιος· ὡς καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι (βιβλ. α'. Σελ. 92.)

Ἀλκαῖος, κύκνος ὁ Λέσβιος, -- κτλ.

ἐκ Μιτυλήνης πόλεως. (Ἰσ. Τζέτζ. Προλ. εἰς Ποιητ.) Ἡ κάμασε περὶ τὴν μδ'. Οὐμπιάδα (Φαβρίκ. βιβλ. Ε' Δ. βιβ β'. κεφ. ις.) ὡς δὲ ἄλλοι περὶ τὴν μβ'. (Dionys. Petav. Ration. Temporum p. 40.) 608. ἔτεσι προλαβόν τὴν σρ' ὅν ἐποχήν. (Tables Chronologiques par. John Blair. Nro. 6. C.) ἔγραψεν Ω' δ' ας· ὧν μένεται πολλαχῇ Ἡφαίστων καὶ ὁ τὸ Ἐτυμολογ. πατήρ. (ἐν λ. ὑδαίς.) ἀλλὰ τίτων ἔδεν ἐς γ' ἡμέρας παρελθεῖν εἰσας ὁ πολὺς χρόνος, πάντα χεδὸν χετλίως ἀφῆρασαν! Ὅρα τὸν ἡμέτερον Ἡρόδοτον Τερψικ. κεφ. ιε'. καὶ Στρά-

Αλκμανικόν. (1)

Τὸ Πενθήμεν, Δακτυλ. (Σχολ. Εὐριπίδ. Εὐκλ. 5110.) τῷ Ἀντισπασικῷ τὸ Τετράμ. Ἀκατάλ. (Ἡφαίς. Σελ. 35.) τὸ Κρητικ. Εἰξάμ. (Ἡφαίς. Σελ. 44.)

βωνα βιβ. 19 Σελ. 607. μέτις κ' Φαβρίκ. ἔνδ. ἀνωτ. κ' Οὐόσσιον, de Poet. Graecis p. 200. Εἰκὼν δὲ αὐτῆς ἔδε παρὰ πολλοῖς φέρεται.

ΑΛΚΑΙΟΣ

(1) „Ἀπὸ Ἀλκμᾶνος περὶ τῆς Σεΐδας ἐν λ. Ἀλκμᾶν.” Λάκων ἐκ Μεσσόας, (ἡ δὲ Μεσσόα μέρος τῆς Σπάρτης (Στράβ. βιβ. 10. Σελ. 364.) ἢ τόπος Λακωνικῆς (Στέφανος ἐν λ.)) Κατὰ δὲ Κράτητα τῶν Λυδῶν... κτλ.” Ὁ ἄριστος δὲ μελῶν Ποιητής. (Πλάτ. περὶ Μουσικ.) κ' ἡγεμὼν τῶν ἰωνικῶν μελῶν. (Ἀρμονικός παρ' Ἀθηναίων Δειπ. βιβ. 19. Σελ. 600.) ἤμασε περὶ τὴν κζ'. Οὐλυμπιάδα, ὡς φησιν ὁ Εὐσέβιος. 670. ἔτεσι πρὸ τῆς σφίς ἐποχῆς (John. Blair. Tab. Chro. Nro. 6. B.) Ἐγράψε Μελῶν βιβ. 5. (Σεΐδ. ἐν λ.) ὧν μέμνηται Ἡφ. Σελ. 39. Στέφανος περὶ πόλεων ἐν λ. Ἑρυσίκη. ὅρα Φαβρ. ἔνδ. ἀνωτ., κ' Οὐόσσιον ἔνδ. ἀνωτ. Σελ. 201.

Ανακρέοντειον. (1)

Τῷ Γαμβικῷ τὸ δῖμ. Καταληκτ. (Σχολ. Α' ρισοφ.

(1) Τῷ δὲ Σοφῷ Ἀνακρέοντι, ἦτο γὰρ αὐτὸν καλεῖ ὁ Ἀρί-
 στανος (ἐν Φαίδρ.) πατρίς Τέως Ἰωνίας πόλις (Σειδ. ἐν λ. - Ἡρόδ.
 Θαλεία κεφ. 121. καὶ ἄλλοι.) ἀκμάσαι δ' αὐτὸν λέγουσιν οἱ τὰ
 χρονικά ἐκδόντες περὶ τὴν μβ'. Ὀλυμπιάδα· οἱ δὲ, περὶ τὴν
 νβ'. (Ἀνώνυμος ἐν Ὀλυμπιάδ. Καταγρ. Σελ. 316) τῆτον τινὲς
 σοφὸν ἡγούμενοι, καὶ ἀληθῶς φῖφον μακρῆς ἐγχείρησι χωρῶσιν ἐπὶ
 τὲς τάναντία φρονέοντας. (ὄρα Μάξιμον Τύριον λόγ. ιη. καὶ
 Jof. Barnes προλ. εἰς Ἀνακρ. §. XIII - XIX.) Ἐ"γραψε δὲ ὡδὰς
 καὶ ὕμνους, ὅνα ἐν καὶ παρ' Ἡφαισίῳ Σελ. 69. ἔχοις ἀνιδεῖν, ἢ ἡ ἀρχὴ,
 Γυνῆμαι σ' ἐλάφιβόλε -- κτλ.

Καὶ ἕτερον παρὰ τῷ Πρυσαιῇ Δίῳ ἐν β' περὶ βασιλείας, Σελ.
 28. (ed. Morell.) ἔ' ἀρχή.

Ὡς ἔναξ ὧς δαμάλης ἔρως -- κτλ.

Τὰ ἀποσφύεστα ὕμνοι αὐτοῦ ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσιν οἷα ἡ τῇ
 (Jof. Barnes 12mo. Cangiae 1705.) ἢ τῇ Ραυνν. (4to.
 Traiecti ad Rhenum 1732) μάλιστα δὲ ἀρίστην οἶδα τὴν τῇ
 πολίτε Gaile (4to Paris.) διὰ πολὺ. ὄρα Jof. Barnes
 ἐνδ. ἀνωτ. καὶ Φαβρικ. βιβ. β'. κεφ. 18. καὶ Οὐόσσιον ἐνδ. ἀνωτ.
 Σελ. 203. εἰκὼν δὲ αὐτοῦ ἡ δε.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

Γ' π. 5/χ. 753.) ἡ τὸ Δίμετρ. Ἀνατλ. (Ἡφαισ.
Σελ. 15.)

Ἀριστοφάνειον. (1)

Τὴν Ἀναπαισικὴν τὸ Τετράμ. Καταληκ. εἰς συλλαβήν.

(1) Ἀριστοφάνει δὲ τῷ της ἀρχαίας Κωμωδίας Ποιητῇ πατὴρ μὲν, ἄλλοις Φίλιππος, τοῖς δὲ, Φιλιππίδης, πατὴρ δὲ, αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι· εἰσὶ δὲ οἱ, ἡ Αἰγυπτιὴν εἶναι τὸν ἄνδρα, οἱ δὲ Ναυκρατίτην, ἢ Αἰγύπτιον διατείνονται. (παρ' Ἀθηναίου βιβ. 5. Σελ 229) ἤκμασε περὶ τὴν πρ'. Οὐμπιάδα. 436, πρὸ της σρι'ε ἐποχῆς (John Blair ἐνδ. ἀν. Nro. 8. C.) Ἀῖρικα δὲ τοῖς Ἀθηναίοις συνεβλήνυν, ἡ Συκοφάντας ὑπέμεινεν ὡς αὐτὸς φησὶ· τῶν δὲ Κωμωδιῶν αὐτῇ ἰα'μόνας εἰς ἡμᾶς ὁ πολὺς χρόνος παρεπέμψεν, ἀξέυροις ἂν ἐν τῇ τῇ G. Kusteri ἐκδόσει Fol. Amstelodami, 1710) Εἰσὶ δὲ οἱ ἡ Ε'πίγραμμα εἰς Ἀριστοφάνην ἐκφέρει Πλάτωνα ἐπιγραφόμενον πατέρα. Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ ἔχῃ πεσεῖται, Ζητῆσαι ψυχὴν ἔωρον Ἀριστοφάνης. Φησὶ δὲ Ἀθηναῖος βιβ. 1. κεφ. 2. μεθύοντα ἡ αὐτὸν γράφειν τὰς κωμωδίας. Εἰκὼν δὲ αὐτῇ ἡ δε.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ἔχ' ὅτι αὐτὸς εὗρεν, ἀλλ' ὅτι ἐχρήσατο τῷ Μέτρῳ κατακό-
ρως. (Ἡ' Φαις. Σελ. 25. Καί, Σχολ. Α' ρις. Πλέτ. εἰχ.
487. καὶ Α' νών. ἐν Α' ρισοφ. βίῳ Σελ. XIV. ed. Kusteri)
Τῷ Χοριαμβ. τὸ Δίμ. Καταλ. καὶ Α' κατάλ. (Ἡ' Φ. Σελ.
29-30, καὶ Σχολ. Α' ρις. Νεφ. εἰχ. 510.)

Ἀρχεβέβλειον. (1)

Δακτυλ. Λογαοιδι. (Σχολ. Πινδ. Νεμ. ε'. Στροφ.
ε'.) Λογαοιδ. Πεντάμ. Α' κατάλ. (Ἡ' Φ. Σελ. 27.)

Ἀρχιλόχειον. (2)

Δακτυλ. Πενθήμεμ. (Ἡ' Φ. Σελ. 22.) καὶ, Δακτυλ.
Τετράμ. Α' κατάλ. (Ἡ' Φ. Αὐτόθ.) Τροχαϊκὸν Δίμ. Βρα-

(1) Ἀρχέβεβλον δὲ, ἀπ' αὐτῆς τὴν κλήσιν ἔχει, ἀκμῆσαι φησὶ περὶ
τὴν ρή. Ὀλυμπιάδα Σεῖδ. ὁ λεξικός ἐν λ. - Εὐφορίων.

(2) Ἀλλὰ γὰρ ἡμῶν ὁ λόγος προεῖσιν ἐπὶ τὸν πάλαι Ποιητὰν
Τὸν τῶν Γάμβων, ἧ τὸ μυρίον κλέος

Διήλθε κατὰ νύκτα, καὶ πρὸς αὐτὸν.

Ὡς φησὶν ὁ καλὸς Θεόκριτος, τὸν Ἀρχίλοχον. ᾧ πατρίς Πάρος.
(Ἡ' ρόδ. Κλειοῖ κεφ. 12. Ὅρα δὲ τὴν ἐκεῖ κριτικὴν.) Ὁράτιος
βιβ. α'. ἐπιστολ. 15. εἰχ. 23. καὶ Πρόκλ. παρὰ Φωτίῳ Σελ. 547.)
ἤκμασε κατὰ τὴν Γύγιν χρόνον, κατὰ τὴν καὶ Ὀλυμπιάδα
ὡς φησὶν Εὐσεβίος, καὶ ὁ Τατιανός. (πρὸς Εὐαγγελιστὰς) κατὰ δὲ ἄλλους
περὶ τὴν καὶ Ὀλυμπιάδα (Κύριλλος ἐν τοῖς κατὰ Γελαίου βιβ.
α'.) Ἐγραψεν Ἐπὶ φιδῆς, (Στέφ. ἐν λ. Πάρος. Ἡ' Φ. Σελ. 27)
Ἐλεγεῖτα, (Ἀθήν. βιβ. ι'. Σελ. 483.) Τετράμετρα,

A a

χυνάτ. (Η'φ. Σελ. 19.) & Τρίμ. Καταληκ. (Σχολ. Πιν.
Γ'σθμ. 5. ἐπὶδ. α').

Ἀσκληπιιάδειον. (1)

Ἀντιστ. Τρίμ. Ἀ'κατάλ. (Δημ. Τρικλ. Σελ. 456.)

(ὁ Αὐτ. Αὐτόθ.) Γοβάκχης. (Η'φ. Σελ. 55. Στέφανος ἐν λ.
βάχειρ.) Ἀ'λ' ἔδεν σχεδὸν ἐς γ' ἡμᾶς ἀπεσάδῃ, εἰ μὴ βραχὲ' ἄττα
τῆς ἀχαλίνης γλώττης τεμμάχια. Ὅρα Δίωνα τὸν Χρυσόσομον
Ταρσικῶ α'. Σελ. 379 (ed. Morell.) ὅς & φ' δὴν ταύτην ἐκ Φέρι
Ἀρχιλόχου.

Οὐ φιλέα μέγαυ κρατηγόν,

Οὐ δὲ διαπεπλεγμένον,

Οὐδὲ βοσρύχοισι γᾶυρον,

Οὐ δ' ὑπεξηρημένον,

ἄλλ' αἰμοὶ εἴη ραϊβός,

ἀσφαλῶς βεβηκώς

Καὶ ἐπινοήμασι δασύς.

Τὸν δὲ αὐτὲ φονέα, Καλῶνδαν, ὁ θεὸς ἐξήλασεν ἐπὶ τῶν,

Μησαῶν Σεράπουντα κατέκτας· ἔξιζι νηῆ.

Δίωv ἐνδ. ἀνωτ. Σελ. 397 (ed. Morell.) Σείδ. ἐν λ. Ἀ'ρχ/λο-
χος, & Γαληνός Προτρεπτικῶ εἰς τὰς Τέχνας.

(1) Atil. Fortun. Σελ. 2700 (ed. Putschii) „Ἀσκληπιιά-
δεῖον δὲ ἤκεσε τὸ Μέτρον, ἐχ' ὅτι αὐτὸς ἐφευρε, & γὰρ πρὸ
αὐτῆ ἐχρήσατο Ἀ'λκαῖος, & ἡ Λισβίς Σαπφῶ ἐν τῷ ε' ἄλλ'
ὅτι αὐτὸς μάλισ' ἐχρήσατο. Ἦν δὲ Λυρικὸς ὁ Ἀσκληπιιάδης.
(Φαβρικ. βιβλ. Ε'λ. βιβ. β'. κεφ. ιδ'). Ὅν μὴ συγχέω τῷ Σαμῖτι
Ἀσκληπιιάδῃ, ὃς Θεοκρίτῃ καδηγήσατο ὑπὲρ Πραξαγόρα, περι-
κλειτῆς τε Φιλίνης. (Σχολ. Θεοκρίτ. εἰδύλ. 3. εἰχ. 21.) Ὅρα
Οὐόσσιον ἐνδ. ἀνωτ. Σελ. 211. & Φαβρ. βιβ. β'. κεφ. κλ'.

Βακχυλίδειον. (1)

§. σκή. Τροχαῖκ. Δίμ. Ὑπερκατάλ.

Γαλλιαμβικόν. (2)

§. σκῆ. Ἰων. ἀπ' ἐλάσσονος Τετράμ. Καταληκτ.
(Η'φ. Σελ. 40.)

Γλυκώνειον.

Α'ντισπα. Δίμ. Α'κατάλ. Αὐτῆ Γλύκωνος εὐρόντος
(Η'φ. Σελ. 33. Σχολ. Πινδ. Ο'λ. α'. εροφ. β'. Σχολ.
Σοφοκλ. Α'ντιγ. ε'. Σελ. 450.)

(1) Ο' δὲ Βακχυλίδης εἰς ἣν τῶν ἀν' Ε'λλάδα λύραν κρηόντων
 εὐ καὶ ἐπισαμένως. (Τζέτζ. προλεγ. εἰς Ποιητ. καὶ Ἀνθολ. α'. Σελ.
 92) ἐξ Γελίδος πόλεως ἐν Κέφ τῇ νήσῳ (Στέφ. ἐν λ. Γελίς.
 Στράβ. βιβ. ι' Εὐδ. Ἰων. Σελ. 93) Ἔοικε δὲ Πίνδαρος πρὸς αὐ-
 τὸν ἔχειν ἐκ εὐμενῶς, ὅτι δηλονότι Βακχυλίδης πλείονος, ἢ αὐτὸς
 τιμῆς παρὰ Γέρονι τῷ Τυράννῳ ἤξιωτο, ὅθεν καὶ πολλὰ αὐ-
 τῷ ἐπιτοξάσασθαι τὸν Πίνδαρον ὑπειλήφασιν οἱ ἀρχαῖοι καὶ
 νεώτεροι Κριτικοί. Ὅρα Πυθ. β' Σελ. 130 - 160 καὶ αὐτάδι τῆς
 Σχολ. Ἐγραψε δὲ ὁ βακχυλίδης Ἐρωτικὰ. (Α'δὴν βιβ. ις'.
 Σελ. 667.) Προσφ' διὰ. (Ἰωάν. Στοβαῖος λόγ. 45') Διθυ-
 ράμβες. (Σχολ. Πινδ. Πυθ. α') Ὑμνος, καὶ ἄλλα, ὧν ἑδὲν
 ἀπεσφῆθη, εἰ μὴ τὰ παρὰ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ Διονυσίῳ φερόμενα
 ἐν τῷ περὶ Συνθέσεως Ὀνομάτων τμήμ. κε'. Σελ. 234. μάλι-
 στα δὲ τιμ. κς'. Σελ. 252 - 3.

(2) Σχολ. Η'φαις. Σελ. 41. „Γαλλιαμβικόν δὲ, ἐπεὶ λελυ-
 μένον ἐστὶ τὸ μέτρον· οἱ δὲ γάλλοι διαβάλλονται, ὡς Σήλιαν
 νόσον ἔχοντες· διὸ καὶ σώματα φόρον ἐτέλουν Ῥωμαίοις εἰς τὸτο”
 ὅρα Cornel. de Pauv. Animdv. in Hephaest. Enchir. p. 134.

Δοχμιαϊκόν. (1)

§. σλ'. Αντισπας. Πενθμ. (Η' Φαις. Σελ. 33.)

Εὐπολίδειον. (2)

§. σλα'. Χοριαμβ. Τετράμ. Καταλημ. (Η' Φαις. Σελ. 61.)

(1) Ε'τομολ. ἐν λ. „Εἶδος μέτρος Ἀντισπασικῶν· ἔσι δὲ Μονόμετρον Ὑπερκατάληκτον· οἶον.

Ε'γὼ δ' ἔτεισαι

ἔσι δὲ ἐκ τῶν Εὐριπίδου Φοινισσῶν· πολλὰ ρυθμῶν ὀνόματα, καὶ ἄλλα· ἀτὰρ δὴ καὶ ταῦτα. Γ' αμβος, Γ' αμβικός, Δ' ακτύλος, Δ' ακτυλικός. Παιῶν ἐπίτριτος· ἔτοι μὲν ἔν ὀρθοῖ εἰσι ρυθμοί, ἐν ἰσότητι γὰρ κεῖνται· ἢ γὰρ μονὰς πρὸς δυάδα, ἢ δυάς, πρὸς τριάδα· ἢ τριάς, πρὸς τεράδα πλεονεκτεῖται μοναδὸς· ἐν τῷ Δοχμιακῷ τριάς ἐσι πρὸς πεντάδα, καὶ δυάς ἢ πλεονεκτεῖται· ἔτος ἔν ὃ ρυθμὸς ἐκ ἡδυνάτων καλεῖσθαι ὀρθός· ἐκλήθη τοίνυν Δοχμιακός· ἐν τῷ τὸ τῆς ἀνισότητος μείζον κατὰ τὴν εὐθείαν κρίνεται· καὶ τὸ μέτρον ἐν Δοχμιακόν, ὡς ἐπιπτόντων ἐν αὐτῷ τῶν ἡ', χρόνων.”

(2) Εὐπολις ἦν Κωμικός Ἀθηναῖος· ἠκίασε περὶ τὴν πρ'. Ο'λυμπιάδα· (Φαβρίκ. Βιβλιοθ. Ε'κλιν. βιβ. β'. κεφ. κβ'.) Ποιητὴς δὲ ἦν τῆς ἀρχαίας Κωμωδίας (Πλάτ. Σελ. Χ.) ἔγραψε δράματα κ'. ὧν ἀριθμὸν ἀκριβῶς ἔξεδοτο ὁ πολυμαθὴς Γα. Μεύρσιος (ἐν τῇ Ἀττ. Βιβλιοθ.) ὅρα καὶ Σειδ. ἐν λ. Εὐπολις. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἀποθανεῖν περὶ Ε'κλήσποντον πρὸς Λακεδαιμονίους μαχομένον, (Σειδ. ἐν λ.) ὅθεν καὶ νόμον ἔπειτα τεθῆναι, ποιητὴν μὴ στρατεύεσθαι· οἱ δὲ ἀποπνιγῆναι φασὶ τὸν ἄνδρα ὑπ' ἐκείνων, εἰς ὅς καθῆκε τὰς Β' ἀπτας (Πλάτων. Σελ. ΧΙ.) Οἱ δὲ βᾶπται Κωμωδία Εὐπόλιδος, ἧς πολλοὶ μемуνηνται (Η' φ. Σελ. 14. Σχολ. Ἀρίσ. Πλέ. σίχ. 884, καὶ Νεφ. σίχ. 552. καὶ ἄλλα καὶ Ἀδην βιβ. ζ'.) ὅρα Ἀνών. εἰς Ἀρίστοφ. ed. Kusteri. Σελ. XII.

Εὐριπίδειον. (1)

Τροχαῖκ. Δίμ. Καταλ. (Η΄ Φαις. Σελ. 18.) καλεῖ-

(1) Εὐριπίδης ὁ Τραγικός Μνηστάρχης υἱός, ἢ Μνηστάρχιδες, ἢ Κλειτῆς (Σειδ. ἐν λ. Μοσχ. ἐν συνόψει βίῃ Εὐριπ.) εἰσὶ δὲ οἱ τὴν μητέρα αὐτῇ Λαχανοπαλῖδα γενέσθαι ἔφασαν (Ἀριστοφάνους πολλαχῇ. Σειδ. ἐνδ. ἀνωτ. ἢ ἐν λ. Σκάνδιξ. Ἡσύχιος ἐν λ. σκανδικήσης· (Ἐγερνήθῃ ἐν Σχλαμῖνι Οἴλῳ. οὐ τῷ α΄. ἔτει 480. ἔτι πρὸ Χριστῷ ὅρα ἢ τὴν ἡμετέραν Διατριβὴν εἰς Ἡσιόδοτον κεφ. α΄. §. I. σημ. α΄.) ὅτε οἱ Ἑῴηνες περὶ σωτηρίας διενευμάχον πρὸς τὸν βάρβαρον. (Διογ. Λαέρτ. βιβ. β΄. τμήμ. 45. Πλάτ. Συμ. ἡ΄. προβλ. α΄.) ἤκουσε δὲ Σωκράτης τῇ Ἀθηναίῃ, ἢ Ἀναξαγόρῃ τῇ Κλαζομενίᾳ ἔγραψε πολλὰς τραγωδίας (ὅρα Σειδ. ἐν λ. ἢ Φαβρικ. βιβ. β΄. κεφ. ιδ΄. ἢ Μοσχόπ. ἐν συνόψει βίῃ Εὐριπ.) ἐξ ὧν 20 σχεδὸν ἀπεσφύθησαν. Ἑλθὼν δὲ εἰς Μακεδονίαν πρὸς Ἀρχέλαον θυήσκει, δαιμόνιος ἀνὴρ, ἢ Σωκράτης ἀληθὴς ἀκυστής. Ὅρα Σειδ. ἐν λ. Μοσχ. ἐνδ. ἀν. Διόδωρ. Γ΄ τορ. Βιβλιοθ. βιβ. ιγ΄. Οὐόσσιον ἐνδ. ἀνωτ. Σελ. 208—210. Jof. Barnes ἐν βίῳ Εὐριπίδῃ. Εἰκὼν δὲ αὐτῇ ἡδε παρὰ Φελβίῳ Οὐρσίῳ, ἢ ἄλλοις φέρεται.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ται δὲ αὐτὸ τέτο, ἢ Ληκύδιον. Οὕτω γὰρ Ἀριστοφάνης
Εὐριπίδην διασύρων φησὶν ἐν Βατράχοις.

Ἄργος κατασχών. Αἰσ. Ληκύ-
διον ἀπώλεσεν· ἢ δυσγενὴς ὦν·
Αἰσ. Ληκύδιον ἀπώλεσεν.

{ σίχ. 1244. ἢ 250· ἢ
255. ἢ 264.

Σχολ. ἨΨαις. Σελ. 20. „Ληκύδιον δὲ φασὶν αὐτὸ ἢ διὰ
Ἀριστοφάνην σκώπτοντα, τὸ μέτρον ἑφθήμερὲς Εὐριπί-
δου τὸ,

δοαῖσιν Ἰπποῖς. Αἰσ. Ληκύδιον ἀπόλωσεν·

ἢ διὰ τὸν βόμβον τὸν τραγικόν, βόμβος γὰρ γίνεται πε-
ρὶ τὸ Ληκύδιον ἐκ τῆ ἐμπεριεχομένης ἀέρος κινημένη, ἢ ὑπὸ
πνεύματος ἀνδρός, ἢ ὑπὸ ἄλλου. Διὸ ἢ Καλλίμαχος Μῆ-
σαν Ληκυδίαν τὴν Τραγωδίαν λέγει.” Σχολ. Πινδάρ.
Οἶλυμ. εἶδει α΄. . . . Ληκύδιον δὲ, ἢ διὰ τὸ τέ Ἀρι-
στοφάνης σκῶμμα, ἢ διὰ τὸν τέ τροχαϊκὸν βόμβον, ὃν ἐκ
τελεῖ ἢ τὸ Ληκύδιον, ἢ διὰ τὸν τῶν θρηῶν βόμβον, ὃν ἐκ
τελεῖ ἢ τὸ Ληκύδιον. Οὔτεν ἢ Καλλίμαχος τὴν Τραγω-
δίαν Ληκυδίαν Μῆσαν καλεῖ.” Τί δὲ Ληκύδιον λέγουσι
Σεῖδ. ἢ Εὔμορ. ἐν λ. Οὔρα ἢ τὸν Κριτικώτατον Rich.
Bentley, Fragm. Callim:

Ἰβύκειον. (1)

§. σλβ. Δακτυλ. Εἰς φθιμ. Ὑπερκατάλ.

(1) Ἰβυκος πρὸς τῶν Λυρικῶν, (Εἰς πηγ. Σελ. 92.) περὶ τῆς Εὐ-
δοκίας Γυν. Σελ. 92. „Ἰβυκος Φωτίου υἱὸς Ποιητῆς· ἔγραψε
Δωρίδι διαλέκτῳ βιβλ. ζ'. Οὗτος φονευόμενος ὑπὸ τιναν, ἢ μη-

Ἰδρυθαιλικόν. (1)

Τροχαίη. Δίμ. Βραχυκατ. (Η΄φαις. Σελ. 18. Τρικλ. εἰς Σοφ. Σελ. 455.)

Ἰππωνάκλειον. (2)

Γαμβικόν Τετρ. Καταληκτ. (Η΄φαις. Σελ. 16.

δένα ἔχων μήτε μάρτυρα τῆς ἐπιβελῆς, θεωρήσας γεράνας· ὁ μείς, ἔφησεν, ὦ γέρανοι! τιμωρήσατέ μοι τὸν φόνον. Τῆς δὲ πόλεως ζητήσης τῆς φονεύσαντας, καὶ μηδυναμένης εὐρεῖν, ἐπιτελημένη θεάτρη, καὶ τῇ δῆμῃ καδεζομένη, γέρανοι διέπτησαν. Θεασάμενοι δὲ οἱ φονεῖς ἐγέλικαν, καὶ, ἰδὲ εἶπον αἱ τιμωροὶ τῇ Γρύκῃ. Τῶν δὲ πλησίον καδεζομένων τις ἀκήσας ἀπήγγειλε ταῖς ἀρχαῖς, καὶ συλλυγνέοντες ὁμολόγησαν τὸν φόνον, καὶ τὸν φόνον δίκην ἔδωκαν. Ἀυτὰ ταῦτα σχεδὸν καὶ Σαῖδ. ἐν λ — Γένει δὲ ἦν Ρηγίνος (Ἀθήν. βιβ. ιγ΄. Σελ. 601.) ἤμασσαν ἐπὶ Κροίσῃ κατὰ τὴν νύξιν Ὀλυμπιάδα (Ἀντων. Ὀλυμπ. Καταγρ. Σελ. 317.) γέγονε δὲ ἐρωτομανέστατος περὶ μεράκια, καὶ τὴν καλεμένην Σαμβύκην αὐτὸς εὔρε, (Σαῖδ. ἐν λ — καὶ ἐν λ. Σαμβύκη. Ἀθήν. βιβ. β΄ Σελ. 57.) παρ’ Ἀθηναίων εὔροις ἂν καὶ τινα ἀποσπασμάτια Γρύκῃ βιβ. ιγ΄. Σελ. 564. καὶ, 601. καὶ βιβ. ιε΄. Σελ. 681.

(1) Περί τῶν Φαλλικῶν ᾠσμάτων ἱκανὰ ἡμῖν εἴρηται ἐν προλεγομένοις §. VIII. ὅρα δὲ καὶ Εὐδοκίῳ ἐν Γωνίᾳ Σελ. 386. καὶ Σελ. 413.

(2) Ἰππωνάξ πατὴρ μὲν ἦν Πύθειο, μητὴρ δὲ Πρωτίδος, τὴν πατρίδα Εὐφίστιος, Γαμβογράφος· ᾤκησε δὲ Κλαζμενὰς ὑπὸ τῶν τυράννων Ἀθηναγόρα, καὶ Κοῦα ἐξελαθεῖς Γράφει δὲ πρὸς Βάπαλιν καὶ Ἀθηνῶν τὴν ἀγαλματοποιίαν, ὅτι εἰκόνας αὐτῇ, πρὸς ὕβριν εἰργάσαντο· ταῦτα φησὶν Ὀλέξιος Σαῖδ. ἐν λ καὶ ἡ Μακροβολίτις Εὐδοκίᾳ ἐν Γωνίᾳ, Σελ. 248. ἤμασε κατὰ Πλίνιον (Φυσικ. Ἱστορ. βιβ. λς΄. κεφ. ε΄) περὶ τὴν μὲν Ὀλυμπιάδα. 540. ἔτεσι φθάσας τὴν σωτήριον ἐποχὴν. Μένονεται πολλοὶ τῶν αὐτῇ Γάμβων. Γωάννης ὁ Τζέτζης χιλιάδ. ι. εἴχ. 380. καὶ Γσαῖκ ὁ Τζέτζης Σχολίοις εἰς Λυκόφρονος Ἀλε-

Σχολ. Ἀ'ρις. Ἰππεύ. σίχ. 632.) Ἀντισπ. Δ/με. Ὑπερ-
κατάλ. (Ἡ'φαις. Σελ. 33. καὶ Τρικλ. εἰς Σοφοκλ.
Σελ. 454.

Καλλιμάχειον. (1)

§. σλγ'. Χοριαμβ. Πεντ. Καταλ. (Ἡ'φ. Σελ. 30.)

Ξάνδραν σίχ. 219. καὶ ὁ Ναυκρατίτης Ἀδύνατος βιβ. ζ'. Σελ.
324. καὶ βιβ. ιδ'. Σελ. 624 ἔτι δὲ καὶ Ἡ'φαις Εὔχαιρ. Σελ. 12.
ψισὶ δὲ Ἀδύν. βιβ. ιε' Σελ. 608 εὐρετὴν γενέσθαι αὐτὸν τῇ
γένεσι τῆς παρωδίας καὶ ἐκ τῶν ἐξαμέτρων αὐτῇ τάδε παρωδημέ-
να ἐκφέρει

Μῆσά μοι εὐρυμέδοντ' ἄδοις τὸν ποντοχάρυβδι
Τὸν ἐγγαστριμάχαιραν, ὅς ἐδίδει κατὰ κόσμον.
Εὐνεφ', ὅπως ψιφίδι κακῇ κακὸν οἶτον ὀληται
Βελῇ δημοσίῃ παρὰ δῖν' ἄλως ἀτρυγέτοιο.

Σείδ. δ' ἐν λ. Ἰ'πας. Ἰ'πον ψισὶ τὸν Ρ'ηγύνον Ἰ'σορικόν, εὐρε-
τὴν γενέσθαι τῆτε Χωλιαμβικῇ, καὶ τῶν Παρωδιῶν, ἐκ Ἰ'πώ-
νακτα. Ταῦτα δὲ φανερώς ἀντιφασκεῖ.

(1) Καλλίμαχος υἱὸς μὲν ἦν Βάττη, καὶ Μεσαίτμας, ἀκασῆς
δὲ Ἐριμοκράτης. (Σείδ. ἐν λ. Εὐδοκ. Ἰ'ων Σελ. 269.) ἔγραψε
πλεῖστα ἑμμετρά τε, καὶ καταλογάδην· φύσεως μὲν ἀτυχὼν, ἐπι-
μελεῖς δὲ χρησάμενος ἀτρυγέτῃ. Ὅθεν περὶ αὐτῆ καὶ Οἰβιδίου.
Battiades semper toto cantabitur orbe

Quam vis ingenio non valet, arte valet.

Ἡ'κμαζε δὲ περὶ τὴν ρλ'. Οἴλυμπιάδα 260. ἔτεσι πρὸ τῆς
Σρ'ης ἐποχῆς. (John Blair. Nro. 10. B.) τῆτε ὕμνοι τινὲς
ἀπεσφῆσαν, τῶν δὲ λοιπῶν αὐτῇ συγγραμμάτων, πολυμα-
δέστατον ἀριθμὸν ἐξέδοτο ὁ σοφὸς Richard Bentley. τομ. α'.
Σελ. 305-438. καὶ Φαβρίκ. βιβ. γ'. κεφ. ιε'. καὶ Γω. Μιέρσ.
εἰς τὴν Ἐ'βλαδίῃ Χρησιμοποιεῖαν ὅρα καὶ Οὐόσσιον de Historicis
Graecis βιβ. α'. κεφ. ιε'.

Κλεομάχειον. (1)

Τροχαῖα. Πεντάμ. Καταληκτ. (Σχολ. Ἡφαις. Σελ. 20) Ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος Δίμετρ. Ἀνατάλ. (Ἡφ. Σελ. 36.)

Κραλίνειον. (2)

Ἀσυνάρτ. ἐκ χοριαμβ. ἐπιμίκτη, καὶ τροχ. Εἰσθημιμ. (Ἡφ. Σελ. 56.) Πολυχημάτ. (ὁ αὐτ. Σελ. 62.)

Μητρωφάκον. (3)

§. σλδ'. Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος. Τετρ. Καταληκτ. (Ἡφαις. Σελ. 40.)

Πλατωνικόν. (4)

§. σλέ'. Ἀσυνάρτ. Τριπενθημιμ. (Ἡφ. Σελ. 51.)

(1) Κλεομάχης τινὸς τραγικῆς μόνος Ἀθηναῖος μνηστὴρ ποιεῖται. βιβ. ιδ' Σελ. 638.

(2) Κρατῖνος ὁ Κωμικὸς, υἱὸς ἦν Κρατὶνήδης, Ἀθηναῖος (Σειδ. ἐν λ. Εὐδ. Γων. Σελ. 271.) Ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Κωμωδίας ὡς φησὶ καὶ Ὁράτιος.

Eupolis atque Cratinus, atque alii quorum Comodia prisca virorum est. ἔγραψε δράματα κα'. (ὄρα Ἀντων. εἰς Ἀρισ. Σελ. XIII.) περὶ ὧν Φαβρικ. βιβ. β' κεφ. κβ'. μέμνεται τῶν αὐτῶν δραμάτων (ἰδὲν γὰρ ἀπεσφῶδη) πολλαχῶ, καὶ ὁ τῷ Ἀριστοφ. Σχολ. εἰς Σφῆ στίχ. 542. καὶ Ὁρίσι. στίχ. 1294.

(3) „Διὰ τὸ πολλὰ τὰς νεωτέρων εἰς τὴν Μητέρα τῶν Θεῶν γράψαι τέτρω τῶ μέτρῳ” (Ἡφαις. Σελ. 40.)

(4) Πλάτων ὁ Κωμικὸς Ἀθηναῖος ἦν γεγονώς τοῖς χρόνοις κατὰ Ἀριστοφάνη, (Σειδ. ἐν λ. καὶ Εὐδοκ. Γων. Σελ. 358) περὶ τὴν ὕβ'. Ὀλυμπιάδα (Φαβρικ. βιβ. β' κεφ. κβ'). Ἐγραψε δράματα καὶ (Σειδ. καὶ Εὐδ. ἐν β. Ἀν) ὧν μέμνεται πολλαχῶ ὁ Ἀθηναῖος, ὁ Πολυδεύκης, καὶ ὁ τῷ Κωμικῷ Σχολιαστῇ ὄρα Οὐόσσιον περὶ τῶν Ἑλλήν. Ποιητῶν, Σελ. 206—207. καὶ Φαβρ. ἐν β. ἀνωτ.

Πινδαρικόν. (1).

Τὸ Ἀντετραμμένον τῷ Πλατωνικῷ ἢ, Ἀντισπ. Τρίμ.
βραχυκατάλ. Ε'πίμικτ. (Σχολ. Πινδ. πυθ. β'. σροφ. ιγ').

(1) Πίνδαρον δὲ πάντες εἶναι Βοιωτίου ὁμολογῶσι· πατρίδα δὲ Κυνοκέφαλα λέγουσι (Θωμ. Μάγ. ἐν βίῳ Πινδ.) Πατὴρ δὲ οἱ Διόφαντος τένομα κατὰ τὴν Ἀλκιδασέως (Σειδ. ἐν λ. καὶ Εὐδ. Γ'ων. Σελ. 358. καὶ Θωμ. Μαγ. ἐν β. ἀν.) ἐγεννήθη κατὰ τὴν ξδ'. Ο'λυμπιάδα, σή. ἔτη πρὸ τῆς σρί' ἐποχῆς (Φαβρικ. βιβ. β'. κεφ. ιδ'). ἐτῶν δὲ ἦν μ'. ὅτε ὁ βάρβαρος ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐσράτευεν. (Διόδ. βιβ. ια' Σελ. 22.) Τῶτον ἐζημίωσαν Θηβαῖοι τὸ δουλλέμενον εἰπόντα.

Αἴτε λιπαραὶ, καὶ αἰοίδιμοι, ἑλλάδος ἔρσισμα Ἀ-
θανάται.

(Πaus. ἐν Ἀττ. καὶ Αἰσχ. Ἐπιστολ. δ'). τέθυκε δὲ ἐτῶν γεγο-
νώς ἔ'. Μνημονεύεται δὲ Κορίννα, ἣ καὶ αὐτὴ καζηγήσατο, τὰ
δὲ εἰπεῖν περὶ Πινδάρου· (παρὰ τῷ δυσκ. Ἀπολλ. βιβ. γ').
„Μέμφομαι ἰώννα τὰν λιγερὰν Μυρτίδα, ὅτι
βανὰ φῆσα ἔβα Πινδάρου ποτ' ἔριν.“ Εἰκὼν δὲ αὐ-
τῆς ἡδε παρὰ πολλοῖς φέρεται.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ

Πραξιλλεῖον. (1)

Γ'ωνικ. ἀπὸ μείζονος Τριμ. Βραχυκατ.

Πριάπειον.

Α'ντισπας. τετρ. Καταλ. (Η'φαις. Σελ. 34.)

Σαπφικόν. (2)

§. σλς'. Α'ντισπ. Δίμ. Ὑπερκατάλ. (Η'φ. Σελ. 33.)

Α'ντισπ. Τετρ. Α'κατάλ. (ὁ Αὐτ. Σελ. 34.)

(1) Πραξιλλὰ μία τῶν Λυρικῶν ποιητριῶν. (Αὐθολ. Σελ. 91.) ἔγραψε Διθυράμβας, ὧς μυσίαν ποιεῖται Η'φαισίαν, Σελ. 9. καὶ Σχολιά, ἐφ' οἷς θαυμαζοῦνται φησὶν αὐτὴν ὁ Α'θήναιος βιβ. ιδ'. ὧν δὲ Αἰλῖος Γιράλδος μνημονεύει, ἔδεν τῶν τῶν ἀπεσφῆδη.

(2) Σαπφοῦ πατὴρ μὲν ἦτοί Σίμων, ἡ Εὐνομένης, ἡ Εὐρύγυρος, ἡ Εὐκρίτος, ἡ Σίμος, ἡ Κάμων, οἱ δὲ, Ε'ταρχος, καὶ Σκαυμανδρώνυμος· μήτηρ δὲ Κλεῖς. (Σειδ. ἐν λ. Εὐδ. Γ'α Σελ. 382-3.) Λεσβία. ὡς ἐν Ε'πιγράμμασι (Σελ. 91.) ἐκ πόλεως Μιτυλήνης. (Μοσχὸς εἰδυλ. γ'. σιχ. 93.) ἠκμάζετο περὶ τὴν μβ'. Ο'λυμπιάδα. (Σειδ. καὶ Εὐδοκ. ἐνδ. ἀνωτ.) 600. ἔτη πρὸ Χριστοῦ (John. Blair. ἐνδ. ἀν. Ντο. 7. Α.) πρεσβυτέρα δὲ ἦν Α'λκαίη, ὡς ἐκ τῶν τῶν Φιλοσόφῃ, (Ρ'ητορικ. βιβ. α' κεφ. η'.) καὶ Δημητρίῳ Φαληρέως περὶ Ε'ρμηνείας. (§. 145.) συμπανέως. Ε'γράψεν Ὑμνους. (Γαλία. ἐπιστολ. λ') Μετὰ τῶν Λυρικῶν Βιβλ. δ'. (Σειδ. ἐνδ. ἀνωτ. Α'θην βιβ. ιε'. Σελ. 687. Δίων λόγ. β' περὶ βασιλείας, καὶ ἄλλοι) Ε'λεγεῖτα, (Σειδ. ἐνδ. ἀνωτ.) Ε'πιγράμματα, ὧν ἔστιν ἅ εὖροις καὶ τῇ τῶν Ε'πιγραμμάτων Αὐθολογίᾳ, Μονοδίας, καὶ Γάμβας. (Σειδ. ἐν λ.) Μετιτίθει ἀναγκάτως Μάξι. τὸν Τύριον λόγ. η'. Αὐτὴ τὸ πλῆκτρον εὖρεται θρυλεῖται, καὶ εἰ μῦσα ἐκλήθη· εἰκὼν δὲ αὐτῆς ἦδε.

Ὅδε Πολυδεύκης φησὶ (βιβ. 5'. κεφ. 5'. τμήμ. 84. Τόμ. β'.) τὰς Μιτυληναίας ἐν τοῖς σφῶν αὐτῶν νομίσμασι Σαπφῶ χαράξαι, ἀληθέστατον ὅν ἐκ τῶν ἀρχαίων τῆς Εὐρώδος ἐρεπίων ἀναδείκνυται.

Σιμμίακόν. (1)

Αντισπ. Τετράμ. Ὑπερκατ. (Η΄φ. Σελ. 34.) ὃ ἔξ Σιμ-
μίσιον ὀνομάζει ὁ αὐτὸς Σχολ. (Σελ. 36.) Ἀναπαις. Τρίμ.
Καταλ. εἰς Δισύλλαβον. Η΄φαις. Σχολ. Σελ. 91.)
Δακτυλ. Αἰολικ. Πεντάμ. (Η΄φ. Σελ. 23.)

Σησιχόριον. (2).

Τροχ. Τετράμ. Βραχυκατάλ.

(1) Σιμμίας μὲν Ρόδιος ἦν τὴν πατρίδα, Γραμματικὸς, τότε
δὲ ἤκμασεν ἐπάνυτοι συμφανές. Δοκεῖ δὲ ἀρχαιότερος εἶναι
Μελεάγρε τῷ Γαθηρινῷ, ὃς αὐτῷ μέμνεται λέγων.

Τέρμινδον βρωτὴν, ἀχράδα Σιμμίω.

Ὅτι δὲ ἔξ Φιλίκε ἀρχαιότερος τῷ Κερκυραῖν (ὃς ἐπὶ Πτολε-
μαίῳ ἤκμασε τῷ Φιλαδέλφῳ περὶ τὴν ρκ΄. Οὐλυμπιάδα, δηλοῖ
Η΄φαισίω. (Σελ. 33.) Εὔγραψε δὲ Σιμμίας Γλώσσας ἐν βι-
βλίοις τρισὶ, Ποιήματα διάφορα ἐν βιβλίοις δ΄. ἐξ ὧν
ἐδὲν ἐς ἡμᾶς ἀπεσφᾷ, εἰ μὴ ὁ πέλεκυς, αἱ πτέρυγες, τὸ ὄν.
ἃ ἔξ παύγυια καλεῖ Η΄φαισίω. (Σελ. 63.) Ὁ δὲ παρὰ Σειδ.
ἐν λ. ἔξ αὐτῷ παρ’ Εὐδοκίᾳ ἀναγινώσκειται, διεφθαρταὶ ἀ-
ναμείμνεται γάρ τινα περὶ Σιμωνίδᾳ ἐν τέτοις· ὃ ἔξ πρὸ ἡμῶν
λογίοις ἀνδράσι σσημείωται Γουσίφ Γ’σορ. Φιλοσοφ. Σελ. 23,
Φαβρίκιω βιβ. γ΄. κεφ. ιζ΄. ἔξ Οὐοσίφ περὶ τῶν Εὔφρωνων Ποιη-
τῶν Σελ. 216.

(2) Σησιχόρος ὁ Λυρικὸς ἤκμασε κατὰ τὴν ε΄. Οὐλυμπιάδα
580. ἔτη Π. Χ. ὡς οἱ ἀκριβεστεροὶ παρέδωκαν. Τίον δὲ οἱ μὲν
καλεῖσιν Η΄σιόδη, (Ἀριστοτέλ. ἔξ Γ’σ. Τζέτζ. προλεγ. εἰς Ποιητ.
Σειδ. ἐν λ.) οἱ δὲ Εὐφώρην, ἢ Εὐφύμη (Σειδ. ἐνδ. ἀνωτ. Εὐδ.
Γ’ων. Σελ. 335) ἢ Εὐκλείδη, ἢ Υ΄τες. (Σειδ. ἐνδ. ἀνωτ.) Εὔ-
γραψε δωρεῖδι διαλέκτῳ Ποιήματα ἐν βιβλίοις κς΄. (Σειδ. ἔξ
Εὐδ. ἐνδ. ἀν. Ὁρα Φαβρικ. βιβ. β΄. κεφ. ιε΄.) Πατὴρ δὲ οἱ
Γόμερα Σικελίας πόλις. (Σειδ. ἐνδ. ἀν. Φιλόσοφ. ἐν βίῳ Ἀπολ-
λων. βιβ. ε΄. κεφ. ε΄. ἔξ Ἄλκοι.) Τέθνηκε δὲ ἐν Κατάνῃ ἔτος ἄ-
γων ε΄. ἔξ τ΄. (Λυκιανὸς περὶ Μακροβίων τόμ. γ΄. Σελ. 228.)

Σωλᾶδειον. (1)

Γωνικ. ἀπὸ μείζονος τετρ. Βραχυκατ. (ΗΨαις. Σελ. 37. & ὁ Σχολ. αὐτῇ Σελ. 38.)

Τελεσιλλεῖον. (2)

§. σλζ'. Γων. Δίμετρ. Καταληκτ.

Τῶτον φασὶν εἰς Ε'λένην φόγον γράψαντα τυφλωθῆναι· ἔπειτα παλινφθίαν, ἄσαι γράψαντα, ἧς ἡ ἀρχή „Οὐκ ἔς' ἔτυμος λόγος ἔτος, ἐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις, ἐδ' ἔκεο πέρναμα Τροίας" ὕστερον ἀναβλέψαι (Πλάτ. ἐν Φαίδρ. Σελ. 343. Μάξιμ. ὁ Τύριος λόγ. κζ' τομ β' Σελ. 32. edit. Reiske. Ἰσοκράτ. ἐν Ε'λέν. Ε'γκυκλίω. Λίον λόγ. β'. Σελ. 21. & λόγ. ιε' Σελ. 162. Σειδ. ἐν λ. & Ησύχιος περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν.) Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Τιτίας, ὅτι μὲν τοι χορὴς ἔσσε Σησίχορος ἔπειτα (Σειδ. ἐνδ' ἀνωτ.) Μίμνηται αὐτῇ Σιμωνίδης παρ' Ἀθηναίω (βιβ. ε' Σελ. 172.)

(1) Σωτάδαι δύο ἦσαν. Ὁ μὲν Κωμωδὸς τῆς μέσης Κωμωδίας. (Σειδ. ἐν λ.) ἢ τῶν δραμάτων & Ἀθήναιος ἐμνήθη βιβ. ιε'. Σελ. 620. Ἦν δὲ & ἄλλος Γαμβογράφος, Μαρωνεΐτης ἢ μίμνηται Σειδ. ἐνδ' ἀνωτ. & Ἀθήναιος βιβ. ζ'. Σελ. 293. Γωνικῶν δὲ ἀσμάτων ἐγένετο Ποιητής, & τῇ κιναιδολογίᾳ πρότος ἔτος ἤρετο Στράβ. βιβ. ιδ' Σελ. 618.

(2) Τελεσιλλὰ ἡντιοῖτο γρία, Λυρικὴ, Ἀργεῖα. (Ἀθήν. βιβ. ιδ'. Σελ. 627.) περὶ ἧς Πλάταρχ. ἐν τῷ περὶ Ἀρετ. Γυναικ. τόμ. ζ'. Σελ. 10—11. (ed. Reiske). . . . , ταύτην δὲ φασὶν οἰκίας ἦσαν ἐνδόξῃ, τῷ δὲ σώματι νοσηματικὴν, εἰς θεῆς πέμψαι περὶ υἰγείας & χρυσὸν αὐτῇ Μῆσας θεραπεύειν, πειθομένην τῷ θεῷ, & ἐπιθεμένην φθῇ, ἁρμονία τῆ τε πάθης ἀπαλλαγῆναι ταχὺ, & θαυμάζεσθαι διὰ τὴν Ποιητικὴν ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἐπεὶ δὲ Κλεομένης ὁ βασιλεὺς τῶν Σπαρτιατῶν, πολλὰς ἀποκτείνας, (ἡμῖν ὡς ἐνιοι μυθολογοῦσι ζ', & ο', & ἐπτακοσίς πρὸς ὀκτακισχίλις) ἐβάδιζε πρὸς τὴν πόλιν. Ὀρίμῃ & τόλμα δαιμόνιος παρέστη ταῖς ἀκμαζήσαις τῶν γυναικῶν, ἀμύνεσθαι τῆς πολέμιος ὑπὲρ τῆς πατρίδος· ἩΨαμένης δὲ τῆς Τε-

Φαλαίκειον. (1)

§. σλγ'. Ἀντισπας. Τρίμ. Καταληκτ. (Η' Φαις.
Σελ. 33. & ὁ Σχολ. αὐτῷ Σελ. 35.)

Φερεκράτειον. (2)

Ἀντισπας. Ε' Φθιμ. (Η' Φ. Σελ. 23.)

Κ Ε Φ. Ις.

Περὶ Σημείων. (3)

§. σλδ'. Ἰδέσσοι & τὸ περὶ Σημείων Ἡ' Φαισίωνος αὐταῖς
λέξεσι. „Τὰ σημεῖα τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἄλλως παρ' ἄλ-

λεσίλλης ὅπλα λαμβάνουσι, & παρ' ἑπαλξιν ἰσάμεναι κύκλω τὰ
τείχη περιέεψαν, ὥστε θανατῶν τὰς πολεμίας. Τὸν μὲν ἐν
Κλεομένη, πολλῶν πεσόντων, ἀπεκράσαντο. Τὸν δ' ἕτερον βα-
σίλεα Λαμάρκτον (ὡς Σωκράτης φησὶν) ἐντὸς γενομένου, &
καταχόντα τὸ Παιμφυλιακόν, ἐξέωσαν· κτλ. Οὕτω & Παν-
σανίας ἐν Κορινθ. Σελ. 156—7. & 194. & Πολύαινος Στρατηγ.
βιβ. ι'. ὅθεν δῆλον αὐτὴν περὶ τὴν ρλδ'. Οὐλυμπιάδα ἀκμάσαι.
Ὅρα Γω. Μεέριον de regno Lacedaemoniorum Σελ. 14.
& 20. (ed. Graevii.) & Πλέταρχ. ἐν Κλεομ.

(1) Φαλαίκε ἐν Ε' πιγράμμασι μέμνηται Ἀθήναιος βιβ. ι'.
Σελ. 440.

(2) Φερεκράτης Ἀθηναῖος ἦν Κωμικός· (Σκῆδ. ἐν λ. & Εὐδοκ.
Γαν. Σελ. 426. Ἀνών. εἰς Ἀριστοφάν. Σελ. XII.) ἔγραψε δρά-
ματα ιη'. ὧν μνημονεύει πολλαχῶς ὁ τῷ Κωμικῷ Σχολιαστῇ, &
Ἀθηναῖος· ὅρα & Φαβρίκ. βιβ. β'. κεφ. κβ'.

(3) Πάλαι μὲν ἡμεῖς περὶ Σημείων τῶν ἀρχαίου Γραμματι-
κῶν, & Χρήσεως αὐτῶν διὰ μικροτέρων διελάβομεν, ἐν οἷς & Η'.

λοις κείται· λέγω δὲ ὅποια εἰν, ἥτε παράγραφος ,
 ἢ ἡ κορωνίς , ἢ ἡ ἔξω νενευκυῖα διπλῇ , ἢ
 ἡ ἔσω , ἢ ὁ ἀσερίσκος , ἢ εἴτι ἄλλο τοιαῦτον·
 παρὰ μὲν τοῖς λυρικοῖς, ἂν μὲν μονόσροφον τὸ ᾄσμα ἦ,
 καὶ ἐκάστην τίθεται σροφὴν ἢ παράγραφος· εἴτα ἐπὶ τέ-
 λος τῷ ᾄσματος, ἢ κορωνίς· ἐὰν δὲ κατὰ περικοπὴν τὰ
 ᾄσματα ἦ γεγραμμένα, ὥσε· εἶναι σροφὴν, ἢ ἀντίσρο-
 φον, ἢ ἐπωδὸν, ἢ παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ ἐπιδῶν, ἢ
 κορωνίς, ἢ ἔτως ἢ παράγραφος, ἢ διορίζει τάτε ὅμοια,
 ἢ τὰ ὀνόμοια· ἐπὶ μὲν τοι τῷ τέλει, ὁ ἀσερίσκος τίθεται
 γνῶρισμα τῷ τετελειῶναι τὸ ᾄσμα· ἐπεὶ ἡ κορωνίς ἐπὶ
 πασῶν τίθεται τῶν ἐπιδῶν· ἢ μάλιστα εἰδέν· ὁ ἀσερί-
 σκος τίθεται, ἐὰν ἑτερόμετρον ἦ τὸ ᾄσμα τὸ ἐξῆς· ὁ ἢ
 μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν μονόσροφικῶν γινεται,
 Σαπφῆς τε, ἢ Ἀνακρέοντος, ἢ Ἀλκαίῃ· ἐπὶ δὲ τῷ Ἀλ-

φαισίῳ ἐν πολλοῖς ἡρμηνεύσαμεν, ἢ ἄλλ' ἐκ ὀλίγα ἐπὶ
 τὸ σαφέστερον διδάξαι πρέζυμνησμεν. Ἀλλὰ γε εἰδότες, Ἀρ-
 χαιολογίας τὸ μᾶλλον εἶναι, ἢ Μετρικῆς τὸ σπύδασμα, ἢ τὴν
 τέτων χρῆσιν παρημελημένην, ἢ ἄλλως ἐκ ἀναγκαιῶν, διὰ βρα-
 χέου τέτων εὐταυτῷ ἐπιμνησθῆσαι δεῖν ἡγησάμεθα. Ὁ δὲ ἢ
 ἄλλοις ἐντυχῆν βεβλόμενος μετίτω. Johan. Wower. Poly-
 mathia κεφ. ιη'. Eschenbach, de veterum Criticorum
 σημειώσσει pag. 301. Διογένην Λαέρτιον βιβ. γ'. τιμ. 65—6.
 Γαληνὸν τὸμ ε' Σελ. 399—404. Φαβρίκ. βιβλιοθ. Ἑλλ. βιβ.
 γ'. κεφ. ιβ'. κτλ. μάλιστα δὲ τὸν Πολυμαθεστάτου d'Anse de
 Villosion ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀμήρειον αὐτῷ ἔκδοσιν ταῦτα διὰ
 μακρῶν πραγματευσάμενον· ἐν οἷς θαυμάζειν ἄξιον τ' εὐ-
 δρός τὸ φιλόπονον ἢ τὴν περὶ φιλολογίαν σπουδὴν.

καίς, ἰδίως κατὰ μὲν τὴν ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ὁ ἀσερίσ-
 κος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο μόνῃς· κατὰ δὲ τὴν ἀριστάρ-
 χειον, καὶ ἐπὶ ποιημάτων μεταβολῇ· ἡ δὲ διπλῇ ἔξω βλέ-
 πουσα, παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς, καὶ τραγικοῖς. πολλή· πα-
 ρὰ δὲ τοῖς λυρικοῖς, σπανία· καὶ παρὰ Ἀλκμαῖνι γῆν εὐ-
 ρίσκεται· ἔγραψε γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων ἐροφῶν ἄσ-
 ματα, ὧν τὸ μὲν ἡμισυ τῷ αὐτῷ μέτρῳ ἐποίησαν ἑπτὰ-
 εροφον, τὰ δὲ ἡμισυ, ἑτέρῃ· καὶ διὰ τῆτο ἐπὶ ταῖς ἑπτὰ
 εροφαῖς ταῖς ἑτέραις, τίθεται ἡ διπλῇ, σημαίνουσα τὸ με-
 ταβολικῶς τὸ ἄσμα γεγράφθαι· τῆτοις τοῖς προειρημέ-
 νοις, πλὴν τῷ ἀσερίσκῃ, καὶ ἑτέροις τισὶ, περὶ ὧν λέξο-
 μεν, ἐν τοῖς δράμασι χρώμεθα· τῇ μὲν ἔν κορινθίῳ, κα-
 τὰ τρόπους τρεῖς ἦτοι, ὅταν, τῶν ὑποκριτῶν εἰπόντων τινὰ, καὶ
 ἀπαλλαγέντων, καταλείπεται ὁ χορὸς, ἢ ἔμπαλιν· ἢ ὅ-
 ταν μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον γίνεσθαι δοκῇ τῆς
 σκηνῆς· τῇ δὲ παραγράφῃ, κατὰ πρόσωπα ἀμοι-
 βαῖα, ἔντε τοῖς λαμβικοῖς, καὶ τοῖς χορικοῖς, μεταξὺ τῆς τε
 εροφῆς, καὶ ἀντιερόφῃς· εἰ μὲντοι ἡ εροφὴ ἔξ ἀμοιβαίων
 τυγχάνῃ συγκειμένη, καὶ ἐξαρκεῖ πρὸς τὸ δηλῶσαι, ὅτι
 πεπλήρωται ἡ εροφὴ, ἢ παράγραφος, ἐπιφερομένης ἄλ-
 λης εροφῆς· ἐπεὶ καὶ ἐφ' ἐκάστῃ κώλῃ ἡδὲν ἦττον τίθεται.
 ἀλλὰ κεῖται καὶ ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῇ· τῆτο δὲ, εἰ μὲν ἀντί-
 εροφος ἐπιφέρεται· ὡς εἰ μὲν γε μεταβολὴ μόνον ἢ εροφῆς.
 ἢ ἔξω βλέπουσα τίθεται· εἰπόντων δὲ ἡμῶν, ὅτι ἔσαι τινὰ
 κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσχουσιν ἀναπαισικὰ γεγραμμένα, ἃ δὴ
 καὶ ἐν παρόδῳ ὁ χορὸς λέγει, ἐφ' ἐκάστῃ περιορισμῷ τίθε-

ται ἡ παράγραφος· τῆς δὲ παραβάσεως μερῶν ὄντων ἑπτά, ἐπὶ ἓν ἕκαστον τῶν ἀπολελυμένων τριῶν τίθεται ἡ παράγραφος, τῇ κομματίῳ, καὶ τῆς παραβάσεως, καὶ τῇ μακρῇ· ὡδὲν ἦττον δὲ καὶ ἐπὶ τῇ μέλει, καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιρρήματος, ἀν μὴδὲν αὐτῷ ἀποδιδῶται· ἐὰν δὲ ἐνῇ τὰ ἀνακλώμενα, τότε ἀντίστροφον τῇ μέλει, καὶ τὸ ἀντεπύρρημα, ἐπὶ τῇ ἐπιρρήματος τίθεται ἡ ἔσω νενευκυῖα διπλῇ, ὑπὲρ τῇ δηλώσει, ὅτι ἐστὶ τὰ ἀνταποδιδόμενα· ἐπὶ δὲ τῇ ἀντεπύρρηματος, ἡ ἔξω νενευκυῖα· εἰώθασι τοῖνυν αὐτοὶ οἱ δραματοποιοὶ μεταξὺ ἱαμβείων τινῶν γράφειν ἑτέρῳ μέτρῳ ὁπόσας ἐν σροφᾷς, εἴτα πάλιν περᾶντες δι' ἱαμβείων τὸ προκείμενον, κατὰ συνέχειαν ἀνταποδιδόναι τὰς σροφᾷς· ἐν δὲ ταῖς προτέραις σροφαῖς ἐπὶ τῇ τελευταίῳ κώλῃ, δύο τίθενται διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχάς, ἔξω βλέπῃσα· ἡ δὲ μετὰ τὸ τέλος, ἔσω νενευκυῖα, δηλόντων ἡμῶν διὰ τῆς ἔσω βλέψεως, ὅτι ἀνταποδίδεται αὐτοῖς· ἐν δὲ τοῖς ἀνταποδιδόμενοις, πάλιν μὲν ἐφ' ἑκάστης σροφῆς, παράγραφος· ἐπὶ δὲ τῇ τελευταίῳ κώλῃ, δύο διπλαῖ, ἡ μὲν κατ' ἀρχάς, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἀμφότεραι μέντοι ἔξω νενευκυῖαι, διὰ τέτων δηλόντων ἡμῶν, ὅτι ἀνταποδίδεται.

Καὶ ταῦτα μὲν Ἡφαισίων· ἰδὲ δέσσοι καὶ περὶ ἄλλων Σημείων τινὰ διὰ βραχείων, ἅπερ ἐκ Κωδίκος τῆς Εὐετίας· σι Βιβλιοθήκης τῇ ἀγίῃ Μάρκῃ α'. ἐξέδοτο ἐν τῇ Ὁμῆρῳ αὐτῇ ἐκδόσει ὁ Σοφὸς d' Anse de Villosion.

Ταῦτα εὐρηγαι ἐν τῇ παλαιῷ βιβλίῳ.

Τοῖς παρ' Ὀμήρῳ σίχοις, σημεῖα παράκειται τάδε·
 διπλῇ καθαρά , διπλῇ περιεσιγμένη , ὀβε-
 λός —, ὀβελός σὺν ἀπερίσμῳ —✱, ἀντίσιγμα ,
 κερέα ατῆα |, Ω πλάγιον .

Ἡ μὲν ἐν διπλῇ καθαρά παράκειται

 πρὸς τὴν ἅπαξ εἰρημένην λέξιν·

 πρὸς τὴν τῆ ποιητῆ συνήθειαν·

 πρὸς τὰς λέγοντας, μὴ εἶναι τῆ αὐτῆ ποιητῆ

Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσεΐαν·

 πρὸς τὰς τῶν παλαιῶν ἱστορίας·

 πρὸς τὰς τῶν νέων ἐκδοχάς·

 πρὸς τὴν Ἀττικὴν σύνταξιν·

 πρὸς τὴν πολύσημον λέξιν.

πρὸς μὲν ἐν τὴν ἅπαξ εἰρημένην λέξιν·

Μάντι κακῶν, καὶ πῶποτε μοι τὸ ΚΡΗΓΤΟΝ εἶπες.

ἅπαξ γὰρ εἴρηται· καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν σημείων ὡσαύτως
 αὐ δεῖ τιθέναι.

Ἐν ἄλλῳ ἔργῳ.

Τὰ παρατιθέμενα τοῖς Ὀμηρικοῖς σίχοις σημεῖα ἀναγ-
 καίον γινῶναι τὰς ἐντυγχάνοντας· εἰς δὲ ταῦτα·

 διπλῇ ἀπερίσικτος

 διπλῇ περιεσιγμένη

— ὀβελός —

—✱ ὀβελὸς μετὰ ἀσερίσκου —✱

✱ ἀσερίσκος κατ' ἐαυτὸν ✱

∩ ἀντίσιγμα ἄσικτον ∩

∩. ἀντίσιγμα περιεσιγμένον ∩.

Ἡ μὲν ἔν ἀπερίσικτος διπλῇ ∩ τίθεται

∩ πρὸς ἰσορίας, καὶ σχηματισμὸς, καὶ ἑτέρας ποικίλας
χρείας, καὶ πρὸς τὰς ἅπας εἰρημένας λέξεις, καὶ πρὸς τὰ
ἐναντία καὶ μαχόμενα τῶν νοημάτων.

∩ ἡ δὲ περιεσιγμένη διπλῇ ∩, πρὸς τὰς Ζη-
νοδοτε καὶ Κράτητος γραφὰς, καὶ αὐτῷ Δ' ρισάρχῃ.

— ὁ δὲ ὀβελὸς — πρὸς τὰ νόθα, καὶ ἀδετέμενα.

—✱ ὁ δὲ μετὰ ὀβελῷ ἀσερίσκος, ἔνθα εἰσὶ μὲν τὰ
ἔπη τῷ ποιητῇ, καὶ καλῶς δὲ κεῖνται, ἀλλ' ἐν ἄλλῳ. —✱

✱ ὁ δὲ κατ' αὐτὸν ἀσερίσκος, ἔνθα καλῶς εἴρηνται
τὰ ἔπη ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, ἔνθα κεῖνται. ✱

∩ τὸ δὲ κατ' ἐαυτὸ ἀντίσιγμα πρὸς τὴν ἐνηλλαγμέ-
νης τόπος, καὶ μὴ συνάδοντας. ∩

∩. τὸ δὲ περιεσιγμένον ἀντίσιγμα, ὅταν ταυτολο-
γῇ, καὶ τὴν αὐτὴν διάνοιαν δεύτερον λέγῃ. ∩.

Γέρον, ὅτι αἱ ῥαψωδίαὶ ὁμῆρος παρὰ τῶν παλαιῶν,
κατὰ συνέχειαν ἠυδαίνοντο, κορωνίδι μὲν διασελλόμεναι,
ἄλλῳ δὲ ἑδενί· τῆς δὲ κορωνίδος τετράεσι τὸ σημεῖον

∩ λέγεται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐν τοῖς πλοίοις
ἀνακεκαμμένης κορωνίδος. ∩

ΜΕΤΡΙΚΗ Σ

ΒΙΒΛΙΟΝ Β',

ΜΕΡΟΣ

Β'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

ΜΕΡΟΣ Β'.

§. σμ'. **Λ**οιπὸν δ' ἂν εἴη καὶ τὸν περὶ Ποιήματος λόγον ἐκθέσθαι, καὶ τὸ Ποίημα καὶ τὰ λοιπὰ θεωρῆσαι. Τῶν γέν. Ποιημάτων, τὰ μὲν ἐσι κατὰ Στίχον, τὰ δὲ, Συσημαδικά.

§. σμα'. Κατὰ Στίχον λέγεται, ὅσα ὑπὸ τῷ αὐτῷ μέτρῳ καταμετρεῖται· οἷα τὰ τῷ Οἷμῳ ἔπη, καὶ τὰ Λυκόφρονος, καὶ ἄλλα.

Τ' ποσημείωσις.

§. σμβ'. Οἱ μέντοι Ἡφαισίων καὶ τὰ ὑπὸ Κώλε, ἢ Κόμματος καταμετρούμενα καταχρηστικῶς καὶ ταῦτα ἀξιοῖ καλεῖν κατὰ Στίχον. (Σελ. 63. καὶ, 66.) οἶον.

Τῷ Διὸς ἱ παῖς ὁ Βάκχος,

Ὁ Λυσίφρων Λυαῖος,

Ὅταν φρένας γ' ἐς ἡμᾶς

Εἰσέλθῃ μεθυώτης,

Διδάσκει με χορεύειν.

Ἐχῶ δὲ καί τι τερπνόν,

Ὅ τῃς μέθης ἔρασις·

Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδῆς

Τέρπειμε κ' Ἀφροδίτῃ.

Καὶ πάλι θέλω χορεύειν.

Ἐνταῦθα γέν' Ἰαμβικά εἰσι τὰ Κῶλα. Τοιαῦτα πάντα
τὰ Ἀνακρέοντος μέλη. Εὐρήσεις δέ τι καὶ παρ' Ἡφαισίων
Καλλιμάχειον Ἀντισπασικόν. (Σελ. 63.)

§. σμγ'. Συσηματικά δὲ, ὅσα ὑπὸ διαφόρων Μέ-
τρων, εἰς ἓν παραλαμβάνόμενα σῶμα, καταμετρεῖται.
Τύτων δὲ μέρη ἔξ.

Κατὰ Σχέσιν,

Ἀπολελυμένα,

Ἐξ Ὀμοίων,

Μετρικὰ Ἀτάντα,

Μικτὰ Συσηματικά· καὶ,

Κοινὰ Συσηματικά,

Κ Ε Φ. Α.

Περὶ τῶν Κατὰ Σχέσιν.

§. σμδ'. Ὑποδιαίρεται δὲ πάλιν καὶ ταῦτα. Λέγωμεν δὲ πρῶτον ὡς εἰκὸς περὶ τῶν Κατὰ Σχέσιν. Κατὰ Σχέσιν τοίνυν λέγονται, ἃ δαλεῦων Ἀνταποδόσει, καὶ Ἀνακυκλήσει ὁ Ποιτὴς γράφει. (1)

§. σμε'. Ταῦτα δὲ πάλιν ὑποδιαίρεται εἰς ἕξ.

Μονοστροφικά,

Ἀντιθετικά,

Ἐπιδικά,

Κατὰ Περικοπὴν Ἀνομοιομερῆ. (ἢ Περικόμματα)

Μικτὰ κατὰ Σχέσιν, καὶ

Κοινὰ κατὰ Σχέσιν.

I.

Μ ο ν ο σ τ ρ ο φ ι κ ᾶ.

§. σμς'. Μονοστροφικά τοίνυν εἰσιν, ὅσα ὑπὸ μιᾶς Στροφῆς καταμετρεῖται· (2) οἷα λέγονται τὰ Ἀλ-

(1) Ἡ Φαισίον Σελ. 63. „Κατὰ Σχέσιν . . . εἰσιν, ὅσα μετρεῖται ὑπὸ Συσήματος· καλεῖται δὲ ἕτω, διὰ τὸ ἔχειν τινα πρὸς ἄλλα σχέσιν τὰ ἐν τῷ Ποίηματι Συσήματα ἐν τῷ καταμετρεῖσθαι.”

(2) Ἡ Φαις. Σελ. 64. καὶ 68.

καίς, (1) ἡ Σαπφῆς τῆς καλῆς· (ἔτω γὰρ αὐτὴν ἐκά-
λει Σωκράτης, εἰ ἡ μέλαινα ἦν (2)·) ἡ ἔτι τὰ τῷ Τηῆς
Ἀνακρέοντος ἀποσφύζοντα μέλη.

Π.

Ἀντισηπτικά.

§. σμζ. *Αντισηπτικά* δὲ καλεῖται, (3) ὅσα κατὰ
Θέσιν μὲν γέγραπται, ἢ μὲντοι κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν
παραβάλλεται ἀλλήλοις τὰ ἀντιστρέφοντα· τοιαῦτα ἂν
εἴη ἡ τὰ φερόμενα παίγνια Σιμμίς· οἷα ὁ Πέλεκυς,
ἡ τὸ Ὠόν.

(1) Ο' αὐτός. Σελ. 68.

(2) Μάξιμος Τύριος λόγῳ η'. Σελ. 104. „Καὶ ἐκ ἑκῆς (ὁ
Σωκράτης) πλῆρες τὸ εἶδος ἔχων, ὥσπερ ἀγγεῖον ἀλλοτριῶν
ναμάτων, ἦπε Σαπφῆς τῆς καλῆς· ἔτω γὰρ αὐτὴν ὀνομάζειν
χαίρει διὰ τὴν ἑρμηνείαν τῶν μελῶν, καί τοι Μικρὰν ἦσαν, ἡ
Μέλαιναν·” μετὰ Πλάτωνα ἐν Φαίδρῳ. Σελ. 198.

(3) Ἡ' Φαιρίαν. Σελ. 68. „Ἀντισηπτικά δὲ εἰσιν, ὅποταν
ὁ Ποιητὴς γράφῃ ὅποσαδήποτε Κῶλι, ὡς ἀνόμοια, ἡ ὡς
βέλεται· εἴτα τῶν αὐταποδῶν.

Ἀνδροδεία δῶρον ὁ Φωκεύς κρηττερῆς μηδοσύνης ἦρα τίνων Ἀΐαντα
 ὦπασ' ἑπειὸς πέλεκεν· τῷ ποικιὰ πύργων διειστέοντων κατέρειπεν ἀπὸς
 Τῆμος ἔπει τῶν ἱερῶν κηρὶ πυρίπυφον πόλιν ἠδ' ἀλώσειν,
 Δαρδανιδῶν, χρυσόβαφεις τ' ἐσθφείλῃ ἐκ διεμέδων ἀναικτας,
 Οὐκ ἐνέριδιμος γεγραῶς ἐν προμάχοις Ἀχαιῶν,
 Ἄλ' ἀπὸ κρημνῶν ἰθαρχῶν νῆμα νόμιζε δουκλῆς.
 Νῦν δ' ἐς οἴμῃσειον ἔβη κέλευθον,
 Σῶν χάριν, ἀγνώα πολύβουλε Παλλὰς.
 Τρισμῆκαρ, ὃν σὺ διρυμῷ
 Ἰλῆος ἀμφιδερχομένης.
 Οὔδ' ἄλβος
 Ἄει πνεῖ.

Τὸ δὲ Ωΰν, τῆτι.

Κατ' ἄρας

Ματ' ἄρας

Τὸ τῆτι ὧν νέου

Πρόφρου δὲ θυμὸς δέχοι δι' ἡγὰρ ἀγυιᾶς

Τὸ μεν δὲ αὐτὸν ἐν ἑβδόμῃ Ε' ρηκῆς ἐδίδεκε κἀρῆς

Ἀπὸ δ' ἐν μετ' ἐμοὶ βλαβήσας μετ' ἡμῶν πικροῖς ἀέθου

Θωκῆ δ' ὑπὲρ ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Θωκῆ δ' ὑπὲρ ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Παλινκαίτοις ὑπὲρ ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καίτοις ὑπὸς ἡγῶν νεύει πρὸς ἀπορροῶν ἐλπίσιν ἀέθου

Καὶ ἀναγινώσκεται ἔτω.

Κωτίλας

Ἀτρίον

Ματέρος

Δωρία

Τῇ τέτ' ὠδὸν νέον

Ἀγνᾶς ἀηδόνας·

Πρόφρων δὲ θυμῷ δέξο, δὴ γὰρ ἀγνᾶς

Δίγειάμιν καμ' ἀμφὶ ματρὸς ὠδὶς. κτλ. ὡς αὐτὸς

III.

Ε' π ω δ ι κ ά.

§. σμῆ. Ε' πωδικὰ δὲ ἐσὶν, ἐν οἷς συσῆμασιν ὁμοιοὶ
ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται.

§. σμδ'. Τέτο δὲ πάλιν τὸ Ε' πωδικὸν διαίρεται εἰς

Ε' πωδικά,

Προπωδικά,

Μεσσωδικά,

Περιπωδικά,

Παλινπωδικά.

Ε' π ω δ ι κ ά.

§. σν'. Ε' πωδικὰ τοῖνυν, ἐν οἷς συσῆμασιν ὁμοιοὶ
ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται. Τῶν δὲ ὁμοίων τέτων τὸ μὲν πρῶτον

τερον Σηροφῇ, τὸ δὲ, καλεῖται *Αντισροφῇ*· τὸ δ' ἐπι-
φερόμενον ἀνόμοιον *Ε'* πωδός· οἶον.

Στροφή Κώλων *ί*. (1)

Εἵτις ἀνδρῶν εὐτυχίῃσιν,
Η' σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις,
Η' σθένει πλέτῃ, κατέχει
 Φρασὶν αἰανῇ κόρον,
 Αὔξις εὐλογίαις ἀσῶν μεμίσχθαι.
 Ζεῦ! μεγάλα δ' ἀρετὰ θνατοῖς ἔπονται,
 Εἴ κ' σθένει. Ζώει δὲ μάσσων
 Οὔλβος ὀπιζομένων· πλαγίαις
 Δὲ φρένεσσιν ἔχ' ὁμῶς πάν-
 τα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

Αντισροφή Κώλων *ί*.

Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα.
 Χρὴ μὲν ὑμᾶσαι τὸν ἐσλόν.
 Χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς
 Χαρίτεσσι βασιᾶσαι·
 Εἴσι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ
 Μοῖρα, πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
*Η'*τορ, ἐν βάσσαισιν Ἰσθμῷ
 Δεξαμένῳ σεφάνε, τὰ δὲ κοι-
 λα λέοντος ἐν βαθυτέρ-
 να νάπα, κάρυξε Θήβαν.

(1) Πίνδαρ. *Γ*θμ. γ'. Τόμ. α'. Σελ. 598—602. (edit. Heyne.)

Ἐπὶ πόδες, Κώλων ἰά'.

Ἰπποδρομίᾳ κρατέων.

Ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν

Σύμφυτον ἔκατελέγχει.

Ἰσε μὲν Κλεωνύμῳ

Δόξαν παλαιὰν ἄρμασι.

Καὶ ματρόθεν Λαβδακίδαισι

Σύννομοι, πλάττε διέσι-

χον τετραοριᾶν πόνοισι

Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις

Ἀμέραις ἄλλ' ἄλλοι' ἐξ-

ἄλλαξεν. Ἀτρωτοὶ γεμὰν παῖδες Θεῶν.

Εἰν τέτρω γ' ἢ μὲν Στροφῇ, ἢ Ἀντιστροφῇ τό, τε Μέτρον τὸ αὐτὸ φυλάττει, ἢ ἐκ Κώλων ἐσὶν ἰσαριθμῶν· ἢ δὲ Ἐπὶ πόδες ἀδιάφορος· ἔτε γὰρ Μέτρον τὸ αὐτὸ φυλάττει, ἔτε ἐκ Κώλων ἐσὶ τῶν ἴσων.

Ἰ' ποσημ.

§. σνα'. Σημειωτέον μέντοι, ὡς ἔστιν ὅτε ἔ τὸ αὐτὸ Μέτρον οἱ Ποιηταὶ φυλάττεσιν ἐν τῇ Στροφῇ ἢ Ἀντιστροφῇ, ἔτω ἢ Σοφοκλῆς (Αἴαντ. Μασίγ. σίχ. 1206—1225.)

Στροφῇ Κώλων ζ'.

Τίς ἄρα νέατος; ἐς πότε λήξει

Πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς,

Τὰν ἄπαυσον γ' αἰὲν ἐμοὶ
 Δορυσσόντων μόχθων
 Ἄταν ἐπάγων
 Ἀνὰ τὰν εὐράδῃ Τροίαν,
 Δύσανον ὄνειδος Ἑλλάνων;
 Ἀντιτροφὴ Κώλων ζ'.

Ὅφελε πρότερον αἰθέρα δύναι
 Μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον Ἀΐδαν
 Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς συγερῶν
 Ἐδειξ' ὅπλων Ἑλλά-
 σι κοινὸν Ἀΐρη.

Ω πόνοι πρόγονοι πόνων.

Κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνδρώπες.

Ἐνταῦθα γὰρ τὸ ε' Κώλον τῆς μὲν Στροφῆς Ἰωνικὸν ἀπ' Ἑλάσσονός ἐστι Δίμ. Ἀ' κατ. ἐξ υ υ - - | - - - | τὸ δὲ τῆς Ἀντιτροφῆς ἐκ - υ - υ | υ - υ - | περὶ ἧ τάδε φησὶν ὁ Τρικλίνιος ἐν τοῖς εἰς Σοφοκλέα. Σελ. 439. β' , Καὶ οἶμαι ὡς ἐπίτηδες τῷ ὁ Ποιητὴς πεποίηκεν, ἵνα μή τις αὐτῷ μέμψηται, ὡς ὀκτασήμεν Συζυγία χρωμένῳ ἐν Ἰωνικοῖς· ἔκθα Ἑξασήμεν, ἢ Ἑπτασήμεν, ἢ Πεντασήμεν χρωῖνται."

§. συνβ'. Γίνεται δὲ καὶ πεντὰς Ἐπιδιχὴ, ὅτε δηλαδὴ δυοὶ Στροφαὶς καὶ Ἀντιτροφαὶς ἢ Ἐπιδιχὴς ἐπάγεται· οἷον.

Στροφὴ α'. Κώλων ζ'. (1)

Σὺ μὲν, ᾧ πατρίς Ἰλίδας,

(1) Εὐριπίδ. Ἑκάβ. σ' χ. 904-951.

Τῶν ἀπορρήτων πόλις

Οὐκέτι λέξη, τοιόνδ' ἔλ-

λάνων νέφος ἀμφίσε καλύπτει

Δορὶ δὴ δορὶ πέρσαν

Ἀπὸ δὲ σεφάναν κέκαρσαι

Πύργων, κατὰ δ' αἰθάλας

Κηλὶδ' οἰκτροτάτα κέχρωσαι

Τάλαιν', ἐκέτι σ' ἐμβατεύσω.

Ἀντιστροφὴ α', Κώλων δ'.

Μεσονύκτιος ὠλύμαν,

Ἦμος ἐκ δείκνων ὕπνος

Ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται.

Μολπᾶν δ' ἄπο εὐχαρηποιῶν

Θυσιῶν καταπαύσαι

Πόσις ἐν θαλάμοις ἐκείτῃ,

(Ἑυσὸν δ' ἐπὶ πασσαλφ.)

Ναύταν ἐκέθ' ὄρων ὅμιλον

Τροίαν Γλιάδ' ἐμβεβῶτα.

Στροφὴ β', Κάλων δ'.

Ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις

Μίτραισιν ἐρρύθμιζόμαν,

Χρυσέων ἐνόπτρων

Λεύσσεσ' ἀτέρμονας ἐς αὐγάς,

Ἐπιδέμνιος ὥς πέσοιμ' ἐς εὐνάν·

Ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·

Κέλειςμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροίας

Τόδ' ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε δὴ,
 Πότε τὰν Ἰλιάδος σκοπιάν
 Πέρσαντες, ἤξετ' ἐς οἴκους;

Ἀντιστροφὴ β', Κώλων ι.

Λέχη δὲ φίλα μονόπεπλος
 Λιπύσσα, Δωρὶς ὡς κόρη,
 Σεμνὰν προσίζεσ'
 Οὐκ ἤνυσ' Ἀρτεμιν ἅ τλάμων.
 Ἀγχομαι δὲ θανόντ' ἰδῶσ' ἀκοίταν
 Τὸν ἐμὸν, ἄλιον ἐπὶ πέλαγος,
 Πόλιν τ' ἀποσκοπῶσ', (ἐπεὶ
 Νόσιμον ναῦς εἰνήησε πόδα,)
 Καί μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ἰλιάδος.
 Τάλαιν' ἀπέειπον ἄλγχι.

Ε' πωδὸς Κώλων ι.

Τὰν τοῖν Διοσκύροιν Ἑλένην κάσιν,
 Ἰδαίοντε βέταν
 Αἰνόκαριν κατάρφα.
 Διδῶσ', ἐπεῖμε
 Γᾶς ἐκ πατρώας ἀπώλεσεν.
 Εἰξόκησέ τ' οἴκων γάμος, ἢ γάμος,
 Ἄλλ' ἀλάστορός τις οἰζύς.
 Ἄν μήτε πέλαγος ἄλιον
 Ἀπαγάγοι πάλιν,
 Μήτε πατρῶων ἵκοιτ' ἐς οἶκον!

§. συγ'. Γίγνεται δὲ ἡ ἐπὶ τὰς Ε' πωδικήν, ἐν ἡ με-

τὰ τρεῖς δηλονότι Στροφάς, ἔξ Ἀντιστροφάς ἢ Ἐπώδου
κεῖται.

Στροφή α'. Κώλων ιη'.

Διὸς πλαγὰν ἔχουσ' εἰπεῖν
Πάρεσι τέτο γ' ἐξιχνεύσαι
Ὡς ἔπραξεν, ὡς ἔκρανεν.
Οὐκ ἔφατις θεὸς βροτῶν
Ἀξίωσθαι μέλειν
Ὅσοις ἀδίκτων χάρις
Πατοῖτο· ὁ δ' ἐκ εὐσεβείης.
Πέφανται δ' ἐγγόνες
Ἀτολμήτων Ἀρη πνεόντων
Μείζον ἢ δικαίως,
Φλεόντων δωμάτων ὑπέρφεν
Υπὲρ τὸ βέλτιστον· ἔσω δ' ἀπή-
μαντον ὥς κ' ἀπαρκεῖν
Εὖ πραπίδων λαχόντα.
Οὐ γάρ ἐστιν ἑπαλξίς
Πλέτε πρὸς κόρον ἀνδρὶ
Λακτίσαντι μεγάλα δίκας
Βωμὸν, εἰς ἀφάνειαν.

Ἀντιστροφή α'. Κώλων ιη'.

Βιάται δ' ἀτάλαινα πεισθῶ
Προβελόκαις ἄφερτος,
Ἄκος δὲ παμμάταιον
Οὐκ ἐκρύφθη· πρέπει δὲ φῶς,

Αἰνολαμπές σῖνος.

Κακῆ δὲ χαλκῆ τρόπον

Τρίβωτε ἔ προβολαῖς

Μελαμπαγῆς, πέλει

Δικαιωθεῖς, ἔπει

Διώκει παῖς πτανδὸν ὄρνιν

Πόλει πρόσριμμ' ἄφερτον ἐνθεῖς.

Λιτᾶν δ' ἀκῆει μὲν ἕτις θεῶν·

Τὸν δ' ἐπίσροφον τῶν δε

Φῶτ' ἄδικον, καθαίρει·

Οἶος ἔ Παρίς ἐλθεῶν

Εἷς δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν,

Ἡ χυνε ξενίαν τράπε-

ζαν κλοπαῖς γυναικός.

Στροφὴ β'. Κώλων ιη'.

Λιπῆσα δ' ἀσοῖσιν ἀσπίσoras

Κλόνες λογχίμους τε ἔ

Ναυβάτας ὀπλισμῆς,

Ἀγασά τ' ἀντίφερνον

Γλίφ φθορὰν,

Βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν,

Ἀτλητα τλᾶσα· πολλοὶ δ' ἔεσαν

Τὸδ' ἐννέποντες δόμων προφῆται.

Γῶ ἰὼ δόμα ἔ πρόμοι,

Γῶ λέχος, ἔ σῖβοι φιλόνορες!

Πάρεσι σιγαῶς, ἄτιμος, ἀλοῖδορος.

Αἴδιος, ἀφεμένων, ἰδεῖν.

Πόδι δ' ὑπὲρ ποτῖας

Φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.

Εὐμόρφων γὰρ κολοσσῶν

ἔχθεται χάρις τάνδρῃ.

Ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις

ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα.

Ἀντιστροφὴ β'. κώλων ιγ'.

Ὀνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες

Πάρεσι δόξαι φέρου-

σαι χάριν ματαίαν.

Μάταν γὰρ εὖτ' ἂν

ἔσθλατις δοκῶν ὄρᾶν,

Παραλλάξασα διὰ χειρῶν,

Βέβακεν ὄψις ἐ μεθύσερον,

Πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνῳ κελεύδοις.

Τὰ μὲν κατ' οἴκῳ ἐφ' ἐξίας ἄχῃ,

Τὰ δ' ἐς τὴν τῶν δ' ὑπερβατώτερα.

Τὸ πᾶν δ' ἀφ' Ἑλλάδος αἰᾶς συνορμένον

Πένθεια τλησικάρδιος.

Δόμων ἐκάστῃ πρόπει.

Πολλὰ γένεσι γιγάνει πρὸς ἦπαρ.

Οὓς μὲν γὰρ ἔπεμψεν οἶδεν,

Ἀντὶ δὲ φωτῶν τεύχη,

Καὶ σποδὸς εἰς ἐκάστῃ

Τὲς δόμους εἰσαφικνεῖται.

Στροφὴ γ'. Κώλων ιη'.

Ο' χρυσαμοιβὸς δ' Ἀρης σωμαίων
 Καὶ ταλαντεύχος ἐν μάχῃ δορὸς
 Πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου
 Φίλοισι πέμπει βαρὺ
 Ψῆγμα δυσδάκρυτον
 Ἀντήνορος σποδῆ
 Γεμίζων τὰς λέβητας εὐθέτη.
 Στένεσι δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα
 Τὸν μὲν, ὡς μάχης ἴδρις·
 Τὸν δ' ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ' ἀλ-
 λοτρίας διὰ γυναικός.
 Τάδε σιγάτις βαῦζει.
 Φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἔρπει
 Προδίκοισιν Ἀτρεΐδαις.
 Οἱ δ' αὐτῆ περὶ τεύχος,
 Θήκας Ἰλιάδος γὰρ
 Εὐμορφοὶ κατέχεσιν·
 Ἐχθρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν·

Ἀντιστροφὴ γ'. Κώλων ιη'.

Βαρεῖα δ' ἄεων φάτις σὺν κότῳ.
 Δημοκράτῃ δ' ἀρᾶς· τίνει χρέος.
 Μένει δ' ἀκῆσά τίμω
 Μέριμνα κωκτηρεφές.
 Τῶν πολυκτόνων γὰρ
 Οὐκ ἄσκητοὶ θεοί.

Κελαιναὶ δ' ἔν' Ἑριννύες χρόνω

Τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας,

Παλιντυχῇ τριβᾶ βίῃ

Τιθεῖσ' ἄμαυρον, ἐν δ' αἴσοις

Τελέθοντος ἔτις ἀλκά.

Τὸ δ' ὑπερκότως κλύειν εὖ,

Βαρύ· βάλλεται γὰρ ὄσσοις

Διόθεν κεραυνός.

Κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον·

Μήτ' εἶην πτολιπόρθης,

Μήτ' ἔν' αὐτὸς ἀλῆς

Ἦπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι.

Ἐπιδὸς Κώλων ιε'.

Πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλε τὴν πόλιν

Διήκει θοὰ βάξις

Εἰδ' ἐτητύμως,

Τίς οἶδεν; ἦτοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος

Τίς ὦδε παιδνός, ἢ φρενῶν κεκοιμήνος,

Φλογὸς παραγγέλμασι

Νέοις πυρωθέντα καρδίαν,

Ἐπειτ' ἀλλαγᾶ λόγους

Καρτεῖν ἐν γυναικὸς αἰχμᾶ,

Πρέπει, πρὸ τῆ φανέντος

Χάριν ξυναινέσαι·

Πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὄρος

Ἐπινέμεται ταχύπορος·

Ἀλλὰ ταχύμορον

Γυναικοκήρυκτον ὄλλυται κλέος.

Π ρ ο ῳ δ ι κ ᾶ .

§. σνδ'. Προφδικὰ δὲ λέγεται, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον ἡ-
γεῖται τῶν ὁμοίων. (1) οἶον.

Προφδὸς Κώλων ε'.

Πότερα πρότερ' ἂν ἐπισένω,

Πότερα τέλεα περαιτέρω,

Δύσκριτ' ἔμοιγε δυσάνω.

Τάδε μὲν ἔχομεν ὄραν δόμοις,

Τάδε δὲ μέλλομεν μὲν ἐλπίσαι

Κοινὰ δ' ἔχειν τε, καὶ μέλλειν.

Στροφή Κώλων ε'

Ἢ εἴ' ἀνεμόεσσά τις

Γένοιτ' ἔπερος ἐσιώτης αὔρα,

Ἢ τις μ' ἀποικίσσειεν ἐκ τόπων, ὅπως

Τὸν Ζηγὸς ἄλκιμον γόνον

Μὴ ταρβαλέα θάνοιμι

Μένον εἰσιδῶσ' ἄφαρ.

Ἐπεὶ ἐν δυσάπαλλάντοις ὀδύνας

Χωρεῖν πρὸς δόμον λέγεσθαι

Ἀσπετόν τι θαῦμα.

(1) Σοφοκλ. Τραχιν. εἰχ. 956—985.

Αντιστροφή Κώλων 5'.

Α' γ' χ' ε' δ' ἄρα κ' ε' μακράν
 Πρὸ κ' λαιον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδών.
 Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις.
 Πᾶ δ' αὖ φορεῖνιν; ὡς φίλῃ
 Προκηδομένα, βαρεῖαν
 Α' ψοφον φέρει βάσιν.
 Αἱ αἱ αἱ! ὅδ' ἀναυδος φέρεται.
 Τί χ' ρή, θανόντα νιν, ἦ καδ'
 Τ' πνον ὄντα, κρῖναι;

Μ ε σ ω δ ι κ ᾶ .

§. σνέ. Μεσωδικὰ δὲ, ἐν οἷς τὸ ἀνόμοιον ὑπὸ τῶν
 ὁμοίων περιέχεται· οἶον. (1)

Στροφή Κώλων 1'.

Α' κ' τ' ις αἰελῖς, τὸ κάλ-
 λισον ἐπτακύλῳ φανέν
 Θήβα τῶν πρότερον φάος,
 Ε' φάνθης ποτ', ὦ χρυσέας
 Α' μέρας βλέφαρον, Διρκαί-
 ων ὑπὲρ ῥεέθρων μολῶσα,
 Τὸν λεύκασπιν ἐξ Α' ργόθεν
 Φῶτα βάντα πανσαγία,

(1) Σοφοκλ. Αντιγ. 98—130.

Φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ
Κινήσασα χαλινῷ.

Μεσσηδὸς Κώλων ζ΄.

Οἷς ἐφ' ἀμετέρῃ γᾶ Πολυνείκεος
Ἀρθεῖς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων,
Οἷξέα κλάζων, αἰετὸς ἐς γᾶν
Ὡς, ὑπερέπτα,
Λευκῆς χιόνος πτέρυγι σεγανὸς
Πολλῶν μεθ' ὅπλων
ἔϋν δ' ἱπποκόμοις κορύθεοσι.

Ἀντιξροφὴ Κώλων ι΄.

Στάς δ' ὑπὲρ μελέθρων, φονί-
αισιν ἀμφιχανῶν κύκλω
Λόγχαις ἐπτάπυλον εἶμα,
Ἐβα, πρὶν ποδ' ἀμετέρων
Αἱμάτων γένουσι πληοῦν
ναίτε ἢ σεφάνωμα πύργων
Πευκάενδ' ἠΨφαισον ἐλεῖν
Τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη
Πάταγος ἈΨρεος, ἀντιπάλῳ
Δυσχεῖρωμα δράκοντι.

Π ε ρ ι ω δ ι κ ᾶ.

δ. σνς. Τὸν τῶν Περιφδικῶν ὀρισμὸν ἐ τὸν αὐτὸν Ἡ-
Φαισίῳ ἐκτίθεται. „τῇ μὲν γὰρ Περιφδικᾷ καλεῖ, ὅταν

αἱ μὲν ἑκατέρωθεν ἀνόμοιοι ὦσιν, ἀλλήλαις μὲν ὅμοιαι, ταῖς δὲ περιεχέσταις ἀνόμοιοι" (1) ἀλλαχῆ δὲ τὰδε φησί· (2) „Περιοδικὰ (δὲ), ἐν οἷς τὰ μὲν περιεχόμενα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, τὰ δὲ περιέχοντα ἔτε ἀλλήλοις, ἔτε τοῖς περιεχομένοις."

Ἦ ποσημεῖαις.

§. σνζ'. Κατὰ δὴ τὸν α'. ὀρισμὸν Ἀλέξιος ὁ Σπανός (Μετρίκῃς βιβλ. Γ'. κεφ'. β'.) τὴν Αἰχὺλιν Ε' περιδικὴν ἐπτάδα, ἣν ἔφθηνεν προτάξαντες, ὡς Περιφδικὸν ἐξέλαβε, προτάξας τὸ τῶν Ἀναπαύσεων τεττὶ Σύστημα, ἢ Προφδὸν, ὀνομάσας (Στίχ. 362—375.)

Προφδὸς Κώλων ιβ'.

Ω' Ζεῦ βασιλεῦ, ἢ νύξ· φιλία!

Μεγάλων κόσμων κτεάτειρα.

Ἦ τ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες

(1) *Ηφαισίαν* Σελ. 64.

(2) Ο' αὐτ. Σελ. 68. Εἰκάσθαι δ' ἂν τις τοιαῦτό τι εἶναι τῶν Περιφδικῶν Σχῆμα.

Στροφὴ Α'.

Στροφὴ Β'.

Ἀντιστροφὴ Β'.

Ἐπηδός Γ'.

Ἀντιστροφὴ Α'.

Στροφὴ Β'.

Ἀντιστροφὴ Β'.

Ἐπηδός Γ'.

ὡς δοκεῖ Cornel.

Fauw. Animad. Heph. pag. 162.

Στεφανὸν δίκτυον, ὡς μήτε μέγαν

Μήτ' ἐν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι

Μέγα δαίλειας

Γάγγαμον ἄτης παναλώτε.

Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδέμαι

Τὸν τάδε πρᾶξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ,

Τείνοντα πάλαι τόξων, ὅπως ἂν

Μήτε πρὸ καιρῶ, μήδ' ὑπὲρ ἄσρων

Βέλος ἡλίδιον σκήψειεν.

Ἄλλως γὰρ Περιφδικῶν ἔδεν, ἔδαμῃ τῶν ἐς ἡμᾶς ἀπο-
σφδέντων Δραματοποιῶν, ὅσα γε καὶ εἰδέναι, εὐρητά.

Π α λ ι ν ω δ ι κ ᾶ .

§. σνή. Παλινωδικὰ δὲ, ἐν αἷς τὰ μὲν περιέ-
χοντα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς περιεχομένοις·
τὰ δὲ περιεχόμενα ἀλλήλοις ἐστὶν ὅμοια, ἀνόμοια δὲ τοῖς
περιέχουσιν.

Τ' ποσημείωσις.

§. σνδ'. Οὗτος ὁ ὀρισμὸς κατὰ Ἡφαισίωνα. Ὡς' ἐμ
αν ἔτως ὅμοιος τῷ τῶν Περιφδικῶν. (ὄρα ὅπισθεν,). Ἀλ-
λὰ γὰρ αὐτὸς Ἡφαισίον Σελ. 64. φησί. „Παλινωδικὰ
δὲ, ὅταν αἱ ἐκατέρωθεν μελοποιῶνται ὅμοιαι ᾠοί, καὶ αἱ ἐν
μέσῳ ταῖς περιεχέσαις ἀνόμοιοι.” Παραδείγματα δὲ ἔδε-

τέρων εὔρηται, ὥς τὸν ἀληθῆ ὀρισμὸν ἀποφῆναι, καὶ
τὴν τοῖς πράγματι ἐπιπροσθεσαν ἀχλὺν διαλῦσαι ἐκ ἐστίν·
ἔπειτα κατὰ τὸν ἐκ τραγωδίας λόγον . . . ἐ ταυτόν.

Δόκημα εἶπεν, καὶ ἀκριβοῦσαι λόγον.

Εἰδέ τι δεῖ καὶ τοιούτου, μετιτέον Corn. de Pauw. Anī-
mad. ad Heph. pag. 163 - 4. παρ' ᾧ καὶ Σχῆμα κεῖται
Παλινωδικῶν μελῶν.

IV.

Κατὰ Περικοπὴν Ἀνομοιομερῆ.

§. σμδ'. Κατὰ Περικοπὴν δὲ Ἀνομοιομερῆ,
ὁπότεν ἐκθέμενος ὁ Ποιητὴς, ὅποσαδὴποτε Συσήματα
διάφορα, ἐπαγάγη ἐκ τῶν αὐτῶν Συσημάτων συνεσῶσαν
Περικοπὴν· ὥς τὰ μὲν ἐν ἑκατέρᾳ, ἢ ἐκαστῇ Περικοπῇ
Συσήματα, ἀνόμοια εἶναι ἀλλήλοις· τὰς δὲ Περικοπὰς
ἀμφοτέρας ἀλλήλαις ὁμοίας, ἢ πάσας. (1) οἷον ἐνταῦθα
Σύσημ. κατὰ Περικ. ἀνομ. ἐκ εἰχ. Ἀνακ. εἰ. (2).
Τέ. Οὐκ ἔτι λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ σεροπᾶς
Ἀΐξας ὀξὺς νότος ὥς, λήγει.
Καὶ νῦν νόσιμος νέον ἄλγος ἔχει.
Τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,
Μηδενὸς ἄλλε παρὰ πρᾶξαντος.

(1) Ἡ' φαις Σελ. 68. καὶ 64.

(2) Σοφοκλ. Αἴ. Μαισιγ. Στίχ. 258 - 264.

Μεγάλας ὁδύνας ὑποτείνει.

Μετὰ δὲ ταῦτα Στίχοι ἔπονται Γαμβ. Τρίμ. Α' κατ. πβ'.
εἶτα Στροφὴ Κώλ. ε'. καὶ μετὰ ταῦτα Σύστημα ἐκ εἰς.
Γαμβ. Τρίμ. Α' καταλ. δύο (1)

Οἱμ', ὡς εἰκας ὁρᾷ μαρτυρεῖν ἄγαν.

Δηλοὶ δὲ τῆργον ὡς ἀφροντίως ἔχει.

Καὶ αὖθις Ἀντισρ. Κώλ. ε'. καὶ Σύστημ. τὸ αὐτὸ. Κώλ.
β'. Γαμβ. Τρίμ. Α' κατάλ. (2)

Εὐφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδὼς

Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

§. σμέ. „Τὰ δὲ κατὰ Περικοπὴν Ἀνομοιομερῆ τὰς
Περικοπὰς ὁμοίας ἔχει ἀλλήλαις· τὰς δὲ ἐν ταῖς Περικο-
παῖς Περιόδους ἀνομοίους. Καλεῖται δὲ, τὰ μὲν Δυναδικὰ,
ὅταν δύο τὰς ἐν τῇ Περικοπῇ Περιόδους ἔχῃ· τὰ δὲ Τρια-
δικὰ, ὅταν τρεῖς· τὰ δὲ Τετραδικὰ, ὅταν τέσσαρας. καὶ
ἐπὶ τῶν ἐξῆς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.” ἩΨαίς. Σελ. 64.

V.

Μικτὰ κατὰ Σχέσιν.

§. σμς'. Μικτὸν δὲ ἐστὶ κατὰ Σχέσιν, ἐν ᾧ ἐστὶ
μέρη τινὰ ἅπερ ἔφαμεν εἶναι τῷ κατὰ Σχέσιν εἶδος (3)

(1) Ο' αὐτ. αὐτ. Στίχ. 354 - 6.

(2) Σοφοκλ. Αἴ. Μασιν. Στίχ. 363 - 5.

(3) ἩΨαίς. Σελ. 69. ἔνθα ὁ Σχολ. Σελ. 73. „Μέρη τινος,
οἷον μέρη τῷ Ποιήματος, εἶδη ὅντα τῶν κατὰ Σχέσιν. Τῶν γὰρ

οἶον τὸ Ἐπιφδικόν, ἢ Μεσφδικόν· ὅτως Ἀριστοφ.
της. (1)

Στροφὴ Κώλων ια'.

Ἡμιχ. Ἐκπέφυγ' οἴχεται

Φρῆδος· οἶμοι τάλας

Τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν

Οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεό-

τητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων

Ἀνδράκων φορτίον

Ἡκολύθεν Φαῦλῳ τρέχων,

Ὡςδε φαῦλος ἂν ὁ

Σπονδοφόρος ἔτος ὑπ' ἐμῇ τότε δι-

ωκόμενος, ἐξέφυγεν.

Οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο.

Μεσφδὴ Κώλων δ'.

Νῦν δ' ἐπειδὴ σεῖρόν ἤδη τέμν' ἀντικινήμιον,

Καὶ παλαιῷ Λακρατίδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,

Οἴχεται, διωκτέος δέ· μὴ γὰρ ἐγγάμη ποτέ.

Μηδέπερ γέροντας ὄντας ἐκφυγῶν Ἀχαρνέας.

Ἀντιστροφὴ Κώλων ια'.

Ὅς τις ὦ Ζεῦ πάτερ

κατὰ Σχέσιν εἰδὼν τὸ Περιφδικόν, ἢ Ἐπιφδικόν, ἢ τὰ
Εἰ ἂν τὰ μέρη τῶν κατὰ Σχέσιν ἐκ διαφορῶν εἰδὼν συγκρίσι
κατὰ ταυτόν, τὸ κατὰ Σχέσιν εἰρησεται Μικτόν κατὰ Σχέσι

(1) Ἐν Ἀχαρνέῃσι. Στίχ. 2007 - 2035.

Καὶ θεοί! τοῖσιν ἐ-

χθροῖσιν ἐσπείσατο,
Οἷσι παρ' ἐμῆ πόλεμος,
Ἐχθροδοπὸς αὖξεται,
Τῶν ἐμῶν χωρίων.

Κἄν ἀνήσω, πρὶν ἂν σχαῖνος αὖ-
τοῖσιν ἅτ' ἐμπαγῶ
Οὔξυς, ὀδυνηρὸς, ἐπί-
κωπος, ἵνα μήποτε

Πατῶσιν ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλεις.

Ἐπὶ δὲ Κώλων γ'.

Ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, ὃς βλέπειν Παλλήναδ' εἶ-
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὐρεθῇ ποτε
Ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκείνον ὃν ἂν ἐμπλείμην λίθοις.

VI.

Κοινὰ κατὰ Σχέσιν.

§. σμζ'. Κοινὰ δὲ κατὰ Σχέσιν (1) λέγεται
τὰ δύο Συζημασιν ὑποπεπτωκότα οἶον.

Στροφὴ Κώλων ιβ'. (2)

Τύριον οἶδμα λιπῶσ' ἔβαν.

(1) Κοινὰ δὲ κατὰ Σχέσιν, ὅσα καὶ ἑτέραν μὲν ἰδιῶν τῶν
κατὰ Σχέσιν γέγραπται, δύναται δὲ καὶ ἑτέραν γεγραφ-
θῆναι δοκεῖν· οἷον εἰ Μονοστροφικῶς γραφεῖν δύναται τὸτο καὶ Ἐπι-
δικῶς γεγραφθῆναι δοκεῖν. *Η' φ. Σελ. 65.*

(2) *Εὐριπ. Φοινίσ. σίχ. 212 - 247.*

Ἀκροθίνια Λοξία

Φοινίσσας ἀπὸ νάσσε

Φοίβε δέλα μελάθρων,

Γ'ν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις

Παρνασσῷ κατενάουην,

Γόνιον κατὰ πόντον

Εἰλάτῃ πλεύσασα, περ-

ρύτων ὑπὲρ ἀκαρπίσων

Πεδίων Κιλικίας.

Ζεφύρε πνοαῖς ἱππεύσαντος ἐν Οὐρανῷ

Κάλλισον μελάδημα.

Ἀντιστροφὴ Κώλων 13'.

Πόλεως δ' ἐκπροοριθεῖσ' ἐμᾶς

Καλλισεύματα Λοξία,

Καδμείων ἔμολον, γὰρ,

Κλεινῶν Ἀγνοριδᾶν,

Ὀμογενεῖς ἐπὶ Λαίῃς

Πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους.

Γ'σα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις

Φοίβῃ λάτρεις ἐγενόμαν.

Ἔτι δὲ Κασαλίας ὕδωρ

Ἐπιμένει με κόμας ἐμᾶς

Δεῦσαι, παρθένιον χλιδὰν,

Φοιβείαισι λατρείαις.

Ἐπιδὸς Κώλων 13'.

Γὰρ λάμπουσα πέτρα πυρὸς

Δικόρυφον σέλας, ὑπὲρ ἄκρων

Βαυκείων, Διονύσε

Ἀκαθαμέριον εἰσεῖς τὸν

Πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν.

Ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος

Οὔρειαί τε σκυπιαὶ θεῶν,

Νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν

Εἰλίσσιον ἀθανάτας θεῶ

Χορὸς, γενοίμαν ἄφοβος,

Παρά μεσόμφαλα γύαλα

Φοῖβε, Δίρκαν προλιπῆσα.

Ταῦτα ἔτῳτοι ἐντισιν ἐκδόσεσιν εὔρηται· ὁ δὲ τῷ Εὐ-

ριπίδῃ ἀρχαῖος Σχολιαστὴς, μᾶλλον δὲ ὁ Μονεμβασίας

Ἀρτέμιος ἐν τοῖς Σχολίοις αὐτόδιφησι. „Τὰ παρόντα

εἶδη.....Εἰςὶ Μονοστροφικά.....Εἰςὶ δὲ κατὰ χέσιν

μιᾶς Στροφῆς· εἰςὶ γέν τῆς Μονοσρόφῃ Στροφῆς ταύτης

τὰ Κῶλα λς.”

Υ' ποσημείωσις.

§. σμῆ. Καὶ ὁ τὰς Φοινίσσας δὲ μετὰ Οὔρετε, ἔ
Εὐκάβης ἐν Λονδίνῳ ἐκδός. Johannes Cingius. not. in
Phaen. Σελ. 325. ἔ παραδέχεται τὴν κατὰ Στροφὴν
ἔ Ἀντιστροφὴν τέτων διαίρεσιν· φησὶ δὲ ἔ μὴ ὅμοια ἄλ-
λήλοις εἶναι τὰ τῶν ὁμοίων Κῶλα· αἶον.

Στρ. ζ. Ἰόνιον κατὰ πόντον.

Dd 2

Ἀντισρ. ζ'. Ἰσαδ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις. Ὅθεν καὶ αὐτὸς Μονοσρόφως ἐξέδοτο, τοῖς ἀρίστοις, ὥς φησι Κώδι-
ξιν ἐπόμενος· ὃν μετιτέον in notis pagin. 35 — seqtes.

ΚΕΦ. Β'.

Περὶ Ἀπολελυμένων.

§. σμδ'. Ἀπολελυμένα λέγεται, ἃ εἰκὴ γέ-
γραπται, ἔννευ Μέρτεω ὠρισμένον. Εἶδη δὲ τέτων τρία.

[Ἀσροφα,
[Ἀνομοιόσροφα, καὶ
[Ἀτμητα.

I.

Ἀσροφα.

§. σν'. Ἀσροφα τοίνυν λέγεται τὰ τηλικαῦτε με-
γέθους ὄντα ἐπ' ἐλάχισον, ὥς μηδὲ Στροφῆς ὅλης εἶναι
αὐτὰ ὑπονοητικά· οἷον Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. 235.

Χο. Ἀλλ' ἔννευ εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,

Μάτηρ ὥσείτις πιά.

Μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

Ὑποσημείωσις.

§. σνα'. Περὶ ὧν ἔγω φησιν ὁ Σχολ. Ἡφαιε. Σελ.
73., Ἀσροφά φησι γίνεσθαι, ὥς εἰ τύχοι τριῶν Κώλων,

ὥς μὴ δύνασθαι εἰς Στροφὰς διαιρεῖσθαι, καί τι εἰκὴ γε-
γραμμένα· αὐτ. ὑπονοητικά· ἡ δὲ νῦν τὸ δυνατόν τε διαι-
ρεῖσθαι ἔχοντας." Οὕτω γὰρ ἀναγνώσεον ἐκ τῆς διορ-
θώσεως Cornel. Pauw. Animad. ad Heph. p. 172.
Ὡς Δημήτριος ὁ Τρικλίνιος ἐν τοῖς εἰς Σοφοκλ. Ἡλέκτρ.
Σελ. 441. Β΄. Στροφὴν Μονόστροφον ἐκ ὁρθῶς, ὥς
δοκεῖ, τὸ προτεθέν τετὸ ὑπόδειγμα καλεῖ.

II.

Ἀνομοιοστροφα.

§. σνβ΄. Ἀνομοιοστροφα δὲ εἰσιν, ὅσα πάντως
διαίρεται ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, (1) ἢ χορῆ πρὸς
ὑποκριτὴ ἀπόκρισιν, ἢ κατὰ Ἐπιδόν, ἢ κατὰ ἄλλο τι
Ἐπιφώνημα. Διαίρεται δὲ εἰς δύο.

{ Ἐτερόστροφα, ἢ
{ Ἀλλοιοστροφα.

§. σνγ΄. Καὶ Ἐτερόστροφα μὲν καλεῖται, ἐὰν εἰς
δύο διαίρεθῇ· οἷον (Σοφοκλ. Αἰ. Μασίγ. 203.)

(1) Ἀμοιβαῖον (Σχολιαστὴς Ἡφαίσ. Σελ. 73. „Ὡς περ
Ἡλέκτρα διαλέγεται πρὸς τὸν χορὸν παρὰ Σοφοκλεῖ· ἢ κατ’
Ἐφύμιον τὸ ἐπαδόμενον Μέτρῳ τῷ προκειμένῳ Ἐπιδόν) τὸ
ἐπαδόμενον Μέτρῳ τῷ προκειμένῳ, ἢ τοῖς προκειμένοις. Εἰς
δύο εἰς δύο διαίρεσεις· ἓς τοῦτον ἑτερόστροφον, προειρημένον
τῷ τῆς διαίρεσεως τρόπῳ." Οὕτω γὰρ ταῦτα ἀναλαβεῖν ἔδοξε
διεφωρημένα οὕτως, Cornel Pauw. ad Heph. pag. 173.

Σύστημα Κώλων ζ'.

Τέν. Ναός ἄρωγοι τῆς Λιάντος,
 Γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθεϊδᾶν,
 Ἐχομεν σοναχὰς οἱ κηδόμενοι
 Τῷ Τελαμῶνος τηλόθεν οἶκα.
 Νῦν γὰρ ὁ δεινὸς ὁ μέγας ὠμοκρατῆς
 Αἴας Φολερῷ
 Κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

Στροφὴ Μονόστροφος Κώλων ζ'.

Χο. Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας
 Νύξ ἥδε βάρος;
 Παιτὲ Φρυγίε Τελευτάντος!
 Λέγ', ἐπεὶ σε λέχος θαυμάσιον
 Στέρξας ἀνέχει θέρους Αἴας,
 Ὡς' ἐκ ἂν αἰδοῖς ὑπέποις.

Σύστημα Κώλων ζ'.

Τέν. Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον;
 Θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει,
 Μανία γὰρ ἀλὲς ἡμῖν ὁ κλεινὸς
 Νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
 Τοιαῦθ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
 Χειροδαίκτα σφάγι' αἰμοβαφῆ,
 κείνῃ χρηστήρια τάνδρος.

Ἵποσημείωσις.

ζ. σνδ. Τῷτο, Συστηματικὸν Ἐλερόστροφον
 λει Δημήτριος ὁ Τρικλίνιος ἐν τοῖς εἰς Σοφοκλέους Αἴα

Σελ. 436. *Εγερóσροφα* δὲ μόνον, ὅταν μεταξὺ τῆς
Στροφῆς ἢ τῆς *Ἀντιστροφῆς* ἢ τὸ *Σύστημα*· οἷον τὸ *Σο-*
φοκλ. ἐν *Φιλοκτ.* σίχ. 134 — 157.

Στροφή Κώλων Δ΄.

Χο. Τί χρῆ, τί χρῆ με, δέσποτ', ἐν ξένα ξένον
 Στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
 Φράζε μοι· τέχνα γὰρ τέχνας
 Ἐτέρας πρᾶχει,
 Καὶ γνώμα, παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
 Διὸς σκήπτρον ἀνάσσεται.
 Σέ δ', ὦ τέκνον! τόδ' ἐλήλυθε
 Πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
 Τίσοι χρεῶν ὑπεργεῖν.

Σύστημα Κώλων Ε΄.

Νεο. Νῦν μὲν, ἴσως γὰρ τόπον ἐραταιαῖς
 Προσιδεῖν ἐθέλεις, ὅν τινα κέῖται,
 Δέρκε θαρσῶν· ὑπόταν δὲ μόλη
 Δεινὸς ὁδίτης, τῶν δ' ἐκ μελάθρων
 Πρὸς ἐμὴν αἰεὶ χεῖρα προχωρῶν
 Πειρῶ τὸ παρὸν αἰεὶ θεραπεύειν.

Ἀντιστροφή Κώλων Σ΄.

Χο. Μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἀναξ
 Φρερεῖν ὅμῃ ἐπὶ Σφῷ μάλιστα καιρῷ.
 Νῦν δέ μοι λέγ' αὐλὰς ποίας
 Ἐνεδρὸς ναίει,
 Καὶ χῶρον τίν' ἔχει; τὰ γάρ μοι

να-
 ντά

Μαθεῖν ἢ ἀποκαίριον,

Μή με λάβῃ πελάσας παῖδέν.

Τόπος, ἢ τίς ἔδρα; τίν' ἔχει σῖβον;

Ἐναυλον, ἢ θυραῖον;

§. σνέ. Ἀλλοιόσροφα δέ, εἰς πλείονα διαιρεθῇ.
οῖον. Σοφοκλ. Αἶ. Μασιγ. σίχ. 350.

Στροφὴ α'. Κώλων 5.

Αἶ. Ἰώ μοι φίλοι ναυβάται,

Μόνοι ἐμῶν φίλων, μόνοι τ'

Ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ

Ἰδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα

Φοινίας ὑπὸ ζάλης

Ἀμφιδρομον κινεῖται

Σύσημ. κατὰ Περικ. ἐκ β' σίχ. Γαμβ. Τριμ. Α' καταλ.

Χο. Οἱ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν

Δηλοῖ δὲ τέργον ὡς ἀφροντίτως ἔχει.

Ἀντιστροφὴ α'. Κώλων 5.

Αἶ. Ἰώ μοι γένος ναῖας

Ἀρωγὸν τέχνας, ἄλιαν

Ὅς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν,

Σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορκα

Ποιμένων ἐπαρκέσοντ'.

Ἀλλά με συνδάϊξον.

Σύσημ. κατὰ Περικ. ἐκ σίχ. τῶν ἴσων.

Χο. Εὐφημα φώνει, μὴ κακὸν κακῶ διδὼς

Ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

Στροφή β'. Κώλων δ'.

Αἱ. Οἷ ῥᾶς τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον,
Τὸν ἐν δαίαις ἄτρεσον μάχαις
Εἷν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
Ὡμοὶ γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.

Σύσημ. ἐκ γ' ποδῶν Γάμβ.

Τέκ. Μῆ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαι σ', αὐδα τάδε.

Αἱ. Οὐκ ἐκτός, οὐκ ἄφορρον ἐννεμεὶ πόδα;
αἱ αἱ αἱ αἱ!

Χο. Ὡ πρὸς θεῶν, ὕπεικε, καὶ φρόνησον εἷν.

Στροφή γ'. Κώλων ε'.

Αἱ. Γὰρ δύσμορος, ὅς χερσὶν
Μεθῆκα τὰς ἀλάστορας,
Εἷν δ' ἐλίκεσσι βεσὶ, καὶ
Κλυτοῖς πεσὼν αἰπολλοῖς,
Εἷρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα.

Σύσημ. ἐκ β'. εἷχ. Γάμβ.

Χο. Τὶ δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως ἐχ ὦδ' ἔχειν.

Αντιστροφή β'. Κώλων δ'.

Αἱ. Γὼ πάνθ' ὀρώων, ἀπάντων τ' αἰεὶ
Κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίε,
Κακοπινέσατόν τ' ἄλημα σρατῆ,
Ἥ περ πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

Σύσημ. ἐκ γ'. εἷχ. Γάμβ.

Χο. Ζὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κηδύρεται.

Αἰ. Ἰδοίμι δὴ νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.

Ἰώμοιμοι!

Χο. Μηδὲν μέγ' εἴπῃς· ἔχ' ὄρα's ἴν' εἰ κακῆς;

Ἀντιστροφὴ γ'. Κώλων ε'.

Αἰ. Ἰὼ Ζεῦ, προγόνων πάτερ,

Πῶς ἂν τὸν αἰμυλώτατον,

Ἐχθρὸν ἄλημα, τῆς τε δις-

σάρχας ὀλέσσας βασιλεῖς,

Τέλος θάνοιμι καυτός.

Σύσημ. ἐκ β'. σίχ. Γάμβ.

Τέκ. Ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμῶ καί μοι θανεῖν

Εὖχε· τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σὲ τεθνηκός;

Στροφὴ δ'. Κώλων ις'.

Αἰ. Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος

Ἐρεβος ὧ φαεννότατον, ὡς ἐμοί,

Ἐλεοθέ μ', ἔλεοθ' οἰκήτορα

Ἐλεοθέ μ'· ἔτε γὰρ θεῶν

Γένος, ἔθ' ἀμερίων

Ἐτ' ἄξιός βλάπτειν, τιν' εἰς

Ὀναςιν ἀνθρώπων.

Ἀλλά μ' ἅ Διὸς ἀλκίμα θεὸς

Ὀλέθριον αἰκίζει.

Ποῖτις ἔν Φύγῃ;

Ποτ' μολῶν μενῶ;

Εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι!

Τοῖς δ' ὁμῶ πέλας,

Μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα,
 Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με
 Χειρὶ φονεύσι.

Σύσημ. ἐκ β'. σίχ. Γ' αμβ.

Τέκ. Ω' δυσάλανα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον
 Φωνεῖν, ἃ πρόωθεν ἔτος ἐκ ἔτλη ποτ' ἄν.

Ἀντιστροφὴ δ'. Κώλων ις'.

Αἱ. Γ' ὡ πόροι ἀλὶ ῥέοι.

Πάραλα τ' ἄντρα, ἢ νέμος ἐπάνκτιον,

Πολὺν με, πολὺν, δαρόν τε δὴ

Κατεῖχετ' ἄμφι Τροίαν

Χρόνον· ἄλλ' ἐκ ἔτι μ', ἐκ

Ἐτ' ἀμπνοᾶς ἔχοντα· τῷ-

τότις εὖ φρονῶν ἴσω.

Ω' Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ

Εὐφρονες Ἀργείοις,

Οὐκ ἔτ' ἄνδρα μὴ

Τόν δ' ἴδῃτ', ἔπος

Ἐξερέω μέγ', οἶον ἔ

Τίνα Τροία στρατῷ

Δέρχῃ χθονὸς μολόντ' ἀπὸ

Ἐλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος

Ω' δε πρόκειμαι.

Σύσημ. ἐκ β'. σίχ. Γ' αμβ.

Χο. Οὗτοι σ' ἀπείργειν, ἔθ' ὅπως ἐῷ λέγειν

Ἐχῶ, κακοῖς τοιοῖς δε συμπεπτωκότα.

Υποσημείωσις.

§. σνς'. Εἰσὶ δὲ αἱ καὶ τὰ Ἀλλοιόσροφα διχῇ δι-
 εῖλον, τὰ μὲν Καθαρὰ καλῶντες Ἀλλοιόσροφα, τὰ
 δὲ Κατὰ Σχέσιν Ἀλλοιόσροφα (Δημήτριος ὁ Τρικλι-
 νιος εἰς τὸν Σοφοκλ. Αἱ. Σελ. 436. β'. καὶ ἀμαχῶ
 Σχολ. Εὐριπ. Οῖρές. σίχ. 140.) Καὶ Καθαρὰ καλῶ-
 σιν, ὅταν αἱ Στροφαὶ μὴ ἔχωσιν Ἀντιτροφάς. Ἀλλὰ
 παράδειγμ' αὐτὸς τέτων ἔχ' εὖρον· τὸ γὰρ ἐν ταῖς πα-
 λαιαῖς ἐκδόσεσιν ποτε κείμενον (ἐν Εὐκλ. σίχ. 679 —
 κ. τ. λ.) ἄλλως ἐν τῇ Ἀρίστῃ κεῖται ἐκδόσει τῇ τῷ Joh.
 King. ἐξ ἀρχαίων Κωδικῶν διορθωθέν. Δοκεῖ δέ μοι ἡ
 Διαιρέσις αὕτη μὴ ἐρρῶσθαι. Εὐρηται γὰρ παρὰ Σοφο-
 κλεῖ μικτὸν τοιοῦτο γένος τῷ χορῷ, καὶ Μονόσροφα δηλα-
 δὴ περιέχον καὶ τὰ κατὰ Σχέσιν· ὧν ἓς καὶ τέτο. (ἐν
 Σοφοκλ. Ἡλέκτρ. Στίχ. 121.)

Στροφή α'. Κώλων ἡ.

Χο. Ωῖ παῖ παῖ δυσανότητας

Ἡλέκτρα ματρὸς, τίν' αἶει

Τάνκεις ὧδ' ἀνόρεσον οἰωγὰν,

Τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθροτάτας

Ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα

Κακῶ τε χερὶ πρόδοτον;

Ὡς ὁ ταδὶ πορῶν

Ὅλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

Σύσημ. α'. Κώλων Σ'.

Ἡλ. Ωῖ γένεθλα γενναίων τοκέων,

Ἦκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον
 Οἶδά τε ἔξ ξυνήμι τάδ', ἔτι με
 Φυγγάνει, ἔδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόγες.
 Μὴ ἔ τὸν ἐμὸν σοναχεῖν πατέρ' ἄδλιον.
 Ἀ' Μ', ὦ παντοίας
 Φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
 Ἐ' ἄτέ μ' ὥδ' ἀλύειν
 Αἰ αἰ, ἱκνῆμαι.

Ἀντιστροφὴ α'. Κώλων η'.

Χο. Α' Μ' ἔτοι τόν γ' ἐξ Αἶδα
 Παγκοῖνε λίμνας πατέρ' ἀν-
 σάσεις, ἔτε γόοισιν, ἔ λιταῖς.
 Α' Μ' ἀπὸ τῶν μετρίων, ἐπ' ἀμήχανον
 Ἀλγος, αἰεὶ σενάχεσθα διόλυσσαι.
 Ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐσιν
 Οὐδεμία κακῶν,
 Τί μοι τῶν δυσφύρων ἐφίη;

Σύστημα β'. Κώλων θ'.

Η' λ. Νήπιος, ὅστις τῶν οἰκτρῶς
 Οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
 Α' Μ' ἐμέ γ' ἃ σονόεσσ' ἄραρε φρένας
 Α' Ἰτυν, αἰὲν Ἰτυν γ' ὀλοφύρεται
 Ὅρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
 Ἰὼ παντλάμων
 Νιόβα! σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν,

Α'τ' ἐν τάφῳ πετράϊῳ

Αἱ αἱ! δακρύεις.

Στροφ. Μονόσρ. Κώλων ζ.

Χο. Οὔτοι σοι μέγα, τέκνον,

Ἀχος ἐφάνη βροτῶν

Πρὸς ὃ, τι σὺ τῶν ἐνδον εἶ περισσὰ,

Οἷς ὁμόθεν εἶ ἢ γονᾶ ξύναιμος

Οἷα Χρυσόδεμις

Ζῶει καὶ Ἰφιάνασσα

Κρυπτάτ' ἀχέων ἐν ἤβᾳ.

Σύσσημ. Μονόσρ. Κώλων ιγ'.

Η'λ. Ο'λβιος, ὣν ἂ κλεινὰ

Γὰρ ποτε Μυκηναίων

Δέξεται, εὐπατρίδαν Διὸς Εὐφροσι

Βήματι μολόντα τάνδε γὰρ

Ο'ρέσαν, ὃν ἔγωγ' ἀκάματα

Προσμένυσ', ἄτεινος

Τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχῶ

Δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον

Οἶτον ἔχυσα κακῶν · ὃ δὲ λάθεται

Ὡν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη · τί γὰρ ἐκ ἐμοῖ

Ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;

Αἰεὶ μὲν γὰρ ποδεῖ.

Ποδῶν δ' ἐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

Στροφὴ Μονόσρ. Κώλων ια'.

Χο. Θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον,

Ἔσι μέγας ἐν ἑρανῶ

Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει.

Ὡς τὸν ὑπεραλγῇ χόλον νέμεσσαι,

Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις

Τ' περάχθαι, μήτ' ἐπιλάθαι.

Χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.

Οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν

Βένομον ἔχων ἀκτάν

Παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,

Οὔδ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσω.

Σύσημ. Μονόσρ. Κώλων γ΄.

Ἡλ. Α' Μ' ἐμέ μὲν ὁ πολὺς

Ἀπολέλοιπεν ἥδη

Βίωτος ἀνέλπιστος,

Οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ

Ἄτις ἄνευ τοκέων κατατάνομαι,

Ἄς φίλος ἔτις ἀνὴρ ὑπερίσται.

Α' Μ' ἅπερ εἵτις ἔποικος ἀναξία,

Οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν

Ἀεικεῖ σὺν σολᾷ,

Κεναῖς δ' ἐφίσσμαι τραπέζαις.

Στροφή Κώλων γ΄.

Χο. Οἰκτρὰ μὲν νόσοις αὐδὰ,

Οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρώαις,

Ὅτε σοὶ παγχάλκων ἀνταῖα

Γενύων ἀρμάδι πλαγὰ.

Δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
 Δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
 Μορφὰν, εἴτ' ἐν θεῶς, εἴτε βροτῶν
 Ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

Σύσῆμα Κώλων ιβ'.

Ἡ'λ. Ω' πασᾶν κείνα πλέον ἄ-
 μέρ' ἐλθεῖσ' ἐχθίστα δήμοι.
 Ω' νύξ, ὧ δειπνων ἀρρήτων
 Ἐκπαγλ' ἄχθῃ.

Τὲς ἐμὸς εἶδε πατήρ
 Θανάτες αἰκεῖς διδύμαιν χερσίν
 Αἰ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον
 Πρόδοτον, αἰ μ' ἀπώλεσαν.
 Οἷς θεὸς ὁ μέγας Ο'λύμπιος
 Ποῖνιμα πάθεα παθεῖν πόροι.
 Μηδέποδ' ἀγλαίας ἀποναίατο,
 Τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

Ἀντιστροφὴ Κώλων η'.

Χο. Φράζε, μὴ πόρσω φωνεῖν.
 Οὐ γνώμαν ἰσχεις, ἐξ οἶων
 Τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
 Ἐμπίπτεις ἔτιω αἰκῶς;
 Πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
 Σᾶ δυδύμφι τίνεσ' αἰεὶ
 Φυχᾶ πολέμβς· τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
 Οὐκ ἐρισὰ πλάθειν.

Σύστημα Κώλων ιβ'.

Η'λ. Δεινοῖς ἡναγκάσθην, δεινοῖς.

Ἐξοιδ', ἐλάθει μ' ὄργα.

Α'μ', ἐν γὰρ δεινοῖς, ἐρήσω

ταύτας ἄτας,

Ὅφρα μ' ἔχη βίοςτος.

Τίνι γάρ ποτ' ἂν, ὦ φίλῃ γενέθλα,

Πρόσφορον ἀκῆσαιμ' ἔπος;

Τίνι φρονῶντι καίρια;

Ἄνετέ μ' ἄνετε παράγοροι!

Τὰ δε γάρ ἅλута κεκλήσεται.

Οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι

Ἀνάριθμος ὥδε θρήνων.

Στροφὴ Μονότρ. Κώλων γ'.

Χο. Α'μ' ἐν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,

Μάτηρ ὡσεῖτις πιά,

Μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

Σύστημα Ε'κφδικὸν Κώλων ιε'.

Η'λ. Καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ, φέρε,

Πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;

Ἐν τίνι τέτ' ἔβλας' ἀνθρώπων.

Μήτ' εἶην ἔντιμος τέτοις.

Μήτ', εἴτω πρόσκειμαι χρητῶ,

Ξυνναίσιμ' εὐκῆλος, γονέων

Ἐκτίμης ἰαχισα πτέρυγας

Ὁξυτόνων γόων.

Εε

Εἰ γὰρ ὁ μὲν θανῶν

Γὰρ τε, καὶ ἔδὲν ὦν

Κεῖσεται τάλας,

Οἱ δὲ μὴ πάλιν

Δώσθωσ' ἀντιφόνους δίκας

Ἐρροιτ' ἂν αἰδῶς πάντων

Τ' εὐσεβία θνατῶν.

Ἐν τέτοις τοῖσιν τὰ μὲν εἰσιν Ἀτροφα, τὰ δὲ καὶ Ἀντι-
τροφαὶς ἔχουσι.

III.

Α' τ μ η τ α.

§. σνζ'. „*Ἀ*ζμηρά δέ ἐσι, τὰ τηλικαῦτα, ὥς
δύνασθαι μὲν τέμνεσθαι, μὴ μὲν τοι τι τεκμήριον ὑπάρχειν
τῷ τὸν Ποιητὴν αὐτὰ τετμημέναι, μήτε Βραχυκαταλη-
ξίαν, μήτε τι ἕτερον τῶν διοριζόντων τὰ Ποιήματα, οἷον
Ἐφίμνιον, ἢ Ἀναφώνημα.” (Ἡφαίσ. Σελ. 69.)

Κ Ε Φ. Γ'.

Περὶ τῶν ἑξ Ὀμοίων.

§. σνθ'. „*Ε*ξ Ὀμοίων δέ ἐσιν, ἅπερ ὑπὸ Ποδῶς,
ἢ Συζυγίας, ἢ Περιόδου καταμετρεῖται, ἄνευ ἀριθμῶ τι-
νος ὠρισμένῃ· ὥς ἐὰν τεταγμένος ἀριθμὸς ᾗ, ἐκ ἑσιν ἑξ
Ὀμοίων, ἀλλὰ κατὰ Σχέσιν.” (Ἡφαίσ. Σελ. 63.)

Τέτῳ δὲ τὰ μὲν καλεῖται { Ἀ' περιορίζα,
 { τὰ δὲ, Κατὰ Περιορισμὸς Ἀ' νίσους.

Υ' ποσημείωσις.

§. σνδ'. Σχολ. Η' φαις. Σελ. 72. „Τῶν γὰρ Μέτρων τὰ μὲν ὑπὸ Ποδός, τὰ δὲ ὑπὸ Συζυγίας, ὡς τὰ Γάμβικα, καὶ τὰ ὅμοια, τὰ δὲ ὑπὸ Περίοδος καταμετρεῖται. Περίοδος δὲ ἐστὶν ἢ ἐκ τῶν διαφόρων Ποδῶν ἐν τῇ Στίχῳ σύνθεσις, οἷον Δακτύλις, Τροχαῖς, Ἀναπαίς, Γάμβη, καὶ εἴτι τοιοῦτον. Ἀ' κολέθων μέντοι ὄντων καὶ τῶν ἐξῆς οἷον καὶ τὸ Προσοδικόν ἐστὶν.” ὁ αὐτ. αὐτ. „Περίοδος ἐστὶ Ποδικὴ ἐν τρισὶ Ποσὶ καταρίθμησις· ὥσπερ γὰρ τὸ μὲν Δακτυλικόν ὑπὸ ποδός μετρεῖται, τὰ δὲ ὑπὸ Συζυγίας, τῶν ἐστὶ δύο ποδῶν ἀπλῶν, ἢ τῶν καὶ ὑπὸ Περίοδος τετέστι τριῶν Ποδῶν, ὡς ἐν Συζυγαίς καταμετρεῖται ἄνευ ἀριθμοῦ τινος ὠρισμένου, ἐκ ἐπιφερομένης τινὸς Ἀντιστροφῆς, ἀλλ' ὥσπερ ἀδιαφόρως, εἰ τύχοι, Τριμέτρων δύο, καὶ ἐνὸς Τετραμέτρου, καὶ Μονομέτρου, καὶ ἐξῆς ἀδιαφόρως ἕως τῆς αὐτῆς ποσότητος.”

1.

Α' περιορίζα.

§. σξ'. „Καὶ Ἀ' περιορίζα μὲν, ὅσα ὑπὸ τῷ αὐτῷ Ποδός, ἢ τῆς αὐτῆς Συζυγίας καταμετρεῖται, ἢ Περίοδος,

Εε 2

περιγραφὴν ὑδερίαν ἔχει μεταξὺ, ἀλλὰ μέχρι τῆς τελευταίας ὁμοιά ἐσιν· ὅσον ταῦτα.

Ἀναπαισικά Κῶλα ια'. (1).

Ποίων δὲ κακῶν ἐν αἴτιος ἔς;
 Οὐ προαγωγὲς κατέδειξ' ἔτος,
 Καὶ τικτέσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
 Καὶ μιγυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
 Καὶ φασκύσας ὃ ζῆν τὸ ζῆν;
 Κᾶτ' ἐν τέτων ἡ πόλις ἡμῶν
 Ὑπὸ Γραμματέων ἀνεμεσώθη,
 Καὶ βωμολόχων Δημοπιδήκων,
 Ἐξαπατώντων τὸν δῆμον αἰεί.
 Λαμπάδα δ' ὑδεῖς οἷός τε φέρειν,
 Ὡς π' ἀγυμνασίας ἔτι νυκί.

II.

Κατὰ Περιορισμὸς Ἀνίσως.

§. σξά'. Κατὰ Περιορισμὸς δὲ Ἀνίσως ἐσιν, ὅποσα ἐξ ὁμοίων συνεσῶτα ἔχει Κατάληξιν, ἢ Βραχυκατάληξιαν μεταξὺ, ὃ μέντοι ἴσοις μεγέθεσιν ἐπεξευγμένην αἰεί· ὅσον.

Ἀναπαισικά Κῶλα λη'. (2)

Ἀγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων

(1) Ἀριστοφ. Βατρ. 1110-1120.

(2) Εὐριπ. Ἑκάβ. στίχ. 60-95.

Ἄγετ' ὀρθεῖσαι τὴν ὁμόδεον
 Τρῳάδες ὑμῖν, πρόσθε δ' ἀνασσαν.
 Λάβετε, φέρετε, πέμπετ', αἰερατέμῃ
 Γηραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι.
 Κἀγὼ σκολιῷ σιτίωνι χερὸς
 Διεριδομένα, σπεύσω βραδύπην.
 Ἡλυσιν ἄρδρων προτιθεῖσα.
 ὦ ξεροπὰ Διὸς, ὦ σκοτία νύξ!
 Τί ποτ' αἶρομαι ἔννουχος ἔτωσ'
 Δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθῶν,
 Μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων!
 Ἀποκέμπομαι ἔννουχον ὄψιν, τὰν
 Περὶ παιδὸς ἐμῆ, τῇ σφωζομένῃ
 Κατὰ Θρήκην, ἀμφὶ Πολυξείνης
 Τε φίλης εἶδον
 Θυγατρὸς δι' ὀνείρων· εἶδον γὰρ
 Φοβεράν ὄψιν· ἔμαθον, ἔδᾶην.
 ὦ χθόνιοι θεοί! σφάσατε παῖδ' ἐμὸν,
 Ὃς μόνος οἰκῶν ἄγκυρά τ' ἐμῶν
 Τὰν χιονώδη Θρήκην κατέχει,
 Ζεῖνε πατρός Φυλακαῖσιν.
 Ἔσαι τι νέον γοεραῖς· ἔποτ' ἐμὰ φρήν
 ὦδ' ἀλίαςος φρίσσει, ταρβεῖ.
 Πᾶ ποτε Ζεῖαν ἑλένη ψυχάν,
 Ἡ Κασσάνδραν ἐσίδω, Τρῳάδες!
 ὦς μοι κρῖνωσιν ὀνείρες;

Εἶδον γὰρ βαλὶὰν ἔλαφον
 Αἴμονι χαλᾷ σφαζομέναν· ἀπ' ἐ-
 μῶν γονάτων σπασθεῖσαν, ἀνάγκη
 Οἰκτρῶς. Καὶ μὴν καὶ τόδε δεῖμά μοι
 Ἦλυσ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
 Φάντασμά· Ἀχιλῆως.
 Ἦ, τει δὲ γέρας τῶν πολυμόχθων
 Τίνα Τρωϊάδων.
 Ἀπ' ἐμᾶς ἔν' ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
 Πέμψατε δαίμονες! ἱκετεύω. (1) κ. τ. λ.

Τ' ποσημείωσις.

§. σξβ'. Φησὶ δὲ Ἡφαισίων Σελ. 70. ὅτι... „Μάλιστα
 φιλεγγίεσθαι τὸ τοῖστον ἐν ταῖς Παρόδοις τῶν χορῶν· ἐκεῖ
 γὰρ μετὰ ἱ. Ἀναπαισικὰ λόγου χάριν, καὶ Κατάληξιν, ἐπά-
 γουσιν ἐνδὺς ὅμοια μὲν, ὑμέντοι δι' ἴσων Συζυγιῶν.”

Κ Ε Φ. Δ.

Περὶ Μετρικῶν ἀτάκτων.

§. σξγ'. „Μετρικὰ δὲ Ἀλκλα ὅσα ἐκ Μέτρων

(1) Ταῦτα δὲ ἐκ τῆς ἀρίστης ἐκδόσεως ἐνταῦθα, ἐξ ἀρχαίων
 Κωδίκων διορθώσεως παρεδόμεθα. Μετίτιον δὲ ταύτην τὴν
 ἐκδ. Jon. King. Εὐριπ. ἐν Εὐκλ. καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς καὶ ἐν Φοινίᾳ.
 σίχ. 212. καὶ 310. καὶ 1502.

μὲν ὁμολογημένων συνέσηκε, τάξιν δὲ ἢ ἀνακύκλησιν
 ἔχει, ἔτε κατὰ Στίχον, ἔτε κατὰ Συζηήματα. (1)
 Καλεῖται δὲ αὐτὰ ταῦτα, ἢ Μονοσροφικὰ, (2) ὅτι
 ἔχει ἀνακύκλησιν ἔχει· ὅσον τὸ ἐξῆς Μονοσροφικόν. (3).

Εὐπαις ὁ Λατῆς γόνος, ὃν ποτε

Δηλιάς ἐν καρποφόροις

Γυάλοις χρυσοκόμαν

Φοῖβον, ἐν κιθάρα σοφὸν

Ἄτ' ἐπὶ τόξων

Εὐσοχία γάνωται

Φέρει νιν ἀπὸ δειράδος ἐναλίας,

Δοχεῖα κλεινὰ λιπῶσ', ἀ-

σάντων μάτηρ ὑδάτων,

Τὰν βακχέουσιν Διονύσῳ

Παρνάσιον κορυφάν,

Ὅθι ποικιλόνοτος οἰνωπὸς δρά-

κων, σκιερᾷ κατὰ χαλκός

Εὐφύλλῳ δάφνῳ, γὰρ

Πελώριον τέρας, ἀμ-

φέπει μαντεῖον χθόριον.

Ἔτι μιν, ἔτι βρέφος, ἔτι φίλας

(1) Ἡ' φαις. Σελ. 64. ὁ αὐτὸς Σελ. 66. „Μετρικὰ δὲ ἄτακτὰ
 ἔστιν, ἅπερ Μέτρῳ μὲν γέγραπται τινι, ἔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει
 πρὸς ἄλλα, ἔτε ἀνακύκλησιν.”

(2) Δημήτριος ὁ Τρικλίνιος εἰς Σοφοκλ. Οἰδίπ. Τύραν. Σελ. 445.

(3) Εὐριπίδ· ἐν Γ' φαιγν. Ταύρ. στίχ. 1234 - 1284.

Ἐπὶ ματέρος ἀγνάλαισι θρόνῳ,
 Ἐκινες, ὦ Φοῖβε, μαντείων δ' ἐπέ-
 ρας ζαθέων, τρίποδι τ' ἐν χρυσέῳ
 Θάσσεις, ἐν ἀψευδεὶ θρόνῳ,
 Μαντείας βροτοῖς ἀναφαίνων.
 Θεσφάτων ἐμῶν ἀδύτων,
 Ἦν' ἔρ' Κασαλίας ῥεέθρων,
 Γείτων, μέσον γὰρ ἔχων μέλαθρον.
 Θέμιν δ' ἐπεὶ γὰρ ἰὼν παῖδ' ἀπενάσσατ'
 Ἀπὸ ζαθέων χρησιμῶν, νύχια
 Χθρὼν ἐτεκνώσατο φάσματα,
 Οἳ πολέσιν μερόπων,
 Τά τε πρῶτα, τά τ' ἔπειθ',
 Ὅσα τ' ἔμελλε τυχεῖν, |
 Ἦν' ἔκνε κατὰ δνοφερᾶς γᾶς
 Εὐνὰς ἔφραζον. Γαῖα δὲ
 Μαντεῖον ἀφείλετο τιμὴν
 Φοῖβαν, φθόνῳ θυγατρὸς. ταχύπικες
 Δ' ἐς Ὀλύμπου ὄρμαθεις ἀναξ
 Χέρα ψεδνὸν ἔλεξ' ἐκ Διὸς θρόνων,
 Πυθίων δόμων
 Χθονίαν ἀφελεῖν
 Θεᾶς μῆνιν, νυχίης τ' ἐνοπίας.
 Γέλασε δ', ὅτι τέκος ἄφαρ ἔβα,
 Πολύχρυσά θελῶν λατρεύματα σχεῖν.
 Ἐπεὶ δ' ἔσεισε κόμαν,

Παῦσε νυχίης ὀνείρου,
 Ἀπὸ δὲ λαθροσύναν
 Νυκτωπὸν ἐξείλε βροτῶν,
 Καὶ τιμὰς πάλιν δῆκε Λοξία,
 Πολυάνορι δ' ἐν ξενό-

εντι θρόνον θάρση βροτοῖς
 Θεσφάτων αἰοδαῖς.

Ὁ δὲ Ἡφαίστιον τετὶ τῶν ἀτάκτων μετρικῶν ἐκφέρει
 Ἦ ποδειγμα.

Ἰθμία δις, Νέμεα δις, Ὀλύμπια, ἐσεφανώθην. (1)

Οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνα

Ἀρισόδημος θρασὺς, Ἀλεῖος, πάλα.

Ἦ ποσημείωσις.

§. σξδ'. Τὸ περὶ τῶν Μετρικῶν ἀτάκτων Ἡφαίστι-
 ωνος ἔτις ἀναπτύσσει ὁ Σχολ. Σελ. 72. „ἃ εἰκὴ γέ-
 γραπται, καὶ ὡς ἔτυχε, καὶ ἄνευ τῆς ποσότητος τῶν εἰχῶν

(1) Σιμωνίδῃ τῷ μελοποιῷ τὸ ἐπίγραμμα. κεῖται δὲ παρ' Ἡφαιστίῳ Σελ. 64. ἔνθα ἀναγινώσκεται Ἀρισοδάμιος· καὶ Σελ. 66. ἔνθα γράφεται Ἀρισόδημος· ὅγε μὲν Brunkius ἐκ Πανσανίας Lib. VI. 3. Σελ. 457. λέγοντος „ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἡλῖος παλαιεὺς ἀνὴρ Ἀρισόδημος Θράσιδος· γεγενησὶ δὲ αὐτῷ καὶ Πυδοῖ δύο νίκαι·” εὐφυῶς τὸ ἐπίγραμμα ἔτις ἀνέλαβε.

Πύθια δις, Νεμέα δις, Ὀλύμπια ἐσεφανώθην,

Οὐ πλάτει νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνα,

Ἀρισόδημος Θράσιδος, Ἀλεῖος, πάλα.

Ὁ γὰρ Frieder. Jakobs. Anthol. Graec. Τόμ. η'. Σελ. 247.

τῷ ἐν αὐτοῖς μέτρῳ ὅρον ἔκ ἔχοντος, ἀλλ' ἀδιαφόρως δυναμένων ἀρμόσαι δίχα ἐλέγχων· ἔτε δὲ ὁμοιότητα ἔχει πρὸς ἄλληλα, ὥς τε Στιχίῃ γενέσθαι, ἔτε Ἀνακύκλῃσιν ὥς τε κατὰ Σχέσιν γενέσθαι, ἀλλ' ἀδιάφορον τὴν τῶν Μέτρων ἑξαλλαγήν. κ. τ. λ.

Κ Ε Φ. Ε.

Περὶ Μιτῶν Συσηματικῶν.

§. σξέ. Μικρὰ Συσηματικά λέγεται τὰ τῇ μὲν ἐκ τῶν κατὰ Σχέσιν, τῇ δὲ ἐξ Ὁμοίων ὄντα οἶον. (1)

Χο. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρῦτε
Σαλαμῖνος ἔχων βάρυνον ἀγχιάλῃ,
Σὲ μὲν εὖ πρᾶσσοντ' ἐπιχαίρω,
Σὲ ὅταν πληγὴ Διὸς, ἢ Ζαμενῆς
Λόγος ἐν Δαναῶν κακόθροε ἐπιβῇ,
Μέγαν ὄκνον ἔχω ἢ πεφόβημαι,
Πτήνης ὥς ὄμμα Πελείας.
Ὡς ἢ τῆς νῦν Φιμένης νυκτὸς
Μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
Ἐπὶ δυσκλείᾳ. Σὲ τὸν ἵππομανῇ
Λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν
Βοτὰ ἢ λείαν,

(2) Σοφοκλ. Αἰ. Μασκ. εἰς. 133 - 200.

Ἡ' περ δορίληπτος ἔτ' ἦν λαιπή,
 Κτείνοντ' αἰΰωνι σιδήρῳ.
 Τοιῖς δὲ λόγους ψιδύρους πλάσσω
 Εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
 Καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σὺ νῦν
 Εὐπίσα λέγεις· ἢ πᾶς ὁ κλύων
 Τῷ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
 Τοῖς σοῖς ἄχεσιν καδυβρίζων.
 Τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς
 Οὐκ ἂν ἀμάρτοι· κατὰ δ' ἄντις ἐμεῦ
 Τοιαῦτα λέγων, ἐκ ἂν πείθοι.
 Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ Φθόνος ἔρπει.
 Καὶ τοὶ σμικροὶ μεγάλων χωρὶς,
 Σφαλερὸν πύργῳ ῥῦμα πέλονται.
 Μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὶς ἄρις ἂν,
 Καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
 Ἀλλ' εἴ δυνατόν τες ἀνρήτες
 Τῶν γυνάμας προδιδάσκειν.
 Ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν δορυβῆ;
 Χ' ἡμεῖς ἐδὲν θένομεν πρὸς ταῦτ'
 Ἀπαλέξασθαι, σὺ χωρὶς, ἀναξ.
 Ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὅμμ' ἀπέδραν,
 Παταγῶσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι.
 Μέγαν αἰγυκίον δ' ὑποδείσαντες
 Τάχ' ἂν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
 Σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

Στροφή Κώλων ια'.

Ἦρά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἀρτεμις

(ὦ μεγάλη φάτις, ὦ

Μᾶτερ αἰχρύνας ἐμᾶς!)

Ὄρμασε πανδάμης ἐπὶ βῆς ἀγελαίας,

Ἦπετινος νίκας ἀκάρπτωτον χάριν,

Ἦρά κλυτῶν ἐνάρων

Ψευδεῖστα δώροις, εἴτ' ἐλαφιβολαῖς.

Ἦ χαλκοθώραξ ἦν τιν' Ἐνυάλιος

Μομφὰν ἔχων

Ξυνῆ δορὸς ἐννυχίοις μαχαναῖς

Ἐτίσατο λῶβαν.

Ἀντιστροφή Κώλων ια'.

Οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἄρισερὰ,

Πατ' Τελαμῶνος! ἔβας,

Τόσσον ἐν ποίμναις πιτνῶν.

Ἦκεί γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι

Καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.

Εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι

Κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς

Ἦ τᾶς ἀσώτῃ Σισυφιδᾶν γενεᾷς,

Μὴ, μὴ μ', ἀναξ,

Εἴθ' ὥδ' ἐφάλοισι κλισίαις ὁμμ' ἔχων

Κακὰν φάτιν ἄρη.

Ἐπὶ φῶδες Κώλων ζ'.

Ἀλλ' ἀνα ἔξ ἐδράνων, ὅτε μακραίωνι

Στηρίζῃ ποτε τᾷδ' ἀγωνίῃ χολᾷ,
 Ἄταν ἑρανίαν φλέγων.
 Ἐχθρῶν δ' ὕβρις ᾧδ' ἀτάρβητα
 Ὀρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις
 Πάντων καυχάζοντων γλώσσαις
 Βαρυάλογητ' ἔμοι δ' ἄχος ἔσανε.

Ἦ ποσημείωσις.

§. σξς. Μικτὰ δὲ Συσηματικὰ Γενικὰ καλεῖ Ἡφαίστιον (Σελ. 65.) τὰς Παλαιὰς Τραγωδίας, καὶ Κωμωδίας. μέρος μὲν γὰρ τέτων κατὰ Στίχον γέγραπται, μέρος δὲ κατὰ Σύστημα· ὅς (Σελ. 67) περὶ αὐτῆ τέτι φησί.
 „Λέγωμεν τοῖνον ὅτι Μικτὰ μὲν ἐσι Συσηματικὰ, ὥσπερ εἴτις τὴν α'. Ω'δὴν ἐν τῷ α'. Ἀλκίαις, καὶ τὴν β', συνάψεις, Συσηματικῆς ἕσης αὐτῶν ἑκατέρας". Ἐνθα ὁ Σχολ. Σελ. 72. „Ἐκατέρα μὲν γὰρ τῶν Ω'δων κατὰ Σύστημα γέγραπται· διάφορον δὲ ἔχει Μέτρον· ὡς ἡ α' πρὸς τὴν β'. Ἡ μὲν γὰρ α' ἐν τῷ Ἰωνικῷ σύγκειται, ἡ δὲ β' ἐν τῷ Χοριαμβικῷ. Εἴτις ἔν μίξειεν ἀμφοτέρας τὰς ᾠδὰς, ἕσας Συσηματικὰς, εἴποι ἂν τὸ Μέτρον ἐν Μικτῶν Σύσηματικῶν συγκείσθαι. Καὶ ἐσι τῆς μὲν α' Ω'δὴς ἀρχή.
 Ω'ναξ Ἀπολλὼν παῖ μεγάλα Διὸς! Ἐπίκωνιή.
 τῆς δὲ β'.
 Χαῖρε Κυμάνας ὁ μέδων. Σὲ γάρ μοι, Ἐπιχοριαμβική.

Κ Ε Φ. ζ'.

Περὶ Κοινῶν Συσηματικῶν.

§. σξζ'. „Κοινὰ δὲ ἐστὶ Συσηματικά, ἅπερ καὶ ὁ κατὰ Στίχον γεγράφθαι φάσκων, ὑγιῶς ἂν λέγοι, καὶ ὁ κατὰ Σύσημα· ὡς τὸ β'. καὶ γ'. Σαπφῆς. Διὰ μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο ὁρᾶν παραγεγραμμένον ἕκαστον Ἄσμα, καὶ ἔτι διὰ τὸ μηδὲν εὐρίσκεισθαι ἀριθμὸν περιττῶ, κατὰ Σύσημα νομιζομεν αὐτὰ γεγράφθαι. Πάλιν τῷ ὁμοίον ἐκότερον εἶναι τῶν ἐν τῇ δυάδι ἑλόντων, καὶ τῷ δύνασθαι τὴν Ποιήτριαν κατὰ τύχην τινα ἀρτίε ἅπαντα ἀριθμῶ πεποιημέναι, φαίη τις ἂν κατὰ Στίχον αὐτὰ γεγράφθαι.”

Κ Ε Φ. ζ'.

Περὶ Παραβάσεως.

§. σξή. Ἐχρῶντο δὲ οἱ τῆς Παλαιᾶς Κωμῶδου Ποιηταὶ ἐν τοῖς Δράμασι τῇ Παραβάσει. (1) Τὸ γὰρ α'. μέρος τῆς σκηνῆς πληρωθέντος, ὡς ἂν μὴ τῶν ὑποκρινόμενων ἐξιόντων ἀργῶς ὁ δῆμος καθεζέσθαι, εἰσῆσαν τότε οἱ χορευταί, οἱ καὶ ἀντιπρόσωποι ἀλλήλοις γενόμενοι, ἔλκον τὴν Παραβάσιν.

(1) Ἡφαις. Σελ. 71. Ἀνών. Προλεγομ. Ἀριστοφ. Σελ. XI. XIV. Σειδ. ἐν κ. Πολυδ. ὄνομας. βιβλ. δ'. τμήμα ριά. κατὰ Σελ. 415.

Δ'. δὲ κατὰ Σχέσιν.

{ Ε' πύρρημα.
 α' { Α' ντεπύρρημα.
 { Στροφή.
 β' { Α' ντίστροφος. (1)

§. σοβ'. Κομμάλιον τοίνυν ἐστὶ καταβολὴ βραχέων μέλας. (2) ἢ προκήρυγμα τῆς Παραβάσεως. (3)

§. σογ'. Ἡ δὲ Παραβάσις καὶ Ἀνάπαις καλεῖται, ὅτι τοιάτῳ μάλιστα ἐν αὐτῇ ἐχρῶντο Μέτρῳ. (4)

§. σοδ'. Τὸ δὲ Πυῖνος, ὃ καὶ Μακρὸν καλεῖται ἐπὶ τῇ Παραβάσει βραχὺ μελύδριον ἦδετο. (5) τὸ δ' ὄνομα λαβεῖν φασιν, ὅτι ἀπνευσί ἦδετο. (6) οἱ δὲ καὶ παραδόντωνται. (7)

§. σοε'. Τὸ δὲ Ε' πύρρημα τῇ ὁδῇ ἐπάγεται πρὸς ἀφείσῃ, εἶτα δὲ τῆς Α' ντιστρόφου ἀνταφείσεως, τὸ Α' ντεπύρρημα ἐπάγεται. (8) ἢν δὲ τὸ Ε' πύρρημα ὡς ἐπὶ τῇ πλείστον 15' σίχων. (9) καὶ τετραμέτροις ἐχρήτο. (10)

(1) Γ' ἔλ. Πολυδ. ἐνδ. ἀνωτ.

(2) Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆ.

(3) Πολυδ. ἐνδ. ἀνωτ. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. σίχ. 518.

(4) Ἡ' φαις. Σχολ. Ἀριστοφ. Πολυδ. ἐνδ. ἀνωτ.

(5) Πολυδ. ἐνδ. ἀνωτ.

(6) ὁ αὐτ. αὐτ.

(7) Ἡ' φαις. Σελ. 73.

(8) Πολυδ. ἐνδ. ἀνωτ. ἔτα καὶ Σείδ. ἐν λ. Παραβάσις.

(9) Ἡ' φαις. ἐνδ. ἀνωτ. ὁρῶς δε εἰρηται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἴρηται γὰρ καὶ πλείονων ὡς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλῃ σίχ. 20. ἐστὶ τὸ Ε' πύρρημα. Σελ. 83. edit. Kuster.

(10) Πολυδ. ἐνδ. ἀνωτ.

§. σοῦ Δεῖ δὲ καὶ ὑποδείγμασι τὰ λεγόμενα περῆ-
ναι· τοιαῦτα δὲ παρ' Ἀριστοφάνει ἱκανά. Ἐξω δὲ τοῦτο
δὴ ὑπόδειγμα τελείας Παραβάσεως.

Κομμάτιον Χορῶ. (1)

Χο. Ἀλλ' ἴδι χαίρων καὶ πράξιαις
Κατὰ νῦν τὸν ἔμην, καί σε φυλάττοι
Ζεὺς ἄγορατος, καὶ νικήσας,
Ἀυδὺς ἐκείθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
Ἐλθοῖς σεφάνοις κατάπατος.
Ἔμεις δ' ἡμῖν προσέχετε τὸν νῦν,
Τοῖς Ἀναπαίσις, ὦ παντοίας
Ἡδὴ μύσης πειραθέντες κατ' αἰτίας.

Παράβασις Χορῶ.

Εἰ μὲν τις τῶν ἀρχαίων Κωμικοδιδάσκαλος ἡμᾶς

(1) Ἀριστον. Γ' π. σίχ. 496-608. Λέγομεν δὲ ἐκ τῶν πα-
λαιῶν ἔστιν ἃ ἔτι περὶ τῆς Παραβάσεως· ὁ Ἀνώνυμος τοῦτον περὶ
Κωμικῆς ψηφί Σελ. XIII. „Οἱ χοροὶ ὁ Κωμικὸς εἰσέγεται ἐν
τῇ ὀρχήσῃ, τῶν νῦν καλεμένων Λογείων... Ὅτε δὲ ἀπελθόντων
τῶν ὑποκριτῶν, τὰς ἀναπαίσεις διεξήει, πρὸς τὸν δῆμον ἀπεστρέ-
φето, καὶ τῷτο ἐκαλεῖτο Στροφή· ἣν δὲ τὰ Γαμβεῖα τετραμέ-
τρα εἶτα τὴν ἀντίστροφον προσέδοντες, πάλιν τετραμέτρα ἐπέ-
λεγον ἴσοις εἰρήσι, ἣν δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα
Ἐπιπύρρηματα· ἣ δὲ ὅλη παροδος τῆ χορῶ ἐκαλεῖτο Παραβάσις
... Ἀνών· βίβλ. Ἀριστον. Σελ. XIV. „Ἀναχωρῶντων δὲ
τῶν ὑποκριτῶν, ἑπτακίς ἐστρέφето ὁ χορὸς, προσέχων ἐφ' ἐκ-
τερα μέρη τῆ σεκτρῆς ἐκαλεῖτο δὲ τῷ εἶδει τὸ τοῦτο οὐνομα
τῆς ὀρχήσεως Παραβάσις, ὁμωνύμως τῷ γένει· τὸ τρίτον Μα-
κρον, καὶ Πυγος· τὸ τέταρτον Στροφή, ἣ Ὡδὴ· τὸ πέμπτον
Ἐπιπύρρημα· τὸ ἕκτον Ἀντίστροφος, ἣ Ἀντιπυγὴ· τὸ ἑβδόμου Ἀν-
τεπύρρημα.”

Ἡνάγκαζεν, ἔπη λέγοντάς γ' ἐς τὸ θέατρον παραβῆναι,
 Οἷκ' ἂν φαύλως ἔτυχε τέτβ'· νῦν δ' ἄξιός ἐσθ' ὁ Ποιητής.
 Ὅτι τὲς αὐτὲς ἡμῖν μισεῖ, τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια.
 Καὶ γενναῖος πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην.
 Ἀ' δὲ θανμάζειν ὑμῶν Φησι πολλὰς αὐτῷ προσιόντας,
 Καὶ βασανίζειν, ὥς ἐχ'· πάλαι χορὸν αἰτοίη καδ' ἑαυτὸν.
 Ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευσε φράσαι περὶ τέτβ. Φησὶ γὰρ ἀνὴρ
 Οὐχ' ὑπ' ἀνοίας τέτβ πεπονθὼς διατρίβειν, ἀλλὰ νομίζων
 Κωμωδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἀπάντων.
 Πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτήν, ὀλίγοις χαρίσασθαι.
 Τμᾶς τε πάλιν διαγινώσκων ἐπετείεις τὴν φύσιν ὄντας,
 Καὶ τὲς προτέρους τῶν Ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προδιδόντας.
 Τέτβ μὲν εἰδὼς ἅπασι Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιέσσαι.
 Ὅς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων ἔζησε τρόπαια.
 Πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἰεῖς, καὶ ψάλλων, καὶ πτερυγίζων,
 Καὶ Λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις,
 Οὐκ ἐξήρκεσεν, ἀλλὰ τελευτῶν, ἐπὶ γήρῳ (ἐγὰρ
 ἐφ' ἧβης)

Ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν, ὅτι τῷ σκιάπτειν ἀπελείφθη.
 Εἶτα Κρατῖνε μεμνημένος, ὅς πολλῷ ρεύσας ποτ' ἐπαίνῳ.
 Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς σάσεως παρασύρων.
 Εὐφύρει τὰς δρυς, καὶ τὰς πλατάνους, καὶ τὲς ἐχθρὰς πρὸς
 θελύμενες,

Ἀΐσαι δ' ἐκ ἧν ἐν συμποσίῳ, πλὴν Δωροῦ συκοπέδιλε.
 Καὶ, Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων· ἔτως ἦν θῆσεν ἐκείνοι.
 Νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὀρώντες παραληρῆνθ' ἐκ ἐλεείτε.

Ἐκκλιπτοσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τὲ τόνος ἔκ' ἐπ' ἑσόντος,
 Τῶν δ' ἁρμονιῶν διαχασκισῶν, ἀλλὰ γέροντων περιέρρει,
 Ὡς περ Κονῆς, σέφανον μὲν ἔχων αὖτον, δίψη δ' ἀπο-
 λωλώς,

Ὅν χοῦν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Πρυτανείῳ,
 Καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεῶνδαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονίσιφ.
 Οἷας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ συφελισμῆς;
 Ὅς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀρισιζων ἀπέπεμπεν,
 Ἀπὸ κράμβοτάτῃ σώματος μάττων ἀσειοτάτας ἐπινοίας.
 Χ' ἔτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τότε μὲν πίπτων, τότε
 δ' ἐχί.

Ταῦτ' ὀρθῶδων διέτριβεν αἶψι, καὶ πρὸς τέτοισιν ἔφασκεν,
 Εἰρέτην χοῦναι πρώτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν,
 Κατ' ἐντεῦθεν προωρατεῦσαι, καὶ τὰς ἀνέμους διατρήσθαι.
 Κατὰ κυβερνήαν αὐτὸν ἑαυτῷ· τέτων ἕνεκα πάντων,
 Ὅτι σωφρονικῶς, καὶ ἀνοήτως ἐσπληδήσας ἐφλυνάρει,
 Αἰρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόδιον, παραπέμψατ' ἐφ' ἑνδεκα
 κώπαις,

Θόρυβον Χρησὸν Ληναίτην,

Γυν' ὁ ποιητὴς ἀπὴν χαίρων,

Κατὰ νῦν πράξας,

Φαίδρος λάμποντι μετώπῳ.

Στροφὴ Κώλων ιδ'.

Γ' ππὶ ἄναξ, Πόσειδον, ῥ'

Χαλκοκρότων ἵππων κτύπος,

Καὶ χρημετισμὸς ἀνδάνει,

Καὶ κυανέμβολοι θοαί
 Μισοφόροι τριήρεις,
 Μειρακίων θ' ἄμιλλα λαμ-
 πρυνομένων ἐν ἄρμασιν,
 Καὶ βαρυδαιμονέντων.
 Δεῦρ' ἔλθ' εἰς χορὸν ὧ Χρυσοτρίαιν', ὧ
 Δελφίνων μεθέων Σενιάρατε,
 ὦ Γεραῖσι καὶ Κρόνε,
 Φορμίωνί τε Φίλτατ', ἐκ
 Τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθην-
 ναίοις πρὸς τὸ παρεσῆς.

Ε' πύρρῃμα Στίχων ις'.

Εὐλογῆσαι βεβλόμεθα τὰς πατέρας ἡμῶν, ὅτι
 Ἄνδρες ἦσαν τῆς δε τῆς γῆς ἄξιοι, καὶ τὴ πέπλε,
 Οἵτινες πεζαῖς μάχαισιν, ἔντε ναυφράκτῳ στρατῷ
 Πανταχῶ νικῶντες αἶψα, τὴν δ' ἐκόσμησαν πόλιν.
 Κεῖθεῖς ἐδεπώποτ' αὐτῶν τὰς ἐναντίας ἰδὼν
 Ἡ' ῥιθμῆσεν· ἄλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμύνειας.
 Εἰ δέ πε πέσοιεν εἰς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί,
 Ταῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν, εἴτ' ἠρῶντο μὴ πεπτωκέναι,
 Ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις· καὶ στρατηγὸς ἐδ' ἄν εἰς
 Τῶν πρὸ τῆ, σίτησιν ἦτις· ἐρόμενος Κλεαίνετον.
 Νῦν δ' εἰάν μὴ προεδίαν φέρωσι, καὶ τὰ σιτία.
 Οὐ μαχεῖσθαι φασιν· ἡμεῖς δ' ἀξιέμεν τῇ πόλει
 Προῖκα γεννάτως ἀμύνειν, καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις.
 Καὶ πρὸς, ἐκ αἰτῆμεν ἐδὲν, πλὴν τούτων μόνως,

Ἦν ποτ' εἰρήνη γένηται, ἢ πόνων παυσώμεθα,
Μὴ φθονεῖδ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπελεγγισμένοις.

Ἀντιστροφὴ Κώλων ἰδ'.

Ὡς πολὺν Πηλεΐδης, ὦ

τῆς ἱερωτάτης ἀπα-

σῶν πολέμῳ τε καὶ Ποιη-

ταῖς, δυνάμει δ' ὑπερφερέ-

σης μεδέεσθαι χάρας,

Δεῦρ' ἀφίκε λαβῦσα τὴν

Ἐν στρατιῇς τε ἢ μάχαις

Ἡμετέραν ξυνεργόν

Νίκην, ἣ χορικῶν ἐσιν εἰταίρα,

Τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεδ' ἡμῶν σασιάζει.

Νῦν ἔν δ' εὖρο φάνησι· δεῖ

Γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖς δε, πά-

σῃ τέχνῃ πορίσασθαι νί-

κην, εἴπερ ποτε ἔν νῦν.

Ἀντεπίρρημα εἰς ἰδ'.

Ἀ' ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βελόμεδ' ἐπαινέσαι.

Ἀ' ξιοὶ δ' εἰς' εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα

Συνδιήνεγκαν μεδ' ἡμῶν, ἐσβολάς τε ἢ μάχας.

Ἀλλὰ τὰν τῇ γῇ μὲν αὐτῶν ἐκ ἄγαν θαυμάζομεν,

Ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἵππαγωγὰς εἰσεπῆδων ἀνδρικῶς,

Πριάμενοι κώπωνας, οἱ δὲ ἢ σκόροδα, ἢ κρόμμυα,

Εἴτα τὰς κώπας λαβάντες, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί,

Ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν, ἵππακαί, τίς ἐμβαλεῖ;

Ληπτέον μάλλον, τί δρῶμεν; ἢ ἐλᾶς ὦ Σαμφόρα;
 Ἐξερῆδον τ' ἐς Κόρινθον, εἴτα γ' οἱ νεώτεροι
 Ταῖς ὀπλαῖς ὠρυττον εὐνάς, καὶ μετήεσαν εἰσώματα.
 Ἡΐδιον δὲ τὸς παγῆρες, ἀντὶ πάας Μηδικῆς,
 Εἴ τις ἐξέρποι θύραζε, καὶ βυθῷ θηρώμενοι.
 Ὡς' ἔφθη Θέωρος, εἰπεῖν καρκίνον Κορίνθιον,
 Δεινὰ γ' ὦ Πότειδον, εἰμή τ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι,
 Μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ διφυγεῖν τὰς ἱππεάς.
 Αὕτη τελεία Παραβάσις, οἷα καὶ ἡ ἐν Ἀχαρνέσσι εἶχ.
 626—718.

§. σοζ'. Α' τελεῖς δὲ Παραβάσεως, εἰ δοιεί, ὑπο-
 κείδω παράδειγμα τέτο. (1)

Κοιμῶσιον χορῶ εἶχ. ε'.

χο. Α' Μ' ἴδι χαίρων, ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκευὴ πα-
 ραδόντες,

Τοῖς ἀνολέθοις δῶμεν σφίξειν, ὡς εἰώδασι μάλιστα,

Περὶ τὰς σιγνὰς πλείστοι κλέπται κυπτάζειν, καὶ κάμο-
 ποιῆν.

Α' Μὰ φύλαττε σὺ ταῦτ' ἀνδρείως, ἡμεῖς δ' αὐτοῖσι
 θεαταῖς,

Ἡ' ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἶπομεν, καὶ ἡσάτε νῆς αὐ-
 τὸς ἔχει.

Παραβάσις.

Χορὴν μὲν τύπτειν τὸς ῥαβδούχους, εἴ τις κομφοδοποιήσῃς,

() Ἀρίστωφ. εἰρήν. εἶχ. 728—818.

Αὐτὸν ἐπὶ νηὶ πρὸς τὸ θέατρον παραβάς ἐν τῷ Ἀνα-
παίσει,

Εἰ δ' ἔν εἰκὸς τινὰ τιμῆσαι, θύγατερ Διὸς, ὅς τις
ἄριστος

Κωμφοδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος γεγέ-
νηται,

Ἀξίος εἶναι Φῆσ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
Πρῶτον μὲν τὸς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώπων κατέ-
παυσεν,

Εἰς τὰ ῥάνια σκώπτοντας ἄει, καὶ τοῖς Φθειρσί πο-
λεμῶντας,

Τὲς δ' Ἡρακλέας τὲς μάττοντας, καὶ τὲς πεινῶντας
ἐκείνους,

Τὲς Φεύγοντας, κῆραπατῶντας, καὶ τυπτομένους ἐπίτηδες
Εἰξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος, καὶ τὲς δέλους κατέλυσεν,
Οὓς ἐξῆγον κλαίοντας ἄει καὶ τέττες ἕνεκα τυδί,

Γ'ν' ὁ σύνθελος σκώψας αὐτὴ τὰς πληγὰς ἐπ' ἀνέροιτο.

Ὡς κακὸ δαίμον, τί τὸ δέρμ' ἐπαΐεις; μὴν ὑστρίχης εἰ-
σέβαλέν σοι

Εἰς τὰς πλευρὰς πολλῇ ζοατῖ, καὶ δένδροτόμησε τὰ
νώτα;

Τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ, καὶ φόρτον, καὶ βωμολοχεύματ'
ἀγεννῆ

Ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, καὶ πύργωσ' οἰκοδομήσας

Ἐπέσιν μεγάλοις καὶ διανοαῖς, καὶ σκώμμασιν ἐν ἀγο-
ραῖς,

Οὐκ ἰδιώτας ἀνδρωπίσινες κωμῶδων, ἔδδ' ἑταίρας,
 Ἀλλ' Ἡρακλῆες ὀργήν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπι-
 χειρεῖ,

Διαβάς βυρσῶν ὄσμάς δεινὰς, καπειλὰς βορβοροθύμης.
 Καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῶ τῷ κάρχα-
 ρόδοντι,

Οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν κύννης ἀντίπες ἐλαμ-
 πον,

Ἐκατὸν δὲ κύκλω κεφαλαὶ κοιλίων οἰμωζομένων ἐλι-
 χνῶντο

Περὶ τὴν κεφαλὴν, φωνὴν δ' εἶχε χαράδρας ὀλεθρον
 τετοκυίας,

Φώκης δ' ὄσμην, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτης, πρῶτον δὲ
 καμῆλε.

Τοῦτον ἰδὼν τέρας ἔκατέδεισ', ἀλλ' ὑπὲρ ὕμῶν κα-
 λεμίζων,

Ἀντεῖχον αἰεὶ, καὶ τῶν ἄλλων νήσων, ὧν εἵνεκα νυκτὶ

Ἀποδύναται τὴν χάριν εἰκὸς ὑμᾶς, καὶ μνήμονας εἶναι.

Καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νῆν, ἐχὶ παλάστρας

Παιδας ἐπείρων, ἀλλ' ἀράμενος τὴν σιγὴν, εὐδὺς ἐχώρου

Παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας,

Πάντα παραχῶν τὰ δέοντα.

Πρὸς ταῦτα χρεῶν εἶναι μετ' ἐμῶ,

Καὶ τὰς ἀνδρας καὶ τὰς παῖδας,

Καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινέμεν

Ζυσπεδάζειν περὶ τῆς νίκης.

Πᾶς γάρ τις ἐρεῖ νικῶντος ἐμῆ
 Καπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίῳις,
 Φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
 Τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ ἀφαίρει,
 Γενναιοτάτε τῶν Ποιητῶν
 Ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

Ὡδὴ, ἡ Στροφὴ Κώλων κβ΄.

Χο. Μῆσα! σὺ μὲν πολέμευς
 Ἀΰωσαμένη, μετ' ἐμῆ
 Τῷ φίλῃ χόρευσον,
 Κλείεσα θεῶν τε γάμους,
 Ἀνδρῶν τε δαίτας,
 Καὶ θαλίᾳς μακάρων.
 Σοὶ γὰρ τὰδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.
 Ἦν δέ σε καρκίνος ἑλθὼν,
 Ἀντιβολεῖ μετὰ τῶν παί-
 δων χορεῦσαι,
 Μήδ' ὑπακέσῃς, μήτ' ἑλ-
 θῆς συνέριδος αὐτοῖς,
 Ἀλλὰ νόμιζε πάντας
 Ὀρτυγὰς οἰκογενεῖς,
 Γαλιαύχενας ὀρχησάς
 Ναννοφύεις, σφυράδων
 Ἀποκνίσματα,
 Μηχανοδίφας.
 Καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατήρ

Ο' παρ' ἐλπίδας

Εἶχε τὸ δράμα, γαλῆν

Τῆς ἐσπέρας ἀπάγξαι.

Ἀντιδῶν, ἢ Ἀντιστροφῇ Κώλων κβ.

Τοιαύδε χρὴ χαρίτων

Δαμώματα καλλικόμων

Τὸν σοφὸν Ποιητὴν

Ἔμνεν, ὅταν ἡρινᾶ μὲν

Φωνῇ χελιδῶν

Ἐξομένη κελαδῇ

Χορὸν δὲ μή' χη Μόρσιμος,

Μηδὲ Μελάινδιος, ἔ δὴ

Πικροτάτην ὅπα γηρύ-

σαντος ἤκν-

σ', ἡνίκα τῶν Τραγωιδῶν

Τὸν χορὸν εἶχον, ἀδελ-

φός τε ἐς αὐτὸς ἄμφω,

Γοργόνες, ὀφιοφάγοι,

Βατιδοσκόποι ἄρπυιαι,

Γραυσόβαι, μίαιροι,

Τραγομάχαλοι,

Ἰχθυολύμαι,

Ὡν καταχρεμψαμένη

Μέγα ἔ πλατὺ

Μῦσα θεὰ! μετ' ἐμῷ

Σύμπαιζε τὴν ἐορτήν.

Αὕτη γὰρ ἀτελής ἐστὶν ἡ Παράβασις, ὥτε Εἰρήρημα, ὥτε
 Ἀντεπύρημα ἔχουσα. Τοιαῦται σχεδὸν πᾶσαι καὶ αἱ ἐν
 τοῖς λοιποῖς Ἀριστοφάνους δράμασιν· οἷον Βατρ. σίχ. 686—
 749. κτλ.

Ἑποσημ.

§. σοή. Ὡς δὲ τῆς Παραβάσεως Κωμωδία ὕψης οί-
 κείας, καταγινώσκουσιν οἱ Κριτικοὶ Εὐριπίδῃ, Παραβάσει
 ἐντίσι χρησαμένῃ δράμασιν· οἷον ἐν Ἀλκήσει. σίχ. 965.
 ἔνθα περὶ αὐτῆς αὐτὸς ὕψω λέγει.

Χο. Εἴ γὰρ καὶ διὰ Μίσσας
 Καὶ μετάρσιος ἤξα, καὶ
 Πλείτων ἀψάμενος λόγων,
 Κρεῖσσον ἔδεν ἀνάγκας
 Εὖρον· ἔδέ τι φάρμακον
 Θρήσσαις ἐν σανίσι, τὰς
 Ὀρφεῖα κατέγραψε
 Γῆρυς· ἔδ' ὅσα Φοῖβος
 Ἀσκληπιάδαισι παρέδωκε
 Φάρμακα πολυτόνοις
 Ἀντιτεμνῶν βροτοῖσι.

Ἐνθα φησὶν ὁ Σχολ. Τόμ. α'. Σελ. 385. „Ὁ Ποιητὴς
 διὰ τῆ προσώπῃ τῆ χορῆ βέλεται δεῖξαι, ὅσον μετέχῃ
 παιδεύσεως.” κτλ. Μετιτέον καὶ Γ' βλ. Πολυδ. βιβλ. δ'.
 κεφ. 15. Τμ. 112. Σελ. 415. ἐξ ὧν δηλεῖται ὅδ' Ὁ
 Φοκλῆν ἀποσχέσθαι τῆ πράγματος.

Κ Ε Φ Ι Β.

Περὶ Ἐπιφθεγματικῶν, Ἐφυνίων, κτλ.

§. 308. Λέγεται δ' ἡμῖν ἔτι περὶ Ἐφυνίων θεωρῆσαι, καὶ τῶν Ἐπιφθεγματικῶν, καὶ τῶν ἄλλων. Ἐφύμνια τοῦτον λέγεται, ὅταν ταῖς Στροφαῖς καὶ Ἀντιστροφαῖς τὸ αὐτὸ Κῶλον ἐπάγεται, οἷον,

Ἐ π ω δ ι κ α .

Στροφή α' Κῶλων κ'. (1)

Κυρίως εἰμι θροεῖν ὄδιον κράτος,

Αἰσίον ἀνδρῶν

Ἐντελέων· ἔτι γὰρ θεόθεν κατακνέει

Πειθὰ μολπὰν,

Ἀλκὰν σύμφυτος αἰὼν,

Ὅπως Ἀχαιῶν

Δίδρονον κράτος, ἑλλάδος ἥβαν,

Σύμφρονά ταγὰν

Πέμπη ξύν δορὶ δίκας πρᾶκτορι

Θέριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν.

(1) Δίσχυλ. Ἀγαμ. εἰχ. 104—105. ἔνθα ὁ Σχολ. Σηλ. 634. Β. „Τὸ μὲν τοι τελευταῖον κῶλον τῆς τε Στροφῆς καὶ Ἀντιστροφῆς καὶ τῆς Ἐπιδῶν καλεῖται Ἐφύμνιον· καὶ ἔστι δακτυλικόν Πεντάμετρον.

Οἰωνῶν βασιλεὺς
 Βασιλεῦσι νεῶν, ὃ κελαινός,
 Ὄ, τ' ἐξόπιν ἀργίας
 Φανέντες ἵκταρ μελάθρων,
 Χερὸς ἐν δορικάλτε
 Παμπρέποις ἐν ἔδραισι,
 Βοσκόμενοι λαγύναν
 Ἐρικύμονα γένναν
 Βλαβέντα λοιθίων δρόμων.
 Αἴλιον αἴλιον εἶπε, τό δ' εὖ νικάτω.

Ἀντιστροφὴ Κώλων κ΄.

Κεδνὸς δὲ στρατόμαντις ἰδὼν δύο
 Λήμασι δισσῆς
 Ἀτρείδας μαχήμας, ἐδάη λαγοδαίτας
 Πομπῆς τ' ἀρχῆς·
 Οὕτω δ' εἶπε πειράζων·
 Χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ
 Πριάμῃ πόλιν ἄδε κέλευθός,
 Πάντα δὲ πύργων
 Κτήνῃ πρόφτε τὰ δημισπληθῆ
 Μοῖρ' ἀλαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.
 Οἷον μή τις ἄτα
 Θεόφιν κνεφάσῃ προτυπὲν
 Στόμιον μέγα Τροίας
 Στρατευθὲν· οἶκῳ γὰρ ἐπί-
 Φθόνος Ἀρτεμις ἀγνὰ

Πτανοῖσι κυσὶ πατρὸς,
 Αὐτότοκον πρὸ λόχῃ
 Μογεράν πτώκα θυομένοισιν·
 Στυγεῖ δὲ δεῖπνον αἰετῶν·
 Αἴλινον αἴλινον εἶπέ· τό δ' εὖ νικάτω.

Εἴ ποδὸς Κώλων κδ'.

Τόσον περ εὐφρων ἂ καλὰ
 Δρίσοισιν ἀέπτοισι μαλερῶν ὄντων,
 Πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάσοις
 Θηρῶν ὀβρικάλοισι, τερπνὰ
 Τέτων αἰτεῖ ξύμβολα φάναι,
 Δεξιὰ μὲν, κατὰ-

μομφα δὲ φάσματα εὐρυθῶν.

Γήϊον δὲ καλέω Παιᾶνα
 Μήτινας ἀντιπνούς
 Δαναοῖς χρονίας ἔχενηίδας
 Ἀπλοίας τεύξη,
 Σπευδομένα θυσίαν
 Ἐτέραν, ἀνομέν τιν', ἄδαιτον,
 Νεικῶν τέκτονα σύμ-

φυτον, ἢ δεισήνορα· μῖμνει

Γὰρ φοβερὰ παλινόρσος
 Οἰκονόμος δολία
 Μνάμων μῆνις τεκνόποιος.
 Τοιάδε Κάλχας ξὺν
 Μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξεν

Μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων

Οὔδιων οἴκοις βασιλείοις,

Τοῖς δ' ὁμόφωνον.

Αἴλιον αἴλιον εἶπε, τόδ' εὖ νικάτω.

§. σπ'. Οὐτὴν δὲ μὴ μετὰ Στροφὴν, ἀλλὰ κατὰ
Στίχον κέηται, καλεῖται Μεσόμενιον· οἷον Α'ρις. Εἶρ.
περὶ τὸ τέλ.

Δεῦρ' ὧ γύναι εἰς ἀγρόν.

Χ' ὅπως μετ' ἐμᾶ καλὴ

Καλῶς κατακείσει.

Τ' μὴν Τ' μέν', ὧ Τ' μὴν Τ' μέναι' ὧ.

Ω' τρισμάκαρ ὡς δικαίως τ' ἀγαθὰ νῦν ἔχεις

Τ' μὴν Τ' μέναι' ὧ

Τ' μὴν Τ' μέναι' ὧ

Τί δράσομεν αὐτήν;

Τί δράσομεν αὐτήν;

Τρυγῆσομεν αὐτήν.

Τρυγῆσομεν αὐτήν.

Α' Μ' ἀράμενοι φέρωμεν,

Οἱ προσεταγμένοι οἱ χορευταὶ ἀναλαβόντες

Τὸν ὑμφίον ὧ ἄνδρες.

Τ' μὴν Τ' μέναι' ὧ Τ' μὴν Τ' μέναι' ὧ. κτλ.

Τ' ποσημ.

§. σπα'. Τὰ Ε'πιφθεγματικά δὲ διαφέρει τῶν Ε'φυμ-
νίων, ὅτι τὰ Ε'φύμνια καὶ πρὸς νῦν συντελεῖ· ταῦτα δὲ

ἐκ περισσῆς κείται. (Ἡφαι. Σελ. 71.) Ὅς ἔς ὑποδείγματα Βακχυλίδου ταυτὶ ἐκφέρει.

Ἡ καλὸς Θεόκριτος, ὁ μόνος ἀνθρώπων ὄρας.

Καί,

Σὺ δ' ἐν χιτῶνι μόνῃ παρὰ τὴν Φίλην γυναῖκα φεύγεις.
 Αἰὲν ἐκ τέτων, οἶμαι, ἔδεν σαφὲς περὶ τέτων τῶν
 Ἐπιφθεγματικῶν συνάγοιτο. Εἰκάσειε δ' ἄντις ὅμοια εἶναι
 τοῖς Θεοκριτέοις ἐκείνοις.

Ἀρχετε Βωκολικῆς Μῶσαι φίλαι ἄρχετ' αἰοῖδας.

Εἰδ. α'.

Καί

Γύγξ ἔλπε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. β.

§. σπβ'. „Εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς Ποιήμασι καὶ οἱ ἀρρενικῶς
 ἔτω καλούμενοι Ἐπιδόοι" ὅταν μεγάλῳ Στίχῳ περι-
 τόν τι ἐπιφέρεται· οἷον

Πάτερ Λυκάμβα! ποῖον ἐφράσω τόδε;

Τίς σὰς παρήειρε Φρένας;

Ὅταν δὲ ἐμπαλιν ἡ τάξις ᾗ, Προωδὸς καλεῖται, ὡς
 παρ' Ἀνακρέοντι.

Ἀρθεῖς δ' ἡγ' ἀπὸ λευκάδος πέτρης,

Ἐς πολὺν κύμα κολυμβῶ μεθύων ἔρωτι.

Ὡς περ δε ταῦτα εὐρίσκειται, ἔτω γένοιτ' ἄντινες καὶ Με-
 σφδοί, ὅταν περιέχη μὲν τι μείζον, μεταξὺ δὲ τὸ μεῖον ἢ
 τεταγμένον." (Ἡφαις. Σελ. 73.)

§. σπγ'. Ταῦτα καὶ τὰ περὶ Ποιήματος· ὡς ἐπιτομὴν
 καὶ Ἀριστοδ. ἐνταῦθα ἐκτίθεμαι. (βιβ. α'. Σελ. 58.)

„Τὸδ' ἐκ τῶν Μέτρων εὐπρεπὲς Σύστημα καλεῖται Ποίημα. Τέτων δὲ τὰ μὲν γίνεται κατὰ Στίχον· ὡς τὰ Ὀμήρου· τὰ δὲ ἐκ δύο Μέτρων· ὡς τὰ Εἰλεγεία· τὰ δὲ ἐκ τριῶν· ὡς ὅταν Εἰλεγείῳ προσεῖθῃ Γαμβεῖον, ἢ ἄλλο τι· τὰ δὲ ἐκ πλειόνων. Καὶ τέτων τὰ μὲν Ἀπολελυμένα· τὰ δὲ κατὰ Σχέσιν. Ἀπολελυμένα μὲν, ὡς παρὰ τοῖς Κωμικοῖς αἱ Παραβάσεις. Κατὰ Σχέσιν δὲ, ὡς τὰ Ἀντιτρέφοντα. Καὶ πάλιν τέτων, ἃ μὲν Διμερῆ, ἃ δὲ Τριμερῆ, ὡς καὶ τὰ τὴν Ἐπὶδὸν προσλαμβάνοντα. Καὶ τὰ μὲν ὁμοίως τῇ τάξει, τὰ δὲ ἐναντίως ἔχει. Ὅμοιος μὲν, ὡς ὅταν τὸ α' τῆς Ἀντιτρόφου, τῷ τῆς Στροφῆς ἀποδοῖαί α', τῷ δὲ β' τὸ β'. καὶ τὰ ἐξῆς ὁμοίως. Ἐναντίως δὲ, ὡς ὅταν τὸ α' τῷ τελευταίῳ, τὸ δὲ β' τῷ παρατελευταίῳ, καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον.”

Τέλος τῆ β'. Βιβλίου.

G g

ΚΡΙΤΙΚΑΙ ΕΠΙΘΕΩΡΙΑΙ

εἰς τὴν

ΜΕΤΡΙΚΗΝ.

Gg 2

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΜΕΤΕΚΤΕ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΚΡΙΤΙΚΑΙ ΕΠΙΘΕΩΡΙΑΙ

εἰς τὴν

ΜΕΤΡΙΚΗΝ.

Ὡρα δὲ ἤδη τὸν περὶ Μέτρων λόγον ἀποδῶσι κατὰ τὴν τῶν Γραμματικῶν διδασκαλίαν, καί τιν' ἐπισυνάψαι, ἅπερ ἡμῖν παρατετήρηται περὶ τὰς τοιαύτας τῶν θεωριῶν ἀχολογούμενοις. Ἡμεῖς γὰρ ὅτε τῆς τῶν Μέτρων θεωρίας ἠρξάμεθα, ἐνεγοῦμεν δυσχερῆτε εἶναι τὴν παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς Μέθοδον, ἢ δύσληπτον εἶναι τὴν τῶν Διδασκαλίαν. Ἡφαισίωνα μὲν γὰρ ἐωρῶμεν ἐν ὀλίγοις τὸ γριφῶδες, ἢ ὅπως εἶπω, μεταδιώξαντα, ἢ ἔστιν ἢ ἀλλήλοις ἔχ' ὁμολογῶντα διεξιόντα, αἵ τε τῶν Μέτρων διαφοραὶ μάλιστα δύσληπτοι ἡμῖν εἶναι κατεφαίνοντο· οἷτε παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀποσφιδέντες ἀρχαῖοι Σχολιασταί, Ἡφαισίωνι ἐπακολοθεῖντες, ὅμως ἐν πολλοῖς, ἔτ' αὐτῶ, ἔτ' ἀλλήλοις, ἔτε σφίσιν αὐτοῖς ὁμολογῶντα ἔλεγεν· ἔς ἀκριβῶς ἀναλεγόμενοι ἔδὲ τὰ παρ' ἄλλων ἀκριβῶς με-

ταγράφοντας παρατηρῆμεν, ἅμ' ἐν πᾶσι τὰ αὐτῶν τοῖς ἐκείνων ἀναμιγνύοντας, καὶ ἔτιως ἀσαφῆ τὴν διδασκαλίαν παραδίδοντας· ὅλως τε πολλὴν κατεμανδάνομον τῶν ἀνδρῶπων ἄγνοιαν. Περὶ ὃ καὶ πολλάκις αὐτὸς μέμνηται ἐντυχῶν Ἀάμπρω τῷ ἐμῷ καθηγητῇ, ὃς καὶ αὐτός τι ἀνακαλύψαι ἐσκέδαζε, παντὶ τρόπῳ τάληθες ἡμᾶς διδάσκειν διηνεκῶς προθυμύμενος. Ἡ δὲ γὰρ καὶ τὰς ποιητὰς ἀκριβέστερον ἀνελίττοντες, καὶ τὰ τῶν Μετρικῶν αὖθις ἐπαναλαμβάνοντες, καὶ τοῖς τῶν ἀρχαίων Μουσικῶν συγγραμμάσιν ἐντυχάνοντες, τὴν αἰτίαν ὁρᾶν ἐδοκῆμεν. Πρῶτον γὰρ τὴν Μετρικὴν μέρος εἶναι ἐγινώσκομεν τῆς Μουσικῆς, ἣ παρέπεσθαι ἡγούμεθα τὴν περὶ Ρυθμῶν διδασκαλίαν, ἐν τοῖς μέτροις, εἴπερ ἐν ἄλλοις τισὶ, θεωρημένην, ἥς τῇ Μετρικῇ συναπτομένης, Κανόνας τέτινας ἐβλέπομεν οἷον τε εἶναι ἐκδέσθαι, καὶ τὴν Μετρικὴν ἔτι καὶ ἐν Ἐπισήμῃ εἶδει πραγματεύσασθαι. Σαφῶς τοίνυν ἐωρῶμεν τὰς Γραμματικὰς διὰ τὴν τῷ Ρυθμῷ ἄγνοιαν, ὥς περ καὶ ἐν ἄλλοις, ἔτι καὶ ἀνταῦθα τῇ συνήθει μικρολογίᾳ ἐπὶ τὴν Μετρικὴν χωρήσαντας καὶ τὰ πάντα διαφθεύραντας· ἐς χάος γὰρ ἀποριῶν ἐμπεσόντες, αἰσχύνεσθαι μὲν τ' ἀληθὲς λέγειν, καὶ ἄγνοιαν ὁμολογεῖν, κατεφαίνοντο, ὀνόμασι δὲ ἄλλως τὰ λεγόμενα περὶ ὧν κοσμήσαι, καὶ λόγους τῶν λεγομένων ἀλόγους ἀποδύναι, καὶ παραδείγμασι τοῖς ἐκ τῶν ποιητῶν, ὡς αὐτοῖς ἐδόκει, τὰ λεγόμενα ἐμπεδῶσαι ἐξηλέγχοντο. Ἐντεῦθεν ἄλλοκοτοι μὲν καὶ ξένα αἱ τῶν Μέτρων Διαιρέσεις ἀνεφαίνοντο,

δυοφερής δ' ἡ τῆς Μετρικῆς πρῆβαινε διδασκαλία τε καὶ κατὰληψις. Τῶν δ' αὖ Νεωτέρων οἱ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀκριβῶσαι ἀναβαλόμενοι, καὶ περὶ τὴν Μετρικὴν ἐνασχοληθέντες, τυφλῶ ποδὶ οἱ πλείους τοῖς παρὰ τῶν Γραμματικῶν λεγομένοις παρακολοῦσαντες, ἐκ ἐμμελῆ τῆς Ποιητικῆς ἁρμονίας καὶ αὐτοὶ τὸν λόγον ἀποδεδωκότες ἐάλωσαν, Γραμματικῶς πλανώμενοι λεξειδίους. Καὶ Ἰέλιος μὲν ὁ Σκαλιγῆρος περὶ Ποιητικῆς γράφων, ἐν τῷ β' βιβλίῳ περὶ Μέτρων διείλιφεν. (1) Ἀλλὰ ἀνταῦθ' ὁ ἀνὴρ τῇ συνήθει μεγαλοφροσύνῃ χρώμενος, τῶν μὲν Γραμματικῶν ἐν πολλοῖς καταφρονεῖ, ἀλλ' ἐδὲν γενναῖον ἐδ' αὐτὸς ὁρᾶται φθεγγόμενος· τῆς γὰρ περὶ Ρ'υθμὸς θεωρίας ἐδὲ λόγον τινὰ ἐποιήσατο· ἥτε Μεθοδος αὐτῇ ἐν πολλοῖς ἄτακτος· τά τε ὑποδείγμαθ', ἃ ἔκτε Ἡφαισίωνος καὶ τῶν Ποιητῶν παρέλαβε, διεφθαρμένα τυγχάνουσιν, ἐκ μνήμης τε μόνης δοκεῖ γεγράφθαι· ἐν πολλοῖς δὲ καὶ αὐτὸς οἰκοῦεν ὑποδείγματα συνέθετο. Ο' δὲ Ἀγγλος Τ. Μορέλλος (2) περὶ Μετρικῆς καὶ αὐτὸς γράψας, οἷς ἔθετο Κανόσι τὰ ἀντιβαίνοντα, πάντα διορθεῖν ἐπιχειρεῖ, μηδενὸς λόγον ἀποδιδές· ἔτος δὲ καὶ Ρ'υθμὸς λόγον σαφέ-

(1) Jul. Caesaris Scaligeri de re Poetica Libri VII. Fol. An. MDLXI.

(2) Φέρεται τέτα Prosodia, sive Tractatus de re Metrica, apud Graecos auctore Th. Morell. *Εν τῷ Θεσαυρῷ τῆς Ἑλληνικῆς Ποιήσεως ἀναγκαιοτάτῳ ὄντι τοῖς ἡμετέροις εἰς τὸ ἐποιοῦν· ἡ ἐπιγραφὴ αὐτῇ.* Thesaurus Graecae Poeseos, auctore Th. Morell. Etouac. 1762. tom. II.

σερον ἀποδεδωκώς, ὅμως τῆς ἀκριβοῦς θεωρίας αὐτῆ παρημέλησε. Καὶ τῶν τὸς Ποιητὰς δὲ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐκδύναμι Φιλοτιμησαμένων, Ἐρασμος μὲν ὁ Σμιδίδης (1) τὰ Πινδάρου ἐκδὸς ἔπη, Συλλαβῶν μὲν ἐφρόντισε ποσότητος, ἄνευ δὲ λόγου, ἔ, ἵνα πρὸς τὸ δοκῇ αὐτῷ τὸ Μέτρον συμπληρώσῃ μόνον, σκοπῶν· ἀλλὰ ἔ μηκύνειτε πολλὰ συσελλόμενα, ἔ συσέλλει τὰ μηκυνόμενα. Εὐροῖς γὰρ ἐν τοῖς αὐτῆ Μέτροις τῷ, χαίρων τὴν ἀρχεσσαν συσελλομένην· ἵνα τὸ, ,χαίρων δὲ ἔ | αὐτός. Γαμβ. Δίμ. Βραχυκατάλ. ἡ ἐκ Παίονος β', ἔ δύο μακρῶν· (Πυθ. εἰδ. ἡ. 79.) ἔ ἄλλα τοιαῦτα γελοῖα ὄντα τοῖς εὐφρονέσι· τὰ γὰρ αὐτῷ δοκῦντα λέγων, ἐν ἑδενὶ λόγῳ χρῆται, ἀλλὰ ἔ τὰ τῷ Κειμένῳ διαφθεῖρει μεταγράφων πρὸς τὸ δοκῇ. Μετὰ δὲ τῶν Γω. Κορνήλιος ὁ Παέβιος (2) ἐπιχειρήσας τὰ Πινδάρου ἔπη διορθώσασθαι, ἐν τῷ προλόγῳ τῶν εἰς Πίνδαρον σημειωμάτων κατηγορεῖ μὲν Σμιδίδης ἐν πολλοῖς καί γε εἰκότως· αὐτὸς δὲ φησὶν ἀκριβῆ ἐκδέσθαι τὴν πα-

(1) Pindarus Graece et Latine cura Eras. Shmidij 4to Wittembergae. 1616. Αἱ δ' ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδόσει Ῥητορικαὶ ἀναλύσεις τῶν τῷ Πινδάρῳ Εἰδῶν, ἢ μεμπταί· ἢ δὲ μὴν ἢ τῶν Πυθίων, Ὀλυμπίων ἱστορία· ἢ δὲ τῶν Σχολίων τὰ πλείω ἱστορικὰ ὄντα, ἔ ἄνδρα ἐξελέγχοντα ἐπιμελεία μᾶλλον, ἢ φύσει χρησάμενον.

(2) Joh. Cornel. de Pauw. notae in Pindari Nemea, Pythia etc. Trajecti ad Rhenum 1748. 8vo ὁ αὐτὸς δὲ ἔ Διχαλύον ἐν τοῖς Μέτροις διορθώσασθαι ἐν τῇ αὐτῇ ἐκδόσει, 1745. Hagae. 4to. ἔ Ἀνακρέοντα, ὃν ἐξέδωκε 1732 Trajecti ad Rhenum. 4to.

ὡς Πινδάρῳ Μετρικὴν· ἔπειτα Ἰσοδυναμίαν εἰσάγει·
 ᾤετο γὰρ πάντα Πόδα οἶόν τε εἶναι ἀντ' ἑτέρῃ τίθεσθαι,
 ἀγνοῶν τὴν ἐν λόγῳ τῶν Ρυθμῶν κοινωνίαν· ταῦτά τοι
 καὶ αὐτὸς ξέν' ἄττα ἐμπαρεισάγων ᾤφθη τῇ Μετρικῇ.
 Οὕτω δὲ καὶ Κίργιος (1) ἐν τοῖς εἰς τὰς γ'. τραγωδίας
 Εὐριπίδου, καὶ Ἀρναλδος, ἔσι δ' ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀγγλος Χέθ,
 (Heath.) καὶ ἄλλοι τῶν Νεωτέρων γριφώδη τινα καὶ πλή-
 ρη ἀποριῶν διεξέρχονται· οἷγε δὴ καὶ γραφῶν διαφορὰς
 ἐκ τῶν ἀρχαίων κωδίκων τὰ αὐτὰ ἕκαστος ἐμπεδῶσαι ἠθέ-
 λησαν, καὶ τὰς Κεϊμένους τὰ τοῖς σφῶν αὐτῶν Κανόσιμ
 ἀντιβαίνοντα μετακινήσαι ἐτόλμησαν ὑποίγει. Ἐνὰ δὲ
 μόνον οἶδα τὰ τοιαῦτ' ἀκριβῶς συνιδόντα, καὶ Μετρικὴν
 ὡς εἰκὸς ἐν εἶδει Ἐπισήμης συγγράψαντα. Οὗ σοφὸς ἐστὶν
 ἄνθρωπος Ἐρμῆανος (2)· ἔμοι τῷ περὶ Μέτρων ἐντυχῆν
 συνέβη τόγχε νῦν ἔχον ἐνταῦθα ἐν Οὐνδοβόνα τὰς διατρι-
 βὰς ποιμένῳ· τέτο γέν' ἀναγινώσκων, ἔχαιρον ὡς εἰκός·
 εὕρισκον γὰρ τὸν ἄνδρα, οἷς ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἔφθην
 σημειωσάμενος, συνωδὰ διδάσκοντα, πολλὰ δὲ καὶ αὐταῖς
 μονοναχὶ λέξεσιν· ἐκ ὀλίγα δὲ ὁ ἀνὴρ ἔτος, ὁρθῶς ἀνα-
 γινώσκων τὰς Ποιητὰς, προσεσημειώσατο, ἐν οἷς ἤτε τῶν
 Μέτρων ἀκριβὲς Διαίρεσις, ἥτε περὶ ἑκάστης τέτων διδα-
 σκαλία ἄριστα ἀποδίδεται, οὔτε Γραμματικοὶ σφαλλόμενοι

(1) Euripidis Hecuba, Orestes, et Phoenissa. Gr. et Lat. cum notis Joh. Kingii Cantabrigiae. 1726. 8vo.

(2) Godofredi Hermmanni de metris Poetarum Gr. et Romanorum. Lib. VIII. 8vo Lipsiae. 1796.

ἐν πολλοῖς ὁρθῶς ἐξελέγχονται (ὧν δὴ καὶ αὐτὸς μὰ Δία τοῖς Κανόσιν ἐδέποτ' ἐνασμενίζομαι). Καὶ πάλαι δὲ ἡβελόμην Μετρικὴν τὴν ἐμὴν κατὰ τὴν Ἑρμάννειον ταύτην μέθοδον πραγματεύσασθαι· ἀλλ' ἡπιστάμην τὸς ἡμετέρες σπάνει βιβλίων (ὡς μήποτ' ὠφελεν!) ὀλίγιστα περὶ Μετρικῆς εἰδότες, καὶ ἐδὲ Ἡ' Φαισίωνα αὐτὸν τὸς πλείους ἀνεγνωκότας· ἐπειτ' αὐτὸς ἐβλεπον τῆς ἀρχαίας Μεσικῆς καὶ Ρυθμικῆς ἐδ' ἐπὶ ποσὸν ἐπαίοντας, (καὶ τῆτό γ' εἰκὸς, καὶ γένες φεῦ! ἐς τοιόνδε βάραθρον ἀτυχίας ὀλισθήσαντος) ἃ γ' ἐχρῆν δηλονότι προεκμαθόντας, ἐπὶ τὴν τοιαύτην χωρεῖν τῆς Μετρικῆς θεωρίαν· ἤδειν δὲ καὶ τῶν παρ' ἡμῖν λογίων πολλὰς ἀρχαιότητες πλέον, ἢ ὅσον δεῖ, τιμῶντάς τε καὶ πρεσβεύοντας, ἣν δηλονότι τιμᾶσθαι δίκαιον, ἀλλ' ὅτε καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἣ φασι, συνανθῶσαν ἔχει τῷ χρόνῳ, καὶ διὰ ταῦθ' ἔτω μοι ὠκονόμηται τὰ τῆς Μετρικῆς, τῇ τῶν ἐντευχομένων δὴ πῃ ὁμογενῶν ἔξει ἀνάλογον.

Ἀλλὰ γὰρ εἰκὸς ὑμᾶς ἤδη ἔτω κοινῇ κατὰ τὸς Γραμματικὰς τὸν περὶ Μετρικῆς λόγον προτελεσθέντας, καὶ θεωρίων νῦν ἐπακῶσαι τῶν ἡμετέρων, καὶ τ' ἀληθεῶς μυηθῆναι εὐκρινέστερον· ὃ καὶ φύσει δυοδήρατον ὂν, ἐκ ὀλίγα πονήσαντες ὑμῖν ἐξενήνοχαμεν. Ἰσέον γεμὴν ὡς ἐν τέτοις ἡμεῖς ἐδὲν, ἀλλ' ἢ Ἐπιτομὴν τινα τῆς ἀληθῆς Μετρικῆς πραγματευσάμενοι ἐκδεδάκαμεν, ὡς Λήμματ' ἀναποδείκτως παραδέμενοι τὰ προἀποδεδειγμένα ἐν τῇ Ρυθμικῇ· ταύτῃ γὰρ, ὡς εἴρηται, ἰδίας δεῖ Θεωρίας· ἐνθεν τοι κἀπιτεμόντες τὰ Ἑρμάννη, ὅσον οἶόντε ἦν, ἀποδει-

κύναι σπεύδομεν τὰ τοῖς Γραμματικοῖς μάλιστα ἡμαρτη-
μένα, Διαίρεσει ἢ Μεθόδῳ τῇ ἐκείνῃ χρησάμενοι, ταύ-
την ἀρίστην εἶναι εἰδότες, ἢ ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι.

Περὶ Στίχων Διαφορᾶς.

Τὲς Στίχες, ὡς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν αὐτοῖς ἐμπε-
ριεχομένων Ποδῶν θεωρῶντες, εἰς δύο διαιρῶμεν, εἰς
Ἀπλῶς δηλονότι, καὶ Συνθέτους. Ἀπλῶς μὲν ὀνομάζον-
τες, τὲς ἀπλῶς ἐν ποδὶ, ἢ ἐν περιοδικῷ καταμετρούμενες.
Συνθέτους δὲ, τὲς ἐκ πλείονων ἀπλῶν ποδῶν, ἢ περιο-
δικῶν βαينوμένης· καὶ πὶ τῶν Συνθέτων δ' αὖ δύο θεωρῶ-
μεν εἶδη· τὸ μὲν, ἐν οἷς Ποδες ὁμογενεῖς συχνάκις παρα-
λαμβάνονται· τὸ δὲ, ἐν οἷς διάφοροι Ποδες συντίθενται.
(αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ παρὰ τοῖς Γραμματ. Κατὰ Ἀντιπάδειαν
εἰρημένη Μίξις.)

Α'.

Περὶ Τροχαϊκῶν.

Τῶν Τροχαϊκῶν ῥυθμῶν Γένη ε'.

- Α'. Αὐτὰ τὰ Τροχαϊκά,
- Β'. Τὰ Γαμβικά,
- Γ'. Τὰ Κρητικά,
- Δ'. Τὰ Βακχαικά, ἢ
- Ε'. Τὰ Ἀντισπασικά.

Καὶ περὶ μὲν τῶν Τροχαϊκῶν εὖ ἔχει ἡ τῶν τοῖς Γραμματικοῖς εἰρημένων τὰ πλείω. Τὰ δὲ Γαμβικά, ἀγ-
λον ὡς εἶδεν, ἀλλ' ἢ Τροχαϊκά εἰσιν, ἀλλὰ μετὰ Ἀνα-
κρύψεως.

Κ ρ η 7 ι κ α.

Ἡφαισίων τὲς Κρητικὲς Στίχες τοῖς Παιωνικοῖς ἐγ-
κατέμιξεν· ὃ δὴ τὸ Γ'. ἐστὶ γένος τῶν Τροχαϊκῶν Ρυθ-
μῶν· ὃ γὰρ α'. Παίων ἐξ ἀπλῆ ποδὸς συνίσταται, ἐν ᾧ
μετὰ Ἀρσιν μακρὰν τρεῖς ἔπονται βραχεῖαι Θέσεις· ὃ δὲ
Κρητικὸς Ρυθμὸς ἐστὶ Τροχαῖος δις λαμβανόμενος. ἀλλὰ
Καταληκτικὸς· ἔμμεπτέος δὲ Ἡφαισίων διὰ τῆτο· ὃ μὲν
γὰρ Παιωνικὸς Ρυθμὸς τὸν Κρητικὸν, ἔτος δ' αὖ τὸν
Παιωνικὸν δέχεται· οἷτε παρ' Ἑλλήσι Ποιηταῖ ἔτω τὰ
δύο ταῦτα Μέτρα ἀλλήλοισ συνέμιξαν, ὥς ἀδηλόν εἶναι,
ὁπότερον εἴη τὸ κατ' αὐτὸ Μέτρον.

Β α κ χ ε ι α κ α.

Δ'. δὲ γένος Τροχαϊκῶν εἰσὶ τὰ Βακχεϊκὰ, ἃ δὴ
ἡ αὐτὰ ἐκ ὁρθῶς τοῖς Παιωνικοῖς συγχέουσιν οἱ Γραμμα-
τικοί. Σπάνια δὲ ταῦτα παρὰ τοῖς Ἑλλήνων ποιηταῖς.

Α Ψ Ψ Π Α Σ Ψ Χ Α .

Λοιπὸν δὴ περὶ Ἀντισπάσῃ εἰπεῖν· ἡ περὶ ἑδὲν ὑ-
γιᾶς οἱ Γραμματικοὶ λέγουσιν· ἀλλὰ καὶ πλείονα γένη Μέ-
τρων, τέτῳ περιλαμβάνοντες τῷ ὀνόματι, διέφθειραν, καὶ τα-
ραχῆς καὶ ἀταξίας πάντα μετὰ ἐποίησαν. Ἀλέξιος γὰρ ὁ
Σπανὸς καὶ τὸς 15'. Τετρασυλλάβους (ὡς αὐτὸς οἶεται) πό-
δας ἐν τῷ Ἀντισπασικῷ Μέτρῳ οἶόν τε εἶναι φησὶ παρα-
λαμβάνεσθαι, ὡς (ἐπάγει) καὶ τὰς γραῦς δύνασθαι γρά-
φειν Ἀντισπασικά. Ἀνδ' ὧν ἡμεῖς περὶ τέτων διὰ μα-
κροτέρων λέγωμεν, τὰ τῷ Ἐρμάννῃ αὐτὰ σχεδὸν μεταφέ-
ροντες, ὃς ἄριστα πάντων περὶ τῶν Ἀντισπασικῶν τέτων
ἐπραγματεύσατο. Ἀ. γυν ἂντὶ τῷ Ἀντισπασῇ ποδὸς καὶ
Ἀμφιβραχὺς τίθεται, καὶ Ἀρσις ἄνευ Θέσεως

$$\begin{array}{c} \text{υ} - \text{υ} \mid - \text{υ} \end{array}$$

$$\begin{array}{c} \text{υ} - \text{υ} \mid - \end{array}$$

Ἐν γυν τῷ Καθαρῷ Ἀντισπασῷ διὰ τὴν τῆς Ἀνακρέ-
σεως καὶ τῆς τελευταίας Θέσεως ἀμφιβολίαν, καὶ ὁ α'. καὶ
δ'. Ἐπίτριτος, καὶ ὁ Δισπόνδειος χωρεῖ· ἐν δὲ τῷ Ἀντισπά-
σῳ τῷ εἰς Ἀμφιβραχὺν καὶ Ἀρσιν τρεπομένῳ, ὁ α'. Ἐπί-
τριτος καὶ ὁ Δισπόνδειος τίθεται· ἡ γὰρ Θέσις τῷ α'. πο-
δὸς, ὃς ἂν ἐστὶ περιδικὸς, ἢ μετρεῖται· ἀλλ', ἡ διαφορὰ
αὕτη τῷ Ἀντισπασικῷ ἔπεε τῷ Καθαρῷ ἐν μὲν τοῖς ἄλ-
λοις ἢ θεωρεῖται, ἐν μόνῳ δὲ τῷ Ὑπερκαταλήκτῳ· ἐὰν
γὰρ ὁ Ἀντισπασικὸς Πενδμὸς Καθαρὸς φυλάττηται, ἢ

νάγκη ἔ τὴν τελευταίαν τῷ Ἀντισπᾶσι συλλαβὴν διὰ τὴν ἀκολουθίαν βραχεῖαν εἶναι· ὅθεν συνάγεται Ἀρσιν αὐτὸν εἶναι· εἰ δὲ ὁ Ρυθμὸς εἰς Τροχαϊκὸν μεταβάλληται, μακρὰ ἢ τελευταία· εἰς Ἀρσιν γὰρ καταλήγει· ὅθεν ἔ εἶδος τῶτο τῶν Ἀντισπασικῶν Δοχμιακῶν ἐν Ἀντισπᾶσι Καθαρῶ,

$$\begin{array}{c} \text{υ}' - \text{υ}' \\ | \\ - \text{υ} - \end{array}$$

ἢ,

Ἐν δὲ τῷ Τροχαϊκῷ, ἦτοι τῷ εἰς Ἀμφιβραχυν ἔ Ἀρσιν μεταβαλλομένῳ

$$\begin{array}{c} \text{υ}' - \text{υ}' \\ | \\ - \text{υ} - \end{array}$$

ἢ,

Ἄλλα δὲ περὶ τῶν ἡμῶν οἱ Γραμματικοὶ διεξίασιν· ἔ ὅρα Ἡφαισίωνα· ἐν οἷς πρῶτον αὐτῶν πυθανόμεθα· διὰ τί ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς β'. διποδίας ἕκαστος τῶν Δισυλλάβων ποδῶν χωρεῖ; τὰ γὰρ περὶ τῷ Σπονδαίῳ ἔ Γάμβι λόγοις πεισόμενοι Ρυθμικοὶ παραδεχόμεθα· ὅπως δὲ Πυρρῆχιος ἔ Τροχαῖος μετὰ Τροχαίῳ Ἀντισπασον ἀποτελεῖν ἔχουσι, συνιέναι ἔκ ἔχομεν· ἔπειθ' Ἡφαισίων μὲν τὸν Τρίβραχυν ἐν τῷ Ἀντισπᾶσι παραδέχεται· ὁ δὲ Σχολιαστὴς Ἀσυνήθην αὐτὸν καλεῖ τῷ Ἀντισπασικῷ Μέτρῳ· διὰ τί δὲ ἔ ἐν τῇ πρώτῃ Συζυγίᾳ Γάμβος ἔ χωρεῖ, ἀλλ' ἀσυνήθης, ὅς κατ' αὐτὸν Ἡφαισίωνα, εἰς Ἀντισπασον μεταβάλλεται; τί δ' ὅτι αἱ Γάμβικαὶ Συζυγίαι Ἀντισπασον ἔ παραδέχονται; διὰ τίτε ὁ Ἀντισπασος, πλὴν ἐπὶ τῆς α'

χώρας, ἀναγκαίως ἐς Καθαρὸς, ὧν τὰς πρώτας ἢ τελευτάς Συλλαβάς κοινὰς μόνας εἶναι προσήκει; οἱ γὰρ Ἀντισπασικοὶ Στίχοι, οἱ ἐξ Ἀντισπάσε μόνῃ καταμετρήμενοι, κατὰ Μονοποδίαν ἀναγινώσκονται· ἄλλως γὰρ εἰς τὸ Χοριαμβικὸν μεταπίπτουσιν· — ἄπορα δὲ ὁμοίως ἢ τὰ Ἀρσιεῖδ᾽. τί ἔν χρεῖ ποιεῖν; Μάλιστα μὲν θεωρητέον, μὴ τὰ ἐκφερόμενα Ἀντισπασικὰ ὑποδείγματα ἐξ ἄλλων Μέτρων ἢ· ἔπειθ' ὅτι ἢ τὰ περὶ τῶν δ'· τῆ α'. Ποδὸς Σχημάτων λεγόμενα, εἰσαγομένης τῆς βάσεως, εὐθὺς λύονται. Καὶ ἰδὲ τέτων ὑποδείγματα.

Ἀνδρες | πρόχχετε τὸν | νῦν

βάσις

καί, Κάπρος | ἡνίχ' ὁ μαι | νόλης

βάσις

καί, Χαῖρ' ὦ | χρυσόκερις | βεβαντὰ Γάλ | λων

βάσις

καί, Ἡλδεις | ἐκ περάτων | γὰς ἔλεφαν | τήναν

βάσις·

ὁμοίως δὲ ἢ ἐπὶ τῶν ἄλλων.

Εἰν τέτοις ὁρᾷς τὰς Γραμματικὰς, διὰ τὴν τῆς βάσεως ἄγνοιαν, τὴν ἢ ἐν ἄλλοις Μέτροις θεωρημένην, εἰς τοιαῦτα ἐμπεσόντας ἀμαρτήματα. Ὅρα δὲ ἢ τὰ Ἡφαιζίωνος ταῦτα. „Εἰάν δέπε ἀναμίσγηται ταῖς Γαμβικαῖς, ἢ μόνον τὴν πρώτην Συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα, ἀλλὰ ἢ τὴν ταῖς Γαμβικαῖς ἐπομένην.” Εἰ τοῖνυν ταῦτ' ἀληθῆ, δι' ἄγνοιαν δῆλον ὅτι

Τέτων τοίνυν Α'. τὰ μὲν, ὡδὶ καταμετρεῖται.

υ - - υ υ - υ -

Ἐν οἷς ἀγνοεῖται, πότερον τῶν Ἀντισπασικῶν εἰσιν, ἢ τῶν Λογαοδικῶν· ἀνθ' ὅτε γε ἔδεν περὶ αὐτῶν ἀκριβὲς εἶσι συνιδεῖν· εἰ μὴτ' ἐκ τῆ Φερεκρατεῖς, ᾧ δὴ κατακλείονται, τὸν Ρυθμὸν ἂν εἴη συμβαλεῖν· τὲτο γὰρ εἰ βραχεῖαν ἔχει τὴν β' συλλαβὴν, οἷον - υ | - υ υ - ἔκ ἂν εἴη Ἀντισπασικόν· μήτε μὴν τὰς ἄλλας πόδας, ὥς ἐπὶ τῆς Κατακλείδος παραδέχεται, ἀντὶ Ἀντισπασικῶν κεῖσθαι εἴη ἂν ὑπολαβεῖν· εἰ δ' αὖ ὁ α' πρὸς Σπουδαίος, καὶ Δίμετρον ἂν εἴη Ἀντισπασικὸν Καταληκτικὸν ταυτὸ, καὶ Δακτυλικὸν μετὰ Βάσεως· καὶ πάλιν εἰ τὴν ἀπὸ τῆ τέλες γ', ἢ δ' συλλαβὴν μακρὰν ἔχη, Ἀντισπασικὸν δηλονότι εἶσιν, ὁμοίως δὲ καὶ τὰ πρὸ αὐτῆ Γλυκύνεια. Β'. τὰ δ' ἐκ Βάσεως καὶ Λογαοδικῆς ποδὸς τριπλῆς καταληκτικῆς συντιθέμενα, ταῦτα μόνον Γλυκύνεια ὀνομάζειν ἄξιον, εἰς διαφορὰν τῶν Ἀντισπασικῶν Διμέτρων. Καλῶμεν δ' αὐτὰ Λογαοδικὰ μᾶλλον, ὡς περιέχοντα Περιοδικῶ Ποδὶ Δάκτυλον, καὶ Τροχαῖον, καὶ μίαν Ἄρσιν, ἢ Δακτυλικὰ ἐκ δύο Δακτύλων, διὰ τὲτο, ὅτι τε ἐν τοῖς Πριαπέοις, τοῖς ἐκ Γλυκυνείας καὶ Φερεκρατεῖς ἔσιν, ἢ τελευταία Συλλαβὴ αἰεὶ σχεδὸν μικρὰ ἔσα εὐρηται· (εἰ γὰρ ἐν τοῖς Ἀσυναρτήτοις βραχεῖα λαμβάνοιτο κατὰ Ποιητῶν τόλμαν, ἀλλ' ἐκ ἧδὴ παρὰ τὲτο τὴν ἄδειαν εἰκὸς καὶ εἰς Κανόνα χωρῆσαι.) ἔπειτα δὲ καὶ ὅτι ἡδύτερος ἂν εἴη ὁ τοιοῦτος Ρυθμὸς καὶ μαλακιώτερος· Μετρεῖται δὲ ἔτω.

Η η

. . . . | - υ υ - | υ -

Κατακλείονται δὲ μάλιστα τῷ Φερεκράτει, ἔξ ὃ αὐτὸς
 Ῥυθμός, πλὴν ὅτι τρίτην Ἀρσιν ἐκ ἔχει. Ὑπόδειγμα
 ὅρα ἐξ Ἀρισοφάνους ἐν Ἰππεύσι. 669.

Στροφὴ Κώλων κδ', ὧν τὸ δ' αἰεὶ Φερεκράτειον.

Χο. Ἡΐδισον φάος ἡμέρας

Ἐσαι τοῖσι παρῆσι, ἔξ

τοῖσι δεῦρ' ἀφικνεύμενοις,

Ἡὺ Κλέων ἀπόληται·

καίτοι πρεσβυτέρων τινῶν,

οἷων ἀργαλειωτάτων,

Ἐν τῷ δείγματι τῶν Δικῶν

Ἡῆσ' ἀντιλεγόντων·

Ὡς εἰ μὴ γένεθ' ἔτος ἐν

τῇ πόλει μέγας, ἐκ ἂν ἤ-

σιν σκευὴ δύο χρησίμω,

δοῖδουξ, ἔδδ' τορύνῃ.

Ἀλλὰ ἔξ τόδ' ἔγωγε θαν-

μάζω τῆς ὑμεσίας

αὐτῷ· φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ

παῖδες, οἱ ξυνεφοίτων,

τὴν Δωριεὶ μόνην ἂν ἄρ-

μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν,

Ἀλλὴν δ' ἐκ ἐθέλειν μαθεῖν.

Κᾶτα τὸν κισθαριζὴν

Ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύ-

ειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς

Οὗτος ὑδύναται μαθεῖν,

Ἦν μὴ δωροδοκίσι.

Διαλύσσι δὲ οἱ Ποιηταὶ τὰς μακρὰς συλλαβὰς, ὡς
Εὐριπίδης

Βᾶτε Πλειάδες ὑπὸ μέσας

Εἴλ. 1505.

καὶ Ἀριστοφάνης συχνότερον. Καὶ ἀντὶ Βάσεως δὲ εὐρη-
ται ὁ Τρίβραχυς, μάλιστα παρ' Ἀριστοφάνει, ὡς ἐν Βα-
τράχοις

Τίποτε | πρᾶγμα γενήσεται;

1251

καὶ Ἀνάπαισος

Περίβαλλ' | ὦ τέκνον! ὠλένας.

1322

ὃ μὴν ἀλλὰ ἔξ Δάκτυλος· ὡς ἐν Θεσμοφοριαζέσαις

Παλλὰδα τὴν φιλόχωρον ἐμοὶ

1136

Δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορὸν,

Παρθένον ἄζυγα κέρην·

Ἦ' πόλιν ἡμετέραν ἔχει,

Καὶ κράτος φανερὸν μόνῃ

Κληδῆχος τε καλεῖται·

Οὕτω δὲ ἔξ[οι] Τραγικοί, ὡς Εὐρ. Ἰφίγ. ἐν Αἴλ. 506.

καὶ 527.

Πτέρυγι συγκαταβαίνω.

Παράτροπον μέλος εὐρὺ·

Καὶ Σοφοκλ. ἐν Φιλοκτ. 1089

Τίποτ' ἄν μοι τὰ κατ' ἡμᾶρ.

Ηh 2

Σημειωτέον, ὡς εἶδ' ὅτε, εἰ καὶ σπανίως, ὅμως ὁ Δάκτυλος εἰς Σπονδεῖον συζέλλεται ἐν τῷ Γλυκωνεῖῳ, ὡς Σοφ. Φιλοκτ. 1147.

Εἴθνη θηρῶν, ἧς ἔχει.

Εἰν δὲ τῷ Φερεκρατεῖῳ Αἰχύλος μόνος φέρεται Σπονδεῖῳ ἀντὶ Δακτύλου χρησάμενος, ἐν Ἰκετ. 571. ἐνθα ἔτω γραπτέον ἐκ τῆς διορθώσεως Εἰρμάνη.

Μαινομένα πόνοις ἀτί-

μοις, ὀδύναις τε κέντροδα-

λήτοις θυιάδος Ἡῖρας

καὶ ἐν τῇ Ἀντισροφῇ.

Καί ποτε δή τις ἦν ὁ θέλ-

ξαι πολύπλαγκτον ἀθλίαν

ἰὼ οἰστροδίνητον.

Γ'. δὲ εἶδος τὰ Ἀντιστασικά εἰσι Δίμετρα, ἃ καὶ Καθαρά εὔρηται παρὰ Σοφ. ἐν Φιλοκτ. 681, καὶ τ. ἐξ. καὶ Ἀρισοφ. ὄρν. 411. καὶ μετὰ Διῖάμβου. Σοφ. Φιλ. 141. καὶ Αἰχ. ἐπτ. Θύβ. 771. Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ ἐν τῇ α' χώρᾳ ὁ Ἀντισπασος εἰς βραχεῖαν συλλαβὴν καταλήγη, καὶ ἐν τῇ ἐξῆς Διῖαμβος ἦ, ὁ εἶχος ἐστὶν ὅμοιος τῷ Λογαοιδικῷ Γλυκωνεῖῳ· ὅθεν καὶ σύγχυσις συνέβη, ὡς παρὰ Σοφ. Οἰδίπ. Κολ. 120.

Ο' πάντων ἀκορέσατος.

ἀναμίσγνυται δὲ τὸ εἶδος τῆτο τῶν Γλυκωνεῶν τοῖς Λογαοιδικοῖς Γλυκωνεῖς, ὡς παρὰ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 125 Πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, καὶ

Δ' ἐγχώριος· προσέβα γὰρ ἐκ
 Ἄν ποτ' ἀσιβές ἄλσος ἐς
 Τάν δ' ἀμαιμάκετον κόραν.
 Ἔνθα ἐν τῇ Ἀντισροφῇ τὰδε·
 Περᾶς· ἄλλ' ἵνα τῷ δ' ἐν ἁ-
 φθέγκτῳ μὴ προσπέσης νάπει

Ποιάεντι, κάθυδρος ἔ

Κρατὴρ μείλιχίων πόταν.

Ταῦτα γέν τὰ τρία γένη τῶν Γλυκωνείων οἱ Γραμματι-
 κοὶ τοῖς Γλυκωνείοις Λογαοιδικοῖς, ἔ τοῖς Ἀντισπασικοῖς
 Διμέτροις, πολὺ ἀλλήλων διαφέρουσιν, ἀναμίζαντες, τὰ
 πάντα συνέχεαν.

§. β'.

Γ' π π ω ν ᾠ κ τ ε ι α.

Ἐν τέτοις εἶπερ ἐν τῇ τελευταίᾳ Καθαρὸς ἐστὶν ὁ
 Ἀντίσπασος, ἀνάγκη Κρητικὸν, ἢ δ' Παίωνα εἶναι τὴν
 Κατακλειδα· οἷον παρ' Ἡφαισίων,

ται κνίσσητινα θυμηΐσας.

Ἐχρήσαντο δὲ οἱ ποιηταὶ ἔ τῷ Τροχαϊκῷ Ρυθμῷ ἐπὶ τέ-
 λει· οἷον Σοφ. Ἀντιγ. 851, ἔ 870. ἔ Αἰσχ. ἐν ἱπτά ἐπὶ
 Θήβαις.

§. γ'.

Α'ντισπαστ. Τρίμ. Βραχυκατάλ.

Εν τέτοις ὁ ῥυθμὸς τῷ β' Α'ντισπάσει ἔχωρεῖ ἐπὶ πλεόν, ὡς ἐν τοῖς Ἰππωναντείοις· οἷον Αἰχ. ἐπ. Θήβαις 752—760.

Κρατηδεῖς δ' ἐκ φίλων ἀβελίαις

Κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει·

καὶ, Τέλειαι γὰρ παλαίφατοι ἀραί. 768.

Τὴν ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν· 774.

εἰ γὰρ πρὸς χωρεῖ, ἔδει ἂν αὐτὲς εἰς Α'μφίβραχυν λήγειν, τῷ β' ποδὸς Α'ντισπάσει ὄντος Καθαροῦ, τὸν δὲ τὸν τρόπον.

υ' - ' - υ' | υ' - ' - υ' | - υ'

κατακλείονται δὲ Γάμβρ· ἥτε τελευταία Συλλαβὴ τῷ β' Α'ντισπάσει Κοινὴ ἐστίν· οἷον αὐτόθ. Αἰχ. ἐπ. ἐπὶ Θήβ. 776.

Πόλεως, πυλῦθοτός τ' αἰὼν βροτῶν·

ἀλλὰ γὰρ διὰ τὴν τῆς Α'νακρέσεως ἀμφίδοξον καταμέτρησιν, ἐστὶ ἐξ Σπονδείφ καταλήγειν τὸν εἶχον, τῷ β' Α'ντισπάσει εἰς Δίπλετον μετατρεπομένῃ.

§. δ'.

Δοχμιακά.

Λοιπὸν δὲ περὶ τῶν Δοχμιακῶν εἶπεν, ὧν οἱ Γράμ-

ματικοὶ ἠγνόησαν τὴν χρῆσιν, ὧν τε ὑποδείγματα τὰ πλεῖστα διεφθάρη, γραφέντων ἀμελεία, καὶ τῇ τῶν Κριτικῶν ὀλιγωρίᾳ. Τὰ τοίνυν Δοχμιακὰ ἐκ ποδὸς εἰσι Δοχμίβ· ὅς ἐστιν Ἀντίσπασος, ἔπερ ὁ β' πᾶς μέχρις ἑτέρας Ἀρσεως προχωρεῖ, εἴπερ ὁ Ρυθμὸς Καθαρὸς ἐστὶν Ἀντίσπασος.

υ | - ' | - ' υ | -
 - | ύυ | ύυυ | -
 υυ | | |

εἰ δὲ Τροχαϊκός, μέχρι Θέσεως χωρεῖ.

υ | - ' υ | - υ
 - | - ' - | - ' -
 υυ | ύυυ | ύυυ
 | ύυ - | ύυ -

καὶ κατὰ τῆτον τὸν τρόπον οἱ ποιηταὶ τέτοις χρῶνται. Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα σπανίως ἐμφέρεσθαι τὴν δισύλλαβον Ἀνάκρεσιν· ἦν Εὐριπίδης, ἐν τοῖς Ἀντιστροφῶις Δοχμιακῶι χρώμενος, καὶ ταῖς Ἀντιστροφαῖς φυλάττει· ὡς ἐν Ὁρέσ. 148, καὶ 177. μάλιστα δὲ τῆτο ποιεῖ ἐπὶ διαλελυμένων μακρῶν Συλλαβῶν. Αἰσχύλος δὲ ἔοθ' ὅτε Μονοσύλλαβον καὶ Δισύλλαβον Ἀνάκρεσιν παρατίθῃσιν· οἷον ἐπτ. Θήβ. 348, καὶ 360. Ἰδὲ δὲ καὶ Δοχμιακῶν ὑποδείγματα Ἀντιστροφικὰ, ἃ πρῶτος ὁ σοφὸς Ἑρμᾶννος παρετήρησεν, Ἀνομοζόστροφα νομιζόμενα· ἐν Ἡρακλεῖ Εὐριπίδῃ, 75. ἐστὶ δὲ ταῦτα.

Στροφή.

Ἴδετε τὸν γέροντ' ἀμαλὸν ἐπὶ πέδῳ

Χύμενον· ὦ τάλας!

Σύναικόν ἤλθες

Δεῶν, ἣ πέραν ἀλίῳ πλάτῃ

Κατέχετ' ἐκλιπάντες Εὐβοῖδ' ἀκτὰν

Ὄνομα τίσε γέρον! Μηκυναῖος ὠ-

νόμαζε λαός;

Ἀντιστροφή.

Τί χρέος; ἢ λόγων πόλεως, ἔνεπέ μοι,

Μελόμενοι τυχεῖν;

Καὶ μὴ βιαίῳ

Χειρίσσε δαιμόνων ἀπολιπεῖν ἔδει·

Πότνια γὰρ Δίκα τὰ δ' ἐπείσεται

Ἄθεον ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλει

Ξένων προσρόπαιον.

καὶ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν.

Τί δράσεις; τί φήσεις; ἀλλ' ἴθι νῦν

489.

Ἀναίχουτος ὢν σιδηρῆς τ' ἀνὴρ·

καὶ, Ἀνὴρ ἐτρέμει τὸ πρᾶγμ' εἶα νῦν

494

Ἐπειδὴ περ αὐτὸς αἰρεῖ λέγειν.

Κατακλείονται δὲ Ἀντισπασικῶ Διμ.

Εὐρ. Ἰφ. Ταύρ. 642.

Κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι

Σε τῶν χερνίβων

Ῥανίσι μελόμενον αἱμάταις·

καὶ ἐν τῇ Ἀντιστροφῇ.

Σὲ δὲ τύχας μάκρας, ὦ νεανία!

Σεβόμεθ' εἰς πάτρην,

Ὅτ' ἤδη ποτ' ἐπεμβάσῃ· ἔτω γραπτέον·

Οὕτω καὶ παρ' Αἰχ. ἐπτ. Θήβ. 221, καὶ ἐν τῇ Ἀντισρ. 228.

Συνεχέσασα δὲ οἱ Δοχμιακοὶ ἄλλοις Ρυθμοῖς ἀναμίγνυνται ἔτι, ὥς συχνάκις ἐν ἐνὶ εἰχῶ τὸν Δόχμιον μετὰ καὶ ἄλλων ποδῶν συντίθεσθαι· ὥς Οὔρες. Εὐρ. 140.

Στροφή.

Χο. Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἵχνος ἀρβύλης

Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε, μὴδ' ἔσω κτύπος·

Ἡ' λ. Ἀ' πὸ πρόβατ' ἐκεῖ-

σ', ἀπὸ πρόμοι κοίτας·

Χο. Ἰδὲ πείδομαι. Ἡ' λ. Α' ἄ, σύριγγος

Ὅπως πνοᾷ

Λεπτῷ δόνακος, ὦ φίλα! φώνειμοι·

χο. Ἰδ' ἀτρεμαῖαν ὥς ὑπόροφον

Φέρω βοάν. Ἡ' λ. Ναὶ ἔτω.

Κάταγε, κάταγε· πρόσιδ' ἀτρέμας,

Ἀτρέμας ἴδι, λόγον ἀπόδος, ἐφ' ὅ, τι

Χρέος ἐμόλετέ ποτε.

Χρόνια γὰρ πεσῶν ὅδ' εὐνάζεται.

Ἀντιστροφή.

Χο. Πῶς ἔχει, λόγος μετὰδος, ὦ φίλα!

Ἡ' λ. Τίνα τύχην εἶπω; τίνα δὲ συμφοράν;

Ἐτι μὲν ἐμπνέει

Βραχὺ δ' ἀνασέει·

Χο. Τί Φῆς; ὦ τάλας! Ἡλ. Ο' λείς, εἰ βλέ-

Φαρα κινήσεις

Ἵπνε γλυκυτάταν φερομένῳ χαράν.

Χο. Ω' μέλεος! ἐχθίσων θεό-

θεν ἐργμάτων· ὦ τάλας! Φεῦ μόχθων!

Ἡλ. Α', ἄ, ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν,

Ἐλακεν, ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι·

Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε

Φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος·

Ὅρα καὶ ἐν Μηδ. 1249, καὶ τὴν Ἀντισρ. καὶ αὐτάθ. 1279,

καὶ 1290. καὶ Ἰππολ. 855—63. ἀλλὰ χεῖτε καὶ Ἡρακ.

Μαιν. Τάδε.

Στροφή.

Χο. Μεταβολὰ κακῶν.

Μέγας ὁ πρόοθ' ἄναξ

Πάλιν ὑποσρέφει

Βίοτον εἰς αἶδαν.

Γῶ Δίκα, καὶ θεῶν

Παλιρρῶς πότμος.

Ἀντιστροφή.

Χαρμοναὶ δακρύων

Ἐδосαν ἐκβολάς·

Πάλιν ἔμολεν, ἄ πάρος

Οὔποτε διὰ φρενὸς ἤλ-

πισε παθεῖν γὰρ ἄναξ.

Εὐρηνται δὲ ἔξ Ἀνάπαις, ἔξ ἄλλοις Ρυθμοῖς ἀναμειγμένοι. Οῖός. Εὐριπ. 166. ἔξ ἡ Ἀντισρ. ἔξ Αἰχ. ἐπτ. Θήβ. 78—165. εἴθ' ὅτε δὲ ἔξ ἄλλης ἔχῃσι διαφόρους Ρυθμούς, οἷον Αἰχ. Πέρσ. 266.

Εὐρηνται δὲ τὰ Δοχμιακὰ ἐν τέλει ἔξ ἐν ἀρχῇ μακρότερα· συνεχέστατα δὲ τῶν ἐν τέλει μακρῶν εἰσι τὰ εἰς Συλλαβὴν Ὑπερκατάληκτα· ὧν ὁ β' πρὸς ἐς Διτροχάιος ἐν Καθαροῦ Ἀντισπάσῳ, ἔξ Κρητικῶς, ἣν μετὰ τὴν Θέσιν παρεμπέσῃ. Αἰχ. Πέρ. 254. ἔξ τὰ Ἀντισρ. Μετιτέον Αἰχ. ἔξ ἐπτ. Θήβ. 483. ἔξ τὰ Ἀντισρ. αὐτόδι.

Εὐρηνται δὲ ἔξ Δοχμιακοὶ Καταλ. εἰς δυσύμβατον παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρνεῦσι. 566. ἃ δὲ ἔξ ὠδὶ γραπτέα. Γῶ Λάμαχ' ὦ βλέπων ἀστράπας,

Βοήθησον, ὦ γοργολόφα! φανείς·

Γῶ Λάμαχ' ὦ φίλ', ὦ φυλέτα!

Εἴ τίς ἐστι ταξίαρχος, ἡ στρατηγός

Τειχομάχος τ' ἀνὴρ, βοηθησάτω

Τις ἀνύσας· ἐγὼ γὰρ ἔχομαι τάλας.

Μίγνυνται δὲ τοῖς Δοχμιακοῖς ἔξ μήτε εἰς Τροχαῖον, μήτε μὴν εἰς Κρητικόν, ἀλλ' εἰς Χορίαμβον καταλήγοντα, ἃ ἔξ Ἰωνικὰ μᾶλλον ἄντις καλέσειεν ἀπὸ Μείζονος μετ' Ἀνακρούσεως· ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 358. ἔξ Ἀντισρ. 385· ἔξ Εὐριπ. Οῖός. 316, ἔξ Ἀντισρ.

Τὰ κατ' ἀρχὰς αὔξανόμενα Δοχμιακὰ εἴθ' ὅτε τὸν ἀπὸ δα Κρητικὸν ἔχουσιν, ὅς ὅτε μὲν μετὰ τὴν β' Ἀρσιν, εἴθ'

ὅτε δὲ ἔ μετα τὴν β' Θέσιν παρεμπίπτει, ὥς τε τὸν α'.
πόδα εἶναι Διτροχάιον· ἔτω.

— υ — | — υ —.

καὶ μεταβληθέντος τῷ Ἀντισπασικῷ Ρυθμῷ

— υ — υ — | — — υ —.

ὅρα Ἡρ. Μαι. Εὐρ. 742, ἔ Ἀντισρ. Αἰσχ. ἐπτ. Θήβ. 205,
ἔ Ἀντίσρ. Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων δήλη, οἷα ἡ τῶν Δοχ-
μιακῶν Ἀνάκρσεις, ὅτι δηλ. Δισύλλαβος· ἦ ἔ οἱ Ποιηταὶ
ἐχρῶντο, ὅτε εἰς Δόχμιον ἤθελον λήγειν τὸν εἶχον, Ἀρ-
σιν προσιδέυτες. Ἀλλ' ἱκανὰ γὰρ ἔ περὶ τέτων ταῦτα,
ἔ δυσχερὴ ἴσως δόξοντα ἔσιν ὅπερ τοῖς ἡμετέροις διὰ τὴν
τῶν Ρυθμῶν ἄγνοιαν.

Β'.

Π ε ρ ῖ Δ α κ τ υ λ ι κ ῶ ν

Καὶ τέτων Γένη, ε'.

Α'. Δακτυλικά,

Β'. Ἀναπαισικά,

Γ'. Χοριαμβικά,

Δ'. Γωνικά ἀπὸ Μείζονος, ἔ

Ε'. — — ἀπ' Ε'λάττονος.

Καὶ περὶ μὲν Δακτυλικῶν εἴρηται ἡμῖν· τὰ δὲ Ἀναπαι-
σικά δῆλον ὅτι Δακτυλικά ἔ αὐτὰ, ἀλλὰ μετὰ Ἀνα-
κρέσεως δύο χρόνων· λέγωμεν δὲ περὶ τῶν λοιπῶν.

Χορίαμβός κ' α'.

Ὁ χορίαμβός ἐστι διπλῆς Δάκτυλος εἰς Ἀρσιν κα-
ταλήγων· ὅς κ' τὴν Ἰαμβικὴν Συζυγίαν ἐπιδέχεται λό-
γοις Ῥυθμικοῖς· οἷτε Λυρικοὶ Ποιῶνται τὸ Μέτρον ἀκρι-
βῶς ἐτήρησαν· οἱ δὲ Τραγικοὶ κ' Κωμικοὶ τὴν α' μακρὰν
διέλυσαν· παρεδέξαντο δὲ κ' τὸν Μολοσσόν· ἐπίσημα
δὲ τὰ μετὰ Βάσεως Χοριαμβικά, ὧν τὴν ἀκριβῆ διδα-
σκαλίαν ἠγγόνησαν οἱ Γραμματικοί, οἷον

Σύν μοι | πίνε, συνή | βα, συνέρα, | συσεφάνη | Φόρει,
Σύν μοι | μαινομένῃ | μαίneo, σὺν | σώφροσι σῶ | φρόνει.
Vol. II, Analect. Brunkii, p. 527. Τοιαῦτα κ' Θεο-
κρίτῃ εὖροις ἂν, κ' ἄλλων.

Ἰωνικὰ ἀπ' ἐλάσσονος.

Ἀξίον ἐν τέτοις τὰ Ἡφαισίωνος ἐρμηνεύσαι ἐπεὶ ἂν·
Τὸ δὲ Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος συντίθεται μὲν Καθαρὸν,
συντίθεται δὲ κ' ἐπίμικτον πρὸς τὰς Τροχαϊκὰς Συζυ-
γίας ἔτιω, ὥς τὴν πρὸ τῆς Τροχαϊκῆς αἰεὶ γίνεσθαι
πεντάσημον, τῷτ' ἐστὶ γ' Παιωνικὴν· κ' τὴν Τροχαϊκὴν,
ἐπὶ τ' ἂν προτάττοιο τῆς Ἰωνικῆς, γίνεσθαι ἐπτάσημον
Τροχαϊκὴν, τὸν καλέμενον β' ἐπίτριτον." Τὸ τοίνυν Ἰω-
νικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἔτιω καταμετρεῖται.

υυ | '·

· | υυυυ

| -'υυ

| υυ-

Ο' γ'εν Η'φαισίων φησίν, ἄλλως νοητέον· τὴν Τροχαϊκὴν Διποδίαν ἀμέλει μὴ εἶναι τῷ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικῆς Ρυθμῷ ταυτόσημον, ἔξ ἀντ' αὐτῆς ἐκείνην τίθεσθαι· ἀλλ' ἐν τῆς Τροχαϊκῆς τοῖς Ἰωνικοῖς ὁδόν τε εἶναι συζεύγνυσθαι, ἔξ ἐνέσθαι. Ἐντεῦθεν δῆλον, τίνας ἔνεκεν πρὸ Διποδίας Τροχαϊκῆς ἐκ Ἰωνικῆς ἀπ' ἐλάσσονος, ἀλλὰ Παίων γ' τίθεται· ἡ γὰρ Τροχαϊκὴ Διποδία μετὰ τῇ πρὸ αὐτῆς Παίωνος συναπτομένη, πόδα ἀποτίκτει Τροχαϊκὸν τριπλὲν μετὰ Ἀνακρῶσεως Ἀναπαισικῆς.

υυ·υ-υ-υ·

εἰ γ'εν ἀντὶ Παίωνος γ' ὁ ἀπ' ἐλάττονος Ἰωνικῆς παρελαμβάνετο, ἐμποδὼν ἂν ἐγίνετο τῇ τῶν Τροχαίων ἀκολουθίᾳ· ὅθεν ἔξ τὰ παρ' Η'φαισίωι φερόμενα ὑποδείγματα ἔτιω καταμετρεῖν.

Προσελεξά | μην ὄναρ Κυ | προγενεῖα

Ἀπό μοι θα | νεῖν γένοιτ' ! εἰ | γὰρ ἂν ἄλλη

Σημειώσασθαι δὲ ἔτι προσήκει Η'φαισίωνος ἔξ ταυτῆς „Ε'ὺ' ὅτε δὲ ἡ μὲν γ' Παιωνικὴ συναιρεῖται εἰς Παλιμβάκχειον· τῆς δὲ ἐπιφερομένης Τροχαϊκῆς ὁ πρότερος πῆς λύεται εἰς Τρίβραχυν· ἐμπίπτει δὲ ἔξ οἱ Μολοττοὶ ἐπὶ τῶν περιττῶν χωρῶν ἐν τοῖς ἀπ' ἐλάττονος Ἰωνικοῖς, ὥσπερ ἐν τοῖς ἀπὸ μείζονος ἐπὶ τῶν ἀρτίων.” Ἐν τέτοις τὰ περὶ τῆς συναιρέσεως τῆς Παλιμβάκχεις νεανικὰ κομιδῆ, ἔξ μάταια, εἰ περὶ τῶν Καθαρῶν Ἰωνικῶν ἀπ' ἐλάττονος εἰ-

χων ἐννοεῖται· τίς γὰρ ἀνάγκη τῇ τῷ Ρυθμῷ φύσει ἀντιβαίνοντα τὸν εἶχον τέτον μετρεῖν ἔτως;

Ἀ' τε νεβρὸν | νεοδηλέ | α γαλαθηνόν, | ὅς τ' ἐν ὕλῃ
ἀλλὰ μὴ ὀρθῶς, ἔτως·

Ἀ' τε νεβρὸν | νεοδηλέα | γαλαθηνόν, | ὅς τ' ἐν ὕλῃ;
ἀλλὰ τέτο μάλισ' ἐπὶ τῶν Γαλλιαμβικῶν θεωρεῖν ἄξιον,
ἅπερ ἔκ εἰσιν Ἰωνικὰ ἀπ' ἐλάσσονος· κἀκεῖνο δ' αὖτις ἔκ
ὀρθόν, ὅτι δηλονότι Μολοσσὸν ἐν ταῖς περιτταῖς μόναῖς
χώραις· ὅπερ εἰ καί ποθ' οἱ ποιηταὶ ἐποίησαν, ἀλλ' ὥστ'
μᾶλλον χαριζόμενοι, ἢ Ρυθμῷ εἰκόντες ἀνάγκη, ἐποίησαν·
ἔτι δὲ τῷ Ἰωνικῷ Τετραμέτρῳ τὸ Γαλλιαμβικὸν ὁ Ἡφαι-
σίων συνέμιξε· προσίθησι γὰρ καὶ ἕτερον ὑπόδειγμα λέ-
γων „τὸ δὲ Τετράμετρον Καταληκτικὸν κατὰ τὸν Ἀνα-
κλώμενον χαρακτῆρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντίεσι.

Παρὰ δ' ἦν τε Πυθόμανδρον | κατέδυν ἔριωτα Φεύγων·
ἐξ ἧ δὴ λον, ὅτι Ἀνακρέων ἔδέποτε Ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσ-
σονος Καθαρὲς τοιούτῳ εἶχῳ παρεμβαλεῖν εἴλετο, καὶ
τέτε τῷ ἔπες Τροχαϊκὸς τριπλῶς περιέχοντος, ὧν ἐκάτε-
ρος Ἀνακραισικὴν ἔχει Ἀνάκρουσιν. Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον
ἀμαρτύνοντα ὀρώμεν αὐτὸν καὶ ἀνωτέρῳ, ἔνθα ὁμοιον σχεδὸν
εἶχον (πλὴν ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ χώρᾳ Ἰαμβικὴν ἔχει τὴν
Ἀνάκρουσιν) εἰς Ἀντισπασικὸν μετήνευκε Ρυθμόν.

Γλυκεῖα μᾶτερ ἔτοι | δύναμαι κρέκειν τὸν ἰσόν·
παρὰ δὲ τοῖς ἐκ τῆς σκηνῆς ποιηταῖς ἄλλοις ἔπесιν ἀνά-
μικτα εὐρηται τὰ ἀπ' ἐλ. Ἰων. Ἰδέσθαι ἐξ Ἀρίστοφ. Σφηκ.
ὑπόδειγμα ἐκ τῆς διορθώσεως τῷ κλεινῷ Ἑρμάννῃ. 273.

Τί ποτ' ἔν' πρὸ θυρῶν φαί-
 νετ' ἄρ' ἡμῖν ὁ γέρον, εἰδ' ὑπακύνει;

Μῶν ἀπολώλεκεν τὰς
 Εἰμβάδας, ἣ προσέκοψεν
 Ἐν τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν περ,
 Εἴτ' ἐφλεγεν αὐτῆ

Τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος,
 Καὶ τάχ' ἂν βεβωνιόη.
 Ἦ μὴν πολὺ δριμύτατος
 Ἦν τῶν παρ' ἡμῖν,
 Καὶ μόνος ἐκ ἂν ἐκείθε-
 τ', ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη

Τίς, κάτω κρύπτων ἂν ἔτω,
 Λίδον ἔψεις, ἔλεγεν·

Ἀντίςρ.

Τάχα δ' ἂν διὰ τὸν χρε-
 σινὸν ἄνθρωπον, ὅς ἡμᾶς διαδύε-
 τ' ἐξαπατῶν, λέγωντε,

Ὡς φιλαθήναιος ἦν, εἰ
 Τὰν Σάμφω πρῶτος κατείποι,
 Εἴτ' ἴσως κείται πυρέττων.
 Ἔσι γὰρ τοῖστος ἀνὴρ.

Ἀλλ' ὦ γὰρ ἀνίσασο, μη-
 δ' ἔτω σεαυτὸν

Ἔοθι, μὴδ' ἀγανάκτει·
 Καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἔκει

Τῶν προδόντων τὰ πλῆθῃς ὁράκις.

Ὁν ὅπως ἐγχευριεῖς.

Ἰωνικὰ ἀπὸ Μείζονος.

Τὸ δ' ἀπὸ Μείζονος Ἰωνικὸν Ρυθμικοῖς λόγοις τοῦτον ἔχει Μέτρον.

— | — | υυ
 υυ | υυ | —
 υ | — | υ—

Ὅτε δὲ ὁ Ἰωνικὸς Ρυθμὸς εἰς δύο Τροχαίς καταλήγει, αἱ τῶν Τροχαίων μακρὰν συλλαβαὶ ἀναλύονται, αἱ δὲ βραχεῖαι εἰσι κοιναί· καὶ ἔν τῷ Ἰωνικῷ Τροχαϊκῷ τοῖον δὲ τὸ Μέτρον.

— | υ | — | υ
 υυ | — | υυ | —

Τίθεται δ' ἀντὶ τῷ ἀπὸ Μείζονος Ἰωνικῷ, καὶ Μολοσσίδι, καὶ ὁ Δισπόνδειος, (ὃ πέρι ἔδεν ταῖς Μετρικοῖς εἴρηται.) ἀλλ' ἔδεις σχεδὸν ἀντὶ Διτροχαίς, Σπονδείῳ, καὶ Ἀναπαίῳ, ἢ δυσὶν Ἀναπαίσι, ἢ Ἀναπαίῳ σὺν Τριβράχει ἐχρήσατο· ὁ δὲ β' Παῖων, εἰ καὶ μάλισα ἐν τῇ α' χώρᾳ εὐχρηστος, ἀλλ' ὅμως καὶ ἀλλαχῇ ἐν χρήσει ἐστὶ· τίθενται δὲ καὶ Μολοσσοί, καὶ Χορίαμβοί, ἀδιαφόρως ταῖς χώραις· ἀλλὰ μάλισα ἐν ταῖς ἀρτίαις, ὡς οἱ Ρυθμικοὶ λέγουσι. Κἂν τοῖς Βραχυκαταλήκτοις δὲ χώραιτινές ἰδίως μετρῶνται· τῷ

γὰρ τελευταία ποδὸς πολλάκις προηγείται Ε'πίτριτος γ',
ἢ β', τὸνδε τὸν τρόπον.

γ' - γ' - υ - | - γ' - υ

γ' - υ - - |

Τὸν δὲ Τροχαῖον τῆτον τὸν ἐπὶ τῇ Κατακλειδί μηδέποτε
ἀναλύεσθαι εἰς Τρίβραχυν, ἢ Ἀνάπαισον, ἐκ παρατηρή-
σεως ὁ ἀκριβὴς Εὐμῆννος παραδέδωκε.

Γῶνικὰ δ' ἀπὸ Μείζονος διάφορα εὖροις ἂν παρά τε Α'-
θηναίῳ Σελ. 360. C, ἢ Εὐσαθίῳ Σελ. 1914. ἢ ἄλλο
δὲ ἐσὶν Ὑβρίᾳ Σκολιὸν παρ' Α'θηναίῳ 695. F. τὸ δ' Εὐ-
σαθ. ἐν Ο'δυσ. H. Σελ. 1574. ἔτω γραπτέον.

Ἔσι μοι πλῆτος, μέγα δόρυ

Καὶ ξίφος, ἢ τὸ καλὸν λαισῆιον, πρόβλημα χρωτός.

Τέτῳ γὰρ ἄρῳ, τέτῳ θερίζῳ,

Τέτῳ πατέῳ τὸν ἄδυν οἶνον

Ἐπ' ἀμπέλῳ, τέτῳ δεσπότας μνοιᾶς κέκλημαι.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχειν

Δόρυ, ἢ τὸ καλὸν λαισῆιον, πρόβλημα χρωτός,

Πάντες ἐς γόonu πεκτιθότες ἐμοί, κυνέοντι.

Δεσπόταν, ἢ μέγαν βασιλῆα φωνέοντι.

Γ α λ λ ι α μ β ι κ ᾶ.

"Ὡς περ ἐπὶ τῶν Τροχαϊκῶν ῥυθμῶν οἱ Παιῖται ἐκ
τῶν Παλιμβανχείων μετ' Ἀνακρέσεως, Ἀντισπασικὰ ἐ-
ποίησαν ἔτω καὶ πρὸ τῶν Γῶνικῶν ἀπὸ Μείζονος μετ' Ἀνα-

κρύσεως, τὰ Γαλλαμβικά· ὃ δὴ γένος Μέτροι οἱ Γραμμα-
τικοί, τὴν τε Ρυθμὴ θεωρίαν ἀγνοῶντες, ὅτε μὲν τοῖς
Γαμβικοῖς, ὅτε δὲ τοῖς ἀπ' Εὐλάττονος Γωνικοῖς συνέμι-
ξαν· ἀλλ' ἐκ ὁρθῶς, ὡς δέδεικται ἡμῖν ἀνωτέρω· αὐτὸς
γὰρ Ἡφαισίων ἐκ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐμέτρησεν· ὃ μὲν
ἀλλ' ἐδ' ἡμεῖς πλέον εὖρομεν ἐδὲν, μηδενὶ τοιούτῳ ἐντυ-
χόντες παρὰ τοῖς ἀποσφαιεῖσι τῶν Ποιητῶν.

Γ'.

Π ε ρ ῖ Π α ι ω ν ι κ ῶ ν.

Ὡρα δὲ ἤδη καὶ περὶ τῶν Παίωνικῶν Ρυθμῶν θεω-
ρεῖν· ἔστι δὲ ἡμῖν ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ τῶ α' μόνον, καὶ
δ'. τῶν γὰρ λοιπῶν ἐν μὲν τῷ β', Δακτυλικὸς ἐστὶν ὁ
Ρυθμός· ἐν δὲ τῷ γ', Ἀναπαισικός. Ἀναγινώσκονται δὲ
ποσὶ Περιδοικοῖς διπλοῖς μάλιστα, ἐν οἷς οἱ Πόδες, οἱ καὶ
ἄλλοι ἀφ' ἑαυτῶν παράγοντες, καὶ Κρητικὸν, καὶ Παιῶνα
δ' παραδέχονται Ρυθμικοῖς Κανόσιν· — Οἱ δὲ Ἡφαισίων
ἐκ ὁρθῶς τὰς Κρητικὰς, καὶ Βακχικαῖς, καὶ Παλμπακ-
χεῖας ἀναμίσγυσιν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ὁμοίως μὲν τέτοις με-
τρῶνται, διάφορον δὲ ἔχουσι τὸν Ρυθμόν.

§. α'.

Δ ί μ. Π α ι ω ν.

Τέτων ἐδένα λόγον Ἡφαισίων ἐποίησατο· οἷ γε μὴν

I i 2

παρὰ ποιηταῖς εἰς συνεχέσαστο· ἐν οἷς αἶε ἡ τελευταία Συλλαβὴ ἢ καταμστρεῖται, ἢ δὲ Κοινὴ ποτε νομίζεται. Ὅρα Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 617, ἔνθα αὐτῷ ἢ Τροχαικοῖς ἀναμίσγυνται εἰς. 614, ἢ 625. τὰ δὲ ἐπόμενα αὐτ. 1191. ἔτω γραπτέον.

Οὐ φθόνος ἔνεσί μοι

Πᾶσι παρέχειν φέρειν

Παισιν, ὁπόταντε θυγά-

τηρτινὶ κληροδορῇ.

Πᾶσιν ἕμιν λέγω·

Λαμβάνειν τῶν ἐμῶν.

Ἀντιστρ. εἰς. 1205.

Ἔσι παρ' ἐμῆ λαβεῖν

Πυρίδια λεπτὰ μὲν, ὃ

Δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος ἰ-

δεῖν μάλα νεανίας.

Ἐν τοῖς Διμέτροις ἢ ὁ Κρητικὸς εὐθ' ὅτε παραλαμβάνεται· ὅς ἔτω συχνῶς εὐρηται, ὥς ἐ Ρυθμῷ Κρητικῷ φαίη ἄντις γεγράφθαι τὰς εἰχες· ὅρα. Ἀριστοφ. Ἰππ. 303. καὶ Ἀχαρν. 208. ἢ 213, ἢ 287 ἢ ἐξ. ὅρα ἢ Ἀχαρν. 208, ἔνθα δύο εἰχοὶ εἰς Δάκτυλον καταλήγουσιν. Οἱ γὰρ ἐπὶ τέλος τῶν τοιούτων Συσημάτων ἐμφερόμενοι εἰχοὶ Καταληκτικοὶ εἰσιν, ὡς Δακτύλῳ περαιέμενοι· ἔνθα σημειωτέον, ὅτι ἢ Κοινὴ ἂν ἐκλαμβάνοιτο ἢ ἐσχάτη Συλλαβή.

§. β'.

Τρίμ. Παιωνικά.

Τὰ Τρίμετρα σπανιώτερά εἰσιν· ὧν ἐπὶ τῷ τέλει
Δίμ. κεῖνται· ὡς ἐν Ο'ρν. 1069. ἃ δὴ ἔτω γραπτέον.

Ἐρπετά τε καὶ δάκεδ', ὁ-
ποιά περ ἂν ἐσιν, ὑπ' ἐ-
μᾶς πτέρυγος ἐν Φοναῖς ὀλλυται
καὶ τῇ Ἀντιστροφῇ.

Ἡρινά τε βοσκόμεθα

Παρθένια λευκότροφα

Μύρτα, Χαρίτων τε κητεύματα.

Καὶ ἄλλα δὲ ὑποδείγματα διορθωθέντα ἐκφέρει Εὐρῳᾶν.

βιβλ. β'. Σελ. 362,

§. γ'.

Παιων. Τετράμ. Καταλ.

Τὰ Τετράμετρα ταῦτα Ἀριστοφάνης ἐν Συστήμασι
παρέλαβεν· ἃ τῶν Διμέτρων διαφέρεισιν, ἢ Ἀδιαφορὰς
ἐν τέτοις ἢ Τελευταία· ὅ, τε Κρητικὸς σπανιώτερος ἢ ἐν
τοῖς Διμέτροις ἐμφέρεται· ὅρα Σφ. 1275, καὶ ἐξ. Γρά-
φε δ' αὐτάδι σίχ. 971. τὰ ἐξῆς ἔτω.

Πᾶσα πόλι, τὸν Φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέροσφον,

Οἷ, ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,

Ὡν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ

Χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει

Χλιαρὰ κατεορίειν·

Αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδε γε πορίζεται,

Οὐδέ ποτ' ἐγὼ πόλεμον οἶκαδ' ὑποδέξομαι·

Οὐδέ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἄσεται,

Ἑυγκатаκλινεῖς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ·

Ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας

Εἰργάσατο πάντα κακὰ, ἀνένετρεπε, κἄξέχει,

Κάμάχετο· ἢ προσέτι πολλὰ προκαλεμένους,

Πίνε, κατάνεισο, λάβε τήνδε φιλοτησίαν·

Τὰς χάρακας ἦπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρὶ,

Ἐξεχείδ' ἡμῶν βίᾳ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων·

Ὁ δὲ Ἡφαιζίων φησὶ περὶ τῆς ἀναλύσεως τῆς μακρᾶς,

ἢ τῆς κράσεως τῶν βραχέων, ἢ παρ' Ἀριστοφάνει εὐρη-

ται· ὡς Ἀ'χαρ. 998. ἢ Ο'ρν. 311, ἢ 315, ἢ 333.

Τὸ δὲ ἐν Γππεῦσιν 617, ἔτως ἀναληπτέον.

Ὡ καλὰ λέγων! πολὺ δ' ἄμεινον ἐτι τῶν λόγων

Εἰργασάμεν· εἰδ' ἐκέλ-

δοις ἅπαντά μοι σαφῶς!

§. δ.

Παιων. Καταλ. εἰς Δισύλ.

Τοιαῦτα τὰ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Λυσιστρ. 781. ἅπερ
ἔτως ἀναληπτέον μετὰ Ἑρμάνου.

Μῦθον βέλομαι

Λέξαι τιν' ὑμῖν, ὃν ποτ' ἤκε-

σ' αὐτὰς ἔτι παῖς ὦν,

Οὕτως·

Ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, ὅς

Φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν

Καὶ τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·

Κατ' ἐλαγοδιήρα,

Πλεξάμενος ἄρκυς·

Καὶ κύνα τιν' εἶχεν,

Κεκέτι κατήλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.

Ἀντιστροφικά.

Καγὼ βέλομαι

Μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι

Τῷ Μελανίονι.

Τίμων

Τίς ἦν αἰδρυτός ἀβάτοισιν ἐν

Σκώλαισι, τὰ πρόσωπα περιειργμένος

Ἐριννύων ἀπορρώξ.

Οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων

ᾧ χεῖρ' ὑπὸ μίσους,

Κεκέτι κατήλθεν·

Πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς.

Δ'.

Περὶ δ'. Παιωνικῶν, καὶ ἄλλων εἰδῶν.

Εὐρηνται δὲ καὶ ἄλλα εἶδη Παιωνικῶν παρὰ ταῦτα
σπάνια μέντοι γε, οἷς ἔδὲ συνεχῶς οἱ Ποιηταὶ ἐχρήσαντο.
Παιωνικῆ δὲ δ' ὑπόδειγμα παρ' Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'.
κεφ. η'. τόδε.

Μετὰ δὲ γᾶν, ὕδατά τ', ὠκεανὸν ἠφάνισε νύξ.
καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἰππολ. 1289.
Πελαγίων δ', ὅσα τε γᾶ τρέφει.
καὶ Πινδάρῳ Ἰθμίων ε', Στροφῇ ε'.
Διὰ τεὰν ὦ | νασσα τιμάν.

Ε'.

Περὶ Παραπαιωνικῆ.

Σπάνιοι καὶ ἔτσι ἐμπίπτουσιν, ὧν ἰδὲ καὶ παραδείγματα
ἄττα. Πίνδαρ. Πυθ. β'. 2.

Βαθυπολέμῳ τέμενος Ἀρεος, ἀνδρῶν.
καὶ,

Ἰτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ.

Πύθ. ια'. 5.

καὶ,

Γερομηνίᾳ Νεμεάδι.

Νέμ. γ'. 4.

Ἰκανὰ δ' ἂν εἴη ταῦτα περὶ τῶν Μονοειδῶν Μέτρων τῶν
ἐσῶν.

ς.

Περὶ Ἀσυναρτήτων

Τὸν τῶν Ἀσυναρτήτων ὁρισμὸν ἐκ ὁρθῶς ἀπέδωκεν Ἡφαισίω· κατ' γὰρ αὐτόν· „Γίνεται [δὲ] Ἀσυνάρτητα, ὁπότεν δύο Κῶλα, μὴ δυνάμενα ἀλλήλοις συναρτηθῆναι, μηδὲ ἑνωσιν ἔχειν, ἀντὶ ἑνὸς μόνου παραλαμβάνονται εἴχε·” τὸν δὲ τρόπον τῆς ἐνώσεως ταύτης ἐ παραδηλοῖ, ἀλλὰ διὰ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ ὁρίζει· εἰ μὲν γὰρ τὰ Κῶλα ταῦτ' ἐννοεῖ μὴ δύνασθαι Ἀρσιν τὴν αὐτήν, καὶ Ρυθμὸν ἔχειν τὸν αὐτόν, πάντες ἂν οἱ εἴχοι οἱ ἐκ πλείονων ποδῶν, εἴεν Ἀσυνάρτητοι, ὅπερ ἐκ ἀληθές· εἰδ' αὖ τῆς Ρυθμὸς ἀλλήλοις ἐνέσθαι φησὶ, τὸν ἡγούμενον τῷ ἐπομένῳ, πάντες ἂν ἐνόητο οἱ Ρυθμοὶ, καὶ πάντ' ἂν ἦν Ἀσυνάρτητα· ἔδει ἔν αὐτόν ὅτως εἰπεῖν. Ἀσυνάρτητα γίνονται, ὅταν τὰ Κῶλα καὶ τὰ Μέτρα ἀλλήλοις ἀλλοίῳ συνέρχωνται τρόπῳ, ἢ ὡς ἐν τοῖς Συνδέτοις· ἐν μὲν γὰρ ἐκείνοις ἡ τῶν συλλαβῶν ποσότης ἐν τῇ τῶν Ποδῶν συναφείᾳ ἀκριβῶς φυλάττεται, ἵνα μέχρι τέλους Ρυθμὸς ὁ αὐτὸς μὴ συγχέηται· ἐν δὲ τοῖς Ἀσυναρτήτοις πᾶν τέραντιον· ἐνταῦθα γὰρ Ἀδιάφορος ἡ τοιαύτη Συλλαβή. Ἐντεῦθεν δὴλη ἡ τῶν Συνδέτων πρὸς τὰ Ἀσυνάρτητα διαφορὰ· διαφέρει γὰρ ἐκείνων, ἢ ἐκεῖνα μὲν Ρυθμὸν τὸν αὐτόν μέχρι τέλους ἔχουσι· ταῦτα δὲ καὶ ἕτερον μετὰ τὴν Ἀδιάφορον συλλαβὴν παραδέχονται.

Ἐκ τῆ προτεθέντος ὀρθῆ ὀρισμῆ τῶν Ἀσυναρτήτων δῆ-
λον, ὅτι τὸ Ἐλεγεῖον ἐκ ὀρθῶς ἐν τοῖς Ἀσυναρτήτοις
καταλέγεται· εἶγε ἡ τῆ α' Κώλυ τελευταία Συλλαβὴ
ἐκ Ἀδιάφορος, ἀλλ' αἰ μακρά. Σημειωτέον δ' ὡς ἔστι καὶ
ἄλλο εἶδος Ἀσυναρτήτων, ὃ παρετήρησε α'· ὁ σοφὸς Ἐρ-
μᾶννος ἐν Λυσισράτῃ 1014—1034. Συντίθεται δὲ ἐν
Τροχαϊκῇ Διμέτρῃ, καὶ διπλῇ Παιωνικῇ Καταλ. εἰς
Δάκτυλ. τὸν δὲ τὸν τρόπον.

-υ-υ-υ-υ | -υυυ-υυ

Οὐδέν ἐστι θηρίον γυ | ναικὸς ἀμαχώτερον,
ἐδὲ πῦρ, ἐδ' ὧδ' ἀναιδὴς | ἐδεμία πόρδαλις.
τὰς δὲ ἐξῆς ἐξ ἀρχαίων Κωδίκων ἔτιως ἀναληπτέον.
Ταῦτα μέντοι σὺ ξυνίεις, | εἶτα πολεμεῖς ἐμοί;
Ἐξὸν, ὦ πόνηρε, σοὶ βέ | βαιον ἔμ' ἔχειν φίλην.

Ζ'.

Περὶ Πολυχηματίσων.

Καὶ περὶ τῶν δὲ, εἰ δοκεῖ, θεωρῶμεν ἀκριβέστερον
τὰ τοῖς Γραμματικοῖς εἰρημένα, λίαν καὶ αὐτὰ ἡμαρτημένα
τυγχάνοντα· λέγωμεν δὲ περὶ ἐκάστη εἴδους τῶν Πολυ-
χηματίσων, καὶ α'· περὶ Γλυκωνείων.

§. α'.

Γ λ υ κ ὠ ν ε ι α.

Ἐπὶ τῶν πολλῇ ἡ τῶν Γραμματικῶν πλάνῃ,

Μέτρα ἀλλήλοις διάφορα Γλυκύνεια ὀνομασάντων. Λέ-
γωμεν ἔν ἡμεῖς περὶ τῶν Πολυσχηματίσων Γλυκυνέων.
Συντίθεται τοιγαρὲν ταῦτα ἐξ Ἀντισπάσε, ἢ Χωριάμβε.
ἐμπίπτεισι δὲ συνεχῶς παρὰ τοῖς Τραγικοῖς Ποιηταῖς.
Μέτρον δὲ αὐτῶν τόδε.

υ - ' | - ' υ

- ' | - ' -

υ υ υ | υ υ υ

υ υ - ' | υ υ -

- υ υ |

ἢ ὅτ' ἂν ὁ πρῶτος Πᾶς μετὰ τὴν Θέσιν χωρίζηται.

υ | - ' υ | - ' -

- | υ υ υ |

υ υ | |

Τέτων Σχήματα τοιαῦτα ἔνυρται παρὰ τοῖς ἀποσφθεῖσι
τῶν Τραγικῶν.

υ - - υ | - υ υ - Σοφ. Ἀντιγ. 103.

υ - - υ | - υ υ - Εὐριπ. Ε' λ. 1508, ἢ Η' λ. 178.

υ - - υ | - υ υ - Ο' αὐτ. Γ' φ. Τάυρ. 1128, ἢ Βάκχ. 853.

υ - - υ | - υ υ - — Βάκχ. 356, ἢ Ε' λ. 1222.

υ - - - | - υ υ - — Γ' φ. Αὐλ. 546, ἢ Ἰων. 452, 455, 455.

- - - υ | - υ υ - — Ἰππολ. 142, ἢ Κύκλ. 46, ἢ Ε' λ. 1331.

υ - - - | - υ υ - — Ε' λ. 1329, ἢ Ἰων. 459. ἢ Ε' λ. 180.

- - - υ | - υ υ - Σοφ. Φιλ. 1141, Εὐρ. Γ' φ. Αὐλ. 549,

Γ' φηγ. Ταύρ. 430, Βάκχ. 855, 860, Κύκλ. 47,

Ε' λ. 729.

--- | -υυ- Σοφ. Φιλ. 204, 2123, 1142, Η'λ. 121,
122. Εὐρ. Ε'κ. 474, Βάκχ. 403, 854, 868, Κύκλ. 43,
§ 48. Ε'λ. 1328, 1329, 1332, 1333, Η'λ. 702.

υυυ-υ | -υυ- Εὐρ. Ο'ρές. 805 - 7. Γ'φ. Αὐλ. 551,
Ε'λ. 1320 - 1.

υυυ-υ | -υυ- Γ'φ. Αὐλ. 552.

υυυ- - | -υυ- Γ'φ. Αὐλ. 182, 548, 550.

υυυ- - | -υυ- Γ'φ. Αὐλ. 1056.

υ- - - |

υυυ- - | -υυ- Γ'ων. 117.

- - - - |

υυυ-υ | -υυ- Γ'φ. Αὐλ. 754.

-υυ- - | -υυ- Βάκχ. 404. Γ'φ. Αὐλ. 553.

υ

Ο' δὴ γραπτέον ἔτω.

Ω' Κύπρι! καλλίστα, θαλάμων.

-υυ- - | -υυ- Εὐριπ. Γ'φ. Αὐλ. 755.

- - - υ | -υυ- Ε'λ. 1506.

-υυ-υ |

υυυυυυ | -υυ- Γ'φ. Αὐλ. 1057.

υ-υ- - | -υυ- Αἰσχ. Προμ. 131, 397. Σοφ.

Τραχ. 117, Φιλοκτ. 1136. - 7. Εὐρ. Γ'φ. Ταύρ. 426,

Τρωά. 802. Ε'λ. 1470, Η'ρ. Μαιν. 350, 675.

-υ-υ- | -υυ- Εὐρ. Ε'λ. 1472.

υυυυ- | -υυ- Σοφ. Τραχ. 118.

-υυυ- | -υυ- Εὐρ. Γφ. Αὐλ. 1041.

- - - υ |

υυυ-υ | υ-υ- — Γφ. Ταύρ. 1129.

υ - - υ | - - υ- Σοφ. Ἀντιγ. 357.

υ - - υ | - - υ- Εὐρ. Η'λ. 170.

- | υ

- - - - | υ-υ- — Γφ. Αὐλ. 255.

- - - υυ | -

υυυ- - | -υυ- — Φρίν. 217.

υ | υ-υ-

- - - υ | υ-υ- — Ε'λ. 1503.

- | -υυ-

Εἴδα γραπτόν.

Ὡπταναὶ δολιχαύχενες! εἰ Η'λ. 1804-5.

- - - υ | - - υ- — Η'ραν. Μαιν. 676.

- | -υυ-

υ - - - | - - υ- — αὐτόθι. 351.

| -υυ-

- - - - | -υυυ- — Ε'λ. 1360.

| -υυ-

- - υ - | υυ-υ- Σοφ. Φιλ. 1082.

- - - - | -υυ-

- - - - | -υυ- Εὐρ. Γκετ. 961.

υ | υυ-υ-

Τέτων πολλὰ μὲν εἰς ἡμῖν πάλαι σεσημειώται· ἐκ ὀλίγα
δὲ εἰς Ἐρμάννε παρατίθεται. Ἀλλὰ καὶ τέτοις ἔστιν

ἃ ἄλλως ἐ γράφεται, ἐ διαιρεῖται ἐν ἀρχαιοτέrais ἐκδό-
σεσιν· ἀλλὰ ταῦτ' ἂν εἴη σχεδὸν τὰ κυριώτερα Πολυαχ-
μάτιςα Γλυκωνεία, ἃ ἐ συνεχῶς Ὑπερκατάληκτα εὐρη-
ται· οἷον ἐν Ἀλκήs. Εὐριπ. 973.

Ἐσι δὲ ἐ ἄλλο γένος Γλυκωνείων ἐν τῇ α' χώρᾳ Διτρό-
χαιον παραδεχόμενον, τῷ τε Ἀντισπασικῷ πάντῃ ἐναν-
τιώτατον, οἷον Σοφ. Αἰ. 1187.

Τὰν ἄπαυσον | αἰὲν ἐμοὶ

καὶ Εὐρ. Μηδ. 824.

Καὶ θεῶν παῖ | δεs μακάρων.

Οὔρα ἐ Γφ. Ταύρ. 1131, 1146, ἐ Ρήs. 536, 555.

Εὐρηνται δὲ ἐ Σπονδεῖοι ἐν τοῖs Ἀντισροφικοῖs τῶν Τρο-
χαίων· οἷον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 790, 807.

Πυθῖs δειδρῶτι πέτρα,

Ὅs γὰs ἐξέβα θαλάμων·

καὶ Ἡλ. Εὐρ. 433, 443.

Τοῖs ἀμετρήτοῖs ἐρετμοῖs

Ἡφαῖs χρυσέων ἀκμόνων.

Καὶ αὕτη μὲν ἂν εἴη ἡ περὶ τῶν Γλυκωνείων ὀρθὴ διδα-
σκαλία, ἥs οἱ Γραμματικοὶ ἡμέλησαν.

§. β'.

Π ρ ι ἄ π ε ι α.

Τῶ δὲ Πριαπείs δύο γένη· ἄμφω μὲν γὰρ Ἀσυ-
νέτητα· ἀλλὰ τὸ μὲν, ἐκ Γλυκωνείs ἐ Φερεκρατείs· τὸ

δὲ, ἀντὶ Γλυκωνεῖς Τροχαῖον ἔχει μετὰ Βάσειος, καὶ Χο-
ρίαμβον.

Καὶ τῷ μὲν προτέρῳ ὑπόδειγμα. τὸδε.

Ἡρί | σησα μὲν ἰ | τρίς | λεπτῷ | μικρὸν ἀποκ | λάς.

Τῆτο γὰρ ἐκ ὁρῶς Ἀντισπασινδὸν ἀποκαλεῖ Ἡφαισίων.

καὶ γὰρ καὶ τῇ α', καὶ β' χώρῃ ἐ μόνον Ἰάμβος, ἀλλὰ καὶ
Τροχαῖος ἡγεῖται. Μέτρον δὲ ἐστὶ τῆτο.

.... | -υυ-υ- | | -υυ-υ
| υ'-υ-υ- | | υ-υ-υ
| - | | -

Τοιαῦτα δὲ καὶ παρ' Ἀθήναιφ Σελ. 685. Α.

Ὡμα | λάχας μὲν ἐξερῶν, | ἀναπνέ | ων θ' ὑάκινθον

Καὶ με' | λιλώτινον λαλῶν, | καὶ ῥό | θα προσερηρῶς

Καὶ φι | λῶν μὲν ἀμάρακον, | προσκυ | νῶν δὲ σέλινον,

καὶ | κοσμο | σάνδαλα βαίνων,

Ἐγχει, | καπιβόα τρίτον | παίων' | ὡς νόμος ἐστὶ.

Τῷ δὲ β' τοιόνδε τὸ Μέτρον.

.... | -υ | -υυ- | | -υυ-υ
| - | υ'-υ- | | υ-υ-υ
| - | | -

Ὡν ὑποδείγματα τάδε (αὐτόθι παρ' Ἀθήν.)

Ἦπ' ἀνα | δευδρά | δων ἀπαλὰς | ἄσπα | λάδης πα-
τῶντες

Ἐν λει | μῶνι | λωτοφόρῳ | κύπει | ρόντε δροσῶδη

Κ' ἀνθρῖσ | κε μαλακῶν τ' ἰων | λείμα | καὶ τριφύλλῃ.

Ταῦτα οἱ Γραμματικοὶ ἀλλήλοις συνέμιξαν· ἐχρήσαντο
γὰρ αὐτοῖς καὶ Μικτοῖς οἱ Ποιηταί.

§. γ.

Ἐπιωνικὸν Πολυχημάτιστον.

Τὸ ἐκφερόμενον Ἰων. ἐξ Εὐπόλιδος ἔτως ἂν μάλ-
λον καταμετροῖτο·

υ | - υ | - υ υ -- | υ | - υ | - υ υ -
- | - | | - | - |

ἔτω γὰρ δῆλη ἡ ἀλαξία, ὡς Ἡφαισίων φησὶν, ἐν τῷ
Μέτρῳ· παρὰ δὲ Πρισκιανῷ εὐρηνται καὶ οἱ ἐπόμενοι
τρεῖς σίχοι ἐκ τῆς διορθώσεως Ἀρναλδε· εἰσι δὲ ἔτσι.
(pag. 1329.)

Ἐδεῖ πρῶτον μὲν ὑπάρχειν πάντων ἰσηγορίαν.
Πῶς ἔν ἐκ ἅντις ὁμίλε χαίροι; τοιαῖδε πόλεις
Ἦν ἔξερσιν τὰ νῦν ἐν τῷ κακῷ γε τὴν ιδέαν

§. δ.

Εὐπολίδειον Πολυχημάτιστον.

Τὸ δὲ Εὐπολίδειον ἔτω μετρητέον.

.... | - υ | - υ υ - | | - υ | - υ -
| - | | - |

Τοῦτο γὰρ Μέτρον γέγραπται παρ' Ἀριστοφάνει ὅλη

Παράβασις ἐν Νεφέλ. 518—562. ὅθεν ἐκ ὁρθῶς Ἡφαι-
σίων τὴν α' καὶ γ' χώραν Τροχαϊκὴν καλεῖ· ἀμαρτάνει
δὲ καὶ ὁ τῷ Κωμικῷ Σχολ. αὐτόθι Τροχαϊκὸν Τετράμε-
τρον καλῶν τὸ Μέτρον· ὑποδείγματα πλείω εὖροις ἄν
παρ' Ἀθήν. Σελ. 68. Α—Β. καὶ 685. Β.

Η'.

Περὶ τῶν κατ' Ἀντιπάθειαν Μικτῶν.

Τί μὲν Ἀντιπάθειαν ἔλεγον οἱ Γραμματικοί, εἴρη-
ται ἐν τοῖς φθάσασιν. Ἐνταῦθα δὲ φημὲν, ὥς τὸ παρ'
Ἡφαισίῳ Σαπφικὸν κατ' Ἀντιπάθειαν, ῥυθμικοῖς λό-
γοις ἐκ ὁρθόν. Συντίθεται γὰρ ἐκ Τροχαίε διπλῆ, καὶ λο-
γαοδικῆ, ἐκ Δακτύλε, καὶ Διτροχαίε ἔτω.

Ποικιλότρο | ν' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα.

Τῷ δὲ Ἀλκαϊκῷ τὸ α' ὑπόδειγμα ἐκ ὁρθῶς μετρεῖται
ὅποτε Ἡφαισίωτος, καὶ Πλωτίε p. 2659. ἐκ γὰρ τῆς το-
μῆς δῆλον τὸν Πόδα μηδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ Δίμ. Ἐπερκατάλ.
Γαμβικόν· καὶ Δακτυλικὸν Δίμ.

Ω' νᾶξ Ἀπόλλων | παῖ μεγάλῳ Διός.

Χρῆται δ' αὐτοῖς Ἀλκαῖος ἐπὶ τῷ Ναυαγίῳ, ὥς φησι Αργ-
γίνος περὶ ὕψε τμ. ι'. ἔτω.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κύμα κυλίνδεται,

K k

Τὸ δ' ἔνθεν· ὕμνες δ' αὐτὸ μέσσον

Ναὶ φορήμεθα σὺν μελαίνῃ

Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῃ· καλὰν

Πάρ' μὲν γὰρ ἄντλος ἰσοπέδαν ἔχει·

Λαῖφος δὲ πᾶν ἄδηλον ἤδη,

Καὶ λαοὶδες μεγάλαι κατ' αὐτό.

Λαλέεσι δ' ἄγκυραι· ὅρα Ἡρακλ. Ποντικ. Ἀ' Μηγορ.

Ο'μηρ. Σελ. 413. opuscul. mythol. etc. Amst.

Καὶ τὸ ἀνακλώμενον Ἐπιωνικὸν ἔτω καταμετρεῖν δεῖ.

Σαπφοῖ τί τὰν | πολύολβον Ἀφροδίταν.

Ἔσι γὰρ ἐκ Διποδ. Γ' αμβ. ἢ Ἀναπαῖς. Λογαοῖδ.

Ἀ' Μ' ἱκανὰ γὰρ καὶ ταῦτα, τῷ Τύπῳ ἐπείγοντος. Ἡ-

μεῖς γὰρ πολλὰ τέτων πάλαι σημειωσάμενοι, ὅμως ἐκ

ἐθαρρῶμεν ἢ ἄλλοις κοινώσασθαι, ἐσφαλμένα τέως εἶναι

ἠγόμενοι τὰ ἡμέτερα· ὥς δὲ ἢ Ἑρμάνφῃ ἐντυχόντες,

ἢ Θεωρίᾳ ἀκριβεσέρεα χρησάμενοι, κατεμάδομεν αὐτὰ

ἐκ ἁλούγα ὄντα, ἢ τῷ Φωτὸς τηνικαῦτ' ἐ πάντῃ ἀνά-

ξια ἐγνώμεν· Ἐν τέτοις ἔν Μεθόδοις Ἑρμαννείῳ, ἢ

πολλοῖς αὐταῖς λέξεσιν ἐχρησάμεθα· ὥς δ' ἐξ ἀρ-

χῆς, ἔτω δὴ ἢ νῦν ἤδη, ἠγόμεθα βέλτιον εἶναι καὶ

τὴν Μετρικὴν τετονὶ τὸν τρόπον πραγματεύεσθαι, καθ'

ὃν ἡμεῖς διὰ βραχείων ταυτασὶ τὰς Ἐπιθεωρίας ἐξε-

δέμεθα· Συγγνώμην δὲ αἰτῶμεν, εἴ τι ἐκ τῶν Θεω-

ριῶν τέτων ἀτάκτως ἐν τῷ β' βιβλίῳ ἡμῶν παρενέ-

σκαρται. Τῷτο γὰρ τῆς τέως ἀμφιγνοίας ἡμῶν παρακα-

λέξιμα, ὅφε ποτ' ἐπὶ τὸ κοινώσασθαι τὰς μικρὰς ταυ-
τασι θεωρίας ἐλθόντων, ἢ παντὶ πασιν ἀχρήστες ἴσως
ἔσομενας τοῖς εἰς τὸν Ῥυθμικὸν καὶ Μετρικὸν λόγον
ἐπιδῶσι μάλιστα.

Τ Ε Λ Ο Σ .

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερόνας

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ,
ΠΕΡΙ
'ΕΠΟΥΣ, 'ΕΛΕΓΕΙΟΥ, 'ΙΑΜΒΙΚΟΥ,
ΚΑΙ
'ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Α΄.

Περὶ Ἑποῦς.

Α΄. ἐπειδὴ κατὰ Πίνδαρον,

— ὑπὲρ κεφαλᾶς γε

Ταντάλῳ λίθον παρά τις ἔ-

τρεψεν ἄμμι Θεός·

Καὶ τὸ περὶ Μέτρων κατασκευῆς ποιητικώτερον θεωρεῖν
μετὰ τῶν ἄλλων παρημέλῃται· ἔδοξεν ἡμῖν, περὶ τῶν
μάλιστα ἐν χρήσει ἡκόντων διὰ βραχέων θεωρῆσαι. Καὶ
ταῦτα γὰρ ἀποδεκτέα, ἢ δ' ἀποπεμπτέα, ἐνθυμημένους
ὅτι κατὰ τὸν εἰπόντα, ἂν

— μὴ παρῇ κρέα, τῷ ταρίχῳ σερικτέον.

Ἐχοι δ' ἂν ὁ βελλόμενος Ἀριστοτέλει τε ἐντυχεῖν, Ποιητ.

κεφ. κβ'. — κς. καὶ Γερ. μάλιστα Οὔσσιφ, Ποιητ.

Πραγμ. βιβ. γ'. κεφ. α'. — ζ'. διὰ μακρῶν περὶ τέτων
διειληφόσι.

Λέγωμεν δὲ πρῶτον περὶ Ἑποῦς· Ἐπὸς γὰρ λέγεται ὁ

ἔμμελος λόγος (1)· κατ' ἐξοχὴν δὲ, τὸ Ἡρωϊκὸν Μέτρον, Ἔπος, καλεῖται· καὶ οἱ ἑξαμέτρῳ τόνῳ ἠρωίζοντες, Ἐποποιοί (2)· καὶ Ἐποποιία δὲ, Ποίησις, θαυμασίας πράξεις περιέχουσα, Ἡρωικῶς μέρῳ συγγεγραμμένη (3)· ἢ, Μίμησις σπουδαίων μετὰ λόγῳ (4).

Διαφέρει δὲ τῆς Τραγωδίας· α') τῷ Μέτρῳ (5), β') δὲ, Μῆκει (6), καὶ ὅτι ἡ μὲν Τραγωδία, ἐνὸς μόνου περιέχει μίμησιν· ἡ δὲ, πλειόνων ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ (7). Καὶ Πλάτων μὲν τὴν Ἐποποιάν τῆς Τραγωδίας προτιμῶν φαίνεται (8)· Ἀριστοτέλης δὲ τὸναντίον (9), οἰκείοις ἕκαστοι τεκμηρίοις πειθόμενοι.

Ἀρχαιότατον δὲ ἐστὶ τὸ Ἡρωϊκὸν Μέτρον· Σημεῖον δὲ, ὅτι χρησμὸς εἰς Κάδμον μνημονεύεται, τοιούτῳ Ῥυθμῷ. Ἐστὶ δὲ ἕτος (10).

(1) Ἐτυμολ. ἐν λ. ἔπος, Εὐςάθ. Προλεγ. εἰς Ἰλιάδ. „καταχρηστικῶς δὲ πᾶς λόγος ἔπος, καλεῖται.”

(2) Σειδ. ἐν λ. ἐποποιία, καὶ Εὐςάθ. ἐνδ. ἀνωτ.

(3) Ant. Lol. de Oratione Lib. VII. Cap. V.

(4) Ἀριστοτ., Ποιητ. κεφ. ε'. §. 3. Σελ. 53.

(5) Ἀριστοτέλ. ἐνδ. ἀνωτ.

(6) Ο' Αὐτ. Αὐτόθι.

(7) Ο' Αὐτ. Αὐτόθι. Ὅρα καὶ κεφ. κγ'. §. 2, 3.

(8) Πολιτ. β'. καὶ γ'.

(9) Ποιητ. κεφ. κς'.

(10) Παρά τῷ Εὐριπ. Σχολίας. Φοινίσ. εἰχ. 641. καὶ τῷ Ἀριστοφ. Σχολ. Βατρ. εἰχ. 1256. καί, Ἰωάννη Τρέτση, χιλ. ε'. §. 28.

Φράξεο δὴ μοι μῦθον, ἀγένηρος ἔκγονε Κᾶδμε!

Ἦες ἐγγρόμενος, προλιπὼν Ἴφι Πυθῶ διάν

Εὐθαδ' ἔχων εὐφῆτα, καὶ αἰγανέην μετὰ χερσὶ,

Τὴν (γράφει, Γῆν) διὰ τε Φλεγύων, καὶ Φωκίδος, ἐς τ'
ἂν ἴκηαι

Βεκίλον, ἡδὲ βόας κηριτρεφέας Πελάγοντος.

Εὐθαδέε προσπελάσας, ξυλλάμβανε βέν ἐρίμυκον,

Ἦ' κεν δὴ νώτοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔχησι

Λευκὸν σῆμ' ἐκάτερθε περιδρομον, ἥ τε μήνης.

Τὴν δὲ σύγ' ἡγεμόνα σχέ περιτρέπτοιο κελεύει.

Σῆμα δέ τοιγ' ἐρέω ἀριφραδές· οὐδέ σε λήσει

Εὐθα κέτοι πρώτισα βοὸς κέρας ἀγραύλοιο

Ἦ' ξητε, κλίνητε πέδω γόνυ ποιήεντι.

Καὶ σύ τε, τὴν μὲν ἔπειτα μελαμφύμφω χθονὶ ῥέξειν

Ἀγνώως, καὶ καδαρῶς· Γαίῃ δ' ὅταν ἱερὰ ῥέξης,

Ὅχθω ἐπ' ἀκροτάτῳ κτίζειν πόλιν εὐρυάγυιαν,

Δεινὸν Εὐναλίς πέμψας φύλακ' Αἴδος εἰσω.

Καὶ σύ γ' ἐπ' ἀνδρὶς ὀνομάκλυτος ἔσσεαι αὖτις,

Ἀθανάτων λεχέων ἀντήσας, ὄλβιε Κᾶδμε!

Καὶ Ἡρόδοτος δὲ ὁ ἡδύτατος ἀρχαιοτάτων μέμνηται καὶ αὐτὸς Ἐπιγραμμάτων ἐν Ἡρώω μέτρῳ· ἐν οἷς Φησὶν (1)· „Ἴδον δὲ καὶ αὐτὸς Καδμῆϊα γράμματα ἐν τῷ Ἡρώ τῷ Ἀπόλλωνος τῷ Ἰσμηνίῳ ἐν Θήβῃσι τῇσι Βαίω· „τῶν, ἐπὶ τρίποσι τισὶν ἐγκεκολαμμένα, καὶ πολλὰ ὁ-

(1) Τερψιχόρῃ, κειρ. 59—60.

„μοῖα ἔοντα τῇσι Ἰωνικοῖσι (1). Ο' μὲν δὲ εἰς τῶν τρι-
 „πόδων Ε'πίγραμμα ἔχει.

„Α'μφιτρύων μ' ἀνέθηκεν ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.

„Ταῦτα ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Λαίον τὸν Λαβδάκῃ, τοῦ
 „Πολυδώρου, τῷ Κάδμῳ. Ἔτερος δὲ τρίπυς ἐν ἑξαμέτρῳ
 „τόνῳ λέγει.

„Σκαιὸς πυγμαχέων με ἐκηβόλῳ Α'πόλλωνι

„Νικήσας ἀνέθηκε, τέιν περικαλλὲς ἄγαλμα.

„Σκαιὸς δ' ἂν εἴη ὁ Ἰπποκόωντος· εἰδὴ ἕτος γ' ἔς' ὃ ἂν

„ναθεῖς, καὶ μὴ ἄλλος, τωῦτὸ ἔνομα ἔχων τῷ Ἰπποκόων-

„τι, ἡλικίην κατὰ Οἰδίπῳ τὸν Λαίῳ. Τρίτος δὲ τρίπυς

„λέγει καὶ ἕτος ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ.

„Λαοδάμας τρίποδ' αὐτὸν εὐσκόπῳ Α'πόλλωνι

„Μνηραχέων ἀνέθηκε, τέιν περικαλλὲς ἄγαλμα.”

Εὐρετὰς δὲ λέγουσι τῷ Ἡρώϊκῳ μέτρῳ, οἱ μὲν, Φη-
 μονόην τὴν Πυθίαν (2), οἱ δὲ, Φανοθέαν τὴν Ἰκαρίου

(1) Τοιαῦτα ἐκ ζηλῶν καὶ ἀρχαίων νομισμάτων συλλεχθέντα
 τα εὐροῖς ἂν παρὰ Ἰωσ. τῷ Σκαλιγ. εἰς Εὐσεβ. Σελ. 1110
 — 1122. καὶ Ez. Spanheim de usu nomismatum diss. II.
 Tom I. pag. 81 — 131. κ. τ. λ.

(2) Πρόκλ. Χρησματοθεΐα παρὰ Φωτίῳ, Σελ. 525. „Τὸ ἕπος
 „ἐφεῖρε Φημονόη ἢ Α'πόλλωνος προῳήτις ἑξαμέτροις χρησαμένη,
 „καὶ ἐπειδὴ τοῖς χρησμοῖς τὰ πράγματα εἶπετο, καὶ σύμφωνα ἦν,
 „ἔπος τὸ ἐκ τῶν Μέτρων κληθεῖναι.” Οὕτω καὶ ὁ τῷ Ε'τυμ.
 πατήρ ἐν λ — ἔλεος, ὁ τῷ Εὐριπ. Σχολ. Ὁρίε. εἰς. 1094. καὶ
 Ἰωάν. Στοβαῖος λόγ. κα', Εὐσεβ. προσεγ. εἰς Ἰλιά. καὶ Παν-
 σκίας ἐν Φωκικοῖς κατ. ζ'. Σελ 809, καὶ Εὐσέβιος Χρον. Κανόν
 Σελ. 161. Ἦν δὲ ἢ Φημονόη Α'πόλλωνος θυγάτηρ, ἐκ Κύμης

γυναῖκα (1). οἱ δὲ, Θέμιν τῶν Τιτανίδων μίαν (2). ἄλ-
λοι δὲ, Παλαίφατον τὸν Ἀθηναῖον (3). Πανσανίας δὲ,
τὰς Πελειάδας φησὶ προτέραςτε γενέσθαι Φημιονόης, καὶ
ᾄσαι πρώτας τὰ δὲ τὰ ἔπη (4).

Ζεὺς ἦν, Ζεὺς ἐστὶ, Ζεὺς ἔσsetαι, ὦ μεγάλε Ζεῦ!

Ἀκαρτὲς ἀνίει, διδὼ κλήζετε μητέρα γαίαν.

Παρ' ἄλλοις δὲ, πρῶτον ἔπος Ἡρώϊκον μνημονεύεται τετρί.

Συμφέρετε πτέράτ' οἴωνοι, κηρόν τε μέλισσαι (5).

Καλεῖται δὲ τὸ Ἡρώϊκον ἔπος, καὶ Δελφικόν (6),

ἔτι δὲ, καὶ Πυθικόν (7), Ἡρωϊκόν, καὶ Ἡρώϊον (8)

καὶ Ἐξαρίθμουν (9). κτλ.

πόλεως, ὡς φησὶ Σέρβιος εἰς Ἀντιόχου δ'. στίχ. 445. (Ἐνθα με-
τιτέον τὸν κλεινὸν Εὐγένειον.) ἡ Σιβύλλα Σαμία, εἴτι δὲ τισι
κώδιξι πείθεσθαι Ἰσιδώρῳ Origin. Lib. VIII. Cap. VIII. Πό-
τε δὲ ἡμασεν εἰ πάντοτε συμφανές. Οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ Ἀβαντος
ἀκμᾶσαι λέγουσιν αὐτὴν τῷ Ἀργεῖον Βασιλέως· οἱ δὲ, ἐπὶ Ἀ-
κρίσι. Κλήμ. Στραμ. α'. Σελ. 323. Πρώτη δὲ αὕτη ἦν Πυ-
θία, κατὰ Στράβωνα. βιβ. γ'. Σελ. 641.

(1) Κλήμ. Στραμ. α'. Σελ. 133. καὶ Στοβαῖος λόγ. κα'.

(2) Κλήμ. ἐνδ. ἀνωτ. μέμνηται ταύτης καὶ Δίχ. ἐν Εὐμέν.
στίχ. 2. καὶ Ἀπολλόδ. ἐν Βιβλιοθ. βιβ. α'.

(3) Σειδ. ἐν λ. Παλαίφατος.

(4) Πανσανίας Φωνικοῖς, Σελ. 828.

(5) Παρὰ Πλατάρχῃ ἐν τῇ „περὶ τῆ μη χροῦ τὴν Πυθίαν
ἐμμέτρως” ἐκφέρει δὲ τὸ ἔπος καὶ ὁ Λήμμιος Φιλοστράτος, ἐν βίῳ
Ἀπολλωνίου βιβ. ζ'. κεφ. ια'. Σελ. 247.

(6) Attil. Fortu. p. 2690. (ed. Putschii.)

(7) Ὁ Αὐτ. Αὐτόδε. τὸ δὲ ὄνομα, ἦτοι ὅτι, ὅτε Ἀπόλλων
τὸ τόξον ἐνετεινεν ὡς ἀποκτενῶν τὸν δράκοντα, αἱ Νύμφαι αὐ-
τῷ τοιούτῳ Μίτῳ παρεκλεύοντο (At. Fort. ἐνδ. ἀν.) ἢ ἅπῃ

Χρήται τοίνυν ἡ Ἐποποιῖα καὶ μέτρῳ, καὶ μιμήσει. Καὶ
 „Τὸ Μέτρον τὸ Ἡρωϊκὸν, ἀπὸ τῆς πείρας ἤρμωσεν·
 „Εἰ γάρ τις ἐν ἄλλῃ τινὶ Μέτρῳ διηγηματικὴν μίμησιν
 „ποιῶτο, ἢ ἐν πολλοῖς, ἀπρεπὲς ἂν φαίνοιτο· Τὸ γὰρ
 „Ἡρωϊκὸν, βασιμώτατον, καὶ ὀγκωδέστατον τῶν Μέτρων
 „ἐστὶ. Διὸ καὶ γλώττιας, καὶ μεταφορὰς δέχεται μά-
 „λιστα· περιττὴ γὰρ καὶ ἡ Διηγηματικὴ μίμησις τῶν
 „ἄλλων. Τὸ δὲ Ἰαμβικόν, καὶ τετράμετρον, κινητικὰ, τὸ
 „μὲν, ὀρχησικόν· τὸ δὲ, πρακτικόν· ἐτι δὲ ἀτοπώτε-
 „ρον, εἰ μιγνύεitis αὐτὰ ὡς Χαιρήμων. Διὸ ἔδεις μακρὰν
 „σύσασιν ἐν ἄλλῃ πεποιήκεν, ἢ τῷ Ἡρώϊῳ. Ἀλλ’

τῷ τὸν Πύριον τέτρω κεχρηῖσθαι τῷ μέτρῳ. Σχολ. Ἡφαις.
 Σελ. 22.

(8) . . . ὅτι διὰ τέτρε τὰς πράξεις τῶν Ἡρώων διηγείται·
 (Οἷ.) Πλέτ. περὶ τῆς Οἰμήρου Ποιήσεως §. γ'. καὶ Σχολ. Ἡ-
 φαις. ἐνδ. ἀνωτ.

(9) Σχολ. Ἡφαις. Σελ. 22. Πρόκλ. παρὰ Φωτίῳ. Σελ. 521.
 „Οἱ δὲ φασὶν, ὅτι διὰ τὴν κατασκευὴν, καὶ τὴν ἀγαν ὑπερο-
 „χὴν τὴν ἐν τοῖς ἑξαμέτροις θεωρημένην, τὸ κοινὸν ὄνομα παν-
 „τὸς τῷ λόγῳ τὸ ἑξάμετρον ἰδιόσατο, καὶ ἐκλήθη ἔπος.”
 Σχολ. Ἡφαις. Σελ. 22. „Ἐπος κατ’ ἐξοχὴν, ἀπὸ τῆ ἔπι-
 „σθαι τὰς βάσεις ἀλλήλαις, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαιότερον εἶναι.”
 Εὐστάθ. Οἷ α’. Σελ. 1380. „Ἐκ δὲ τῆ ἐννεπεί, ἀρχὴ ἐνδέδο-
 „ται τοῖς καλῶσι τῆς Ἡρωϊκῆς εἰχῆς ἔπη, καὶ Ἐποποιῖας τοὺς
 „Ποιητάς. Νεωτέρων δὲ, ἢ τῆ Ἐπείας χρήσις ἐπὶ τῶν ποιητι-
 „κῶς μετρούντων . . . ὅτι δὲ τὰ ἑξάμετρα ἐ πάνυ κλίβαν ἔπη
 „καλεῖσθαι, δηλοῖ ὁ ἐν Ῥητορικῇ Λεξικῇ εἰπὼν· Ἀντίκειτο ὁ
 „Ἐποποιός τῷ Μελοποιῷ, καὶ Ἡρώα ἔλεγον ἐκ ἔπη, τὰ ἑξά-
 „μετρα.” Καὶ ὁ Αἰγύπτιος δὲ Μανθεῖων. Ἀποτελ. α’. εἰχ.
 12. φησὶν ἅπαντα καταλεῖν.

„ὥσπερ εἶπομεν, αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει τὸ ἀρμόττον
 „αὐτῷ διαιρεῖσθαι” (1).

Τὸν γὰρ νῦν ἐν Ἡρώοις ποιήμασι ἔστιν ἀρχαιότητα
 τιμῶντας, καὶ πλάσμασι καθεδύνειν, Ἀπόλλωνα τινά,
 καὶ Μῆσας, ἢ Ἀθηνᾶν εἰσάγοντας· ἀλλὰ μέχρι τέλους
 τὰ τῷ πλάσματος τηρεῖν (2)· καὶ παραβολαῖς δὲ κοσ-
 μεῖν, καὶ Ἰσορίαις· ὃ δὲ Ἐποποιῖα οἰκειότατον ἐστίν, ἐν πᾶ-
 σι δὲ χαλινὸν κρατεῖν. Ἀπαγγέλλειν δὲ ταῦτα δια-
 λέκτοισι, ἔτι δὲ καὶ Ἐπιθέτοις μάλιστα χρῆσθαι, οἰ-
 κείοις δὲ τέτοις, ἀλλὰ μὴ παρενθέτοις (3), λαμβάνειν
 δὲ ταῦτα ἐκ τῶν κοινῇ λεγομένων Ἐπιθελαρίων. Λέγε-
 ται δὲ φασί, τὰ Ἐπίθετα τριχῶς· ἢτοι ἀπὸ ψυχῆς· οἷον.
 Πολύμητις Ὀδυσσεύς· ἢ ἀπὸ τῷ σώματος· οἷον. Πόδας
 ὠκύς Ἀχιλλεύς· ἢ ἀπὸ τῆς τύχης· οἷον. Ἀνάξ ἀνδρῶν
 Ἀγαμέμνων. Μιμητέον δὲ Ὅμηρον οἰκειότατα τοῖς Ἐπι-
 θέτοις χρησάμενον (4)· τὸ γὰρ πέραν τῷ θέοντος ὀχ-

„Ῥυθμοῖς ἡρωϊκοῖσι, καὶ ἑξαρίθμοις ἐπέεσ-
 „σιν.”

(1) Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. κγ'. §. 4.

(2) Ὁ μὲν τοι Ουόσσιος Ποιητ. Πραγμ. βιβ. γ'. κεφ. γ'.
 §. 11. εὐλαβεῖσθαι φησὶ δεῖν τὰ τοιαῦτα· τὸν δὲ τῶν ἀπάν-
 των ἐπικαλεῖσθαι Δεσπότην, ἢ τὴν πανάμωμον Δέσποιν-
 ναν.

(3) Ἀριστοτ. Ῥητορ. βιβ. γ'. γίνεται δὲ ἡδεῖα ἢ δι' Ἐπιθέ-
 των λέξεις, ὡς φησὶν Ἑρμογένης περὶ Ἰδεῶν, κεφ. περὶ Γοργό-
 τητος.

(4) Διονύσιος. περὶ τῆς Ὀμήρου Ποιήσεως. „Πολλὴ δὲ ἐστίν
 „αὐτῷ (Ὀμήρῳ) καὶ ἡ τῶν Ἐπιθέτων εὐπορία· ὅπερ οἱ

ληρόν τε, ἢ γελοῖον (1). Καὶ μεταφοραῖς δὲ χρῆσθαι, καὶ τῷ λοιπῷ ἐκ Ῥητορείας κόσμῳ, ἐν πᾶσι πρὸς τὰ τῷ Θεσπεσίῳ Ὀμήρῳ ποιήματα μεθαρμοζομένους. Τὸν γὰρ μετ' ἐπισασίας τὰ Ὀμήρῳ ἀναλεγόμενον, ἡ- γῆμαι ἔγωγε τὰ πάντα δύνασθαι ἐν δέοντι μηχανᾶσθαι.

Ἐχοις δ' ἂν ἐν μὲν ὕμνοις Γρηγόριον μιμήσασθαι τὸν Θεολόγον, τὸν Κυρηναῖον Συνέσιον, ἢ πολλὰς τῶν δούραθεν· ἐν δὲ ἐγκωμίοις μάλιστα Θεόκριτον, ἢ Βίωνα δέ· εὖροις δὲ πάντα ἢ παρ' Ὀμήρῳ.

Οἱ Ἀρχαῖοι Ποιηταὶ ἐκ Θεῶν εἰώθεσαν ἀρχεσθαι οὕτως Ὀρφεύς (2).

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Δημήτερος ἀγλαοκάρπε.

Ὄθεν ἔπειτα ἢ Ὀμηρος.

Μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλλεύῳ. Ἰλ. α'. 1.

Καί, Ὀνήσιριτος·

„καίως, ἢ προσφυῶς τοῖς ὑποκειμένοις ἡρμοσμένα δύναμιν ἴσῃ
„ἔχει τοῖς κυρίοις ὀνόμασιν. Ὡς περ τῶν Θεῶν ἐκάσθ' ἰδίαν
„τινὰ προσηγορίαν προστίθῃσι· τὸν Δία μητιέτην, ἢ Ὑψι-
„βρεμέτην, ἢ τὸν Ἥλιον Ὑπερίωνα, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα,
„Φοῖβον καλῶν.”

(1) Ὀρθεὺς γὰρ ἢ Ἀγκιανὸς τὴν τοιαύτην ἀμετρίαν διασύ-
ρει ἐν Τίμῳ. Τόμ. α'. Σελ. 99. λέγων. „ὦ Ζεῦ φίλιε,
„καὶ ξένιε, ἢ ἐταιρεῖε, ἢ ἐφείσε! καὶ εἴτισε ἄλλο οἱ ἐμβρόν-
„τητοι Ποιηταὶ καλῆσι, ἢ μάλιστα ὅταν ἀπορᾶσι πρὸς τῷ
„Μέτρῳ· Τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γενόμενος, ὑπερείδεις
„τὸ πίπτον τῷ Μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηγὸς τοῦ
„Ρυθμοῦ.”

(2) Παρ' Ἰερίῳ τῷ Μάρτυρι Προτρεπ. κεφ. ις'. Σελ. 81.

Ως νὰξ Πυθῶνος μεθέων ἑκατηβόλε μάντι! (1). (Ο' ρφ.
Α' ργ. 1.) Ο'θεν ἔ Πινδαρος.

Ο'θεν περ ἔ Ο'μηρίδαι

Ραπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' αἰοῖσαι ἄρχον-
ται, Διὸς ἐκ προοιμίας

υ ————— κ. τ. λ. Νεμ. εἴδ. β'. σίχ. 1 — 4.

Ἰσαὰκ δὲ ὁ Τζέτζης (2) δ'. Φησὶν εἶναι Ε'ποποιίας γνω-
ρίσματα.

{ Μέτρον ἡρωϊκόν,
Μῦθον ἀλληγορικόν,
'Ισορίαν,
Καὶ ποίαν λέξιν,

Ὡς χωρὶς, Φησὶν Ε'ποποιοὶ ε' λέγονται.

Γεγόνασι δὲ Ποιηταὶ ἐπῶν ὀνομαστοὶ πέντε. Ο'μηρος, Η'-
σίοδος, Πανύασις (3), Ἀντήμαχος (4) ἔ Πείσανδρος (5).
Νεοὶ δέ·

(1) Οὕτω ἔ ὁ Ρόδιος Ἀπολλων. Α' ργ. α', 1. Ἀρχόμενος
εἰς Φοῖβε — κτλ. ἐνδ. ὁ Σχολ. „Ἐξος ἀπὸ Θεῶν προοιμιά-
ζεισθαι,” οὕτω ἔ ὁ Πινδ. Σχολ. Νεμ. β'. ἐνδ. ἀνωτ.

(2) Προλεγ. εἰς Ποιητάς. καὶ Ἰωάν. ὁ Τζέτζ. εἰς Η'σίοδ.
Σελ. 1.

(3) Περί Ο'μήρου ἔ Ἡσίοδου, παρὰ μὲν μυρία εἰπῆν.
Τὴν πρῶτον, τίδ' ἔπειτα, τίδ' ὑστάτην, καταλέξω!
Λέγωμεν δὲ περὶ Πανυάσιδος ἔ περὶ ἡ Μακρεμβολητίας Εὐ-
δοκίᾳ τάδε φησὶν αὐταῖς λέξεσι, Σελ. 357. „Πανύασις Πο-
λυάρχης, Ἀλικαρνασσεύς, Ποιητὴς ἐπῶν, ἔ τερατοσκόπος.
„Ὁς σβεσθεῖσάν τὴν Ποιητικὴν ἐπανήγαγε. Γέγονε δὲ κατὰ
τὴν οἴ. Ὀλυμπιάδα, (ἔτω ἔ ὁ Λεξικὸς Στρίδας ἐν λ— Παν-
υάσις καὶ Ἀνώνυμ (ἴσως Σκαλιγ.) ἐν Ὀλυμπιάδων Ἀνα-

Ὅσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται εἶαρος ὥρη.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥαψωδῶν τὸς ἑποποῖς καλεῖν εἰώ-
θασιν, λεκτέον εἰ δοκεῖ βραχὲ ἅττα περὶ αὐτῶν τῶν ὀνόμα-
τος. Ὁ γὰρ τῷ Πινδάρῳ Σχολιαστῆς φησὶ περὶ τούτων ὥδε
πῶς. Νεμ. εἰδ. β' σίχ. 1. „Τὸς Ῥάψωδους, οἱ μὲν ῥαβ-
„δῶδες, ἐτυμολογοῦσι, διὰ τὸ μετὰ ῥάβδων δηλονότι τὰ
„Ὀμῆρε διεξιέναι. Καλλιμάχος·
„Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον

γραφῇ. Εὐσέβιος δὲ φησὶν αὐτὸν περὶ τὴν οβ'. Ὀλυμπιάδα
ἀκμᾶσαι) „κατὰ δὲ τινὰς ἤκμασεν ἐπὶ τῶν Περσικῶν· ἀνη-
„ρέδῃ ὑπὸ Αυγδάμιος τῷ τρίτῳ τυραννεύσαντος· Ἀλικαρνασ-
„σῷ· ἐν δὲ Ποιηταῖς τάττεται μετ' Ὀμήρου, καὶ Ἡσίοδου, καὶ
„Αὐτίμαχου. Ἐγραψε δὲ καὶ Ἡρακλεῖδα ἐν βιβλίοις ιδ', ὡς
„ἐπὶ 3', Ἰωνικά, ἐν πενταμέτρῳ· ἐστὶ δὲ τὰ περὶ Κόδρου, καὶ
„Νηλέως, καὶ τὰς Ἰωνικὰς ἀποικίας, εἰς ἐπὶ 2'." Ὁρα Σείδ.
ἐν λ — καὶ Οὐόσσιον de Poët. Graec. p. 205. Διονύσιον Ἀ-
λικαρν. ἐν Τέχνῃ, καὶ Th. de Pinedo εἰς Στέφανον περὶ πό-
λεων, Σελ. 768.

(4) Εὐδ. Ἰων. Σελ. 61. Αὐτίμαχος Κολοφώνιος, υἱὸς Ὑ-
πάρχου. „Ποιητὴς, καὶ Γραμματικός. Γέγονε πρὸ τοῦ Πλάτω-
„νος." Ὁρα Οὐόσσιον Τόμ. γ'. Σελ. 210. καὶ τὴν εἰς Αὐ-
τίμαχ. Διατριβὴν τῷ Gotl. Schellenberg (Hallae 1786 8vo.)
ὃς καὶ τὰ ἀποσφδέντα αὐτῷ τοιμᾶχια ἐπιμελέστατα συνε-
λέξατο.

(5) Πείσανδρος υἱὸς Πείσανος, καὶ Ἀρισταίχμας, Καμειραῖος
(Σείδ. ἐν λ — Εὐδ. Ἰων. Σελ. 357, Στέφανος ἐν λ. Καμειρός.)
πότε δὲ ἤκμασεν ὑπάνυτοι ξυμφανές. (Ὁρα Σείδ. ἐν λ —) πι-
σιεύεται μέντοι περὶ τὴν λγ'. Ὀλυμπιάδα ἀκμᾶσαι. (Οὐόσσιος
περὶ τῶν Ἑλλ. Ποιητ. Σελ. 201.) Ἐγραψεν Ἡράκλεια ἐν
βιβλ. β'. Ὁρα Θεόκριτον ἐν Ἐπιγράμ. καὶ Θωμᾶν de Pinedo
εἰς Στέφ. Σελ. 770.

„ἤνεκ' ἀείδω δεδεγμένος ————— κτλ.

- „οἱ δὲ Φασὶ τῆς Ὀμήρου Ποιήσεως μὴ ὑφ' ἐν συναγμένης,
- „σποράδην δὲ ἄλλως ἢ κατὰ μέρος ἀδομένης, (1) ὅποτε
- „ῥαψωδοῖεν αὐτὴν, εἰρμῶτινι ἢ ῥαφῇ παραπλήσιον ποιεῖν,
- „εἰς ἐν αὐτὴν ἄγοντας. Οὕτω ἢ Πίνδαρος εἰσδέδεται· οἱ
- „δὲ, ὅτι κατὰ μέρη τῆς Ποιήσεως διαδιδόμενης, πῶν ἀ-
- „γωνιστῶν ἕκαστος ὅ, τι βέλοιο μέρος ἦδε· τῷ δὲ ἄλλῳ τοῖς
- „νικῶσιν ἀρὸς ἀποδεδειγμένε, προσαγορευθῆναι τότε
- „μὲν Ἀρσφῶδες, αὖτις δὲ, ἑκατέρας τῆς Ποιήσεως εἰ-
- „σενεχθεῖσης, τὰς ἀγωνιστὰς, οἷον ἀκασμένους πρὸς ἀλ-
- „ληλα τὰ μέρη, ἢ τὴν σύμπασαν ἐπιόντας ποιήσιν, ῥα-
- „ψφῶδες προσαγορευθῆναι. Φιλόχορος δὲ, ἀπὸ τῷ συν-
- „τιθέναι, ἢ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν, ἔτω Φησὶν αὐτὰς προσκε-
- „κλῆσθαι· δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων.
- „Ἐν Δήλῳ πρῶτον ἐγὼ, ἢ Ὀμηρος αἰοῖδοι
- „Μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάφαντες αἰοῖδῃν
- „Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὃν τέκε Λητώ.
- „Ῥαψωδῆσαι δὲ Φησὶ πρῶτον τὸν Ἡσίοδον Νικοκλῆς.
- „Μέναιχμος δὲ ἰσορεῖ, τὰς ῥαψῶδες, σιχωδῶς καλεῖσθαι·

(1) Ὁ δὲ συναγωγὴν Πεισίρατος· μαρτυρεῖ δὲ ἢ τὸ εἰς αὐτὸν Ἐπίγραμμα τῆτον ἔχον τὸν τρόπον·

Τρίσμε τυραννεύσαντα, τοσαυτάκις ἐξεδίωξε·

Δῆμος Ἀθηναίων, ἢ τρεῖς ἐπηγάγετο,

Τὸν μέγαν ἐν βελῇ Πεισίρατον· ὃς τὸν Ὀμηρον

ἤτροισα σποράδην τὸ πρὶν ἀειδόμενον.

Ἡμέτερος γὰρ ἐκεῖνος ὁ χρύσεος, ἦν πολίτης·

Εἴπερ Ἀθηναῖοι Σμύρναν ἀπηκίσαιμεν.

„διὰ τὸ τὰς εἴχους ῥάβδους καλεῖσθαι ὑπότινων.” Εὐσάβιος
 „δὲ· 1). . . . ἀλλὰ καὶ Ραψωδίαί καλεῖνται, διὰ τὸ
 „κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτεισθαι, οἷον τὴν ῥῆδην. Καί
 „φέρεται εἰς τοιαύτην ἔννοιαν Ἡσίοδος ῥῆσις ἐν Μέτρῳ
 „Ἡ ῥῶω.

„Εἴν Δήλω — (κτλ. ὡς ἄνωτέρω.)

„Ὅτι δὲ παρὰ τὴν ῥάβδον ἡ Ραψωδία εἴρηται, οἷον εἰ ῥαβ-
 „δωδία τις ἔστα, φασὶ καὶ τὸτο οἱ παλαιοὶ ἀκολεθύντες
 „Καλλιμάχῳ εἰπόντι·

„καὶ τὸν — — — (κτλ. ὡς ἄνωτ.)

„δαφνίνῃ δὲ ἣν ἡ ῥάβδος, ἣν κατέχοντες ἐποιεῖντο τὰς τοι-
 „αύτας ῥῆδας. . . καὶ ῥαψωδὸς, (καλεῖσι) τὰς ταύτην
 „(τὴν Ὀμίρῃ ποιήσιν) ἄδοντας, ἔτι δὲ καὶ ῥαβδωδὸς, διὰ
 „τὴν ἄνω ῥηθῆσαν δαφνίνην ῥάβδον· διὰ δὲ τὴν αὐτὴν καὶ
 „σιχωδὸς· εἴχοι γὰρ φασὶν ὑπότινων, αἱ ῥάβδοι ἐλέ-
 „γοντο. Ἀλλὰ καὶ ἄρνωδὸς· ἐπειδὴ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐν ῥῆδι
 „Ὀμηρικῇ, καὶ νικῶντες, ἄρνα ἐλάμβανον ἑπαῖλον. Πιν-
 „δάρφω δὲ ἀρέσκει, καὶ ἀπὸ ῥάβδος, ἀλλ’ ἐκ τῆς ῥάπτειν
 „τὰς ῥαψωδὸς λέγεσθαι. Περιφράζων γὰρ τὰς ῥαψωδὸς,
 „ῥαπτῶν ἐπέων αἰοιδὸς αὐτὰς λέγει· ῥάπτειν δὲ, ἡ ἀπ-
 „λῶς, ὡς εἴρηται, τὸ συντιθέναι, ἢ τὸ κατὰ τινα εἰρμὸν
 „ῥαφῇ ὅμοιον, εἰς ἐν ἄγειν τὰ διεσῶτα· Σποράδην γὰρ
 „φασὶ κειμένης, καὶ κατὰ μέρος διηρημένης τῆς Ὀμηρικῆς
 „Ποιήσεως, οἱ ἄδοντες αὐτὴν συνέρραπτον· οἷον τὰ εἰς ἐν

ματα, πρὸς λῦραν· ὡς φησὶν ὁ Ναυκρατίτης Ἀΐζηναιος (1).

B.

Π ε ρ ῖ Ε' λ ε γ ε ῖ α.

Τῷ δὲ Ε'λεγεῖω τῆνομα μὲν ἀπὸ τῆ Ε'λεγος (2) ἦτοι, ὅτι ἐπιλέγεται ἑξαμέτρῳ, ἢ πάρα τὸν ἔλεον, καὶ τὸν γόνον· ἢ παρὰ τὸ λέγεσθαι ἐπὶ τῶν τεθνηκότων. Τὸ γὰρ ἄσμα ἐπιτάφιον (3). Διὸ καὶ Δευκίλλιος ἐν Ε'πιγράμμασιν (4).

Εἰς ἐμὲ νῦν ἑλέγους ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνης Δήμιε! τὸν σιχίνῳ σφαζόμενον θανάτῳ.

Τὰ δὲ περὶ τῆς εὐρέσεως ἀμφισβητεῖται· (5) ἀλλ' ἐν οἷ μὲν

(1) Βιβ. ιδ'. Σελ. 632.

(2) „Ελεγος ὁ θρήνος ὁ τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιλεγόμενος· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ε', ε', λέγειν ἐν τοῖς τάφοις· ἢ ἀπὸ τῆ εὐ „λέγειν δι' αὐτῶ τῆ θρήνης τὰς κατοικομένης, καὶ ἑλεγεῖα, παρὰ τὸ ἔλεειν τὸν τετελευτηκότα· ἢ ἐλέγια, παρὰ τὸ εὐ λέγειν τὸν ἀποβιώσαντα.” Ε' τυμ. ἐν λ — ἑλεγος, καὶ Πρόκλος παρὰ Φωτίῳ.

(3) „Ε'πὶ γὰρ μόνοις νεκροῖς πάλαι ἤδετο πρὸς παραμυθίαν, καὶ παραίνεσιν τῶν συγγενῶν, καὶ φίλων τῆ τεθνεῶτος „Ε' τυμ. ἐν λ — ἑλεγεῖα. Η' σύχιος ἐν λ —, καὶ Πρόκλος παρὰ Φωτίῳ Σελ. 522.

(4) Ε'ν Ἀνθολ. βιβ. β'. κεφ. μ'. Σελ. 238.

(5) Horat. Epist. ad Pison. 77—8.

Quis tamen exiguus elegos emisit auctor
Grammatici certant, et adhuc sub iudice lis est.

Θεοκλήν εὐρετὴν φασὶ γενέσθαι τὸν Νάξιον, ἢ Εἰρετρίεα, (1)
οἱ δὲ Τέρπανδρον τὸν Κολοφώνιον, οἱ δὲ Καλλίνον, ἢ
Καλλίνουον (2).

Κατεχρήσαντο δὲ τῷ Εἰλεγειῷ μέτρῳ (3), ἔντε Ὑμ-
νοῖς, καὶ Εὐκωμίοις, οἷα τὰ Καλλιμάχε, καὶ Θεοκρίτε· καὶ
μάλισα ἐν τοῖς περὶ ἔρωτος· Τοῖτος δὲ Μελεάγρος Στέ-
φανος· (4) τοιαῦτα καὶ τὰ Πλάτωνος Ἐπιγράμματα,
ὧν ἐν καὶ τῷτο (5).

Τὴν ψυχὴν Ἀγάθωνα φιλῶν ἐπὶ χεῖλεσιν εἶχον·

Ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων, ὥς διαβησομένη.

(1) Εἰ τοιμ. ἐν λ. ἐλεγαίνειν.

(2) Τὴν Στράβων μέμνηται βιβ. ιγ'. ὁ δὲ Τερτυτιανὸς Καλ-
λίνουον αὐτὸν καλεῖ.

(3) Πρόκλος παρὰ Φωτίῳ. καὶ Ἰσαὰκ Τζέτζ. προλεγ. εἰς
Ποιητὰς.

(4) Οὕτω γὰρ οὐτὸν, αὐτὸς καλεῖ ὁ Μελεάγρος ἐπιγρ. α'.

Ἡ τίς ὁ καὶ τεύξας ὕμνοδεταυσε φανον;

Τῷτον ἐν Ἰένῃ ἄριστα ἐξέδοτο J. C. Manso (1779. 8.)
ὅς καὶ περὶ Χρόνου κατ' οὐν ἤκμασε, καὶ Συγγραμμάτων α' ἔγραψε
Μελεάγρος ἐπραγματεύσατο ἐξ ὧν ἰδὼν βραχὺ ἄλλα Μελεά-
γρος Σύρος ἦν τὸ Γένος, Γαδαρηνὸς ὡς αὐτὸς φησὶν Ἐπιγρ.
ρς'. Σελ. 55. (edit. Manso.)

Νῆσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος, πάτρα δ' ἐμὲ τεκνοῖ

Ἀττίς ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάρους.

Εὐχράτει δ' ἔβλασον, ὁ σὺν Μῆσαις Μελεάγρος,

Πρῶτα Μενιπτεῖαις συντροχάσας χάρισιν.

Φασὶ δὲ αὐτὸν ἀκμάσαι περὶ τὴν καὶ Ὀλυμπιάδα. Ἀλλὰ
μέτιδι Φαβρίκιον Ἐλληνικ. Βιβλιοθ. βιβ. γ'. κεφ. κη'. Σελ. 632.

(5) Παρὰ Διογένη. Λαερτ. βιβ. γ'. τιμήμ. 30-4.

Εὐ γὰρ τοῖς ἑλεγερίοις, λείξοι ταῖς αὐταῖς σχεδὸν χρη-
σώμεθα αἷς καὶ τῷ Ἡρώϊῳ. Σκοπεῖν δὲ ὅπως μὴ ἐπὶ
τῆς τελευταίας συλλαβῆς τῷ εἶχε ἢ ὁ τόνος· χάριν γὰρ
ἔχει ὁ εἶχος ἐπὶ τὸ ὀρχησικώτερον ἀποκλίνων· οἷον·
Τυρταίου.

Τεθνάμεναι δὲ καλὸν, ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα

Αὐτὸς δὲ ἀγαθὸν, περὶ ᾧ πατρίδι μαρνάμενον. κτλ.

Τόν τε νῦν ἐν τῷ Ἡρώελεγεῖῳ περαίνειν οἶον. Θεοκρίτος.

Δάφνης ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσσων

Βεκολικὰς ὕμνους, ἄνθετο Πάνι τάδε.

Καὶν τέτοις μάλις ἀναγνωσέον τὰ Θεοκρίτη, καὶ Καλλί-
μάχου, καὶ τὰ ἐν Ἐπιγράμμασι.

Προτάττεται δὲ συνήθως τῷ Ε'λεγεῖν τὸ Ἡρωϊκόν (1),
ἀλλ' ἡ Πυθία μνημονεύεται χρῆσαι ποτε προτάξασα τὸ
ἑξαμέτρον, τὸ πεντάμετρον.

Εἰδαίμων Χαρίτων, ὃ Μελάνιππος ἔφθ,

Θείας ἀγιότητος ἐφαιμερίοις φιλότατος (2).

Αὐτὸ δὲ τέτο καὶ τὸν Χαλκιδεὺς Διονύσιον φησὶν ἐν ταῖς Ἐλεγείαις ποιῆσαι ὁ τῶν Δεικνοσοφιστῶν Συγγραφεὺς (3).

(1) Προέττατον δὲ τὸ Ἡρῶν, μιμήμενοι τὴν τῶν ἀποβν-
σκόντων ἀπόπασιν· ὡς φησὶ Δίδυμος παρὰ τῷ Ἐτυμολογ.
ἐν λ-ᾷ εἰς γος.

(2) Ἀθήναιος βιβ. ιγ', Σελ. 602.

(3) 'Ασκήν. ἐνδ. ἀνωτ.

Ἦρξενσαν δὲ ἐν τοῖς Ἐλεγεῖοις (1) Μίμερμος, (2) ὁ Τηλέφης Φιλιτᾶς, (3) ὁ Κυρηναῖος Καλλιμαχος, ἐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀθηναῖος Τυρταῖος (4). Ἐπὶ δὲ νεκροῖς ἦδον οἱ Ἐλλήνες τὰ Ἐλεγεία αὐλοῖς πλατύτατα πεποιημένοις (5).

(1) Ἀνάπτυ. παρὰ Φαβρικ. βιβ. ε'. κεφ. λθ'. Σελ. 600.
„Εὐλαγειοποιεῖται δὲ Καλλίνος, Φιλητᾶς, Μίμνεριμος, Καλ-
„λίμαχος.”

(2) Πρόκλος παρὰ Φωτίῳ Σελ. 529. Στράβων βιβ. 18' Σελ. 952. „Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο Κολοφώνιοι τῶν μνημονευομένων, „Μίμνερμος Αὐληγῆς ἄμα, καὶ Ποιητῆς ἐλεγείας, . . . κτλ. Παρὰ Σέξδα, (ἐν λ —) κακῶς κείται Μίμνερμος, καὶ διορθώτεον. „Εὐδοκία Γ'ων. Σελ. 303. Μίμνερμος Λιγυρτιάδε Κολοφώνιος, „ἢ Συμράτιος, ἢ Ἀστυπαλαίεος, ἐλεγείστοιός Γέγονε δὲ „ἐπὶ τῆς 22. Ὀλυμπιάδος ὡς προτερεύει τῶν 2' σοφῶν· τινὲς „δὲ αὐτοῖς ἰσοχρονεῖν αὐτὸν λέγουσιν." Ἐγράψεν βιβλία πολλὰ.

(3) Σεῖδ. ἐν λ — Φιλιτᾶς, Κῶος υἱὸς Τηλέφου αὐτ., ἐπὶ τῷ
 ,Φιλίππῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ, γραμματικὸς, Κριτικὸς ὅς ἰσχυροῦς
 ,θεῖς ἐκ τῷ ζητεῖν τὸν καλέμενον ψευδόμενον λόγον ἀπέθανεν.
 ,Ἐγένετο, καὶ διδάσκαλος τῷ β'. Προλεμαίη· ἔγραψεν Ἐπι-
 ,γράμματα, Ἐλεγείας, καὶ ἄλλα· οὕτως καὶ Ἡσύχιος περὶ ἐνδό-
 ,ξων ἀνδρῶν, Σελ. 66. τῶτον δὲ Καλλιμάχῳ πρωτεύσαι ἐν τῇ
 Ἐλγείᾳ φησὶ Φάβιος βιβ. 1. κεφ. α'.

(4) Ὁρα Σηδὸ ἐν λ — χ Ἰωάν. Τζέτζ. Χιλ. α' §. 26. J. G. Vossium Poët. Inst. Lib. III. Capit. IX. χ de Poët. Graec. P. 202. χ Λυκῆργου ἐν τῇ κατὰ Λευκράτες λόγῳ. χ Θεμίστου λόγῳ. ή.

(5) Γαληνός βιβ. γ'. περί συμπτωμάτων, & Ακκιανός περί Πένθους· τὸ δ' ἕξος ταῦτ' ἐκ Ἀνατολῆς εἰς τὴν Ἐλλάδα πα-
ριστῶνται ὑπελήφεν, Ρω. ὁ Οὐδύσσιος Ποιητ. Πραγμα. βιβ. γ'. κεφ.
27. S. 20 & Phil. Pfeiffer Antiquit. Graecar. Lib. IV.
Cap. XLVII.

Οἷτε αὐληταὶ ἐκαλῶντο *Τυμβαῦλαι*. (1) οἱ δὲ κέρατι
ᾤδοντες, (2) ἐκαλῶντο *Εὔκεραῦλαι*. (3) Ἡ δὲ φῶν
ἐκαλεῖτο, *Ολοφυρμός*, καὶ *Ἰάλεμος*. (4) Ἀλλ' ἵκανά
καὶ τὰ περὶ *Εὔλεγεία*.

Γ.

Π ε ρ ῖ τ ῆ Ἰ α μ β ι κ ῆ.

Τὲς Ἰάμβων Ποιητὰς, ἕτε τοῖς Καμικοῖς, ἕτε τοῖς
Τραγικοῖς συγκαταλέξας ὁρῶς ἡγεῖται Ἰσαάκ ὁ Τζέ-
τζης (5). Οὗ γὰρ τὲς Ἰάμβες γράφας Ἀρχίλοχος ἐ-
κεῖνος ὁ Πάριος, ἔδεν τέτων ἦν· Ἀμφότεροι γὰρ μιμῶνται
δρῶντες· οἱ δὲ, ἀπαγγελτικοί.

Καλεῖσθαι δὲ φασὶ τὸν Ἰαμβον ἦτοι ἀπὸ τῆ ἱαμ-
ρίζειν· ὃ κατὰ τινα γλῶσσαν λαιδορεῖν ἔλεγον. (6) ἢ
ἀπὸ τῆ ἰὸν βάζειν, ἢ ὡς βέλῃ βάλλειν τὰ λεγόμενα·
ἢ ἀπὸ τῆ ἰαν βάζειν· ἢ γὰρ κοινὴ τῶν ἀνδρώπων Φω-
νὴ ἰα καλεῖται· (7) εἰσὶ δὲ οἱ ἀπὸ Ἰάμβης φασὶ τυ-

(1) Οὗ αὐτ. αὐτόθ. ὅρα καὶ Δίωνα Χρυσόστομ. τόμ. β'. λόγ.
μζ'. Σελ. 251—2. (ed. Reiske)

(2) Ἡ σύχιος ἐν λ — ἐγκαίριον, Papinius VI. Sylvar.

(3) Ἀθήν. βιβ. ιδ'. Σελ. 619.

(4) Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. βιβ. α'. καὶ Εὐστάθ. Ἰλ υ'. Σελ.
1164. τὸ δὲ ὄνομα ἀπὸ Ἰαλέμν· ἔπερι ὅρα Εὔτυμολ. καὶ Ἡ'
σύχ. ἐν λ — Ἰάλεμος, καὶ Ζηνόβιον Παροιμ. Σελ. 92.

(5) Προλεγομ. εἰς τὲς Ποιητάς.

(6) Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. δ'. §. 3. Πρόκλ. Χρησ. Σελ. 523.

(7) Εὔτυμολ. καὶ Σειδ. ἐν λ — Ἰαμβίζα· παπαὶ τῆς τῶν Γραμ-
ματικῶν εὐρεσιλογίας.!!!

χεῖν τῆς κλήσεως, Σεραπαίδος, Θραῦσας, (1) ἦν λέγεσσι Δήμητρος ἀνικωμένης ἐπὶ τῇ τῆς Κόρης ἀρπαγῇ περὶ τὴν Ἐλευσίνα ἐπὶ τῆς ἀγελάσε πέτρας καθιμένην, διά τινων χλευασμάτων εἰς γέλωτα προαγαγέσθαι τὴν Σεδν· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης κόρης, ἥτις αἰσχρῶς ὑβριθεῖσα τὸν βίον κατέσρεψεν, ἀφαμένη βρόχον ἀφ' ὑψηλοῦ μελάθρε. (2)

Εἰς δὲ οἱ καὶ εὐρετὰς τινὰς τῆ Ἰαμβικῆ μνημονεύουσιν,

(1) Πρόκλ. Χρῆς. Σελ. 523. Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. σίχ. 962. Ε' τυπολ. ἐν λ. Ἰάμβη, καὶ ὁ τῆ Νικάνδρου Σχολιαστῆς ἐν Ἀλεξ. Σελ. 68. καὶ Η' σύχιος ἐν λ. — Ἰάμβη.

(2) Εὐστάθ. Ὁδ. λ'. Σελ. 1684. Σχολ. Η' φαις. Σελ. 87. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ταῦτα ληρῶσιν· ὡς ἄρα Ἰππώναξ ὁ Ε' σέσιος γραῦν πειρῶν ἐρία πλύνεσαν, ἤκασε παρ' αὐτῆς πρῶτον τῆτον τὸν Ἰαμβον.

"Ανερ ἄπελθε, μὴ τάραττε τὴν σκάφην.

Ἀλλὰ τῆτο γ' ἐκσυρικτέον ὡς ψευδές. Πρὸ γὰρ Ἰππώνακτος Ἀρχίλοχος Γάμβω ἐχρήσατο· ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ Γύγῃ ὁ Ἀρχίλοχος, ὁ δὲ ἐπὶ Δαρείῳ ἤκμασεν, ὡς φησὶ καὶ Πρόκλος ἐν δ. ἀνωτ.

(3) Αἰσχύνης βιβ. γ'. ὅς καὶ αὐτῇ Ἀρκτίνῃ τέττης μνημονεύει τῆς Γάμβης. ὁ δὲ Ἰαμβος.

Ἐξ ὀλίγης διαβάς προσφῶν ποδὶ, ὅφρα οἱ γυνῖα

Τετόμενα ῥώοιτο, καὶ εὐθενές εἶδος ἔχῃσι.

Ἦν δὲ ἕτος ὁ Ἀρκτίνος υἱὸς Τηλεω τῆ Ναύτεω, Μιλήσιος (Σειδ ἐν λ. — Ἀρκτίνος, καὶ Ἰω. Τζέτζ. Χίλι β'). Ὁ μὲν μαθητὴς. (Ἰω. Τζέτζ. ἐν δ. ἀνωτ.) ἤκμασε περὶ τὴν λ'. Ὀλυμπιάδα ὡς φησὶν Εὐσέβιος ἐν Χρονικῷ Κανόνι. Σελ. 45. Σειδ. δὲ αὐτὸν φησὶ περὶ τὴν δ'. Ὀλυμπιάδα ἀκμαῖσαι· ὥς' ἄμφω ἀμφοβόλα.

οἱ μὲν Ἀρκτῆνον (3) οἱ δὲ τὸν Πάριον Ἀρχιλοχον, (1) ἄμφω δὲ ψευδῆ. Ὅτε γὰρ Ῥίμης Μαργείτης Ἰαμβικοῖς ἀναμεμίχθαι μνημονεύεται (2) Ἀριστοτέλης τε Φησὶ τῶν παλαιῶν Ποιητῶν, τὲς μὲν, ἐπὶ τὸ Ἰάμβες γράφειν τραπέουσαι· τὲς δὲ, ἐπὶ τὸ Εὔποποιεῖν. (3) Ἀλλῶστε, εἰκὸς ἀρχαιότατον εἶναι τὸ Ἰαμβικὸν Μέτρον, ὥς τὴν τῶν πολλῶν λέξιν ἔσαν· (4) καὶ γὰρ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενοι πολλάκις Ἰαμβεῖα λέγομεν (5).

Καὶ πάσαι μὲν τοῖς Ἰάμβοις ἐπὶ λαιδορίαις ἐχρῶντο, (6) Ἀρχιλοχος γέν τοιῷδε μέτρῳ λέγεται τὰς Λυκαμβίδας λαιδορῆσαι· τὰς δὲ δυσαναχέτους ἀγχόνῃ χρῆσασθαι (7). μάλιστα δὲ ψόγῳ ἀρμόζειν φασὶ τὸν χῶλον Ἰαμβον· (8)

(1) Κλήμ. Στρωμ. α'. Σελ. 123.

(2) ΗΨΙΣ. Εὔχειριδ Σελ 67.

(3) Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ δ' § 3.

(4) Ο' αὐτ. αὐτόθ.

(5) Ο' αὐτ. Ρήτορ βιβ γ' κεφ η'.

(6) Ἀρις Ποιητ. κεφ δ' § 6. καὶ Διονύσ. Ἀλικαρ. περὶ Συναδ. Οὐνομάτ.

(7) Σχολ ΗΨ. Σελ. 87. ὁ αὐτ. αὐτόθ „καὶ διὰ τὸτο φασὶ „συντεδῆναι τὸν Ἰαμβον ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν „ὑβριν ἐκ βραχείας ἀρχομένην αἰτίας, εἰς μέγα λήγειν κακόν· „μαρτυρεῖ δὲ τῷ λεγομένῳ Ὀμηρῳ ὁ Σοφώτατος.

„Ἡ τ' ὀλίγη μὲν, λέγων, πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ „ἔπειτα.

„Οὐρανῷ ἐσήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει. (Ἰλ. δ. „442—3.)

(8) Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς περὶ Ἑρμηνείας· „λαιοδορῆσαι γὰρ

ἔ. εὐρετής Ἰππώναξ ὁ Εὐφείσιος, (1) ἢ Ἰπίς ὁ Ῥηγί-
νος. (2) Ὑΐερον δὲ ἐν τραγωδίᾳ, καὶ πένθεσιν εἰσέδου ὁ
Ἰαμβος, ἐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ὑμνοὶ τοιῷδε ῥυθμῷ ἐγγρά-
φοντο (3).

Α' Μ' ὥρα ἤδη τὰ περὶ Ἰαμβικῆς ῥηθέντα Μιχαὴλ τῷ
Ψελλῷ τῷ νεωτέρῳ (4) παραδέσθαι πολλὰ ὄντα ἄξια. Γεώρ-
γιος γάρ τις Πισσείδης τέπικλην (5) περὶ τὸν αὐτὸν ἀκμάζων
χρόνον, Ἰαμβεῖα ἐγράφευ ἐν ὑπορχημάτων εἶδει, καὶ το-

„βηλόμενος (Ἰππώναξ) τὴς ἐχθρῆς, ἔδραυσε τὸ μέτρον, καὶ ἐ-
ποίησε χαλὸν αὐτὶ εὐδέος, καὶ ἄρῳδμον, τατέσι, δεινότητι
πρέπον, καὶ λαιδορίᾳ. Τὸ γὰρ εὐρυθμον, καὶ εὐήκοον, ἐγκωμίσις
αὐν πρέποι μᾶλλον, ἢ ψόγοις.”

(1) Κλήμ. Στρωμ. α'. Σελ. 123.

(2) Σειδ. ἐν λ. Ἰπίσι.

(3) Σχολ. Ἠφαις Σελ. 17.

(4) Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς Κωνσταντιναπολίτης ἦν, γένους εὐ ἡ-
κων, ἀνὴρ σοφώτατός τε καὶ πολυμαθέστατος· ἢ πολλὰ ἀπεψί-
θησαν· ὧν τὰ μὲν τύποις ἐκ δέδοται· τὰ δὲ, καὶ ἀνέκδοτα ἐν
βιβλιοθήκαις κεῖνται. Ὅρα Λέοντα Ἀλλάτιον ἐν τῇ περὶ Ψελλῶν
διατριβῇ §. XXI. ἐν τῷ Ε'. τόμῳ τῆς τῆ Φαβρίκ. Εἰλην
Βιβλιοθ.

(5) Οὗτος ἠκμασε περὶ τὸ 630. Α. Χ. ὅρα Σειδ. ἐν λ. Γε-
ώργιος. Ἐγραψε, κοσμηργίαν, ἢ ἑξαήμερον· (ὅρα Φα-
βρίκ. βιβ. ζ'. Σελ. 691.) Πρὸς Ἡράκλειον τὸν βασι-
λέα. (Σειδ. ἐν λ.) Τὸν κατὰ Περσῶν Πόλεμον. (Σειδ.
ἐν λ. καὶ Ἰω. Τζέτζ. Χιλ. γ'. 54.) ἐξ ὧν Κεδρηνὸς Σελ. 337.
ταῦδε ἐκφέρει τὰ Ἰαμβεῖα.

Μεταμβαφεὶς πέδιλον εἰλήσας ποδός

Βάψαις ἐρυθρὸν, Περσικῶν ἐξ αἱμάτων.

Εἰσὶ δὲ αὐτῷ καὶ ἄλλα ἀνέκδοτα· περὶ ὧν Μίτισι Φαβρ.
Βιβλ. Εἰλην βιβ. ζ'. Σελ. 694. κτ. ἐξῆς καὶ βιβ. ι'. Σελ. 603.

σέτον εὐδοκίμησε, ὥς· ἐ τὲς τότε Σοφῶς, κρείττονα
 Εὐριπίδῃ ἀποφαίνειν τὸν ἄνδρα· ἀμέλειτοι ἐ ὅτῃ Δακὸς
 Ἀνδρονίκῃ ἀδελφὸς τῷ Ψελλῷ ἐκύθετο „*ἵς* *σι* *χι* *ζ* *ει*
 κρείττον, ὁ Εὐριπίδῃς, ἢ ὁ Πισσείδῃς.” Οὐ
 ὁ Ψελλὸς τοῖσιςδε ἡμείψατο. „Τέτο δὲ παντὸς
 „ἐνεκα προκείδω τῷ λόγῳ, ὅτι τὰ μέτρα, ἐ οἱ ῥυθμοί,
 „ἑτερότητας μυρίας παρὰ τῷ χρόνῳ ἐδέξαντο· ἐ ἔτε τὸ
 „Ἡρωϊκὸν μέτρον, τὴν ἀρχαίαν νῦν σφῆζει μεγαλοπρέ-
 „πειαν· ἔτε· ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις Μέτροις ἴσεται· ἀλλὰ
 „τῷ Δακτυλικῷ, ἐ Σπονδαϊκῷ, ἐ Ἰσοφαλλικὰ μέτρα,
 „ἐ Ἰωνικαὶ Συζυγίαι, ἀναμεμίσχεται· ὅτε τὸ Ἰαμβικὸν
 „Μέτρον, τὰς αὐτὰς ἀναπαύσεις, ἐ τὰς αὐτὰς ῥυθμούς,
 „ἐ τὴν αὐτὴν συνθήκην τοῖς προτέροις ἔχον προφαίνεται·
 „ἀλλὰ θεατρικώτερον νῦν ἔσι, ἐ ὥσπερ ἐπὶ ὀρχήστρας
 „ἀπηναισχύντηκε, ἐ πάσης μὲν ὑπεράλλεται βάσεως,
 „παντὸς δὲ ἀριθμῷ ὑπερίπταται· ἐ μόνον νῦν ζηλωτὸν τὸ
 „ἄττον τῷ μέτρῳ, ἐ Ἰαμβόχρονον. Ἡ μὲν τοι τραγικὴ

(1) Ἐπιστολαὶ εἰσὶν αὐτῷ ἀνέκδοτοι. λγ'. ἐξ ὧν δ'. ἐξέδοτο
 Λέων ὁ Ἀΐδάτιος ἐν τῷ περὶ Συμειῶνων συντάγματι· φασὶ
 δὲ αὐτὰς οἱ ἀναγνόντες ὠραίας εἶναι, ἐ καλὰς. (Ἰσ. Κασσαβ.
 εἰς Ἀδὴν. βιβ. α' κεφ. η'). ἀλλὰ ἐ αὐτὸς ὁ Ψελλὸς φησὶ πε-
 ρὶ τούτων. Ἐπιστ. πρὸς τὸν μέγαν Διογυγγάριον. „Πάλαι
 „ποτὲ ἀπέτεκεν ἐγὼ ἄγαλμα σοφίας ἐπήρατον, ὠραίας ἐπι-
 „στολάς, αἷς δὴ σὺ περιτυγχάνων πολλάκις, εἶτα δὴ θαυμά-
 „ζων ἴσως τῆς χάριτος, οἷς τοιαύτας με αὐδῖς ἀποτεκεῖν δύ-
 „νασθαι.” ὅρα Λέοντα τὸν Ἀΐδάτιον ἐν τῇ περὶ Ψελλῶν Δια-
 τριβῇ §. LXVIII. ἐ Φαβρ. ἐνδ. ἀνωτ.

„ποιήσις διαφόροις τε ῥυθμοῖς κοσμημένη, καὶ μέτρα ποι-
 „κίλα λαμβάνουσα, καὶ πάντως ἐξορμεῖται τὰς ὑποθέσεις,
 „ἔδ' ὑπεράλλεται· ἀλλ' ἐς μὲν καὶ τὸς εὐκρότους ἤχους
 „ζηλοῖ, καὶ τὴν ποδικὴν εὐρυθμίαν προκρίνει, καὶ τῷ λόγῳ
 „τὰς ἐμμέτρους συζυγίας ἀσπάζεται· Ὅτι δὲ δόξει τῷ
 „Ποιητῇ μεταβάλλειν τὴν τόνον, καὶ τὸν ῥυθμὸν ἐξαλλάττει·
 „καὶ ποτὲ μὲν αὐτὴν ἀρπάζει ὁ Ῥυθμὸς, ποτὲ δὲ θάινει ἐ-
 „κὶ Τρισυλλάβη, ἢ Τετρασυλλάβη τῆς βάσεως.” καὶ παρα-
 „κατιών. . . Ὅδ' ἐκ Πισσιδίας σοφὸς, οἶμαι, τῆς ἐλάτ-
 „τονος Ἀντιοχείας, ποιητὴς μὲν ἐκ ἔσιν ἐπῶν· ἐν δὲ ζη-
 „λώσας γένος μέτρων τὸ Ἰαμβικόν, φησὶ δὴ τὸ Ἀρ-
 „χαϊκόν, καὶ μονομερὲς, καὶ περὶ τῆτο πλείσα πραγματευ-
 „σάμενος, ποικίλλει μὲν ἑδάρῃ τὴν ποίησιν. . . ἐν πᾶσι
 „δὲ ἀβίαστος αὐτῷ ἡ Ἀρμονία ὥσπερ ἐκ ἐνθυμημένων ἔτε
 „τὰ νοήματα, ἔτε τὰ ῥήματα· ἀλλ' ἀναγινώσκοντι ταῦτα
 „προκειμένα· Ἐλμηνικάτε αὐτῷ τὰ ὀνόματα ξύμπαντα, καὶ
 „μετὰ τῷ μεγαλοπρεπὲς εὐήχα. Εἰ δὲ τροπῆς ἄψαιτο,
 „εἴτε τῆς ἐν παιδιᾷ καὶ ἐν χάρισιν, εἴτε τῆς ἐν σεμνότη-
 „τι, ἔτω δὲ προβιάζει τῷ λόγῳ τὰ μιμετρημένα, καὶ
 „ἔτῳς οἰκείως τίθῃσιν, ὡς μὴ δοκεῖν τι παραφθεῖρειν τὴν
 „ἐτέραν ὑπόθεσιν, ἀφ' ἧς εἰς τὴν οἰκείαν ὠρμήδῃ. Νόση-
 „μα γὰρ εἰπὼν ἐν τῷ λόγῳ εὐδὺς τὴν Ἰατρικὴν πᾶσαν
 „ἐπιπυναιρεῖ, μῆτε τῶν αἰτίων φειδόμενος, μῆτε τῶν οἷς
 „θεραπεύεται τὰ νοσήματα· καὶ σειρὰν ἐρανόθεν ἐξαρ-
 „τύττει καὶ τινὰς δυνάμεις ταύτης ἐξάψει, εὐδὺς οἱ δεσ-
 „μοι, καὶ τὰ ἐξαρτύματα, καὶ ὅσα τῆς ἀκρότητος, καὶ ὅσα

„τῆ ἀκροτελεύτῃ τῆς χαλαραῖς ἐκείνης ἀλύσεως· καὶ τὰς
 „ῥας συναγάγη, καὶ συνελίξῃ ὡς ἐν χορῶ, βαβαί!
 „τῆς τῶν χειρῶν ἀντεποβολῆς, καὶ τῆ κύκλῃ, καὶ τῆς λέ-
 „ξεως, καὶ τῆς περιόδου, καὶ τῆ ἐπωδῆς, καὶ τῆς εὐροφῆς,
 „καὶ ἀντιστροφῆς, καὶ τῆς κινήσεως. Εἰ δὲ καὶ θεατρίζειν
 „αἰροῖτο τὸν λόγον, καὶ τετράπων τὴν συνδήκην ἐρε-
 „τῶν ὥρων, πόσα μὲν περὶ ἡνιόχων φθέγγεται, καὶ
 „τῆς ἀρίστης ἡνιοχίσεως! πόσα δὲ περὶ ζυγῶν, καὶ τρο-
 „χῶν, καὶ χοινικίδων! ὅποια δὲ αὐτῷ αἱ πλήμναι, καὶ
 „αἱ τῶν τροχῶν ἀψίδες, τάτε ἱππεῖα φάλαρα, καὶ φρυά-
 „γματα! Καταβαίνει δὲ ὁ λόγος αὐτῷ, καὶ μέχρι τῶν
 „τελευταίων τῆς τέχνης, καὶ περὶ ἃ ἐδὲ αὐτοὶ εἵποιεν
 „οἱ τὴν τέχνην πραγματεύομενοι· Εἰδὲ καὶ φάλαγγας
 „ἀλλήλοισι μίγνυσθαι φήσειεν, εὖροις ἂν ἐκείσε τὴν ἱπ-
 „πικὴν, καὶ Πεζικὴν σύνταξιν, τὰς δορυφόρους, τὰς ἀκον-
 „τισὰς, τὰς τοξότας, τὴν ἐνωμοτίαν, καὶ ὥσπερ ἀπὸ
 „σφενδόνης αὐτῆς εἴχοι ἄλλονται (1).” Ταῦτα πο-
 λυμαθὼς ὁ Ψελλός.

Οἱ γὰρ Ἀρχαῖοι γράφοντες Ἰάμβους, ἐποσῆτον τῇ
 τῶν Συλλαβῶν ἐφρόντιζον τόνον. Οἱ δὲ ἐπὶ τῶν Ῥω-
 μαίων ἀκμάσαντες εἰς κόρον τῷ ῥυθμῷ ἐχρήσαντο· ὅθεν
 καὶ ὑπορχήματα ἄντις ταῦτα μᾶλλον, ἢ Ἰαμβεῖα καλέ-
 σεις. Κεῖθω δὲ παράλληλα ταυτὶ, εἰς πίσιν ὧν εἵπο-
 μεν. α.) Εὐριπ. Φοιν. σήχ. 1—10.

(1) Παρὰ Φαβρικ. βιβ. 1. Σελ. 606—8.

Ως τὴν ἐν ἄστροις ἕραν ἔμνων ὁδὸν
 Καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβῶς διφροῖς
 Ἡλίο! Σοαῖς ἵπποισιν εἰλίσσων φλόγα.
 Ὡς δυσυχῇ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρα
 Ἀκτὴν ἐφῆκες· Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν
 Τὴν δ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν εἰναλίαν χθόνα.
 Ὅς παῖδα γήμας Κύπριδος Ἀρμόνιαν ποτὲ
 Πολύδωρον ἐξέφυσε· τῷ δὲ, Λάβδακον
 Φῶναι λέγουσιν· ἐκ δὲ τῷ δὲ Λαίον. κτλ.
 β'). δὲ Φιλῇ εἰς Βασιλέα, Σελ. 254.

Αὐτοκράτορ μέγιστε τῷ γένει λέον!
 Ὡς θερμὸς, ὥς ἄμαχος, ὥς βρυχητίας·
 Ὡς σερρὸς, ὥς ἄγρυπνος, ὥς θηροκτόνος·
 Ὡς ὀξύς, ὥς κράτιστος εἰς θύραν λόγων·
 Ὡς φρικτὸς, ὥς εὐτεκνος, ὥς ἀνακτόπαις·
 Ὡς ἐκ μόνης ὄνυχος, ἀκμῆς μετρίας
 Τῶν σῶν ἐφ' ἡμᾶς ἀρχικῶν σπεδασμάτων
 Τοῖς εὐσόχως κρίνῃσι δεικνὺς τὴν φύσιν - κτλ. (1)

(1) Ἦσαν δ' ἄρα περὶ τὸ Γαμβόκροτον οἱ τότε δοκῦντες σοφοὶ λίαν ἱπποτημένοιο. Ὁ δὲ καὶ ὁ Κορίνθιος Γρηγόριος ἐν τῇ περὶ συντάξεως, φησὶν, „Ἐπεὶ γὰρ τὰ Γαμβεῖα λογογραφία τις ἔστιν εὐρυθμός· ζηλώσω σοὶ καὶ τὸ ἐνδυμημιστικὸν ἐν αὐτοῖς· ἔχεις πρωτότυπον τὸν Πισσίδην, τὸν Καλλικλῆ, (τίς ἦτος ἄγνωστος Καλλικλῆς Οὐάρε τῷ Σοφιστῇ πατρός μεμνηνται ἐμοὶ δοκεῖν ὁ Φίλοσοφος ἐν βίοις Σοφιστῶν β'. κεφ. ζ') τὸν Πτωχὸν περὶδρομον (περὶ ἡμετιτέον Φαβοικ. βιβλ. ε'. Σελ. 1815.) καὶ εἰς τοιοῦτος ἐν τοῖς παλαιοῖς· τὸν Θεολόγον,

Ἐς γὰρ μετ' ἐπισχίσιας τὴν ἀνάλεξιν ἀμφοτέρων ποιησάμενος ἐν μὲν τοῖς Εὐριπίδῃ ἀρρητόν τινα συνιδεῖν ἡδύτητα, καὶ σεμνότητα, διὰ τὸ εὐμετρον, καὶ τὴν ὀρθὴν τῆ ῥυθμῆς χρῆσιν· ἐν δὲ τοῖς τῆ Φιλῆ τέναντίον, διὰ τὸ ὀρχησικὸν τῆ μέτρου, καὶ Ἰαμβόκορον.

Χρῆσθαι δὲ ἐν τῷ Ἰαμβικῷ μεταφοραῖς πάντων μάλισα, καὶ λέξεσι μῆτε πάντα ἀσήμεοις, μητ' αὖ Διδυραμβικαῖς. Ποριζέον δὲ ταῦτα ἐκ τῆς συνέχεως ἀναγνώσεως. Ἀναγνώσειον τοίνυν, Αἰσχύλον, καὶ Σοφοκλέα, ἀλλὰ πάντων μάλιστα Εὐριπίδην δαιμονίως πᾶσι χρησάμενον· καὶ εἰδοκεῖ, καὶ Λυκόφρονα. Καλὰ δὲ καὶ τὰ Θεολόγῃς ἔπη τὰ Ἰαμβεῖα· τὰς δὲ λοιπὰς ἐκὼν παρίημι.

Ἀριστοι Ἰάμβων Ποιηταὶ Ἀρχίλοχον λέγουσι γενέσθαι τὸν Πάριον (1) καὶ Σιμωνίδην τὸν Ἀμοργῖνον, ἢ Σάμιον, (2) καὶ Ἀνάναν. (3) Ταῦτα καὶ περὶ Ἰαμβικῶν.

„τὸν Σοφοκλῆν, ἐκτὸς τῶν Ποιητικῶν ιδιωμάτων αὐτῶν, τὰ „εὐφραδέστερα τῆ Λυκόφρονος, καὶ εἴτε τοῦτον.” (φεῦ τῆς τῶν Κριτικῶν ἀμαθείας!) παρὰ Φαβρικ. Βιβλ. Εἰς τὴν βιβλ. ἱ. Σελ. 416.

(1) Πρόκλος. παρὰ Φωτίῳ Χρησ. Σελ. 523.

(2) Οὗ αὐτὸ αὐτόδι.

(3) Παρὰ τῷ Ἀριστοφ. Σχολ. καὶ Ἡφαισίῳ, Ἀνάνιος ἀπέστ, παρὰ δὲ τῷ Ἀθηναίῳ Ἀνάνιος· ὅρα Οὐόσσιον Poët. Instit. Lib. III., Cap. XVIII, §. 8. pag. 161.

Δ.

Περὶ Ἐπιγράμματος.

Ἐπίγραμμα δ' ἂν λέγοιτο, (1) γὰρ ἡσὶν εἰς δὴ-
λωσιν ἐπιγραφόμενον· οἶον, τροπαίοις, ναοῖς, ἀγάλ-
μασι κτλ. ἤτοι περὶ, ἢ ἐμμέτρως· οἶον.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ (2)

ΞΕΝΩΝΟΣ

ΦΛΥΤΕΥΣ.

καὶ. (3)

ὦ ξεῖνε! εὐδρὸν ποτ' ἐναίομεν ἄστυ Κορήνδε,

Νῦν δὲ μέτ' Αἴαντος νῆσος ἔχει Σαλαμῖς.

Ρεῖτα δὲ Φοινίσσας, καὶ Πέρσας ἐλόντες,

Καὶ Μήδης· ἱερὰν ἔλλαδ' ἐσησάμεθα.

καὶ. (4)

ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΝΔΕ ΠΟΘΕΙΝΟΣ ΕΝ ΕΦΗΒΟΙΣΙ ΠΑ-
ΛΑΙΣΤΡΑ

ΤΕΤΕΑΣ ΚΟΣΜΗΤΟΥ ΘΗΚΑΤΟ ΝΥΜΦΟΛΟΤΟΥ.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΣΙΟΥ ΣΤΥΡΙΕΩΣ
ΑΡΧΗΣ.

(1) Ἐτυμ. ἐν λ — „Ἐπιγράμματα καλεῖνται οἱ περὶ, καὶ
ἐμμέτροι λόγοι. „Σεῖδ. ἐν λ — πάντα τὰ ἐπιγραφόμενά τισι,
καὶ ἂν μὴ ἐμμέτρως ἢ εἰρημένα, Ἐπιγράμματα καλεῖνται.”

(2) Ap. Jac. Spone de pagis Atticis. p. 39.

(3) Παρὰ Δίονι τῷ Χρυσόστομῳ λόγ. λζ'. Τόμ. β', Σελ. 109.
(ed. Reiske.)

(4) Ap. Jac. Spon. εὐδ. ἀνωτ. (Σελ. 5.)

Οὕτω καὶ Πανσανίας. . . . „ἐπίγραμμα δὲ, ΕΝΤΑ-
ΛΙΟΣ ἐστὶν αὐτῷ.” (1) Δηλοῖ δὲ τὰ προτεθέντα ἐκ τῶ
Ἱστορικῶς Ἐπιγράμματα ἀρχαιοτάτην εἶναι καὶ τὴν ἑμμετρον
τέτων χρῆσιν. Φέρεται δὲ καὶ παρὰ Στράβωνι, (2) Ἐπι-
γράμμα τόδε εἰς τὴν Αἰγυπτίᾳ εἰκόνα.

Χώρης οἰκιστῆρα παρ' Ἀλφειῷ ποτὲ δίναις,

Τρεφθέντα σαδίων γείτον' Ὀλυμπιάδος,

Ἐνδυμιώνος παῖδ' Αἰτωλῶν, τὸν δ' ἀνέθηκεν

Αἰτωλοὶ σφετέρως μνήμ' ἀρετῆς ἐσορᾶν.

Καὶ Ὀρφέως δὲ ἐκφέρουσιν ἐπίγραμμα τόδε. (3)

Ἀργῶ τὸ σκάφος εἰμί. Θεῶ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων.

Ἰδμία, καὶ Νεμέοις σεψάμενον πίτυσιν.

Καὶ Ὀμήρου τόδε. (4)

Φοῖβε ἀναξ! δῶρόν τοι ἐλὼν, τὸδ' Ὀμηρος ἔδωκα

Σῆσιν ἐπιφροσύναις· σὺ δέ μοι κλέος ἐωλὼν ἐπάξεις.

Καὶ Ἡσιόδου τέτο. (5)

Ἡσιόδος Μέσης Ἐλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν

Ἵμνον νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῶν Ὀμηρον.

Ἐπιγραμματογράφοι δὲ ἄριστοι Σιμωνίδης, καὶ Ἀλκαῖος ὁ

(1) Ἡλιακῶν Προτέρ. Σελ. 423.

(2) Βιβ. ι'. Σελ. 711.

(3) Σίμων ὁ Χρυσός. ἐνδ. ἀνωτ. Σελ. 107. Τόμ. β'. (edit. Reiske.)

(4) Γαῖν' ὁ Τρέτζ. προλεγ. εἰς Ποιητάς· καὶ Ἀνών. περὶ Ἀ-
γῶνος Ὀμήρου, καὶ Ἡσιόδου. Σελ. XXVIII.

(5) Δίον λόγ. β'. περὶ βασιλείας, Ἀνών. περὶ Ἀγῶνος Ὀμ.
καὶ Ἡσ. Σελ. XXVII.

νέος, (1) Ἀθήναιος, (2) Πρόκλος, Παλλαδάς, (3) καὶ Ἀγαθίας, (4) ὡς Φησὶ Τζέτζης.

Κοινὴν δὲ τι ἔχει δὲ τὰ Ἐπιγράμματα, Ἐποποιᾶ τε, καὶ Τραγωδίᾳ, καὶ Κωμωδίᾳ. Ἐποποιᾶ μὲν κλέα Φωτῶν ἰμνῶντα. Τῇ δὲ, ὅτι ἐπὶ τεθνεῶσιν Ἐπιτάφια γράφεται. Κωμωδίᾳ δὲ, σκώπτοντά τε, καὶ χλευάζοντα. Καὶ οἱ μὲν, μέχρι διςίχῃ προχωρεῖν δεῖν ἠγγήσαντο τὸ ἐπίγραμμα. (5) Οἱ δὲ, καὶ μέχρι τετρασίχῃ. (6) Ἀλλ' ἐγώ γε ἐκ ὀλίγα οἶδα πολύσιχα· πρόκεισθω δὲ τῶτο ἐκ β' καὶ εἰκοσιν ἐπῶν Ἐπίγραμμα. (7)

(1) Ἦσαν δὲ Ἀλκαῖος α') ὁ Λυρικὸς, περὶ ᾧ ἡμῖν εἰρηῆται ἐν τῷ περὶ μετρ. Οὔνομ. β') Τραγικὸς Ἀθηναῖος· ἢ περὶ μετιτίου Φαβρίκ. βιβ. β', κεφ. 13'. Σελ. 665. γ'. γ') Ἐπικύρειος τις ἐκ Ρώμης ἐξελαθεὶς περὶ τὴν ρηα'. Ὀλυμπιάδα· ὡς φησὶν Ἀθην. βιβ. 13'. Σελ. 547. καὶ Αἰλίαν Ποικίλ. ἱστορί. βιβ. 1'. κεφ. 13'. δ) ὁ Ἐπιγραμματογράφος ἕτος, ᾧ μέμνηται Πλάταρχος ἐν Τίτ. Φλαμιν. Τόμ. β'. Σελ. 680—1. ὅρα καὶ Φαβρίκιον βιβ. β'. κεφ. 13'. Σελ. 565. καὶ βιβ. γ'. κεφ. κη', Σελ. 709.

(2) Τῶτο μυσίαν ποιῆται Διογένης. ὁ Λαέρτιος βιβ. ε', τμήμ. 13'. καὶ βιβ. ε', τμ. κ'. καὶ βιβ. 1', τμήμ. 13'.

(3) Οὗτος ἤκμασεν ἐπὶ Οὐάλευτιανῷ, καὶ Οὐάλευτος, ὡς ἐκ τῆς ἐπιγράμματος δῆλου, ὃ ἐς Θιμίσιον ἐποίησε τὸν Φιλόσοφον Ἀνδρ. βιβ. β', κεφ. 13'. Σελ. 274.

(4) Σχολαστικὸς ἦν ἕτος ἐκ Μυρρίνης· πόλις δὲ αὕτη τῆς Αἰολίδος, ἤκμασεν ἐπὶ Γεσνιανῷ, καὶ ἔγραψε πολλὰ· ὅρα Σπιδ. ἐν λ. μέγας βασιλεὺς καὶ Φαβρίκ. βιβ. γ'. κεφ. κη'. Σελ. 709.

(5) Κύριλλος Ἀνδρ. βιβ. α'. κεφ. νς'.

Πᾶν καλὸν ἐς Ἐπίγραμμα τὸ Δίσιχον· ἦν δὲ παρὲλθης

Τὲς τρεῖς· ῥαψωδεῖς, καὶ Ἐπίγραμμα λόγιαι.

(6) Sidon. Apollinaris Lib. VIII. Epist. IX.

(7) Ἀνδρ. βιβ. α'. κεφ. ογ'. Σελ. 155—6.

Ἱμερρεῖς Ἀλφειέ! Διὸς τεφανηφόρον ὕδωρ.
 Ὅς διὰ Πισσαίων πεδίων κεκονιμένος ἔρπεις,
 Ἡσύχιος τὸ πρῶτον, ἐπὴν δ' ἐς πόντον ἵκηαι
 Οὔξυς ἀμετρήτοιο πεσὼν ὑπὸ κῦμα θαλάσσης·
 Νυμφίος αὐτοκέλευθος ἑὼν, ὀχετηγὸς ἐρώτων
 Εἰς Σικελὴν Ἀρέθοισαν ἀποπνίγεται ὑγρὸς ἀκοίτης·
 Ἡδέ σε κεκμηῶτα, καὶ ἀσθμαίνοντα λαβῆσα
 Φύκος ἀποσμίξασα, καὶ ἄνθεα πικρὰ θαλάσσης·
 Χεῖλεα μὲν σομάτεσσι συνήρμοσεν, οἷα δὲ Νύμφη
 Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα περίπλοκον ἡδέϊ δεσμῷ
 Κείμενον ἐν κόλποισιν Ὀλύμπιον εὔνασεν ὕδωρ·
 Καὶ φονίη ῥαδάμιγγι λιβάς κατεκίρνατο πηγῇ.
 Οὐδὲ Συρακοσίης ἔτι σοι μένεν ἡμερὸς εὐνῆς.
 Πορφυρέη δ' ἀνέκοπτο ὕδωρ πεωισμένον αἰδοῖ.
 Φειδόμενος καὶ πόντον ὁμῶ, καὶ λέκτρα μιγῆναι.
 Πολλάκι δ' εὐναίων δάρων βεβηγμένος ὄρμη,
 Αὐτὴν ἐς φιλότιτα χυτῆς ἀλόχοιο περήσας,
 Ἐσῆκεις ἄχραντον ἰδὼν Ἀρεθέσιον ὕδωρ.
 Ἡδέ σε παπταίνουσα Πελωριάδος κατὰ πέτρης
 Δάκρυσι κυμαίνοντα, κατοικτεῖρυσσά καὶ αὐτὴ,
 Εὐειδὴς Ἀρέθυσσα, φίλος ἀνεκόπτετο μαζῆς.
 Καὶ δρόσος οἷα δρόσοισιν ἐτήκετο· μυρομένῳ δὲ
 Πισσαίῳ ποταμῷ Σικελὴν προσεμύρετο πηγῇ,
 Οὐδὲ δίκην ἔλαθε πανδερκέα Φοίνιος ἀνὴρ
 Ἐλλάδος ἀμύων σάχυν, ᾧ ἐπὶ πολλαὶ
 Ἡρώων ἄλοχοι, μινυῶρια τέκνα τεκῆσαι

Μαψιδίως ὠδῖνας ἀνεκλαύσαντο γυναῖκες.

Καὶ τῷτο. (1)

Ἀλῶν Ἀριστοτέλη, Νικόστρατον, ἰσοπλάτωνα,

Σκινδαλμοφρασὴν, αἰδυτάτης σοφίης

Τοῖα περὶ ψυχῆς τις ἀνήρετο· πῶς θέμις εἰπεῖν

Τὴν ψυχὴν θνητὴν, ἢ πάλιν ἀθάνατον;

Σῶμα δὲ δεῖ καλέειν, ἢ ἄσώματον; ἐν δὲ νοητοῖς

Τακτέον, ἢ ληπτοῖς, ἢ τὸ συναμφοτέρον;

Αὐτὰρ ὃ τὰς βίβλους ἀνελέξατο τῶν μετεώρων,

Καὶ τὸ περὶ ψυχῆς ἔργον Ἀριστοτέλης,

Καὶ παρὰ τῷ Φαίδωνι Πλατωνικὸν ὕψος ἀναγνὼς,

Πᾶσαν ἐνησκήθη παντόθεν ἀτρεκίην·

Εἶτα περισέλων τὸ τριβώνιον, εἶτα γενεῖε

Ἀκρὰ καταψύχων, τὴν λύσιν ἐξέφερεν.

Εἵπερ ὅλως ἐστὶ ψυχὴ φύσις· (ὃ δὲ γὰρ οἶδα)

Ἡ θνητὴ πάντως ἐστίν, ἢ ἀθάνατος·

Στεγνοφύης, ἢ αὔλος· ὅταν δ' Ἀχέροντα περήσης

Κεῖθι τὸ νημερτὲς γνῶσσαι ὥς ὁ Πλάτων·

Εἶδ' ἐθέλεις τὸν παῖδα Κλεόμβροτον Ἀμβρακιώτην

Μιμῶ, καὶ τεγέων σὸν σῶμα ἐκχάλασον,

Καί κε ἐπιγνοίης δίχα σώματος αὐτίκα σαυτὸν

Μῆνον (ὅπερ ζητεῖς) τῷδ' ὑπολειπόμενος.

Ἐκ τῶτων γὰρ δεικνύται, ὅτι ἐκ αἰεὶ ἔχει λόγον τὸ μέχρι

(1) Ἐν Ἀνδολογ. βιβ. β', κεφ. νβ'. Σελ. 275. ὅρα καὶ Ἀ' 249.
βιβ. γ'. κεφ. ιγ'. καὶ Ἀνδολογ. βιβ. ε'. κεφ. α'. Σελ. 527. κτλ.

τετρασίχῃ ἐκτείνεσθαι τ' ἐπίγραμμα· ἀλλὰ φαίης μὲν ἂν οἰκεῖον Ε'πιγράμματος εἶναι τὸ βραχὺ, κατὰ τὸν εἰπόντα. Φημί πολυσιχίην Ε'πιγράμματος ἔκκατὰ Μέσας

Εἶναι· μὴ ζητεῖτ' ἐν σαδίῳ δύλιχον·

Πόλλ' ἀνακνυκλεῖται δολιχῷ δρόμος, ἐν σαδίῳ δὲ

Ο'ξὺς ἐλαυνόμενος, πνεύματος ἐσὶ τόπος.

Κατὰ μέντοι τὰς περιστάσεις καὶ τὸ τῶν Ε'πιγραμμάτων μῆκος πραγματεύεσθαι δεῖ.

Σαφῆ δὲ προσήκει ὡς οἶοντε μάλιστα εἶναι τὴν τῶν Ε'πιγραμμάτων φράσιν, καὶ τὴν λέξιν ἐν οἷῳ δήποτε μέτρῳ γλαφυράν, ταῦτα δὲ ἀναγνώσεως δεῖται ἐκ ὀλίγης. Χαρίεν δὲ τὸ τὰ ἄψυχα προσωποποιεῖν, καὶ πλάττειν διάφορα, πρόσωπάτε εἰσάγειν διαλεγόμενα, ἀναγνώσει δὲ τῶν ἀπάντων ἄντις γένοιτ' ἐγκρατής. Ἀνθολογίας δὲ Ε'πιγραμμάτων ἔκδοσις ἀρίστη ἢ ὑπὸ Jacobs ἐν Λειψία εἰς ἡ'. ἐκδοθεῖσα ἐν τόμ. α'—ί.

Γράφονται δὲ τὰ Ε'πιγράμματα ἐν διαφόροις Μέτροις, (Σεμνὸν δὲ μάλιστα τὸ Ἡ'ρωελεγεῖον.) Καὶ τὰ μὲν, Ἡ'ρωικῷ Ῥυθμῷ· οἷον.

Λητοῖδας ἕτος τάχ' ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων
Μῆσαι δ' ἄμφ' αὐτὸν χαρίεις χοροὶ, αἷσι κατάρχει (1).
Καὶ Ἡ'ρωελεγεῖα δὲ, οἷον (2).

Μνήμα τόδε κλεινοῦ Μεγιστοῦ, ὃν ποτε Μῆδοι

Σπερχεῖον ποταμὸν κτείνον ἀμειψάμενοι.

(1) Πausanías βιβ. ι', Σελ. 423.

(2) Ἡρόδοτ. Πολυμν. κεφ. 228.

Μάντιος· ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς,

Οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλίπειν.

Ἔτι δέ, Ἰαμβικά· οἶον (1)

Οὔτ' ὃν πολυσένακτον Ἀνδρώπων βίον

Γέλῳτι κεράσας (ἐν ἄλλ. γράφεται, μίξας) Νικαιῶς
Φιλιζίων,

Ἐνθάδε κεῖμαι, λείψανον πάντες βίε.

Πολλάκις ἀποθανὼν, ᾧ δ' ἔδεπώ ποτε.

Καὶ Φαλαίκειοις· οἶον (2).

Οὐ ξέργω βαθυλήτης ἀρέρας,

Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον οἶα Γύγης,

Αὐτάρκεις ἔραμα βίε, Μαιρῖνε!

Τὸ μῆδ' ἔν γάρ ἄγαν, ἄγαν με τέρπει.

Χρῶνται δέ κ' συνθέτοις Μέτροις, κ' Μετρικοῖς ἀτάκ-
τοις ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν· οἶον (3).

Ἀρχίλοχον εἶσι δ' κ' εἰσίδε τὸν πάλαι Ποιητὰν

Τὸν τῶν Ἰάμβων, ἔ τὸ μυρίον κλέος

Διῆλθε κῆπ' ἡ νύκτα, κ' πρὸς αῶ.

Ἡ δ' ῥά μιν αἱ Μῶσαι, κ' ὁ Δάλιος ἡγάπευν Ἀπόλλων,

Ὡς ἐμμελὴς τ' ἔγεντο κἀπιδέξιος

(1) Ἀνθολογ. βιβ. γ'. κεφ. ζ'. Σειδ. ἐν λ— Φιλιζίων, κ' Ἡσύχιος ὁ Μιλήσιος, ἐν τῷ περὶ ἐνδόξεων ἀνδρῶν, ἐν λ— Φιλιζίων.

(2) Ἀνθολ. βιβ. ε'. κεφ. ιβ'.

(3) Θεόκριτος Ἐπιγρ. ιδ', τοῦτο καὶ τὸ Σιμωνίδειν παρ' Ἡφαιζίαν. Σελ. 64, κ' 67.

Ἐπεάτε ποιεῖν, πρὸς Λύραν τ' αἰδεῖν.

Ἐπίσημα δὲ ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι τὰ Ἐπιτάφια μιλισα· οἷον καὶ τὸ Ὀμήρου τεττί (1).

Χάλκει παρθένος εἰμί· Μίδεω δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.

Ἔς τ' ἂν ὕδωρ τε νάη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη,

Ἡέλιός τ' ἀνιῶν λάμπη, λαμπράτε Σελήνη,

Καὶ ποταμοὶ πλήθωσιν, ἀναβλύζη δὲ θάλασσα,

Αὐτὲ τῇδε μένεσθαι πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ

Ἀγγελέω παριῦσι, Μίδης ὅτι τῇδε τέσσεται.

Ἐπαιξαν δέ τινες καὶ Ἀντιστρέφουσιν· οἷα τὰ Νικοδήμου·

Ἡρακλέωτι (2) ταῦτα (3).

Πραξιτέλης ἔπλασε Δανάην, καὶ Φάρεα Νυμφῶν

Λύγδινα, καὶ πέτρης Πάνα με παντελικῆς,

ἀντιστρέφει ὕτως.

Πεντελικῆς, καὶ πέτρης Λύγδινα Νυμφῶν

Φάρεα, καὶ Δανάην ἔπλασε Πραξιτέλης.

Καί,

Ἀέροπης δάκρυον ἱερῆς, καὶ λείψανα δειπνῶν

Δύσνομα, καὶ ποινὴν, ἔγραφεν Ὠφελίων.

Οὕτως ἀντιστρέφει.

(1) Παρὰ Δίῳσι τῷ Πρῶτῳ· Λόγ. λξ'. τόμ. β'. Σελ. 1—321. (ed. Reiskii) καὶ τῇ Ἀνθολογ. βιβ. γ'. κεφ. ζ'. ἐν ἐκδόσει Ὀμήρου Jos. Barnes. τόμ. β'. Σελ. 89.

(2) Ὅρα Friedrich Jacobs. ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσῃ Ἀνθολογίᾳ, τομ. ι', Σελ. 120.

(3) Ἀνθολ. βιβ. ε'. κεφ. ιβ'.

Πεπαίχασι δέτινες (1) καὶ τοῖς Ἰσοψύφοις, καλεμέ-
νοις· οἷον.

Εἰς πρὸς ἓνα ψύφοισιν ἰσάζεται ἡ δύο δυοῖς.

Α'ριθ. 4111.

Οὐ γὰρ ἔτι σέργω τὴν δολιχογραφήν.

Α'ριθ. 4111 (2).

Α'λλ' ὥρα γὰρ ἤδη καὶ τὸν περὶ Ἐπιγράμματος λό-
συγκλεῖσται· ἔστι δὲ τῷ βελομένῳ καὶ τῷ σοφῷ Ματθαίῳ
ἐντυχεῖν ἐν τῷ περὶ Συντάξεως Ἐγχειριδίου. Σελ. 311
—12. καὶ Ἰω. Γερ. Οὐοσσίου Ποιητ. Πραγματ. βιβ. γ'.
κεφ. ιδ'—κγ'. Σελ. 161—167.

Ε ἴ ρ η ? α ι .

(1) Λεωνίδης ἔτος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἀκμάσας ἐπὶ Μάρκου τοῦ
Βασιλέως· ὡς δεῖται Φαβρίκ. βιβ. γ'. κεφ. κη'.

(2) Ἀνδολ. βιβ. ε'. κεφ. ιβ'. Σελ. 562.

Βίβλων

τινῶν

εἰς τὸ Παράρτημα ἀναγκαίων Σημείωσις.

Καὶ ἰδίᾳ δὲ περὶ τέτων ἐκάστῃ ἐκ ὀλίγοι ἐπραγματεύσαντο· ἐξ ὧν ἐνταῦθα μνημονεῦσαι δεῖν ἡγήσάμην τῶν γνωριμωτάτων.

Α΄.

Περὶ "Εποῦς.

Petri Mambrunni Dissertatio Peripatetica de Epico Carmine. 4to, Parisiis 1652.

Leon. Frisonii de Poëmete Libri III. 12mo, Burdig. 1682.

Γαλλισί.

Traité du poëme Epique par René le Bossu. 12mo, Paris, 1675.

Discours sur la poësie Epique par And. Mich.

Ramsay, ἐν ταῖς τῇ Τηλεμάχῃ τύχαῖς. 12mo, Paris 1717.

Réflexions sur le poëme Epique, par rapport aux Anciens, et aux Moderns (Mémoir. de Trevoux, Aout. 1730.)

Essai sur la poësie Epique, par Arouet de Voltaire. ἐν ταῖς τῇ αὐτῇ Εὐρυιάδῃ ἐκδόσεσι, καὶ μάλιστα ἐν τῇ τελευταίᾳ· La Henriade par Voltaire, edition stéréotype chez Firmin Didot. 12mo, Paris. An X. — 1801. Πολλὰ δὲ καὶ Ἰταλῶς περὶ Ἑπὸς γέγραπται.

Β΄.

Περὶ Ἰαμβικῆς ὕδενι ἐνέτυχον ἰδίως πραγματευομένην.

Γ΄.

Περὶ Ἑλεγερίῃς.

Franc. Robortelli Explicatio eorum omnium quae ad Elegiae antiquitatem, et artificium spectant, ἐν τοῖς αὐτῇ Συγγράμμασι· Florentiae, fol. 1548.

Thomae Corraeae de Elegia Libellus, 4to. Bononiae, 1590.

Christiani Philomusi Dissertatio, de vera Carminis elegiaci natura, et inventione. ἐν τοῖς ποët. elegiac. Vars. 8vo. 1771.

Γαλλισί.

Mémoires sur l'E'logie Grecque, et Latine, par Ms. l'Abbé Fraquier (Mémoir. de l'Acad. des Inscript. Tom. VIII.)

Le Caractère élegiaque par Jul. Pil. de la Mesnadière. 4to Paris. 1640.

Réflexions sur l'E'logie par Jean Michault. 8vo, Dijon. 1734.

'Αγγλisis.

Some Observations on the Original Desing of Elegiac Verse, with the Characters of celebrated Greek, Latin, and English Elegiac Poëts, by M. Dart, ἐν τῇ τῷ Τιβέλλῳ ἐκδόσει, ὃν αὐτὸς εἰς τὸ Ἀγγλικὸν μετένεγκε. 8vo London. 1720.

Δ'.

Περὶ Ἐπιγράμματος.

Th. Corraeae, de toto eo Poëmatis genere quod Epigramma vulgo dicitur. 4to Bononiae. 1590.

Caroli de St. Antonio, de arte Epigrammatum Libellus. 8vo Florenti. 1673.

Fr. Vavassoris de Epigrammate Liber. 8vo Parisiis. 1669.

Chr. H. Schmidt de Poësi Epigrammatum Epica. 4to Giessen. 1771.

Chr. H. Schmidt de poësi Epigrammatum Elegiaca. 4to Giessen. 1774.

Γαλλισί.

Discours de l'E'pigramme par Ms. Guil. ἐν τοῖς αὐτῷ ἐπιγράμμασι. 12mo, Paris, 1653.

Traité sur la Composotion de l'E'pigramme par Ms. Antoine Banderon de Senece. 12mo, Paris, 1717.

Γερμανισί.

Anmerkungen über die Anthologie der Griechen, besonders über das griechische Epigramm, vom Hrn. J. G. Herder, in der ersten Sammlung seiner zerstreuten Blätter. Gotha, 1783. 8. καὶ τῷ αὐτῷ Anmerkungen über das griechische Epigramm in der zweyten Sammlung. Gotha 1786. 8.

Ἄλλ' ἱκανοὶ ἔτοιγε.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΤΙΝΕΣ

εἰς τὴν

ΒΙΒΛΟΝ.

Εἰς τὰ Προλεγόμενα.

Οὐκ ἄπο δὲ σκοπῆς ἡμῶν εἶναι ἔδοξε βίβλους τινὰς σημειώ-
 σασθαι, ἐν αἷς διὰ μακροτάτων ἄντις εὗροι λεγόμε-
 να τὰ ἡμῶν ἄλλως διὰ βραχέων εἰρημένα, πε-
 ποιητικῆς τε, καὶ τῶν μερῶν αὐτῆς· ἐκφέρομεν
 τῶν ἡμῶν γνωριμωτάτων τὰ πλείω, ὧν καὶ λόγῳ
 ἄνδρες ἐπεμνήσθησαν.

Α΄.

Γεν οἱ περὶ τῆς τῶν Ποιητῶν Ἱστορίας πραγματευσά-
 μενοι οὗτοι.

Lilii Georgii Gyraldi Historia Poëtarum Graeco-
 rum, et Latinorum, Dialog. X. scripta. 8. Basi-
 leae, 1545, ἧ δὲ εὑρεται καὶ τοῖς αὐτῇ Συγγραμμάσιν.
 Opera omnia fol. Lugduni Batavorum. 1696.
 Tom. II.

Joh. Ger. Vossii de Poëtis Graecis, Libri III. ἐν τῷ
 γ'. Τόμῳ τῶν αὐτῇ Συγγραμμάτων — Opera. fol.
 Amstelaedami, 1701. Tom. IV.

Vies de quelques anciens poëtes grecs, par Mon-
 sieur Tanaquile le Fèvre 12. Paris, 1655. — αὐ-

τὸ δὲ τῆτο καὶ μετὰ Σημειωμάτων τῆ Rélande. 12.
Amsterdam, 1700.

Καὶ οἱ τὰ Ἱστορικὰ δὲ Λεξικά, καὶ τὰς Βιβλιοθήκας συγ-
γράψαντες ἐν ἰδίαις λέξεσι καὶ τόποις ἐν μέρει, πε-
ρὶ ἐκάστων διέλαβον· οὕτω Φαβρίκιος ἐκεῖνος, τῆ κλέ-
ος ἀθάνατον.

Johan. Alberti Fabricii, Bibliotheca Graeca, cura
Gotl. Crist. Harles, etc. 4. Hamburgi, 1790 —
98. Tom. VI. ἀρίστη δὲ αὕτη ἔκδοσις, καὶ μάρτυς
ἀκριβὲς τῆς τῶν ἐκδόντων φιλοπονίας τε, καὶ πολυμα-
θείας.

Dictionnaire Historique, et Critique par. Pierre
Blair. fol. Amsterdam, 1740. Tom. IV.

Allgemeine Theorie der schönen Künsten, von Hrn. George
Sulzer. gr. 8. Leipzig, 1786. 4 Theile.

B.

Περὶ τῆς Ποιητικῆς αὐτῆς.

Τὰς Πλάτωνος περὶ Ποιητικῆς Ἰδέας εἰς τῶν αὐτῆς Δια-
λόγων συλλέξας ἐξέδοτο fol. Εννετίησι. 1622. Πέ-
τρος Βέννιος. — εἰς τῆτο δὲ φέρει καὶ τὸ sur l'u-
sage que Platon fait des Poëtes, par Ms. Fran.
Fraquier, (Mém. de l'Académie des Inscri-
ptions etc.) Tom. VII. page 113.

Ἡ τῆ Αἰριστέλης Ποιητικῆ, ἐκ τῆς ἐκδόσεως τῆ Σο-
φῆ Batteux ἀρίστη συγχάνει γε ἔσται ἐν Βιβλῳ τῆς ἐπι-
γραφῆς αὕτη. Les quatre Poétiques d'Aristote, d'
Horace, de Vida, et de Despréaux, avec les
Traductions, et des Remarques par l'Abbé Bat-

- teux. 8. Paris, 1771. in 2 Volumes; ἐν τέττοις ἄ-
 ρισα τὰ τῷ κλεινῷ Α'ββα Σημειώματα, καὶ οἶον
 συλλογῆτις, καὶ ἀκριβὴς ἀναπλήρωσις τῶν πολυσύχων
 ἄλλως, καὶ ἐλλειπῶν, καὶ δυσλήπτων Σημειωμάτων
 εἰς Ἀριστοτέλη, τῷ Castelvetro, τῷ Victorii κτλ.
- Joh. Ger. Vossii de poëtices natura ac constitu-
 tione, καὶ — de re poëtica, Libri tres. Ἐν τῷ γ'.
 τόμ. (ὅρα ἄνωτ.)
- Praetorii de poësi Graecorum Libri VIII. 8. Ba-
 sileae. 1561.
- Plaelectiones de poësi Graecorum. 4. Oxonii 1764.
 Τῷ κλεινῷ Abbé Batteux Cours de belles Lettres.
 12. Paris 1747. 4. Mit Zusätzen vermehrt von Ham-
 ler. 8. 1772. 4.
- Nouveau Traité de Litterature ancienne et mo-
 derne par J. Pagés. Paris. An X — 1802. in
 3 Tom.
- Discours sur l'origine de la Poësie par Ms. de la
 Février, (ἐν τῷ Mercure galante Octobre, 1684.)
 μέρ. κή. Σελ. 57 — 123.
- Discours de l'origine de la poësie par le Ms. Train
 de Tremblay. 8. 1713.
- A Dissertation on the rise, union, and power, the
 progressions, separations, and corruptions of
 poetry, and music by Dr. Brown. 4. London.
 1763.
- Of the alliance of the natural History and Philosophy
 with Poetry by John Percival (ἐν ταῖς Ἡΐδιμ. καὶ
 φιλολογικ. Διατριβαῖς.) London, 8. 1784.

Gottl. Schlegels Bemerkungen über die Dichtkunst, und die Dichter. 4. Riga, 1764.

B. Marrian's von dem Einflusse der Wissenschaften auf die Dichtkunst. 8. 1784 — 6. 2 Bände.

Γ.

Περὶ Τραγωδίας.

Danielis Heinsii de Tragoediae constitutione Liber. 8. Lugduni Batav. 1611.

Josuae Barnes, de Tragoedia Tractatus ἐν τῇ Εὐριπίδειῳ αὐτῷ ἐκδόσεται. fol. Cantabrigiae, 1694. Καὶ τῇ τῷ Musgrave ἐκδόσεται, ἐν Λειψίᾳ· εἰς δ. τόμ. β'.

Jul. Caesaris Bulengeri de Théatro, etc. Libri II. 9. 1603.

Discours sur le Théâtre des Grecs, par Ms. Bru-moy, ἐν τῷ αὐτῷ Théâtre de Grecs. 12. 1730. 6.

Über das Theaterwesen der Griechen, und Homer, von E. Eöbler. Leipzig. 8. 1794.

Δ.

Περὶ Κωμωδίας.

Joh. Baptistae Cassalii de Tragoedia, et Comoe-dia lucubratio — 5, Lillii Grego. Gyraldi de Co-moedia ejus que apparatu omni etc. etc. Εἰς τῷ ὀγδόῳ τόμῳ τῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας Θη-σαυρῷ Ἰανώβη Γρονοβίε (Jac. Gronovii Thesaurus Antiquitatum Graecarum. fol. Lugd. Batavor. 1697. Tom. XIII.) ἐν λαμπροτάτῃ ἐκδόσεται.

Discours sur la Comédie Grecque par Ms. Brumoy.
(ένδ. άνωτ.)

Recherches sur l'origine, et les progrès de la Comédie Grecque par Ms. Vatry (έν τῷ 25 τόμῳ
Memoir. de l'Acad. des Inscript. etc.)

Abhandlung von dem Theater der Alten, von Wihl. Cursius, bey seiner Übersetzung der Dichtkunst vom Aristoteles. Hannover, 1752.

Ε΄.

Περὶ Σατυρικῆς.

Isaaci Casauboni de Satyrica Graecorum Poësi, etc.
Lib. II. 8. Parisiis 1605.

Joh. Daniel's Heyden, Abhandlung von der satyrischen Poesie der Griechen, und der Satire der Römer. (Von seiner Übersetzung des Persius.) Leipzig, 1735.

Καὶ περὶ Διδυράμβων δ' ἂν εὖροις Διατριβὴν τινὰ, ἐν τῇ Πινδάρου ἐκδόσει (ed. Schmidii) καὶ ἄλλοι δὲ ἂν εὐάριθμοι οἱ περὶ Ποιητικῇ διαλαβόντες, ὧν ἡμεῖς τὸ βραχὺ πάντων μάλιστα θηρώντες μνησὶν ἐδόλωσ' ἐποιησάμεθα.

Εἰς τὸ β'. Βιβλίον.

Ἄν ἐκδοῖται.

Ἰδέσθαι φίλε ἀναγνώστα! καὶ ἐκ τῶν τῷ Θεβαίου Ἡφαισίωνος ἐστὶν ἅ λόγους ἀξία, ἃ παρ' ἐδὲν ἂν εὖροις τῶν ἐς νῦν ἀποσφδέντων Γραμματικῶν, ταύτας δὲ μόνας τὰς θεωρίας ἐκδέναι ἡδεγήσαμεν, τὰ γὰρ λοιπὰ, ἐδὲν γεναῖον.

E. Codice MS. Phil. Graec.

N. CCLIII.

Ἡφαισίωνος περὶ Μέτρων. pag. 30.

Εἰ μέλει ἐμμελῶς καὶ εὐρύθμως τὸν τῷ νοῦς ἀγγε-
 λον, ὅς ἐστιν ὁ προφορικὸς λόγος παραδιδόναι γρα-
 φῇ, ἀλλὰ μὴ πλήττειν τὸν αἴρα διακενῆς [τὸ] ὅσον εἰς
 ἄμεσον, μέτροις ἄξιον χρῆσθαι ἡμᾶς· μέτρω γὰρ τὸν
 θεὸν ὁρῶμεν σοιχειῶσαι τὸ πᾶν, καὶ μεθύσερον τὰς σο-
 φὰς ποιητὰς μέτρω σοιχίσαντας, καὶ διὰ τὴν τῶν λό-
 γοῦ ἐμμέλειαν, ὧν ἀπάντων καὶ πηγῇ, καὶ ἀρχῇ ὁ σοφώτα-
 τος Ὀμηρος. Ἐμμέλεια μὲν ἔν ὥσπερ ἔφην, μέτρω κα-
 τορθωθήσεται· μέτρον δὲ ποσὶ, πῶς δὲ συλλαβῇ, ἢ
 συλλαβαῖς, γράμμασι δὲ συλλαβῇ· καὶ μέχρι τῆ γράμ-
 ματος ἢ ἀνάλυσις· γράμματα δὲ εἰσὶν κδ'. ἅπερ εὖ κε-
 νώμενα τὰς συλλαβὰς ἀποτελεῖσιν· ἐκ δὲ τῶν συλλα-
 βῶν πάλιν τὸ ἐλάχιστον δύο, πῶς γίνεται, κατὰ ἀνα-
 λογίαν, οἶμαι, τῶν τῷ ἀνθρώπῳ ποδῶν, τῷ λογικῷ ζῷῳ.
 Ὡς περ γὰρ δι' ἐκείνων τὸ ὅλον σῶμα τῷ ἀνθρώπῳ
 ἐπισηρίζεται, ἔτω καὶ διὰ τέτων, ἢ τοιαύδε συνθήκη τῷ
 ὅλου λόγου, ἢ εἰς, συνίσταται. Τῶν τῷ ἀνθρώπῳ δὲ
 ποδῶν, καὶ ἐκ ἄλλης ζῶης· ἐπεὶ ἔδει τὰς λογικὰς πόδας
 λογικῷ ζῷῳ ἐξομοιωθῆναι ποσὶ. Καὶ κατ' ἄλλον δὲ τρό-
 πον, ἐπειδὴ εἰμὴ ἐκαλεῖτο πῶς, καὶ διὰ τῆτο ἡσυχύνετο
 καινοτομήσαι τὴν φύσιν, τάχ' ἂν μίαν μόνην συλλαβὴν
 ἐπέφερε διὰ τὸ δύνασθαι προκύπτειν εἰς πλείονας, ὅπερ
 μονάδος ἴδιον· νῦν δὲ τῆτο ἐκ ἐγένετο, δι' ἣν προεῖπον
 αἰτίαν· ἐπειδὴ περ ἔχ' εὐρηται ζῶον, ἓνα κεκτιμμένον πό-
 दा. Ἀπὸ μὲν ἔν τῆς δυάδος καὶ ἐκ ἀπὸ τῆς μονάδος ἤρ-
 χετο διὰ τὸν τρόπον ὃν εἶπον· προκύπτει δὲ καὶ ἔμπρο-
 σθεν. Ἐπεὶ μήτ' ἢ Δέξις, μήτε μὴν ὁ προφορικὸς λόγος

μέχρι δυσυλλαβίας ἵσταται· καταντᾷ δὲ μέχρι τετρασυλλαβίας, εἰ μὴ καὶ δι' ἑτέραν γλαφυροτέραν ἔννοιαν ὡς ὕπερον εἰρήσεται· νῦν δὲ τὸτο λελέχθω· ὅτι κατὰ ἀναλογίαν τῶν τεσσάρων στοιχείων, καὶ ἐκείνοις γὰρ πάντα τὰ ῥαίμενα ὑφίσταται· ὥσπερ καὶ ταῦτα πᾶς λόγος προφορικὸς· ἢ διὰ τὸ τετράγωνον, καὶ ἑδραῖον τῷ ἀριθμῷ καὶ οἰονεὶ βεβηκός· ὀφείλῃσι γὰρ καὶ ἔτι οἱ λογικοὶ πόδες φερεοὶ εἶναι, καὶ βεβηκότες, ὥσπερ καὶ οἱ τῶν ζώων· ὥσπερ γὰρ ἐκείνοις τὸ ὅλον σῶμα τῷ ζῷ βασάζεται, καὶ ἐν τοῖς τὸν αὐτὸν τρόπον ἅπας λόγος ἐπισηρίζεται· καὶ ὅτι τὰ πλείονα τῶν χειρσαίων ζώων τέσσαρας πόδας ἔχουσιν, ἢ μάλιστα δι' ὃν ἄνωθεν ὑπερχόμεθα λόγον εἰπεῖν· ἐπεὶ γὰρ τέσσαρες γὰρ ἐν ἀριθμοῖς τέλειοι εὐρίσκονται, ἢ γὰρ ὁ ἐν μονάσιν ἔκτος, ὁ ἐν μονάσιν· κη'. ὁ ἐν ἑκατοντάσιν, καὶ ὁ ἐν χίλιον τάσιν· οἱ ἐξῆς· καὶ αὖθις ἢ ὑπερβολή, καὶ ἔλλειψις· καὶ αὖθις, τὸ δὲ μέσον ἀρετὴ· ἔδει δὲ καὶ πᾶν τὸ τῶν ποδῶν ἄθροισμα τήν τε ὑπερβολήν, καὶ τὴν ἔλλειψιν διαδρᾶναι, τὸ δὲ τέλειον ἐγκολπώσασθαι εὖ ποιεῖν· ἔτω δὴ καὶ συνέδραμε· καὶ τῆς μέχρι δ. προκοπῆς· τόντε ε. τέλειον διὰ τὸ βραχὺ παραλείψαν· (*) τὲς τε ἑτέρας δύο τελείας διὰ πλήθους μέγεθος, τὸν κη. καὶ τέλειον καὶ μέσον, καὶ μηδὲ σύγχυσιν ἐμποιεῖν τοις τῷ λόγῳ ἡγάπησεν· εἰσὶ γὰρ δυσύλλαβοι τέσσαρες, ὡς κατωτέρω καὶ ἐν διαγράμματι φανήσεται. Ἐκ τῶν τεσσάρων δὲ δυσυλλάβων ὀκτὼ γεννῶνται τρισύλλαβοι, ἢ βραχεῖαν ἢ μακρὰν ἐν τῷ τέλει προσλαμβάνων δις, δ. ὀκτὼ· καὶ αὖθις ἐκ τῶν ὀκτὼ τὸν ὅμοιον τρόπον ἕτεροι τετρασύλλαβοι ις· καὶ συνάγονται ὁμῶς, δ. η. ις·, οἱ πάντες κη'· ὅς ἐστι δεύτερος τέλειος· Τάχα δὲ ὥσπερ οἱ πόδες, τὴν μὲν μονάδα παρητήσαντο

(*) Διέφθαρται ἐν τέτοις ἐξῆς ἂ ἐν τῷ Κῶδικι.

ἀπὸ δυάδος δὲ ἤρξατο, ἔτω καὶ τὸ τέτων ἀΐσθημα· τὸν μὲν πρῶτον τέλειον παρητήσατο, ὅς ἐστιν ὁ ἔκτος, τῷ δὲ δευτέρῳ προσέμεινεν ὅς ἐστιν ὁ κη. Ἦν καὶ ἄλλας αἰτίας δεῖναι, ἀλλ' ἀρκῶσι καὶ αὗται πρὸς μικρὰν παράστασιν. Νῦν δὲ καιρὸς ἐκθεῖναι καὶ τὸ διάγραμμα, καὶ ἄλλως μὲν ἔχον τινὰ γλαφυρότητα, ἢ μετὰ ταῦτα εἰρήσεται, μάλιστα δὲ καὶ τὸ εὐσύνοπτον τῆς τῶν πολλῶν προκοπῆς χρήσιμον ὃν ἔχει ἕτως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Σκόπει μὲν (ἴσ. μοι,) τὸ διάγραμμα οἷαν ἔχει τὴν ἐρμηνείαν· τὰ μὲν τετράγωνα, τὰς λεγομένας χώρας τῷ Μέτρῳ σημαίνουσι, τὰ δὲ ἐντὸς τέττε ἡμίκυκλα τὰς βραχείας τῶν ποδῶν συλλαβὰς, αἱ δὲ κατ' ἐκθεῖναι μικραὶ γραμμαὶ, τὰς μακράς· οἶδα δὲ δήπε, καὶ ἐν ταῖς προσφθίαις τὰ σχήματα ταῦτα τῶν τοιούτων σημαντικὰ. Τὰ μὲν ἔν μέσῃ τέσσαρα τετράγωνα, τὲς δυσυλλάβας πόδας ὑπολαμβάνουσι, τόν τε πυρρῆχιν, καὶ σπονδεῖον, καὶ τὸν ἱαμβον καὶ τροχαῖον τὰς δύο ταύτας συλλαβὰς, αἵτινες καὶ ἐτέρῳ χρώματι παρὰ τὲς τρισυλλάβας βεβαμμέναι πεφύκασι. Τέτων ἔν τῶν δυσυλλάβων ποδῶν ἕκαστοι, δύο τρισυλλάβας γεννᾷ, καὶ εἰσὶν ἐν τῷ διαγράμματι οἱ ἐξ ἑκάστου ἄκρου τῶν τετραγώνων ἐξερχόμενοι δύο ῥόμβοι, ἐν οἷς εἰσὶν οἱ τρισύλλαβοι· καὶ ἀπὸ μὲν τῷ πυρρῆχίς οἱ δύο ῥόμβοι γεννῶνται, οἱ ἐμφέροντες τόν τε χορεῖον, καὶ τὸν ἀνάπαισον· ἀπὸ δὲ τῷ σπονδεῖ, ἕτεροι δύο οἱ ἐμφέροντες τόν τε μολοσσόν, καὶ τὸν παλιμβάκχειον, πάλιν ἀπὸ μὲν τῷ ἱάμβῳ οἱ τὸν ἀμφίβραχυν, καὶ βακχείον ἐκφέροντες, ἀπὸ δὲ τῷ τροχαίῳ, οἱ τὸν δάκτυλον, καὶ τὸν ἀμφήμακρον ἐκφερόμενοι. Οὕτω μὲν

ἐν ὧς καὶ ἡ ὄψις ἐκ τῶν τεσσάρων δισυλλάβων, οἱ ὁκτώ τρισύλλαβοι περιέρχονται· οἵτινες ἐς μέσον τέμνῃσι τὰ τετράγωνα αὐτὰ, ἅπερ ῥόμβος λέγομεν, ἐκ ἀπλῶς, ἀλλ' ἐπεὶ περ οἱ τρισύλλαβοι τὸν τρία ἀριθμὸν ἐμφέρουσιν, ὁ δὲ τρία τρίγωνος πρῶτος, καὶ ἐκ τῆς τομῆς δὲ ῥόμβος καὶ τὰ τετραγώνη δύο τρίγωνα ὀρθογώνια γίνονται. Πάλιν δὲ ἀπ' αὐτῶν τῶν τρισυλλάβων ποδῶν, δεκαῆξ τετρασύλλαβοι γίνονται· οἱ καὶ αὐτοὶ τῷ προτέρῳ βάμματι ἐντὸς κεκοσμημένοι, ὡς καὶ ἡ ὄψις ὁμολογεῖ, καὶ εἰσὶν ἔτοι οἱ ἐξ ἑκατέρων τῶν ἐντὸς πλαγιῶν τῶν εἰρημένων ῥόμβων ἀναγεγραμμένοι ἐντὸς τετραγώνων πόδες· οἷον ἐκ μὲν τῶν τῷ μολοσσῇ ἐνδοτέρων γραμμῶν, ὁ τέταρτος ἐπίτριτος καὶ ὁ δισπόνδειος, ἐκ δὲ τῷ παλιμβανχεῖ ὁ ἀπὸ μείζονος ἰωνικός, καὶ ὁ τρίτος ἑπίτριτος.

Καὶ αὖτις ἐκ μὲν τῶν τῷ χορείῃ, ὁ προκελευσματικός, καὶ ὁ τέταρτος παίων. Ἐκ δὲ τῷ ἀναπαίῃ, ὁ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικός, καὶ ὁ τρίτος παίων. Πάλιν δὲ ἐκ μὲν τῷ δακτύλῃ, ὁ χορείαμβος, καὶ ὁ πρῶτος παίων. Ἐκ δὲ τῷ ἀμφιμάκρῃ, ὁ διτρόχαιος, καὶ ὁ δεύτερος ἐπίτριτος. Καὶ αὖτις ἐκ μὲν τῷ ἀμφιβράχῃ ὁ δεύτερος παίων, καὶ ὁ διάμβος. Ἐκ δὲ τῷ βακχεῖ, ὁ ἀντίπασος, καὶ πρῶτος ἑπίτριτος. Εἰσὶν ἔν οι ἐκ τῶν τρισυλλάβων ὁκτώ προερχόμενοι πόδες, καταχρηστικῶς λεγόμενοι τετρασύλλαβοι δεκαῆξ. Ἐκαστος γὰρ τῶν ὁκτῶ πρὸς τὸ τέλος βραχείαν ἢ μακρὰν συλλαβὴν προσλαμβάνων, δύο τετρασυλλάβους γεννᾷ· καὶ συμβαίνει τὰς πάντας ἰς, ἐκ τῶν ἡ'. γίνεσθαι. Τέσσαρες δὲ καὶ ἡ', καὶ ἰς, πληρῶσι τὸν δεύτερον τέλειον ἀριθμὸν, ὅς ἐστιν ὁ κη'. Ἄλλον δὲ πληρῶσαι ἐκ αὐτῶν ἡδυνήθησαν· ταῦτα μὲν ἐν γίνεται τὸν δε τὸν τρίτον. Χρήσιμον δὲ εἶπεν, καὶ περὶ τῶν δισυλλάβων πο-

Α		Φ		Β		Μ		Ν		Α	
Διαπαιστος υ υ -		Ιω. α' π' ο' η' α' α'.		Ο' ρ' σ' ι' α' Θε' σ' ι' ς' τ' ε' Διαγ' γ' ρ' α' μ' - ματος ε' υ' τ' ω' Κ' ω' δ' ω' ι'.		Ιω. α' - πομ' σ' ι' ς' ο' ς'.		Παλμ. βαλ' χ' ε' ι' ο' ς'.		Α	
Παίαν γ'.		Χορ' σ' ι' ο' ς'.		Τροκε' λ' ευ' μα' λ' ι' κ' ο' ς'.		Ε' π' ι' γ' ρ' ι' ο' ς' δ'.		Μι' ο' λ' ο' σ' - σ' ο' ς'.		Ε' π' ι' ρ' ι' τ' ο' ς' γ'.	
υ υ υ υ		υ υ υ		υ υ υ υ υ		- - - υ		- - - υ		υ υ υ	
Ι		Τ		Τυρ' ρ' ι' χ' ι' ο' ς'.		Σ' η' ο' υ' δ' ε' ι' ο' ς'.		Δι' σ' τ' ο' υ' - δ' σ' ι' ο' ς'.		Ε	
υ υ υ -		υ υ υ -		υ υ		- -		- - - -		Κ	
Ζ		Παίαν β'.		Ιαλ' β' ο' ς'.		Τροχ' α' ι' ο' ς'.		Χο' ρ' ι' α' μ' - β' ο' ς'.		Ι	
υ - υ υ		υ - υ υ		υ -		υ -		υ - υ υ -		υ - υ υ	
Δυρ' ι' σ' π' α' - σ' ο' ς'.		Α' μ' ο' ι' β' ο' α' χ' υ' ο' ς'.		Δι' η' λ' υ' β' ο' ς'.		Παίαν α'.		Δι' σ' τ' υ' - λ' ο' ς'.		Δι' τ' ρ' ο' χ' α' ι' ο' ς'.	
υ - - υ		υ - υ		υ - υ -		- υ υ υ		υ υ		- υ - υ	
Βαλ' χ' ε' ι' ο' ς'.		Ε' π' ι' ρ' ι' τ' ο' ς' α'.		Υ		Ω		Ε' π' ι' ρ' ι' τ' ο' ς' β'.		Α' μ' ο' ι' α' - χ' ρ' ο' ς'.	
υ - -		υ - - -		υ - υ -		- υ υ υ		υ - - -		υ - υ	
Ρ		Ε		Ε		Η		Ο		Θ	
Δ		Δ		Δ		Δ		Δ		Δ	
50		50		50		50		50		50	

δῶν, διὰ τὸ μὴ εἶναι περαιτέρω προελθεῖν τῇ φύσει
 νατον ἤν, δύο γὰρ εἰσὶ καὶ αἱ συλλαβαί, δύο δι-
 χρόνοι, ὁ μακρὸς, καὶ ὁ βραχύς, δις δὲ δύο τέσ-
 και σαφέστερον δὲ σκόπησον τάδε. Αἱ δύο συλ-
 λᾶς καὶ ἀμφοτέραι βραχεῖαι εἰσὶ, καὶ ποιῶσι τὸν Πυρ-
 ρόν, καὶ ἀμφοτέραι μακραί, καὶ ποιῶσι τὸν Σπονδεῖον.
 πάλιν ἐκ τῆς ἀμφοτέρων τῶν χρόνων κοινωνίας,
 πρώτη μακρά, καὶ ἡ δευτέρα βραχεῖα, καὶ γίνετα
 χαῖος, περαιτέρω δὲ προελθεῖν ἀδύνατον· ὥστε
 τέτο εἶναι ἂν τὸ μὴ προελθεῖν εἰς πλείους τὸν πόδα
 λαβὰς, ἢ μόνον ἐς τέσσαρας· ἀλλὰ ταῦτα μὲν

Ὅρα δὲ ὅτι καὶ φυσικῇ τινὶ τάξει, [καὶ ἔχῃ ἢ μὴ
 καὶ εἴ, χώραι ἐνδεωρῶνται τῷ διαγράμματι ὥς εἶ-
 ῖν τὸν εἶχον καὶ τὸν Ἡρωϊκόν, καὶ τὸν Ἰαμβικό·
 γὰρ χώρας ἐμφέρει τὸ ΕΦ, παραλληλόγραμμον
 σοιχεῖα ὅρια τέττε καθεστήκασιν· ὡσαύτως καὶ τὸ
 εἶναι μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὸ ΑΘ, διαγωνίως κατα-
 νων, καὶ τὸ ΔΔ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἶναι δείγμα
 λείων εἶχων. Ἐπεὶ δὲ εἰσὶ καὶ εἶχοι, οἳ καὶ εἰς μέχρη
 χωρῶν καταβαίνουσιν, ἀλλὰ μέχρη δύο. Ὅρα τέτ-
 διαγράμματα φύσει προκύπτοντα· τὰ μὲν γὰρ Τ
 ΧΡ, παραλληλόγραμμα τὰς ε, χώρας τῶν εἶχων
 φαίνονται, τὰ δὲ ΒΣ, καὶ ΜΠ, τὰς δ. Καὶ αὖτε
 μὲν τῶν Ψ, καὶ ΕΩ, τὰς τρεῖς, τὰς δὲ ΣΕ· καὶ
 τὰς δύο. Εἰδέτις ἰσχυρίζεται, καὶ μέχρη μονοποδία
 χώρας καταβιβάζεσθαι (λείπει ἴσ. Φαίη ἂν.) εἰσὶ
 τέτων ἐνταῦθα παραδείγματα, τὰ γὰρ ΦΤ, ΝΧ
 καὶ ΨΡ, τετράγωνα τὴν μίαν χώραν ἐμφαίνουσι.

Σκόπει δὲ καὶ ἑτέραν τινὰ γλαφυρότητα, τὴν
 τετράγωνον νικᾶται μονάδι ὑπὸ τῷ ΣΨ τετραγώνῳ

δὲ τῷ ἡμετέρῳ μέρει τὸ ἐναντίον· τὸ ΠΩ· τετράγωνον δυάδι ὑπὸ τῷ ΧΞ. Ὁ δὲ πρότερον ἐπάθαινε τὸ ΤΤ τετράγωνον ὑπὸ τῷ ΣΨ· τετραγώνως μόνον ὑπὸ μόνῃ μονάδι νικώμενον, τὰτ' αὖθις παθαίνουσι τὰ ΣΦ, ΠΩ, τετράγωνα ὑπὸ τῶν Ν, ΤΞ, ΤΧ, τετραγώνων, τὰ δύο ὑπὸ τῶν δύο νικώμενα. Ἐπειδὴ περ τὸ μὲν ΤΤ, τετράγωνον, καὶ ἀμφοτέρων τῶν ΣΨ, ΠΩ τετραγώνων μονάδι ἐλείπετο· τὸ δὲ ΧΞ, καὶ ἀμφοτέρων δυάδι περιεγένετο. Μεταδίδωσι γὰρ τὸτο μονάδος μιᾶς τῇ ἐλλείψει τῷ Υ, ΤΞ, τετραγώνως· καὶ μετ' ἐκείνῃ πάλιν τῶν λοιπῶν δύο μονάδι κρατεῖ· καὶ ταῦτα μὲν περὶ τέτων, τῷ δὲ ἐξετάζοντι πλείω τινα εὐρεθήσεται.

Ὡρα δὲ καὶ περὶ τῶν ὀνομάτων τέτων εἰπεῖν, καὶ ὅθεν τέτων ἐκλήθησαν· ἔσω δὲ α', ὁ πυρρῆχιος, ὃς δοκεῖ ἀπὸ τῆς πυρρῆχης ἐνόπλης ὀρχήσεως γεγενῆσθαι· ταύτην δὲ τὴν πυρρῆχην Πυρρῆχός τις Λάκων ἐξεῦρεν ἐν Λακεδαιμόνι.

Ὁ δὲ Σπονδεῖος --, ὅτι ἐν Σπονδαῖς, ὃ ἐστὶ διαλλαγαῖς, τοιαῖτοις ἐχρῶντο μέτροις.

Ὁ δὲ Ἰαμβος υ-, ἀπὸ Ἰάμβως τινὸς γυναικὸς, σίχον ἐκ ποδῶν συγνεῖμενον ἐκφωνησάσης· φέρεται δὲ ὁσίχως. Ἀνδρῶπ' — κτλ.

Καὶ ὁ τροχαῖος -υ-, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων· ὥς γὰρ ἐκεῖνοι ἀπὸ μακρᾶς ὁδὸς εἰς μικρὸν καταντῶσιν· οὕτω καὶ ὁ πᾶς ἀπὸ μακρᾶς συλλαβῆς ἀρχόμενος εἰς βραχεῖαν κατέληξεν· οὕτως ἔχουσι τὰ τῶν δισυλλάβων ποδῶν ὀνόματα· πάλιν δ' αὖ τῶν τρισυλλάβων ὀνόματα.

Χορεῖος υυυ. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῷ ἐν χοροῖς ᾄδειναι τὸ παλαιόν, ἢ ἀπὸ τῷ χεῖσθαι, ὃ ἐστὶν ἐξέρχε-

ῥᾶν διὰ τῆ σόματος· τὰ γὰρ βραχύτερα ῥᾶν ἐξέρχονται.

Μολοσσὸς ---, δὲ, ἀπὸ τῆ ἐν Μολοσσοῖς τοῖς τῷ Ἀπόλλωνος μαντείοις ᾄδουσαι, ἢ ἀπὸ τῆ μολεῖν ἐν αὐτῷ ὅσσαν καὶ Φωνὴν ἰσχυροτέραν· καὶ γὰρ ἐν τοῖς μακροτέροις πλεον ἐκτείνουμεν τὴν Φωνήν.

Βακχείος υ-- , παρὰ τὸ ταῖς Βάκχαις, ὃ ἐστὶν Ἱερεῖαις τῷ Διονύσῳ τοιούτως πόδας ᾄδουσαι.

Παλιμβάκχειος -- υ, ὁ ἐναντίος τῷ Βακχείῳ.

Δάκτυλος - υ υ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δακτύλων· ἐπειδὴ καὶ κείνοι τὸ μὲν α'. ἄρῃον μέγα, τὰ δὲ ἐξῆς δύο βραχύτερα πεπλεγμένον· οἷον λωῖ' ὄν.

Ἀνάκαιος υυ-, ὁ ἀνακαίων, καὶ ἐναντιόμενος τῷ δακτύλῳ· οἷον πῶλ' ἔμῳν.

Ἀμφίμακρος - υ - δὲ καὶ Ἀμφιβραχὺς υ - υ, ὅτι σημαίνει... (λείπει τι.) καὶ ἡ ὄψις παρὶς α'. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τῶν δισυλλάβων ὁκτὼ ποδῶν. Χρεῶν δὲ ἐξῆς εἰπεῖν καὶ περὶ τῶν τετρασυλλάβων· καὶ κείνων γὰρ ὁ προκελευσματικὸς υυυυ, ἀπὸ τῆ προσκαλεῖν ὠνομάσθη· καὶ αἱ κλητικαὶ γὰρ ἐνιαχῆ τῶν εὐδειῶν βραχύτεραι.

Ὁ δὲ Δισπόνδειος ---- ἀπὸ τῆ ἐκ δύο σπονδαίων συγχεῖσθαι.

Ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ διτρόχαιος, καὶ ὁ δίταμβος, καὶ ὁ χορίαμβος τριχῆαμβός τις ὢν, καὶ ὁ Ἀντίσπαστος, ἀπὸ τῆ ἀντισπᾶν καὶ ἐναντιῶσθαι τέτρῳ. Οἱ δὲ Ἰωνικοὶ ὁ ἀπὸ μείζονος λέγω, καὶ ὁ ἀπ' ἐλάσσονος, παρὰ τὸ ἐξ ἐκείνων εὐρῆσθαι πρῶτον, λέγω δὴ τῶν Ἰώνων. Καὶ οἱ τέσσαρες παῖνες, παρὰ τὸ εἰς τὸν Παίωνα Ἀπόλλωνα ᾄδουσαι, ἢ ὅτι παίουσι καὶ ἐναντιῶνται τοῖς Ἐπιτρίτοις. Ὅθεν καὶ ὄφειλον μᾶλλον παῖοντες καλεῖσθαι· ἀλ-

λὰ μετεβλήθη ἡ Μετοχή εἰς ὄνομα, ὡς ὁ ἄθων, καὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ Αὔσων, καὶ τὰ ὅσα ὅμοια. Καὶ οἱ τέσσαρες Ἐπιτρίτοι, ἀπὸ τῆς ἐπιτρίτου ἀριθμητικῆς ἀναλογίας. Ἐπτάχρονος μὲν ἐστὶν ὁ παρὼν πῆς, τετρασύλλαβος δὲ· καὶ διηρημένων τῶν Συλλαβῶν εἰς δύο καὶ δύο, συμβαίνει τὲς δ' χρόνες, πρὸς τὲς τρεῖς τὸν Ἐπιτρίτον λόγον ἔχειν. Ἐπιτρίτος δὲ ἐστὶν ἀριθμὸς, ὁ τὸ ὅλον ἔχων, τῷ πρὸς ὃν ὁ λόγος ἀριθμῶ, καὶ τὸ τρίτον ἐκείνου μῶριον· ὡς ὁ τέσσαρα ἔχων ὅλον τὸν τρία, καὶ τὸ τρίτον ἐκείνου μῶριον, ὃ ἐστὶν ἡ μονάς.

Β'.

Περὶ Ῥυθμοῦ.

Ἐπεὶ δὲ ἐν ταῖς Μετρικαῖς Θεωρίαις καὶ περὶ Ῥυθμῶν ἐστὶν ἃ εἵπομεν, δύσληπτά τε ὄντα τοῖς πολλοῖς, καὶ ἃ ἐκ εὐξύνετα, ἐκ τῶν Ἀρρισεῖδου ἡγησάμεθα παραθεῖναι ἐστὶν ἃ περὶ Ῥυθμῶν. (Ἀρρισεῖδ. βιβλ. α'. Σελ. 31—42. edit. Mar. Meibomii.)

Μεταβῶμεν δὲ λοιπὸν ἐπὶ τὴν Ῥυθμικὴν Θεωρίαν· Ῥυθμὸς τοίνυν καλεῖται τριχῶς· λέγεται γὰρ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων σωματίων· ὡς φαμέν, εὐρυθμον ἀνδριάντα. καὶ πρὸ πάντων τῶν κινημένων· οὕτω γὰρ φαμέν, εὐρύθμως τινα βαδίζειν. καὶ ἰδίως, ἐπὶ Φωνῆς. περὶ δ' ὧν πρόκειται λέγειν. Ῥυθμὸς τοίνυν ἐστὶ σύστημα ἐκ χρόνων κατὰ τινα τάξιν συγχεμένων· καὶ τὰ τῶν πάσῃ καλεῖται ἄρσιν, καὶ θέσιν· ψόφον, καὶ ἡρεμίαν. καθόλου γὰρ τῶν φθόγγων διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς κινήσεως ἀνέμφατον τὴν τῷ μέλῳ ποιημένων πλοκήν, καὶ εἰς πλάνην ἀγόντων τὴν διάνοιαν, τὰ τῷ Ῥυθμῷ μέρη τὴν δυνάμιν τῆς μελωδίας ἐναργῆ καθεῖςθαι,

παρὰ μέρος μὲν, τεταγμένως διὲ κινῆντα τὴν διάνοιαν. ἄρσις μὲν ἔν ἐσι, φορὰ σώματος ἐπὶ τὸ ἄνω· θέσις δὲ, ἐπὶ τὸ κάτω ταυτὲ μέρος· ῥυθμικὴ δὲ ἐστιν, ἐπισήμη τῆς τῶν προειρημένων χρήσεως· ὁ πᾶς μὲν ἔν ῥυθμῷ τρισὶ τέτοις αἰσθητηρίοις νοεῖται· ὅφει, ὡς ἐν ὀρχήσει· ἀκοή, ὡς ἐν μέλει· ἀφή, ὡς οἱ τῶν ἀρτηριῶν σφυγμοί· ὁ δὲ κατὰ μουσικὴν, ὑπὸ δουρῶν· ὅφειός τε καὶ ἀκοῆς· ῥυθμίζεται δὲ ἐν μουσικῇ κίνησις σώματος, μελωδία, λέξεις. τῶν δι' ἑκάστων καὶ κατ' αὐτὸ θεωρεῖται, καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν, ἰδιὰ τε ἑκατέρου καὶ ἀμφοῖν ἅμα· μέρος μὲν γὰρ νοεῖται, κατ' αὐτὸ μὲν τοῖς διαγράμμασι, καὶ ταῖς ἀτάκτοις μελωδίαις· μετὰ δὲ ῥυθμῷ μόνον, ὡς ἐπὶ τῶν κρεμάτων καὶ κώλων· μετὰ δὲ λέξεως μόνης, ἐπὶ τῶν καλυμένων κεχυμένων ἡσμάτων· ῥυθμὸς δὲ κατ' αὐτὸν μὲν, ἐπὶ ψιλῆς ὀρχήσεως· μετὰ δὲ μέλους, ἐν κώλοις· μετὰ δὲ λέξεως μόνης, ἐπὶ τῶν ποιημάτων· μετὰ πεπλασμένης ὑποκρίσεως· οἷον τῶν Σωτᾶδου, καίτινων τοιούτων. λέξεις δὲ ὅπως μετ' ἑκατέρου θεωρεῖται, προείπομεν. ταῦτα δὲ σύμπαντα μιγνόμενα τὴν ψῆδὴν ποιεῖ. διαιρεῖται δὲ ὁ ῥυθμὸς ἐν μὲν λέξει, ταῖς συλλαβαῖς· ἐν δὲ μέλει, τοῖς λόγοις τῶν ᾄσεων πρὸς τὰς θέσεις· ἐν δὲ κινήσει, τοῖς τε σχήμασι, καὶ τοῖς τῶν πέρασιν, ἃ δὴ καὶ σημεῖα καλεῖται. μέρη δὲ ῥυθμικῆς ἐ. Διαλαμβάνωμεν γὰρ περὶ πρώτων χρόνων· περὶ γενῶν ποδικῶν· περὶ ἀγωγῆς ῥυθμικῆς· περὶ μεταβολῶν· περὶ ῥυθμοποιίας.

Πρῶτος μὲν ἔν ἐσι χρόνος ἄτομος, καὶ ἐλάχιστος, ὃς καὶ σημεῖον καλεῖται. ἐλάχιστον διὰ καλῶ τὸν ὡς πρὸς ἡμᾶς, ὅς ἐστι πρῶτος καταληπτὸς αἰσθήσει. σημεῖον δὲ

καλεῖται, διὰ τὸ ἀμερές. καὶ οἱ γεωμέτραι τὸ παρὰ σφίσιν ἀμερές, σημεῖον προσηγόρευσαν. οὗτος δὲ ὁ ἀμερὴς μονάδος οἶνει χάραν ἔχει. θεωρεῖται γὰρ ἐν λέξει, περὶ συλλαβὴν· ἐν δὲ μέλει, περὶ φθόγγον, ἢ περὶ ἐν διάσημα· ἐν δὲ κινήσει σώματος, περὶ ἐν σχῆμα. λέγεται δὲ ὕτος πρῶτος, ὡς πρὸς τὴν ἑκάστῃ κίνησιν τῶν μελωδῶντων. καὶ ὡς πρὸς τὴν τῶν λοιπῶν φθόγγων σύγκρισιν. πολλαχῶς γὰρ ἐν αὐτῶν ἕκαστος ἡμῶν προσενέγκαιτο, πρὶν εἰς τὸ τῶν δυῶν διασημάτων ἐμπεσεῖν μέγεθος. ἐκ δὲ τῆ ἐξῆς μεγέθους, ὡς ἔφην, ἀκριβέστερον συνοραῖται. σύνθετος δέ ἐστι χρόνος, ὁ διαιρεῖσθαι δυνάμενος· τέτων δὲ ὁ μὲν διπλασίων ἐστὶ τῆ πρώτῃ· ὁ δὲ, τριπλασίων· ὁ δὲ, τετραπλασίων. μέχρι γὰρ τετράδος προῆλθεν ὁ ῥυθμικὸς χρόνος. καὶ γὰρ ἀναλογεῖ τῷ πλήθει τῶν τῆ τόνου διέσεων. καὶ πρὸς τὴν διασηματικὴν φωνὴν εὐφυῶς ἔχει. τέτων δὲ τῶν χρόνων οἱ μὲν, ἑρῥυθμοὶ λέγονται· οἱ δὲ, ἄρῥυθμοι· οἱ δὲ, ῥυθμοειδεῖς. ἑρῥυθμοὶ μὲν, οἱ ἐν τινι λόγῳ πρὸς ἀλλήλους σώζοντες τάξιν· οἷον διπλασίονι, ἡμιολίῳ, τοῖς τοιούτοις. λόγος γὰρ ἐστὶ δύο μεγεθῶν ἀνομοίων ἢ πρὸς ἀλλήλα σχέσις. ἄρῥυθμοὶ δὲ, οἱ παντελῶς ἄτακτοι, καὶ ἀλόγως συνειρόμενοι· ῥυθμοειδεῖς δὲ, οἱ μεταξὺ τέτων· καὶ πῇ μὲν τάξεως τῶν ἑρῥυθμων, πῇ δὲ τῆς ταραχῆς τῶν ἀρῥυθμων μετεिल्φότες. τέτων δὲ οἱ μὲν ερογγύλοι καλεῖνται, οἱ μᾶλλον τῆ δέοντος ἐπιτρέχοντες· οἱ δὲ περίπλεω, οἱ πλέον ἤδη τὴν βραδύτητα διὰ συνθέτων φθόγγων ποιέμενοι.

Ἔτι τῶν χρόνων οἱ μὲν, ἀπλοῖ· οἱ δὲ, πολλαπλοῖ, οἱ καὶ ποδικοὶ καλεῖνται. πῶς μὲν ὕνῃσι μέρος

τῷ παντός ῥυθμῷ, δι' ἃ τὸν ὅλον καταλαμβάνομεν. τέτα δὲ μέρη δύο· ἄρσις καὶ θέσις. Διαφοραὶ διὰ ποδῶν ζ'. κατὰ μέγεθος· ὡς οἱ τρισημοὶ τῶν δισημῶν διενηνόχασι. κατὰ γένος· ὡς οἱ τρίχρονοι ἡμιόλιε καὶ διπλάσιος. συνθέσει· ἢ τὰς μὲν ἀπλῆς εἶναι συμβαίνει, ὡς τὰς δωδεκασήμεας. ἀπλοῖ μὲν γὰρ εἶσιν, οἱ εἰς χρόνους διαιρούμενοι· σύνθετοι δὲ, οἱ καὶ εἰς πόδας ἀναλυόμενοι· τετάρτη, ἡ τῶν ῥητῶν, ἣν μέλλομεν λόγον εἰπεῖν τῆς ἄρσεως πρὸς τὴν θέσιν· καὶ ἀλόγων, ἣν ἔκ ἔχομεν δι' ὅλου τὸν λόγον τὸν αὐτὸν τῶν χρονικῶν μερῶν εἰπεῖν πρὸς ἄλληλα. πέμπτη δέ ἐστιν, ἡ κατὰ διαίρεσιν ποιάν. ὅτε ποικίλως διαιρεμένων τῶν συνθέτων, ποικίλως τὰς ἀπλῆς γίνεσθαι συμβαίνει. ἕκτη, ἡ κατὰ τὸ σχῆμα, τὸ ἐκ τῆς διαίρεσεως ἀποτελέμενον. ἐβδόμη, ἡ κατὰ ἀντίθεσιν, ὅταν δύο ποδῶν λαμβανομένων, ὁ μὲν ἔχῃ τὸν μείζονα χρόνον κακηγημένον· ἐπόμενον δὲ, τὸν ἐλάττονα. ὁ δὲ, ἐναντίως.

Γένη τοίνυν ἐς ῥυθμικὰ τρία· τὸ ἴσον, τὸ ἡμιόλιον, τὸ διπλάσιον. προστιθέασι δέ τινες καὶ τὸ ἐπίτριτον. ἀπὸ τῷ μεγέθους τῶν χρόνων συνιστάμενα. ὁ μὲν γὰρ εἰς πρὸς ἑαυτὸν συγκρινόμενος τὸν τῆς ἰσότητος γεννᾷ λόγον. ὁ δὲ δεύτερος πρὸς τὸν ἕνα, τὸν διπλάσιον. ὁ δὲ γ'. πρὸς τὰ δύο τὸν ἡμιόλιον. ὁ δὲ δ' πρὸς γ', τὸν ἐπίτριτον. τὸ μὲν οὖν ἴσον ἄρχεται μὲν ἀπὸ δισημῶν. πληρῆται δὲ ἕως ἐκκαιδεκασήμης· διὰ τὸ ἐξασθενεῖν ἡμᾶς τὰς μείζους τῷ τοιάτῃ γένει διαγινώσκειν ῥυθμούς. τὸ δὲ διπλάσιον ἄρχεται μὲν ἀπὸ τρισημῶν· περατῆται δὲ ἕως ὀκτωκαιδεκασήμης. οὐκέτι γὰρ τῆς τῷ τοιάτῃ ῥυθμῷ φύσεως ἀντιλαμβανόμεθα. τὸ δὲ ἡμιόλιον ἄρχεται μὲν ἀπὸ πεντασημῶν· πληρῆται διὰ ἕως πεντεκαιεικοσασήμης.

μέχρι γὰρ τούτου τὸν τοῦτον ῥυθμὸν τὸ αἰσθητήριον καταλαμβάνει. τὸ δὲ ἐπίτριτον ἄρχεται μὲν ἀπὸ ἑπτασήμε· γίνεται δὲ ἕως τεσσάρων καὶ δεκάσήμε· σπάνιος δὲ ἡ χρῆσις αὐτῆ· ἐς δὲ καὶ ἄλλα γένη, ἅπερ ἄλογα καλεῖται. ἕχθι τῷ μηδὲνα λόγον ἔχειν, ἀλλὰ τῷ μηδενὶ τῶν προειρημένων λόγων οἰκείως ἔχειν· κατὰ ἀριθμὸς δὲ μᾶλλον, ἢ κατὰ εἶδη ῥυθμικὰ σφάζειν τὰς ἀναλογίας.

Τῶν ῥυθμῶν τοίνυν οἱ μὲν εἰσι σύνθετοι· οἱ δὲ, ἀσύνθετοι· ἀσύνθετοι μὲν, οἱ ἐνὶ γένει ποδικῷ χρώμενοι, ὡς οἱ τετράσημοι· σύνθετοι δὲ, οἱ ἐκ δύο γενῶν, ἢ καὶ πλείονων συνεσῶτες, ὡς οἱ δωδεκάσημοι· μικτοὶ δὲ, οἱ ποτὲ μὲν εἰς χρόνος, ποτὲ δὲ, εἰς ῥυθμὸς ἀναλύμενοι, ὡς οἱ ἑξάσημοι· τῶν δὲ συνθέτων οἱ μὲν εἰσι κατὰ συζυγίαν· οἱ δὲ, κατὰ περίοδον· κατὰ συζυγίαν μὲν ἑνέσι, δύο ποδῶν ἀπλῶν, καὶ ἀνομοίων σύνθεσις· περίοδος δὲ, πλείονων.

Τῶν δὲ ποδικῶν γενῶν πρῶτόν ἐστι διὰ τὴν ἰσότητά το δακτυλικόν· περὶ ἧς πρῶτον λέγομεν· ἐν τῷ δακτυλικῷ γένει ἀσύνθετοι μὲν εἰσι ῥυθμοὶ ἕξ· ἀπλᾶς προκελευσματικὸς, ἐμβραχείας θέσεως, καὶ βραχείας ἄρσεως· προκελευσματικὸς διπλᾶς, ἐκ δύο βραχειῶν ἐπὶ θέσιν, καὶ δύο βραχειῶν ἐπ' ἄρσιν· καὶ ἀνάπαλιν· ἀνάπαιτος ἀπὸ μείζονος, ἐκ μακρᾶς θέσεως, καὶ δύο βραχειῶν ἄρσεων· ἀνάπαιτος ἀπ' ἐλάσσονος, ἐκ δύο βραχειῶν ἄρσεων, καὶ μακρᾶς θέσεως· ἀπλᾶς σπονδαίος, ἐκ μακρᾶς θέσεως, καὶ μακρᾶς ἄρσεως· σπονδαίος μείζων, ὁ καὶ διπλᾶς, ἐκ τετρασήμε θέσεως, καὶ τετρασήμε ἄρσεως· κατὰ δὲ συζυγίαν γίνονται ῥυθμοὶ δύο, ὧν

ὁ μὲν ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος· ὁ δ' ἀπ' ἐλάσσονος καλεῖται· καὶ ὁ μὲν ἀπὸ μείζονος συνίσταται ἐξ ἀπλῆ σπονδείου, καὶ προκελευσματικῆ δισήμε· ὁ δὲ, ἐναντίως. δακτυλὸς μὲν ἔν ἐκλήθει, διὰ τὴν τῶν συλλαβῶν τάξιν, ἀναλογεῖσθαι τοῖς μέρεσι τῆ δακτύλου· ἀνάπαιστος δὲ, ἢ διὰ τὸ ἀνάπαλιν τετάχθαι, ἢ διὰ τὸ τὴν φωνὴν μὲν διωδεῖν τὰς βραχείας, ἀναπαύεσθαι δὲ καταντῶσαν ἐπὶ τὴν μακράν· προκελευσματικὸς δὲ, ὁ καὶ πυρρῆχαις ἀπὸ τῆ καὶ ταῖς πυρρῆχαις, καὶ τοῖς ἀγῶσιν αὐτοῖς χρῆσθαι· σπονδαῖος δὲ, διὰ τὸ ἐν ταῖς σπονδαῖς αὐτὸν ἄδεσθαι· ἰωνικὸς δὲ, διὰ τὸ τῆ ῥυθμῆς φορτικόν, ἐφ' ᾧ καὶ οἱ ἰωνοὶ κομφοδήθισαν· περὶ μὲν ἔν τῆ δακτυλικῇ ταῦτα.

Ἐν δὲ τῇ ἱαμβικῇ γένει ἅπλοισι μὲν πίπτουσιν δε ῥυθμοί· ἱάμβος, ἐξ ἡμισείας ἄρσεως καὶ διπλασίου θέσεως· τροχαῖος, ἐκ διπλασίου θέσεως, καὶ βραχεῖος ἄρσεως· ὀρθιος, ἐκ τετρασήμε ἄρσεως, καὶ ὀκτασήμε θέσεως, Τροχαῖος σημαντός, ὁ ἐξ ὀκτασήμε θέσεως καὶ τετρασήμε ἄρσεως· σύνδετοι δὲ, οἱ κατὰ συνζυγίαν· βακχεῖοι δύο· ὧν ὁ μὲν πρότερον ἔχει τὸν ἱάμβον, δεύτερον δὲ τὸν τροχαῖον· ὁ δὲ, ἐναντίως· καὶ τὰ δὲ περίοδον, ἰβ'. τέσσαρες μὲν ἐξ ἑνὸς ἱάμβου, καὶ τριῶν τροχαίων· τέττε ὁ μὲν πρῶτον τὸν ἱάμβον ἔχων καλεῖται τροχαῖος ἀπὸ ἱάμβου· ὁ δὲ δεύτερον, τροχαῖος ἀπὸ βακχείου· ὁ δὲ τρίτον, βακχεῖος ἀπὸ τροχαίου· ὁ δὲ τέταρτον, ἱάμβος ἐπίτριτος· τέσσαρες δὲ ἕνα τροχαῖον· τὲς δὲ λοιπὰς ἱάμβους ἔχοντες· ὁ μὲν ἔν πρῶτον ἔχων τροχαῖον, τὲς δὲ λοιπὰς ἱάμβους, καλεῖται ἱάμβος ἀπὸ τροχαίου· ὁ δὲ δεύτερον, ἱάμβος ἀπὸ βακχείου, ἢ μέσος βακχεῖος· ὁ δὲ τρίτον, βακχεῖος ἀπὸ ἱάμβου· ὁ δὲ τέταρτον, τροχαῖος ἐπίτριτος· τέσσαρες δὲ, δύο τροχαῖοι· ἴσως δὲ ἱάμβους· ἦτοι κατὰ τὸ ἐξῆς κειμένους, ἢ τῶν

μὲν, περιέχοντας· τὰς δὲ, περιεχομένους· ὁ μὲν ἔν
 πρώτης τὰς ἰάμβους ἔχων, ἐπομένους δὲ τὰς τροχαίους,
 λέγεται ἅπλῃς βακχείος ἀπὸ ἰάμβου· ὁ δὲ τὰς τρο-
 χαίαις προηγυμένους ἔχων· ἐπομένους δὲ τὰς ἰάμβους,
 ἅπλῃς βακχείος ἀπὸ τροχαίου· ὁ δὲ περιεχομένους τὰς
 ἰάμβους, μέσος ἱάμβος· ὁ δὲ τὰς τροχαίαις, μέσος τρο-
 χαίος· ἱάμβος μὲν ἔν ἐκλήθῃ, ἀπὸ τῆς ἰαμβίζειν, ὃ
 ἐστὶ, λοιδορεῖν, παρὰ τὸν ἴον εἰρημένος· πρὸς τῆτο γὰρ
 ὁ ῥυθμὸς διὰ τὰ λογοειδὲς, καὶ τὴν ἀνισότητά τῶν αὐτῶ
 μερῶν πρόσφορος· τροχαίος δὲ, ἀπὸ τῆς τὴν βάσιν ἐπί-
 τροχον ποιεῖσθαι· ὁ δὲ ὀρθίος, διὰ τὸ σεμνὸν τῆς ὑπο-
 κρίσεως, καὶ βάσεως· σημαντὸς δὲ, ὅτι βραδὺς ὢν τοῖς
 χρόνοις ἐπιτεχνητῆς χρῆται σημασίαις, παρακολυθῆ-
 σεως ἔνεκε διπλασιάζων τὰς θέσεις· βακχείος δὲ ἐ-
 κλήθῃ, ἀπὸ τῆς τοῖς βακχείοις ἀρμόζειν μέλεσι· αἱ δὲ
 εἰδικαὶ τῶν ἁρξέων ἀπὸ τῶν ποδικῶν τάξεων τὴν ὀνο-
 μασίαν εἰλήφασιν.

Ἐν δὲ τῇ παιωνικῇ γένει ἀσύνθετοι μὲν γίνον-
 ται πόδες δύο· παῖων διάγυιος, ἐκ μακρᾶς θέσεως καὶ
 βραχείας, καὶ μακρᾶς ἄρσεως· παῖων ἐπιβατὸς, ἐκ μα-
 κρᾶς θέσεως καὶ μακρᾶς ἄρσεως, καὶ δύο μακρῶν θέ-
 σεων, καὶ μακρᾶς ἄρσεως, διάγυιος μὲν ἔν εἴρηται, ὅσον
 δίγυιος· δύο γὰρ χρῆται σημείοις· ἐπιβατὸς δὲ, ἔπει-
 δὴ τέσσαρσι χρώμενος μέρεσιν, ἐκ δυοῖν ἄρσεων, καὶ
 οἷν διαφόρων θέσεων γίνεται· μιγνυμένων δὴ τῶν γε-
 νῶν τέτων, εἶδη ῥυθμῶν γίνεται πλείονα· δύο μὲν δο-
 χμιακά· ὧν τὸ μὲν συντίθεται ἐξ ἰάμβου καὶ παῖωνος δια-
 γυῖα· τὸ δὲ δεύτερον, ἐξ ἰάμβου, καὶ δακτύλου, καὶ παῖω-
 νος· εὐφυνέστεραι γὰρ αἱ μίξεις αὗται κατεφάνησαν· δόχ-
 μαι δὲ ἐκαλέντο, διὰ τὸ ποικίλον καὶ ἀνόμοιον, καὶ μὴ

κατ' εὐθὺ ἐνθεωρεῖσθαι τῆς ῥυθμοποιίας· γίνονται δὲ καὶ οἱ καλέμενοι προσοδιακοί· τέτων διὰ οἱ μὲν διὰ τριῶν συντίθενται, ἐκ πυρρίχης, καὶ ἰάμβου καὶ τροχαίου· οἱ δὲ διὰ τεσσάρων, ἰάμβου τῇ προειρημένῃ τριποδίᾳ προστιθεμένη· ὁ δὲ δύο συζυγίων, βακχεῖς τε, καὶ ἰωνικὴ τῇ ἀπὸ μείζονος· εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι χορεῖοι β'. ἱαμβοειδῆς, ὃς συνέστηκεν ἐκ μακρᾶς ἄρσεως, καὶ δύο θέσεων· καὶ τὸν μὲν ῥυθμὸν ἔοικεν δάκτυλῳ· τὰ δὲ τῆς λέξεως μέρη κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ἰάμβω· ὁ δὲ τροχοειδῆς, ἐκ δύο ἄρσεων, καὶ μακρᾶς θέσεως κατ' ἀντιστροφὴν τῷ προτέρῳ· εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι μικτοὶ ῥυθμοὶ τὸν ἀριθμὸν ἔξ· κρητικός, ὃς συνέστηκεν ἐκ τροχαίου θέσεως, καὶ τροχαίου ἄρσεως, καὶ ἰάμβου ἄρσεως· δάκτυλος κατὰ βακχεῖον, τὸν ἀπὸ τροχαίου, ὃς γίνεται ἐκ τροχαίου θέσεως, καὶ ἰάμβου ἄρσεως· δάκτυλος κατὰ βακχεῖον, τὸν ἀπὸ ἰάμβου, ὃς ἐναντίως ἐσχημάτισαι τῷ προειρημένῳ· δάκτυλος κατὰ χορεῖον τὸν ἱαμβοειδῆ· τὸν μὲν γὰρ αὐτὸν εἰς θέσιν· τὸν δὲ εἰς ἄρσιν δέχεται· δάκτυλος κατὰ χορεῖον τὸν τροχοειδῆ, ἀναλόγως τῷ προειρημένῳ συγκειμένος· κρητικός μὲν ἔν ἀπὸ ἔθνης ὠνόμασαι· οἱ δὲ λοιποὶ ἀπὸ τῶν προειρημένων ποδῶν τὰς ὀνομασίας ἔχουσιν.

Οἱ μὲν ἔν συμπλέκοντες τῇ μετρικῇ θεωρίᾳ τὴν περὶ ῥυθμῶν, τοιαύτην τινὰ πεποιήνται τὴν τεχνολογίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

			No 3
--	--	--	------

αριθ. χρ.

*Ημερομηνία
επιστροφής

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας